KINH-THÁNH
TÂN-ƯỚC

新
THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

M(23)
2906

https://tieulun.hopto.org

Exiàge 1.000 ₰ emplans

W. C. Cadière

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

M. 2906 (23)

SÁCH TÂN-ƯỚC

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

ANNAMESE NEW TESTAMENT

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

SÁCH

TÂN-ƯỚC

CỦA

ĐỨC CHÚA JÊSUS-CHRIST CHÚNG TA

IN LẦN THỨ NHỨT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 1739

BIBLIOTHÈQUE
CENTRALE
DE L'INDOCHINE
Nº 19726

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

708 RFI 465 294

SOCIÉTÉ BIBLIQUE
BRITANNIQUE ET ÉTRANGÈRE
SHANGHAI, 1923

https://tieulun.hopto.org

KINH-THÁNH TÂN-ƯỚC
MỤC-LỤC

Đoạn		Trương
28	Ma-thi-ơ	5
16	Mác	57
24	Lu-ca	90
21	Giăng	144
28	Công-vụ các Sứ-đồ	188
16	Rô-ma	242
16	I Cô-rinh-tô	267
13	II Cô-rinh-tô	291
6	Ga-la-ti	307
6	Ê-phê-sô	316
4	Phi-líp	325
4	Cô-lô-se	331
5	I Tê-sa-lô-ni-ca	337
3	II Tê-sa-lô-ni-ca	342
6	I Ti-mô-thê	345
4	II Ti-mô-thê	352
3	Tít	356
1	Phi-lê-môn	359
13	Hê-bơ-rơ	361
5	Gia-cơ	378
5	I Phi-e-rơ	384
3	II Phi-e-rơ	390
5	I Giăng	394
1	II Giăng	401
1	III Giăng	402
1	Giu-đe	403
22	Khải-huyền	404

https://tieulun.hopto.org

SÁCH TÂN-ƯỚC

CỦA

ĐỨC CHÚA JÊSUS-CHRIST CHÚNG TA

TIN-LÀNH

THEO

THÁNH MA-THI-Ơ

Gia-phổ và sự giáng-sanh của Đức Chúa Jêsus

(Đoạn 1-2)

Gia-phổ của Đức Chúa Jêsus-Christ

1 [1]Gia-phổ Đức Chúa Jêsus-Christ, con cháu Đa-vít và con cháu Áp-ra-ham.

[2]Áp-ra-ham sanh Y-sác ; Y-sác sanh Gia-cốp ; Gia-cốp sanh Giu-đa và anh em người. [3]Giu-đa bởi Tha-ma sanh Pha-rê và Xa-ra. Pha-rê sanh Ếch-rôm ; Ếch-rôm sanh A-ram ; [4]A-ram sanh A-mi-na-đáp ; A-mi-na-đáp sanh Na-ách-son ; Na-ách-son sanh Sa-môn. [5]Sa-môn bởi Ra-háp sanh Bô-ô. Bô-ô bởi Ru-tơ sanh Ô-bết. Ô-bết sanh Gie-sê ; [6]Gie-sê sanh vua Đa-vít.

Đa-vít bởi vợ của U-ri sanh Sa-lô-môn. [7]Sa-lô-môn sanh Rô-bô-am ; Rô-bô-am sanh A-bi-a ; A-bi-a sanh A-sa ; [8]A-sa sanh Giô-sa-phát ; Giô-sa-phát sanh Giô-ram ; Giô-ram sanh Ô-xi-a. [9]Ô-xi-a sanh Giô-a-tam ; Giô-a-tam sanh A-cha ; A-cha sanh Ê-xê-chi-a. [10]Ê-xê-chi-a sanh Ma-na-sê ; Ma-na-sê sanh A-mô ; A-mô sanh Giô-si-a. [11]Giô-si-a đang khi bị đày qua nước Ba-by-lôn sanh Giê-chô-ni-a và anh em người.

[12]Khi đã bị đày qua nước Ba-by-lôn, thì Giê-chô-ni-a sanh Sa-la-thi-en ; Sa-la-thi-en sanh Xô-rô-ba-ben ; [13]Xô-rô-ba-ben sanh A-bi-út ; A-bi-út sanh Ê-li-a-kim ; Ê-li-a-kim sanh A-xô. [14]A-xô sanh Sa-đốc ; Sa-đốc sanh A-chim ; A-chim sanh Ê-li-út ; [15]Ê-li-út sanh Ê-lê-a-xa ; Ê-lê-a-xa sanh Ma-than ; Ma-than sanh Gia-cốp ; [16]Gia-cốp sanh Giô-sép là chồng Ma-ri ; Ma-ri là người sanh Đức Chúa Jêsus, gọi là Christ. (a)

[17]Như vậy, từ Áp-ra-ham cho đến Đa-vít, hết thảy có mười bốn đời ; từ Đa-vít cho đến khi

(a) Chữ Christ là tiếng Gờ-réc, như chữ Messie trong tiếng Hê-bơ-rơ, nghĩa là Đấng được xức dầu.

https://tieulun.hopto.org

bị đày qua nước Ba-by-lôn, cũng có mười bốn đời; và từ khi bị đày qua nước Ba-by-lôn cho đến Đấng Christ, lại cũng có mười bốn đời.

Đức Chúa Jêsus giáng-sanh

18 Vả, sự giáng-sanh của Đức Chúa Jêsus-Christ đã xảy ra như vầy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, song chưa ăn-ở cùng nhau, thì người đã cảm phép Đức Thánh-Linh mà chịu thai. 19 Giô-sép, bạn người, là người có nghĩa, chẳng muốn cho người mang xấu, bèn toan đem để nhẹm. 20 Song đang ngẫm-nghĩ về việc ấy, thì thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm-bao, mà phán rằng: Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, ngươi chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh-Linh. 21 Người sẽ sanh một trai, ngươi khá đặt tên là Jêsus, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội. 22 Mọi việc đã xảy ra như vậy, để cho ứng-nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên-tri mà phán rằng: 23 « Nầy, một gái đồng-trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai, rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-en » (nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta).

24 Khi Giô-sép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên-sứ của Chúa đã dặn, mà đem vợ về với mình; 25 song không hề ăn-ở với cho đến khi người sanh một trai, thì đặt tên là Jêsus.

Các bác-sĩ và vua Hê-rốt. — Sự trốn qua nước Ê-díp-tô

2 1 Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy thầy bác-sĩ (a) ở Đông-phương đến thành Giê-ru-sa-lem, 2 mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên Đông-phương, nên đến đặng thờ-lạy Ngài. 3 Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối-rối. 4 Vua bèn nhóm các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu. 5 Tâu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì có lời của đấng tiên-tri chép như vầy: 6 « Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đa! Thật ngươi chẳng phải kém gì các thành lớn của xứ Giu-đa đâu, vì từ ngươi sẽ ra một tướng, là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-en, tức dân ta. »

7 Vua Hê-rốt bèn vời mấy thầy bác-sĩ cách kín-nhiệm, mà hỏi kỹ-càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào. 8 Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng: Các ngươi hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết, đặng ta cũng đến mà thờ-lạy Ngài. 9 Mấy thầy nghe vua phán xong, liền đi. Kìa, ngôi

(a) Bác-sĩ đây chỉ về các thầy bói sao đời xưa.

https://tieulun.hopto.org

sao mà họ đã thấy bên Đông-phương, đi trước mặt cho đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại. 10 Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng-rỡ quá bội. 11 Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sấp mình xuống mà thờ-lạy Ngài ; rồi bày của quí ra, dâng cho Ngài những lễ-vật, là vàng, nhũ-hương, và một-dược. 12 Kế đó, trong giấc chiêm-bao, mấy thầy được Đức Chúa Trời mách-bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rốt ; nên họ đi đường khác mà về xứ mình.

13 Sau khi mấy thầy đó đi rồi, có một thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm-bao, mà truyền rằng : Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn qua nước Ê-díp-tô, rồi cứ ở đó cho tới chừng nào ta bảo ngươi ; vì vua Hê-rốt sẽ kiếm con trẻ ấy mà giết. 14 Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài đang ban đêm lánh qua nước Ê-díp-tô. 15 Người ở đó cho tới khi vua Hê-rốt băng, hầu cho ứng-nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên-tri mà phán rằng : « Ta đã gọi Con ta ra khỏi nước Ê-díp-tô. »

16 Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác-sĩ đánh lừa, thì tức-giận quá, bèn sai giết hết thảy con trai từ hai tuổi sấp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả hạt, theo đúng ngày tháng mà mấy thầy bác-sĩ đã cho vua biết. 17 Vậy là ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Giê-rê-mi đã nói rằng: 18 « Người ta có nghe tiếng kêu-la, phàn-nàn, than-khóc trong thành Ra-ma : ấy là Ra-chen khóc các con mình, mà không chịu yên-ủi, vì chúng nó không còn nữa. »

19 Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm-bao, tại nước Ê-díp-tô, mà truyền rằng : 20 Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-en, vì những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi. 21 Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-en. 22 Song khi nghe vua A-chê-la-u nối ngôi vua cha là Hê-rốt mà trị vì tại xứ Giu-đê, thì Giô-sép sợ, không dám về ; và bởi đã được Đức Chúa Trời mách-bảo trong chiêm-bao, nên người vào xứ Ga-li-lê, 23 ở trong một thành kia tên là Na-xa-rét. Vậy là ứng-nghiệm lời mấy đấng tiên-tri đã nói rằng : « Người ta sẽ gọi Ngài là người Na-xa-rét. »

Sự sửa-soạn về chức-vụ Đức Chúa Jêsus

(Từ 3 : 1 đến 4 : 11)

Chức-vụ và sự giảng-đạo của Giăng Báp-tít

3 1 Lúc ấy, Giăng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng xứ Giu-đê, 2 rằng : Các ngươi phải ăn-năn, vì nước thiên-đàng đã đến gần ! 3 Ấy là về Giăng Báp-tít mà đấng tiên-tri Ê-sai đã

https://tieulun.hopto.org

bảo trước rằng: «Có tiếng kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài.» 4Vả, Giăng mặc áo bằng lông lạc-đà, buộc dây lưng bằng da; ăn, thì ăn những châu-chấu và mật ong rừng. 5Bấy giờ, dân thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và cả miền chung-quanh sông Giô-đanh đều đến cùng người; 6và khi họ đã xưng tội mình rồi, thì chịu người làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh.

7Bởi Giăng thấy nhiều người dòng Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến chịu phép báp-têm mình, thì bảo họ rằng: Hỡi dòng-dõi rắn lục kia, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn giận ngày sau? 8Vậy, các ngươi hãy kết-quả xứng-đáng với sự ăn-năn, 9và đừng tự khoe rằng: Áp-ra-ham là tổ chúng ta; vì ta nói cho các ngươi rằng Đức Chúa Trời có thể khiến đá nầy sanh ra con cái cho Áp-ra-ham được. 10Bây giờ cái búa đã để kề rễ cây; vậy hễ cây nào không sanh trái tốt, thì sẽ phải đốn và chụm. 11Về phần ta, ta lấy nước mà làm phép báp-têm cho các ngươi ăn-năn; song Đấng đến sau ta có quyền-phép hơn ta, ta không đáng xách giày Ngài. Ấy là Đấng sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh-Linh và bằng lửa. 12Tay Ngài cầm nia mà dê thật sạch sân lúa mình, và Ngài sẽ chứa lúa vào kho, còn rơm-rạ thì đốt trong lửa chẳng hề tắt.

Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm

13Khi ấy, Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê đến cùng Giăng tại sông Giô-đanh, đặng chịu người làm phép báp-têm. 14Song Giăng từ-chối mà rằng: Chính tôi cần phải chịu Ngài làm phép báp-têm, mà Ngài lại trở đến cùng tôi sao! Đức Chúa Jêsus đáp rằng: 15Bây giờ cứ làm đi, vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công-bình như vậy. Giăng bèn vâng lời Ngài. 16Vừa khi chịu phép báp-têm rồi, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nước; bỗng-chúc các từng trời mở ra, Ngài thấy Thánh-Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ-câu, đậu trên Ngài. 17Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Nầy là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

Đức Chúa Jêsus bị ma-quỉ cám-dỗ

4 1Bấy giờ, Đức Thánh-Linh đưa Đức Chúa Jêsus đến nơi đồng vắng, đặng chịu ma-quỉ cám-dỗ. 2Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau thì đói. 3Quỉ cám-dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên bánh đi. 4Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: «Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.»

5Ma-quỉ bèn đem Ngài vào

https://tieulun.hopto.org

nơi thành thánh, đặt Ngài trên nóc đền-thờ, 6và nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng: « Chúa sẽ truyền các thiên-sứ gìn-giữ ngươi, thì các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, kẻo chơn ngươi vấp nhằm đá chăng. » 7Đức Chúa Jêsus phán: Cũng có lời chép rằng: « Ngươi đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời ngươi. »

8Ma-quỉ lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài các nước thế-gian, cùng sự vinh-hiển các nước ấy; 9mà nói rằng: Ví bằng ngươi sấp mình trước mặt ta mà thờ-lạy, thì ta sẽ cho ngươi hết thảy mọi sự nầy. 10Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, ngươi hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: « Ngươi phải thờ-phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. » 11Ma-quỉ bèn bỏ đi; liền có thiên-sứ đến gần mà hầu việc Ngài.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Ga-li-lê

(Từ 4: 12 đến 18: 35)

Đức Chúa Jêsus khởi làm chức-vụ mình. — Các môn-đồ thứ nhứt

12Vả, khi Đức Chúa Jêsus nghe Giăng bị tù rồi, thì Ngài lánh qua xứ Ga-li-lê. 13Ngài bỏ thành Na-xa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um, gần mé biển, giáp địa-phận xứ Xa-bu-lôn cùng xứ Nép-tha-li, 14để cho ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng: 15« Đất Xa-bu-lôn và Nép-tha-li, ở về trên con đường đi đến biển, bên kia sông Giô-đanh, tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân ngoại..., 16dân ấy ngồi chỗ tối-tăm, đã thấy ánh sáng lớn; và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, thì ánh sáng đã mọc lên. »

17Từ lúc đó, Đức Chúa Jêsus khởi giảng-dạy rằng: Các ngươi hãy ăn-năn, vì nước thiên-đàng đã đến gần.

18Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đương thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. 19Ngài phán cùng hai người rằng: Các ngươi hãy theo ta, ta sẽ cho các ngươi nên tay đánh lưới người. 20Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài. 21Từ đó đi một đỗi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn gọi hai người. 22Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo Ngài.

23Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê, dạy-dỗ trong các nhà hội, giảng Tin-lành của nước Đức Chúa Trời, và chữa lành mọi thứ tật-bịnh trong dân.

https://tieulun.hopto.org

24 Vậy, danh-tiếng Ngài đồn ra
khắp cả xứ Sy-ri, người ta bèn
đem cho Ngài mọi người đau-
ốm, hay là mắc bịnh nọ tật
kia, những kẻ bị quỉ ám, điên-
cuồng, bại-xuội, thì Ngài chữa
cho họ được lành cả. 25 Vả lại,
từ xứ Ga-li-lê, xứ Đê-ca-bô-lơ,
thành Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-đê,
cho đến xứ bên kia sông Giô-
đanh, thiên-hạ kéo nhau rất
đông mà theo Ngài.

Bài giảng tại trên núi. —
Các phước lành

5 1 Đức Chúa Jèsus xem thấy
đoàn dân đông, bèn lên
núi kia; khi Ngài đã ngồi, thì
các môn-đồ đến gần.

2 Ngài bèn mở miệng mà
truyền-dạy rằng:

3 Phước cho những kẻ có lòng
khó-khăn, vì nước thiên-đàng
là của những kẻ ấy!

4 Phước cho những kẻ than-
khóc, vì sẽ được yên-ủi!

5 Phước cho những kẻ nhu-
mì, vì sẽ hưởng được đất!

6 Phước cho những kẻ đói-
khát sự công-bình, vì sẽ được
no-đủ!

7 Phước cho những kẻ hay
thương-xót, vì sẽ được thương-
xót!

8 Phước cho những kẻ có
lòng trong-sạch, vì sẽ thấy Đức
Chúa Trời!

9 Phước cho những kẻ làm
cho người hòa-thuận, vì sẽ được
gọi là con Đức Chúa Trời!

10 Phước cho những kẻ chịu
bắt-bớ vì sự công-bình, vì nước
thiên-đàng là của những kẻ ấy!

11 Khi nào vì cớ ta mà người
ta mắng-nhiếc, bắt-bớ, và lấy
mọi điều dữ nói vu cho các
ngươi, thì các ngươi sẽ được
phước. 12 Hãy vui-vẻ, và nức
lòng mừng-rỡ, vì phần thưởng
các ngươi ở trên trời sẽ lớn
lắm; bởi vì người ta cũng từng
bắt-bớ các đấng tiên-tri trước
các ngươi như vậy.

Tí các môn-đồ như muối
và sự sáng

13 Các ngươi là muối của đất;
song nếu mất mặn đi, thì sẽ lấy
giống chi mà làm cho mặn lại?
Muối ấy không dùng chi được
nữa, chỉ phải quang ra ngoài
và bị người ta đạp dưới chơn.
14 Các ngươi là sự sáng của thế-
gian; một cái thành ở trên núi
thì không khi nào bị khuất
được; 15 cũng không ai thắp đèn
mà để dưới cái thùng, song
người ta để trên chơn đèn, thì
nó soi sáng mọi người ở trong
nhà. 16 Sự sáng các ngươi hãy
soi trước mặt người ta như vậy,
đặng họ thấy những việc lành
của các ngươi, và ngợi-khen
Cha các ngươi ở trên trời.

Luật-pháp và lời tiên-tri

17 Các ngươi đừng tưởng ta
đến đặng phá luật-pháp hay là
lời tiên-tri; ta đến, không phải
để phá, song để làm cho trọn.
18 Vì ta nói thật cùng các ngươi,
đương khi trời đất chưa qua đi,
thì một chấm một nét trong luật-
pháp cũng không qua đi được
cho đến khi mọi sự được trọn.

https://tieulun.hopto.org

19 Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ
nào trong những điều-răn nầy,
và dạy người ta làm như vậy,
thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong
nước thiên-đàng; còn như ai
giữ được những điều-răn ấy,
và dạy người ta nữa, thì sẽ
được xưng là lớn trong nước
thiên-đàng. 20 Vì ta phán cho
các ngươi rằng, nếu sự công-
bình của các ngươi chẳng trỗi
hơn sự công-bình của các thầy
thông-giáo và người dòng Pha-ri-
si, thì các ngươi chắc không
vào nước thiên-đàng.

21 Các ngươi có nghe lời phán
cho người xưa rằng: « Ngươi
chớ giết ai; » và rằng: « Hễ ai
giết người thì đáng bị tòa-án xử-
đoán. » 22 Song ta phán cho các
ngươi: Hễ ai giận anh em mình
thì đáng bị tòa-án xử-đoán; ai
mắng anh em mình rằng: Ra-
ca, (a) thì đáng bị tòa công-luận
xử-đoán; ai mắng anh em mình
là đồ điên, thì đáng bị lửa địa-
ngục hành-phạt. 23 Ấy vậy, nếu
khi nào ngươi đem dâng của-lễ
nơi bàn-thờ, mà nhớ lại anh em
có điều gì nghịch cùng mình,
24 thì hãy để của-lễ trước bàn-
thờ, trở về giảng-hòa với anh
em trước đã; rồi hãy đến dâng
của-lễ. 25 Khi ngươi đi đường
với kẻ nghịch mình, phải lập-
tức hòa với họ, kẻo họ nộp
ngươi cho quan án, quan án
giao ngươi cho thầy đội, mà
ngươi phải ở tù. 26 Quả thật, ta
nói cùng ngươi, ngươi trả còn
thiếu một đồng tiền, thì không
ra khỏi tù được.

27 Các ngươi có nghe lời phán
rằng: « Ngươi chớ phạm tội tà-
dâm. » 28 Song ta phán cho các
ngươi biết: Hễ ai ngó đờn-bà
mà động tình tham-muốn, thì
trong lòng đã phạm tội tà-dâm
cùng người rồi. 29 Vậy nếu con
mắt bên hữu xui cho ngươi
phạm tội, thì hãy móc mà quăng
nó cho xa ngươi đi; vì thà chịu
một phần thân-thể ngươi phải
hư, còn hơn là cả thân-thể bị
ném vào địa-ngục. 30 Lại nếu tay
hữu xui cho ngươi phạm tội, thì
hãy chặt mà liệng nó cho xa
ngươi đi; vì thà chịu một phần
thân-thể ngươi phải hư, còn hơn
là cả thân-thể vào địa-ngục.

31 Lại có nói rằng: « Nếu
người nào để vợ mình, thì hãy
cho vợ cái tờ để. » 32 Song ta
phán cùng các ngươi: Nếu
người nào để vợ mà không phải
vì cớ ngoại-tình, thì người ấy
làm cho vợ mình ra người tà-
dâm; lại nếu người nào cưới
đờn-bà bị để, thì cũng phạm tội
tà-dâm.

33 Các ngươi còn có nghe lời
phán cho người xưa rằng:
« Ngươi chớ thề dối, nhưng đối
với Chúa, phải giữ vẹn lời thề
mình. » 34 Song ta phán cùng
các ngươi rằng đừng thề chi
hết: đừng chỉ trời mà thề, vì là
ngôi của Đức Chúa Trời; 35 đừng
chỉ đất mà thề, vì là bệ-chơn
của Đức Chúa Trời; đừng chỉ

(a) Tiếng người A-ra-mê-en dùng để mắng, như ta nói « đồ khờ. »

https://tieulun.hopto.org

thành Giê-ru-sa-lem mà thề, vì là thành của Vua lớn. 36 Lại cũng đừng chỉ đầu ngươi mà thề, vì tự ngươi không thể làm cho một sợi tóc nên trắng hay là đen được. 37 Song ngươi phải nói rằng: phải, phải; không, không. Còn điều người ta nói thêm đó, bởi nơi quỉ dữ mà ra.

38 Các ngươi có nghe lời phán rằng: « Mắt đền mắt, răng đền răng. » 39 Song ta bảo các ngươi, đừng chống-cự kẻ dữ. Trái lại, nếu ai vả má bên hữu ngươi, hãy đưa má bên kia cho họ luôn; 40 nếu ai muốn kiện ngươi đặng lột cái áo vắn, hãy để họ lấy luôn cái áo dài nữa; 41 nếu ai muốn bắt ngươi đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ. 42 Ai xin của ngươi, hãy cho, ai muốn mượn của ngươi, thì đừng trở.

43 Các ngươi có nghe lời phán rằng: « Hãy yêu người lân-cận, » và hãy ghét kẻ thù-nghịch mình. 44 Song ta nói cùng các ngươi rằng: Hãy yêu kẻ thù-nghịch, và cầu-nguyện cho kẻ bắt-bớ các ngươi, 45 hầu cho các ngươi được làm con của Cha các ngươi ở trên trời; bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công-bình cùng kẻ độc-ác.

46 Nếu các ngươi yêu những kẻ yêu mình, thì có được thưởng gì đâu? Những kẻ thâu thuế (a) há chẳng làm như vậy sao? 47 Lại nếu các ngươi tiếp-đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao? 48 Thế thì các ngươi hãy nên trọn-vẹn, như Cha các ngươi ở trên trời là trọn-vẹn.

Sự bố-thí, cầu-nguyện và kiêng ăn

6 1 Hãy giữ, đừng làm sự công-bình (b) mình trước mặt người ta, cho họ điều thấy. Bằng không, thì các ngươi chẳng được phần thưởng gì của Cha các ngươi ở trên trời.

2 Vậy, khi ngươi bố-thí, đừng thổi kèn trước mặt mình, như bọn giả-hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn-kính. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. 3 Song khi ngươi bố-thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, 4 hầu cho sự bố-thí được kín-nhiệm; và Cha ngươi, là Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho ngươi.

5 Khi các ngươi cầu-nguyện, đừng làm như bọn giả-hình; vì họ ưa đứng cầu-nguyện nơi nhà hội và góc đường, để cho thiên-hạ đều thấy. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. 6 Song khi ngươi cầu-nguyện, hãy vào phòng riêng, đóng cửa lại, rồi cầu-nguyện Cha ngươi, ở nơi kín-nhiệm đó; và Cha

(a) Những kẻ thâu-thuế cho người Rô-ma là một hạng người khinh-hèn.
(b) Chữ công-bình đây theo ý người Giu-đa có nghĩa là những việc nhơn-đức.

https://tieulun.hopto.org

ngươi, là Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho ngươi.

7 Vả, khi các ngươi cầu-nguyện, đừng dùng những lời lặp vô-ích, như người ngoại tưởng vì cớ lời mình nói nhiều thì được nhậm. 8 Vậy, các ngươi đừng như họ ; vì Cha các ngươi biết các ngươi cần sự gì trước khi chưa xin Ngài. 9 Vậy các ngươi hãy cầu như vầy :

Lạy Cha chúng tôi ở trên trời ;
Danh Cha được thánh ;
10 Nước Cha được đến ;
Ý Cha được nên, ở đất như trời !
11 Xin cho chúng tôi hôm nay đồ ăn đủ ngày ;
12 Xin tha tội-lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi ;
13 Xin chớ để chúng tôi bị cám-dỗ, mà cứu chúng tôi khỏi điều ác !

[Vì nước, quyền, vinh-hiển đều thuộc về Cha đời đời. A-men.]

14 Vả, nếu các ngươi tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi ở trên trời cũng sẽ tha-thứ các ngươi. 15 Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi cũng sẽ không tha lỗi cho các ngươi.

16 Khi các ngươi kiêng ăn, chớ làm bộ buồn-rầu như bọn giả-hình ; vì họ nhăn mặt, cho mọi người biết họ kiêng ăn. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. 17 Song khi ngươi kiêng ăn, hãy xức dầu trên đầu, và rửa mặt, 18 hầu cho người ta không xem thấy ngươi đang kiêng ăn, nhưng chỉ Cha ngươi là Đấng ở nơi kín-nhiệm xem thấy mà thôi ; và Cha ngươi thấy trong chỗ kín-nhiệm sẽ thưởng cho ngươi.

Của qui-báu thật. — Mắt sáng-sủa

19 Các ngươi chớ chứa của-cải ở dưới đất, là nơi có sâu-mối, ten-rét làm hư, và kẻ trộm đào nghạch khoét vách mà lấy ; 20 nhưng phải chứa của-cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu-mối, ten-rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào nghạch khoét vách mà lấy. 21 Vì chưng của-cải ngươi ở đâu, thì lòng ngươi cũng ở đó.

22 Con mắt là đèn của thân-thể. Nếu mắt ngươi sáng-sủa thì cả thân-thể ngươi sẽ được sáng-láng ; 23 nhưng nếu mắt ngươi xấu, thì cả thân-thể sẽ tối-tăm. Vậy, nếu sự sáng-láng trong ngươi chỉ là tối-tăm, thì sự tối-tăm nầy sẽ lớn biết là dường bao !

Sự lo-lắng

24 Chẳng ai được làm tôi hai chủ ; vì sẽ ghét người nầy mà yêu người kia, hoặc trọng người nầy mà khinh người kia. Các ngươi không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn (a) nữa.

25 Vậy nên ta phán cùng các ngươi rằng : Đừng vì sự sống

(a) Ma-môn nghĩa là sự phú-qui.

https://tieulun.hopto.org

mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân-thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng qui-trọng hơn đồ ăn sao, thân-thể há chẳng qui-trọng hơn quần-áo sao? 26 Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu-trữ vào kho-tàng, mà Cha các ngươi trên trời nuôi nó. Các ngươi há chẳng phải là qui-trọng hơn loài chim sao? 27 Vả lại, có ai trong vòng các ngươi lo-lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? 28 Còn về phần quần-áo, các ngươi lại lo-lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào; chẳng làm khó-nhọc, cũng không kéo chỉ; 29 nhưng ta phán cùng các ngươi, dẫu vua Sa-lô-môn sang-trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. 30 Hỡi kẻ ít đức-tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các ngươi! 31 Ấy vậy, các ngươi chớ lo-lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? 32 Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các ngươi ở trên trời vốn biết các ngươi cần dùng những điều đó rồi. 33 Nhưng trước hết, hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công-bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các ngươi mọi điều ấy nữa. 34 Vậy, chớ lo-lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó-nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Sự đoán-xét

7 1 Các ngươi đừng đoán-xét ai, để mình khỏi bị đoán-xét. 2 Vì các ngươi đoán-xét người ta thể nào, thì họ cũng đoán-xét lại thể ấy; các ngươi lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy. 3 Sao ngươi dòm thấy cái rác trong mắt anh em ngươi, mà chẳng thấy cây đà trong mắt mình? 4 Sao ngươi dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, mà chính ngươi có cây đà trong mắt mình? 5 Hỡi kẻ giả-hình! trước hết phải lấy cây đà khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em mình được.

Các lời khuyên-bảo khác

6 Đừng cho chó những đồ thánh, và đừng quăng hột trai mình trước mặt heo, kẻo nó đạp dưới chơn, và quay lại cắn-xé các ngươi.

7 Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. 8 Bởi vì, hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; ai gõ cửa thì được mở. 9 Trong các ngươi có ai, khi con mình xin bánh, mà cho đá chăng? 10 Hay là con mình xin cá, mà cho rắn chăng? 11 Vậy nếu các ngươi vốn là xấu, còn biết cho con-cái mình các vật tốt thay, huống chi Cha các ngươi ở trên trời lại chẳng ban

https://tieulun.hopto.org

các vật tốt cho những người xin Ngài sao?

12 Ấy vậy, hễ điều chi mà các ngươi muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật-pháp và lời tiên-tri.

13 Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng-khoát dẫn đến sự hư-mất, kẻ vào đó cũng nhiều. 14 Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm được thì ít.

Bởi việc làm nhận biết tiên-tri giả

15 Hãy coi chừng tiên-tri giả, là những kẻ mang lốt chiên đến cùng các ngươi, song bề trong thật là muông-sói hay cắn-xé. 16 Các ngươi nhờ những trái nó mà nhận biết được. Nào có ai hái trái nho nơi bụi gai, hay là trái vả nơi bụi tật-lê? 17 Vậy, hễ cây nào tốt thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu thì sanh trái xấu. 18 Cây tốt chẳng sanh được trái xấu, mà cây xấu cũng chẳng sanh được trái tốt. 19 Hễ cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chụm đi. 20 Ấy vậy, các ngươi nhờ những trái nó mà nhận biết được.

21 Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên-đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý-muốn của Cha ta ở trên trời mà thôi. 22 Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, chúng tôi chẳng từng nhơn danh Chúa mà nói tiên-tri sao? nhơn danh Chúa mà trừ quỉ sao? và lại nhơn danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao? 23 Khi ấy, ta sẽ phán rõ-ràng cùng họ rằng: Hỡi kẻ làm gian ác; ta chẳng biết các ngươi bao giờ, hãy lui ra khỏi ta!

Cần phải làm theo lời Đức Chúa Trời

24 Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn-ngoan cất nhà mình trên hòn đá. 25 Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô-động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. 26 Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. 27 Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô-động nhà ấy; thì bị sập, hư-hại rất nhiều.

28 Vả, khi Đức Chúa Jêsus vừa phán những lời ấy xong, đoàn dân lấy đạo Ngài làm lạ; 29 vì Ngài dạy như là có quyền, chớ không giống các thầy thông-giáo.

Chúa chữa bịnh phung

8 1 Khi Đức Chúa Jêsus ở trên núi xuống, có đoàn dân đông lắm theo Ngài. 2 Nầy, có một người phung (a) đến gần, lạy Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi sạch được.

(a) Phung tức là hủi.

https://tieulun.hopto.org

3 Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ
người, mà phán rằng: Ta khứng,
hãy sạch đi. Tức thì người
phung được sạch. 4 Đức Chúa
Jêsus bèn phán cùng người
rằng: Hãy giữ, chớ nói cùng ai;
song hãy đi tỏ mình cùng thầy
cả, và dâng của-lễ theo như Môi-
se dạy, để làm chứng cho họ.

Chuyện thầy đội

5 Khi Đức Chúa Jêsus vào
thành Ca-bê-na-um, có một thầy
đội đến cùng Ngài, 6 mà xin
rằng: Lạy Chúa, đứa đầy-tớ
tôi mắc bịnh bại, nằm liệt ở
nhà tôi, đau-đớn lắm. 7 Đức
Chúa Jêsus phán rằng: Ta sẽ
đến, chữa cho nó được lành.
8 Thầy đội thưa rằng: Lạy Chúa,
tôi chẳng đáng rước Chúa vào
nhà; xin Chúa chỉ phán một lời,
thì đầy-tớ tôi sẽ được lành.
9 Vì tôi ở dưới quyền người
khác, tôi cũng có quân-lính dưới
quyền tôi nữa; tôi biểu tên nầy
rằng: Hãy đi! thì nó đi; biểu
tên kia rằng: Hãy đến! thì nó
đến; và dạy đầy-tớ tôi rằng:
Hãy làm việc nầy! thì nó làm.
10 Đức Chúa Jêsus nghe lời đó
rồi, lấy làm lạ, mà phán cùng
những kẻ đi theo rằng: Quả
thật, ta nói cùng các ngươi, ta
chưa hề thấy ai trong dân Y-so-
ra-ên có đức-tin lớn dường ấy.
11 Ta cũng nói cùng các ngươi,
có nhiều người từ Đông-phương
Tây-phương sẽ đến, ngồi đồng
bàn với Áp-ra-ham, Y-sác và
Gia-cốp trong nước thiên-đàng.
12 Nhưng các con bổn-quốc sẽ
bị liệng ra chốn tối-tăm ở ngoài,
tại đó sẽ có khóc-lóc và nghiến
răng. 13 Đức Chúa Jêsus bèn
phán cùng thầy đội rằng: Hãy
về, theo như điều ngươi tin thì
sẽ được thành vậy. Và chính
trong giờ ấy, đứa đầy-tớ được
lành.

*Chúa chữa bịnh bà gia Phi-e-rơ
cùng các bịnh khác*

14 Đoạn, Đức Chúa Jêsus vào
nhà Phi-e-rơ, thấy bà gia người
nằm trên giường, đau rét.
15 Ngài bèn rờ tay người bịnh,
rét liền mất đi; rồi người đứng
dậy giúp việc hầu Ngài.
16 Đến chiều, người ta đem
cho Đức Chúa Jêsus nhiều kẻ
bị quỉ ám, Ngài lấy lời nói mà
đuổi quỉ ra; cũng chữa được
hết thảy những người bịnh,
17 vậy cho được ứng-nghiệm lời
của Đấng tiên-tri Ê-sai đã nói
rằng: «Chính Ngài đã lấy tật-
nguyền của chúng ta, và gánh
bịnh-hoạn của chúng ta.»

Cần phải thế nào đặng theo Chúa

18 Vả, khi Đức Chúa Jêsus thấy
đoàn dân đông lắm ở xung-
quanh mình, bèn truyền qua bờ
bên kia. 19 Có một thầy thông-
giáo đến, thưa cùng Ngài rằng:
Lạy thầy, thầy đi đâu, tôi sẽ
theo đó. 20 Đức Chúa Jêsus đáp
rằng: Con cáo có hang, chim
trời có ổ; song Con người không
có chỗ mà gối đầu. 21 Lại một
môn-đồ khác thưa cùng Ngài
rằng: Lạy Chúa, xin Chúa cho
phép tôi về chôn cha tôi trước
đã. 22 Nhưng Đức Chúa Jêsus

https://tieulun.hopto.org

phán rằng: Hãy theo ta, để kẻ chết chôn kẻ chết.

Bị bão giữa biển

23 Kế đó, Đức Chúa Jêsus xuống thuyền, các môn-đồ theo Ngài. 24 Thình-linh biển nổi bão lớn, đến nỗi sóng dậy phủ thuyền; nhưng Ngài đương ngủ. 25 Các môn-đồ đến gần, đánh thức Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi với, chúng tôi hầu chết! 26 Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức-tin kia, cớ sao các ngươi sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và biển; thì liền yên-lặng như tờ. 27 Những người đó lấy làm lạ, nói rằng: Người nầy là ai, mà gió và biển đều vâng lịnh người?

Hai người bị quỉ ám ở Ga-đa-ra

28 Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân Ga-đa-ra, gặp hai người bị quỉ ám ở nơi mồ đi ra, bộ dữ-tợn lắm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó. 29 Chúng nó la lên rằng: Lạy Con Đức Chúa Trời, chúng tôi với Ngài có can-hệ gì chăng? Có phải Ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước kỳ không? 30 Vả, khi ấy, ở đàng xa có một bầy heo đông đương ăn. 31 Các quỉ xin Đức Chúa Jêsus rằng: Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra, xin cho nhập vào bầy heo đó. 32 Ngài biểu các quỉ rằng: Hãy đi đi! Các quỉ ra khỏi hai người đó, liền nhập vào bầy heo. Tức thì cả bầy ở trên dốc núi nhảy xuống biển, thảy đều chết chìm dưới nước. Những đứa chăn heo bèn chạy trốn, trở về thành, thuật các chuyện đã xảy ra, và chuyện hai người bị quỉ ám nữa. 34 Cả thành liền ra đón Đức Chúa Jêsus; khi vừa thấy Ngài, thì xin Ngài đi ra khỏi xứ mình.

Chúa chữa bịnh bại

9 1 Đức Chúa Jêsus xuống thuyền lại trở qua biển và đến thành mình. 2 Nầy, có người đem lại cho Ngài một người đau bại nằm trên giường. Đức Chúa Jêsus thấy đức-tin của các người đó, thì phán cùng người bại rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, tội-lỗi con đã được tha. 3 Khi ấy, có một vài thầy thông-giáo đều nghĩ thầm rằng: Người nầy nói lộng-ngôn. 4 Song Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng mấy thầy đó, thì phán rằng: Nhơn sao trong lòng các ngươi có ác-tưởng làm vậy? 5 Trong hai lời nầy: một là nói, tội-lỗi ngươi đã được tha; hai là nói, ngươi hãy đứng dậy mà đi, thì lời nào dễ nói hơn? 6 Vả, hầu cho các ngươi biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội, — thì Ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy, vác lấy giường, mà trở về nhà ngươi. 7 Người bại liền dậy mà trở về nhà mình. 8 Đoàn dân thấy phép lạ đó, thì ai nấy đều sợ-hãi, và ngợi-khen Đức Chúa Trời đã cho người ta được phép-tắc dường ấy.

Chúa gọi Ma-thi-ơ.—Sự kiêng ăn

9 Đức Chúa Jêsus đã đi khỏi nơi đó rồi, thấy một người tên

https://tieulun.hopto.org

là Ma-thi-ơ đương ngồi tại sở thâu thuế, bèn phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người liền đứng dậy, mà theo Ngài.

10 Vả, đương khi Đức Chúa Jêsus ngồi ăn tại nhà Ma-thi-ơ, có nhiều người thâu thuế cùng kẻ xấu nết đến ngồi ăn với Ngài và môn-đồ Ngài. 11 Người Pha-ri-si thấy vậy, thì nói cùng môn-đồ Ngài rằng: Làm sao thầy các ngươi ngồi ăn chung với người thâu thuế và kẻ xấu nết vậy? 12 Đức Chúa Jêsus nghe điều đó, bèn phán rằng: Chẳng phải là người khỏe-mạnh cần thầy thuốc đâu, song là người có bịnh. 13 Hãy đi, và học cho biết câu nầy nghĩa là gì: «Ta muốn sự thương-xót, nhưng chẳng muốn của-lễ.» Vì ta đến đây không phải để kêu kẻ công-bình, song kêu kẻ có tội.

14 Khi ấy, các môn-đồ của Giăng đến tìm Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: Cớ sao chúng tôi và những người Pha-ri-si kiêng ăn, còn môn-đồ thầy không kiêng ăn? 15 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở với bạn-hữu đến mừng cưới, thì những bạn-hữu đó có thể nào buồn-rầu được ư? Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. 16 Không có ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; vì nếu làm vậy, miếng nỉ mới sẽ chẳng rách áo cũ, và đàng rách trở nên xấu hơn. 17 Cũng không có ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm vậy thì bầu nứt, rượu chảy ra, và bầu phải hư; song ai nấy đổ rượu mới vào bầu mới, thì giữ được cả hai bề.

Con gái Giai-ru và người đờn-bà đau huyết

18 Đang khi Đức Chúa Jêsus phán các điều đó, xảy có người cai nhà hội kia bước vào, quì lạy trước mặt Ngài mà thưa rằng: Con gái tôi mới chết; xin Chúa đến, đặt tay trên nó, thì nó sẽ được sống. 19 Đức Chúa Jêsus bèn đứng dậy, cùng môn-đồ Ngài đều đi theo người.

20 Nầy, có một người đờn-bà mắc bịnh mất huyết đã mười hai năm, lại gần sau lưng mà rờ trôn áo Ngài. 21 Vì người đờn-bà ấy tự nghĩ rằng: Nếu ta chỉ rờ áo Ngài, thì cũng sẽ được lành. 22 Đức Chúa Jêsus xây mặt lại, thấy người đờn-bà, thì phán rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, đức-tin con đã làm cho con được lành. Liền trong giờ đó, người đờn-bà lành bịnh.

23 Khi Đức Chúa Jêsus đến nhà người cai nhà hội, thấy bọn thổi sáo, và chúng làm om-sòm, 24 thì phán rằng: Các ngươi hãy lui ra; con gái nhỏ nầy chẳng phải chết đâu, nhưng nó ngủ. Chúng nghe thì chê-cười Ngài. 25 Bọn đó đã bị đuổi ra rồi, Ngài bèn vào, cầm lấy tay đứa gái, thì nó liền chờ dậy. 26 Tin nầy đồn ra khắp cả xứ đó.

Chúa chữa các tật-bịnh khác

27 Đức Chúa Jêsus ở đó ra đi, có hai người mù theo Ngài mà

https://tieulun.hopto.org

kêu rằng: Hỡi con cháu vua Đa-vít, xin thương chúng tôi cùng! 28 Khi Ngài đã vào nhà rồi, hai người mù đến; Ngài bèn phán rằng: Hai ngươi tin ta làm được đều hai ngươi ao-ước sao? Họ thưa rằng: Lạy Chúa, được. 29 Ngài bèn rờ mắt hai người mà phán rằng: Theo như đức-tin các ngươi, phải được thành vậy. 30 Mắt hai người liền mở. Đức Chúa Jêsus lấy giọng nghiêm phán rằng: Hãy giữ, đừng cho ai biết chuyện nầy. 31 Song lúc hai người ra khỏi nhà, thì đồn danh-tiếng Ngài khắp cả xứ.

32 Khi đi khỏi chỗ đó, thì người ta đem tới cho Ngài một người câm bị quỉ ám. 33 Quỉ bị đuổi ra rồi, thì người câm nói được. Đoàn dân lấy làm lạ mà nói rằng: Không hề bao giờ thấy sự như vậy trong dân Y-sơ-ra-en. 34 Nhưng người Pha-ri-si lại nói rằng: Người nầy cậy phép chúa quỉ mà trừ quỉ.

35 Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành, các làng, dạy-dỗ trong các nhà hội, giảng Tin-lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật-bịnh. 36 Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương-xót, vì họ cùng-khốn, và tan-lạc như chiên không có kẻ chăn. 37 Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: Mùa gặt thì thật trúng, song con gặt thì ít. 38 Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình.

Mười hai sứ-đồ chịu chức đi giảng đạo

10 1 Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn-đồ đến, ban quyền-phép trừ tà-ma, và chữa các thứ tật-bịnh. 2 Tên mười hai sứ-đồ như sau nầy: sứ-đồ thứ nhứt là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê là em người; Gia-cơ con của Xê-bê-đê, và Giăng là em Gia-cơ; 3 Phi-líp cùng Ba-tê-lê-my; Thô-ma, và Ma-thi-ơ là người thâu thuế; Gia-cơ con của A-phê, cùng Tha-đê; 4 Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là kẻ phản Đức Chúa Jêsus.

5 Ấy đó là mười hai sứ-đồ Đức Chúa Jêsus sai đi, và có truyền rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; 6 song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-en. 7 Khi đi đàng, hãy rao-giảng rằng: Nước thiên-đàng gần rồi. 8 Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các quỉ. Các ngươi đã được lãnh không thì hãy cho không. 9 Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các ngươi; 10 cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ-ăn. 11 Các ngươi vào thành nào hay là làng nào, hãy hỏi thăm ai là người đáng tiếp-rước mình, rồi ở nhà họ cho đến lúc đi. 12 Và khi vào nhà nào, hãy cầu bình-an cho

https://tieulun.hopto.org

nhà ấy; 13nếu nhà đó xứng-đáng, thì sự bình-an các ngươi xuống cho; bằng không, thì sự bình-an các ngươi trở về các ngươi. 14Nếu ai không tiếp-rước, không nghe lời các ngươi, khi ra khỏi nhà đó, hay là thành đó, hãy phủi bụi đã dính chơn các ngươi. 15Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đến ngày phán-xét, thì xứ Sô-đôm và xứ Gô-mô-rơ sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn thành ấy.

16Kìa, ta sai các ngươi đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông-sói. Vậy, hãy khôn-khéo như rắn, đơn-sơ như chim bồ-câu. 17Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các ngươi trước tòa-án, đánh đòn các ngươi trong nhà hội; 18lại vì cớ ta mà các ngươi sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng-đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. 19Song khi họ sẽ đem nộp các ngươi, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các ngươi chính trong giờ đó. 20Ấy chẳng phải tự các ngươi nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các ngươi sẽ từ trong lòng các ngươi nói ra. 21Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết, con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người phải chết đi. 22Các ngươi lại sẽ bị thiên-hạ ghen-ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối-cùng, thì sẽ được rỗi. 23Khi nào người ta bắt-bớ các ngươi trong thành nầy, thì hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các ngươi đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-en thì Con người đã đến rồi.

24Môn-đồ không hơn thầy, tôi-tớ không hơn chủ. 25Môn-đồ được như thầy, tôi-tớ được như chủ, thì cũng đủ rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-en-xê-bu, (a) phương chi là người nhà! 26Vậy, các ngươi đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín-nhiệm mà sau sẽ chẳng biết. 27Cho nên lời ta phán cùng các ngươi trong nơi tối-tăm, hãy nói ra nơi sáng-láng; và lời các ngươi nghe kề lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà. 28Đừng sợ kẻ giết thân-thể mà không giết được linh-hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh-hồn và thân-thể trong địa-ngục. 29Hai con chim sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và vì không theo ý-muốn Cha các ngươi, thì chẳng hề một con nào rơi xuống đất. 30Tóc trên đầu các ngươi cũng đã đếm hết rồi. 31Vậy, đừng sợ chi hết, vì các ngươi quí-trọng hơn nhiều con chim sẻ. 32Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; 33còn ai chối ta trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời.

34Chớ tưởng rằng ta đến để

(a) Bê-en-xê-bu là một tên của ma-quỉ.

https://tieulun.hopto.org

đem sự bình-an cho thế-gian; ta đến, không phải đem sự bình-an, mà là đem gươm-dáo. 35Ta đến để phân-rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dâu với bà gia; 36và người ta sẽ có kẻ thù-nghịch, là người nhà mình. 37Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta; 38ai không vác cây thập-tự mình mà theo ta, thì cũng chẳng đáng cho ta. 39Ai gìn-giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì cớ ta mất sự sống mình, thì sẽ tìm lại được.

40Ai rước các ngươi, tức là rước ta; ai rước ta, tức là rước Đấng đã sai ta. 41Ai rước một đấng tiên-tri vì là tiên-tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên-tri; ai rước một người công-chính vì là công-chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công-chính. 42Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ nầy chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn-đồ ta, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu.

11 1Vả, Đức Chúa Jêsus đã dạy các điều đó cho mười hai môn-đồ rồi, bèn lìa khỏi chỗ nầy đặng đi giảng-dạy trong các thành xứ đó.

Sự hỏi thăm của Giăng Báp-tít

2Khi Giăng ở trong ngục nghe nói về các công-việc của Đấng Christ, thì sai môn-đồ mình đến thưa cùng Ngài rằng: 3Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn phải đợi đấng khác chăng? 4Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy về, thuật lại cùng Giăng những điều các ngươi nghe và thấy: 5kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, kẻ khó-khăn được nghe giảng Tin-lành. 6Phước cho ai chẳng vấp-phạm vì cớ ta!

7Khi họ ra về, Đức Chúa Jêsus mới phán về việc Giăng cho đoàn dân nghe, rằng: Các ngươi đã đi xem chi trong đồng vắng? Có phải xem cây sậy bị gió rung chăng? 8Các ngươi đi xem cái chi nữa? Có phải xem người mặc áo tốt-đẹp chăng? Kìa, những người mặc áo tốt-đẹp thì ở trong đền vua. 9Nhưng các ngươi lại đi xem cái chi nữa? Có phải là xem đấng tiên-tri chăng? Phải, ta nói cùng các ngươi, cũng hơn đấng tiên-tri nữa. 10Ấy vì người đó mà có chép rằng: «Nầy, ta sai sứ ta đến trước mặt con, dặng dọn đường sẵn cho con đi.» 11Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người bởi đờn-bà sanh ra, không có ai được tôn-trọng hơn Giăng Báp-tít, nhưng mà kẻ rất nhỏ-hèn trong nước thiên-đàng còn được tôn-trọng hơn người. 12Song, từ ngày Giăng Báp-tít đến nay, nước thiên-đàng bị hãm-ép, và là kẻ hãm-ép đó choán lấy. 13Vì hết

https://tieulun.hopto.org

thấy các đấng tiên-tri và sách luật đã nói trước cho đến đời Giăng. 14 Nếu các ngươi muốn hiểu biết, thì ấy là Ê-li, là đấng phải đến. 15 Ai có tai mà nghe, hãy nghe.

16 Ta sẽ sánh dòng-dõi nầy với ai? Dòng-dõi nầy giống như con trẻ ngồi giữa chợ, kêu-la cùng bạn mình, 17 mà rằng: Ta đã thổi sáo, mà bay không nhảy múa; ta đã than-vãn, mà bay không khóc. 18 Vì Giăng đã đến, không ăn, không uống, người ta nói rằng: Giăng bị quỉ ám. 19 Con người đến, hay ăn hay uống, thì họ nói rằng: Kìa, là người ham ăn mê uống, bạn-bè với người thâu thuế cùng kẻ xấu nết. Song le, sự khôn-ngoan được xưng là phải, bởi những việc làm của sự ấy.

Chúa quở-trách dân các thành cứng lòng

20 Vì dân các thành mà Đức Chúa Jêsus đã làm rất nhiều phép lạ rồi, không ăn-năn, nên Ngài quở-trách rằng: 21 Khốn-nạn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn-nạn cho mầy, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và Si-đôn, thì hai thành đó thật đã mặc áo gai, đội tro, ăn-năn từ lâu rồi. 22 Vậy nên ta bảo bay, đến ngày phán-xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn bay. 23 Còn mầy, Ca-bê-na-um, là thành đã được cao tới trời, sẽ hạ xuống tới âm-phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mầy, đem làm trong thành Sô-đôm, thì thành ấy còn lại đến ngày nay. 24 Vậy nên ta rao-bảo rằng, đến ngày phán-xét, xứ Sô-đôm sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn mầy.

Đạo Tin-lành tỏ ra cho con trẻ

25 Lúc đó, Đức Chúa Jêsus nói rằng: Hỡi Cha! là Chúa của trời đất, tôi khen-ngợi Cha, vì Cha đã giấu những điều nầy với kẻ khôn-ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho những con trẻ hay. 26 Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt-lành. 27 Mọi việc Cha ta đã giao cho ta; ngoài Cha không có ai biết Con; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không ai biết Cha.

28 Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ. 29 Ta có lòng nhu-mì, khiêm-nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh-hồn các ngươi sẽ được yên-nghỉ. 30 Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ-nhàng.

Bứt bông lúa mì

12 1 Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, (a) Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì; các môn-đồ đói, bứt bông lúa mà ăn. 2 Người Pha-ri-si thấy vậy,

(a) Sa-bát là ngày thứ bảy, ngày lễ dân Giu-đa quen giữ, như ngày Chúa-nhựt đời nay.

https://tieulun.hopto.org

bèn nói cùng Ngài rằng: Kìa, môn-đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát. 3Song Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các ngươi há chưa đọc đến sao? 4tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ để riêng cho các thầy tế-lễ. 5Hay là các ngươi không đọc trong sách luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế-lễ trong đền-thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao? 6Vả lại, ta phán cùng các ngươi, tại chỗ nầy có một đấng tôn-trọng hơn đền-thờ. 7Phải chi các ngươi hiểu nghĩa câu nầy: « Ta muốn lòng nhơn-từ, không muốn của tế-lễ, » thì các ngươi không trách những người vô-tội; 8vì Con người là Chúa ngày Sa-bát.

Chúa chữa người teo tay

9Đức Chúa Jêsus đi khỏi nơi đó, bèn vào nhà hội. 10Ở đó, có một người teo một bàn tay. Có kẻ hỏi Ngài rằng: Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bịnh hay không? Ấy là họ có ý kiếm dịp kiện Ngài. 11Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các ngươi có một con chiên, nếu đương ngày Sa-bát, bị té xuống hầm, thì há không kéo nó lên sao? 12Huống chi người ta trọng hơn con chiên là dường nào! Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm việc lành. 13Đoạn, Ngài phán cùng người tay teo rằng: Hãy giơ tay ra. Người liền giơ tay, thì tay nầy cũng lành như tay kia. 14Những người Pha-ri-si đi ra ngoài rồi, bàn với nhau, lập mưu đặng giết Ngài.

15Song Đức Chúa Jêsus biết điều ấy, thì bỏ đi khỏi chỗ đó; có nhiều người theo, và Ngài chữa lành cả. 16Ngài cấm ngặt họ đừng cho ai biết Ngài; 17để được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng: 18« Nầy, tôi-tớ ta đã chọn, là người mà ta rất yêu-dấu, đẹp lòng ta mọi đàng. Ta sẽ cho Thánh-Linh ta ngự trên người, người sẽ rao-giảng sự công-bình cho dân ngoại. 19Người sẽ chẳng cãi-lẫy, chẳng kêu-la, và chẳng ai nghe được tiếng người ngoài đường cái. 20Người sẽ chẳng bẻ cây sậy đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn gần tàn, cho đến chừng nào người khiến sự công-bình được thắng. 21Dân ngoại sẽ trông-cậy danh người. »

Chúa chữa người bị quỉ-ám. — Tội phạm đến Đức Thánh-Linh. — Cây và trái

22Bấy giờ có kẻ đem đến cho Đức Chúa Jêsus một người mắc quỉ ám, đui và câm; Ngài chữa cho, đến nỗi người câm nói và thấy được. 23Chúng lấy làm lạ, mà nói rằng: Có phải người đó là con cháu vua Đa-vít chăng? 24Song những người Pha-ri-si nghe vậy, thì nói rằng: Người nầy chỉ nhờ Bê-en-xê-bu là chúa quỉ mà trừ quỉ đó thôi.

https://tieulun.hopto.org

25 Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng
họ, thì phán rằng : Một nước
mà giành-xé nhau thì bị phá-
hoang ; một thành hay là một
nhà mà giành-xé nhau thì không
còn được. 26 Nếu quỉ Sa-tan trừ
quỉ Sa-tan, ấy là tự nó giành-xé
nhau ; thì nước nó làm sao còn
được ư ? 27 Và nếu ta nhờ Bê-
en-xê-bu mà trừ quỉ, thì con các
ngươi nhờ ai mà trừ quỉ ư ?
Bởi đó, chính chúng nó sẽ xử-
đoán các ngươi vậy. 28 Mà nếu ta
cậy Thánh-Linh của Đức Chúa
Trời để trừ quỉ, thì nước Đức
Chúa Trời đã đến tận các ngươi.
29 Hay là, có lẽ nào, ai vào nhà
một người mạnh sức để cướp
lấy của, mà trước không trói
người mạnh sức ấy được sao ?
Phải trói người rồi mới cướp
của nhà người được. 30 Ai không
ở với ta, thì nghịch cùng ta ; ai
không thâu-hiệp với ta, thì tan
ra. 31 Ấy vậy, ta phán cùng các
ngươi, các tội-lỗi và lời phạm-
thượng của người ta đều sẽ được
tha ; song lời phạm-thượng đến
Đức Thánh-Linh thì sẽ chẳng
được tha đâu. 32 Nếu ai nói
phạm đến Con người, thì sẽ
được tha ; song nếu ai nói phạm
đến Đức Thánh-Linh, thì dầu
đời nầy hay đời sau cũng sẽ
chẳng được tha.

33 Hoặc cho là cây tốt thì trái
cũng tốt, hoặc cho là cây xấu
thì trái cũng xấu ; vì xem trái
thì biết cây. 34 Hỡi dòng-dõi rắn
lục, bay vốn là loài xấu, làm sao
nói được sự tốt ? Bởi vì do sự
đầy-dẫy trong lòng mà miệng
mới nói ra. 35 Người lành do nơi
đã chứa đều thiện mà phát ra
đều thiện ; nhưng kẻ dữ do nơi
đã chứa đều ác mà phát ra đều
ác. 36 Vả, ta bảo các ngươi, đến
ngày phán-xét, người ta sẽ khai
ra mọi lời hư-không mà mình đã
nói ; 37 vì bởi lời nói mà ngươi
sẽ được xưng là công-bình, cũng
bởi lời nói mà ngươi sẽ bị phạt.

Chúa chẳng khứng làm dấu lạ

38 Bấy giờ có mấy thầy thông-
giáo và người Pha-ri-si thưa
cùng Đức Chúa Jêsus rằng :
Bẩm thầy, chúng tôi muốn xem
thầy làm dấu lạ. 39 Ngài đáp
rằng : Dòng-dõi hung-ác gian-
dâm nầy xin một dấu lạ, nhưng
sẽ chẳng cho dấu lạ khác ngoài
dấu lạ của đấng tiên-tri Giô-na.
40 Vì Giô-na đã bị ở trong bụng
cá lớn ba ngày ba đêm, cũng
một thể ấy, Con người sẽ ở
trong lòng đất ba ngày ba đêm.
41 Đến ngày phán-xét, dân thành
Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với dòng-
dõi nầy mà lên án nó, vì dân
ấy đã nghe lời Giô-na giảng và
ăn-năn ; mà đây nầy, có một
người tôn-trọng hơn Giô-na !
42 Đến ngày phán-xét, nữ-hoàng
Nam-phương sẽ đứng dậy với
dòng-dõi nầy mà lên án nó, vì
người từ nơi cùng trái đất đến
nghe lời khôn-ngoan vua Sa-lô-
môn ; mà đây nầy, có một người
tôn-trọng hơn vua Sa-lô-môn !

43 Khi tà-ma ra khỏi một người,
thì nó đi đến nơi khô-khan kiếm
chỗ nghỉ, nhưng kiếm không
được ; 44 rồi nó nói rằng : Ta sẽ

https://tieulun.hopto.org

trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa-soạn tử-tế. 45 Nó bèn lại đi, đem về bảy quỉ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy, số-phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng-dõi dữ nầy cũng như vậy.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus

46 Khi Đức Chúa Jêsus còn phán cùng dân-chúng, thì mẹ và anh em Ngài đến đứng ngoài, muốn nói cùng Ngài. 47 [Có người thưa cùng Ngài rằng: Đây nầy, mẹ và anh em thầy ở ngoài, muốn nói cùng thầy.] 48 Ngài đáp rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? 49 Ngài giơ tay chỉ các môn-đồ mình, mà phán rằng: Nầy là mẹ ta cùng anh em ta! 50 Vì hễ ai làm theo ý-muốn Cha ta ở trên trời, thì người đó là anh em, chị em ta, cùng là mẹ ta vậy.

Thí-dụ về nước Đức Chúa Trời

13 1 Cũng ngày ấy, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà, ngồi bên mé biển. 2 Đoàn dân nhóm-họp xung-quanh Ngài đông lắm, đến nỗi Ngài phải xuống thuyền mà ngồi, còn cả đoàn dân đứng trên bờ. 3 Ngài dùng thí-dụ mà giảng nhiều điều cùng họ.

Ngài phán như vầy: Có người gieo giống đi ra đặng gieo. 4 Khi đương gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay xuống và ăn. 5 Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá-sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên; 6 song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ, nên phải héo. 7 Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải nghẹt ngòi. 8 Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái; hoặc một hột ra được một trăm, hoặc một hột sáu chục, hoặc một hột ba chục. 9 Ai có tai, hãy nghe!

10 Môn-đồ bèn đến gần Ngài mà hỏi rằng: Sao thầy dùng thí-dụ mà phán cùng chúng vậy? 11 Ngài đáp rằng: Bởi vì đã ban cho các ngươi được biết những điều mầu-nhiệm của nước thiên-đàng, song về phần họ, thì không ban cho biết. 12 Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ được dư-dật; nhưng kẻ nào không có, thì lại cất luôn điều họ đã có nữa. 13 Vậy nên ta phán thí-dụ cùng chúng; vì họ xem mà không thấy, lắng mà không nghe, và không hiểu chi hết. 14 Vậy được ứng-nghiệm lời tiên-tri của Ê-sai đã phán về họ rằng: «Các ngươi sẽ lóng tai nghe, mà chẳng hiểu chi; lấy mắt xem mà chẳng thấy chi. 15 Vì lòng dân nầy đã cứng-cỏi; đã làm cho nặng tai và nhắm mắt mình lại, e khi mắt mình thấy được, tai mình nghe được, lòng mình hiểu được, họ tự hối-cải lại và ta chữa họ được lành chăng.» 16 Nhưng phước cho mắt các ngươi, vì thấy được; phước cho tai các ngươi, vì nghe được! 17 Quả thật, ta nói

https://tieulun.hopto.org

cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên-tri, nhiều người công-chính đã ước-ao thấy đều các ngươi thấy, mà chẳng được thấy; ước-ao nghe đều các ngươi nghe, mà chẳng được nghe.

18 Ấy vậy, các ngươi hãy nghe nghĩa ví-dụ về kẻ gieo giống là gì. 19 Khi người nào nghe đạo nước thiên-đàng, mà không hiểu, thì quỉ dữ đến cướp đều đã gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra dọc đàng. 20 Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá-sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui-mừng chịu lấy; 21 song trong lòng không có rễ, chỉ tạm-thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực-khổ, sự bắt-bớ, thì liền vấp-phạm. 22 Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo-lắng về đời nầy, và sự mê-đắm về của-cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết-quả. 23 Song kẻ nào chịu lấy hột giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết-quả đến nỗi một hột ra một trăm, hột khác sáu chục, hột khác ba chục.

24 Đức Chúa Jêsus phán ví-dụ khác cùng chúng rằng: Nước thiên-đàng giống như người kia gieo giống tốt trong ruộng mình 25 Nhưng đương khi người ta ngủ, thì kẻ thù chủ ruộng liền đến, gieo cỏ lùng vào trong lúa mì, rồi đi. 26 Đến khi lúa mì lớn lên, và trổ bông, thì cỏ lùng cũng lòi ra. 27 Các đầy-tớ của chủ nhà bèn đến thưa rằng: Thưa chủ, chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ lùng bởi đâu mà ra? 28 Chủ đáp rằng: Ấy là một kẻ thù đã làm đều đó. Các đầy-tớ thưa rằng: Vậy chủ có muốn chúng tôi đi nhổ cỏ đó chăng? 29 Chủ rằng: Chẳng nên, e khi nhổ cỏ lùng, hoặc các ngươi nhổ lộn lúa mì đi chăng. 30 Hãy để cho cả hai thứ cùng lớn lên cho đến mùa gặt; đến mùa gặt, ta sẽ dặn con gặt rằng: Trước hết hãy nhổ cỏ lùng, bó lại từng bó mà đốt đi; song hãy thâu-trử lúa mì vào kho ta.

31 Ngài lấy ví-dụ khác mà phán rằng: Nước thiên-đàng giống như một hột cải mà người kia lấy gieo trong ruộng mình; 32 hột ấy thật nhỏ hơn cả các giống khác, song khi đã mọc lên, thì lớn hơn các thứ rau, và trở nên cây-cối, cho đến nỗi chim trời tới làm ổ trên nhành nó được.

33 Ngài lấy ví-dụ khác nữa mà phán rằng: Nước thiên-đàng giống như men mà người đờn-bà kia lấy trộn vào trong ba đấu bột, cho đến chừng nào bột dậy cả lên.

34 Đức Chúa Jêsus lấy lời ví-dụ mà phán những đều đó cùng đoàn dân, Ngài chẳng phán đều gì cùng họ mà không dùng lời ví-dụ, 35 để được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri rằng: «Ta sẽ mở miệng ra mà nói lời ví-dụ, ta sẽ rao-bảo những đều kín-nhiệm từ khi dựng nên trời đất.»

36 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus cho

https://tieulun.hopto.org

chúng về, rồi vào nhà; môn-đồ đến gần mà hỏi Ngài rằng: Xin thầy giải lời ví-dụ về cỏ lùng trong ruộng cho chúng tôi. 37Ngài đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt, là Con người; 38ruộng, là thế-gian; giống tốt, là con-cái nước thiên-đàng; cỏ lùng, là con-cái quỉ dữ; 39kẻ nghịch-thù gieo cỏ ấy, là ma-quỉ; mùa gặt, là ngày tận-thế; con gặt, là các thiên-sứ. 40Còn người ta nhổ cỏ lùng mà đốt trong lửa thể nào, thì ngày tận-thế cũng sẽ như vậy; 41Con người sẽ sai các thiên-sứ Ngài thâu mọi gương xấu và những kẻ làm ác khỏi nước Ngài, 42và quăng những người đó vào lò lửa, là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiến răng. 43Khi ấy, những người công-bình sẽ chói-rạng như mặt trời trong nước của Cha mình. Ai có tai, hãy nghe!

44Nước thiên-đàng giống như của báu chôn trong một đám ruộng kia. Một người kia tìm được thì giấu đi, vui-mừng mà trở về, bán hết gia-tài mình, mua đám ruộng đó.

45Nước thiên-đàng lại giống như một người lái buôn kiếm ngọc châu tốt, 46khi đã tìm được một hột châu qui giá, thì đi bán hết gia-tài mình mà mua hột châu đó.

47Nước thiên-đàng cũng giống như một tay lưới thả xuống biển, bắt đủ mọi thứ cá. 48Khi lưới được đầy rồi, thì người đánh cá kéo lên bờ; đoạn, ngồi mà chọn giống tốt để riêng ra, đem bỏ vào rổ, còn giống xấu thì ném đi. 49Đến ngày tận-thế cũng như vậy: các thiên-sứ sẽ đến và chia kẻ ác với người công-bình ra, 50ném những kẻ ác vào lò lửa; ở đó sẽ có khóc-lóc và nghiến răng.

51Các ngươi có hiểu mọi điều đó chăng? Các môn-đồ thưa rằng: Có hiểu. 52Ngài bèn phán rằng: Vì cớ ấy, mọi thầy thông-giáo đã học thông đạo về nước thiên-đàng, thì giống như một người chủ nhà kia, đem những vật mới và cũ ở trong kho mình ra.

Chúa về Na-xa-rét

53Đức Chúa Jêsus phán các lời ví-dụ ấy rồi, thì đi khỏi chỗ đó. 54Ngài về đến quê-hương, rồi dạy-dỗ trong nhà hội, đến nỗi ai nghe cũng lấy làm lạ, mà nói rằng: Bởi đâu mà người nầy được khôn-ngoan và những phép lạ nầy? 55Có phải là con người thợ mộc chăng? Mẹ người có phải là Ma-ri, và anh em người là Gia-cơ, Giô-sép, Si-môn, Giu-đe chăng? 56Chị em người đều ở giữa chúng ta chăng? Bởi đâu mà người nầy được mọi điều ấy như vậy? 57Họ bèn vì cớ Ngài mà vấp-phạm. Song Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đấng tiên-tri chỉ bị trong xứ mình và người nhà mình khinh-dể mà thôi. 58Ở đó, Ngài không làm nhiều phép lạ, vì chúng không có lòng tin.

https://tieulun.hopto.org

Vua Hê-rốt giết Giăng Báp-tít

14 1 Lúc ấy, Hê-rốt là vua
chư-hầu, nghe tiếng đồn
Đức Chúa Jêsus, 2 thì phán cùng
bầy tôi rằng: Đây là Giăng Báp-
tít. Người chết đi sống lại, nhơn
đó mới làm được mấy phép lạ
như vậy. 3 Số là, bởi cớ Hê-rô-
đia, vợ Phi-líp là em mình, nên
vua Hê-rốt đã truyền bắt trói
Giăng và bỏ tù. 4 Vì Giăng có
can vua rằng: Vua không có
phép được lấy người đó làm vợ.
5 Vua muốn giết Giăng, song sợ
dân-chúng, vì họ đều tôn Giăng
là đấng tiên-tri.

6 Vừa đến ngày ăn mừng sanh-
nhựt vua Hê-rốt, con gái của
Hê-rô-đia nhảy múa ở giữa
người dự đám, vua lấy làm
thích lắm, 7 đến nỗi lấy lời thề
mà hứa cho con gái ấy đều chi
nàng muốn xin. 8 Vậy, nàng bị
mẹ xui-giục, bèn tâu rằng: Xin
lấy cái đầu Giăng Báp-tít để trên
mâm mà cho tôi đây. 9 Vua lấy
làm buồn-rầu; song vì đã thề lỡ
rồi, và có những người dự yến
ở đó, nên truyền cho nàng như
lời. 10 Vua bèn sai người chém
Giăng trong ngục, 11 rồi họ để
đầu người trên mâm mà đem
cho con gái ấy, nàng bèn đem
cho mẹ mình. 12 Đoạn, các môn-
đồ của Giăng đến, lấy xác mà
chôn, rồi đi báo tin cho Đức
Chúa Jêsus.

Chúa hóa bánh ra nhiều,
lần thứ nhứt

13 Đức Chúa Jêsus vừa nghe
tin ấy, liền bỏ đó xuống thuyền
đi tẻ ra nơi đồng vắng. Khi
đoàn dân biết vậy, thì từ các
thành đi bộ mà theo Ngài.
14 Ngài ở thuyền bước lên, thấy
đoàn dân đông-đúc, động lòng
thương-xót, mà chữa cho kẻ
bịnh được lành.

15 Đến chiều tối, môn-đồ tới
gần Ngài mà thưa rằng: Ở đây
vắng-vẻ, và trời tối rồi, xin thầy
cho dân-chúng về, để họ đi vào
các làng đặng mua đồ-ăn. 16 Đức
Chúa Jêsus phán rằng: Không
cần họ phải đi; chính các ngươi
hãy cho họ ăn. 17 Môn-đồ thưa
rằng: Chúng tôi có đây năm cái
bánh và hai con cá mà thôi.
18 Ngài phán rằng: Hãy đem đây
cho ta. 19 Ngài bèn truyền cho
chúng ngồi xuống trên cỏ, đoạn,
lấy năm cái bánh và hai con cá
đó, ngửa mặt lên trời mà tạ ơn;
rồi bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ,
môn-đồ phát cho dân-chúng.
20 Ai nấy đều ăn no, còn bánh
thừa lại thâu được đầy mười
hai giỏ. 21 Số người ăn ước-
chừng năm ngàn, không kể đờn-
bà con-nít.

Chúa đi bộ trên mặt biển

22 Kế đó, Ngài liền hối môn-
đồ xuống thuyền, qua trước bờ
bên kia, trong khi Ngài đang
truyền cho dân-chúng tan đi.
23 Xong rồi, Ngài lên núi để cầu-
nguyện riêng; đến chiều tối,
Ngài ở đó một mình.

24 Bấy giờ, thuyền đã ra giữa
biển rồi, vì gió ngược, nên bị
sóng vỗ. 25 Song đến canh tư
đêm ấy, Đức Chúa Jêsus đi bộ

https://tieulun.hopto.org

trên mặt biển mà đến cùng môn-đồ. 26Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn-đồ bối-rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ-hãi mà la lên. 27Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các ngươi hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! 28Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. 29Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. 30Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ-hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! 31Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức-tin, sao ngươi hồ-nghi làm vậy? 32Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên-lặng. 33Các người trong thuyền bèn đến qui-lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!

34Khi qua biển rồi, Ngài và môn-đồ đến xứ Ghê-nê-xa-rết. 35Người xứ đó nhận biết Ngài, thì sai người báo tin cho khắp các miền xung-quanh, và họ đem các kẻ bịnh đến cùng Ngài, 36xin chỉ cho rờ đến viền áo mà thôi; vậy, ai rờ đến cũng đều được lành bịnh cả.

Sự rửa tay trước khi ăn

15 1Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si và mấy thầy thông-giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến gần Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: 2Sao môn-đồ thầy phạm lời truyền-khẩu của người xưa? Vì họ không rửa tay trước khi ăn. 3Ngài đáp rằng: Còn các ngươi sao cũng vì cớ lời truyền-khẩu mình mà phạm điều-răn của Đức Chúa Trời? 4Vì Đức Chúa Trời đã truyền điều-răn nầy: «Phải hiếu-kính cha mẹ ngươi;» lại, điều nầy: «Ai mắng-nhiếc cha mẹ thì phải chết.» 5Nhưng các ngươi lại nói rằng: Ai nói cùng cha mẹ rằng: Những đều mà tôi có thể giúp cha mẹ, đã dâng cho Đức Chúa Trời rồi, thì người ấy không cần phải hiếu-kính cha mẹ. 6Như vậy, các ngươi đã vì lời truyền-khẩu mình mà bỏ lời Đức Chúa Trời. 7Hỡi kẻ giả-hình! Ê-sai đã nói tiên-tri về các ngươi phải lắm, mà rằng: 8«Dân nầy lấy môi-miếng thờ-kính ta; nhưng lòng chúng nó xa ta lắm. 9Sự chúng nó thờ-lạy ta là vô-ích, vì chúng nó dạy theo những điều-răn mà chỉ bởi người ta đặt ra.»

10Đoạn, Ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng: Hãy nghe, và hiểu. 11Chẳng phải đều chi vào miệng làm dơ-dáy người; nhưng đều chi ở miệng ra, ấy mới là đều làm dơ-dáy người vậy! 12Môn-đồ bèn lại gần, mà thưa rằng: Thầy có hay rằng người Pha-ri-si nghe lời thầy nói mà phiền giận chăng? 13Ngài đáp rằng: Cây nào mà Cha ta trên trời không trồng,

https://tieulun.hopto.org

thì phải nhổ đi. 14Hãy để vậy: đó là những kẻ mù làm người dẫn-đưa; nếu kẻ mù dẫn-đưa kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té xuống hố. 15Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa rằng: Xin thầy cắt nghĩa lời ví-dụ ấy cho chúng tôi. 16Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Các ngươi cũng còn chưa hiểu-biết sao? 17Các ngươi chưa hiểu vật gì vào miệng thì đi thẳng xuống bụng, rồi phải bỏ ra nơi kín sao? 18Song những điều bởi miệng mà ra là từ trong lòng, thì những điều đó làm dơ-dáy người. 19Vì từ nơi lòng mà ra những ác-tưởng, những tội giết người, tà-dâm, dâm-dục, trộm-cướp, làm chứng dối, và lộng-ngôn. 20Ấy đó là những điều làm dơ-dáy người; song sự ăn mà không rửa tay chẳng làm dơ-dáy người đâu.

Người đờn-bà Ca-na-an

21Đức Chúa Jêsus đi từ đó, vào bờ-cõi thành Ty-rơ và thành Si-đôn. 22Xảy có một người đờn-bà xứ Ca-na-an, từ xứ ấy đến, mà kêu lên rằng: Lạy Chúa, là con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! Con gái tôi mắc quỉ ám, khốn-cực lắm. 23Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Môn-đồ bèn đến gần, cố nài-xin rằng: Xin thầy truyền cho đờn-bà ấy về, vì người kêu-van ở đằng sau chúng ta. 24Ngài đáp rằng: Ta chịu sai đến đây, chỉ vì các con chiên lạc-mất của nhà Y-sơ-ra-en đó thôi. 25Song người đờn-bà lại gần, lạy Ngài mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa giúp tôi cùng! 26Ngài đáp rằng: Không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó con ăn. 27Người đờn-bà lại thưa rằng: Lạy Chúa, thật như vậy, song mấy con chó con ăn những miếng bánh vụn trên bàn chủ nó rớt xuống. 28Ngài bèn phán rằng: Hỡi đờn-bà kia, ngươi có đức-tin lớn; việc phải xảy ra theo ý ngươi muốn! Cũng một giờ đó, con gái người liền được lành.

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ hai

29Đức Chúa Jêsus từ đó đi đến gần biển Ga-li-lê; rồi lên trên núi mà ngồi. 30Bấy giờ có đoàn dân rất đông đến gần Ngài, đem theo những kẻ què, đui, câm, tàn-tật và nhiều kẻ đau khác, để dưới chân Đức Chúa Jêsus, thì Ngài chữa cho họ được lành. 31Vậy, chúng thấy kẻ câm được nói, kẻ tàn-tật được khỏi, kẻ què được đi, kẻ đui được sáng, thì lấy làm lạ lắm, đều ngợi-khen Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-en.

32Khi đó, Đức Chúa Jêsus gọi môn-đồ đến mà phán rằng: Ta thương-xót đoàn dân nầy; vì đã ba ngày ở cùng ta, bây giờ không có chi ăn hết. Ta không muốn để họ nhịn đói mà về, e phải mệt lử dọc đường chăng. 33Môn-đồ thưa rằng: Ở nơi đồng vắng nầy, ta há dễ kiếm đâu đủ bánh, đặng cho dân

https://tieulun.hopto.org

đông dường ấy ăn no-nê sao? 34 Ngài phán hỏi môn-đồ rằng: Các ngươi có mấy cái bánh? Môn-đồ thưa rằng: Có bảy cái bánh, cùng vài con cá. 35 Ngài bèn biểu dân-chúng ngồi xuống đất. 36 Đoạn, Ngài lấy bảy cái bánh và cá; tạ ơn rồi, bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ, môn-đồ phân-phát cho dân-chúng. 37 Ai nấy ăn no cả, còn bánh thừa lượm được bảy giỏ đầy. 38 Số người ăn là bốn ngàn, không kể đờn-bà con-trẻ. 39 Bấy giờ Ngài cho đoàn dân về, rồi xuống thuyền mà qua bờ-cõi xứ Ma-ga-đan.

Men của người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê

16 1 Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến cùng Đức Chúa Jêsus, có ý thử Ngài, thì xin làm cho xem một dấu lạ từ trên trời xuống. 2 Nhưng Ngài đáp rằng: [Khi chiều tối đến, thì các ngươi nói rằng: Sẽ tốt trời, vì trời đỏ. 3 Còn sớm mai, thì các ngươi nói rằng: Hôm nay sẽ có cơn dông, vì trời đỏ và mờ-mờ. Các ngươi biết phân-biệt rõ sắc trời, mà không phân-biệt được dấu chỉ thi-giờ ư!] 4 Dòng-dõi hung-ác gian-dâm nầy xin một dấu lạ; nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ chi khác ngoài dấu lạ của đấng tiên-tri Giô-na. Rồi Ngài bỏ họ mà đi.

5 Khi môn-đồ đi đến bờ bên kia, quên đem bánh theo. 6 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn-đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn-thận về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. 7 Môn-đồ suy-nghĩ và luận cùng nhau rằng: Đây là vì chúng ta không đem bánh theo. 8 Đức Chúa Jêsus biết đều đó, thì phán rằng: Hỡi kẻ ít đức-tin, sao các ngươi tưởng rằng ấy là vì cớ các ngươi không có bánh? 9 Các ngươi há chưa hiểu, cũng không nhớ năm cái bánh cho năm ngàn người, và các ngươi lượm được mấy giỏ đầy bánh thừa sao? 10 Lại há không nhớ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, và các ngươi lượm được bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao? 11 Các ngươi sao chẳng hiểu rằng không phải về bánh mà ta muốn nói đâu?... nhưng hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. 12 Bấy giờ môn-đồ mới hiểu rằng Ngài chẳng bảo giữ mình về men làm bánh, nhưng về đạo của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê.

Phi-e-rơ xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ

13 Khi Đức Chúa Jêsus đã vào địa-phận thành Sê-sa-rê Phi-líp, bèn hỏi môn-đồ, mà rằng: Theo lời người ta nói thì Con người là ai? 14 Môn-đồ thưa rằng: Người nói là Giăng Báp-tít; kẻ nói là Ê-li; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng tiên-tri nào đó. 15 Ngài phán rằng: Còn các ngươi thì xưng ta là ai? 16 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống. 17 Bấy

https://tieulun.hopto.org

giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng : Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi có phước đó ; vì chẳng phải thịt và huyết tỏ cho ngươi biết điều nầy đâu, bèn là Cha ta ở trên trời vậy. 18Còn ta, ta bảo ngươi rằng : Ngươi là Phi-e-rơ, ta sẽ lập Hội-thánh ta trên đá nầy, các cửa âm-phủ chẳng thắng được hội đó. 19Ta sẽ giao chìa-khóa nước thiên-đàng cho ngươi ; hễ điều gì mà ngươi buộc dưới đất, thì cũng sẽ phải buộc ở trên trời, và điều gì mà ngươi mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời. 20Đoạn, Ngài cấm môn-đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài, Đức Chúa Jêsus, là Đấng Christ.

21Từ đó, Đức Chúa Jêsus mới tỏ cho môn-đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn-khổ bởi những người trưởng-lão, thầy tế-lễ cả, cùng thầy thông-giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. 22Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng : Hỡi Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy ! Sự đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu ! 23Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng : Ớ Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta ! Ngươi làm gương xấu cho ta ; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.

24Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn-đồ rằng : Nếu ai muốn theo ta, thì phải liều mình, vác thập-tự-giá mình mà theo ta. 25Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ ta mà mất sự sống thì sẽ được lại. 26Người nào nếu được cả thiên-hạ mà mất linh-hồn mình, thì có ích gì ? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh-hồn mình lại ? 27Vì Con người sẽ ngự trong sự vinh-hiển của Cha mình mà giáng xuống cùng các thiên-sứ, lúc đó, Ngài sẽ thưởng cho từng người, tùy việc họ làm. 28Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong các ngươi đứng đây, có một vài kẻ sẽ không chết trước khi thấy Con người n ngự đến trong nước Ngài.

Sự hóa-hình

17 1Khỏi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng là em Gia-cơ, cùng Ngài đi tẻ lên núi cao. 2Ngài biến-hóa trước mặt các người ấy, mặt Ngài sáng lòa như mặt trời, áo Ngài trắng như ánh sáng. 3Nầy, có Môi-se và Ê-li hiện đến, nói chuyện cùng Ngài. 4Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng : Lạy Chúa, chúng ta ở lại đây thì tốt lắm ; ví bằng đẹp ý Chúa, thì tôi sẽ đóng ba trại tại đây, một cái cho Chúa, một cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li. 5Đang khi người còn nói, bỗng-chúc có một đám mây sáng rực che-phủ những người ở đó ; và có tiếng từ trong mây phán rằng : Nầy là con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường ;

https://tieulun.hopto.org

hãy nghe lời Con đó! 6Khi môn-đồ nghe tiếng ấy, thì té sấp mặt xuống đất, và sợ-hãi lắm. 7Song Đức Chúa Jêsus lại gần, rờ môn-đồ mà phán rằng: Hãy đứng dậy, đừng sợ! 8Môn-đồ bèn ngửa mặt lên, thì chỉ thấy một mình Đức Chúa Jêsus mà thôi.

9Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ ở trên núi xuống, thì Ngài ra lịnh cấm rằng: Sự các ngươi đã thấy chớ thuật lại cùng ai, cho đến khi Con người từ kẻ chết sống lại. 10Môn-đồ hỏi Ngài rằng: Vậy thì sao các thầy thông-giáo nói rằng Ê-li phải đến trước? 11Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật Ê-li phải đến mà sửa lại mọi việc. 12Nhưng ta phán cùng các ngươi rằng: Ê-li đã đến rồi, và người ta không nhận biết, song họ lại xử với người theo ý-muốn mình; Con người phải chịu khốn-khổ bởi họ cũng như vậy. 13Môn-đồ bèn hiểu rằng Ngài nói đó là nói về Giăng Báp-tít.

Chúa chữa bịnh phong-điên

14Khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đã trở lại cùng đoàn dân, thì có một người đến gần, quì trước mặt Ngài, 15mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa thương đến con trai tôi! vì nó mắc bịnh phong-điên, phải chịu đau-đớn quá; thường khi té vào lửa, và té xuống nước. 16Tôi đã đem nó cho môn-đồ Chúa, nhưng chữa không được. 17Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng-dõi không tin và gian-tà kia, ta sẽ ở với các ngươi cho đến chừng nào? Ta sẽ nhịn-nhục các ngươi cho đến khi nào? Hãy đem con đến đây cho ta. 18Rồi Đức Chúa Jêsus quở-trách quỉ, quỉ liền ra khỏi đứa trẻ, và từ giờ đó, đứa trẻ được lành.

19Môn-đồ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi riêng rằng: Vì cớ gì chúng tôi không đuổi quỉ ấy được? 20Ngài đáp rằng: Ấy là tại các ngươi ít đức-tin; vì ta nói thật cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức-tin bằng một hột cải, sẽ khiến núi nầy rằng: Hãy dời đây qua đó, thì nó liền dời qua, và không có sự gì mà các ngươi chẳng làm được. (a)

Chúa nói trước về sự Ngài chết và sống lại

22Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ trải qua trong xứ Ga-li-lê, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta. 23Họ sẽ giết Ngài, nhưng đến ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. Các môn-đồ bèn lo-buồn lắm.

Đức Chúa Jêsus nộp thuế

24Khi đã đến thành Ca-bê-na-um, những người thâu thuế của đền-thờ đến hỏi Phi-e-rơ rằng: Thầy ngươi có nộp tiền thuế chăng? 25Phi-e-rơ trả lời rằng:

(a) Có mấy bản cũ thêm một câu 21 rằng: Nhưng thứ quỉ nầy nếu không cầu-nguyện và không kiêng ăn thì chẳng trừ nó được.

https://tieulun.hopto.org

Có. Và khi Phi-e-rơ vào nhà, thì Đức Chúa Jêsus hỏi đón trước rằng: Hỡi Si-môn, ngươi nghĩ sao? Các vua thế-gian thâu lương lấy thuế ai? Thâu của con trai mình hay là của người ngoài? 26 Phi-e-rơ thưa rằng: Người ngoài. Ngài phán rằng: Vậy thì các con trai được miễn thuế! 27 Song le, ngõ chúng ta khỏi làm gương xấu cho họ, thì ngươi hãy ra biển câu cá, bắt lấy con cá nào dính câu trước hết, banh miệng nó ra, sẽ thấy một đồng bạc (a) ở trong. Hãy lấy đồng bạc đó, và đem nộp thuế cho ta với ngươi.

Sự cao-trọng thật. — Các gương xấu

18 1 Trong lúc đó, môn-đồ lại gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên-đàng? 2 Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn-đồ, 3 mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên-đàng đâu. 4 Vậy, hễ ai trở nên khiêm-nhường như đứa trẻ nầy, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên-đàng. 5 Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể nầy, tức là chịu tiếp ta. 6 Song, nếu ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ nầy đã tin ta sa vào tội-lỗi, thì thà buộc cối đá vào cổ, mà quăng nó xuống đáy biển còn hơn.

7 Khốn-nạn cho thế-gian vì sự gây nên phạm tội! Vì sự gây nên phạm tội phải có; song khốn-nạn thay cho ai là kẻ gây nên phạm tội! 8 Nếu tay hay là chơn ngươi làm cho ngươi sa vào tội-lỗi, hãy chặt và ném nó cho xa ngươi đi; vì thà ngươi què chơn hay là cụt tay mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ cả hai tay hay là hai chơn mà bị quăng vào lửa đời đời. 9 Nếu con mắt ngươi làm cho ngươi sa vào tội-lỗi, thì hãy móc mà ném cho xa ngươi đi; vì thà ngươi một mắt mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ hai mắt mà bị quăng vào lửa địa-ngục.

10 Hãy giữ mình đừng khinh-dể một đứa nào trong những đứa trẻ nầy; vì ta bảo các ngươi, các thiên-sứ của chúng nó trên trời thường thấy mặt Cha ta, là Đấng ở trên trời. (b) 12 Các ngươi tưởng thế nào? Nếu người nào có một trăm con chiên, một con bị lạc mất đi, thì há chẳng để chín mươi chín con lại trên núi, mà đi kiếm con đã lạc mất sao? 13 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu người kiếm lại được, thì lấy làm vui-mừng về con đó hơn chín mươi chín con không lạc. 14 Cũng thể ấy, Cha các ngươi ở trên trời không muốn cho

(a) Nguyên-văn là statère, một statère ước-chừng một đồng bạc ta. (b) Có mấy bản cũ thêm một câu 11 rằng: Vì Con người đã đến cứu sự đã mất.

https://tieulun.hopto.org

một đứa nào trong những đứa trẻ nầy phải hư-mất.

Sự tha tội. — Ví-dụ về đầy-tớ không thương-xót

15 Nếu anh em ngươi phạm tội cùng ngươi, thì hãy trách người khi chỉ có ngươi với một mình người; như người nghe lời, thì ngươi được anh em lại. 16 Ví bằng không nghe, hãy mời một hai người đi với ngươi, hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được chắc-chắn. 17 Nếu người không chịu nghe các người đó, thì hãy cáo cùng Hội-thánh, lại nếu người không chịu nghe Hội-thánh, thì hãy coi người như kẻ ngoại và kẻ thâu thuế vậy. 18 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ điều gì mà các ngươi buộc ở dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà các ngươi mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời. 19 Quả thật, ta lại nói cùng các ngươi, nếu hai người trong các ngươi thuận nhau ở dưới đất mà cầu xin không cứ việc chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ. 20 Vì nơi nào có hai ba người nhơn danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.

21 Phi-e-rơ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Thưa Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì sẽ tha cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần chăng? 22 Ngài đáp rằng: Ta không nói cùng ngươi rằng đến bảy lần đâu, nhưng đến bảy mươi lần bảy.

23 Vậy nên, nước thiên-đàng giống như vua kia, muốn tính sổ với các đầy-tớ mình. 24 Khi vua khởi soát sổ, thì có người đem nộp một tên kia mắc nợ vua một vạn ta-lâng. (a) 25 Bởi vì người chẳng có gì mà trả, thì chủ dạy bán người, vợ con và gia-tài người, đặng trả nợ. 26 Kẻ đầy-tớ nầy bèn sấp mình xuống nơi chơn chủ mà xin rằng: Thưa chủ, xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả hết! 27 Chủ bèn động lòng thương-xót, thả người về, và tha nợ cho. 28 Nhưng khi đầy-tớ đó ra về, gặp một người trong bạn làm việc, có thiếu mình một trăm đơ-ni-ê, (b) thì nắm bóp cổ bạn mà nói rằng: Hãy trả nợ cho ta! 29 Người bạn sấp mình xuống mà nài xin rằng: Xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả cho anh. 30 Song người chẳng khứng, cứ việc bắt bỏ tù cho đến khi trả hết nợ. 31 Các bạn thấy vậy, buồn lắm, đến thuật lại cùng chủ mình mọi điều đã xảy ra. 32 Chủ bèn đòi đầy-tớ ấy đến mà nói rằng: Hỡi đầy-tớ độc-ác kia, ta đã tha hết nợ cho ngươi, vì ngươi cầu xin ta; 33 ngươi há lại chẳng nên thương-xót bạn làm việc ngươi như ta đã thương-xót ngươi sao? 34 Chủ nổi giận, phú nó cho kẻ giữ ngục cho đến khi

(a) Một ta-lâng ước-chừng hai ngàn đồng bạc ta. (b) Một đơ-ni-ê ước-chừng một quan tiền tây.

https://tieulun.hopto.org

nào trả xong hết nợ. 35 Nếu mỗi người trong các ngươi không hết lòng tha lỗi cho anh em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ xử với các ngươi như vậy.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Giu-đê và thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 19 : 1 đến 25 : 46)

Sự để vợ

19 1 Đức Chúa Jêsus phán lời ấy xong rồi, thì từ xứ Ga-li-lê mà đi đến bờ-cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-đanh. 2 Có nhiều đoàn dân đông theo Ngài, và Ngài chữa lành các kẻ bịnh ở đó.

3 Người Pha-ri-si bèn đến gần để thử Ngài, mà rằng: Không cứ vì cớ gì, người ta có phép để vợ mình chăng? 4 Ngài trả lời rằng: Các ngươi há chưa đọc lời chép về Đấng Tạo-Hóa, hồi ban đầu, dựng nên một người nam, một người nữ, 5 và có phán rằng: « Vì cớ đó người nam sẽ lìa cha mẹ, mà dính-díu với vợ mình; hai người sẽ cùng nên một thịt » hay sao? 6 Thế thì, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một thịt mà thôi. Vậy, loài người không nên phân-rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối-hiệp!

7 Họ lại hỏi Ngài rằng: Vậy chớ sao Môi-se đã dạy lập tờ để đặng để vợ đi? 8 Ngài phán rằng: Vì cớ lòng các ngươi cứng-cỏi, nên Môi-se cho phép để vợ; nhưng, lúc ban đầu, không có như vậy đâu. 9 Vả, ta phán cùng các ngươi, nếu ai để vợ mình không phải vì cớ ngoại-tình, và cưới vợ khác, thì người ấy phạm tội tà-dâm. 10 Môn-đồ thưa rằng: Nếu phận người nam phải xử với vợ mình như vậy, thì thà không cưới vợ là hơn! 11 Ngài đáp rằng: Chẳng phải mọi người đều có thể lãnh được lời nầy, chỉ người sẵn có ban cho như vậy mà thôi. 12 Vì có người hoạn từ trong lòng mẹ; có người hoạn vì tay người ta, và có người tự mình làm nên hoạn vì cớ nước thiên-đàng. Người nào lãnh nổi lời ấy thì hãy lãnh lấy.

Các con trẻ

13 Khi ấy, người ta đem các con trẻ đến, đặng Ngài đặt tay trên mình và cầu-nguyện cho chúng nó; môn-đồ quở-trách những người đem đến. 14 Song Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn-trở; vì nước thiên-đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. 15 Ngài bèn đặt tay trên chúng nó, rồi từ đó mà đi.

Người trẻ tuổi giàu-có

16 Nầy, có một người đến hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, tôi phải làm việc lành chi cho được sự sống đời đời? 17 Đức Chúa Jêsus

https://tieulun.hopto.org

đáp rằng: Sao ngươi hỏi ta về việc lành? Chỉ có một Đấng lành mà thôi. Nếu ngươi muốn vào sự sống, thì phải giữ các điều-răn. 18 Người hỏi: Những điều-răn gì? Đức Chúa Jêsus phán rằng: Những điều nầy: «Đừng giết người; đừng phạm tội tà-dâm; đừng ăn trộm-cắp; đừng làm chứng dối; 19 hãy thảo-kính cha mẹ;» và: «Hãy yêu kẻ lân-cận như mình.» 20 Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều nầy; còn thiếu chi cho tôi nữa? 21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu ngươi muốn được trọn-vẹn, hãy đi bán hết gia-tài mà bố-thí cho kẻ nghèo-nàn, thì ngươi sẽ có của quí ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta. 22 Nhưng khi người trẻ nghe xong lời nầy, thì đi, bộ buồn-bực; vì chàng có của-cải nhiều lắm.

23 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn-đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, người giàu vào nước thiên-đàng là khó lắm. 24 Ta lại nói cùng các ngươi, lạc-đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn một người giàu vào nước Đức Chúa Trời. 25 Môn-đồ nghe lời ấy, thì lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy thì ai được rỗi? 26 Đức Chúa Jêsus ngó môn-đồ mà phán rằng: Điều đó loài người không thể làm được, song Đức Chúa Trời làm mọi việc đều được.

27 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi? 28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đến kỳ muôn vật đổi mới, là khi Con người sẽ ngự trên ngôi vinh-hiển của Ngài, thì các ngươi là kẻ đã theo ta, cũng sẽ ngồi trên mười hai ngôi, mà xét-đoán mười hai chi-phái Y-sơ-ra-en. 29 Hễ ai vì danh ta mà bỏ anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất-ruộng, nhà-cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn, và được hưởng sự sống đời đời. 30 Song có nhiều kẻ ở đầu sẽ nên rốt, và nhiều kẻ ở rốt sẽ nên đầu.

Người làm công trong vườn nho

20 1 Vả, nước thiên-đàng giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. 2 Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. 3 Ước-chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, 4 thì nói cùng họ rằng: Các ngươi hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. 5 Họ liền đi. Ước-chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. 6 Ước-chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các ngươi đứng đây cả ngày không làm gì hết? 7 Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ

https://tieulun.hopto.org

nói với họ rằng: Các ngươi cũng hãy đi vào vườn nho ta.
8 Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rốt cho đến người đầu.
9 Những người làm công mướn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê.
10 Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. 11 Khi lãnh rồi, lằm-bằm cùng chủ nhà, 12 mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt-nhọc cả ngày và giang nắng.
13 Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với ngươi đâu; ngươi há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? 14 Hãy lấy của ngươi mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rốt nầy bằng như đã trả cho ngươi vậy. 15 Ta há không có phép dùng của-cải ta theo ý-muốn ta sao? Hay là ngươi thấy ta ở tử-tế mà lấy mắt ganh sao? 16 Đó, những kẻ rốt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rốt là như vậy.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự thương-khó của Ngài

17 Trong khi Đức Chúa Jêsus đi lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài đem riêng theo mười hai môn-đồ, dọc đường, phán cùng họ rằng: 18 Nầy, chúng ta đi lên thành Giê-ru-sa-lem, và Con người sẽ bị bắt nộp cho các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo, bọn đó sẽ luận giết Ngài.
19 Họ sẽ nộp Ngài cho dân ngoại hầu để nhạo-báng, đánh-đập, và đóng đinh trên cây thập-tự; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.

Hai con trai của Xê-bê-đê

20 Bấy giờ, có mẹ của các con trai Xê-bê-đê cùng các con mình đến gần Đức Chúa Jêsus, lạy Ngài đặng hỏi một chuyện. 21 Ngài phán rằng: Ngươi muốn chi? Thưa rằng: Xin cho hai con trai tôi đây ngồi một đứa bên hữu Ngài, một đứa bên tả, ở trong nước Ngài. 22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi không hiểu điều mình xin. Các ngươi uống được chén mà ta hầu uống không? Hai người thưa rằng: Chúng tôi uống được.
23 Ngài phán rằng: Thật các ngươi sẽ uống chén ta; nhưng mà ngồi bên hữu hay bên tả ta, thì chẳng phải tự ta cho được; ấy là cho những người nào mà Cha ta đã sửa-soạn cho.
24 Mười môn-đồ kia nghe sự xin đó, thì giận hai anh em.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi đến mà phán rằng: Các ngươi biết rằng các vua dân ngoại thì ép dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền-thế mà trị dân. 26 Trong các ngươi thì không như vậy; trái lại, trong các ngươi, kẻ nào muốn làm lớn, thì sẽ làm đầy-tớ các ngươi;
27 còn kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi-mọi các ngươi. 28 Ấy

https://tieulun.hopto.org

vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người.

Hai người mù thành Giê-ri-cô

29 Đương khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ ra khỏi thành Giê-ri-cô, thì có một đoàn dân đông theo Ngài. 30 Nầy, có hai người mù ngồi bên đường, nghe nói Đức Chúa Jêsus qua đó, thì kêu lên rằng: Lạy Chúa, Con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót chúng tôi! 31 Chúng rầy hai người ấy, biểu nín đi; nhưng họ kêu lớn hơn nữa, rằng: Lạy Chúa, Con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót chúng tôi! 32 Đức Chúa Jêsus dừng lại, gọi hai người mù đến, mà phán rằng: Các ngươi muốn ta làm chi cho? 33 Họ thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho mắt chúng tôi được mở ra. 34 Đức Chúa Jêsus động lòng thương-xót, bèn rờ đến mắt họ; tức thì hai người thấy được và đi theo Ngài.

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

21 1 Vừa khi Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và đã tới thành Bê-pha-giê, bên núi Ô-li-ve rồi, thì Ngài sai hai môn-đồ, 2 mà phán rằng: Hãy đi đến làng ở trước mặt các ngươi, tức thì sẽ gặp một con lừa cái bị cột, với một con lừa con; hãy mở ra và dắc đến cho ta. 3 Nếu có ai nói chi với các ngươi, hãy trả lời rằng Chúa cần dùng hai con lừa đó; tức thì họ sẽ gởi lừa đi. 4 Vả, điều ấy xảy ra, để cho ứng-nghiệm lời của đấng tiên-tri rằng: 5 « Hãy nói với con gái thành Si-ôn rằng: Nầy, vua ngươi đến cùng ngươi, nhu-mì, cỡi lừa và lừa con, là con của lừa cái mang ách. »

6 Hai môn-đồ bèn đi, và làm y theo lời Đức Chúa Jêsus đã dạy. 7 Hai người dắc lừa cái và lừa con, trải áo mình trên lưng lừa, và nâng Ngài cỡi lên. 8 Bấy giờ phần nhiều trong đám dân đông trải áo mình trên đường; kẻ khác chặt nhánh cây mà rải ra giữa đường. 9 Đoàn dân đi trước và theo sau đều kêu lên rằng: Hô-sa-na (a) con vua Đa-vít! Đấng khen-ngợi cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!

10 Khi Ngài đã vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả thành đều xôn-xao, nói rằng: Người nầy là ai? 11 Chúng trả lời rằng: Ấy là Đấng tiên-tri Jêsus ở thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê.

Sự dẹp sạch trong đền-thờ. — Cây vả khô

12 Đức Chúa Jêsus vào đền-thờ, đuổi hết kẻ bán người mua ở đó; đổ bàn của người đổi bạc, và ghế của người bán bồ-câu. 13 Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép: « Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu-nguyện; » nhưng các

(a) Hô-sa-na bởi tiếng Hê-bơ-rơ, nghĩa là: Tôi xin cứu.

https://tieulun.hopto.org

ngươi thì làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm-cướp. 14 Bấy giờ, những kẻ mù và què đến cùng Ngài trong đền-thờ, thì Ngài chữa cho họ được lành. 15 Nhưng các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo thấy sự lạ Ngài đã làm, và nghe con trẻ reo lên trong đền-thờ rằng: « Hô-sa-na con vua Đa-vít! » thì họ tức giận, 16 và nói với Ngài rằng: Thầy có nghe điều những đứa trẻ nầy nói không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có. Vậy chớ các ngươi chưa hề đọc lời nầy: « Chúa đã được ngợi-khen bởi miệng con trẻ và con đương bú, » hay sao? 17 Đoạn, Ngài bỏ họ, đi ra khỏi thành mà đến làng Bê-tha-ni và nghỉ đêm ở đó.

18 Sáng mai, khi trở lại thành thì Ngài đói. 19 Thấy một cây vả ở bên đường, Ngài bèn lại gần, song chỉ thấy những lá mà thôi, thì Ngài phán cùng cây vả rằng: Mầy chẳng khi nào sanh ra trái nữa! Cây vả tức thì khô đi. 20 Môn-đồ thấy điều đó, lấy làm kỳ, nói rằng: Cớ sao trong dây-phút mà cây vả liền khô đi vậy? 21 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức-tin, và không nghi-ngờ chi hết, thì chẳng những các ngươi làm được điều đã làm cho cây vả mà thôi, song dầu các ngươi biểu hòn núi nầy rằng: Hãy cất mình lên và quăng xuống biển, điều đó cũng sẽ làm được. 22 Trong khi cầu-nguyện, các ngươi lấy đức-tin xin việc gì bất-kỳ, thảy đều được cả.

Lời hỏi về quyền-phép

23 Đức Chúa Jêsus vào đền-thờ rồi, đương giảng đạo, có các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân đến mà hỏi rằng: Bởi quyền-phép nào mà thầy làm những sự nầy, và ai đã cho thầy quyền-phép ấy? 24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một điều; nếu trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các ngươi bởi quyền-phép nào mà ta đã làm những việc đó. 25 Phép báp-têm của Giăng bởi đâu? Bởi trên trời hay là bởi người ta? Vả, họ bàn riêng với nhau như vầy: Nếu chúng ta đáp rằng: Bởi trên trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao không tin lời người ấy? 26 Còn nếu đáp rằng: Bởi người ta, thì chúng ta sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ đều cho Giăng là đấng tiên-tri. 27 Vậy, họ trả lời Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết. Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không bảo cho các ngươi bởi quyền-phép nào mà ta làm những điều nầy.

Lời ví-dụ về hai con trai

28 Các ngươi nghĩ làm sao? Một người kia có hai đứa con trai; nói cùng đứa thứ nhứt, mà rằng: Con ơi, bữa nay con hãy ra làm vườn nho. 29 Đứa ấy thưa rằng: Vâng; rồi không đi. 30 Đoạn, người cha đi đến đứa thứ hai, cũng bảo như vậy.

https://tieulun.hopto.org

Đứa nầy thưa rằng: Tôi không
muốn đi. Nhưng sau ăn-năn,
rồi đi. 31 Trong hai con trai đó,
đứa nào làm theo ý-muốn của
cha? Họ đáp rằng: Đứa thứ
hai. Đức Chúa Jêsus phán cùng
họ rằng: Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, những kẻ thâu thuế
và phường đĩ-điếm sẽ được vào
nước Đức Chúa Trời trước các
ngươi. 32 Vì Giăng đã theo
đường công-bình đến cùng các
ngươi, nhưng các ngươi không
tin, còn những kẻ thâu thuế và
phường đĩ-điếm đã tin người;
và các ngươi, khi đã thấy điều
ấy, sau cũng không ăn-năn đặng
tin người.

Lời ví-dụ về người trồng nho

33 Hãy nghe lời ví-dụ khác.
Có người chủ nhà kia, trồng
một vườn nho, rào xung-quanh,
ở trong đào một cái hầm ép
rượu, và cất một cái tháp; (a)
rồi cho những kẻ trồng nho
mướn, và đi qua xứ khác.
34 Đến mùa hái trái, người chủ
sai đầy-tớ đến cùng bọn trồng
nho, đặng thâu hoa-lợi. 35 Bọn
trồng nho bắt các đầy-tớ, đánh
người nầy, giết người kia, và
ném đá người nọ. 36 Người chủ
lại sai đầy-tớ khác đông hơn
khi trước; thì họ cũng đối-đãi
một cách. 37 Sau hết, người chủ
sai chính con trai mình đến cùng
họ, vì nói rằng: Chúng nó sẽ
kính-trọng con ta. 38 Nhưng khi
bọn trồng nho thấy con đó, thì
nói với nhau rằng: Người nầy
là kẻ kế-tự đây; hè! hãy giết nó
đi, và chiếm lấy phần gia-tài nó.
39 Họ bèn bắt con ấy, quăng ra
ngoài vườn nho, và giết đi.
40 Vậy, khi người chủ vườn nho
đến, thì sẽ xử với bọn làm vườn
ấy thể nào? 41 Chúng trả lời
rằng: Người chủ sẽ giết đồ
hung-ác ấy cách khổ-sở, và
cho bọn trồng nho khác mướn
vườn ấy, là kẻ sẽ nộp hoa-lợi
lúc đến mùa. 42 Đức Chúa Jêsus
phán cùng họ rằng: Các ngươi
há chưa hề đọc lời trong Kinh-
thánh: « Hòn đá đã bị người
xây nhà bỏ ra, trở nên đá đầu
góc nhà; ấy là việc Chúa làm,
và là một sự lạ trước mắt chúng
ta » hay sao? 43 Bởi vậy, ta phán
cùng các ngươi, nước Đức Chúa
Trời sẽ cất khỏi các ngươi, và
cho một dân khác là dân sẽ có
kết-quả của nước đó. 44 Kẻ nào
rơi trên hòn đá ấy sẽ bị giập-
nát, còn kẻ nào bị đá ấy rớt
nhằm thì sẽ tan-tành.

45 Các thầy tế-lễ cả và người
Pha-ri-si nghe những lời ví-dụ
đó, thì biết Ngài nói về mình.
46 Họ bèn tìm cách để bắt Ngài;
song sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ
tôn Ngài là đấng tiên-tri.

Ví-dụ về tiệc cưới

22 1 Đức Chúa Jêsus lại
phán ví-dụ cùng chúng
nữa, rằng: 2 Nước thiên-đàng
giống như một vua kia làm tiệc
cưới cho con mình. 3 Vua sai
đầy-tớ đi nhắc những người đã

(a) Tháp đây là chỗ để ở mà canh-giữ.

https://tieulun.hopto.org

được mời đến dự tiệc; nhưng họ không chịu đến. 4Vua lại sai đầy-tớ khác mà dặn rằng: Hãy nói với người được mời như vầy: Nầy, ta đã sửa-soạn tiệc rồi; bò và thú béo đã giết xong, mọi việc đã sẵn cả, hãy đến mà dự tiệc cưới. 5Nhưng họ không đếm-xỉa đến, cứ việc đi đường mình; kẻ nầy đi ra ruộng, kẻ kia đi buôn-bán; 6còn những kẻ khác bắt đầy-tớ của vua, mắng-chưởi và giết đi. 7Vua nổi giận, bèn sai quân-lính diệt những kẻ giết người đó, và đốt phá thành của họ. 8Đoạn, vua phán cùng đầy-tớ mình rằng: Tiệc cưới đã dọn xong rồi; song những người được mời không xứng dự tiệc đó. 9Vậy, các ngươi hãy đi khắp các ngã tư, hễ gặp người nào thì mời cả đến dự tiệc. 10Đầy-tớ đi khắp các đường, nhóm lại hết thảy những người họ gặp, bất-luận dữ lành, đến nỗi trong phòng đầy những người dự-tiệc.

11Vua vào xem khách dự-tiệc, chợt thấy một người không mặc áo lễ, 12thì phán cùng người rằng: Hỡi bạn, sao ngươi vào đây mà không mặc áo lễ? Người đó làm thinh. 13Vua bèn truyền cho đầy-tớ rằng: Hãy trói tay chơn nó lại, và quăng ra ngoài nơi tối-tăm, là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiến răng. 14Bởi vì có nhiều kẻ được gọi, mà ít người được chọn.

Đức Chúa Trời và Sê-sa (a)

15Bấy giờ người Pha-ri-si đi ra bàn-luận với nhau, để kiếm cách bắt lỗi Đức Chúa Jêsus về lời nói. 16Họ sai môn-đồ mình với đảng vua Hê-rốt đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là thật, và theo cách thật mà dạy đạo của Đức Chúa Trời, không tư-vị ai; vì thầy không xem bề ngoài của người ta. 17Vậy, xin thầy nói cho chúng tôi, thầy nghĩ thế nào: có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? 18Đức Chúa Jêsus biết ý xấu của họ, bèn đáp rằng: Hỡi kẻ giả-hình, sao các ngươi thử ta? 19Hãy đưa cho ta xem đồng tiền nộp thuế. Họ đưa cho Ngài một đơ-ni-ê. 20Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu nầy của ai? 21Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. Ngài bèn phán rằng: Vậy, hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời vật gì của Đức Chúa Trời. 22Họ nghe lời ấy, đều bợ-ngợ, liền bỏ Ngài mà đi.

Sự sống lại

23Trong ngày đó, có người Sa-đu-sê, là kẻ nói rằng không có sự sống lại, đến gần Ngài mà hỏi rằng: 24Thưa thầy, Môi-se có nói: « Nếu người nào chết mà không có con, thì em sẽ lấy vợ góa anh để nối dòng cho anh. » 25Vả, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh lấy vợ và chết đi, nhưng vì chưa

(a) Người Rô-ma gọi vua mình là Sê-sa.

https://tieulun.hopto.org

có con nên để vợ lại cho em. 26 Người thứ hai, thứ ba, cho đến thứ bảy cũng vậy. 27 Rốt lại, người đờn-bà cũng chết. 28 Vậy, lúc sống lại, đờn-bà đó sẽ làm vợ ai trong bảy người? vì cả thảy đều đã lấy người làm vợ. 29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi lầm, vì không hiểu Kinh-thánh, và cũng không hiểu quyền-phép Đức Chúa Trời thể nào. 30 Vì đến khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng không lấy chồng, song những kẻ sống lại là như thiên-sứ trên trời vậy. 31 Các ngươi há không đọc lời Đức Chúa Trời phán về sự sống lại của kẻ chết rằng: 32 « Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, » hay sao? Đức Chúa Trời không phải là Chúa của kẻ chết, nhưng của kẻ sống. 33 Chúng nghe lời ấy, thì lấy làm lạ về sự dạy-dỗ của Ngài.

Tóm-tắt về luật-pháp

34 Người Pha-ri-si nghe nói Đức Chúa Jêsus đã làm cho bọn Sa-đu-sê cứng miệng, thì nhóm-hiệp nhau lại. 35 Có một thầy dạy luật trong bọn họ hỏi câu nầy để thử Ngài: 36 Thưa thầy, trong luật-pháp, điều-răn nào là lớn hơn hết? 37 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: « Ngươi hãy hết lòng, hết linh-hồn, hết ý mà yêu-mến Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi. » 38 Ấy là điều-răn thứ nhứt và lớn hơn hết. 39 Còn điều-răn thứ hai đây, cũng như vậy: « Ngươi hãy yêu kẻ lân-cận như mình. » 40 Hết thảy luật-pháp và lời tiên-tri đều bởi hai điều-răn đó mà ra.

Đấng Christ con vua Đa-vít

41 Khi người Pha-ri-si nhóm nhau lại, thì Đức Chúa Jêsus hỏi họ rằng: 42 Về Đấng Christ, các ngươi nghĩ thể nào? Ngài là con ai? Họ đáp rằng: Con vua Đa-vít. 43 Ngài đáp rằng: Vậy, vì cớ nào vua Đa-vít được Đức Thánh-Linh cảm-động, gọi Đấng Christ là Chúa, mà rằng: 44 « Chúa phán cùng Chúa tôi: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến khi nào ta để kẻ thù-nghịch ngươi dưới chơn ngươi »? 45 Vậy, nếu vua Đa-vít xưng Ngài là Chúa, thì Ngài làm con vua ấy là thể nào? 46 Không ai thưa lại được một lời, và từ ngày đó, chẳng ai dám hỏi Ngài nữa.

Đức Chúa Jêsus trách người Pha-ri-si

23 1 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng dân-chúng và môn-đồ Ngài rằng: 2 Các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên ngôi của Môi-se. 3 Vậy, hãy làm và giữ theo mọi điều họ đã bảo các ngươi; nhưng đừng bắt-chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm. 4 Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai người ta, còn mình thì không muốn động ngón tay vào. 5 Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy,

https://tieulun.hopto.org

mang cái thẻ bài da cho rộng, xủ cái tua áo cho dài; 6 ưa ngồi đầu trong đám tiệc, thích ngồi cao nhứt trong nhà hội; 7 muốn người ta chào mình giữa chợ, và ưng người ta gọi mình bằng thầy! 8 Nhưng các ngươi đừng chịu người ta gọi mình bằng thầy; vì các ngươi chỉ có một Thầy, và các ngươi hết thảy đều là anh em. 9 Cũng đừng gọi người nào ở thế-gian là cha mình; vì các ngươi chỉ có một Cha, là Đấng ở trên trời. 10 Cũng đừng chịu ai gọi mình là chủ; vì các ngươi chỉ có một Chủ, là Đấng Christ. 11 Song ai lớn hơn hết trong các ngươi, thì sẽ làm đầy-tớ các ngươi. 12 Kẻ nào tôn mình lên thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào hạ mình xuống thì sẽ được tôn lên.

13 Khốn cho các ngươi, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! vì các ngươi đóng nước thiên-đàng trước mặt người ta; các ngươi không vào đó bao giờ, mà có ai muốn vào, thì lại ngăn-trở.(a)

15 Khốn cho các ngươi, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! vì các ngươi đi khắp dưới nước trên bộ để khuyên một người vào đạo mình; và khi đã khuyên được rồi, thì các ngươi làm cho họ trở nên người địa-ngục gấp hai các ngươi.

16 Khốn cho các ngươi, là kẻ mù dẫn đường, các ngươi nói rằng: Nếu người nào chỉ đền-thờ mà thề, thì không can chi; song chỉ vàng của đền-thờ mà thề, thì phải mắc lời thề ấy. 17 Hỡi kẻ dại và mù, vàng và đền-thờ làm cho vàng nên thánh, cái nào trọng hơn? 18 Lại các ngươi nói rằng: Nếu người nào chỉ bàn-thờ mà thề, thì không can chi; song chỉ của-lễ trên bàn-thờ mà thề, thì phải mắc lời thề ấy. 19 Hỡi kẻ mù kia, của-lễ và bàn-thờ làm cho của-lễ nên thánh, cái nào trọng hơn? 20 Vậy thì người nào chỉ bàn-thờ mà thề, là chỉ bàn-thờ và cả của-lễ trên bàn-thờ mà thề; 21 người nào chỉ đền-thờ mà thề, là chỉ đền-thờ và Đấng ngự nơi đền-thờ mà thề; 22 còn ai chỉ trời mà thề, là chỉ ngôi của Đức Chúa Trời và Đấng ngự trên ngôi mà thề vậy.

23 Khốn cho các ngươi, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! vì các ngươi nộp một phần mười bạc-hà, hồi-hương, và rau cần, mà bỏ điều hệ-trọng hơn hết trong luật-pháp, là sự công-bình, thương-xót và trung-tín; đó là những điều các ngươi phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia. 24 Hỡi kẻ mù dẫn đường, các ngươi lọc con ruồi nhỏ mà nuốt con lạc-đà!

(a) Có mấy bản cũ thêm một câu 14 rằng: Khốn cho các ngươi, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! vì các ngươi làm bộ đọc lời cầu-nguyện cho dài, mà nuốt nhà đờn-bà góa; vì cớ đó, các ngươi sẽ bị đoán phạt nặng hơn.

https://tieulun.hopto.org

25 Khốn cho các ngươi, thầy
thông-giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả-hình! vì các ngươi
rửa bề ngoài chén và mâm,
nhưng ở trong thì đầy-dẫy sự
ăn-cướp cùng sự quá-độ. 26 Hỡi
người Pha-ri-si mù kia, trước
hết phải lau bề trong chén và
mâm, hầu cho bề ngoài cũng
được sạch-sẽ.

27 Khốn cho các ngươi, thầy
thông-giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả-hình! vì các ngươi
giống như mồ-mả tô trắng bề
ngoài cho đẹp, mà bề trong thì
đầy xương người chết và mọi
thứ dơ-dáy. 28 Các ngươi cũng
vậy, bề ngoài ra dáng công-
bình, nhưng ở trong thì chan-
chứa sự giả-hình và tội-lỗi.

29 Khốn cho các ngươi, thầy
thông-giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả-hình! vì các ngươi
xây-đắp mồ-mả của đấng tiên-
tri, trau-giồi mồ-mả của người
công-bình, 30 và nói rằng: Nếu
chúng ta ở cùng một thời với
tổ-phụ, thì không hùa theo
người mà làm đổ máu các đấng
tiên-tri vậy. 31 Ấy đó, các ngươi
tự làm chứng cho mình rằng
thật là con cháu những người
giết các đấng tiên-tri. 32 Vậy
thì hãy làm cho đầy-dẫy cái
lượng của tổ-phụ các ngươi!
33 Hỡi loài rắn, dòng-dõi rắn
lục kia, thế nào mà tránh khỏi
sự đoán-phạt nơi địa-ngục
được?

34 Vậy nên, nầy, ta sai những
đấng tiên-tri, kẻ khôn-ngoan, và
thầy thông-giáo đến cùng các
ngươi; trong những người ấy,
kẻ thì các ngươi sẽ giết và đóng
đinh trên cây thập-tự, kẻ thì
các ngươi sẽ đánh-đập trong
nhà hội mình, và các ngươi sẽ
đuổi-bắt họ từ thành nầy qua
thành kia, 35 hầu cho hết thảy
máu vô-tội bị tràn ra trên mặt
đất, đổ về các ngươi, từ máu A-
ben là người công-bình cho đến
máu Xa-cha-ri là con của Ba-ra-
chi, mà các ngươi đã giết ở
giữa khoảng đền-thờ và bàn-
thờ. 36 Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, mọi điều đó sẽ xảy
đến cho dòng-dõi nầy.

37 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-
lem, ngươi giết các đấng tiên-
tri và ném đá những kẻ chịu sai
đến cùng ngươi, bao nhiêu lần
ta muốn nhóm-họp các con
ngươi như gà mái túc con mình
lại ấp trong cánh, mà các ngươi
chẳng khứng! 38 Nầy, nhà các
ngươi sẽ bỏ hoang! 39 Vì, ta bảo,
các ngươi sẽ không thấy ta nữa,
cho đến lúc các ngươi sẽ nói
rằng: Phước cho Đấng nhơn
danh Chúa mà đến!

Đức Chúa Jêsus phán về sự thành Giê-ru-sa-lem bị tàn-phá, và sự Chúa đến

24 1 Khi Đức Chúa Jêsus ra
khỏi đền-thờ, đương đi,
thì môn-đồ đến gần để chỉ cho
Ngài xem các nhà thuộc về đền-
thờ. 2 Ngài phán rằng: Các
ngươi có thấy mọi điều đó
chăng? Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, đây sẽ không còn

https://tieulun.hopto.org

một hòn đá nào chồng trên một hòn khác mà không bị đổ xuống.

3 Ngài đương ngồi trên núi Ô-li-ve, môn-đồ tới riêng cùng Ngài và thưa rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc nào những sự đó sẽ xảy ra; và có điềm gì chỉ về sự Chúa đến và tận-thế. 4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻo có kẻ dỗ-dành các ngươi. 5 Vì nhiều người sẽ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dỗ-dành nhiều người. 6 Các ngươi sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: hãy giữ mình, đừng bối-rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa là cuối-cùng đâu. 7 Dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói-kém và động-đất. 8 Song mọi điều đó chỉ là đầu sự tai-hại. 9 Bấy giờ, người ta sẽ nộp các ngươi trong sự hoạn-nạn và giết đi; các ngươi sẽ bị mọi dân ghen-ghét vì danh ta. 10 Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám-dỗ, phản-nghịch nhau, và ghen-ghét nhau. 11 Nhiều tiên-tri giả sẽ nổi lên và dỗ-dành lắm kẻ. 12 Lại vì cớ tội-ác sẽ thêm nhiều, thì lòng yêu-mến của phần nhiều người sẽ nguội lần. 13 Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối-cùng, thì sẽ được cứu. 14 Tin-lành nầy về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối-cùng sẽ đến.

15 Khi các ngươi sẽ thấy sự gớm-ghiếc tàn-nát lập ra trong nơi thánh, mà đấng tiên-tri Đa-ni-en đã nói (ai đọc phải để ý!), 16 thì ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; 17 ai ở trên mái nhà, đừng xuống chuyên của-cải trong nhà; 18 và ai ở ngoài ruộng, đừng trở về lấy áo mình. 19 Đang lúc đó, khốn-khó thay cho đờn-bà có mang và đờn-bà cho con bú! 20 Hãy cầu-nguyện cho các ngươi khỏi trốn-tránh nhằm lúc mùa đông hay là ngày Sa-bát; 21 vì lúc ấy sẽ có hoạn-nạn lớn, đến nỗi từ khi mới có trời đất cho đến bây giờ chưa từng có như vậy, mà sau nầy cũng không hề có nữa. 22 Nếu những ngày ấy không giảm-bớt, thì chẳng có một người nào được cứu; song vì cớ các người được chọn, thì những ngày ấy sẽ giảm-bớt.

23 Khi ấy, nếu có ai nói với các ngươi rằng: Kìa, Đấng Christ ở đây, hay là: Ở đó, thì đừng tin. 24 Vì nhiều christ giả và tiên-tri giả sẽ dấy lên, làm những dấu lớn, phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng đến dỗ-dành chính những người được chọn. 25 Nầy, ta đã bảo trước cho các ngươi. 26 Vậy nếu người ta nói với các ngươi rằng: Nầy, Ngài ở trong đồng vắng, thì đừng đi đến; nầy, Ngài ở trong nhà, thì đừng tin. 27 Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thể ấy.

https://tieulun.hopto.org

28 Nơi nào có xác chết, thì
những chim ó sẽ nhóm tại đó.
29 Sự tai-nạn của những ngày
đó vừa mới qua, thì mặt trời
liền tối-tăm, mặt trăng không
sáng, các ngôi sao từ trên trời
sa xuống, và thế-lực của các
từng trời rúng-động. 30 Khi ấy,
điềm Con người sẽ hiện ra ở
trên trời, mọi dân-tộc dưới đất
sẽ đấm ngực và thấy Con người
lấy đại-quyền đại-vinh ngự trên
mây mà xuống. 31 Ngài sẽ sai
thiên-sứ mình dùng tiếng kèn
rất lớn mà nhóm lại những kẻ
đã được lựa-chọn của Ngài ở
khắp bốn phương, từ cuối
phương trời nầy cho đến tận
phương kia.

32 Hãy nghe lời ví-dụ về cây
vả: vừa lúc nhành non, lá mới
đâm, thì các ngươi biết mùa hạ
gần tới. 33 Cũng vậy, khi các
ngươi thấy mọi điều ấy, khá
biết rằng Con người gần đến,
Ngài đương ở trước cửa. 34 Quả
thật, ta nói cùng các ngươi,
dòng-dõi nầy chẳng qua trước
khi mọi điều kia chưa xảy đến.
35 Trời đất sẽ qua, nhưng lời ta
nói chẳng bao giờ qua đi.

36 Về ngày và giờ đó, chẳng có
ai biết chi cả, thiên-sứ trên
trời hay là Con cũng vậy, song
chỉ một mình Cha biết mà thôi.
37 Trong đời Nô-ê thể nào, khi
Con người đến cũng thể ấy.
38 Vì trong những ngày trước
nước lụt, người ta ăn, uống,
cưới, gả như thường cho đến
ngày Nô-ê vào tàu, — 39 và người
ta không ngờ chi hết cho đến
khi nước lụt tới mà đùa đem đi
hết thảy, — khi Con người đến
cũng như vậy. 40 Lúc ấy, sẽ có
hai người nam ở trong một đồng
ruộng, một người được đem đi,
còn một người bị để lại; 41 và có
hai người nữ đương xay cối, một
người được đem đi, còn một
người bị để lại. 42 Vậy hãy tỉnh-
thức, vì các ngươi không biết
ngày nào Chúa mình sẽ đến.

43 Hãy biết rõ, nếu người chủ
nhà đã hay canh nào kẻ trộm
sẽ đến, thì tỉnh-thức, không để
cho đào ngạch nhà mình. 44 Vậy
thì các ngươi cũng hãy chực
cho sẵn, vì Con người sẽ đến
trong giờ các ngươi không ngờ.
45 Ai là đầy-tớ trung-tín và
khôn-ngoan, mà người chủ đặt
cai-trị đầy-tớ mình, đặng cho
đồ-ăn đúng giờ? 46 Phước cho
đầy-tớ đó, khi chủ đến thấy
làm như vậy! 47 Quả thật, ta
nói cùng các ngươi, chủ sẽ đặt
kẻ ấy coi-sóc cả gia-tài mình.
48 Nếu, trái lại, là một đầy-tớ
xấu, nó nghĩ thầm rằng: Chủ ta
đến chậm, 49 bèn đánh kẻ cùng
làm việc với mình, và ăn uống
với phường say rượu, 50 thì
chủ nó sẽ đến trong ngày nó
không ngờ và giờ nó không
biết. 51 Chủ sẽ đánh xé xương
và định phần nó đồng với kẻ
giả-hình. Đó là nơi sẽ có khóc-
lóc và nghiến răng.

Ví-dụ về mười người nữ đồng-trinh

25 1 Khi ấy, nước thiên-đàng
sẽ giống như mười người

https://tieulun.hopto.org

nữ đồng-trinh kia cầm đèn đi rước chàng rể. 2Trong các nàng đó, có năm người dại và năm người khôn. 3Người dại khi cầm đèn đi thì không đem dầu theo cùng mình. 4Song người khôn khi cầm đèn đi thi đem dầu theo trong bình mình. 5Vì chàng rể đến trễ, nên các nàng thảy đều buồn ngủ và ngủ gục. 6Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kìa chàng rể đến, hãy đi ra rước người! 7Các nữ đồng-trinh bèn thức dậy cả, sửa-soạn đèn mình. 8Các người dại nói với các người khôn rằng: Xin bớt dầu của các chị cho chúng tôi, vì đèn chúng tôi gần tắt. 9Nhưng các người khôn trả lời rằng: Không, e chẳng đủ cho chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đi đến người bán dầu mà mua. 10Song trong khi họ đang đi mua, thì chàng rể đến; kẻ nào chực sẵn, thì đi với người cùng vào tiệc cưới, và cửa đóng lại. 11Chặp lâu, những người nữ đồng-trinh khác cũng đến và xin rằng: Hỡi Chúa, hỡi Chúa, xin mở cho chúng tôi! 12Nhưng người đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không biết các ngươi đâu. 13Vậy, hãy tỉnh-thức, vì các ngươi không biết ngày, cũng không biết giờ.

Ví-dụ về các ta-lâng

14Vả, nước thiên-đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy-tớ mà giao của-cải mình. 15Chủ đó cho người nầy năm ta-lâng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. 16Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. 17Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. 18Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ.

19Cách lâu ngày, chủ của những đầy-tớ ấy trở về khiến họ tính sổ. 20Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây nầy, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa. 21Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-tín kia, được lắm; ngươi đã trung-tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi-sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui-mừng của chúa ngươi. 22Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây nầy, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. 23Chủ đáp rằng: Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-tín kia, được lắm; ngươi đã trung-tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi-sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui-mừng của chúa ngươi. 24Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm-nhặt, gặt trong chỗ mình không gieo, lượm-lặt trong chỗ mình không rải ra; 25nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa

https://tieulun.hopto.org

ở dưới đất; đây nầy, vật của chúa xin trả cho chúa. 26 Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy-tớ dữ và biếng-nhác kia, ngươi biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm-lặt trong chỗ ta không rải ra; 27 vậy thì ngươi phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. 28 Vậy, các ngươi hãy lấy ta-lâng của người nầy mà cho kẻ có mười ta-lâng. 29 Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư-dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn đều họ đã có nữa. 30 Còn tên đầy-tớ vô-ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối-tăm, ở đó sẽ có khóc-lóc và nghiến răng.

Sự phán-xét sau cùng

31 Khi Con người ngự trong sự vinh-hiển mình mà đến với các thiên-sứ thánh, thì Ngài sẽ ngồi trên ngôi vinh-hiển của Ngài. 32 Muôn dân nhóm lại trước mặt Ngài, rồi Ngài sẽ chia người nầy với người khác ra, như kẻ chăn chiên chia chiên với dê ra; 33 để chiên ở bên hữu và để ở bên tả.

34 Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng: Hỡi các ngươi được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên-đàng đã sắm sẵn cho các ngươi từ khi dựng nên trời đất. 35 Vì ta đói, các ngươi đã cho ta ăn; ta khát, các ngươi đã cho ta uống; ta là khách lạ, các ngươi tiếp-rước ta; 36 ta trần-truồng, các ngươi mặc cho ta; ta đau, các ngươi thăm ta; ta bị tù, các ngươi viếng ta. 37 Lúc ấy, người công-bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà cho uống? 38 Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp-rước; hoặc trần-truồng mà mặc cho? 39 Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm-viếng Chúa? 40 Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn-mọn nầy của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy.

41 Kế đó, Ngài sẽ phán cùng những người ở bên tả rằng: Hỡi kẻ bị rủa, hãy lui ra khỏi ta; đi vào lửa đời đời đã sắm sẵn cho ma-quỉ và những quỉ-sứ nó. 42 Vì ta đã đói, các ngươi không cho ăn; ta khát, các ngươi không cho uống; 43 ta là khách lạ, các ngươi không tiếp-rước; ta trần-truồng, các ngươi không mặc cho ta; ta đau và bị tù, các ngươi không thăm-viếng. 44 Đến phiên các người nầy bèn thưa lại rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa, hoặc đói, hoặc khát, hoặc làm khách lạ, hoặc trần-truồng, hoặc đau-ốm, hoặc bị tù mà không hầu việc Ngài ư? 45 Ngài sẽ đáp lại rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi không làm việc đó cho một người trong những người rất

https://tieulun.hopto.org

hèn-mọn nầy, ấy là các ngươi cũng không làm cho ta nữa. 46Rồi những kẻ nầy sẽ vào hình-phạt đời đời, còn những người công-bình sẽ vào sự sống đời đời.

Sự đau-đớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jêsus

(Từ 26 : 1 đến 28 : 20)

Sự lập mưu của các thầy tế-lễ

26 1Vả, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn-đồ rằng: 2Các ngươi biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt-qua,(a) và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập-tự.

3Bấy giờ các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng-phẩm tên là Cai-phe; 4và bàn với nhau dùng mưu-chước gì đặng bắt Đức Chúa Jêsus mà giết. 5Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân-chúng sanh ra dều xào-xạc chăng.

Chúa chịu xức dầu tại Bê-tha-ni

6Khi Đức Chúa Jêsus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phung, 7có một người đờn-bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm qui-giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đương khi ngồi ăn. 8Môn-đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? 9Dầu nầy có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho kẻ nghèo-nàn. 10Đức Chúa Jêsus biết đều đó, bèn phán cùng môn-đồ rằng: Sao các ngươi làm khó cho người đờn-bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; 11vì các ngươi thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn luôn. 12Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa-soạn chôn xác ta đó. 13Quả thật, ta nói cùng các ngươi, khắp cả thế-gian, hễ nơi nào Tin-lành nầy được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người.

Đứa phản Chúa

14Bấy giờ có một người trong mười hai sứ-đồ, tên là Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, đến tìm các thầy tế-lễ cả, 15mà nói rằng: Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu đặng tôi sẽ nộp người cho? Họ bèn trả cho nó ba chục bạc. 16Từ lúc đó, nó tìm dịp-tiện để nộp Đức Chúa Jêsus.

Sự lập lễ Tiệc-thánh

17Trong ngày thứ nhứt ăn bánh không men, môn-đồ đến gần Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn cho thầy ăn lễ Vượt-qua tại đâu? 18Ngài đáp rằng: Hãy vào thành, đến nhà một người kia, mà nói rằng: Thầy nói: Giờ ta gần đến; ta và môn-đồ

(a) Lễ Vượt-qua tức là lễ Pâque.

https://tieulun.hopto.org

ta sẽ giữ lễ Vượt-qua trong nhà ngươi. 19Môn-đồ làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã dạy mà dọn lễ Vượt-qua.

20Đến tối, Ngài ngồi ăn với mười hai sứ-đồ. 21Khi đương ăn, Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi rằng có một người trong các ngươi sẽ phản ta. 22Các môn-đồ lấy làm buồn-bực lắm, và lần-lượt hỏi Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không? Ngài đáp rằng: 23Kẻ nào để tay vào mâm với ta, ấy là kẻ sẽ phản ta. 24Con người đi, y theo lời đã chép về Ngài; song khốn-nạn thay cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn! 25Giu-đa là kẻ phản Ngài cất tiếng hỏi rằng: Thưa thầy, có phải tôi chăng? Ngài phán rằng: Thật như ngươi đã nói.

26Khi đương ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra đưa cho môn-đồ mà rằng: Hãy lấy ăn đi, nầy là thân-thể ta. 27Ngài lại lấy chén, tạ ơn rồi, đưa cho môn-đồ mà rằng: Hết thảy hãy uống đi; 28vì nầy là huyết ta, huyết của sự giao-ước đã đổ ra cho nhiều người được tha tội. 29Ta phán cùng các ngươi, từ rày về sau, ta không uống trái nho nầy nữa, cho đến ngày mà ta sẽ uống trái nho mới cùng các ngươi ở trong nước của Cha ta.

Lời bảo trước cho Phi-e-rơ

30Khi đã hát thơ thánh rồi, Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đi ra mà lên núi Ô-li-ve. 31Ngài bèn phán rằng: Đêm nay các ngươi sẽ đều vấp-phạm vì cớ ta, như có chép rằng: «Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì chiên trong bầy sẽ bị tan-lạc.» 32Song sau khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các ngươi. 33Phi-e-rơ cất tiếng thưa rằng: Dầu mọi người vấp-phạm vì cớ thầy, song tôi chắc không bao giờ vấp-phạm vậy. 34Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, chính đêm nay, trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần. 35Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu tôi phải chết với thầy đi nữa, tôi chẳng chối thầy đâu. Hết thảy môn-đồ đều nói y như vậy.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. — Đức Chúa Jêsus bị bắt

36Rồi Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ đi đến một chỗ kêu là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán rằng: Hãy ngồi đây đợi ta đi cầu-nguyện đàng kia. 37Đoạn, Ngài bèn đem Phi-e-rơ và hai người con của Xê-bê-đê đi với mình, tức thì Ngài buồn-bực và sầu-não lắm. 38Ngài bèn phán: Linh-hồn ta buồn-bực cho đến chết; các ngươi hãy ở đây và tỉnh-thức với ta. 39Rồi Ngài bước tới một ít, sấp mặt xuống đất mà cầu-nguyện rằng: Cha ơi! nếu có thể được, xin cho chén nầy lìa khỏi Con! Song không theo ý-muốn Con, mà theo ý-muốn Cha. 40Kế đó, Ngài trở lại với môn-đồ, thấy đang ngủ,

https://tieulun.hopto.org

thì Ngài phán cùng Phi-e-rơ rằng: Thế thì các ngươi không tỉnh-thức với ta trong một giờ được! 41Hãy thức canh và cầu-nguyện, kẻo các ngươi sa vào chước cám-dỗ; tâm-thần thì muốn lắm, mà xác-thịt thì yếu-đuối. 42Ngài lại đi lần thứ hai, mà cầu-nguyện rằng: Cha ơi! nếu chén nầy không thể lìa khỏi Con được mà Con phải uống, thì xin ý Cha được nên. 43Ngài trở lại nữa, thì thấy môn-đồ còn ngủ; vì mắt họ đã đùr quá rồi. 44Đoạn, Ngài bỏ mà lại đi cầu-nguyện lần thứ ba, và lặp xin như lời trước. 45Rồi Ngài đi đến với môn-đồ, mà phán rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ-ngơi ư! Nầy, giờ đã gần tới, Con người sẽ bị nộp trong tay kẻ có tội. 46Hãy chờ dậy, đi hè, kia kẻ phản ta đến kia.

47Khi Ngài còn đương phán, xảy thấy Giu-đa là một người trong mười hai sứ-đồ đến với một bọn đông người cầm gươm và gậy, mà các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân đã sai đến. 48Đứa phản Ngài đã trao cho bọn đó dấu nầy: Người nào mà tôi sẽ hôn, ấy là người đó, hãy bắt lấy. 49Tức thì Giu-đa đến gần Đức Chúa Jêsus, mà rằng: Chào thầy! Rồi hôn Ngài. 50Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng nó rằng: Bạn ơi! vậy thì vì việc nầy mà ngươi đến đây sao? Rồi chúng nó đến gần tra tay bắt Đức Chúa Jêsus.

51Và nầy, có một người trong những người ở với Đức Chúa Jêsus giơ tay rút gươm ra, đánh đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt một cái tai của người. 52Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy nạp gươm vào vỏ; vì hễ ai cầm gươm thì sẽ bị chết về gươm. 53Ngươi tưởng ta không có thể xin Cha ta lập-tức cho ta hơn mười hai đạo thiên-sứ sao? 54Nếu vậy, thế nào cho ứng-nghiệm lời Kinh-thánh đã chép rằng việc nầy tất phải xảy đến? 55Lúc bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Các ngươi đem gươm và gậy đến mà bắt ta, khác nào như ta là kẻ cướp. Ta thường ngày ngồi trong đền-thờ và giảng-dạy tại đó, mà các ngươi không bắt ta. 56Nhưng mọi điều ấy phải xảy đến, hầu cho những lời các đấng tiên-tri đã chép được ứng-nghiệm. Khi ấy, hết thảy môn-đồ bỏ Ngài mà trốn đi.

Đức Chúa Jêsus ở trước mặt Cai-phe. — Phi-e-rơ chối Chúa

57Những kẻ đã bắt Đức Chúa Jêsus đem Ngài đến nhà thầy cả thượng-phẩm Cai-phe, tại đó các thầy thông-giáo và các trưởng-lão đã nhóm lại. 58Phi-e-rơ theo Ngài xa xa cho đến sân của thầy cả thượng-phẩm, vào ngồi với các kẻ canh-giữ đặng coi việc ấy ra làm sao.

59Bấy giờ các thầy tế-lễ cả và cả tòa công-luận kiếm chứng dối về Ngài, cho được giết Ngài. 60Dầu có nhiều người làm chứng dối có mặt tại đó, song

https://tieulun.hopto.org

tìm không được chứng nào cả. Sau hết, có hai người đến, 61 nói như vầy: Người nầy đã nói: Ta có thể phá đền-thờ của Đức Chúa Trời, rồi dựng lại trong ba ngày. 62 Thầy cả thượng-phẩm bèn đứng dậy mà nói với Ngài rằng: Những người nầy làm chứng mà kiện ngươi, ngươi không thưa lại gì sao? 63 Nhưng Đức Chúa Jêsus cứ làm thinh. Thầy cả thượng-phẩm lại nói với Ngài rằng: Ta khiến ngươi chỉ Đức Chúa Trời hằng sống mà thề, hãy nói cho chúng ta, ngươi có phải là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời chăng? 64 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời; vả lại, ta nói cùng các ngươi, về sau các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời, và ngự trên mây từ trời mà xuống. 65 Thầy cả thượng-phẩm bèn xé áo mình mà nói rằng: Nó đã nói phạm-thượng; chúng ta còn cần gì người làm chứng nữa sao? Các ngươi vừa nghe lời phạm-thượng đó, thì nghĩ làm sao? 66 Chúng trả lời rằng: Nó đáng chết! 67 Họ bèn nhổ trên mặt Ngài, đấm Ngài, lại có kẻ vả Ngài, 68 mà nói rằng: Hỡi Đấng Christ, hãy nói tiên-tri đi; cho chúng ta biết ai đánh ngươi.

69 Bấy giờ Phi-e-rơ vẫn ngồi ngoài sân. Có một người đầy-tớ gái đến gần, mà nói cùng người rằng: Ngươi cũng là kẻ ở với Jêsus, người Ga-li-lê. 70 Song Phi-e-rơ chối trước mặt chúng mà rằng: Ta không hiểu ngươi nói chi. 71 Khi đi ra ngoài cửa, lại có một đầy-tớ gái khác thấy người, bèn nói cùng kẻ ở đó rằng: Người nầy cũng ở với Jêsus, người Na-xa-rét. 72 Song Phi-e-rơ lại chối và thề rằng: Ta chẳng hề biết người ấy. 73 Một chặp nữa, những kẻ ở gần đó đến gần nói với Phi-e-rơ rằng: Chắc thật, ngươi cũng thuộc về đảng ấy, vì tiếng nói của ngươi khai ngươi ra. 74 Người bèn rủa mà thề rằng: Ta không biết người đó đâu! Tức thì gà gáy. 75 Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: Trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần. Đoạn, người đi ra và khóc-lóc cách đắng-cay.

27 1 Đến sáng mai, các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân hội-nghị nghịch cùng Đức Chúa Jêsus để giết Ngài. 2 Khi đã trói Ngài rồi, họ đem nộp cho Phi-lát, là quan tổng-đốc.

Giu-đa chết

3 Khi ấy, Giu-đa, là kẻ đã phản Ngài, thấy Ngài bị án, thì bị lương-tâm cắn-rứt, bèn đem ba chục bạc trả cho các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão, 4 mà nói rằng: Tôi đã phạm tội vì nộp huyết vô-tội! Song họ đáp rằng: Sự đó can gì đến chúng ta? Mặc kệ ngươi. 5 Giu-đa bèn ném bạc vào đền-thờ, liền trở ra, đi thắt cổ. 6 Nhưng các thầy tế-lễ cả lượm bạc và nói rằng: Không có phép để bạc

https://tieulun.hopto.org

nầy trong kho thánh, vì là giá của huyết. 7 Rồi họ bàn với nhau dùng bạc đó mua ruộng của kẻ làm đồ gốm để chôn những khách lạ. 8 Nhơn đó, ruộng ấy đến nay còn gọi là "ruộng huyết." 9 Bấy giờ được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Giê-rê-mi đã nói rằng: «Họ lấy ba chục bạc, là giá của Đấng đã bị định bởi con cái Y-sơ-ra-en, 10 và đưa bạc ấy mà mua ruộng của kẻ làm đồ gốm y như lời Chúa đã truyền cho ta.»

Đức Chúa Jêsus trước mặt Phi-lát

11 Đức Chúa Jêsus đứng trước quan tổng-đốc, quan hỏi rằng: Có phải ngươi là vua của dân Giu-đa không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. 12 Trong lúc các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão kiện Ngài, Ngài không đối-đáp gì hết. 13 Phi-lát bèn nói cùng Ngài rằng: Họ có nhiều điều làm chứng kiện ngươi, ngươi há không nghe đến sao? 14 Song Đức Chúa Jêsus không đáp lại một lời gì, đến nỗi làm cho quan tổng-đốc lấy làm lạ lắm.

15 Phàm đến ngày lễ Vượt-qua, quan tổng-đốc thường có lệ tha một tên tù tùy ý dân muốn. 16 Đang lúc ấy, có một tên phạm nổi tiếng, tên là Ba-ra-ba. 17 Khi chúng đã nhóm lại, thì Phi-lát hỏi rằng: Các ngươi muốn ta tha người nào, Ba-ra-ba hay là Jêsus gọi là Christ? 18 Vì quan ấy biết bởi lòng ghen-ghét nên chúng đã nộp Ngài. — 19 Quan tổng-đốc đương ngồi trên tòa án, vợ người sai thưa cùng người rằng: Đừng làm gì đến người công-bình đó; vì hôm nay tôi đã bởi cớ người mà đau-đớn nhiều trong chiêm-bao. — 20 Song các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão dỗ chúng hãy xin tha Ba-ra-ba và giết Đức Chúa Jêsus. 21 Quan tổng-đốc cất tiếng hỏi rằng: Trong hai người nầy, các ngươi muốn ta tha ai? Chúng thưa rằng: Ba-ra-ba. 22 Phi-lát nói rằng: Vậy, còn Jêsus gọi là Christ, thì ta sẽ xử thế nào? Chúng đều trả lời rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự! 23 Quan hỏi: Song người nầy đã làm việc dữ gì? Chúng lại kêu-la lớn hơn rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự! 24 Phi-lát thấy mình không thắng nổi chi hết, mà sự ồn-ào càng thêm, thì lấy nước rửa tay trước mặt thiên-hạ, mà nói rằng: Ta không có tội về huyết của người nầy; điều đó mặc kệ các ngươi. 25 Hết thảy dân-chúng đều đáp rằng: Xin huyết người lại đổ trên chúng tôi và con cái chúng tôi! 26 Phi-lát bèn tha tên Ba-ra-ba cho chúng; và khiến đánh đòn Đức Chúa Jêsus, đoạn giao Ngài ra để đóng đinh trên cây thập-tự.

27 Lính của quan tổng-đốc bèn đem Đức Chúa Jêsus vào công-đường, và nhóm cả cơ binh vây lấy Ngài. 28 Họ cởi áo Ngài ra, lấy áo điều mà khoác cho Ngài. 29 Đoạn, họ đương một cái mão gai mà đội trên đầu, và để một cây sậy trong tay hữu Ngài;

https://tieulun.hopto.org

rồi qui xuống trước mặt Ngài mà nhạo-báng rằng: Lạy vua của dân Giu-đa! 30 Họ nhổ trên Ngài, và lấy cây sậy đánh đầu Ngài. 31 Khi đã nhạo-báng Ngài rồi, thì họ cởi áo điều ra mà mặc áo của Ngài lại, rồi đem Ngài đi đóng đinh trên cây thập-tự.

Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh trên cây thập-tự

32 Khi họ đi ra, gặp một người ở thành Sy-ren tên là Si-môn; thì bắt người vác cây thập-tự của Đức Chúa Jêsus. 33 Đã đi tới một chỗ gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ cái Sọ, 34 họ cho Ngài uống rượu trộn với mật đắng; song Ngài nếm, thì không chịu uống. 35 Họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập-tự rồi, thì bắt thăm mà chia nhau áo-xống của Ngài. 36 Rồi họ ngồi đó mà canh-giữ Ngài. 37 Phía trên đầu Ngài họ để cái bảng đề chữ, chỉ về án Ngài, rằng: Người nầy là Jêsus, Vua dân Giu-đa.

38 Cũng lúc đó, họ đóng đinh hai tên trộm-cướp với Ngài, một tên ở cây thập-tự bên hữu, một tên ở cây thập-tự bên tả.

39 Những kẻ đi ngang qua đó chê-cười Ngài, lắc đầu 40 mà nói rằng: Ngươi là kẻ phá đền-thờ và dựng lại trong ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi cây thập-tự! 41 Các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo và các trưởng-lão cũng nhạo Ngài rằng: 42 Nó đã cứu kẻ khác mà cứu mình không được. Nếu phải vua dân Y-sơ-ra-en, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập-tự đi, thì chúng ta mới tin. 43 Nó nhờ-cậy Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa Trời yêu nó thì bây giờ Ngài phải giải-cứu cho, vì nó đã nói rằng: Ta là Con Đức Chúa Trời. 44 Hai tên trộm-cướp bị đóng đinh trên cây thập-tự với Ngài cũng nhiếc-móc Ngài như vậy.

45 Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, (a) khắp cả xứ đều tối-tăm mù-mịt. 46 Ước-chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lên một tiếng lớn rằng: *Ê-li, Ê-li, lam-ma sa-bách-ta-ni?* nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! sao Ngài lìa-bỏ tôi? 47 Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: Nó kêu Ê-li. 48 Liền có một người trong bọn họ chạy lấy một miếng bông-đá, và thấm đầy dấm, để trên đầu cây sậy mà đưa cho Ngài uống. 49 Nhưng kẻ khác thì lại nói rằng: Hãy để vậy, coi thử có Ê-li đến giải-cứu nó chăng. 50 Đức Chúa Jêsus lại kêu lên một tiếng lớn nữa, rồi trút linh-hồn.

51 Và nầy, cái màn trong đền-thờ bị xé ra làm hai từ trên chí dưới, đất thì rúng-động, đá lớn bể ra, 52 mồ-mả mở ra, và nhiều thây của các thánh qua đời được sống lại. 53 Sau khi Đức Chúa Jêsus đã sống lại, các thánh đó ra khỏi mồ-mả, đi vào

(a) Từ giữa trưa đến ba giờ chiều.

https://tieulun.hopto.org

thành thánh, và hiện ra cho nhiều người thấy. 54 Thầy đội và những lính cùng với người canh-giữ Đức Chúa Jêsus, thấy đất rúng-động và những điều xảy đến, thì sợ-hãi lắm, mà nói rằng: Thật người nầy là Con Đức Chúa Trời. 55 Vả, có nhiều người đờn-bà đứng coi ở đàng xa, là người đã đi theo Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê, để hầu việc Ngài. 56 Trong những đờn-bà đó có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri, mẹ của Gia-cơ và Giô-sép, và mẹ hai con trai của Xê-bê-đê.

Sự chôn Chúa. — Lính canh mộ

57 Đến chiều tối, có một người giàu, ở thành A-ri-ma-thê, tên là Giô-sép, chính là một môn-đồ của Đức Chúa Jêsus, 58 đến nơi Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus. Phi-lát bèn truyền cho. 59 Giô-sép lấy xác Ngài mà bọc trong tấm vải liệm trắng, 60 và đưa để trong một cái huyệt mới mà người đã khiến đục cho mình trong hòn đá; đoạn, lăn một hòn đá lớn đến trước cửa mồ, rồi đi. 61 Có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác ở đó, ngồi đối ngang huyệt.

62 Đến ngày mai (là ngày sau ngày sắm-sửa), các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si cùng nhau đến Phi-lát, 63 mà nói rằng: Thưa chúa, chúng tôi nhớ người gian-dối nầy, khi còn sống, có nói rằng: Khỏi ba ngày thì ta sẽ sống lại. 64 Vậy, xin hãy cắt người canh mả cẩn-thận cho đến ngày thứ ba, kẻo môn-đồ nó đến lấy trộm xác đi, rồi nói với chúng rằng: Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Sự gian-dối sau đó sẽ tệ hơn sự gian-dối trước. 65 Phi-lát nói với họ rằng: Các ngươi có lính canh; hãy đi canh-giữ theo ý các ngươi. 66 Vậy, họ đi, niêm-phong mả Ngài lại, cắt lính canh-giữ, lấy làm chắc-chắn lắm.

Sự sống lại

28 1 Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, lúc tưng-tưng sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ. 2 Và nầy, đất rúng-động dữ-dội, vì có thiên-sứ của Chúa ở trên trời xuống, đến lăn hòn đá ra mà ngồi ở trên. 3 Hình-dong của thiên-sứ giống như chớp nhoáng, và áo trắng như tuyết. 4 Vì đó, những lính canh sợ-hãi run-rẩy, trở nên như người chết. 5 Song thiên-sứ nói cùng các người đờn-bà đó rằng: Các ngươi đừng sợ chi cả; vì ta biết các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus, là Đấng bị đóng đinh trên thập-tự-giá. 6 Ngài không ở đây đâu; Ngài sống lại rồi, như lời Ngài đã phán. Hãy đến xem chỗ Ngài đã nằm; 7 và hãy đi mau nói cho môn-đồ Ngài hay rằng Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Đây nầy, Ngài đi trước các ngươi qua xứ Ga-li-lê; ở đó, các ngươi sẽ thấy Ngài. Ấy, ta đã bảo các ngươi.

8 Hai người đờn-bà đó bèn vội-vàng ra khỏi mộ, vừa sợ

https://tieulun.hopto.org

vừa cả mừng, chạy báo tin cho các môn-đồ. 9Nầy, Đức Chúa Jêsus gặp hai người đờn-bà đó, thì phán rằng: Mừng các ngươi! Hai người cùng đến gần, ôm chơn Ngài, và thờ-lạy Ngài. 10Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng; Đừng sợ chi cả; hãy đi bảo cho anh em ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta.

Tiếng đồn của thiên-hạ

11Trong khi hai người đờn-bà đó đi đường, thì có mấy tên lính canh vào thành thuật lại cho các thầy tế-lễ cả biết mọi việc đã xảy đến. 12Các thầy bèn nhóm lại cùng các trưởng-lão đặng bàn-luận, xong rồi, thì họ cho những lính đó nhiều tiền bạc, 13mà dặn rằng: Các ngươi hãy nói rằng môn-đồ nó đã đến lúc ban đêm, khi các ngươi đương ngủ, mà lấy trộm nó đi. 14Nếu đều ấy thấu tai quan tổng-đốc, thì chúng ta sẽ khuyên-giải người, và làm cho các ngươi khỏi lo-sợ. 15Mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như lời. Tiếng ấy đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay.

Chúa hiện ra tại xứ Ga-li-lê

16Mười một môn-đồ đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn núi mà Đức Chúa Jêsus đã chỉ cho. 17Khi môn-đồ thấy Ngài, thì thờ-lạy Ngài; nhưng có một vài người nghi-ngờ. 18Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn-đồ như vầy: Hết cả quyền-phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. 19Vậy, hãy đi dạy-dỗ muôn dân, hãy nhơn danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh-Linh mà làm phép báp-têm cho họ, 20và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các ngươi. Và nầy, ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận-thế.

TIN-LÀNH
THEO
THÁNH MÁC

Sự sửa-soạn về chức-vụ Đức Chúa Jêsus
(Từ 1:1 đến 1:13)

Chức-vụ của Giăng Báp-tít

1 1Đầu Tin-lành của Đức Chúa Jêsus-Christ, là Con Đức Chúa Trời. 2Như đã chép trong sách tiên-tri Ê-sai rằng: «Nầy, ta sai sứ ta đến trước mặt ngươi, người sẽ dọn đường cho ngươi..... 3Có tiếng kêu trong đồng vắng rằng: Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài», 4Giăng đã hiện ra trong đồng vắng, vừa làm vừa giảng phép báp-têm ăn-năn, cho được

https://tieulun.hopto.org

tha tội. 5Cả xứ Giu-đê và hết thảy dân-sự thành Giê-ru-sa-lem đều đến cùng người, xưng tội mình và chịu người làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh. 6Giăng mặc áo lông lạc-đà, buộc dây lưng da ngang hông; ăn những châu-chấu và mật ong rừng. 7Người giảng-dạy rằng: Có Đấng quyền-phép hơn ta đến sau ta; ta không đáng cúi xuống mở dây giày Ngài. 8Ta làm phép báp-têm cho các ngươi bằng nước; nhưng Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh-Linh.

Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm và bị ma-quỉ cám-dỗ

9Vả, trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đến từ Na-xa-rét là thành xứ Ga-li-lê, và chịu Giăng làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh. 10Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các từng trời mở ra, và Đức Thánh-Linh ngự xuống trên mình Ngài như chim bồ-câu. 11Lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường. 12Tức thì Đức Thánh-Linh giục Ngài đến nơi đồng vắng. 13Ngài ở nơi đồng vắng chịu quỉ Sa-tan cám-dỗ bốn mươi ngày, ở chung với thú rừng, và có thiên-sứ hầu việc Ngài.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus trong xứ Ga-li-lê

(Từ 1:14 đến 9:51)

Đức Chúa Jêsus khởi làm chức-vụ mình.—Các môn-đồ thứ nhứt

14Sau khi Giăng bị tù, Đức Chúa Jêsus đến xứ Ga-li-lê, giảng Tin-lành của Đức Chúa Trời, 15mà rằng: Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần; các ngươi hãy ăn-năn và tin đạo Tin-lành.

16Ngài đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy Si-môn với Anh-rê, em người, đương thả lưới dưới biển; vì hai người vốn làm nghề chài. 17Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Hãy theo ta, và ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người. 18Tức thì hai người bỏ chài-lưới mà theo Ngài. 19Đi một đỗi xa-xa, Ngài thấy Gia-cơ, con Xê-bê-đê, với em là Giăng, đương vá lưới trong thuyền. 20Ngài liền kêu hai người; thì họ để Xê-bê-đê, cha mình, ở lại trong thuyền với mấy người làm thuê, mà theo Ngài.

Sự chữa người bị quỉ ám

21Kế đó, đi đến thành Ca-bê-na-um; nhằm ngày Sa-bát, tức thì Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, khởi dạy-dỗ tại đó. 22Chúng đều cảm-động về sự dạy-dỗ của Ngài, vì Ngài dạy như có quyền-phép, chớ chẳng phải như các thầy thông-giáo đâu.

23Vả, cũng một lúc ấy, trong nhà hội có người bị tà-ma ám,

https://tieulun.hopto.org

24 kêu lên rằng: Hỡi Jêsus, người
Na-xa-rét, chúng tôi với Ngài có
sự gì chăng? Ngài đến để diệt
chúng tôi sao? Tôi biết Ngài
là ai: là Đấng Thánh của Đức
Chúa Trời. 25 Nhưng Đức Chúa
Jêsus nghiêm-trách nó rằng:
Hãy nín đi, ra khỏi người nầy!
26 Tà-ma bèn vật mạnh người
ấy, cất tiếng kêu lớn, và ra khỏi
người. 27 Ai nấy đều lấy làm lạ,
đến nỗi hỏi nhau rằng: Cái gì
vậy? Sự dạy mới sao! Người
nầy lấy quyền-phép sai-khiến
đến tà-ma, mà nó cũng phải
vâng lời! 28 Danh-tiếng Đức
Chúa Jêsus tức thì đồn ra khắp
cả miền xung-quanh xứ Ga-li-lê.

Bà gia Phi-e-rơ

29 Vừa ở nhà hội ra, Chúa và
môn-đồ đi với Gia-cơ cùng
Giăng vào nhà Si-môn và An-
rê. 30 Vả, bà gia Si-môn đương
nằm trên giường, đau rét; tức
thì chúng thưa với Ngài về
chuyện người. 31 Ngài bèn lại
gần, cầm tay người đỡ dậy;
bịnh rét dứt đi, và người bắt
tay hầu-hạ.

Mấy thử phép lạ

32 Đến chiều, mặt trời đã lặn,
người ta đem mọi kẻ bịnh và
kẻ bị quỉ ám đến cùng Ngài.
33 Cả thành nhóm lại trước cửa.
34 Ngài chữa lành nhiều kẻ đau
các thứ bịnh, và đuổi nhiều quỉ,
chẳng cho phép các quỉ nói ra,
vì chúng nó biết Ngài.

35 Sáng hôm sau, trời còn mờ-
mờ, Ngài chờ dậy, bước ra, đi
vào nơi vắng-vẻ, và cầu-nguyện
tại đó. 36 Si-môn cùng đồng-bạn
đi tìm Ngài. 37 Khi kiếm được
thì thưa rằng: Hết thảy đương
tìm thầy. 38 Ngài phán: Chúng
ta hãy đi nơi khác, trong những
làng xung-quanh đây, để ta cũng
giảng đạo ở đó nữa; vì ấy là
cốt tại việc đó mà ta đã đến.
39 Ngài trải khắp xứ Ga-li-lê,
giảng-dạy trong các nhà hội và
đuổi ma-quỉ.

Sự chữa kẻ phung

40 Có một người phung đến
cùng Ngài, qui xuống cầu xin
rằng: Nếu Chúa khứng, có thể
khiến tôi sạch được. 41 Đức
Chúa Jêsus động lòng thương-
xót, giơ tay rờ người, mà phán
rằng: Ta khứng, hãy sạch đi.
42 Liền khi đó, phung lặn mất,
người trở nên sạch. 43 Tức thì
Đức Chúa Jêsus cho người ra, lấy
giọng nghiêm phán rằng: 44 Hãy
giữ, chớ tỏ điều đó cùng ai;
song khá đi tỏ mình cùng thầy
tế-lễ, và vì người được sạch,
hãy dâng của-lễ theo như Môi-
se dạy, để điều đó làm chứng
cho họ. 45 Nhưng người ấy đi,
đồn việc đó ra, tới đâu cũng
thuật chuyện, đến nỗi Đức Chúa
Jêsus không vào thành cách rõ-
ràng được nữa; song Ngài ở
ngoài, tại nơi vắng-vẻ; và người
ta từ bốn phương đều đến cùng
Ngài.

Người đau bại

2 1 Khỏi một vài ngày, Đức
Chúa Jêsus trở vào thành
Ca-bê-na-um, và chúng nghe nói
Ngài ở trong nhà. 2 Họ họp lại

https://tieulun.hopto.org

tại đó đông lắm, đến nỗi trước cửa cũng không còn chỗ trống; Ngài giảng đạo cho họ nghe. 3Bấy giờ có mấy kẻ đem tới cho Ngài một người đau bại, có bốn người khiêng. 4Nhưng, vì đông người, không lại gần Ngài được, nên dở mái nhà ngay chỗ Ngài ngồi, rồi do lỗ đó dòng giường người bại nằm xuống. 5Đức Chúa Jêsus thấy đức-tin họ, bèn phán cùng kẻ bại rằng: Hỡi con ta, tội-lỗi ngươi đã được tha. 6Vả, có mấy thầy thông-giáo ngồi đó, nghĩ thầm rằng: 7Sao người nầy nói như vậy? Người nói phạm-thượng đó! Ngoài một mình Đức Chúa Trời, còn có ai tha tội được chăng? 8Đức Chúa Jêsus trong trí đã hiểu họ tự-nghĩ như vậy, tức thì phán rằng: Sao các ngươi bàn-luận trong lòng thể ấy? 9Nay bảo kẻ bại rằng: Tội ngươi đã được tha; hay là bảo người rằng: Hãy đứng dậy vác giường mà đi; hai điều ấy điều nào dễ hơn? 10Vả, để cho các ngươi biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội, thì Ngài phán cùng kẻ bại rằng: 11Ta biểu ngươi, hãy đứng dậy, vác giường đi về nhà. 12Kẻ bại đứng dậy, tức thì vác giường đi ra trước mặt thiên-hạ; đến nỗi ai nấy đều lấy làm lạ, ngợi-khen Đức Chúa Trời, mà rằng: Chúng tôi chưa hề thấy việc thể nầy.

Chúa gọi Lê-vi.— Sự kiêng ăn

13Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus lại trở về phía mé biển; cả dân-chúng đến cùng Ngài, rồi Ngài dạy-dỗ họ. 14Ngài vừa đi qua thấy Lê-vi, (a) con A-phê, đương ngồi tại sở thâu thuế, thì phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người đứng dậy theo Ngài.

15Đức Chúa Jêsus đương ngồi ăn tại nhà Lê-vi, có nhiều người thâu thuế và kẻ có tội đồng bàn với Ngài và môn-đồ Ngài; vì trong bọn đó có nhiều kẻ theo Ngài rồi. 16Các thầy thông-giáo thuộc phe Pha-ri-si thấy Ngài ăn với bọn thâu thuế và kẻ phạm tội, thì nói với môn-đồ Ngài rằng: Người cùng ăn với kẻ thâu thuế và kẻ có tội sao! 17Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán cùng họ rằng: Chẳng phải kẻ mạnh-khoẻ cần thầy thuốc đâu, nhưng là kẻ có bịnh; ta chẳng phải đến gọi người công-bình, nhưng gọi kẻ có tội.

18Vả, môn-đồ của Giăng và người Pha-ri-si đều kiêng ăn. Có người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Bởi cớ nào môn-đồ của Giăng và môn-đồ của người Pha-ri-si đều kiêng ăn, còn môn-đồ của thầy không kiêng ăn? 19Đức Chúa Jêsus phán rằng: Bạn-hữu của chàng rể có kiêng ăn được trong khi chàng rể còn ở cùng mình chăng? Hễ chàng rể còn ở với họ đến chừng nào, thì họ không thể kiêng ăn được đến chừng nấy. 20Song tới kỳ chàng rể phải đem đi khỏi họ, trong ngày đó họ sẽ kiêng ăn. 21Không ai vá

(a) Cũng gọi là Ma-thi-ơ.

https://tieulun.hopto.org

miếng nỉ mới vào cái áo cũ; nếu vậy thì miếng nỉ mới chằng rách áo cũ, mà đàng rách thành xấu thêm. 22Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, rượu làm vỡ bầu, rượu mất và bầu cũng chẳng còn.

Bứt bông lúa mì

23 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua đồng lúa mì; đang đi đường, môn-đồ Ngài bứt bông lúa mì. 24Các người Pha-ri-si bèn nói cùng Ngài rằng: Coi kia, sao môn-đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát? 25Ngài đáp rằng: Các ngươi chưa đọc đến sự vua Đa-vít làm trong khi vua cùng những người đi theo bị túng-đói hay sao? 26Thể nào trong đời A-bi-a-tha làm thầy cả thượng-phẩm, vua ấy vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, lại cũng cho những người đi theo ăn nữa, dầu bánh ấy chỉ những thầy tế-lễ mới được phép ăn thôi? 27Đoạn, Ngài lại phán: Vì loài người mà lập ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng nên loài người. 28Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

Người teo tay

3 1Lần khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, ở đó có một người nam teo bàn tay. 2Chúng rình xem thử Ngài có chữa người đó trong ngày Sa-bát chăng, đặng cáo Ngài. 3Ngài phán cùng người teo tay rằng: Hãy dậy, đứng chính giữa đây. 4Rồi Ngài hỏi họ rằng: Trong ngày Sa-bát, nên làm việc lành hay việc dữ, cứu người hay giết người? Nhưng họ đều nín-lặng. 5Bấy giờ, Ngài lấy mắt liếc họ, vừa giận vừa buồn vì lòng họ cứng-cỏi, rồi phán cùng người nam rằng: Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành. 6Các người Pha-ri-si đi ra, tức thì bàn-luận với phe Hê-rốt nghịch cùng Ngài, đặng giết Ngài đi.

Sự chọn mười hai sứ-đồ

7Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ Ngài lánh ra nơi bờ biển, có đoàn dân đông lắm từ xứ Ga-li-lê đến theo Ngài. Từ xứ Giu-đê, 8thành Giê-ru-sa-lem, xứ Y-đu-mê, xứ bên kia sông Giô-đanh, miền xung-quanh thành Ty-rơ và thành Si-đôn cũng vậy, dân đông lắm, nghe nói mọi việc Ngài làm, thì đều đến cùng Ngài. 9Bởi cớ dân đông, nên Ngài biểu môn-đồ sắm cho mình một chiếc thuyền nhỏ sẵn-sàng, đặng cho khỏi bị chúng lấn-ép Ngài quá. 10Vì Ngài đã chữa lành nhiều kẻ bịnh, nên nỗi ai nấy có bịnh chi cũng đều áp đến gần đề rờ Ngài. 11Khi tà-ma thấy Ngài, bèn sấp mình xuống nơi chơn Ngài, mà kêu lên rằng: Thầy là Con Đức Chúa Trời! 12Song Ngài nghiêm-cấm chúng nó chớ tỏ cho ai biết mình.

13Kế đó, Đức Chúa Jêsus lên trên núi, đòi những người Ngài muốn, thì những người ấy đến

https://tieulun.hopto.org

kẻ Ngài. 14Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ-đồ, để ở cùng Ngài và sai đi giảng đạo, 15lại ban cho quyền-phép đuổi ma-quỉ. 16Nầy là mười hai sứ-đồ Ngài đã lập: Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ; 17Gia-cơ con Xê-bê-đê, và Giăng em Gia-cơ, Ngài lại đặt tên hai người là Bô-a-nẹt, nghĩa là con trai của sấm-sét; 18Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ con A-phê, Tha-đê, Si-môn người Ca-na-an, 19và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, chính tên nầy đã phản Ngài.

Tội phạm đến Đức Thánh-Linh

20Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ vào trong một cái nhà; đoàn dân lại nhóm-họp tại đó, đến nỗi Ngài và môn-đồ không ăn được. 21Những bạn-hữu Ngài nghe vậy, bèn đến để cầm-giữ Ngài; vì người ta nói Ngài đã mất trí-khôn.

22Có các thầy thông-giáo ở thành Giê-ru-sa-lem xuống, nói rằng: Người bị quỉ Bê-en-xê-bu ám, và nhờ phép chúa quỉ mà trừ quỉ. 23Song Đức Chúa Jêsus kêu họ đến, dùng lời thí-dụ mà phán rằng: Sao quỉ Sa-tan đuổi được quỉ Sa-tan? 24Nếu một nước tự chia nhau, thì nước ấy không thể còn được; 25lại nếu một nhà tự chia nhau, thì nhà ấy không thể còn được. 26Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự dấy lên nghịch cùng mình, tất nó bị chia-xé ra, không thể còn được; song nó đã gần đến cùng rồi. 27Chẳng ai có thể vào nhà một người mạnh sức cướp lấy của người, mà trước hết không trói người lại; phải trói người lại, rồi mới cướp nhà người được. 28Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi tội-lỗi sẽ tha cho con cái loài người, và hết thảy những lời phạm-thượng họ sẽ nói ra cũng vậy; 29nhưng ai sẽ nói phạm đến Đức Thánh-Linh thì chẳng hề được tha, phải mắc tội đời đời. 30Ngài phán như vậy, vì họ nói rằng: Người bị tà-ma ám.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus

31Mẹ và anh em Ngài đến, đứng ngoài sai kêu Ngài. Đoàn dân vẫn ngồi chung-quanh Ngài. 32Có kẻ thưa rằng: Nầy, mẹ và anh em thầy ở ngoài kia, đương tìm thầy. 33Song Ngài phán cùng họ rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? 34Ngài lại đưa mắt liếc những kẻ ngồi chung-quanh mình mà phán rằng: Kìa là mẹ ta và anh em ta! 35Ai làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời, nấy là anh em, chị em, và mẹ ta vậy.

Thí-dụ về nước thiên-đàng

4 1Đức Chúa Jêsus lại khởi-sự giảng-dạy nơi bờ biển; có một đoàn dân đông lắm nhóm lại xung-quanh Ngài, Ngài bước lên trong một chiếc thuyền và ngồi đó, còn cả đoàn dân thì ở trên đất nơi mé biển. 2Ngài lấy thí-dụ dạy-dỗ họ nhiều điều, và trong khi dạy, Ngài phán rằng:

https://tieulun.hopto.org

3 Hãy nghe. Có người gieo
giống đi ra đặng gieo. 4 Khi
đương gieo, một phần giống rơi
dọc đường, chim đến ăn hết.
5 Một phần khác rơi nhằm nơi
đất đá-sỏi, chỉ có ít đất thịt, tức
thì mọc lên, vì bị lấp không
sâu; 6 nhưng khi mặt trời đã
mọc, thì bị đốt, và bởi không
có rễ, nên phải héo. 7 Một phần
khác rơi nhằm bụi gai; gai mọc
rậm lên làm cho nghẹt ngòi, và
không kết quả. 8 Một phần khác
nữa rơi nhằm nơi đất tốt, thì
kết quả, lớn lên và nảy-nở ra;
một hột ra ba chục, hột khác
sáu chục, hột khác một trăm.
9 Ngài lại phán rằng: Ai có tai
mà nghe, hãy nghe!

10 Khi Đức Chúa Jêsus ở một
mình, những kẻ xung-quanh
Ngài cùng mười hai sứ-đồ hỏi
Ngài về các lời thí-dụ. 11 Ngài
phán rằng: Sự mầu-nhiệm của
nước Đức Chúa Trời đã tỏ ra
cho các ngươi; nhưng về phần
người ngoài, thì dùng cách thí-
dụ để dạy mọi sự, 12 hầu cho họ
xem thì xem mà không thấy,
nghe thì nghe mà không hiểu;
e họ hối-cải mà được tha tội
chăng.

13 Đoạn, Ngài phán rằng: Các
ngươi không hiểu thí-dụ ấy sao?
Vậy thì thế nào hiểu mọi thí-dụ
được? 14 Người gieo giống ấy
là gieo đạo. 15 Những kẻ ở dọc
đường là kẻ đã chịu đạo gieo
nơi mình; nhưng vừa mới nghe
đạo, tức thì quỉ Sa-tan đến,
cướp lấy đạo đã gieo trong lòng
họ đi. 16 Cũng vậy, những người
chịu giống gieo nơi đất đá-sỏi,
là những kẻ nghe đạo, liền vui-
mừng chịu lấy; 17 song vì trong
lòng họ không có rễ, chỉ tạm-
thời mà thôi, nên nỗi gặp khi
vì cớ đạo mà xảy ra sự cực-khổ,
bắt-bớ, thì liền vấp-phạm.
18 Còn những kẻ chịu giống
gieo nơi bụi gai, là kẻ đã nghe
đạo; 19 song sự lo-lắng về đời
nầy, sự mê-đắm về giàu-sang,
và các sự tham-muốn khác thấu
vào lòng họ, làm cho nghẹt ngòi
đạo, và trở nên không trái.
20 Nhưng, những người chịu
giống gieo vào nơi đất tốt, là kẻ
nghe đạo, chịu lấy và kết quả,
một hột ra ba chục, hột khác
sáu chục, hột khác một trăm.

21 Ngài lại phán cùng họ rằng:
Có ai đem đèn để dưới cái thùng
hoặc dưới cái giường chăng?
Há chẳng phải để trên chơn
đèn sao? 22 Vì chẳng có điều chi
kín mà không phải lộ ra, chẳng
có điều chi giấu mà không phải
rõ-ràng. 23 Nếu ai có tai mà
nghe, hãy nghe!

24 Ngài lại phán rằng: Hãy
cẩn-thận về điều mình nghe.
Người ta sẽ đong cho các ngươi
bằng lường các ngươi đã đong
cho, và thêm vào đó nữa. 25 Vì
sẽ ban thêm cho kẻ nào có;
nhưng kẻ nào không có, sẽ bị
cất lấy điều mình đã có.

26 Ngài lại phán rằng: Nước
Đức Chúa Trời cũng như một
người vải giống xuống đất;
27 người ngủ hay dậy, đêm và
ngày, giống cứ nảy chồi mọc lên,
mà người không biết thể nào.

https://tieulun.hopto.org

28 Vì đất tự sanh ra hoa-lợi: ban
đầu là cây, kế đến bông, đoạn
bông kết thành hột. 29 Khi hột
đã chín, người ta liền tra lưỡi
hái vào, vì mùa gặt đã đến.

30 Ngài lại phán rằng: Chúng
ta sánh nước Đức Chúa Trời
với chi, hay lấy thí-dụ nào mà
tỏ ra? 31 Nước ấy giống như một
hột cải: khi người ta gieo, nó
nhỏ hơn hết các hột giống trên
đất; 32 song khi gieo rồi, nó mọc
lên, trở lớn hơn mọi thứ rau, và
nứt ra nhành lớn, đến nỗi chim
trời núp dưới bóng nó được.

33 Ấy bởi nhiều lời thí-dụ như
cách ấy mà Ngài giảng đạo cho
họ, tùy theo sức họ nghe được.
34 Ngài chẳng hề giảng cho
chúng mà không dùng thí-dụ;
nhưng, khi ở riêng, Ngài cắt
nghĩa hết cho môn-đồ mình.

Bị bão giữa biển

35 Đến chiều ngày ấy, Ngài
phán cùng môn-đồ rằng: Chúng
ta hãy qua bờ bên kia. 36 Khi
cho dân-chúng tan về rồi, Đức
Chúa Jêsus cứ ở trong thuyền,
và môn-đồ đưa Ngài đi; cũng
có các thuyền khác cùng đi nữa.
37 Vả, có cơn bão lớn nổi lên,
sóng tạt vào thuyền, đến nỗi
gần đầy nước; 38 nhưng Ngài
đương ở đằng sau lái, dựa gối
mà ngủ. Môn-đồ thức Ngài dậy
mà thưa rằng: Thầy ôi, thầy
không lo chúng ta chết sao?
39 Ngài bèn thức dậy, quở gió
và phán cùng biển rằng: Hãy
êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và
đều yên-lặng như tờ. 40 Đoạn,
Ngài phán cùng môn-đồ rằng:
Sao các ngươi sợ? Chưa có đức-
tin sao? 41 Môn-đồ kinh-hãi lắm,
nói với nhau rằng: Vậy thì
người nầy là ai, mà gió và biển
cũng đều vâng lịnh người?

Người Giê-ra-sê bị quỉ ám

5 1 Đức Chúa Jêsus cùng môn-
đồ qua đến bờ biển bên kia,
trong miền Giê-ra-sê. 2 Ngài
mới ở trên thuyền bước xuống,
tức thì có một người bị tà-ma
ám từ nơi mồ-mả đi ra đến
trước mặt Ngài. 3 Người thường
ở nơi mồ-mả, dẫu dùng xiềng
sắt cũng chẳng ai cột-trói được
nữa; 4 vì nhiều lần người bị
cùm chơn hoặc bị xiềng, rồi bẻ
xiềng tháo cùm, không ai có sức
trị được. 5 Người cứ ở nơi mồ-
mả và trên núi, ngày đêm kêu-
la và lấy đá đánh bầm mình.
6 Người thấy Đức Chúa Jêsus ở
đằng xa, chạy lại sấp mình
xuống trước mặt Ngài, 7 mà kêu
lớn rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus,
Con Đức Chúa Trời rất cao, tôi
với Ngài có sự gì chăng? Tôi
nhơn danh Đức Chúa Trời mà
khẩn-cầu Ngài, xin đừng làm
khổ tôi. 8 Vì Đức Chúa Jêsus
vừa phán cùng nó rằng: Hỡi
tà-ma, phải ra khỏi người nầy.
9 Ngài lại hỏi rằng: Mầy tên gì?
Thưa rằng: Tên tôi là Quân-
đội; vì chúng tôi đông. 10 Nó
lại van-xin Ngài đừng đuổi
chúng nó ra khỏi miền đó.

11 Vả, chỗ đó, tại trên núi, có
một bầy heo đông đương ăn.

https://tieulun.hopto.org

12 Các quỉ cầu xin Ngài rằng:
Xin khiến chúng tôi đến với
bầy heo ấy, để chúng tôi nhập
vào chúng nó. Đức Chúa Jêsus
cho phép. 13 Các tà-ma ra khỏi
người đó, bèn nhập vào bầy
heo, bầy heo từ trên bực cao
vụt đâm đầu xuống biển. Có độ
hai ngàn con heo chết chìm cả
dưới biển. 14 Những kẻ chăn
heo trốn, đồn tin nầy ra khắp
trong thành và trong nhà-quê;
15 dân-sự đổ ra đặng xem đều
đã xảy đến.

Vậy, chúng đến cùng Đức
Chúa Jêsus, thấy người đã bị
nhiều quỉ ám, đang ngồi, mặc
quần áo, trí-khôn bình-tĩnh,
thì sợ-hãi lắm. 16 Những người
đã thấy việc đó, thuật cho họ
nghe chuyện đã xảy đến cho
kẻ bị quỉ ám và bầy heo.
17 Chúng bèn xin Ngài ra khỏi
địa-phận mình. 18 Lúc Ngài
đương bước vào thuyền, người
trước đã bị quỉ ám xin ở lại với
Ngài. 19 Nhưng Đức Chúa Jêsus
không cho, phán rằng: Hãy về
nhà ngươi, nơi bạn-hữu ngươi,
mà thuật lại cho họ mọi đều
Chúa đã làm cho ngươi, và Ngài
đã thương-xót ngươi cách nào.
20 Vậy, người đi, đồn ra trong
xứ Đê-ca-bô-lơ mọi sự Đức
Chúa Jêsus đã làm cho mình;
ai nấy đều lấy làm lạ.

Con gái Giai-ru và người đờn-bà có bịnh

21 Khi Đức Chúa Jêsus lại
xuống thuyền qua bờ bên kia,
có đoàn dân đông nhóm-họp
chung-quanh Ngài. Ngài đứng
trên bờ biển. 22 Bấy giờ, có
một người trong những người
cai nhà hội, tên là Giai-ru, đến,
thấy Đức Chúa Jêsus, bèn gieo
mình nơi chơn Ngài, 23 nài-xin
mà rằng: Con gái nhỏ tôi gần
chết; xin Chúa đến, đặt tay trên
nó, đặng nó lành-mạnh và sống.
24 Đức Chúa Jêsus đi với người;
đoàn dân đông cùng đi theo và
lấn-ép Ngài.

25 Vả, tại đó có một người
đờn-bà bị bịnh mất huyết đã
mười hai năm, 26 bấy lâu chịu
khổ-sở trong tay nhiều thầy
thuốc, hao-tốn hết tiền-của, mà
không thấy đỡ gì; bịnh lại càng
nặng thêm. 27 Người đã nghe
tin về Đức Chúa Jêsus, bèn lẫn
vào đằng sau giữa đám đông,
mà rờ áo Ngài. 28 Vì người nói
rằng: Nếu ta chỉ rờ đến áo Ngài
mà thôi, thì ta sẽ được lành.
29 Cùng một lúc ấy, huyết lậu
liền cầm lại; người nghe trong
mình đã được lành bịnh. 30 Tức
thì, Đức Chúa Jêsus tự biết có
sức mạnh đã ra từ mình, bèn
xây lại giữa đám đông mà hỏi
rằng: Ai đã rờ áo ta? 31 Môn-
đồ thưa rằng: Thầy thấy đám
đông lấn-ép thầy, thầy còn hỏi
rằng: Ai rờ đến ta? 32 Ngài
nhìn xung-quanh mình để xem
người đã làm đều đó. 33 Người
đờn-bà biết sự đã xảy đến cho
mình, bèn run-sợ đến gieo mình
dưới chơn Ngài, tỏ hết tình
thật. 34 Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Hỡi con gái ta, đức-tin
con đã cứu con; hãy đi cho

https://tieulun.hopto.org

bình-an và được lành bịnh.
35 Đương khi Ngài còn phán,
có kẻ đến từ nhà người cai nhà
hội mà nói với người rằng:
Con gái ông đã chết rồi; còn
phiền Thầy làm chi? 36 Nhưng
Đức Chúa Jêsus chẳng màng
đến lời ấy, phán cùng cai nhà
hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin mà
thôi. 37 Ngài chẳng cho ai theo
mình, trừ ra Phi-e-rơ, Gia-cơ,
và Giăng là em Gia-cơ. 38 Khi
đã đến nhà người cai nhà hội,
Ngài thấy chúng làm om-sòm,
kẻ khóc người kêu lớn tiếng.
39 Vào nhà rồi, Ngài phán cùng
chúng rằng: Sao các ngươi làm
ồn-ào và khóc-lóc vậy? Đứa
trẻ chẳng phải chết, song nó
ngủ. 40 Chúng nhạo-báng Ngài.
Ngài bèn đuổi chúng ra hết,
đem cha mẹ đứa trẻ với những
kẻ theo Ngài, cùng vào chỗ nó
nằm. 41 Ngài nắm tay nó, mà
phán rằng: *Ta-li-tha Cu-mi;*
nghĩa là: Hỡi con gái nhỏ, ta
truyền cho mầy, hãy chờ dậy.
42 Tức thì đứa gái chờ dậy mà
bước đi, vì đã lên mười hai
tuổi. Chúng rất lấy làm lạ.
43 Ngài cấm ngặt chúng đừng
cho ai biết sự ấy, và truyền cho
đứa trẻ ăn.

Đức Chúa Jêsus tại Na-xa-rét

6 1 Đức Chúa Jêsus đi khỏi
đó, đến quê-hương mình,
có các môn-đồ cùng đi theo.
2 Đến ngày Sa-bát, Ngài bắt đầu
dạy-dỗ trong nhà hội; thiên-hạ
nghe Ngài, lấy làm lạ mà nói
rằng: Người bởi đâu được
những điều nầy? Sự khôn-sáng
mà người được ban cho là gì,
và thể nào tay người làm được
những phép lạ dường ấy? 3 Có
phải người là thợ mộc, con trai
Ma-ri, anh em với Gia-cơ, Giô-
sê, Giu-đe và Si-môn chăng?
Chị em người há chẳng phải ở
giữa chúng ta đây ư? Chúng bèn
vấp-phạm vì cớ Ngài. 4 Song
Đức Chúa Jêsus phán cùng họ
rằng: Đấng tiên-tri chỉ bị quê-
hương mình, bà-con mình và
trong nhà mình khinh-dể mà
thôi. 5 Ở đó, Ngài không làm
phép lạ nào được, chỉ đặt tay
chữa lành một vài người đau-
ốm; 6 và Ngài lấy làm lạ vì
chúng chẳng tin.

Rồi Ngài đi khắp các làng gần
đó mà giảng-dạy.

Mười hai sứ-đồ được sai đi

7 Ngài bèn kêu mười hai sứ-
đồ, bắt đầu sai đi từng đôi, ban
quyền-phép trừ tà-ma. 8 Ngài
truyền cho sứ-đồ đi đường đừng
đem chi theo hết, hoặc bánh,
hoặc bao, hoặc tiền-bạc trong
dây lưng, chỉ đem một cây gậy
mà thôi; 9 chỉ mang dép, đừng
mặc hai áo.

10 Ngài phán cùng sứ-đồ rằng:
Hễ nhà nào các ngươi sẽ vào,
hãy cứ ở đó, cho đến khi đi.
11 Nếu có chỗ nào, người ta
không chịu tiếp các ngươi, và
cũng không nghe các ngươi
nữa, thì hãy đi khỏi đó, và phủi
bụi đã dính chơn mình, để làm
chứng cho họ.

https://tieulun.hopto.org

12 Vậy, các sứ-đồ đi ra, giảng
cho người ta phải ăn-năn;
13 đuổi nhiều ma-quỉ, xức dầu
cho nhiều kẻ bịnh, và chữa cho
được lành.

Giăng Báp-tít qua đời

14 Vả, vua Hê-rốt nghe nói về
Đức Chúa Jêsus (vì danh-tiếng
Ngài đã nên lừng-lẫy); thì nói
rằng: Giăng, là người làm phép
báp-têm, đã từ kẻ chết sống lại;
cho nên tự người làm ra các
phép lạ. 15 Người thì nói: Ấy
là Ê-li; kẻ thì nói: Ấy là đấng
tiên-tri, như một trong các đấng
tiên-tri đời xưa. 16 Nhưng Hê-
rốt nghe vậy, thì nói rằng: Ấy
là Giăng mà ta đã truyền chém,
người đã sống lại.

17 Số là, Hê-rốt đã sai người
bắt Giăng, và truyền xiềng lại
cầm trong ngục, bởi cớ Hê-rô-
đia, vợ Phi-lip em vua, vì vua
đã cưới nàng, 18 và Giăng có can
vua rằng: Vua không nên lấy
vợ em mình. 19 Nhơn đó, Hê-rô-
đia căm Giăng, muốn giết đi.
20 Nhưng không thể giết, vì Hê-
rốt sợ Giăng, biết là một người
công-bình và thánh. Vua vẫn
gìn-giữ người, khi nghe lời
người rồi, lòng hằng bối-rối, mà
vua bằng lòng nghe.

21 Nhưng, vừa gặp dịp-tiện: là
ngày sanh-nhựt Hê-rốt, vua đãi
tiệc các quan lớn trong triều,
các quan võ, cùng các người
tôn-trưởng trong xứ Ga-li-lê.
22 Chính con gái Hê-rô-đia vào,
nhảy múa, đẹp lòng Hê-rốt và
các người dự tiệc nữa. Vua
nói cùng người con gái ấy rằng:
Hãy xin ta đều chi ngươi muốn,
ta sẽ cho. 23 Vua lại thề cùng
nàng rằng: Bất kỳ ngươi xin đều
chi, ta cũng sẽ cho, dầu xin phân
nửa nước ta cũng vậy. 24 Nàng
ra khỏi đó, nói với mẹ rằng:
Tôi nên xin đều chi? Mẹ rằng:
Cái đầu của Giăng Báp-tít.
25 Tức thì nàng vội trở vào nơi
vua mà xin rằng: Tôi muốn vua
lập-tức cho tôi cái đầu Giăng
Báp-tít để trên mâm. 26 Vua lấy
làm buồn-rầu lắm; nhưng vì cớ
lời thề mình và khách dự yến,
thì không muốn từ-chối nàng.
27 Vua liền sai một người lính
thị-vệ truyền đem đầu Giăng
đến. 28 Người ấy đi chém Giăng
trong ngục; rồi để đầu trên mâm
đem cho người con gái, và người
con gái đem cho mẹ mình.
29 Môn-đồ Giăng nghe tin, đến
lấy xác người chôn trong mả.

Chúa hóa bánh ra nhiều,
lần thứ nhứt

30 Các sứ-đồ nhóm lại cùng
Đức Chúa Jêsus, thuật cho Ngài
mọi đều mình đã làm và dạy.
31 Ngài phán cùng sứ-đồ rằng:
Hãy đi tẻ ra trong nơi vắng-vẻ,
nghỉ-ngơi một chút. Vì có kẻ đi
người lại đông lắm, đến nỗi Ngài
và sứ-đồ không có thì-giờ mà
ăn. 32 Vậy, Ngài và sứ-đồ xuống
thuyền đặng đi tẻ ra trong nơi
vắng-vẻ. 33 Nhưng nhiều người
thấy đi, thì nhìn biết; dân-chúng
từ khắp các thành đều chạy bộ
đến nơi Chúa cùng sứ-đồ vừa
đi, và đã tới đó trước.

https://tieulun.hopto.org

34 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ở
thuyền bước ra, thấy đoàn dân
đông lắm, thì Ngài động lòng
thương-xót đến, vì như chiên
không có người chăn; Ngài bèn
khởi-sự dạy-dỗ họ nhiều điều.
35 Trời đã chiều, môn-đồ tới gần
Ngài mà thưa rằng: Chỗ nầy là
vắng-vẻ, và trời đã chiều rồi;
36 xin cho dân-chúng về, để họ
đi các nơi nhà-quê và các làng
gần đây đặng mua đồ-ăn. 37 Ngài
đáp rằng: Chính các ngươi phải
cho họ ăn. Môn-đồ thưa rằng:
Chúng tôi sẽ đi mua đến hai
trăm đơ-ni-ê bánh để cho họ ăn
hay sao? 38 Ngài hỏi rằng: Các
ngươi có bao nhiêu bánh? Hãy
đi xem thử. Môn-đồ xem-xét
rồi, thưa rằng: Năm cái bánh và
hai con cá. 39 Ngài bèn truyền
cho môn-đồ biểu chúng ngồi
xuống hết thảy từng chòm trên
cỏ xanh. 40 Chúng ngồi xuống
từng hàng, hàng thì một trăm,
hàng thì năm chục. 41 Đức Chúa
Jêsus lấy năm cái bánh và hai
con cá, ngước mắt lên trời, tạ
ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho
môn-đồ, đặng phát cho đoàn
dân; lại cũng chia hai con cá cho
họ nữa. 42 Ai nấy ăn no-nê rồi;
43 người ta lượm được mười hai
giỏ đầy những miếng bánh và cá
còn thừa lại. 44 Vả, số những kẻ
đã ăn chừng năm ngàn người.

Đức Chúa Jêsus đi bộ
trên biển

45 Rồi Ngài liền giục môn-đồ
vào thuyền, qua bờ bên kia
trước mình, hướng đến thành
Bết-sai-đa, trong khi Ngài cho
dân-chúng về. 46 Ngài cho chúng
về đoạn, thì lên núi mà cầu-
nguyện.

47 Đến tối, chiếc thuyền đương
ở giữa biển, còn Ngài thì ở một
mình trên đất. 48 Ngài thấy môn-
đồ chèo khó-nhọc lắm, vì gió
ngược. Lối canh tư đêm ấy,
Ngài đi bộ trên biển mà đến
cùng môn-đồ; và muốn đi trước.
49 Môn-đồ thấy Ngài đi bộ trên
mặt biển, ngờ là ma, nên la lên;
50 vì ai nấy đều thấy Ngài và sợ-
hoảng. Nhưng Ngài liền nói
chuyện với môn-đồ và phán
rằng: Hãy yên lòng, ta đây,
đừng sợ chi. 51 Ngài bèn bước
lên trên thuyền với môn-đồ,
thì gió lặng. Môn-đồ càng lấy
làm lạ hơn nữa; 52 vì chẳng
hiểu phép lạ về mấy cái bánh,
bởi lòng cứng-cỏi.

53 Khi Ngài và môn-đồ đã qua
khỏi biển, đến xứ Ghê-nê-xa-rết,
thì ghé thuyền vào bờ. 54 Vừa ở
trong thuyền bước ra, có dân-
chúng nhận biết Ngài, 55 chạy
khắp cả miền đó, khiêng những
người đau nằm trên giường, hễ
nghe Ngài ở đâu thì đem đến đó.
56 Ngài đến nơi nào, hoặc làng,
thành, hay là chốn nhà-quê,
người ta đem người đau để tại
các chợ, và xin Ngài cho phép
mình ít nữa được rờ đến trôn
áo Ngài; những kẻ đã rờ đều
được lành bịnh cả.

Sự rửa tay

7 1 Bấy giờ các người Pha-ri-
si và mấy thầy thông-giáo từ

https://tieulun.hopto.org

thành Giê-ru-sa-lem đến, nhóm
lại cùng Đức Chúa Jêsus, 2thấy
một vài môn-đồ Ngài dùng tay
chưa tinh-sạch mà ăn, nghĩa là
không rửa tay. 3Vả, người Pha-
ri-si và người Giu-đa thường giữ
lời truyền-khẩu của người xưa,
nếu không rửa tay cẩn-thận thì
không ăn; 4khi họ ở chợ về,
nếu không rửa cũng không ăn.
Họ lại còn theo lời truyền-khẩu
mà giữ nhiều sự khác nữa, như
rửa chén và bình bằng đất hoặc
bằng đồng. 5Vậy, các người
Pha-ri-si và các thầy thông-giáo
hỏi Ngài rằng: Sao môn-đồ thầy
không giữ lời truyền-khẩu của
người xưa, dùng tay chưa tinh-
sạch mà ăn như vậy? 6Ngài
đáp rằng: Hỡi kẻ giả-hình,
Ê-sai đã nói tiên-tri về việc các
ngươi phải lắm, như có chép
rằng: «Dân nầy lấy môi-miếng
tôn-kính ta, nhưng lòng chúng
nó cách xa ta lắm. 7Sự chúng
nó thờ-lạy ta là vô-ích, vì chúng
nó dạy theo những điều-răn mà
chỉ bởi người ta đặt ra.» 8Các
ngươi bỏ điều-răn của Đức Chúa
Trời, mà giữ lời truyền-khẩu
của loài người!

9Ngài cũng phán cùng họ
rằng: Các ngươi bỏ hẳn điều-răn
của Đức Chúa Trời, đặng giữ
theo lời truyền-khẩu của mình.
10Vì Môi-se có nói: «Hãy tôn-
kính cha mẹ ngươi»; lại nói:
«Ai rủa-sả cha mẹ, thì phải bị
giết.» 11Nhưng các ngươi nói
rằng: Nếu ai nói với cha hay
mẹ mình rằng: Mọi điều tôi sẽ
giúp cha mẹ được, thì đã là
co-ban (nghĩa là sự dâng cho
Đức Chúa Trời), 12vậy người
ấy, không được phép giúp cha
mẹ mình sự gì nữa; 13đường
ấy, các ngươi lấy lời truyền-
khẩu mình lập ra mà bỏ mất lời
Đức Chúa Trời. Các ngươi còn
làm nhiều việc khác nữa giống
như vậy.

14Bấy giờ, Ngài lại kêu đoàn
dân mà phán rằng: Các ngươi
ai nấy hãy nghe ta và hiểu:
15Chẳng sự gì từ ngoài người vào
trong có thể làm dơ-dáy người
được; nhưng sự gì từ trong
người ra, đó là sự làm dơ-dáy
người. (a) 17Khi Ngài vào trong
nhà, cách xa đoàn dân rồi,
môn-đồ hỏi Ngài về lời thi-dụ
ấy. 18Ngài phán rằng: Vậy chớ
các ngươi cũng không có trí-
khôn sao? Chưa hiểu chẳng có
sự gì ở ngoài vào trong người mà
làm dơ-dáy người được sao?
19Vả, sự đó không vào lòng
người, nhưng vào bụng, rồi bị bỏ
ra nơi kín-đáo, như vậy làm cho
mọi đồ-ăn được sạch. 20Vậy,
Ngài phán. Hễ sự gì từ người
ra, đó là sự làm dơ-dáy người!
21Vì thật là tự trong, tự lòng
người mà ra những ác-tưởng,
sự dâm-dục, trộm-cướp, giết
người, 22tà-dâm, tham-lam,
hung-ác, gian-dối, hoang-đàng,
con mắt ganh-đố, lộng-ngôn,
kiêu-ngạo, điên-cuồng. 23Hết
thảy những điều xấu ấy ra từ

(a) Câu 16: Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe! Câu nầy không có trong các bản cũ nhứt.

https://tieulun.hopto.org

trong lòng thì làm cho dơ-dáy người.

Người đờn-bà Ca-na-an

24 Đoạn, Ngài từ đó đi đến bờ-cõi thành Ty-rơ và thành Si-đôn. Ngài vào một cái nhà, không muốn cho ai biết mình, song không thể ẩn được. 25 Vì có một người đờn-bà, con gái người bị tà-ma ám, đã nghe nói về Ngài, tức thì vào gieo mình dưới chơn Ngài. 26 Đờn-bà ấy là người Gờ-réc,(a) dân Sy-rô-phê-ni-xi. Người xin Ngài đuổi quỉ ra khỏi con gái mình. 27 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy để con cái ăn no-nê trước đã; vì không lẽ lấy bánh của con cái quăng cho chó nhỏ. 28 Song người đáp lại rằng: Lạy Chúa, hẳn vậy rồi; nhưng mà chó nhỏ dưới bàn ăn mấy miếng bánh vụn của con cái. 29 Ngài bèn phán: Hãy đi, vì lời ấy, quỉ đã ra khỏi con gái ngươi rồi. 30 Khi người trở về nhà, thấy đứa trẻ nằm trên giường, và quỉ đã bị đuổi khỏi.

Người điếc

31 Đức Chúa Jêsus lia bờ-cõi thành Ty-rơ, qua thành Si-đôn và trải địa-phận Đê-ca-bô-lơ, đến biển Ga-li-lê. 32 Người ta đem một người điếc và ngọng đến cùng Ngài, xin Ngài đặt tay trên người. 33 Ngài đem riêng người ra, cách xa đám đông, rồi để ngón tay vào lỗ tai người, và thấm nước miếng xức lưỡi người. 34 Đoạn, Ngài ngửa mặt lên trời, thở ra mà phán cùng người rằng: Ép-pha-ta! nghĩa là: Hãy mở ra! 35 Tức thì tai được mở ra, lưỡi được thong-thả, người nói rõ-ràng. 36 Đức Chúa Jêsus cấm chúng chớ nói điều đó cùng ai; song Ngài càng cấm, người ta lại càng nói đến nữa. 37 Chúng lại lấy làm lạ quá đỗi, mà rằng: Ngài làm mọi việc được tốt-lành: khiến kẻ điếc nghe, kẻ câm nói vậy!

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ hai

8 1 Những ngày đó, lại có một đoàn dân đông theo Đức Chúa Jêsus. Vì chúng không có chi ăn, nên Ngài kêu các môn-đồ mà phán rằng: 2 Ta thương-xót đoàn dân nầy; vì đã ba ngày nay, không rời-bỏ ta, và chẳng có gì ăn. 3 Nếu ta truyền cho nhịn đói trở về nơi họ ở, dọc đàng chắc sẽ kém sức, vì có mấy người đã đến từ nơi xa. 4 Môn-đồ thưa rằng: Có thể kiếm bánh đâu được trong đồng vắng nầy cho chúng ăn no ư? 5 Ngài hỏi: Các ngươi có bao nhiêu bánh? Thưa: Có bảy cái. 6 Ngài bèn biểu đoàn dân ngồi xuống đất; đoạn lấy bảy cái bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra trao cho môn-đồ để phân-phát, thì môn-đồ phân-phát cho đoàn dân. 7 Môn-đồ cũng có mấy con cá nhỏ; Đức Chúa Jêsus tạ ơn rồi, cũng khiến đem phân-phát như vậy. 8 Ai nấy ăn no-

(a) Chữ Gờ-réc đây chỉ về người đờn-bà đó là người ngoại-đạo.

https://tieulun.hopto.org

nê ; rồi người ta thâu được bảy giỏ những miếng thừa. 9 Vả, những người ăn đó ước-chừng bốn ngàn người. Đức Chúa Jêsus cho chúng về ; 10 rồi liền vào thuyền với môn-đồ, sang xứ Đa-ma-nu-tha.

Men của người Pha-ri-si

11 Có mấy người Pha-ri-si đến đó, cãi lẽ với Ngài, muốn thử Ngài, thì xin một dấu lạ từ trên trời. 12 Đức Chúa Jêsus than-thở trong lòng mà rằng : Làm sao dòng-dõi nầy xin dấu lạ ? Quả thật, ta nói cùng các ngươi, họ chẳng được ban cho một dấu lạ nào. 13 Ngài bèn bỏ họ, trở vào thuyền mà qua bờ bên kia.

14 Vả, môn-đồ quên đem bánh theo ; trong thuyền chỉ có một cái bánh mà thôi. 15 Ngài răn môn-đồ rằng : Hãy giữ mình cẩn-thận về men người Pha-ri-si, và men đảng Hê-rốt. 16 Môn-đồ nói cùng nhau rằng : Ấy là vì chúng ta không có bánh. 17 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết điều đó, thì phán rằng : Sao các ngươi nói cùng nhau rằng đó là tại các ngươi không có bánh ? Chớ các ngươi còn chưa nghe, chưa hiểu sao ? Các ngươi có lòng cứng-cỏi luôn ư ? 18 Các ngươi có mắt mà sao không thấy ? Có tai mà sao không nghe ? Các ngươi lại không nhớ hay sao ? 19 Khi ta bẻ năm cái bánh cho năm ngàn người, các ngươi thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn ? Thưa : Mười hai giỏ. 20 Còn khi ta bẻ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, các ngươi thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn ? Thưa : Bảy giỏ. 21 Ngài phán : Các ngươi còn chưa hiểu sao ?

Người mù ở Bết-sai-đa

22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đi đến làng Bết-sai-đa. Người ta đem cho Ngài một người mù và cầu xin Ngài rờ đến người. 23 Ngài bèn nắm tay người mù, dắc ra ngoài làng, thấm nước miếng trên mắt người, đặt tay trên người, và hỏi có thấy chi không. 24 Người mù ngó lên rồi thưa rằng : Tôi thấy người ta, vì nhìn họ đi giống như cây. 25 Rồi Đức Chúa Jêsus lại đặt tay trên mắt người ; người nhìn xem, được sáng mắt, thấy rõ-ràng cả thảy. 26 Đức Chúa Jêsus khiến người về nhà, và truyền rằng : Đừng trở vào trong làng.

Phi-e-rơ xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ

27 Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó với môn-đồ mình, đến trong các làng gần thành Sê-sa-rê Phi-líp. Dọc đàng, Ngài hỏi môn-đồ rằng : Người ta nói ta là ai ? 28 Thưa rằng : Kẻ thì nói là Giăng Báp-tít ; người thì nói là Ê-li ; kẻ khác thì nói là một trong các đấng tiên-tri. 29 Ngài hỏi : Nhưng các ngươi thì nói ta là ai ? Phi-e-rơ thưa rằng : Thầy là Đấng Christ. 30 Đức Chúa Jêsus bèn cấm ngặt môn-đồ chớ nói sự mình cùng ai hết.

https://tieulun.hopto.org

31 Bấy giờ, Ngài khởi-sự dạy
môn-đồ rằng Con người phải
chịu khổ nhiều, phải bị các
trưởng-lão, các thầy tế-lễ cả,
và các thầy thông-giáo loại ra,
phải chịu giết, sau ba ngày phải
sống lại. 32 Ngài nói tỏ-tường
đều đó với môn-đồ. Phi-e-rơ
đem Ngài riêng ra, mà can-gián
Ngài. 33 Nhưng Đức Chúa Jêsus
xây lại ngó môn-đồ, và quở
Phi-e-rơ rằng: Hỡi quỉ Sa-tan,
hãy lui ra đằng sau ta; vì ngươi
chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa
Trời, song nghĩ đến việc người
ta.

34 Đoạn, Ngài kêu dân-chúng
và môn-đồ, mà phán rằng: Nếu
ai muốn theo ta, phải liều mình,
vác thập-tự-giá mình mà theo
ta. 35 Vì ai muốn cứu sự sống
mình thì sẽ mất; còn ai vì cớ ta
và đạo Tin-lành mà mất sự
sống, thì sẽ cứu. 36 Người nào
nếu được cả thiên-hạ mà mất
linh-hồn mình, thì có ích gì?
37 Hay là có người nào lấy chi
mà đổi linh-hồn mình ư? 38 Vì
giữa dòng-dõi gian-dâm tội-lỗi
nầy, hễ ai hổ-thẹn về ta và đạo
ta, thì Con người sẽ hổ-thẹn về
kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh-
hiển của Cha Ngài mà đến với
các thiên-sứ thánh.

9 1 Ngài lại phán cùng môn-
đồ rằng: Quả thật, ta nói
cùng các ngươi, trong những
người đứng đây, có mấy kẻ sẽ
chẳng chết trước khi chưa thấy
nước Đức Chúa Trời lấy quyền-
phép mà đến.

Sự hóa hình

2 Khỏi sáu ngày, Đức Chúa
Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và
Giăng đi tẻ với Ngài lên núi cao;
và Ngài hóa hình trước mặt ba
người. 3 Áo-xống Ngài trở nên
sáng-rực và trắng-tinh chói-lòa,
đến nỗi chẳng có thợ phiếu nào
ở thế-gian phiếu được trắng
như vậy. 4 Môi-se và Ê-li hiện
ra, nói chuyện cùng Đức Chúa
Jêsus. 5 Phi-e-rơ bèn cất tiếng
thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng:
Lạy thầy, chúng ta ở đây tốt
lắm; hãy đóng ba trại, một cái
cho thầy, một cái cho Môi-se,
và một cái cho Ê-li. 6 Vì Phi-e-
rơ không biết mình nói chi, tại
cả ba đều sợ-hãi. 7 Lại có một
đám mây bao-phủ lấy; và từ
đám mây có tiếng phán rằng:
Người nầy là con rất yêu-dấu
của ta, hãy vâng nghe người.
8 Thình-linh, các môn-đồ ngó
quanh-quất, chẳng thấy ai nữa,
chỉ còn một mình Đức Chúa
Jêsus ở với mình mà thôi.

9 Khi từ trên núi xuống, Ngài
cấm môn-đồ đừng nói lại với ai
những điều mình đã thấy, cho
đến chừng nào Con người từ kẻ
chết sống lại. 10 Vậy, môn-đồ
ghi-nhớ lời ấy, và hỏi nhau sự
từ kẻ chết sống lại là gì. 11 Lại
hỏi Ngài rằng: Sao các thầy
thông-giáo nói rằng Ê-li phải
đến trước? 12 Ngài đáp rằng:
Thật Ê-li phải đến trước sửa lại
mọi việc. Vậy thì sao có chép
về Con người rằng Ngài phải
chịu khổ nhiều và bị khinh-dể
ư? 13 Vả, ta nói cùng các ngươi,

https://tieulun.hopto.org

Ê-li đã đến rồi, người ta đãi người theo ý-muốn mình, y như lời đã chép về việc người vậy.

Người bị quỉ ám

14 Đức Chúa Jêsus với ba người đến cùng các môn-đồ khác, thì thấy đoàn dân rất đông vây chung-quanh, và mấy thầy thông-giáo đương cãi lẽ với các môn-đồ ấy. 15 Cả đoàn dân nầy vừa thấy Ngài, liền lấy làm lạ, thảy đều chạy đến chào Ngài. 16 Ngài bèn hỏi rằng: Các ngươi cãi lẽ với môn-đồ về việc gì? 17 Một người trong đám đông thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã đem con trai tôi tới cho thầy; nó bị quỉ câm ám, 18 không cứ chỗ nào quỉ ám vào thì làm cho nổi kinh-phong, sôi bọt mồm, nghiến răng, rồi nó mòn-mỏi đi; tôi đã xin môn-đồ thầy đuổi quỉ ấy, song đuổi không được. 19 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Hỡi dòng-dõi chẳng tin kia, ta sẽ ở cùng các ngươi cho đến chừng nào? ta sẽ chịu các ngươi cho đến khi nào? Hãy đem con đến cho ta. 20 Chúng bèn đem đứa trẻ cho Ngài. Đứa trẻ vừa thấy Đức Chúa Jêsus, tức thì quỉ vật mạnh nó, nó ngã xuống đất, rồi lăn-lóc sôi bọt miếng ra. 21 Đức Chúa Jêsus hỏi cha nó rằng: Đều đó xảy đến cho nó đã bao lâu? Người cha thưa rằng: Từ khi nó còn nhỏ. 22 Quỉ đã lắm phen quăng nó trong lửa và dưới nước, để giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được việc gì, xin thương-xót chúng tôi và giúp cho! 23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi nói: Nếu thầy làm được?... Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả. 24 Tức thì cha đứa trẻ la lên rằng: Tôi tin; xin Chúa giúp-đỡ trong sự không tin của tôi! 25 Khi Đức Chúa Jêsus thấy dân-chúng chạy đến đông, thì Ngài quở-trách tà-ma và phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ câm và điếc, ta biểu mầy phải ra khỏi đứa trẻ nầy, đừng ám nó nữa. 26 Quỉ bèn la lớn tiếng lên, vật đứa trẻ mạnh lắm mà ra khỏi; đứa trẻ trở như chết vậy, nên nỗi nhiều người nói rằng: Nó chết rồi. 27 Nhưng Đức Chúa Jêsus nắm tay nó, nâng lên; thì nó đứng dậy.

28 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà rồi, môn-đồ hỏi riêng Ngài rằng: Sao chúng tôi đuổi quỉ ấy không được? 29 Ngài đáp rằng: Nếu không cầu-nguyện,(a) thì chẳng ai đuổi thứ quỉ ấy ra được.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự Ngài chết và sống lại

30 Đoạn, đi khỏi đó, trải qua xứ Ga-li-lê, Đức Chúa Jêsus không muốn cho ai biết. 31 Vì Ngài dạy các môn-đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta, họ sẽ giết đi; Ngài bị giết đã ba ngày rồi, thì sẽ sống lại. 32 Nhưng môn-đồ không hiểu lời ấy, lại sợ không dám hỏi Ngài.

(a) Có mấy bản chép rằng: Nếu không cầu-nguyện và kiêng ăn thì v.v...

https://tieulun.hopto.org

Sự cao-trọng thật. — Các gương xấu. — Muối

33 Đến thành Ca-bê-na-um,
đang ở trong nhà, Ngài hỏi môn-
đồ rằng : Lúc đi đường, các
ngươi nói chi với nhau? 34 Môn-
đồ đều làm thinh ; vì dọc đường
đã cãi nhau cho biết ai là lớn
hơn trong bọn mình. 35 Ngài
bèn ngồi, kêu mười hai sứ-đồ
mà phán rằng : Nếu ai muốn
làm đầu, thì phải làm rốt hết và
làm tôi-tớ mọi người. 36 Đoạn.
Ngài bắt một đứa trẻ để ở giữa
môn-đồ ; rồi ẵm nó trong tay,
mà phán rằng : 37 Hễ ai vì danh
ta tiếp một đứa trong những
đứa trẻ nầy, tức là tiếp ta ; còn
ai tiếp ta, thì chẳng phải tiếp ta,
bèn là tiếp Đấng đã sai ta vậy.
38 Giăng thưa cùng Ngài rằng:
Lạy thầy, chúng tôi từng thấy
có người lấy danh thầy mà trừ
quỉ, thì chúng tôi đã cấm, vì họ
không theo chúng ta. 39 Đức
Chúa Jêsus phán rằng : Đừng
cấm làm chi ; vì chẳng ai cùng
trong một lúc, vừa nhơn danh
ta làm phép lạ, vừa nói xấu ta
được. 40 Hễ ai không nghịch
cùng ta là thuộc về ta. 41 Còn ai
nhơn danh ta mà cho các ngươi
một chén nước, vì các ngươi
thuộc về Đấng Christ, quả thật,
ta nói cùng các ngươi, người ấy
sẽ không mất phần thưởng mình
đâu. 42 Nhưng hễ ai làm cho
một đứa trong những đứa nhỏ
nầy đã tin, phải sa vào tội-lỗi,
thì thà buộc cối đá lớn vào cổ
nó mà bỏ xuống biển còn hơn.
43 Nếu tay ngươi làm cho
ngươi phạm tội, hãy chặt nó đi;
thà rằng một tay mà vào sự
sống, còn hơn đủ hai tay mà sa
xuống địa-ngục, trong lửa chẳng
hề tắt.(a) 45 Lại nếu chơn ngươi
làm cho ngươi phạm tội, hãy
chặt nó đi ; thà rằng què chơn
mà vào sự sống, còn hơn đủ
hai chơn mà bị quăng vào địa-
ngục.(a) 47 Còn nếu mắt ngươi
làm cho ngươi phạm tội, hãy
móc nó đi; thà rằng chỉ một mắt
mà vào nước Đức Chúa Trời,
còn hơn đủ hai mắt mà bị
quăng vào địa-ngục, 48 « đó là
nơi sâu-bọ của chúng nó chẳng
hề chết và là nơi lửa chẳng hề
tắt. » 49 Vì mỗi người sẽ bị muối
bằng lửa.

50 Muối là vật tốt, nhưng nếu
muối mất mặn đi, thì lấy chi
làm cho mặn lại được? 51 Các
ngươi phải có muối trong lòng
mình, lại phải hòa-thuận cùng
nhau.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Giu-đê và thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 10 : 1 đến 13 : 37)

Sự để vợ

10 1 Đức Chúa Jêsus từ đó
mà đi, qua bờ-cõi xứ Giu-
đê, bên kia sông Giô-đanh.
Đoàn dân đông lại nhóm-họp
cùng Ngài, Ngài dạy-dỗ chúng y

(a) Có mấy bản thêm hai câu 44 và 46 rằng : Đó là nơi sâu-bọ của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi lửa chẳng hề tắt.

https://tieulun.hopto.org

như lệ thường. 2 Các người Pha-ri-si bèn đến gần hỏi để thử Ngài rằng: Người nam có phép để vợ mình chăng? 3 Ngài trả lời rằng: Vậy chớ Môi-se dạy các ngươi điều chi? 4 Họ thưa rằng: Môi-se có cho phép viết tờ để và cho phép để vợ. 5 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ấy vì cớ lòng các ngươi cứng-cỏi, nên người đã truyền mạng nầy cho. 6 Nhưng từ lúc đầu sáng-thế, Đức Chúa Trời làm ra một người nam và một người nữ. 7 « Vì cớ đó, người nam lìa cha mẹ mình mà dính-díu với vợ; 8 và hai người cùng nên một thịt mà thôi. » Như thế, vợ chồng chẳng phải là hai nữa, mà chỉ là một thịt. 9 Vậy, người ta không nên phân-rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối-hiệp.

10 Khi ở trong nhà, môn-đồ lại hỏi Ngài về việc ấy; 11 Ngài phán rằng: Ai để vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà-dâm với người; 12 còn nếu người đờn-bà bỏ chồng mình mà lấy chồng khác, thì cũng phạm tội tà-dâm.

Những con trẻ

13 Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài, đặng Ngài rờ chúng nó; nhưng môn-đồ trách những kẻ đem đến. 14 Đức Chúa Jêsus thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn-đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. 15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai chẳng nhận lấy nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì chẳng được vào đó bao giờ. 16 Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên chúng nó mà chúc phước cho.

Người trai-trẻ giàu-có

17 Ngài đang ra đi, có một người chạy lại, qui trước mặt Ngài, mà hỏi rằng: Thưa thầy nhơn-lành, tôi phải làm chi cho được hưởng sự sống đời đời? 18 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi ta là nhơn-lành? Chỉ có một Đấng nhơn-lành, là Đức Chúa Trời. 19 Ngươi biết các điều-răn: « Đừng phạm tội tà-dâm; đừng giết người; đừng trộm-cướp; đừng làm chứng dối; đừng làm gian; hãy hiếu-kính cha mẹ. » 20 Người thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ khi còn nhỏ. 21 Đức Chúa Jêsus ngó người mà yêu, nên phán rằng: Ngươi còn thiếu một điều. Hãy đi, bán hết gia-tài mình, đem thí cho kẻ nghèo-khổ, chắc sẽ được của báu ở trên trời, rồi hãy đến mà theo ta. 22 Song người nầy rầu-rĩ về lời đó, đi ra rất buồn-bã, vì có nhiều của lắm.

23 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ngó xung-quanh mình, mà phán cùng môn-đồ rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! 24 Môn-đồ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức Chúa Jêsus lại phán rằng: Hỡi các con,

https://tieulun.hopto.org

những kẻ cậy sự giàu-có vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! 25 Con lạc-đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời. 26 Môn-đồ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau rằng: Vậy thì ai được cứu? 27 Đức Chúa Jêsus ngó môn-đồ mà rằng: Sự đó loài người không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời thì chẳng thế; vì Đức Chúa Trời làm mọi sự được cả.

28 Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ hết mà đi theo thầy. 29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chẳng một người nào vì ta và Tin-lành từ-bỏ nhà-cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất-ruộng, 30 mà chẳng lãnh được đương bây giờ, trong đời nầy, trăm lần hơn về những nhà-cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất-ruộng, với sự bắt-bớ, và sự sống đời đời trong đời sau. 31 Nhưng có nhiều kẻ đầu sẽ nên rốt; có kẻ rốt sẽ nên đầu.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự thương-khó mình

32 Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đương đi đường lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài thì đi trước; các môn-đồ thất-kinh, và những người đi theo đều sợ-hãi. Ngài lại kèm mười hai sứ-đồ đi cùng mình mà phán về những việc phải xảy đến cho mình, rằng: 33 Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, Con người sẽ bị nộp cho các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo; họ sẽ giết Ngài, và giao Ngài cho dân ngoại. 34 Người ta sẽ nhạo-báng Ngài, nhổ trên Ngài, đánh-đập Ngài mà giết đi; sau ba ngày, Ngài sẽ sống lại.

Hai con trai của Xê-bê-đê

35 Bấy giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-đê, đến gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng tôi muốn thầy làm thành điều chúng tôi sẽ xin. 36 Ngài hỏi rằng: Các ngươi muốn ta làm chi cho? 37 Thưa rằng: Khi thầy được vinh-hiển, xin cho chúng tôi một đứa ngồi bên hữu, một đứa bên tả. 38 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các ngươi không biết điều mình xin. Các ngươi có uống được chén ta uống, và chịu được phép báp-têm ta chịu chăng? 39 Thưa rằng: Được. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các ngươi sẽ uống chén ta uống, và sẽ chịu phép báp-têm ta chịu; 40 nhưng chỉ như ngồi bên hữu và bên tả ta thì không phải tự ta cho được: ấy là thuộc về người nào mà điều đó đã dành cho.

41 Mười sứ-đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-cơ và Giăng. 42 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán rằng: Các ngươi biết những người được tôn làm đầu cai-trị các dân ngoại, thì bắt dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền-thế trị dân. 43 Song trong các ngươi không như vậy; trái lại, hễ ai

https://tieulun.hopto.org

muốn làm lớn trong các ngươi, thì sẽ làm đầy-tớ; 44 còn ai trong các ngươi muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi-mọi mọi người. 45 Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.

Người mù ở thành Giê-ri-cô

46 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đến thành Giê-ri-cô. Ngài và môn-đồ cùng một đoàn dân đông đang từ đó lại đi, thì có một người ăn-mày mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, ngồi bên đường. 47 Vì đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jêsus, người Na-xa-rét, người vùng la lên mà rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! 48 Có nhiều kẻ rầy người, biểu nín đi; song người lại kêu lớn hơn nữa rằng: Hỡi con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! 49 Đức Chúa Jêsus dừng lại, phán rằng: Hãy kêu người đến. Chúng kêu người mù đến, mà nói rằng: Hãy vững lòng, đứng dậy, Ngài gọi ngươi. 50 Người mù bỏ áo ngoài, bước tới đến cùng Đức Chúa Jêsus. 51 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Ngươi muốn ta làm chi cho ngươi? Người mù thưa rằng: Lạy thầy, xin cho tôi được sáng mắt. 52 Đức Chúa Jêsus phán: Đi đi, đức-tin ngươi đã chữa lành ngươi rồi. 53 Tức thì người mù được sáng mắt, và đi theo Đức Chúa Jêsus trên đường.

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

11 1 Khi tới gần thành Giê-ru-sa-lem, bên làng Bê-pha-giê và làng Bê-tha-ni, ngang núi Ô-li-ve, Đức Chúa Jêsus sai hai môn-đồ đi, 2 và phán rằng: Hãy đi đến làng ngay trước mặt các ngươi; vừa khi vào đó, thấy một con lừa con đương buộc, chưa có ai cỡi; hãy mở nó ra, dắc về cho ta. 3 Hoặc có ai hỏi các ngươi rằng: Vì sao làm điều đó? hãy đáp lại: Chúa cần dùng nó, tức thì họ sẽ cho dắc lừa vào đây. 4 Hai người đi, thì thấy lừa con đương buộc ở ngoài trước cửa, chỗ đường quẹo, bèn mở ra. 5 Có mấy kẻ trong những người ở đó hỏi rằng: Các ngươi mở lừa con đó làm chi? 6 Hai người trả lời theo Đức Chúa Jêsus đã dặn; thì họ để cho đi.

7 Hai người dắc lừa con về cho Đức Chúa Jêsus, lấy áo mình trải trên nó; rồi Ngài cỡi lên. 8 Nhiều người trải áo mình trên đàng; lại có kẻ rải nhánh cây chặt trong đồng ruộng. 9 Người đi trước kẻ theo sau đều la lên rằng: Hô-sa-na! Đáng khen-ngợi cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến! 10 Phước cho nước đến, là nước vua Đa-vít, tổ-phụ chúng ta! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!

Cây vả khô. — Sự dẹp sạch trong đền-thờ

11 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem, đến nơi đền-thờ; đoạn, liếc mắt xem mọi sự

https://tieulun.hopto.org

chung-quanh, thì trời đã tối, Ngài bèn ra, đặng đi tới làng Bê-tha-ni với mười hai sứ-đồ.

12 Sáng ngày, khi đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đói. 13 Vừa thấy đàng xa một cây vả có lá, Ngài đến đó xem hoặc có chi chăng; song, tới gần rồi, chỉ thấy có lá mà thôi, vì bấy giờ không phải mùa vả. 14 Ngài bèn cất tiếng phán cùng cây vả rằng: Chẳng hề có ai ăn trái của mầy nữa! Các môn-đồ đều nghe lời ấy.

15 Đoạn, đến thành Giê-ru-sa-lem; Đức Chúa Jêsus vào đền-thờ, đuổi những kẻ buôn-bán ở đó, lại lật đổ bàn những người đổi bạc, và ghế những kẻ bán bò-câu. 16 Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua đền-thờ. 17 Rồi Ngài dạy-dỗ chúng mà rằng: Há chẳng có lời chép: «Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu-nguyện của muôn dân» hay sao? Nhưng các ngươi đã làm thành cái hang trộm-cướp. 18 Các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo nghe mấy lời, bèn kiếm cách giết Ngài; vì họ sợ Ngài, tại cả đoàn dân cảm-động sự dạy-dỗ của Ngài lắm.

19 Đến chiều, Ngài và môn-đồ ra khỏi thành.

20 Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, thấy cây vả đã khô cho tới rễ; 21 bấy giờ Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua, thưa cùng Ngài rằng: Thầy, coi kia! Cây vả thầy đã rủa nay khô đi rồi.

22 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy có đức-tin đến Đức Chúa Trời. 23 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai sẽ biểu hòn núi nầy rằng: Phải cất mình lên, và quăng xuống biển, nếu người chẳng nghi-ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng-nghiệm, thì điều đó sẽ thành cho. 24 Bởi vậy ta nói cùng các ngươi: Mọi điều các ngươi xin trong lúc cầu-nguyện, hãy tin đã được, tất điều đó sẽ ban cho các ngươi. 25 Khi các ngươi đứng cầu-nguyện, nếu có sự gì bất-bình cùng ai, thì hãy tha-thứ, để Cha các ngươi ở trên trời cũng tha lỗi cho các ngươi. (a)

Lời hỏi về quyền-phép

27 Chúa và môn-đồ trở lại thành Giê-ru-sa-lem. Ngài đang đi dạo trong đền-thờ, thì các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, và các trưởng-lão tới gần Ngài, 28 mà hỏi rằng: Thầy lấy quyền-phép nào làm những điều nầy, hoặc ai đã cho thầy quyền-phép làm những điều ấy? 29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng hỏi các ngươi một câu; hãy trả lời cho ta, thì ta sẽ nói cho các ngươi biết ta làm những điều đó bởi quyền-phép nào. 30 Phép báp-têm của Giăng đến bởi trên trời hay là bởi người ta? Hãy trả lời cho ta đi. 31 Vả, họ bàn với nhau như vầy: Nếu chúng ta nói: Bởi trên trời, thì người

(a) Có mấy bản thêm câu 26 rằng: Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi ở trên trời cũng sẽ không tha lỗi cho các ngươi.

https://tieulun.hopto.org

sẽ nói rằng: Vậy, sao các ngươi không tin lời Giăng? 32Bằng chúng ta nói trái lại: Bởi người ta?... Họ sợ dân-chúng, vì ai nấy đều tin Giăng thật là đấng tiên-tri. 33Nên họ thưa lại cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các ngươi biết ta nhờ quyền-phép nào mà làm những điều nầy.

Ví-dụ về người làm vườn nho

12 1Đức Chúa Jêsus khởi phán thí-dụ cùng họ rằng: Một người kia trồng vườn nho, rào chung-quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và dựng một cái tháp; (a) đoạn, cho mấy người làm nghề trồng nho thuê, mà lìa bổn-xứ. 2Tới mùa, chủ vườn sai một đầy-tớ đến cùng bọn trồng nho, đặng thâu lấy phần hoa-lợi vườn nho nơi tay họ. 3Nhưng họ bắt đầy-tớ mà đánh, rồi đuổi về tay không. 4Người lại sai một đầy-tớ khác đến; nhưng họ đánh đầu nó và chưởi-rủa nữa. 5Người còn sai đứa khác đến, thì họ giết đi; lại sai nhiều đứa khác nữa, đứa thì bị họ đánh, đứa thì bị họ giết. 6Chủ vườn còn đứa con trai một rất yêu-dấu, bèn sai đi lần cuối-cùng, mà nói rằng: Chúng nó sẽ kính-vì con ta! 7Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng: Thằng nầy là con kế-tự; hè, ta hãy giết nó, thì phần gia-tài nó sẽ về chúng ta. 8Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn nho. 9Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người sẽ đến giết bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho lại mà cho người khác. 10Các ngươi há chưa đọc lời Kinh-thánh nầy: «Hòn đá bị thợ xây nhà bỏ ra, đã trở nên đá góc nhà; 11ấy là công-việc của Chúa, và là việc rất lạ trước mắt chúng ta» hay sao? 12Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì biết rõ rằng Ngài phán thí-dụ ấy chỉ về mình; song sợ dân-chúng, nên bỏ Ngài mà đi.

Đức Chúa Trời và Sê-sa

13Kế đó, họ sai mấy người thuộc về phe Pha-ri-si và đảng Hê-rốt đến, để bắt lỗi Ngài trong lời nói. 14Vậy, mấy người ấy đến, thưa Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là người thật, không lo-sợ gì ai; vì thầy không xem bề ngoài người ta, nhưng dạy đạo Đức Chúa Trời theo mọi lẽ thật. Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? Chúng tôi phải nộp hay là không nộp? 15Nhưng Ngài biết sự giả-hình của họ, thì phán rằng: Các ngươi thử ta làm chi? Hãy đem cho ta xem một đồng đơ-ni-ê. 16Họ đem cho Ngài một đồng, Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu nầy của ai? Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. 17Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vật chi của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, còn vật

(a) Xem lời chú ở sách Ma-thi-ơ 21 : 33.

https://tieulun.hopto.org

chi của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời. Họ đều lấy làm lạ về Ngài.

Sự sống lại

18 Các người Sa-đu-sê, là
những kẻ vẫn nói rằng không
có sự sống lại, đến gần mà hỏi
Ngài rằng: 19 Thưa thầy, Môi-se
đã ban cho chúng tôi luật nầy:
« Nếu một người kia có anh em
qua đời, để vợ lại, không con,
thì người kia phải lấy vợ góa
đó đặng nối dòng-dõi cho anh
em mình. » 20 Vả, có bảy anh
em. Người thứ nhứt cưới vợ,
rồi chết, không có con. 21 Người
thứ hai lấy vợ góa ấy, sau chết,
cũng không có con; rồi đến
người thứ ba cũng vậy. 22 Trong
bảy người, chẳng ai để con lại.
Sau hết, người đờn-bà cũng chết.
23 Lúc sống lại, đờn-bà đó là vợ
ai trong bảy anh em? vì hết thảy
đều đã lấy người làm vợ. 24 Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Há chẳng
phải các ngươi lầm, vì không
biết Kinh-thánh, cũng không
hiểu quyền-phép Đức Chúa
Trời sao? 25 Vì đến lúc người
ta từ kẻ chết sống lại, thì chẳng
cưới vợ, chẳng lấy chồng;
nhưng các người sống lại đó ở
như thiên-sứ trên trời vậy.
26 Còn về những người chết và
sự sống lại, thì trong sách Môi-
se có chép lời Đức Chúa Trời
phán cùng người trong bụi gai
rằng: «Ta là Đức Chúa Trời
của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời
của Y-sác, Đức Chúa Trời của
Gia-cốp,» các ngươi há chưa đọc
đến sao? 27 Ngài chẳng phải là
Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà
là của kẻ sống! Thật các ngươi
lầm to.

Tóm-tắt về luật-pháp

28 Bấy giờ, có một thầy thông-
giáo nghe Chúa và người Sa-đu-
sê biện-luận với nhau, biết Đức
Chúa Jêsus đã khéo đáp, bèn
đến gần hỏi Ngài rằng: Trong
các điều-răn, điều nào là đầu
hết? 29 Đức Chúa Jêsus đáp
rằng: Nầy là điều đầu nhứt:
«Hỡi Y-sơ-ra-en, hãy nghe, Chúa,
Đức Chúa Trời chúng ta, là
Chúa có một. 30 Ngươi phải hết
lòng, hết linh-hồn, hết trí-khôn,
hết sức mà kính-mến Chúa
là Đức Chúa Trời ngươi. » (a)
31 Nầy là điều thứ hai: « Ngươi
phải yêu kẻ lân-cận như mình. »
Chẳng có điều-răn nào lớn hơn
hai điều đó. 32 Thầy thông-giáo
trả lời rằng: Thưa thầy, thầy
nói phải, hiệp lý lắm, thật Đức
Chúa Trời là có một, ngoài Ngài
chẳng có Chúa nào khác nữa;
33 thật phải kính-mến Chúa hết
lòng, hết trí, hết sức, và yêu kẻ
lân-cận như mình, ấy là hơn mọi
của-lễ thiêu cùng hết thảy các
của-lễ. 34 Đức Chúa Jêsus thấy
người trả lời như người khôn,
thì phán rằng: Ngươi chẳng
cách xa nước Đức Chúa Trời
đâu. Rồi không ai dám hỏi
Ngài nữa.

(a) Có nhiều bản cũ thêm rằng: Đó là điều-răn thứ nhứt; còn điều thứ hai đây cũng vậy.

https://tieulun.hopto.org

Đấng Christ, con vua Đa-vít

35 Đức Chúa Jêsus đương dạy-dỗ trong đền-thờ, bèn cất tiếng phán những lời nầy: Sao các thầy thông-giáo nói Đấng Christ là con Đa-vít? 36 Chính Đa-vít đã cảm Đức Thánh-Linh mà nói rằng: «Chúa phán cùng Chúa tôi: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến chừng nào ta để kẻ thù-nghịch ngươi làm bệ dưới chơn ngươi.» 37 Vì chính Đa-vít xưng Ngài bằng Chúa, thì lẽ nào Ngài là con vua ấy? Đoàn dân đông vui lòng mà nghe Ngài.

Lời trách các thầy thông-giáo

38 Trong lúc dạy-dỗ, Ngài lại phán rằng: Hãy giữ mình về các thầy thông-giáo, là kẻ ưa mặc áo dài đi chơi, thích người ta chào mình giữa chợ, 39 muốn ngôi cao nhứt trong các nhà hội cùng trong các đám tiệc, 40 nuốt các nhà đờn-bà góa, mà làm bộ đọc lời cầu-nguyện dài. Họ sẽ bị phạt càng nặng hơn nữa.

Đờn-bà góa dâng của

41 Đức Chúa Jêsus ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân-chúng bỏ tiền vào thể nào. 42 Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một mụ góa nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. 43 Ngài bèn kêu môn-đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào. 44 Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn mụ nầy nghèo-cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

Đức Chúa Jêsus phán về sự thành Giê-ru-sa-lem bị làn-phá và sự Chúa đến

13 1 Đức Chúa Jêsus vừa ra khỏi đền-thờ, có một người môn-đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa thầy, hãy xem đá và các nhà nầy là dường nào! 2 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi thấy các nhà lớn nầy ư? Rồi ra sẽ không còn một hòn đá sót lại trên một hòn khác nữa: cả thảy đều đổ xuống.

3 Ngài đương ngồi trên núi Ô-li-ve, đối ngang đền-thờ, thì Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê hỏi riêng Ngài rằng: 4 Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các điều đó xảy đến, và có điềm chi cho người ta biết các sự đó sẽ hoàn-thành? 5 Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ mình kẻo có ai lừa-dối các ngươi chăng. 6 Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng rằng: Chính ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ-dành nhiều người. 7 Khi các ngươi nghe nói về giặc và nghe tiếng đồn về giặc, thì đừng bối-rối: những sự ấy phải xảy đến; nhưng chưa là cuối-cùng. 8 Vì người ta sẽ thấy dân nầy dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động-đất nhiều nơi, và đói-kém. Đó chỉ là đầu sự

https://tieulun.hopto.org

khốn-khổ mà thôi. 9Còn các ngươi, phải giữ mình; họ sẽ nộp các ngươi trước tòa-án; các ngươi sẽ bị đánh trong các nhà hội, và vì cớ ta, sẽ đứng trước mặt các quan tổng-đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ. 10Nhưng trước hết Tin-lành phải được giảng ra cho khắp muôn dân đã. 11Vả, khi họ điệu các ngươi đi nộp, chớ có ngại trước về điều mình sẽ nói, nhưng đến giờ đó, hãy nói theo lời sẽ ban cho; vì ấy không phải các ngươi nói, bèn là Đức Thánh-Linh vậy. 12Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho phải chết, cha sẽ nộp con; con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mình mà làm cho phải chết. 13Các ngươi sẽ bị mọi người ghen-ghét vì danh ta; song ai cứ bền lòng đến cuối-cùng, người ấy sẽ được cứu.

14Khi các ngươi sẽ xem thấy sự tàn-nát gớm-ghiếc lập ra nơi không nên lập (ai đọc phải để ý!), bấy giờ những kẻ ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; 15ai ở trên mái nhà chớ xuống, và chớ vào trong nhà mà chuyên bất-luận vật gì; 16ai ở ngoài đồng chớ trở về lấy áo-xống mình. 17Trong những ngày đó, khốn cho đờn-bà có thai cùng đờn-bà cho con bú! 18Hãy cầu-nguyện cho đều đó chớ xảy ra lúc mùa đông. 19Vì trong những ngày ấy có tai-nạn, đến nỗi từ ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất cho đến bây giờ chưa hề có như vậy, và về sau cũng sẽ chẳng hề có nữa. 20Nếu Chúa chẳng giảm-bớt các ngày ấy, thì không có sanh-vật nào được cứu; song vì cớ những kẻ Ngài đã chọn, nên Ngài đã giảm-bớt các ngày ấy. 21Khi ấy, dầu có ai bảo các ngươi rằng: Kìa, Đấng Christ ở đây, hay là: Ngài ở đó, thì chớ tin. 22Những christ giả, tiên-tri giả sẽ nổi lên, làm những dấu lạ phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng dỗ-dành chính những người được chọn. 23Hãy giữ lấy, ta đã nói trước cho các ngươi cả.

24Trong những ngày ấy, sau kỳ tai-nạn, mặt trời sẽ tối-tăm, mặt trăng chẳng chiếu sáng nữa, 25các ngôi sao sẽ tự trên trời rớt xuống, và thế-lực các từng trời sẽ rúng-động. 26Bấy giờ người ta sẽ thấy Con người lấy đại-quyền đại-vinh ngự đến trên đám mây; 27Ngài sẽ sai các thiên-sứ đặng nhóm những kẻ được chọn ở bốn phương, từ đầu cùng đất cho đến đầu cùng trời.

28Hãy nghe lời thí-dụ về cây vả. Vừa khi nhánh nó trở nên non và nứt lộc, thì biết mùa hạ gần tới. 29Cũng một lẽ ấy, khi các ngươi thấy các điều đó xảy đến, hãy biết Con người đã tới gần, ở nơi cửa. 30Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng-dõi nầy chẳng qua trước khi mọi sự kia xảy tới. 31Trời đất sẽ qua đi, song lời ta không bao giờ qua đâu.

32Về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên-sứ trên

https://tieulun.hopto.org

trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa; song chỉ Cha mà thôi.
33 Hãy giữ mình, tỉnh-thức; vì các ngươi chẳng biết giờ đó đến khi nào. 34 Ấy cũng như một người kia đi đường xa, bỏ nhà, giao cho đầy-tớ mỗi đứa cai-quản một việc, và cũng biểu đứa canh cửa thức canh. 35 Vậy, các ngươi hãy thức canh, vì không biết chủ nhà về lúc nào, hoặc chiều tối, nửa đêm, lúc gà gáy, hay là sớm mai, 36 e cho người về thình-lình, gặp các ngươi ngủ chăng. 37 Điều mà ta nói cùng các ngươi, ta cũng nói cho mọi người: Hãy tỉnh-thức!

Sự đau-đớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jêsus

(Từ 14 : 1 đến 16 : 20)

Sự lập mưu của các thầy tế-lễ

14 1 Hai ngày trước lễ Vượt-qua và lễ ăn bánh không men, các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo tìm mưu đặng bắt Đức Chúa Jêsus và giết đi.
2 Vì họ nói rằng: Chẳng nên làm việc nầy trong ngày lễ, sợ sanh sự xôn-xao trong dân-chúng.

Chúa chịu xức dầu tại Bê-tha-ni

3 Đức Chúa Jêsus ở tại làng Bê-tha-ni, trong nhà Si-môn là kẻ phung. Ngài đương ngồi bàn ăn, có một người đờn-bà vào, đem một cái bình bằng ngọc, đựng đầy dầu cam-tòng thật rất quí-giá, đập bể ra mà đổ dầu thơm trên đầu Đức Chúa Jêsus. 4 Có vài người nổi giận nói cùng nhau rằng: Sao xài-phí dầu thơm ấy như vậy? 5 Vì có thể bán dầu đó được hơn ba trăm đơ-ni-ê, mà bố-thí cho kẻ khó-khăn. Vậy, họ oán-trách người. 6 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để mặc người; sao các ngươi làm rầy người mà chi? Người đã làm một việc tốt cho ta. 7 Vì các ngươi hằng có kẻ khó-khăn ở cùng mình, khi nào muốn làm phước cho họ cũng được; nhưng các ngươi chẳng có ta ở luôn với đâu.
8 Người đã làm điều mình có thể làm được, đã xức xác ta trước để chôn. 9 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong khắp cả thế-gian, hễ nơi nào Tin-lành nầy được giảng ra, việc người đã làm cũng sẽ được nhắc lại để nhớ đến người.

Đứa phản Chúa

10 Bấy giờ, Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là một trong mười hai sứ-đồ, đến nơi các thầy tế-lễ cả, để nộp Đức Chúa Jêsus cho.
11 Họ vui lòng mà nghe, và hứa cho nó tiền bạc; rồi Giu-đa tìm dịp-tiện để nộp Ngài.

Sự lập lễ Tiệc-thánh

12 Ngày thứ nhứt về lễ ăn bánh không men, là ngày giết chiên con làm lễ Vượt-qua, các môn-đồ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Thầy muốn chúng tôi đi

https://tieulun.hopto.org

dọn cho thầy ăn lễ Vượt-qua tại đâu? 13Ngài sai hai môn-đồ đi, và dặn rằng: Hãy vào thành, sẽ gặp một người xách vò nước; cứ theo sau, 14hễ người vào nhà nào, các ngươi sẽ nói cùng chủ nhà ấy rằng: Thầy phán: Cái phòng ta sẽ dùng ăn lễ Vượt-qua với môn-đồ ta ở đâu? 15Chính kẻ đó sẽ chỉ cho các ngươi một cái phòng lớn trên lầu có đồ-đạc sẵn-sàng, hãy dọn tại đó cho chúng ta. 16Vậy, hai môn-đồ đi ra mà vào thành, gặp mọi điều như lời Ngài đã phán, rồi dọn lễ Vượt-qua.

17Buổi chiều, Ngài đến với mười hai sứ-đồ. 18Đang ngồi ăn, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong vòng các ngươi có một kẻ ngồi ăn cùng ta, sẽ phản ta. 19Các môn-đồ bèn buồn-rầu lắm, cứ lần-lượt mà thưa cùng Ngài rằng: Có phải tôi chăng? 20Ngài đáp rằng: Ấy là một trong mười hai người, là người thò tay vào mâm cùng ta. 21Vì Con người đi, y như lời đã chép về Ngài; song khốn cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn.

22Khi đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn, đoạn bẻ ra trao cho các môn-đồ, mà phán rằng: Hãy lấy, nầy là thân-thể ta. 23Ngài lại cầm chén, tạ ơn, rồi trao cho các môn-đồ, và ai nấy đều uống. 24Ngài phán rằng: Nầy là huyết ta, huyết của sự giao-ước đổ ra cho nhiều người. 25Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không uống trái nho nầy nữa, cho đến ngày ta sẽ uống trái nho mới trong nước Đức Chúa Trời.

Chúa bảo trước cho Phi-e-rơ

26Khi đã hát thơ thánh rồi, Chúa và môn-đồ đi ra đặng lên núi Ô-li-ve. 27Đức Chúa Jêsus phán cùng môn-đồ rằng: Hết thảy các ngươi sẽ gặp dịp vấp-phạm; vì có chép rằng: «Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì bầy chiên sẽ tan-lạc.» 28Nhưng khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các ngươi. 29Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu mọi người vấp-phạm vì cớ thầy, nhưng tôi chẳng hề làm vậy. 30Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, hôm nay, cũng trong đêm nay, trước khi gà gáy hai lượt, ngươi sẽ chối ta ba lần. 31Nhưng Phi-e-rơ lại thưa cách quả-quyết hơn rằng: Dầu tôi phải chết cùng thầy, tôi cũng chẳng chối thầy đâu. Hết thảy các môn-đồ khác cũng đều nói như vậy.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. — Đức Chúa Jêsus bị bắt

32Kế đó, đi đến một nơi kia, gọi là Ghết-sê-ma-nê, Đức Chúa Jêsus phán cùng môn-đồ rằng: Các ngươi hãy ngồi đây, đợi ta cầu-nguyện. 33Ngài bèn đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi, thì Ngài khởi-sự kinh-hãi và sầu-não. 34Ngài phán cùng ba người rằng: Linh-hồn ta buồn-rầu lắm cho đến chết; các ngươi

https://tieulun.hopto.org

hãy ở đây, và tỉnh-thức. 35 Rồi Ngài đi một đỗi xa hơn, sấp mình xuống đất mà cầu-nguyện rằng nếu có thể được, xin giờ nầy qua khỏi mình. 36 Ngài rằng: A-ba, (a) lạy Cha, mọi việc Cha làm được cả; xin Cha cất chén nầy khỏi Con; nhưng không theo điều Con muốn, mà theo điều Cha muốn. 37 Rồi Ngài trở lại, thấy ba người ngủ; bèn phán cùng Phi-e-rơ rằng: Si-môn, ngủ ư! Ngươi không thức được một giờ sao? 38 Hãy tỉnh-thức và cầu-nguyện, để các ngươi khỏi sa vào chước cám-dỗ; tâm-thần thì muốn lắm, mà xác-thịt thì yếu-đuối. 39 Ngài lại đi lần nữa, và cầu-nguyện y như lời trước. 40 Ngài trở lại, thấy môn-đồ còn ngủ, vì con mắt đã đùr quá; và không biết trả lời cùng Ngài thể nào. 41 Ngài trở lại lần thứ ba, phán cùng môn-đồ rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ-ngơi ư! Thôi, giờ đã tới rồi; nầy, Con người hầu bị nộp trong tay kẻ có tội. 42 Hãy chờ dậy, đi hè; kìa, đứa phản ta đã đến gần.

43 Ngài đương còn phán, tức thì Giu-đa, là một trong mười hai sứ-đồ thoạt đến với một toán đông cầm gươm và gậy, bởi các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, và các trưởng-lão phái đến. 44 Vả, đứa phản Ngài đã cho chúng dấu-hiệu nầy: Hễ tôi hôn ai, ấy là người đó; hãy bắt lấy và điệu đi cho cẩn-thận. 45 Vậy, khi Giu-đa đến rồi, liền lại gần Ngài mà nói rằng: Lạy thầy! Rồi nó hôn Ngài. 46 Chúng bèn tra tay bắt Đức Chúa Jêsus. 47 Có một người trong những kẻ ở đó rút gươm ra, đánh một đứa đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt tai đi. 48 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng chúng rằng: Các ngươi đem gươm và gậy đến bắt ta như ta là kẻ trộm-cướp. 49 Ta hằng ngày ở giữa các ngươi, giảng-dạy trong đền-thờ, mà các ngươi không bắt ta; nhưng điều ấy xảy đến, để lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm. 50 Bấy giờ, mọi người đều bỏ Ngài và trốn đi cả.

51 Có một người trẻ tuổi kia theo Ngài, chỉ có cái khăn bằng gai trùm mình; chúng bắt người. 52 Nhưng người bỏ khăn lại, ở truồng chạy trốn khỏi tay chúng.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Cai-phe. — Phi-e-rơ chối Chúa

53 Chúng điệu Đức Chúa Jêsus đến nơi thầy cả thượng-phẩm, có hết thảy thầy tế-lễ cả, trưởng-lão, và thầy thông-giáo nhóm-họp tại đó. 54 Phi-e-rơ theo sau Ngài xa-xa, cho đến nơi sân trong của thầy cả thượng-phẩm; rồi ngồi với quân-lính gần đống lửa mà sưởi. 55 Vả, các thầy tế-lễ cả, cùng cả tòa công-luận đều tìm chứng gì để nghịch cùng Đức Chúa Jêsus đặng giết Ngài, song không kiếm được chi hết. 56 Vì có nhiều kẻ làm

(a) A-ba nghĩa là cha.

https://tieulun.hopto.org

chứng dối nghịch cùng Ngài; nhưng lời họ khai chẳng hiệp nhau. 57 Bấy giờ có mấy người đứng lên làm chứng dối nghịch cùng Ngài rằng: 58 Chúng tôi có nghe người nói: Ta sẽ phá đền-thờ nầy bởi tay người ta cất lên, khỏi ba ngày, ta sẽ cất một đền-thờ khác không phải bởi tay người ta cất. 59 Song về đều nầy, lời chứng của họ cũng chẳng hiệp nhau nữa.

60 Khi ấy, thầy cả thượng-phẩm đứng dậy giữa hội-đồng, tra-hỏi Đức Chúa Jêsus mà rằng: Ngươi chẳng đối-đáp chi hết về những điều các kẻ nầy cáo ngươi sao? 61 Nhưng Đức Chúa Jêsus làm thinh, không trả lời chi hết. Thầy cả thượng-phẩm lại hỏi: Ấy chính ngươi là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời đáng ngợi-khen phải không? 62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta chính phải đó; các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời, và ngự giữa đám mây trên trời mà đến. 63 Bấy giờ thầy cả thượng-phẩm xé áo mình ra mà rằng: Chúng ta có cần kiếm chứng-cớ khác nữa làm chi? 64 Các ngươi có nghe lời lộng-ngôn chăng? Các ngươi nghĩ thế nào? Ai nấy đều nói Ngài là có tội và đáng chết.

65 Có kẻ nhổ trên Ngài, đậy mặt Ngài lại, đấm Ngài, và nói với Ngài rằng: Hãy nói tiên-tri đi! Các linh canh lấy gậy đánh Ngài.

66 Phi-e-rơ đương ở dưới nơi sân, có một đầy-tớ gái của thầy cả thượng-phẩm đến, 67 thấy Phi-e-rơ đương sưởi, ngó người mà rằng: Ngươi trước cũng ở với Jêsus Na-xa-rét! 68 Nhưng người chối rằng: Ta không biết, ta không hiểu ngươi nói chi. Đoạn, người bước ra tiền-đàng, thì gà gáy. 69 Đầy-tớ gái đó thấy người, lại nói cùng những người ở đó rằng: Người nầy cũng là bọn đó. 70 Nhưng người lại chối một lần nữa. Khỏi một chặp, những kẻ đứng đó nói cùng Phi-e-rơ rằng: Chắc thật, ngươi cũng là bọn đó, vì ngươi là người Ga-li-lê. 71 Người bèn rủa mà thề rằng: Ta chẳng hề quen-biết với người mà các ngươi nói đó! 72 Tức thì gà gáy lần thứ hai; Phi-e-rơ bèn nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: Trước khi gà gáy hai lượt, ngươi sẽ chối ta ba lần. Người tưởng đến thì khóc.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Phi-lát

15 1 Vừa lúc ban mai, các thầy tế-lễ cả bàn-luận với các trưởng-lão, các thầy thông-giáo cùng cả tòa công-luận; khi đã trói Đức Chúa Jêsus rồi, thì giải nộp cho Phi-lát. 2 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ấy chính ngươi là vua dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. 3 Các thầy tế-lễ cả cáo Ngài nhiều điều. 4 Phi-lát lại tra-gạn Ngài, mà rằng: Ngươi chẳng đối-đáp chi

https://tieulun.hopto.org

hết sao? Hãy coi họ cáo tội ngươi biết bao nhiêu! 5Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng trả lời chi nữa, nên nỗi Phi-lát lấy làm lạ.

6Vả, hễ đến ngày lễ Vượt-qua, quan vốn quen thói tha cho dân một tên tù, tùy theo dân xin. 7Bấy giờ có một đứa tên là Ba-ra-ba bị tù với kẻ làm loạn, vì trong khi nổi loạn, chúng nó phạm tội giết người. 8Đoàn dân đã lên,(a) bèn xin Phi-lát làm cho mình theo như lệ thường. 9Phi-lát trả lời rằng: Các ngươi muốn ta tha vua dân Giu-đa cho chăng? 10Vì người biết rõ các thầy tế-lễ cả đã nộp Ngài bởi lòng ghen-ghét. 11Nhưng các thầy tế-lễ cả xui dân xin người tha tên Ba-ra-ba cho mình thì hơn. 12Phi-lát lại cất tiếng hỏi rằng: Vậy thì các ngươi muốn ta dùng cách nào xử người mà các ngươi gọi là vua dân Giu-đa? 13Chúng lại kêu lên rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập-tự-giá! 14Phi-lát nói cùng chúng rằng: Song người nầy đã làm điều ác gì? Chúng lại kêu lớn tiếng hơn rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập-tự-giá! 15Phi-lát muốn cho đẹp lòng dân, bèn tha tên Ba-ra-ba; và sai đánh đòn Đức Chúa Jêsus, rồi giao Ngài cho chúng đem đóng đinh trên cây thập-tự.

16Lính điệu Đức Chúa Jêsus vào sân trong, tức là trong chỗ trường-án; và nhóm cả cơ binh lại đó. 17Họ choàng cho Ngài một cái áo điều, và đội trên đầu Ngài một cái mão bằng gai họ đã đương, 18rồi chào Ngài rằng: Kính lạy vua dân Giu-đa! 19Lại lấy cây sậy đánh đầu Ngài, nhổ trên Ngài, và quì xuống trước mặt Ngài mà lạy. 20Khi họ đã nhạo-cười Ngài như vậy rồi, thì cởi áo điều ra, mặc áo của Ngài lại cho Ngài, và đem ra để đóng đinh trên cây thập-tự.

Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh trên cây thập-tự

21Có một tên Si-môn kia, người thành Sy-ren, là cha A-léc-xan-đơ và Ru-phu, ở ngoài ruộng về, đi ngang qua đó; họ bắt phải vác cây thập-tự. 22Họ đem Đức Chúa Jêsus đến nơi kia, gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ Sọ. 23Họ cho Ngài uống rượu hòa với một-dược; song Ngài không uống. 24Khi đóng đinh Ngài trên cây thập-tự rồi, họ chia áo-xống Ngài cho nhau, bắt thăm để biết ai được gì. 25Lúc đóng đinh Ngài, là giờ thứ ba.(b) 26Án Ngài có ghi vào cái bảng rằng: Vua dân Giu-đa. 27Cũng có hai đứa ăn-cướp bị đóng đinh với Ngài, một đứa tại cây thập-tự bên hữu Ngài, một đứa tại cây thập-tự bên tả. (c)

(a) Nghĩa là lên nơi trường-án, ở trên một nơi cao trong thành Giê-ru-sa-lem.

(b) Là chín giờ sáng.

(c) Có nhiều bản thêm câu 28 rằng: Như vậy được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: Ngài đã bị kể vào hàng kẻ dữ.

https://tieulun.hopto.org

29 Những kẻ đi ngang qua đó
chế-báng Ngài, lắc đầu mà nói
rằng: È! ngươi là kẻ phá đền-
thờ, và cất lại trong ba ngày,
30 hãy cứu lấy mình, xuống khỏi
cây thập-tự đi! 31 Các thầy tế-lễ
cả và các thầy thông-giáo cũng
nói với nhau như vậy, mà nhạo-
cười Ngài rằng: Hắn đã cứu
kẻ khác; mà cứu mình không
được! 32 Hỡi Đấng Christ, vua
dân Y-sơ-ra-en, bây giờ hãy
xuống khỏi cây thập-tự, để cho
chúng ta thấy và tin! Hai đứa
bị đóng đinh cùng Ngài cũng
nhiếc-móc Ngài nữa.

33 Đến giờ thứ sáu, khắp đất
đều tối-tăm mù-mịt cho tới giờ
thứ chín.(a) 34 Đến giờ thứ chín,
Đức Chúa Jêsus kêu lớn tiếng
rằng: *Ê-lô-i, Ê-lô-i, lam-ma-
sa-bách-ta-ni?* nghĩa là: Đức
Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời
tôi ơi, sao Ngài lìa-bỏ tôi? 35 Có
mấy người đứng đó nghe vậy,
thì nói rằng: Coi kìa, hắn kêu
Ê-li. 36 Có một người trong bọn
họ chạy lấy bông-đá thấm đầy
giấm, để trên đầu cây sậy, đưa
cho Ngài uống, mà nói rằng:
Hãy để, chúng ta coi thử Ê-li
có đến đem hắn xuống chăng!
37 Nhưng Đức Chúa Jêsus kêu
một tiếng lớn, rồi trút linh-hồn.
38 Màn trong đền-thờ xé ra làm
đôi từ trên chí dưới. 39 Thầy
đội đứng đối ngang Ngài, thấy
Ngài trút linh-hồn như vậy,
thì nói rằng: Người nầy quả
thật là Con Đức Chúa Trời.
40 Lại có những đờn-bà đứng
xa-xa mà xem. Trong số ấy có
Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri là mẹ
Gia-cơ nhỏ, và Giô-sê, cùng Sa-
lô-mê, 41 là ba người đã theo
hầu việc Ngài khi Ngài ở xứ
Ga-li-lê; cũng có nhiều đờn-bà
khác nữa, là những người đã
theo Ngài lên thành Giê-ru-
sa-lem.

Sự chôn Chúa

42 Bấy giờ là ngày sắm-sửa,
nghĩa là hôm trước ngày Sa-bát;
khi đã chiều tối, 43 có một người
tên là Giô-sép, ở thành A-ri-ma-
thê, là nghị-viên tòa công-luận
có danh-vọng, cũng trông-đợi
nước Đức Chúa Trời. Người bạo
gan đến Phi-lát mà xin xác Đức
Chúa Jêsus. 44 Phi-lát lấy làm
lạ về Ngài chết mau như vậy;
bèn đòi thầy đội đến mà hỏi
thử Ngài chết đã lâu chưa. 45 Vừa
nghe tin thầy đội trình, thì giao
xác cho Giô-sép. 46 Người đã
mua vải liệm, cất xác Đức Chúa
Jêsus xuống khỏi cây thập-tự,
dùng vải liệm vấn lấy Ngài, rồi
để xác trong huyệt đã đục trong
hòn đá lớn, đoạn, lăn một hòn
đá chận cửa huyệt lại. 47 Vả,
Ma-ri Ma-đơ-len cùng Ma-ri mẹ
Giô-sê, đều thấy chỗ táng Ngài.

Sự Chúa sống lại

16 1 Ngày Sa-bát qua rồi, Ma-
ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ
Gia-cơ, cùng Sa-lô-mê mua
thuốc thơm đặng đi xức xác Đức
Chúa Jêsus. 2 Ngày thứ nhứt
trong tuần-lễ, sáng sớm, mặt

(a) Nghĩa là từ giữa trưa cho đến ba giờ chiều.

https://tieulun.hopto.org

trời mới mọc, ba người đến nơi mộ, 3nói cùng nhau rằng: Ai sẽ lăn hòn đá lấp cửa mộ ra cho chúng ta? 4Khi ngó xem, thấy hòn đá đã lăn ra rồi; vả, hòn đá lớn lắm. 5Đoạn, họ vào nơi mộ, thấy một người trẻ tuổi ngồi bên hữu, mặc áo dài trắng, thì thất-kinh. 6Song người nói cùng họ rằng: Đừng sợ chi, các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus Na-xa-rét, là Đấng đã chịu đóng đinh; Ngài sống lại rồi, chẳng còn ở đây; hãy xem nơi đã táng xác Ngài. 7Nhưng hãy đi nói cho các môn-đồ Ngài và cho Phi-e-rơ rằng Ngài đi đến xứ Ga-li-lê trước các ngươi; các ngươi sẽ thấy Ngài tại đó, như Ngài đã phán cùng các ngươi vậy. 8Các bà ấy ra khỏi mồ, trốn đi, vì run-sợ sửng-sốt; chẳng dám nói cùng ai hết, bởi kinh-khiếp lắm.(a)

Sự Chúa hiện ra và lên trời

9|Vả, Đức Chúa Jêsus đã sống lại buổi sớm mai ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, thì trước hết hiện ra cho Ma-ri Ma-đơ-len, là người mà Ngài đã trừ cho khỏi bảy quỉ dữ. 10Người đi đem tin cho những kẻ theo Ngài khi trước, và nay đang tang-chế khóc-lóc. 11Nhưng các người ấy vừa nghe nói Ngài sống, và người từng thấy Ngài, thì không tin.

12Kế đó, Đức Chúa Jêsus lấy hình khác hiện ra cho hai người trong bọn môn-đồ đang đi đường về nhà-quê. 13Hai người nầy đi báo tin cho các môn-đồ khác, nhưng ai nấy cũng không tin.

14Sau nữa, Ngài hiện ra cho mười một sứ-đồ đang khi ngồi ăn, mà quở-trách về sự không tin và lòng cứng-cỏi, vì chẳng tin những kẻ từng thấy Ngài đã sống lại. 15Ngài phán cùng các sứ-đồ rằng: Hãy đi khắp thế-gian, giảng Tin-lành cho mọi người. 16Ai tin và chịu phép báp-têm, sẽ được rỗi; nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán-phạt. 17Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy: lấy danh ta mà trừ quỉ; dùng tiếng mới mà nói; 18bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành.

19Đức Chúa Jêsus phán như vậy rồi, thì được đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. 20Về phần các môn-đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn-đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho vững đạo.|

(a) Có hai bản cũ nhứt, về sách Tin-lành theo Thánh Mác, thì đến đây là hết.

https://tieulun.hopto.org

TIN-LÀNH
THEO
THÁNH LU-CA

Tiểu-dẫn

1 [1]Hỡi Thê-ô-phi-lơ qui-nhơn, vì có nhiều kẻ đốc lòng chép sử về những sự đã làm nên trong chúng ta, — [2]theo như các người chứng-kiến từ lúc ban đầu và trở nên người giảng đạo đã truyền lại cho chúng ta, — [3]vậy, sau khi đã xét kỹ-càng từ đầu mọi sự ấy, tôi cũng tưởng nên theo thứ-tự viết mà tỏ ra cho ông, [4]để ông biết những đều mình đã học là chắc-chắn.

Sự giáng-sanh Đức Chúa Jêsus và thuở Ngài còn nhỏ

(Từ 1: 5 đến 2: 52)

Lời tiên-tri về sự sanh Giăng Báp-tít

[5]Trong đời Hê-rốt, vua nước Giu-đê, có một thầy tế-lễ, về ban A-bi-a, tên là Xa-cha-ri; vợ người là Ê-li-sa-bét, thuộc về chi-phái A-rôn. [6]Cả hai đều là công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, vâng-giữ mọi điều-răn và lễ-nghi của Chúa một cách không chỗ trách được. [7]Hai người không có con, vì Ê-li-sa-bét son-sẻ, và cả hai đều cao tuổi.

[8]Vả, Xa-cha-ri cứ theo thứ-tự trong ban mình mà làm chức tế-lễ trước mặt Đức Chúa Trời. [9]Khi đã bắt thăm theo lệ các thầy cả lập ra rồi, thì người được gọi vào nơi thánh (a) của Chúa để dâng hương. [10]Đương giờ dâng hương, cả đoàn dân đông đều ở ngoài cầu-nguyện. [11]Bấy giờ có một thiên-sứ của Chúa hiện ra cùng Xa-cha-ri, đứng bên hữu bàn-thờ xông hương. [12]Xa-cha-ri thấy, thì bối-rối sợ-hãi. [13]Nhưng thiên-sứ nói cùng người rằng: Hỡi Xa-cha-ri, đừng sợ, vì lời cầu-nguyện ngươi đã được nhậm rồi. Ê-li-sa-bét, vợ ngươi, sẽ sanh một con trai, ngươi khá đặt tên là Giăng. [14]Con trai đó sẽ làm cho ngươi vui-mừng hớn-hở, và nhiều kẻ sẽ mừng-rỡ về sự sanh người ra. [15]Vì người sẽ nên tôn-trọng trước mặt Chúa; không uống rượu hay là giống gì làm cho say, và sẽ được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh từ khi còn trong lòng mẹ. [16]Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-en trở lại cùng Chúa, là Đức Chúa Trời của họ; [17]chính người lại sẽ lấy tâm-thần quyền-phép Ê-li mà đi trước mặt

(a) Là nơi ở trong đền-thờ, để riêng cho các thầy tế-lễ.

https://tieulun.hopto.org

Chúa, để đem lòng cha trở về con cái, kẻ loạn-nghịch đến sự khôn-ngoan của người công-bình, đặng sửa-soạn cho Chúa một dân sẵn lòng. 18 Xa-cha-ri thưa rằng: Bởi sao tôi biết được điều đó? Vì tôi đã già, vợ tôi đã cao tuổi rồi. 19 Thiên-sứ trả lời rằng: Ta là Gáp-ri-en, đứng trước mặt Đức Chúa Trời; Ngài đã sai ta đến truyền cho ngươi và báo tin mừng nầy. 20 Nầy, ngươi sẽ câm, không nói được cho đến ngày nào các điều ấy xảy ra, vì ngươi không tin lời ta, là lời đến kỳ sẽ ứng-nghiệm.

21 Bấy giờ, dân-chúng đợi Xa-cha-ri, và lấy làm lạ, vì người ở lâu trong nơi thánh. 22 Khi Xa-cha-ri ra, không nói với chúng được, thì họ mới hiểu rằng người đã thấy điềm gì lạ trong nơi thánh; người ra dấu cho họ, mà vẫn còn câm. 23 Khi những ngày về phần việc mình đã trọn, người trở về nhà. 24 Khỏi ít lâu, vợ người là Ê-li-sa-bét chịu thai, ẩn mình đi trong năm tháng, mà nói rằng: 25 Ấy là ơn Chúa đã làm cho tôi, khi Ngài đã đoái đến tôi, để cất sự xấu-hổ tôi giữa mọi người.

Thiên-sứ báo tin Đức Chúa Jêsus giáng-sanh

26 Đến tháng thứ sáu, Đức Chúa Trời sai thiên-sứ Gáp-ri-en đến thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, 27 tới cùng một người nữ đồng-trinh tên là Ma-ri, đã hứa gả cho một người nam tên là Giô-sép, về dòng vua Đa-vít. 28 Thiên-sứ vào chỗ người nữ ở, nói rằng: Hỡi người được ơn! mừng cho ngươi; Chúa ở cùng ngươi. 29 Ma-ri nghe nói thì bối-rối, tự hỏi rằng lời chào ấy có nghĩa gì. 30 Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì ngươi đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời. 31 Nầy, ngươi sẽ chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên là Jêsus. 32 Con trai ấy sẽ nên tôn-trọng, được xưng là Con của Đấng Rất-Cao, và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài ngôi Đa-vít là tổ-phụ Ngài. 33 Ngài sẽ trị-vì đời đời nhà Gia-cốp, nước Ngài vô-cùng. 34 Ma-ri bèn thưa rằng: Tôi chẳng hề nhận biết người nam nào, thì làm sao có được sự đó? 35 Thiên-sứ truyền rằng: Đức Thánh-Linh sẽ đến trên ngươi, và quyền-phép Đấng Rất-Cao sẽ che-phủ ngươi dưới bóng mình, cho nên con thánh sanh ra, phải xưng là Con Đức Chúa Trời. 36 Kia, Ê-li-sa-bét, bà-con ngươi, cũng đã chịu thai một trai trong lúc già-nua; người ấy vốn có tiếng là son, mà nay cưu-mang được sáu tháng rồi. 37 Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được. 38 Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi-tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền! Đoạn thiên-sứ lìa khỏi Ma-ri.

Ma-ri thăm Ê-li-sa-bét. — Bài ca-tụng của Ma-ri

39 Trong những ngày đó, Ma-ri chờ dậy, lật-đật đi trong miền

https://tieulun.hopto.org

núi, đến một thành về xứ Giu-đa, 40 vào nhà Xa-cha-ri mà chào Ê-li-sa-bét. 41 Vả, Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng Ma-ri chào, con nhỏ ở trong lòng liền nhảy-nhót; và Ê-li-sa-bét được đầy Đức Thánh-Linh, 42 bèn cất tiếng kêu rằng: Người có phước trong đám đờn-bà, thai trong lòng ngươi cũng được phước. 43 Nhơn đâu ta được sự vẻ-vang nầy, là mẹ Chúa ta đến thăm ta? 44 Bởi vì tai ta mới nghe tiếng ngươi chào, thì con nhỏ ở trong lòng ta liền nhảy mừng. 45 Phước cho người đã tin, vì lời Chúa truyền cho sẽ được ứng-nghiệm!

46 Ma-ri bèn nói rằng: Linh-hồn tôi ngợi-khen Chúa, 47 tâm-thần tôi mừng-rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa tôi, 48 vì Ngài đã đoái đến sự hèn-hạ của tôi-tớ Ngài. Nầy, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phước; 49 bởi Đấng Toàn-Năng đã làm các việc lớn cho tôi. Danh Ngài là thánh, 50 và Ngài thương-xót kẻ kính-sợ Ngài từ đời nầy sang đời kia. 51 Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền-phép; và phá tan mưu của kẻ kiêu-ngạo toan trong lòng. 52 Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ, và nhắc kẻ khiêm-nhượng lên. 53 Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon, và đuổi kẻ giàu về tay không. 54 Ngài đã vùa-giúp Y-sơ-ra-en, tôi-tớ Ngài, và nhớ lại sự thương-xót mình đối với Áp-ra-ham cùng con cháu người luôn luôn, 55 như Ngài đã phán cùng tổ-phụ chúng ta vậy.

56 Ma-ri ở với Ê-li-sa-bét chừng ba tháng, rồi trở về nhà mình.

Giăng Báp-tít sanh ra

57 Bấy giờ, đến ngày mãn-nguyệt, Ê-li-sa-bét sanh được một trai. 58 Xóm-riềng bà-con nghe Chúa tỏ ra sự thương-xót cả thể cho Ê-li-sa-bét, thì chia vui cùng người. 59 Qua ngày thứ tám, họ đều đến để làm lễ cắt-bì cho con trẻ; và đặt tên là Xa-cha-ri theo tên của cha. 60 Nhưng mẹ nói rằng: Không! phải đặt tên con là Giăng. 61 Họ nói: Trong bà-con ngươi không ai có tên đó. 62 Họ bèn ra dấu hỏi cha muốn đặt tên gì cho con. 63 Xa-cha-ri biểu lấy bảng nhỏ, và viết rằng: Giăng là tên nó. Ai nấy đều lấy làm lạ. 64 Tức thì miệng người mở ra, lưỡi được thong-thả, nói và ngợi-khen Đức Chúa Trời. 65 Hết thảy xóm-riềng đều kinh-sợ, và người ta nói chuyện với nhau về mọi sự ấy khắp miền núi xứ Giu-đê. 66 Ai nghe cũng ghi vào lòng mà nói rằng: Ấy vậy, con trẻ đó sẽ ra thể nào? Vì tay Chúa ở cùng con trẻ ấy.

Bài ca-tụng của Xa-cha-ri

67 Bấy giờ, Xa-cha-ri cha con trẻ ấy được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, thì nói tiên-tri rằng: 68 Ngợi-khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-en, vì đã thăm-viếng và chuộc dân Ngài, 69 cùng sanh ra cho chúng tôi trong

https://tieulun.hopto.org

nhà Đa-vít, tôi-tớ Ngài, một
Đấng Cứu-thế có quyền-phép!
70 Như lời Ngài đã dùng miệng
các thánh tiên-tri phán từ thuở
trước, 71 Ngài cứu chúng tôi
khỏi kẻ thù và tay mọi người
ghen-ghét chúng tôi ; 72 Ngài tỏ
lòng thương-xót đến tổ-tông
chúng tôi, và nhớ lại lời giao-
ước thánh của Ngài, 73 theo như
Ngài đã thề với Áp-ra-ham là
tổ-phụ chúng tôi 74 mà hứa
rằng, khi chúng tôi đã được
cứu khỏi tay kẻ nghịch-thù,
Ngài sẽ ban ơn lành cho chúng
tôi, trước mặt Ngài, 75 lấy sự
thánh-khiết và công-bình mà
hầu việc Ngài, trọn đời mình
không sợ-hãi gì hết. 76 Hỡi con
trẻ, người ta sẽ kêu con là tiên-
tri của Đấng Rất-Cao ; con sẽ đi
trước mặt Chúa, dọn đường
Ngài, 77 để cho dân Ngài bởi sự
tha tội họ mà biết sự rỗi. 78 Vì
Đức Chúa Trời chúng tôi động
lòng thương-xót, và mặt trời
mọc lên từ nơi cao thăm-viếng
chúng tôi, 79 để soi những kẻ
ngồi chỗ tối-tăm và trong bóng
sự chết, cùng đưa chơn chúng
tôi đi đường bình-an.

80 Vả, con trẻ ấy lớn lên,
tâm-thần mạnh-mẽ, ở nơi đồng
vắng cho đến ngày tỏ mình ra
cùng dân Y-sơ-ra-en.

Đức Chúa Jêsus giáng-sanh

2 1 Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra
chiếu-chỉ phải lập sổ dân
trong cả thiên-hạ. 2 Việc lập sổ
dân nầy là trước hết, và nhằm
khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng-
đốc xứ Sy-ri. 3 Ai nấy đều đến
thành mình khai tên vào sổ.

4 Vì Giô-sép là dòng-dõi nhà
Đa-vít, cho nên cũng từ thành
Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành
Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ
Giu-đê, 5 để khai vào sổ tên
mình và tên Ma-ri, là người đã
hứa gả cho mình, đương có thai.
6 Đang khi hai người ở nơi đó,
thì ngày sanh-đẻ của Ma-ri đã
đến. 7 Người sanh con trai đầu
lòng, lấy khăn bọc con mình,
đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà
quán không có đủ chỗ ở.

8 Vả, cũng trong miền đó, có
mấy kẻ chăn-chiên trú ngoài
đồng, thức đêm canh-giữ bầy
chiên. 9 Một thiên-sứ của Chúa
đến gần họ, và sự vinh-hiển của
Chúa chói lòa xung-quanh, họ
rất sợ-hãi. 10 Thiên-sứ bèn
phán rằng: Đừng sợ chi; vì
nầy, ta báo cho các ngươi một
tin lành, sẽ là một sự vui-mừng
lớn cho muôn dân ; 11 ấy là hôm
nay tại thành Đa-vít đã sanh
cho các ngươi một Đấng Cứu-
thế, là Christ, là Chúa. 12 Nầy
là dấu cho các ngươi nhìn-nhận
Ngài : các ngươi sẽ gặp một
con trẻ bọc bằng khăn nằm
trong máng cỏ. 13 Bỗng-chúc
có muôn-vàn thiên-binh với
thiên-sứ đó ngợi-khen Đức Chúa
Trời rằng: 14 Sáng danh Chúa
trên các từng trời rất cao, bình-
an dưới đất, ân-trạch cho
loài người!

15 Sau khi các thiên-sứ lìa họ
lên trời rồi, bọn chăn-chiên nói

https://tieulun.hopto.org

với nhau rằng: Chúng ta hãy
tới thành Bết-lê-hem, xem việc
đã xảy đến mà Chúa cho chúng
ta hay. 16 Vậy, họ vội-vàng đi
đến đó, thấy Ma-ri, Giô-sép, và
thấy con trẻ đang nằm trong
máng cỏ. 17 Đã thấy vậy, họ
bèn thuật lại những lời thiên-sứ
nói về con trẻ đó. 18 Ai nấy
nghe chuyện bọn chăn-chiên
nói, đều lấy làm lạ. 19 Còn
Ma-ri thì ghi-nhớ mọi lời ấy và
suy-nghĩ trong lòng. 20 Bọn
chăn-chiên trở về, làm sáng
danh và ngợi-khen Đức Chúa
Trời về mọi điều mình đã nghe
và thấy y như lời đã bảo trước
cùng mình.

21 Đến ngày thứ tám, là ngày
phải làm phép cắt-bì cho con
trẻ, thì họ đặt tên là Jêsus, là
tên thiên-sứ đã đặt cho, trước
khi chịu cưu-mang trong lòng
mẹ.

Làm lễ dâng nơi đền-thờ

22 Khi đã hết những ngày tinh-
sạch rồi, theo luật-pháp Môi-se,
Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ lên
thành Giê-ru-sa-lem để dâng cho
Chúa 23 — như đã chép trong
luật-pháp Chúa rằng: «Hễ con
trai đầu lòng, phải dâng cho
Chúa» — 24 lại dâng một cặp chim
cu, hoặc chim bò-câu con, như
luật-pháp Chúa đã truyền.

Bài ca-tụng của Si-mê-ôn.
Bà tiên-tri A-nơ

25 Vả, trong thành Giê-ru-sa-
lem có một người công-bình
đạo-đức, tên là Si-mê-ôn, trông-
đợi sự yên-ủi dân Y-sơ-ra-en,
và Đức Thánh-Linh ngự trên
người. 26 Đức Thánh-Linh đã
bảo trước cho người biết mình
sẽ không chết trước khi thấy
Đấng Christ của Chúa. 27 Vậy
Đức Thánh-Linh xui người lên
đền-thờ, lúc có cha mẹ đem con
trẻ là Jêsus đến, để làm trọn
cho Ngài các thường-lệ mà luật-
pháp đã định, 28 thì người bồng-
ẵm con trẻ, mà ngợi-khen Đức
Chúa Trời rằng: 29 Lạy Chúa,
bây giờ xin Chúa cho tôi-tớ
Chúa được qua đời bình-an,
theo như lời Ngài; 30 vì con mắt
tôi đã thấy sự cứu-vớt của Ngài,
31 mà Ngài đã sắm-sửa đặng làm
ánh-sáng trước mặt muôn dân,
32 soi khắp thiên-hạ, và làm
vinh-hiển cho dân Y-sơ-ra-en là
dân Ngài. 33 Cha mẹ con trẻ lấy
làm lạ về mấy lời người ta nói
về con. 34 Si-mê-ôn bèn chúc
phước cho hai vợ chồng, nói
với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây,
con trẻ nầy đã định làm một
cớ cho nhiều người trong Y-sơ-
ra-en vấp-ngã hoặc dấy lên, và
định làm một dấu gây nên sự cãi-
trả; 35 còn phần ngươi, có một
thanh gươm sẽ đâm thấu qua
lòng ngươi. Ấy vậy tư-tưởng
trong lòng nhiều người sẽ được
bày-tỏ.

36 Lại có bà tiên-tri A-nơ, con
gái của Pha-nu-en, về chi-phái
A-sê, đã cao tuổi lắm. Từ lúc
còn đồng-trinh đã ở với chồng
được bảy năm; 37 rồi thì ở góa.
Bấy giờ đã tám mươi bốn tuổi,
chẳng hề ra khỏi đền-thờ, cứ
đêm ngày hầu việc Đức Chúa

https://tieulun.hopto.org

Trời, kiêng ăn và cầu-nguyện. 38 Một lúc ấy, người cũng thình-linh đến đó, ngợi-khen Đức Chúa Trời, và nói chuyện về con trẻ với mọi người trông-đợi sự giải-cứu của thành Giê-ru-sa-lem.

39 Khi Giô-sép và Ma-ri đã làm trọn mọi việc theo luật-pháp Chúa rồi, thì trở về thành của mình là Na-xa-rét trong xứ Ga-li-lê. 40 Con trẻ lớn lên, và mạnh-mẽ, được đầy-dẫy sự khôn-ngoan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên Ngài.

Đức Chúa Jêsus lúc mười hai tuổi

41 Vả, hằng năm đến ngày lễ Vượt-qua, cha mẹ Đức Chúa Jêsus thường đến thành Giê-ru-sa-lem. 42 Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường ngày lễ, cũng lên thành Giê-ru-sa-lem. 43 Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ là Jêsus ở lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ không hay chi hết. 44 Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với bạn đi đường, đi trót một ngày, rồi mới tìm hỏi trong đám bà-con quen-biết; 45 nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành Giê-ru-sa-lem mà tìm. 46 Khỏi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền-thờ đang ngồi giữa mấy thầy thông-thái, vừa nghe vừa hỏi. 47 Ai nấy nghe, đều lạ-khen về sự khôn-ngoan và lời đối-đáp của Ngài. 48 Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ; và mẹ hỏi rằng: Hỡi con, sao con làm cho hai ta thế nầy? Nầy, cha và mẹ đã khó-nhọc lắm mà tìm con. 49 Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao? 50 Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi hết.

51 Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu-lụy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng.

52 Đức Chúa Jêsus khôn-ngoan càng thêm, thân-hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta.

Sự sửa-soạn về chức-vụ Đức Chúa Jêsus

(Từ 3 : 1 đến 4 : 13)

Chức-vụ giảng đạo của Giăng Báp-tít

3 1 Năm thứ mười lăm đời Sê-sa Ti-be-rơ, — khi Bôn-xơ Phi-lát làm quan tổng-đốc xứ Giu-đê, Hê-rốt làm vua chư-hầu xứ Ga-li-lê, Phi-líp em vua ấy làm vua chư-hầu xứ I-tu-rê và tỉnh Tra-cô-nít, Ly-sa-ni-a làm vua chư-hầu xứ A-by-len, 2 A-nơ và Cai-phe làm thầy cả thượng-phẩm, — thì có lời Đức Chúa Trời truyền cho Giăng, con Xa-cha-ri, ở nơi đồng vắng. 3 Giăng bèn đạo qua hết thảy miền lân-cận sông Giô-đanh, giảng-dạy phép báp-têm về sự ăn-năn để được tha tội, 4 như lời đã chép trong sách đấng tiên-tri Ê-sai rằng: «Có tiếng kêu-la trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài. 5 Mọi nơi sũng-thấp sẽ lấp cho

https://tieulun.hopto.org

đầy, các núi các gò thi bị hạ xuống; đường quanh-quẹo thi làm cho ngay, đường gập-ghềnh thi làm cho bằng; 6và mọi loài xác-thịt sẽ thấy sự cứu của Đức Chúa Trời. »

7Vậy, Giăng nói cùng đoàn dân đến để chịu mình làm phép báp-têm rằng: Hỡi dòng-dõi rắn lục, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn thạnh-nộ ngày sau? 8Thế thì, hãy kết-quả xứng-đáng với sự ăn-năn; và đừng tự nói rằng: Áp-ra-ham là tổ-phụ chúng ta; vì ta nói cùng các ngươi, Đức Chúa Trời có thể khiến từ những đá nầy sanh ra con cái cho Áp-ra-ham được. 9Cái búa đã để kề gốc cây; hễ cây nào không sanh trái tốt thì sẽ bị đốn và chụm.

10Chúng bèn hỏi Giăng rằng: Vậy thì chúng tôi phải làm gì? 11Người đáp rằng: Ai có hai áo, hãy lấy một cái cho người không có; và ai có đồ-ăn cũng nên làm như vậy. 12Cũng có những người thâu thuế đến để chịu phép báp-têm; họ hỏi rằng: Thưa thầy, chúng tôi phải làm gì? 13Người nói rằng: Đừng đòi chi ngoài số luật định. 14Quân-lính cũng hỏi rằng: Còn chúng tôi phải làm gì? Người nói rằng: Đừng hà-hiếp, đừng phỉnh-gạt ai hết, nhưng hãy bằng lòng về lương-hướng mình.

15Bởi dân-chúng vẫn trông-đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong lòng nếu Giăng phải là Đấng Christ chăng, 16nên Giăng cất tiếng nói cùng mọi người rằng: Phần ta làm phép báp-têm cho các ngươi bằng nước; song có một Đấng quyền-phép hơn ta sẽ đến, ta không đáng mở dây giày Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh-Linh và bằng lửa. 17Tay Ngài sẽ cầm nia mà giê thật sạch sân lúa mình, và thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa chẳng hề tắt.

18Trong khi Giăng rao-truyền tin lành, thì cũng khuyên-bảo dân-chúng nhiều điều nữa. 19Song Hê-rốt, vua chư-hầu, đã bị Giăng can-gián về việc Hê-rô-đia vợ của em mình, cùng về các điều ác mình đã làm, 20thì lại thêm một điều ác nữa, là bắt Giăng bỏ tù.

Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm

21Vả, khi hết thảy dân-chúng đều chịu phép báp-têm, Đức Chúa Jêsus cũng chịu phép báp-têm. Ngài đương cầu-nguyện thì trời mở ra, 22Đức Thánh-Linh lấy hình chim bồ-câu ngự xuống trên Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.

Gia-phổ Đức Chúa Jêsus

23Khi Đức Chúa Jêsus khởi-sự làm chức-vụ mình thì Ngài có độ ba mươi tuổi. Theo ý người ta tin, thì Ngài là con Giô-sép, Giô-sép con Hê-li, 24Hê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi con Men-chi, Men-chi con Gia-nê, Gia-nê con Giô-sép,

https://tieulun.hopto.org

25 Giô-sép con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con A-mô, A-mô con Na-hum, Na-hum con Ếch-li, Ếch-li con Na-ghê, 26 Na-ghê con Ma-át, Ma-át con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con Si-mê-in, Si-mê-in con Giô-sếch, Giô-sếch con Giô-đa, 27 Giô-đa con Giô-a-nan, Giô-a-nan con Rê-sa, Rê-sa con Xô-rô-ba-ben, Xô-rô-ba-ben con Sa-la-thi-en, Sa-la-thi-en con Nê-ri, 28 Nê-ri con Men-chi, Men-chi con A-đi, A-đi con Cô-sam, Cô-sam con En-ma-đan, En-ma-đan con Ê-rơ, 29 Ê-rơ con Giê-su, Giê-su con Ê-li-ê-se, Ê-li-ê-se con Giô-rim, Giô-rim con Mát-thát, Mát-thát con Lê-vi, 30 Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa, Giu-đa con Giô-sép, Giô-sép con Giô-nam, Giô-nam con Ê-li-a-kim, Ê-li-a-kim con Mê-lê-a, 31 Mê-lê-a con Men-na, Men-na con Mát-ta-tha, Mát-ta-tha con Na-than, Na-than con Đa-vít, 32 Đa-vít con Gie-sê, Gie-sê con Giô-bết, Giô-bết con Bô-ô, Bô-ô con Sa-la, Sa-la con Na-ách-son, 33 Na-ách-son con A-mi-na-đáp, A-mi-na-đáp con Át-min, Át-min con A-rơ-ni, A-rơ-ni con Ếch-rôm, Ếch-rôm con Pha-rê, Pha-rê con Giu-đa, 34 Giu-đa con Gia-cốp, Gia-cốp con Y-sác, Y-sác con Áp-ra-ham, Áp-ra-ham con Tha-rê, Tha-rê con Na-cô, 35 Na-cô con Sê-rúc, Sê-rúc con Ra-gao, Ra-gao con Pha-léc, Pha-léc con Hê-be, Hê-be con Sa-la, 36 Sa-la con Cai-nam, Cai-nam con A-pha-xát, A-pha-xát con Sem, Sem con Nô-ê, Nô-ê con La-méc, 37 La-méc con Ma-thu-sa-la, Ma-thu-sa-la con Hê-nóc, Hê-nóc con Gia-rết, Gia-rết con Mê-lê-lê-en, Mê-lê-lê-en con Cai-nam, 38 Cai-nam con Ê-nốt, Ê-nốt con Sết, Sết con A-đam, A-đam con Đức Chúa Trời.

Sự cám-dỗ

4 1 Đức Chúa Jêsus đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, ở bờ sông Giô-đanh về, thì được Đức Thánh-Linh đưa đến trong đồng vắng, 2 tại đó, Ngài bị ma-quỉ cám-dỗ trong bốn mươi ngày. Trong những ngày ấy, Ngài không ăn chi hết, kỳ đã mãn thì Ngài đói. 3 Ma-quỉ bèn nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên bánh đi. 4 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: « Loài người được sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi. » 5 Ma-quỉ đem Ngài lên, cho xem mọi nước thế-gian trong giây-phút; 6 và nói rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thảy quyền-phép và sự vinh-hiển của các nước đó; vì đã giao cho ta hết, ta muốn cho ai tùy ý ta. 7 Vậy, nếu ngươi sấp mình xuống trước mặt ta, mọi sự đó sẽ thuộc về ngươi cả. 8 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: « Ngươi phải thờ-phượng Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. » 9 Ma-quỉ cũng đem Ngài đến thành Giê-ru-sa-lem, để Ngài trên nóc đền-thờ,

https://tieulun.hopto.org

mà nói rằng : Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình xuống đi; 10 vì có chép rằng: « Chúa sẽ truyền cho thiên-sứ gìn-giữ ngươi, 11 các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, kẻo ngươi vấp chơn nhằm đá nào chăng. » 12 Đức Chúa Jêsus đáp : Có phán rằng: « Ngươi đừng thử Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi. » 13 Ma-quỉ dùng hết cách cám-dỗ Ngài rồi, bèn tạm lia Ngài.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Ga-li-lê

(Từ 4: 14 đến 9: 50)

Lời giảng tại thành Na-xa-rét

14 Đức Chúa Jêsus, được quyền-phép Đức Thánh-Linh, trở về xứ Ga-li-lê, và danh-tiếng Ngài đồn khắp các xứ chung-quanh. 15 Ngài dạy-dỗ trong các nhà hội, ai nấy đều khen-ngợi Ngài.

16 Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng-dục Ngài. Theo thói quen, nhằm ngày Sa-bát, Ngài vào nhà hội, đứng dậy và đọc. 17 Có người trao sách tiên-tri Ê-sai cho Ngài, Ngài dở ra, gặp chỗ có chép rằng : 18 « Thánh-Linh của Chúa ngự trên ta ; vì Ngài đã xức dầu cho ta đặng truyền tin lành cho kẻ nghèo ; 19 Ngài đã sai ta đề rao cho kẻ bị cầm được tha, kẻ mù được sáng, kẻ bị hà-hiếp được tự-do ; và đề đồn ra năm lành của Chúa. » 20 Đoạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc, rồi ngồi xuống ; mọi người trong nhà hội đều chăm-chỉ ngó Ngài. 21 Ngài bèn phán rằng : Hôm nay đã được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh mà các ngươi mới vừa nghe đó.

22 Ai nấy đều làm chứng về Ngài, lấy làm lạ về các lời đầy ơn lành từ miệng Ngài ra, và nói rằng : Có phải con Giô-sép chăng ? 23 Ngài phán rằng : Chắc các ngươi lấy lời tục-ngữ nầy mà nói cùng ta rằng : Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lấy mình ; mọi điều chúng ta nghe ngươi đã làm tại Ca-bê-na-um, thì cũng hãy làm tại đây, là quê-hương ngươi. 24 Ngài lại phán rằng : Quả thật, ta nói cùng các ngươi, không có một đấng tiên-tri nào được trọng-đãi trong quê-hương mình. 25 Ta nói thật cùng các ngươi, về đời Ê-li, khi trời hạn-hán (a) trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị đói-kém, trong dân Y-sơ-ra-en có nhiều đờn-bà góa ; 26 dầu vậy, Ê-li chẳng được sai đến cùng một người nào trong đám họ, nhưng được sai đến cùng một đờn-bà góa ở Sa-rép-ta, xứ Si-đôn. 27 Trong đời đấng tiên-tri Ê-li-sê, dân Y-sơ-ra-en cũng có nhiều kẻ mắc tật phung ; song không có ai lành-sạch được, chỉ Na-a-man, người xứ Sy-ri mà thôi.

(a) Nguyên-văn là : Trời đóng chặt.

https://tieulun.hopto.org

28 Ai nấy ở trong nhà hội
nghe những điều đó, thì tức giận
lắm. 29 Họ đứng dậy kéo Ngài
ra ngoài thành, đưa Ngài lên
đến chót núi, là nơi họ xây
thành ở trên, để quăng Ngài
xuống; 30 song Ngài qua giữa
bọn họ và đi khỏi.

Sự chữa người bị quỉ ám

31 Ngài xuống thành Ca-bê-
na-um, thuộc xứ Ga-li-lê, dạy-
dỗ trong ngày Sa-bát. 32 Mọi
người đều cảm-động về sự dạy-
dỗ của Ngài; vì Ngài dùng
quyền-phép mà phán.

33 Vả, trong nhà hội có một
người bị tà-ma ám, cất tiếng
kêu lớn lên rằng: Hỡi Jêsus
Na-xa-rét! 34 Chúng tôi với
Ngài có sự gì chăng? Ngài đến
để diệt chúng tôi sao? Tôi biết
Ngài là ai: là Đấng Thánh của
Đức Chúa Trời! 35 Song Đức
Chúa Jêsus quở nặng nó, mà
rằng: Hãy nín đi, và ra khỏi
người nầy. Quỉ bèn vật ngã
người giữa đám đông, rồi ra
khỏi, không làm hại chi đến
người. 36 Mọi người đều sững-
sờ, nói cùng nhau rằng: Ấy là
đạo gì đó? Người lấy phép và
quyền đuổi tà-ma, và chúng nó
liền ra! 37 Vậy, danh-tiếng Ngài
đồn khắp các nơi xung-quanh.

Bà gia Phi-e-rơ

38 Đức Chúa Jêsus ra khỏi
nhà hội, vào nhà Si-môn. Bà
gia Si-môn đang đau rét nặng
lắm. Người ta xin Ngài chữa
cho, 39 Ngài bèn nghiêng mình
trên người, truyền cho cơn rét,
rét liền lìa khỏi. Tức thì người
chờ dậy hầu việc.

Các thứ phép lạ khác

40 Khi mặt trời lặn rồi, ai nấy
có người đau, bất-kỳ bịnh gì,
đều đem đến cùng Ngài; Ngài
đặt tay lên từng người mà chữa
cho họ. 41 Cũng có các quỉ ra
khỏi nhiều kẻ, mà kêu lên rằng:
Ngài là Đấng Christ, Con Đức
Chúa Trời! Nhưng Ngài quở
nặng chúng nó, cấm không cho
nói mình biết Ngài là Đấng
Christ.

42 Vừa rạng ngày, Ngài ra đi
đến nơi vắng-vẻ, một đoàn dân
đông kéo đi tìm Ngài. Họ theo
kịp, giữ Ngài ở lại, không muốn
để Ngài đi. 43 Nhưng Ngài phán
cùng họ rằng: Ta cũng phải
rao Tin-lành của nước Đức
Chúa Trời nơi các thành khác;
vì cốt tại việc đó mà ta được
sai đến. 44 Vậy Ngài giảng-dạy
trong các nhà hội xứ Ga-li-lê.

Sự đánh cá lạ-lùng

5 1 Khi Đức Chúa Jêsus ở trên
bờ hồ Ghê-nê-xa-rết, đoàn
dân đông chen-lấn nhau xung-
quanh Ngài đặng nghe đạo Đức
Chúa Trời. 2 Ngài thấy hai chiếc
thuyền đậu gần bờ, người đánh
cá đã xuống khỏi thuyền giặt
lưới, 3 thì Ngài lên một chiếc
thuyền trong hai chiếc, là chiếc
của Si-môn, biểu người đem ra
khỏi bờ một chút; rồi Ngài
ngồi mà dạy-dỗ dân-chúng.

4 Khi Ngài phán xong thì biểu
Si-môn rằng: Hãy chèo ra ngoài

https://tieulun.hopto.org

sâu, thả lưới mà đánh cá. 5Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm không bắt được chi hết; dầu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới. 6Họ thả lưới xuống, được nhiều cá lắm đến nỗi lưới phải đứt ra. 7Họ bèn ra vọi gọi đồng-bạn mình ở thuyền khác đến giúp; bạn kia đến chở cá đầy hai chiếc thuyền, đến nỗi gần chìm. 8Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, liền sấp mình xuống ngang đầu-gối Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin ra khỏi tôi, vì tôi là người có tội. 9Số là, vì đánh cá dường ấy, nên Si-môn cùng mọi người ở với mình đều thất-kinh; Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, là những kẻ đồng-bạn với Si-môn cũng đồng một thể ấy. 10Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh lưới người. 11Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thảy mà theo Ngài.

Sự chữa bịnh phung

12Đức Chúa Jêsus đương ở trong thành kia, có một người mắc bịnh phung đầy mình, thấy Ngài thì sấp mặt xuống đất, mà nài xin rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi được sạch! 13Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ đến người ấy, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì, bịnh phung liền hết. 14Đức Chúa Jêsus cấm người đó học chuyện lại với ai; nhưng dặn rằng: Hãy đi tỏ mình cùng thầy tế-lễ; và dâng của-lễ về sự ngươi được sạch, theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ.

15Danh-tiếng Ngài càng ngày càng vang ra, và một đoàn dân đông nhóm-họp để nghe Ngài và để được chữa lành bịnh. 16Song Ngài lánh đi nơi đồng vắng mà cầu-nguyện.

Sự chữa bịnh bại

17Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang dạy-dỗ, có người Pha-ri-si và mấy thầy dạy luật từ các làng xứ Ga-li-lê, xứ Giu-đê, và thành Giê-ru-sa-lem đều đến, ngồi tại đó, quyền-phép Chúa ở trong Ngài để chữa lành các bịnh. 18Bấy giờ, có mấy người khiêng một kẻ đau bại trên giường, kiếm cách đem vào để trước mặt Đức Chúa Jêsus. 19Nhơn vì người ta đông lắm, không biết bởi đâu mà qua, họ bèn trèo lên mái nhà, dỡ ngói ra, dòng người và giường nhỏ xuống trước mặt Ngài, giữa đám đô-hội. 20Đức Chúa Jêsus thấy đức-tin của họ, bèn phán rằng: Hỡi người, tội-lỗi ngươi đã được tha. 21Các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si bèn nghị-luận rằng: Người nầy là ai mà nói phạm-thượng vậy? Ngoài Đức Chúa Trời, há có ai tha tội được sao? 22Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng họ, cất tiếng phán rằng: Các ngươi nghị-luận gì trong lòng? 23Nay nói rằng: Tội ngươi đã

https://tieulun.hopto.org

được tha, hoặc rằng : Ngươi hãy đứng dậy mà đi, thì bên nào dễ hơn ? 24 Vả, hầu cho các ngươi biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội : Ngài phán cùng kẻ bại rằng : Ta biểu ngươi đứng dậy, vác giường trở về nhà. 25 Tức thì kẻ bại đứng dậy trước mặt chúng, vác giường mình đã nằm, và đi về nhà, ngợi-khen Đức Chúa Trời. 26 Ai nấy đều sững-sờ, ngợi-khen Đức Chúa Trời ; và sợ-sệt lắm mà nói rằng : Hôm nay chúng ta đã thấy những việc dị-thường.

Chúa gọi Lê-vi. — Sự kiêng ăn

27 Kế đó, Đức Chúa Jêsus ra ngoài, thấy một người thâu thuế, tên là Lê-vi, đương ngồi tại sở thâu thuế. Ngài phán cùng người rằng : Hãy theo ta ! 28 Lê-vi bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài.

29 Lê-vi dọn tiệc trọng-thể đãi Ngài tại nhà mình, có nhiều người thâu thuế và kẻ khác cùng ngồi ăn đồng-bàn. 30 Các người Pha-ri-si và các thầy thông-giáo họ lằm-bằm, nói cùng môn-đồ Ngài rằng : Sao các ngươi ăn uống với người thâu thuế và kẻ phạm tội ? 31 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng : Không phải người khỏe-mạnh cần thầy thuốc, song là người đau-ốm. 32 Ta không phải đến gọi kẻ công-bình hối-cải, song gọi kẻ có tội.

33 Họ thưa Ngài rằng : Môn-đồ của Giăng thường kiêng ăn cầu-nguyện, cũng như môn-đồ của người Pha-ri-si, chẳng như môn-đồ của thầy ăn và uống. 34 Ngài đáp rằng : Trong khi chàng rể còn ở cùng bạn mừng cưới mình, các ngươi dễ bắt họ phải kiêng ăn được sao ? 35 Song đến ngày nào chàng rể phải đem đi khỏi họ, thì trong những ngày ấy họ mới kiêng ăn vậy.

36 Ngài lại lấy thi-dụ mà phán cùng họ rằng : Không ai xé một miếng áo mới mà vá áo cũ. Nếu vậy, áo mới phải rách, và miếng giẻ mới cũng không xứng với áo cũ. 37 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, nếu vậy, rượu mới làm nứt bầu ra ; rượu chảy mất và bầu cũng phải hư đi. 38 Song rượu mới phải đổ vào bầu mới. 39 Lại cũng không ai uống rượu cũ lại đòi rượu mới ; vì người nói rằng : Rượu cũ ngon hơn.

Bứt bông lúa mì

6 1 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì, môn-đồ bứt bông lúa, lấy tay vò đi và ăn. 2 Có mấy người Pha-ri-si nói rằng : Sao các ngươi làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát ? 3 Đức Chúa Jêsus phán rằng : Vậy các ngươi chưa đọc chuyện vua Đa-vít làm trong khi vua cùng kẻ đi theo bị đói sao ? 4 Thể nào vua vào đền Đức Chúa Trời, lấy bánh bày ra mà ăn, và cho kẻ đi theo ăn nữa, dầu là bánh chỉ các thầy tế-lễ mới được phép ăn thôi ? 5 Ngài

https://tieulun.hopto.org

lại phán rằng : Con người cũng là Chúa ngày Sa-bát.

Người teo tay

6 Một ngày Sa-bát khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội dạy-dỗ. Tại đó, có một người bàn tay hữu bị teo. 7 Vả, các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si chăm-chỉ xem Ngài, coi thử Ngài có chữa bịnh trong ngày Sa-bát chăng, để tìm dịp mà cáo Ngài. 8 Nhưng Ngài biết ý-tưởng họ, nên phán cùng người teo tay rằng : Hãy chờ dậy, đứng giữa chúng ta. Người ấy chờ dậy, và đứng lên. 9 Đức Chúa Jêsus liền phán cùng họ rằng : Ta hỏi các ngươi : Trong ngày Sa-bát, nên làm điều lành hay là làm điều dữ, nên cứu người hay là giết người ? 10 Đoạn, Ngài lấy mắt liếc khắp mọi người xung-quanh mình, rồi phán cùng người bịnh rằng : Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành. 11 Nhưng họ giận lắm, bèn bàn cùng nhau về việc mình có thể xử với Đức Chúa Jêsus cách nào.

Sự chọn mười hai sứ-đồ

12 Trong lúc đó, Đức Chúa Jêsus đi lên núi để cầu-nguyện ; và thức thâu đêm cầu-nguyện Đức Chúa Trời. 13 Đến sáng ngày, Ngài đòi môn-đồ đến, chọn mười hai người, gọi là sứ-đồ : 14 Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em ruột của Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my, 15 Ma-thi-ơ và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn gọi là Xê-lốt, 16 Giu-đe con của Gia-cơ, và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là kẻ phản Ngài.

Các sự dạy-bảo khác

17 Kế đó, Ngài cùng môn-đồ xuống, dừng lại nơi đồng bằng. Ở đó, có nhiều môn-đồ Ngài cùng đoàn dân rất đông từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-ru-sa-lem, và miền biển Ty-rơ, Si-đôn mà đến, để nghe Ngài dạy và cho được chữa lành bịnh mình. 18 Những kẻ mắc tà-ma khuấy-hại cũng đều được lành. 19 Cả đoàn dân đến kiếm cách rờ Ngài, vì từ Ngài có quyền-phép ra, chữa lành hết mọi người.

20 Đức Chúa Jêsus bèn ngước mắt ngó môn-đồ, mà phán rằng : Phước cho các ngươi nghèo-khó, vì nước Đức Chúa Trời thuộc về các ngươi ! 21 Phước cho các ngươi hiện đương đói, vì sẽ được no-đủ ! Phước cho các ngươi hiện đương khóc-lóc, vì sẽ được vui-mừng ! 22 Phước cho các ngươi khi vì cớ Con người, thiên-hạ sẽ ghét, đuổi, mắng-nhiếc các ngươi, bỏ tên các ngươi như đồ ô-uế ! 23 Ngày đó, hãy vui-vẻ, nhảy-nhót và mừng-rỡ, vì phần thưởng các ngươi trên trời sẽ lớn lắm ; bởi tổ-phụ họ cũng đối-đãi các đấng tiên-tri dường ấy.

24 Song, khốn cho các ngươi là người giàu-có, vì đã được sự yên-ủi của mình rồi ! 25 Khốn cho các ngươi là kẻ hiện đương no, vì sẽ đói ! Khốn cho các ngươi là kẻ hiện đương cười,

https://tieulun.hopto.org

vì sẽ đề tang và khóc-lóc!
26 Khốn cho các ngươi, khi mọi
người sẽ khen các ngươi, vì tổ-
phụ họ cũng xử với các tiên-tri
giả như vậy!

27 Nhưng ta phán cùng các
ngươi, là người nghe ta: Hãy
yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ
ghét mình, 28 chúc phước cho
kẻ rủa mình, và cầu-nguyện cho
kẻ sỉ-nhục mình. 29 Ai vả ngươi
má bên nầy, hãy đưa luôn má
bên kia cho họ; còn nếu ai dựt
áo ngoài của ngươi, thì cũng
đừng ngăn họ lấy luôn áo trong.
30 Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có
ai đoạt lấy của các ngươi, thì
đừng đòi lại. 31 Các ngươi muốn
người ta làm cho mình thể nào,
hãy làm cho người ta thể ấy.

32 Nếu các ngươi yêu kẻ yêu
mình, thì có ơn chi? Người có
tội cũng yêu kẻ yêu mình.
33 Nếu các ngươi làm ơn cho kẻ
làm ơn mình, thì có ơn chi?
Người có tội cũng làm như vậy.
34 Nếu các ngươi cho ai mượn
mà mong họ trả, thì có ơn chi?
Người có tội cũng cho người có
tội mượn, để được thâu lại y số.
35 Song các ngươi hãy yêu kẻ
thù mình; hãy làm ơn, hãy cho
mượn, mà đừng mong trả chi
hết. Vậy, phần thưởng của các
ngươi sẽ lớn, và các ngươi sẽ
làm con của Đấng Rất-Cao, vì
Ngài lấy nhơn-từ đối-đãi kẻ bạc
và kẻ dữ.

36 Hãy thương-xót như Cha
các ngươi hay thương-xót.
37 Đừng đoán-xét ai, thì các
ngươi khỏi bị đoán-xét; đừng
lên án ai, thì các ngươi khỏi bị
lên án; hãy tha-thứ, người sẽ
tha-thứ mình. 38 Hãy cho, người
sẽ cho mình; họ sẽ lấy đấu lớn,
nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp
trong lòng các ngươi; vì các
ngươi lường mực nào, thì họ
cũng lường lại cho các ngươi
mực ấy.

39 Ngài cũng phán cùng họ
một thí-dụ rằng: Kẻ mù có thể
dắc kẻ mù được chăng? Cả hai
há chẳng cùng té xuống hố sao?

40 Môn-đồ không hơn thầy;
nhưng hễ môn-đồ được trọn-
vẹn thì sẽ bằng thầy mình.
41 Sao ngươi nhìn thấy cái rác
trong mắt anh em mình, mà
không thấy cây đà trong mắt
ngươi? 42 Sao ngươi nói được
với anh em rằng: Anh ơi, để
tôi lấy cái rác trong mắt anh
ra, còn ngươi, thì không thấy
cây đà trong mắt mình? Hỡi kẻ
giả-hình, hãy lấy cây đà ra khỏi
mắt mình trước đã, rồi mới
thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi
mắt anh em. 43 Cây sanh trái
xấu không phải là cây tốt, cây
sanh trái tốt không phải là cây
xấu; 44 vì hễ xem trái thì biết
cây. Người ta không hái được
trái vả nơi bụi gai, hay là hái
trái nho nơi chòm kinh-cước.
45 Người lành bởi lòng chứa
đều thiện mà phát ra đều thiện,
kẻ dữ bởi lòng chứa đều ác mà
phát ra đều ác; vì do sự đầy-
dẫy trong lòng mà miệng nói ra.

46 Sao các ngươi gọi ta:
Chúa, Chúa, mà không làm theo
lời ta phán? 47 Ta sẽ chỉ cho

https://tieulun.hopto.org

các ngươi biết kẻ nào đến cùng ta, nghe lời ta, và làm theo, thì giống ai. 48 Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào đất cho sâu, xây nền trên vầng đá : nước tràn-lan, dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, nhưng không xô-động được, vì đã cất chắc-chắn. 49 Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo, thì giống như một người kia cất nhà trên đất không xây nền : dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư-hại lớn-lao.

Thầy đội ở thành Ca-bê-na-um

7 1 Khi Đức Chúa Jêsus rao-giảng xong mọi lời ấy trước mặt dân-chúng nghe rồi, thì Ngài vào thành Ca-bê-na-um.

2 Vả, một thầy đội kia có đứa đầy-tớ rất thiết-nghĩa đau gần chết, 3 nghe nói Đức Chúa Jêsus, bèn sai mấy trưởng-lão trong dân Giu-đa xin Ngài đến chữa cho đầy-tớ mình. 4 Mấy người đó đến cùng Đức Chúa Jêsus, mà nài xin rằng : Thầy đội thật đáng cho thầy nhậm đều nầy ; 5 vì người yêu dân ta, và đã cất nhà hội cho chúng tôi. 6 Đức Chúa Jêsus bèn đi với họ. Khi Ngài gần tới nhà, thầy đội sai bạn-hữu mình đi thưa Ngài rằng : Lạy Chúa, xin đừng tự phiền đến thế, vì tôi không đáng rước Chúa vào nhà tôi. 7 Tôi cũng nghĩ mình không đáng đến cùng Chúa ; song xin phán một lời, thì đầy-tớ tôi sẽ được lành. 8 Vì chính mình tôi là người thuộc dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có quân-lính dưới quyền tôi ; tôi biểu tên nầy rằng : Hãy đi ! thì nó đi ; biểu tên khác rằng : Hãy đến ! thì nó đến ; và biểu đầy-tớ tôi rằng : Hãy làm việc nầy ! thì nó làm. 9 Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, lấy làm lạ cho thầy đội, bèn xây lại cùng đoàn dân theo mình, mà phán rằng : Ta nói cùng các ngươi, dầu trong dân Y-sơ-ra-en, ta cũng chưa thấy một đức-tin lớn dường ấy. 10 Những kẻ sai đến trở về nhà, thấy đầy-tớ lành-mạnh.

Người trai-trẻ ở Na-in

11 Ngày mai, Đức Chúa Jêsus đi đến một thành, gọi là Na-in, có nhiều môn-đồ và một đoàn dân đông cùng đi với Ngài. 12 Khi Ngài đến gần cửa thành, họ vừa khiêng ra một người chết, là con trai một của mẹ góa kia ; có nhiều người ở thành đó đi đưa với bà góa ấy. 13 Chúa thấy, động lòng thương-xót người mà phán rằng : Đừng khóc ! 14 Đoạn, Ngài lại gần, rờ quan-tài, thì kẻ khiêng dừng lại. Ngài bèn phán rằng : Hỡi người trẻ kia, ta biểu ngươi chờ dậy. 15 Người chết vùng ngồi dậy và khởi-sự nói. Đức Chúa Jêsus giao người lại cho mẹ. 16 Ai nấy đều sợ-hãi, và ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng : Có đấng tiên-tri lớn đã dấy lên giữa

https://tieulun.hopto.org

chúng tôi, và Đức Chúa Trời
đã thăm-viếng dân Ngài. 17 Tin
nầy đồn ra khắp xứ Giu-đê,
và khắp xứ xung-quanh nơi
đó nữa.

Sự thăm-hỏi của Giăng Báp-tít

18 Môn-đồ của Giăng trình lại
hết cả chuyện đó với người.
19 Người bèn gọi hai môn-đồ
mình, sai đến thưa cùng Chúa
rằng: Thầy có phải là Đấng
phải đến, hay chúng tôi còn
phải đợi Đấng khác? 20 Hai
người đã đến cùng Đức Chúa
Jêsus, thưa rằng: Giăng Báp-tít
sai chúng tôi đến hỏi thầy:
Thầy có phải là Đấng phải đến,
hay chúng tôi còn phải đợi
Đấng khác? 21 Vả, chính giờ
đó, Đức Chúa Jêsus chữa lành
nhiều kẻ bịnh, kẻ tàn-tật, kẻ
mắc quỉ dữ, và làm cho nhiều
người đui được sáng. 22 Đoạn,
Ngài đáp rằng: Hãy về báo cho
Giăng sự các ngươi đã thấy và
đã nghe: kẻ đui được sáng, kẻ
què được đi, kẻ phung được
sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ
chết được sống lại, Tin-lành
đã rao-giảng cho kẻ nghèo.
23 Phước cho kẻ không vấp-
phạm vì cớ ta!

24 Hai người của Giăng sai
đến đã đi rồi, Đức Chúa Jêsus
mới phán cùng đoàn dân về
việc Giăng rằng: Các ngươi đã
đi xem chi nơi đồng vắng?
Xem cây sậy bị gió rung
chăng?... 25 Lại các ngươi còn
đi xem gì? Xem người ăn mặc
tốt-đẹp chăng? Kìa, những
người mặc áo sang-trọng, và ăn-
ở sung-sướng, thì ở trong đền-
đài các vua! 26 Song, rốt lại,
các ngươi đi xem gì? Xem một
đấng tiên-tri ư? Phải, ta nói,
một đấng trọng hơn tiên-tri
nữa. 27 Ấy về đấng đó mà có
lời chép rằng: « Nầy, ta sẽ sai
sứ ta đến trước mặt ngươi, và
dọn đường trước ngươi. » 28 Ta
nói cùng các ngươi, trong
những người bởi đờn-bà sanh
ra, không có ai lớn hơn Giăng
Báp-tít đâu; nhưng trong nước
Đức Chúa Trời, kẻ rất nhỏ còn
lớn hơn Giăng vậy. 29 Cả dân-
chúng cùng kẻ thâu thuế chịu
Giăng làm phép báp-têm, đều
xưng Đức Chúa Trời là công-
bình. 30 Song người Pha-ri-si
cùng các thầy dạy luật không
chịu Giăng làm phép báp-têm,
nên chê-bỏ ý Đức Chúa Trời
định về mình.

31 Vậy, ta sẽ sánh người đời
nầy với gì, họ giống như ai?
32 Họ giống như con trẻ ngồi
ngoài chợ, nói cùng nhau rằng:
Ta đã thổi sáo, mà bay không
nhảy múa; ta đã than-vãn, mà
bay không khóc. 33 Vả, Giăng
Báp-tít đã đến, không ăn bánh,
không uống rượu; thì các
ngươi nói rằng: Người mắc
quỉ dữ. 34 Con người đến, ăn
và uống, thì các ngươi nói rằng:
Ấy đó là người ham ăn mê uống,
bạn với người thâu thuế và kẻ
có tội. 35 Song sự khôn-ngoan
được xưng công-bình nhờ
những việc làm của nó.

https://tieulun.hopto.org

Người đờn-bà có tội được tha-thứ

36 Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Jêsus ăn tại nhà mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-ri-si thì Ngài ngồi bàn. 37 Vả, có một người đờn-bà xấu nết ở thành đó, nghe nói Đức Chúa Jêsus đương ngồi bàn tại nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm. 38 Người đứng đằng sau, nơi chơn Đức Chúa Jêsus, khóc, sa nước mắt trên chơn Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại hôn chơn Ngài và xức dầu thơm cho. 39 Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng: Nếu người nầy là đấng tiên-tri, chắc biết người đờn-bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đờn-bà xấu nết. 40 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói cùng ngươi. Người thưa rằng: Thưa thầy, xin cứ nói. — 41 Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người mắc năm trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm chục. 42 Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn? 43 Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đoán phải lắm. 44 Đoạn, Ngài xây lại người đờn-bà mà phán cùng Si-môn rằng: Ngươi thấy đờn-bà nầy không? Ta vào nhà ngươi, ngươi không cho nước rửa chơn; nhưng người đã lấy nước mắt thấm ướt chơn ta, rồi lấy tóc mình mà chùi. 45 Ngươi không hôn ta; nhưng người từ khi vào nhà ngươi, thì hôn chơn ta hoài. 46 Ngươi không xức dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu thơm xức chơn ta. 47 Vậy nên ta nói cùng ngươi, tội-lỗi đờn-bà nầy nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu-mến nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu-mến ít. 48 Ngài bèn phán cùng người đờn-bà rằng: Tội-lỗi ngươi đã được tha rồi. 49 Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: Người nầy là ai, mà cũng tha tội? 50 Nhưng Ngài phán cùng người đờn-bà rằng: Đức-tin của ngươi đã cứu ngươi; hãy đi cho bình-an.

Ví-dụ về người gieo giống

8 1 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi thành nầy đến thành kia, làng nầy đến làng khác, giảng-dạy và rao-truyền tin lành của nước Đức Chúa Trời. Có mười hai sứ-đồ ở với Ngài. 2 Cũng có mấy người đờn-bà đi theo Ngài, là những người đã được cứu khỏi quỉ ám và chữa khỏi bịnh: Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ người bảy quỉ dữ đã ra, 3 Gian-nơ vợ Chu-xa, là quan nội-vụ của vua Hê-rốt, Su-xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp của-cải cho Ngài.

https://tieulun.hopto.org

4 Khi có đoàn dân đông nhóm
lại, và người hết thảy các thành
đều đến cùng Ngài, thì Ngài lấy
thí-dụ mà phán cùng họ rằng:
5 Người gieo đi ra để gieo giống
mình. Khi vải giống, một phần
giống rơi ra dọc đường, bị giày-
đạp, và chim trời xuống ăn hết.
6 Một phần khác rơi ra nơi đất
đá-sỏi, khi mới mọc lên, liền héo
đi, vì không có hơi ẩm. 7 Một
phần khác rơi vào bụi gai, gai
mọc lên với hột giống, làm cho
nghẹt ngòi. 8 Lại có một phần
khác rơi xuống nơi đất tốt, thì
mọc lên, và kết-quả, một thành
trăm. Đương phán mấy lời đó,
Ngài kêu lên rằng: Ai có tai mà
nghe, hãy nghe!

9 Môn-đồ hỏi Ngài thí-dụ ấy
có nghĩa gì. 10 Ngài đáp rằng:
Đã ban cho các ngươi được
biết những sự mầu-nhiệm nước
Đức Chúa Trời; song, với kẻ
khác thì dùng thí-dụ mà nói,
để họ xem mà không thấy,
nghe mà không hiểu. 11 Nầy,
lời thí-dụ đó nghĩa như vầy:
Hột giống là đạo Đức Chúa Trời.
12 Phần rơi ra dọc đường, là
những kẻ đã nghe đạo; nhưng
về sau ma-quỉ đến, cướp lấy
đạo từ trong lòng họ, e rằng họ
tin mà được cứu chăng. 13 Phần
rơi ra đất đá-sỏi là kẻ nghe đạo,
bèn vui-mừng chịu lấy; nhưng
họ không có rễ, chỉ tin tạm mà
thôi; nên khi sự thử-thách xảy
đến, thì họ tháo lui. 14 Phần rơi
vào bụi gai, là những kẻ đã nghe
đạo, nhưng rồi đi, để cho sự lo-
lắng, giàu-sang, sung-sướng đời
nầy làm cho đạo phải nghẹt
ngòi, đến nỗi không sanh trái
nào được chín. 15 Song phần rơi
vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy lòng
thật-thà tử-tế nghe đạo, gìn-giữ,
và kết-quả một cách bền lòng.

16 Không ai đã thắp đèn lại
lấy thùng úp lại, hay là để
dưới giường; nhưng để trên
chơn đèn, hầu cho ai vào nhà
đều thấy sáng. 17 Thật không
có điều gì kín mà không phải lộ
ra, không có điều gì giấu mà
chẳng bị biết và tỏ ra. 18 Vậy,
hãy coi chừng về cách các
ngươi nghe; vì kẻ đã có, sẽ cho
thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy
sự họ tưởng mình có.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus

19 Mẹ và anh em Đức Chúa
Jêsus đến tìm Ngài; song vì
người ta đông lắm, nên không
đến gần Ngài được. 20 Vậy có
kẻ báo cho Ngài biết rằng: Mẹ
và anh em thầy ở ngoài, muốn
thấy thầy. 21 Nhưng Ngài đáp
rằng: Mẹ ta và anh em ta là kẻ
nghe đạo Đức Chúa Trời và
làm theo đạo ấy.

Cơn bão

22 Một ngày kia, Ngài xuống
thuyền với môn-đồ, mà phán
rằng: Hãy qua bên kia hồ; rồi
đi. 23 Khi thuyền đương chạy,
thì Ngài ngủ. Có cơn bão nổi
lên trong hồ, nước vào đầy
thuyền, đương nguy-hiểm lắm.
24 Môn-đồ bèn đến thức Ngài
dậy, rằng: Thầy ôi, Thầy ôi,
chúng ta chết! Nhưng Ngài,
vừa thức dậy, khiến gió và sóng

https://tieulun.hopto.org

phải bình-tịnh, thì liền bình-tịnh và yên-lặng như tờ. 25 Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: Đức-tin các ngươi ở đâu? Môn-đồ sợ-hãi và bỡ-ngỡ, nói với nhau rằng: Người nầy là ai, khiến đến gió và nước, mà cũng phải vâng lời người?

Người Giê-ra-sê bị quỉ ám

26 Kế đó, ghé vào đất của dân Giê-ra-sê, ngang xứ Ga-li-lê. 27 Khi Đức Chúa Jêsus lên bờ, có một người ở thành ấy bị nhiều quỉ ám đi gặp Ngài. Đã lâu nay, người không mặc áo, không ở nhà, song ở nơi mồ-mả. 28 Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jêsus, thì la lên inh-ỏi, và đến gieo mình nơi chơn Ngài, nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời rất-cao, tôi với Ngài có sự chi chăng? Tôi cầu xin Ngài, đừng làm khổ tôi. 29 Vì Đức Chúa Jêsus đương truyền cho tà-ma phải ra khỏi người đó mà nó ám đã lâu; dầu họ giữ người, xiềng và còng chơn lại, người cứ bẻ xiềng tháo còng, và bị quỉ dữ đem vào nơi đồng vắng. 30 Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Mầy tên gì? Người thưa rằng: Quân-đội; vì nhiều quỉ đã ám vào người. 31 Chúng nó bèn cầu xin Đức Chúa Jêsus đừng khiến mình xuống vực sâu.

32 Vả, ở đó có một bầy heo đông đương ăn trên núi. Các quỉ xin Đức Chúa Jêsus cho chúng nó nhập vào những heo ấy, Ngài bèn cho phép. 33 Vậy, các quỉ ra khỏi người đó, nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên bực cao đâm đầu xuống hồ và chết chìm. 34 Các kẻ chăn heo thấy vậy, chạy trốn, đồn tin ấy ra trong thành và trong nhà-quê.

35 Thiên-hạ bèn đổ ra xem việc mới xảy ra; khi họ đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người mà các quỉ mới ra khỏi ngồi dưới chơn Đức Chúa Jêsus, mặc áo-quần, bộ tỉnh-táo, thì sợ-hãi lắm. 36 Những người đã xem thấy sự lạ đó, thuật lại cho thiên-hạ biết người bị quỉ ám được cứu khỏi thế nào.

37 Hết thảy dân ở miền người Giê-ra-sê xin Đức Chúa Jêsus lia khỏi xứ họ, vì họ sợ-hãi lắm. Ngài bèn xuống thuyền trở về. 38 Người đã khỏi những quỉ ám xin phép ở với Ngài, nhưng Đức Chúa Jêsus biểu về, mà rằng: 39 Hãy về nhà ngươi, thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã làm cho ngươi. Vậy, người ấy đi, đồn khắp cả thành mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình.

Con gái Giai-ru và người đờn-bà đau huyết

40 Khi trở về, có đoàn dân đông rước Ngài; vì ai nấy cũng trông-đợi Ngài. 41 Có người cai nhà hội tên là Giai-ru đến sấp mình xuống nơi chơn Đức Chúa Jêsus, xin Ngài vào nhà mình. 42 Vì người có con gái một, mười hai tuổi, gần chết.

Khi Đức Chúa Jêsus đương đi, dân-chúng lấn-ép Ngài tứ

https://tieulun.hopto.org

phía. 43 Bấy giờ, có một người đờn-bà đau binh mất huyết mười hai năm rồi, cũng đã tốn hết tiền-của về thầy thuốc, không ai chữa lành được, 44 đến đằng sau Ngài rờ trôn áo ; tức thì huyết cầm lại. 45 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng : Ai rờ đến ta ? Ai nấy đều chối ; Phi-e-rơ và những người đồng-bạn thưa rằng : Thưa thầy, đoàn dân vây lấy và ép thầy. 46 Đức Chúa Jêsus phán rằng : Có người đã rờ đến ta, vì ta nhận biết có quyền-phép từ ta mà ra. 47 Người đờn-bà thấy mình không thể giấu được nữa, thì run-sợ, đến sấp mình xuống nơi chơn Ngài, tỏ thật trước mặt dân-chúng vì cớ nào mình đã rờ đến, và liền được lành làm sao. 48 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hỡi con gái ta, đức-tin ngươi đã chữa lành ngươi ; hãy đi cho bình-an.

49 Ngài còn đương phán, có kẻ ở nhà người cai nhà hội đến nói với người rằng : Con gái ông chết rồi ; đừng làm phiền Thầy chi nữa. 50 Song Đức Chúa Jêsus nghe vậy, phán cùng Giai-ru rằng : Đừng sợ, hãy tin mà thôi, thì con ngươi sẽ được cứu. 51 Khi đến nhà, Ngài chỉ cho Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, và cha mẹ con ấy vào cùng Ngài. 52 Ai nấy đều khóc-lóc than-vãn về con đó. Nhưng Ngài phán rằng : Đừng khóc, con nầy không phải chết, song nó ngủ. 53 Họ biết nó thật chết rồi, bèn nhạo-báng Ngài. 54 Nhưng Đức Chúa Jêsus cầm lấy tay con ấy, gọi lớn tiếng lên rằng : Con ơi, hãy chờ dậy ! 55 Linh-hồn bèn hoàn lại, con ấy chờ dậy liền ; rồi Ngài truyền cho nó ăn. 56 Cha mẹ nó lấy làm lạ ; nhưng Ngài cấm nói lại sự xảy ra đó với ai.

Mười hai sứ-đồ được sai đi

9 1 Đức Chúa Jêsus nhóm-họp mười hai sứ-đồ, ban quyền-năng phép-tắc để trị quỉ chữa bịnh. 2 Rồi Ngài sai đi rao-giảng về nước Đức Chúa Trời cùng chữa lành kẻ có bịnh. 3 Ngài dạy rằng : Đi đường chớ đem gì theo hết, hoặc gậy, hoặc bao, hoặc bánh, hoặc tiền-bạc ; cũng đừng đem hai áo. 4 Hễ các ngươi vào nhà nào, hãy ở đó cho đến khi đi. 5 Còn ai không tiếp-rước các ngươi, hãy ra khỏi thành họ và phủi bụi chơn mình, để làm chứng nghịch cùng họ. 6 Vậy, các sứ-đồ ra đi, từ làng nầy tới làng kia, rao-giảng Tin-lành khắp nơi và chữa lành người có bịnh.

Sự lo-sợ của vua Hê-rốt

7 Bấy giờ, Hê-rốt là vua chư-hầu, nghe nói về các việc xảy ra, thì không biết nghĩ làm sao ; vì kẻ nầy nói rằng : Giăng đã từ kẻ chết sống lại ; 8 kẻ khác nói rằng : Ê-li đã hiện ra ; và kẻ khác nữa thì rằng : Một trong các đấng tiên-tri đời xưa đã

https://tieulun.hopto.org

sống lại. 9 Song Hê-rốt thì nói: Ta đã truyền chém Giăng rồi; vậy người nầy là ai, mà ta nghe làm những việc dường ấy? Vua bèn tìm cách thấy Đức Chúa Jêsus.

Sự hóa bánh ra nhiều

10 Các sứ-đồ trở về trình cùng Đức Chúa Jêsus mọi việc mình đã làm. Ngài bèn đem các sứ-đồ đi tẻ ra với mình đến gần thành kia gọi là Bết-sai-đa. 11 Nhưng dân-chúng nghe vậy, thì đi theo Ngài. Đức Chúa Jêsus tiếp-đãi dân-chúng, giảng cho họ về nước Đức Chúa Trời, và chữa cho những kẻ cần được lành bịnh.

12 Khi gần tối, mười hai sứ-đồ đến gần Ngài mà thưa rằng: Xin truyền cho dân-chúng về, để họ đến các làng các ấp xung-quanh mà trọ và kiếm chi ăn; vì chúng ta ở đây là nơi vắng-vẻ. 13 Song Ngài phán rằng: Chính các ngươi hãy cho họ ăn. Các sứ-đồ thưa rằng: Vì thử chính mình chúng tôi không đi mua đồ-ăn cho hết thảy dân nầy, thì chỉ có năm cái bánh và hai con cá mà thôi. 14 Vả, bấy giờ có độ năm ngàn người nam ở đó. Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: Hãy biểu chúng ngồi từng hàng năm mươi người. 15 Môn-đồ làm theo lời; chúng ngồi xuống hết thảy. 16 Đoạn, Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời chúc phước, rồi bẻ ra trao cho môn-đồ, đặng phát cho đoàn dân. 17 Ai nấy ăn no rồi, người ta thâu được mười hai giỏ đầy những miếng thừa.

Phi-e-rơ xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ

18 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang cầu-nguyện riêng, môn-đồ nhóm lại xung-quanh Ngài, Ngài hỏi rằng: Trong dân-chúng, họ nói ta là ai? 19 Thưa rằng: Người nầy nói là Giăng Báp-tít, người kia nói là Ê-li; kẻ khác nói là một trong các đấng tiên-tri đời xưa sống lại. 20 Ngài lại hỏi rằng: Còn về phần các ngươi thì nói ta là ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ của Đức Chúa Trời. 21 Đức Chúa Jêsus nghiêm-cấm môn-đồ nói sự ấy với ai, 22 và phán thêm rằng: Con người phải chịu nhiều đều khốn-khổ, phải bị các trưởng-lão, các thầy tế-lễ cả, và các thầy thông-giáo bỏ ra, phải bị giết, cách ba ngày phải sống lại.

23 Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập-tự-giá mình mà theo ta. 24 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ ta mất sự sống, thì sẽ cứu. 25 Nếu ai được cả thiên-hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? 26 Vì nếu ai hổ-thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ-thẹn về họ khi Ngài ngự trong sự vinh-hiển của mình, của Cha, và của thiên-sứ thánh mà đến. 27 Quả

https://tieulun.hopto.org

thật, ta nói cùng các ngươi, một vài người trong các ngươi đương đứng đây sẽ không chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời.

Sự hóa-hình

28 Độ tám ngày sau khi phán các lời đó, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Giăng và Gia-cơ đi với mình lên trên núi để cầu-nguyện. 29 Đương khi cầu-nguyện, diện-mạo Ngài khác thường, áo Ngài trở nên sắc trắng chói-lòa. 30 Và nầy, có hai người nói chuyện cùng Ngài; ấy là Môi-se và Ê-li, 31 hiện ra trong sự vinh-hiển, và nói về sự Ngài qua đời, là sự sẽ phải ứng-nghiệm tại thành Giê-ru-sa-lem. 32 Phi-e-rơ cùng đồng-bạn mình buồn ngủ lắm, nhưng vừa tỉnh-thức ra, thấy vinh-hiển của Đức Chúa Jêsus và hai đấng ấy đứng gần Ngài. 33 Lúc hai đấng ấy lìa khỏi Đức Chúa Jêsus, Phi-e-rơ thưa Ngài rằng: Thưa thầy, chúng ta ở đây tốt lắm, hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se, và một cái cho Ê-li. Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi. 34 Khi người còn đương nói, có một đám mây kéo đến, bao-phủ lấy; và khi vào trong đám mây, các môn-đồ đều sợ-hãi. 35 Bấy giờ, nghe có tiếng từ trong đám mây phán ra rằng: Nầy là Con ta, Người được lựa-chọn của ta, hãy nghe Người. 36 Khi tiếng ấy phát ra, thì Đức Chúa Jêsus ở một mình. Các môn-đồ nín-lặng, không nói cùng ai về sự mình đã thấy.

Người bị quỉ ám

37 Bữa sau, khi Chúa cùng môn-đồ từ núi xuống, có đoàn dân đông đến đón-rước Ngài. 38 Một người trong đám đông kêu lên rằng: Lạy thầy, xin thầy đoái đến con trai tôi, vì là con một tôi. 39 Một quỉ ám nó, thình-lình kêu-la; quỉ vật-vã nó dữ-tợn, làm cho sôi bọt miếng, mình-mẩy nát hết, rồi mới ra khỏi. 40 Tôi đã xin môn-đồ thầy đuổi quỉ đó, nhưng họ đuổi không được. 41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng-dõi không tin và bội-nghịch kia, ta ở với các ngươi và nhịn các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem con của ngươi lại đây. 42 Đứa con trai vừa lại gần, quỉ xô nó nhào xuống đất, và vật-vã dữ-tợn. Song Đức Chúa Jêsus quở nặng tà-ma, chữa lành con trẻ ấy, và giao lại cho cha nó.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự chết mình

43 Ai nấy đều lấy làm lạ về quyền-phép cao-trọng của Đức Chúa Trời. Khi mọi người đang khen-lạ các việc Đức Chúa Jêsus làm, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: 44 Về phần các ngươi, hãy nghe kỹ đều ta sẽ nói cùng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta. 45 Nhưng môn-đồ không hiểu lời ấy, vì đã che-khuất cho mình để chẳng rõ nghĩa làm sao; và sợ không dám hỏi Ngài về lời ấy.

https://tieulun.hopto.org

Sự cao-trọng thật

46 Các môn-đồ biện-luận cùng
nhau cho biết ai là lớn hơn hết
trong hàng mình. 47 Nhưng Đức
Chúa Jêsus biết ý-tưởng trong
lòng môn-đồ, thì lấy một đứa
con trẻ để gần mình, 48 mà phán
rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp
con trẻ nầy, tức là tiếp ta; còn
ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã
sai ta. Vì kẻ nào hèn-mọn hơn
hết trong vòng các ngươi, ấy
chính người đó là kẻ cao-trọng.

49 Giăng cất tiếng nói rằng:
Thưa thầy, chúng tôi từng thấy
có kẻ nhơn danh thầy mà trừ
quỉ; chúng tôi đã cấm họ, vì
không cùng chúng tôi theo thầy.
50 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Đừng cấm họ, vì ai không
nghịch cùng các ngươi, là thuận
với các ngươi.

Sự Đức Chúa Jêsus đi lên thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 9 : 51 đến 19 : 28)

Đức Chúa Jêsus tại Sa-ma-ri

51 Khi gần đến kỳ Đức Chúa
Jêsus được đem lên khỏi thế-
gian, Ngài quyết định đi thành
Giê-ru-sa-lem. 52 Ngài sai kẻ đem
tin đi trước mình. Họ ra đi,
vào một làng của người Sa-ma-ri
để sửa-soạn nhà trọ cho Ngài;
53 song người Sa-ma-ri không
tiếp-rước Ngài, vì Ngài đi thẳng
lên thành Giê-ru-sa-lem. 54 Gia-
cơ và Giăng là môn-đồ Ngài,
thấy vậy, nói rằng: Thưa Chúa,
Chúa có muốn chúng tôi khiến
lửa từ trên trời xuống thiêu họ
chăng? 55 Nhưng Đức Chúa
Jêsus xây lại quở hai người,
[mà rằng: Các ngươi không
biết tâm-thần nào xui-giục
mình]. (a) 56 Rồi Ngài cùng môn-
đồ đi qua làng khác.

Cần phải thề nào đặng theo Chúa

57 Đang khi đi đường, có kẻ
thưa Ngài rằng: Chúa đi đâu tôi
sẽ theo đó. 58 Đức Chúa Jêsus
đáp rằng: Con cáo có hang,
chim trời có ổ; song Con người
không có chỗ mà gối đầu.

59 Ngài phán cùng kẻ khác
rằng: Ngươi hãy theo ta. Kẻ ấy
thưa rằng: Xin cho phép tôi
đi chôn cha tôi trước đã.
60 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Hãy để kẻ chết chôn kẻ
chết; còn ngươi, hãy đi rao-
giảng nước Đức Chúa Trời.

61 Có kẻ khác nữa thưa rằng:
Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa,
song xin cho phép tôi trước về
từ-giã người trong nhà tôi.
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng:
Ai đã tra tay cầm cày, còn ngó
lại đằng sau, thì không xứng-
đáng với nước Đức Chúa Trời.

Sự sai bảy mươi môn-đồ đi

10 1 Kế đó, Chúa chọn bảy
mươi môn-đồ khác, sai
từng đôi đi trước Ngài, đến các

(a) Câu trong hai móc nầy có mấy bản không có. Có bản lại thêm cả câu nầy: Con người đã đến không phải để làm mất các linh-hồn, song để cứu cho.

https://tieulun.hopto.org

thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi.

2 Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Mùa gặt thì trúng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa của mình. 3 Hãy đi; nầy, ta sai các ngươi đi, khác nào như chiên con ở giữa bầy muông-sói. 4 Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường. 5 Hễ các ngươi vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu sự bình-an cho nhà nầy! 6 Nếu nhà đó có người nào đáng được bình-an, sự bình-an của các ngươi sẽ giáng cho họ; bằng không, sẽ trở về các ngươi. 7 Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các ngươi, vì người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà nầy sang nhà khác. 8 Hễ các ngươi vào thành nào, mà người ta tiếp-rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho. 9 Hãy chữa kẻ bịnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đến gần các ngươi. 10 Song hễ các ngươi vào thành nào, họ không tiếp-rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng: 11 Đối với các ngươi, chúng ta cũng phủi bụi của thành các ngươi đã dính chơn chúng ta; nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần các ngươi rồi. 12 Ta phán cùng các ngươi, đến ngày cuối-cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành nầy.

13 Khốn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mầy, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và đội tro mà ăn-năn từ lâu rồi. 14 Vậy, đến ngày phán-xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay. 15 Còn mầy, thành Ca-bê-na-um, mầy sẽ được nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới âm-phủ! 16 Ai nghe các ngươi, ấy là nghe ta; ai bỏ các ngươi, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta.

17 Bảy mươi môn-đồ trở về cách vui-vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, các quỉ cũng phục chúng tôi. 18 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỉ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. 19 Nầy, ta đã ban quyền cho các ngươi giày-đạp rắn, bò-cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chơn; không gì làm hại các ngươi được. 20 Dầu vậy, chớ mừng vì các quỉ phục các ngươi; nhưng hãy mừng vì tên các ngươi đã ghi trên thiên-đàng.

Tin-lành tỏ ra cho trẻ con

21 Cũng giờ đó, Đức Chúa Jêsus nức lòng bởi Đức Thánh-Linh, bèn phán rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, tôi ngợi-khen Cha, vì Cha đã giấu những sự nầy với kẻ khôn-ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho trẻ nhỏ hay! Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy đều đó là tốt-lành. 22 Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai

https://tieulun.hopto.org

biết Con là ai ; ngoài Con, và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không có ai biết Cha là ai.

23 Đoạn, Ngài xây lại cùng môn-đồ mà phán riêng rằng: Phước cho mắt nào được thấy đều các ngươi thấy ! 24 Vì ta nói cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên-tri và vua-chúa ước-ao thấy đều các ngươi thấy, mà chẳng từng thấy, ước-ao nghe đều các ngươi nghe, mà chẳng từng nghe.

Thí-dụ về người Sa-ma-ri nhơn-lành

25 Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi đặng thử Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời ? 26 Ngài phán rằng : Trong luật-pháp có chép điều gì? Ngươi đọc gì trong đó? 27 Thưa rằng : « Ngươi phải hết lòng, hết linh-hồn, hết sức, hết trí mà kính-mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi ; và yêu người lân-cận như mình. » 28 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đáp phải lắm; hãy làm điều đó, thì được sống.

29 Song thầy ấy muốn xưng mình là công-bình, nên thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng : Ai là người lân-cận tôi? 30 Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán rằng: Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào tay kẻ cướp, nó giựt-lột hết, đánh cho mình-mẩy bị thương, rồi đi, để người đó nửa sống nửa chết. 31 Vả, gặp một thầy tế-lễ đi xuống đường đó, thấy người ấy, thì đi qua khỏi. 32 Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần, thấy, rồi đi qua khỏi. 33 Song có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần người đó, ngó thấy thì động lòng thương ; 34 bèn áp lại, lấy dầu và rượu xức chỗ bị thương, rồi rịt lại ; đoạn, cho cỡi con vật mình, đem đến nhà quán, mà săn-sóc cho. 35 Đến ngày mai, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán, dặn rằng : Hãy săn-sóc người nầy, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả. 36 Trong ba người đó, ngươi tưởng ai là lân-cận với kẻ bị cướp ? 37 Thầy dạy luật thưa rằng : Ấy là người đã lấy lòng thương-xót đãi người. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, làm theo như vậy.

Ma-thê và Ma-ri

38 Khi Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ đi đường, đến một làng kia, có người đờn-bà, tên là Ma-thê, rước Ngài vào nhà mình. 39 Người có một em gái, tên là Ma-ri, ngồi dưới chơn Chúa mà nghe lời Ngài. 40 Vả, Ma-thê mắng lo về việc vặt, đến thưa Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, em tôi để một mình tôi hầu việc, Chúa há không nghĩ đến sao ? Xin biểu nó giúp tôi. 41 Chúa đáp rằng : Hỡi Ma-thê, Ma-thê, ngươi chịu khó và bối-rối về nhiều việc ; 42 nhưng có một việc cần mà thôi. Ma-ri đã lựa phần tốt, là phần không có ai cất lấy được.

https://tieulun.hopto.org

Sự cầu-nguyện

11 1Có một ngày, Đức Chúa Jêsus cầu-nguyện ở nơi kia. Khi cầu-nguyện xong, một môn-đồ thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu-nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn-đồ mình. 2Ngài phán rằng: Khi các ngươi cầu-nguyện, hãy nói: Lạy Cha! danh Cha được thánh; nước cha được đến; 3xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy; 4xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha kẻ mích lòng mình; và xin chớ đem chúng tôi vào sự cám-dỗ!

5 Đoạn, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Nếu một người trong các ngươi có bạn-hữu, nửa đêm đến nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh, 6vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không có chi đãi người. 7Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng khuấy-rối tôi, cửa đóng rồi, con cái và tôi đã đi ngủ, không dậy được mà lấy bánh cho anh; — 8ta nói cùng các ngươi, dầu người ấy không chịu dậy cho bánh vì là bạn mình, nhưng vì cớ người kia làm rộn, sẽ dậy và cho người đủ sự cần-dùng. 9Ta lại nói cùng các ngươi: Hãy xin, sẽ ban cho; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. 10Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ mở cửa cho ai gõ.

11Trong các ngươi có ai làm cha, khi con mình xin bánh mà cho đá chăng? Hay là xin cá, mà cho rắn thay vì cá chăng? 12Hay là xin trứng, mà cho bò-cạp chăng? 13Vậy nếu các ngươi là người xấu, còn biết cho con cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các ngươi ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh-Linh cho người xin Ngài!

Chúa chữa lành người bị quỉ ám; binh-vực chức-vụ mình và từ-chối làm phép lạ

14Đức Chúa Jêsus đuổi một quỉ câm; khi quỉ ra khỏi, người câm liền nói được. Dân-chúng đều lấy làm lạ; 15song có mấy kẻ nói rằng: Người nầy nhờ Bê-en-xê-bu là chúa quỉ mà trừ quỉ. 16Kẻ khác muốn thử Ngài, thì xin Ngài một dấu lạ từ trời xuống.

17Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng họ, bèn phán rằng: Nước nào tự chia-rẽ nhau thì tan-hoang, nhà nào tự chia-rẽ nhau thì đổ xuống. 18Vậy nếu quỉ Sa-tan tự chia-rẽ nhau, thì nước nó còn sao được, vì các ngươi nói ta nhờ Bê-en-xê-bu mà trừ quỉ? 19Nếu ta nhờ Bê-en-xê-bu mà trừ quỉ, thì con các ngươi nhờ ai mà trừ quỉ? Bởi vậy, chính con các ngươi sẽ làm quan án các ngươi. 20Nhưng nếu ta cậy ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỉ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các ngươi rồi. 21Khi một người mạnh sức cầm khí-giới giữ cửa nhà mình, thì của-cải nó vững-vàng. 22Nhưng có

https://tieulun.hopto.org

người khác mạnh hơn đến thắng được, thì cướp lấy khí-giới người kia đã nhờ-cậy, và phân-phát sạch của-cải.

23 Phàm ai không theo ta, thì nghịch cùng ta, ai không thâu-hiệp với ta, thì tan-lạc. 24 Khi tà-ma đã ra khỏi một người, thì đi dông-dài các nơi khô-khan để kiếm chỗ nghỉ. Kiếm không được, thì nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta là nơi ta mới ra khỏi. 25 Nó trở về, thấy nhà quét sạch và dọn-dẹp tử-tế, 26 bèn đi rủ bảy quỉ khác dữ hơn mình vào nhà mà ở; vậy, số-phận người nầy lại khốn-khổ hơn phen trước.

27 Đức Chúa Jêsus đương phán những điều ấy, có một người đờn-bà ở giữa dân-chúng cất tiếng thưa rằng: Phước cho dạ đã mang Ngài và vú đã cho Ngài bú! 28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Những kẻ nghe và giữ lời Đức Chúa Trời còn có phước hơn!

29 Khi dân-chúng nhóm lại đông lắm, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Dòng-dõi nầy là dòng-dõi độc-ác; họ xin một dấu lạ, song sẽ không cho dấu lạ nào khác hơn dấu lạ của Giô-na. 30 Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve, thì cũng một thể ấy, Con người sẽ là dấu lạ cho dòng-dõi nầy. 31 Đến ngày phán-xét, nữ-hoàng Nam-phương sẽ đứng dậy với người của dòng-dõi nầy và lên án họ, vì người từ nơi đầu-cùng đất đến nghe lời khôn-ngoan vua Sa-lô-môn, mà nầy, ở đây có Đấng hơn vua Sa-lô-môn! 32 Đến ngày phán-xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với người của dòng-dõi nầy và lên án họ, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng-dạy và ăn-năn; mà nầy, ở đây có Đấng hơn Giô-na!

33 Không ai thắp đèn mà để chỗ khuất hay là dưới thùng, nhưng để trên chơn đèn, hầu cho kẻ vào được thấy sáng. 34 Mắt là đèn của thân-thể; nếu mắt ngươi sõi-sáng, cả thân-thể ngươi được sáng-láng; song nếu mắt ngươi xấu, thân-thể ngươi phải tối-tăm. 35 Ấy vậy, hãy coi chừng kẻo sự sáng trong mình ngươi hóa ra sự tối chăng. 36 Nếu cả thân-thể ngươi sáng-láng, không có phần nào tối-tăm, thì sẽ được sáng hết thảy, cũng như khi có cái đèn soi sáng cho ngươi vậy.

Lời giảng cho người Pha-ri-si

37 Đức Chúa Jêsus đương phán, có một người Pha-ri-si mời Ngài về nhà dùng bữa. Ngài vào ngồi bàn. 38 Người Pha-ri-si thấy Ngài không rửa trước bữa ăn, thì lấy làm lạ. 39 Nhưng Chúa phán rằng: Hỡi các ngươi là người Pha-ri-si, các ngươi rửa sạch bề ngoài chén và mâm, song bề trong đầy sự trộm-cướp và điều dữ. 40 Hỡi kẻ dại-dột! Đấng đã làm nên bề ngoài, há không làm nên bề trong nữa sao? 41 Thà các ngươi lấy của mình có mà bố-thí, thì mọi điều sẽ sạch cho

https://tieulun.hopto.org

các ngươi. 42 Song khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì các ngươi nộp một phần mười về bạc-hà, hồi-hương, cùng mọi thứ rau, còn sự công-bình và sự kính-mến Đức Chúa Trời, thì các ngươi bỏ qua! Ấy là các việc phải làm, mà cũng không nên bỏ qua các việc khác. 43 Khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì các ngươi ưa ngôi cao nhứt trong nhà hội, và thích người ta chào mình giữa chợ! 44 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi giống như mả loạn, người ta bước lên trên mà không biết!

45 Một thầy dạy luật bèn cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, thầy nói vậy cũng làm sỉ-nhục chúng tôi. 46 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Khốn cho các ngươi nữa, là thầy dạy luật, vì các ngươi chất cho người ta gánh nặng khó mang, mà tự mình thì không động ngón tay đến! 47 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi xây mồ-mả các đấng tiên-tri mà tổ-phụ mình đã giết! 48 Như vậy, các ngươi nhắc lại và ưng-thuận việc tổ-phụ mình đã làm; vì họ đã giết các đấng tiên-tri, còn các ngươi lại xây mồ cho. 49 Vậy nên, sự khôn-ngoan của Đức Chúa Trời đã phán rằng: Ta sẽ sai đấng tiên-tri và sứ-đồ đến cùng chúng nó; chúng nó sẽ giết kẻ nầy, bắt-bớ kẻ kia, 50 hầu cho huyết mọi đấng tiên-tri đổ ra từ khi sáng-thế, cứ dòng-dõi nầy mà đòi, 51 là từ huyết A-ben cho đến huyết Xa-cha-ri đã bị giết giữa khoảng bàn-thờ và đền-thờ; phải, ta nói cùng các ngươi, sẽ cứ dòng-dõi nầy mà đòi huyết ấy. 52 Khốn cho các ngươi, là thầy dạy luật, vì các ngươi đã đoạt lấy chìa khóa của sự biết, chính mình không vào, mà người khác muốn vào, lại ngăn-cấm không cho!

53 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đó rồi, các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si bèn ra sức ép Ngài dữ-tợn, lấy nhiều câu hỏi khêu-chọc Ngài, 54 và lập mưu để bắt-bẻ lời nào từ miệng Ngài nói ra.

Lời răn-dạy các môn-đồ

12 1 Khi ấy, dân-chúng nhóm lại kể hàng ngàn người, đến nỗi giày-đạp nhau, Đức Chúa Jêsus mới trước hết phán cùng môn-đồ rằng: Hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si, là sự giả-hình. 2 Chẳng có sự gì giấu mà không phải lộ ra, chẳng có sự gì kín mà không được biết. 3 Vậy nên mọi điều mà các ngươi đã nói nơi tối, sẽ nghe ra nơi sáng; mọi điều mà các ngươi đã nói vào lỗ tai trong buồng, sẽ giảng ra trên mái nhà. 4 Ta nói cùng các ngươi, là bạn-hữu ta: Đừng sợ kẻ giết xác rồi sau không làm gì được nữa. 5 Song ta chỉ cho các ngươi biết phải sợ ai: phải sợ Đấng khi đã giết rồi, có quyền bỏ xuống địa-ngục; phải, ta nói cùng các ngươi,

https://tieulun.hopto.org

ấy là Đấng các ngươi phải sợ!
6 Người ta há chẳng bán năm
con chim sẻ giá hai đồng tiền
sao? Nhưng Đức Chúa Trời
không quên một con nào hết.
7 Dầu đến tóc trên đầu các ngươi
cũng đã đếm cả rồi. Đừng sợ
chi, vì các ngươi trọng hơn
nhiều chim sẻ.

8 Ta nói cùng các ngươi, ai sẽ
xưng ta trước mặt thiên-hạ, thì
Con người cũng sẽ xưng họ
trước mặt thiên-sứ của Đức
Chúa Trời. 9 Nhưng ai chối ta
trước mặt thiên-hạ, thì họ sẽ bị
chối trước mặt thiên-sứ của
Đức Chúa Trời. 10 Ai nói nghịch
cùng Con người, thì sẽ được
tha; song kẻ nói lộng-ngôn
phạm đến Đức Thánh-Linh, thì
không được tha đâu. 11 Khi
người ta đem các ngươi đến
nhà hội, trước mặt quan án và
quan cai-trị, thì chớ lo về nói
cách nào để binh-vực mình,
hoặc nói lời gì; 12 bởi vì chính
giờ đó Đức Thánh-Linh sẽ dạy
các ngươi những lời phải nói.

Sự hà-tiện

13 Bấy giờ, một người giữa
dân-chúng thưa rằng: Thưa
thầy, xin biểu anh tôi chia gia-
tài cho tôi. 14 Nhưng Đức Chúa
Jêsus đáp rằng: Hỡi người kia,
ai đặt ta làm quan xử kiện hay
là chia của cho các ngươi?
15 Đoạn, Ngài phán cùng chúng
rằng: Hãy giữ cẩn-thận chớ hà-
tiện gì hết; vì sự sống của người
ta không phải cốt tại của-cải
mình dư-dật đâu.

16 Ngài lại phán cùng chúng
lời ví-dụ nầy: Ruộng của một
người giàu kia sinh lợi nhiều
lắm, 17 người bèn tự nghĩ rằng:
Ta phải làm thế nào? Vì không
có đủ chỗ chứa hết sản-vật.
18 Lại nói: Nầy, việc ta sẽ làm:
ta phá cả kho-tàng và cất cái
khác lớn hơn, thâu-trử sản-vật
và gia-tài vào đó; 19 rồi sẽ nói
với linh-hồn ta rằng: Linh-hồn
ơi, mầy đã được nhiều của để
dành dùng lâu năm; thôi, hãy
nghỉ, ăn uống và vui-vẻ. 20 Song
Đức Chúa Trời phán cùng người
rằng: Hỡi kẻ dại! Chính đêm
nay linh-hồn ngươi sẽ bị đòi lại;
vậy những của-cải ngươi đã sắm
sẵn sẽ thuộc về ai? 21 Hễ ai
thâu-trử của cho mình mà không
giàu-có nơi Đức Chúa Trời, thì
cũng như vậy.

Sự lo-lắng

22 Đức Chúa Jêsus bèn phán
cùng môn-đồ rằng: Ấy vậy, ta
nói cùng các ngươi, đừng vì sự
sống mà lo đồ mình ăn, cũng
đừng vì thân-thể mà lo đồ mình
mặc. 23 Sự sống trọng hơn đồ-
ăn, thân-thể trọng hơn đồ-mặc.
24 Hãy xem con quạ: nó không
gieo, không gặt, cũng không có
hầm-vựa kho-tàng chi, mà Đức
Chúa Trời còn nuôi nó; huống
chi các ngươi quí hơn chim-
chóc là dường nào! 25 Có ai
trong các ngươi lo-lắng mà làm
cho đời mình dài thêm một khắc
không? 26 Vậy nếu đến việc rất
nhỏ các ngươi cũng không có thể
được, sao các ngươi lo việc khác?

https://tieulun.hopto.org

27 Hãy xem hoa huệ mọc lên thể
nào : nó chẳng làm khó-nhọc,
cũng không kéo chỉ ; song ta phán
cùng các ngươi, dầu vua Sa-lô-
môn sang-trọng đến đâu, cũng
không được mặc áo như một
hoa nào trong giống ấy. 28 Hỡi
kẻ ít đức-tin, nếu loài cỏ ngoài
đồng là loài nay sống mai bỏ
vào lò, mà Đức Chúa Trời còn
cho mặc thể ấy, huống chi là các
ngươi ! 29 Vậy các ngươi đừng
kiếm đồ-ăn đồ-uống, cũng đừng
có lòng lo-lắng. 30 Vì mọi sự đó,
các dân ngoại ở thế-gian vẫn
thường tìm, và Cha các ngươi
biết các ngươi cần dùng mọi sự
đó rồi. 31 Nhưng thà các ngươi
hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa
Trời, rồi mọi sự đó sẽ được
cho thêm.

32 Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ chi ;
vì Cha các ngươi đã bằng lòng
cho các ngươi nước thiên-đàng.
33 Hãy bán gia-tài mình mà bố-
thí. Hãy sắm cho mình túi
không hư, và của báu không
hề hao-kém ở trên trời, là nơi
kẻ trộm không đến gần, sâu
mọt không làm hư-nát. 34 Vì
của báu các ngươi ở đâu, thì
lòng cũng ở đó.

Khuyên về sự tỉnh-thức

35 Lưng các ngươi phải thắt
lại, đèn các ngươi phải thắp lên.
36 Hãy làm như người chờ-đợi
chủ mình ở tiệc cưới về, để lúc
chủ đến gõ cửa thì liền mở.
37 Phước cho những đầy-tớ ấy,
khi chủ về thấy họ thức canh !
Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
chủ sẽ thắt lưng mình, cho đầy-
tớ ngồi bàn mình, và đến hầu
việc họ. 38 Hoặc canh hai, canh
ba, chủ trở về, nếu thấy đầy-tớ
như vậy thì phước cho họ !
39 Hãy biết rõ, nếu chủ nhà hay
kẻ trộm đến giờ nào, thì sẽ tỉnh-
thức, chẳng để cho nó đào
ngạch nhà đâu. 40 Các ngươi
cũng vậy, hãy chực cho sẵn-
sàng, vì Con người sẽ đến trong
giờ các ngươi không ngờ.

41 Phi-e-rơ bèn thưa Ngài
rằng : Lạy Chúa, thí-dụ nầy
Chúa phán cho chúng tôi, hay
là cũng cho mọi người ? 42 Chúa
đáp rằng : Ai là người quản-gia
ngay-thật khôn-ngoan, chủ nhà
đặt coi cả người nhà mình, để
đến dịp-tiện, phát lương-phạn
cho họ ? 43 Phước cho đầy-tớ
ấy khi chủ nhà về, thấy làm như
vậy ! 44 Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, chủ sẽ cho nó quản-
lý cả gia-tài mình. 45 Nhưng
nếu đầy-tớ ấy tự nghĩ rằng :
Chủ ta chậm đến ; rồi cứ đánh-
đập đầy-tớ trai và gái, ăn uống
say-sưa, 46 thì chủ nó sẽ đến
trong ngày nó không dè, và giờ
nó không biết ; lấy roi đánh xé
da nó, và để cho nó đồng số-
phận với kẻ bất-trung. 47 Đầy-
tớ nầy đã biết ý chủ mình, mà
không sửa-soạn sẵn và không
theo ý ấy, thì sẽ bị đòn nhiều.
48 Song đầy-tớ không biết ý chủ,
mà làm việc đáng phạt, thì bị
đòn ít. Vì ai đã được ban cho
nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều ;
và ai đã được giao cho nhiều,
thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn.

https://tieulun.hopto.org

Những lời răn-dạy khác

49 Ta đã đến quăng lửa xuống
đất ; nếu cháy lên rồi, ta còn
ước-ao chi nữa ! 50 Có một phép
báp-têm mà ta phải chịu, ta
đau-đớn biết bao cho đến chừng
nào phép ấy được hoàn-thành !
51 Các ngươi tưởng ta đến đem
sự bình-an cho thế-gian sao ?
Ta nói cùng các ngươi, không,
nhưng thà đem sự phân-rẽ.
52 Vì từ nay về sau, nếu năm
người ở chung một nhà, thì sẽ
phân-li nhau, ba người nghịch
cùng hai, hai người nghịch cùng
ba ; 53 cha nghịch cùng con trai,
con trai nghịch cùng cha ; mẹ
nghịch cùng con gái, con gái
nghịch cùng mẹ ; bà gia nghịch
cùng dâu, dâu nghịch cùng
bà gia.

54 Ngài lại phán cùng đoàn
dân rằng : Khi các ngươi thấy
đám mây nổi lên phương tây,
liền nói rằng : Sẽ có mưa ; thì
quả có vậy. 55 Lại khi gió nam
thổi, các ngươi nói rằng : Sẽ
nóng-nực ; thì quả có vậy.
56 Hỡi kẻ giả-hình ! các ngươi
biết phân-biệt khí-sắc của trời
đất ; vậy sao không biết phân-
biệt thời nầy ? 57 Lại sao các
ngươi cũng không tự mình xét-
đoán đều gì là công-bình ?

58 Vậy, khi ngươi đi với kẻ
kiện mình đến trước mặt quan
tòa, dọc đường hãy gắng sức
giải-hòa cùng họ, e họ kéo
ngươi đến trước mặt quan án,
quan án giao cho thầy đội, rồi
bỏ tù ngươi chăng. 59 Ta nói
cùng ngươi, ngươi trả còn thiếu
một đồng tiền, thì không ra
khỏi tù được.

Những người Ga-li-lê bị giết.—
Cây vả đưng

13 1 Cũng lúc ấy, có mấy
người ở đó thuật cho Đức
Chúa Jêsus nghe về việc Phi-lát
giết mấy người Ga-li-lê, lấy
huyết trộn lộn với của-lễ họ.
2 Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp
rằng : Các ngươi tưởng mấy
người đó vì chịu khốn-nạn
dường ấy, có tội-lỗi trọng hơn
mọi người Ga-li-lê khác sao ?
3 Ta nói cùng các ngươi, không
phải ; song nếu các ngươi chẳng
ăn-năn, thì hết thảy sẽ bị hư-
mất như vậy. 4 Hay là mười
tám người bị tháp Si-lô-ê ngã
xuống đè chết kia, các ngươi
tưởng họ có tội-lỗi trọng hơn
mọi kẻ khác ở thành Giê-ru-sa-
lem sao ? 5 Ta nói cùng các
ngươi, không phải ; nhưng nếu
các ngươi chẳng ăn-năn, thì
hết thảy cũng sẽ bị hư-mất
như vậy.

6 Ngài lại phán thí-dụ nầy :
Người kia có một cây vả trồng
trong vườn nho mình, đến hái
trái mà không thấy ; 7 bèn nói
cùng kẻ trồng nho rằng : Kia đã
ba năm nay ta đến hái trái nơi
cây vả nầy mà không thấy : hãy
đốn nó đi ; cớ sao nó choán
đất vô-ích ? 8 Kẻ trồng nho rằng :
Thưa chúa, xin để lại năm nầy
nữa, tôi sẽ đào đất xung-quanh
nó rồi đổ phân vào. 9 Có lẽ về

https://tieulun.hopto.org

sau nó sẽ ra trái ; bằng không, chúa sẽ đốn.

Sự chữa bịnh trong ngày Sa-bát

10 Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus giảng-dạy trong nhà hội kia. 11 Vả, tại đó, có người đờn-bà mắc quỉ ám, phải đau liệt đã mười tám năm ; cong lưng chẳng đứng thẳng được. 12 Đức Chúa Jêsus vừa thấy, gọi mà phán rằng : Hỡi đờn-bà kia, ngươi đã được cứu khỏi bịnh ; 13 Ngài bèn đặt tay trên mình người. Tức thì, người đứng thẳng lên được, và ngợi-khen Đức Chúa Trời. 14 Bấy giờ người cai nhà hội nhơn Đức Chúa Jêsus đã chữa bịnh trong ngày Sa-bát, thì giận mà cất tiếng nói cùng đoàn dân rằng : Có sáu ngày phải làm việc, vậy hãy đến trong những ngày ấy để được chữa cho, đừng đến trong ngày Sa-bát. 15 Nhưng Chúa đáp rằng : Hỡi kẻ giả-hình, mỗi người trong các ngươi, đang ngày Sa-bát, há không mở bò hoặc lừa mình ra khỏi máng cỏ, dắc đi uống nước hay sao ? 16 Con gái của Áp-ra-ham nầy, quỉ Sa-tan đã cầm-buộc mười tám năm, há chẳng nên mở trói cho nó trong ngày Sa-bát sao ? 17 Ngài phán như vậy, thì các kẻ thù-nghịch cùng Ngài đều hổ-thẹn, và cả dân-chúng vui-mừng về mọi việc vinh-hiển Ngài đã làm.

Hột cải và men

18 Vậy, Đức Chúa Jêsus phán rằng : Nước Đức Chúa Trời giống như gì, ta lấy chi mà sánh với ? 19 Nước ấy giống như một hột cải, người kia lấy gieo trong vườn ; nó mọc lên, trở nên cây-cối, và chim trời làm ổ trên nhành.

20 Ngài lại phán rằng : Ta sẽ sánh nước Đức Chúa Trời với gì ? 21 Nước ấy giống như men, người đờn-bà kia lấy trộn vào ba đấu bột, cho đến chừng bột dậy cả lên.

Cửa hẹp

22 Đức Chúa Jêsus trải qua các thành các làng, vừa dạy-dỗ vừa đi thẳng tới thành Giê-ru-sa-lem. 23 Có người thưa Ngài rằng : Lạy Chúa, có phải chỉ ít kẻ được cứu chăng ? 24 Ngài đáp rằng : Hãy gắng sức vào cửa hẹp, vì, ta nói cùng các ngươi, nhiều người sẽ tìm cách vào mà không vào được. 25 Khi chủ nhà chờ dậy, đóng cửa lại rồi, các ngươi ở ngoài gõ cửa kêu rằng : Lạy Chúa, xin mở cho chúng tôi ! Chủ sẽ trả lời rằng : Ta không biết các ngươi đến từ đâu. 26 Bấy giờ các ngươi sẽ thưa rằng : Chúng tôi đã ăn uống trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy-dỗ trong các chợ chúng tôi. 27 Chủ lại sẽ trả lời rằng : Ta nói cùng các ngươi, không biết các ngươi đến từ đâu ; hết thảy những kẻ làm dữ kia, hãy lui ra khỏi ta ! 28 Khi ấy, các ngươi thấy Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, cùng hết thảy các đấng tiên-tri đều ở trong nước Đức Chúa Trời, còn các ngươi sẽ bị quăng ra ngoài, là nơi có khóc-lóc và nghiến răng. 29 Lại từ

https://tieulun.hopto.org

Đông Tây Nam Bắc, người ta sẽ đến mà ngồi bàn ở trong nước Đức Chúa Trời. 30Nầy, khi ấy có kẻ rốt sẽ nên đầu, kẻ đầu sẽ là rốt.

Vua Hê-rốt muốn giết Đức Chúa Jêsus

31Cũng trong lúc đó, có mấy người Pha-ri-si đến thưa Ngài rằng: Thầy nên bỏ chỗ nầy mà đi, vì vua Hê-rốt muốn giết thầy. 32Ngài đáp rằng: Hãy đi nói với con chồn-cáo ấy rằng: Ngày nay, ngày mai, ta đuổi quỉ chữa bịnh, đến ngày thứ ba, thì đời ta sẽ xong rồi. 33Nhưng ngày nay, ngày mai, và ngày kia ta phải đi, vì không có lẽ một đấng tiên-tri phải chết ngoài thành Giê-ru-sa-lem.

34Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các tiên-tri, và quăng đá các đấng chịu sai đến cùng ngươi, ghe phen ta muốn nhóm-họp con cái ngươi, như gà mái túc và ấp con mình dưới cánh, mà các ngươi chẳng muốn! 35Nầy, nhà các ngươi sẽ bỏ hoang. Ta nói cùng các ngươi, các ngươi không còn thấy ta nữa cho đến chừng nào sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến!

Bữa ăn tại nhà người Pha-ri-si. — Dạy về sự khiêm-nhường và nhơn-đức

14 1Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus vào nhà một người kẻ cả dòng Pha-ri-si để dùng bữa, những người ở đó dòm-hành Ngài. 2Số là có một người mắc bịnh thủy-thũng ở trước mặt Ngài. 3Đức Chúa Jêsus cất tiếng hỏi thầy dạy luật và người Pha-ri-si rằng: Trong ngày Sa-bát, có nên chữa bịnh hay không? 4Họ đều làm thinh. Ngài bèn đem người bịnh chữa lành, rồi cho về. 5Đoạn, Ngài phán cùng họ rằng: Nào có ai trong các ngươi, đương ngày Sa-bát, nếu có con trai hay là bò mình té xuống giếng mà không kéo liền lên sao? 6Họ không đối-đáp gì về đều đó được.

7Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ ngồi trên, nên phán cùng họ thí-dụ nầy: 8Khi người ta mời ngươi dự tiệc cưới, chớ ngồi chỗ cao nhứt, vì e rằng trong những khách mời có ai tôn-trọng hơn ngươi, 9người đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi rằng: Hãy nhường chỗ cho người nầy ngồi, mà ngươi xấu-hổ vì phải xuống chỗ chót chăng. 10Nhưng khi ngươi được mời, hãy ngồi chỗ chót, người đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi rằng: Hỡi bạn, xin ngồi lên cao hơn. Vậy thì đều đó sẽ làm cho ngươi được kính-trọng trước mặt những người đồng-bàn với mình. 11Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên.

12Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng: Khi ngươi dãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời bạn-hữu, anh em, bà-con; và

https://tieulun.hopto.org

láng-giềng giàu, e rằng họ cũng mời lại mà trả cho ngươi chăng. 13 Song khi ngươi đãi tiệc, hãy mời những kẻ nghèo-khó, tàn-tật, què, đui, 14 thì ngươi sẽ được phước, vì họ không có thể trả lại cho ngươi ; đến kỳ kẻ công-bình sống lại, ngươi sẽ được trả.

Ví-dụ về tiệc yến lớn

15 Một người đồng-tiệc nghe lời đó, thì thưa Ngài rằng : Phước cho kẻ sẽ được ngồi bàn trong nước Đức Chúa Trời ! 16 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Có người kia dọn tiệc lớn, mời nhiều người ăn. 17 Khi đến giờ ăn, sai đầy-tớ mình đi nói với những kẻ được mời rằng : Hãy đến, mọi sự đã sẵn rồi. 18 Song họ đồng-tình xin kiếu hết. Người thứ nhứt nói rằng : Tôi có mua một đám ruộng, cần phải đi coi ; xin cho tôi kiếu. 19 Kẻ khác rằng : Tôi có mua năm cặp bò, phải đi xem thử ; xin cho tôi kiếu. 20 Kẻ khác nữa rằng : Tôi mới cưới vợ, vậy tôi đi không được. 21 Đầy-tớ trở về, trình việc đó cho chủ mình. Chủ bèn nổi giận, biểu đầy-tớ rằng : Hãy đi mau ra ngoài chợ, và các đường phố, đem những kẻ nghèo-khó, tàn-tật, đui, què vào đây. 22 Sau lại đầy-tớ trình rằng : Thưa chủ, điều chủ dạy, đã làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ. 23 Chủ nhà lại biểu rằng : Hãy ra ngoài đường và dọc hàng rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được đầy nhà ta. 24 Vì, ta nói cùng các ngươi, trong những kẻ đã mời trước, không có ai được nếm bữa tiệc của ta đâu.

Các điều yếu-cần để làm môn-đồ Đức Chúa Jêsus

25 Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa Jêsus ; Ngài xây lại cùng họ mà phán rằng : 26 Nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn-đồ ta. 27 Còn ai không vác thập-tự-giá mình mà theo ta, cũng không được làm môn-đồ ta.

28 Vả, trong các ngươi có ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí-tổn cho biết mình có đủ của đặng làm xong việc cùng chăng sao ? 29 e khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi người thấy liền chê-cười, 30 và rằng : Người nầy khởi-công xây, mà không thể làm xong được ! 31 Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua khác, mà trước không ngồi bàn-luận xem mình đem đi một muôn lính có thể địch nổi vua kia đem hai muôn cùng chăng sao ? 32 Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ đi xin hòa. 33 Như vậy, nếu ai trong các ngươi không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn-đồ ta.

34 Muối là giống tốt ; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được ?

https://tieulun.hopto.org

35 Không dùng chi được cho
ruộng hoặc cho phân ; người ta
phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai
mà nghe, hãy nghe !

Ví-dụ về chiên lạc mất, về đồng bạc mất, về con trai phá của

15 1 Hết thảy các người thâu
thuế và người có tội đến
gần Đức Chúa Jêsus đặng nghe
Ngài giảng. 2 Các người Pha-ri-
si và các thầy thông-giáo lẩm-
bẩm mà nói rằng : Người nầy
tiếp những kẻ tội-lỗi, và cùng
ăn với họ !

3 Ngài bèn phán cho họ lời
thí-dụ nầy : 4 Trong các ngươi
ai là người có một trăm con
chiên, nếu mất một con, mà
không để chín-mươi-chín con
nơi đồng vắng, đặng đi tìm con
đã mất cho kỳ được sao ? 5 Khi
đã kiếm được, thì vui-mừng vác
nó lên vai ; 6 đoạn, về đến nhà,
kêu bạn-hữu và kẻ lân-cận, mà
rằng : Hãy chung vui với ta, vì
ta đã tìm được con chiên bị
mất. 7 Ta nói cùng các ngươi,
trên trời cũng như vậy, sẽ vui-
mừng cho một kẻ có tội ăn-năn
hơn là chín-mươi-chín kẻ công-
bình không cần phải ăn-năn.

8 Hay là, có người đờn-bà
nào có mười đồng bạc, mất một
đồng, mà không thắp đèn, quét
nhà, kiếm kỹ-càng cho kỳ được
sao ? 9 Khi tìm được rồi, gọi bầu-
bạn và người lân-cận mình, mà
rằng : Hãy chung vui với ta, vì
ta đã tìm được đồng bạc bị mất
10 Ta nói cùng các ngươi, trước
mặt thiên-sứ của Đức Chúa Trời
cũng như vậy, sẽ mừng-rỡ cho
một kẻ có tội ăn-năn.

11 Ngài lại phán rằng : Một
người kia có hai con trai.
12 Người em nói với cha rằng :
Thưa cha, xin chia cho tôi phần
của mà tôi sẽ được. Người cha
liền chia của mình cho hai con.
13 Cách ít ngày, người em tóm-
thâu hết, đi phương xa, ở đó,
ăn chơi hoang-đàng, tiêu sạch
gia-tài mình. 14 Khi đã xài hết
của rồi, trong xứ xảy có cơn đói
lớn ; nó mới bị nghèo thiếu,
15 bèn đi làm mướn cho một
người bổn-xứ, thì họ sai ra
đồng chăn heo. 16 Nó muốn lấy
vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho
no, nhưng chẳng ai cho.

17 Vậy nó mới tỉnh-ngộ, mà
rằng : Tại nhà cha ta, biết bao
người làm mướn được bánh ăn
dư-dật, mà ta đây phải chết đói !
18 Ta sẽ đứng dậy trở về cùng
cha, mà rằng : Thưa cha, tôi đã
đặng tội với trời và với cha,
19 không đáng gọi là con của
cha nữa ; xin cha đãi tôi như
đứa làm mướn của cha vậy.

20 Nó bèn đứng dậy mà về
cùng cha mình. Khi còn ở đằng
xa, cha nó thấy thì động lòng
thương-xót, chạy ra ôm lấy cổ
mà hôn. 21 Con thưa cùng cha
rằng : Cha ơi, tôi đã đặng tội
với trời và với cha, chẳng còn
đáng gọi là con của cha nữa.
22 Nhưng người cha bảo đầy-tớ
rằng : Hãy mau-mau lấy áo tốt

https://tieulun.hopto.org

nhứt mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chơn. 23Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng, 24vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi-sự vui-mừng.

25Vả, con trai cả đương ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến nhà, nghe tiếng đờn ca nhảy múa, 26bèn gọi một đầy-tớ mà hỏi có gì. 27Đầy-tớ thưa rằng: Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh-khỏe. 28Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy cha nó ra khuyên nó vào. 29Nhưng nó thưa cha rằng: Nầy, tôi giúp việc cha đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn-hữu tôi. 30Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia-tài cha với phường điếm-đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con mập! 31Người cha nói rằng: Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thảy của cha là của con. 32Nhưng thật nên dọn tiệc và vui-mừng, vì em con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.

Ví-dụ về người quản-gia bất-trung.—Các lời khuyên-bảo khác

16 1Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn-đồ rằng: Người giàu kia có một quản-gia, bị cáo với chủ rằng người tiêu-phá của chủ. 2Vậy, chủ đòi người đó mà nói rằng: Ta nghe nói về ngươi nỗi chi? Hãy khai ra việc quản-trị của ngươi, vì từ nay ngươi không được cai-quản gia-tài ta nữa. 3Người quản-gia tự nghĩ rằng: Chủ cách chức ta, ta sẽ làm gì? Làm ruộng thì ta không có sức làm nổi, còn đi ăn-mày thì hổ-ngươi. 4Ta biết đều ta sẽ làm, để khi bị cách chức, có kẻ tiếp-rước ta về nhà. 5Người ấy bèn gọi riêng từng người mắc nợ chủ mình đến, và hỏi người thứ nhứt rằng: Ngươi mắc nợ chủ ta bao nhiêu? 6Trả lời rằng: Một trăm thùng dầu. Quản-gia nói rằng: Hãy cầm lấy tờ-khế, ngồi xuống đó, viết mau: Năm chục. 7Rồi hỏi người kia rằng: Còn ngươi, mắc bao nhiêu? Trả lời rằng: Một trăm hộc lúa mì. Quản-gia rằng: Hãy cầm lấy tờ khế và viết: Tám chục. 8Chủ bèn khen quản-gia bất-nghĩa ấy về việc người đã làm khôn-khéo như vậy. Vì con đời nầy, trong việc thông-công với người đồng-đời mình thì khôn-khéo hơn con sáng-láng. 9Còn ta nói cho các ngươi: Hãy dùng của bất-nghĩa mà kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp các ngươi vào nhà đời-đời.

10Ai trung-tín trong việc rất nhỏ, cũng trung-tín trong việc lớn; ai bất-nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất-nghĩa trong việc lớn. 11Vậy nếu các ngươi không trung-tín về của bất-nghĩa, có

https://tieulun.hopto.org

ai đem của thật giao cho các ngươi? 12 Nếu các ngươi không trung-tín về của người khác, ai sẽ cho các ngươi được của riêng mình? 13 Không có đầy-tớ nào làm tôi hai chủ được; vì sẽ ghét chủ nầy mà yêu chủ kia, hay là hiệp với chủ nầy mà khinh-dể chủ kia. Các ngươi không có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa.

14 Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền-tài, nghe mọi điều đó, bèn chê-cười Ngài. 15 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi làm bộ công-bình qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời biết lòng các ngươi; vì sự người ta tôn-trọng là sự gớm-ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời. 16 Luật-pháp và các lời tiên-tri có đến đời Giăng mà thôi; từ đó, nước Đức Chúa Trời được truyền ra, và ai nấy dùng sức mạnh mà vào đó. 17 Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật-pháp phải bỏ đi. 18 Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà-dâm, ai cưới đờn-bà bị chồng để, thì cũng phạm tội tà-dâm.

Người giàu xấu nết và La-xa-rơ.

19 Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải gai mịn, hằng ngày ăn-ở rất là sung-sướng. 20 Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rơ, nằm ngoài cửa người giàu đó, mình đầy những ghẻ. 21 Người ước-ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu rớt xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ người.

22 Vả, người nghèo chết, thiên-sứ đem để vào lòng Áp-ra-ham; người giàu cũng chết, người ta đem chôn. 23 Người giàu ở nơi âm-phủ (a) đang bị đau-đớn, ngước mắt lên, xa thấy Áp-ra-ham, và La-xa-rơ trong lòng người; 24 bèn kêu lên rằng: Hỡi Áp-ra-ham tổ tôi, xin thương lấy tôi, sai La-xa-rơ nhúng đầu ngón tay vào nước đặng làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị khổ trong lửa nầy quá đỗi. 25 Nhưng Áp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc ngươi còn sống đã được hưởng những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rơ phải những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được yên-ủi, còn ngươi phải bị khổ-hình. 26 Vả lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với ngươi, đến nỗi ai muốn từ đây qua đó không được, mà ai muốn từ đó qua đây cũng không được. 27 Người giàu nói rằng: Tổ tôi ơi! vậy thì xin sai La-xa-rơ đến nhà cha tôi, — 28 vì tôi có năm anh em, — đặng người làm chứng cho họ về những điều nầy, kẻo họ cũng xuống nơi đau-đớn nầy chăng. 29 Áp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có Môi-se và các đấng tiên-tri; chúng nó phải nghe lời các đấng ấy! 30 Người giàu nói rằng: Thưa Áp-ra-ham tổ tôi, không phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết

(a) Nguyên-văn là Hadès, theo ý người Gờ-réc, là nơi người chết ở.

https://tieulun.hopto.org

sống lại đến cùng họ, thì họ sẽ ăn-năn. 31 Song Áp-ra-ham rằng: Nếu không nghe Môi-se và các đấng tiên-tri, thì dầu có ai từ kẻ chết sống lại, chúng nó cũng chẳng tin vậy.

Các lời khuyên-bảo khác

17 1 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn-đồ rằng: Không có thể khỏi xảy đến sự gây nên phạm tội được; song khốn thay cho ai là kẻ làm ra sự ấy! 2 Nếu ai gây cho chỉ một kẻ nhỏ nầy phạm tội, thì thà rằng buộc cối đá vào cổ nó mà quăng xuống biển còn hơn. 3 Các ngươi hãy giữ lấy mình. Nếu anh em ngươi đã phạm tội, hãy quở-trách họ; và nếu họ ăn-năn, thì hãy tha-thứ. 4 Dầu trong một ngày, họ phạm tội cùng ngươi bảy lần, và bảy lần trở lại cùng ngươi mà nói rằng: Tôi ăn-năn, thì hãy tha tội cho họ.

5 Các sứ-đồ thưa Chúa rằng: Xin thêm đức-tin cho chúng tôi! 6 Chúa đáp rằng: Nếu các ngươi có đức-tin trộng bằng hột cải, các ngươi khiến cây dâu nầy rằng: Hãy nhổ đi mà trồng dưới biển, thì nó sẽ vâng lời.

7 Ai trong các ngươi có đầy-tớ đi cày hoặc đi chăn, khi ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy đến ngay mà ngồi ăn, hay sao? 8 Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho ta ăn, thắt lưng hầu ta, cho đến chừng nào ta ăn uống xong, rồi sau ngươi sẽ ăn uống sao? 9 Đầy-tớ vâng lịnh mà làm, thì chủ có biết ơn gì nó chăng? 10 Các ngươi cũng vậy, khi làm xong việc truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy-tớ vô-ích; đều chúng tôi đã làm là đều chắc phải làm.

Mười người phung

11 Đức Chúa Jêsus đương lên thành Giê-ru-sa-lem, trải qua bờ-cõi xứ Sa-ma-ri và Ga-li-lê. 12 Nhằm khi vào làng kia, có mười người phung đến đón-rước Ngài, đứng đằng xa, 13 lên tiếng rằng: Lạy Jêsus, lạy Thầy, xin thương-xót chúng tôi cùng! 14 Khi Ngài thấy họ, liền phán rằng: Hãy đi, tỏ mình cùng thầy tế-lễ. Họ đương đi thì phung lành hết thảy. 15 Có một người trong bọn họ thấy mình đã được sạch, bèn trở lại, lớn tiếng khen-ngợi Đức Chúa Trời; 16 lại đến sấp mặt xuống đất, nơi chơn Đức Chúa Jêsus mà tạ ơn Ngài. Vả, người đó là người Sa-ma-ri. 17 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Không phải mười người đều được sạch cả sao? Còn chín người kia ở đâu? 18 Chỉ có người ngoại-quốc nầy trở lại ngợi-khen Đức Chúa Trời ư! 19 Ngài lại phán rằng: Đứng dậy, đi; đức-tin ngươi đã cứu ngươi.

Sự đến của nước Đức Chúa Trời

20 Người Pha-ri-si hỏi Đức Chúa Jêsus nước Đức Chúa Trời

https://tieulun.hopto.org

chừng nào đến, thì Ngài đáp rằng: Nước Đức Chúa Trời không đến cách rõ-ràng, 21 và người ta sẽ không nói: Ở đây, hay là: Ở đó; vì nầy, nước Đức Chúa Trời ở trong các ngươi.

22 Ngài lại phán cùng môn-đồ rằng: Sẽ có kỳ các ngươi ước-ao thấy chỉ một ngày của Con người, mà không thấy được. 23 Người ta sẽ nói cùng các ngươi rằng: Ngài ở đây, hay là: Ngài ở đó; nhưng đừng đi, đừng theo họ. 24 Vì như chớp nháng loè từ chơn trời nầy đến chơn trời kia, thì Con người trong ngày Ngài cũng như vậy. 25 Nhưng Ngài trước phải chịu đau-đớn nhiều, và bị dòng-dõi nầy bỏ ra. 26 Việc đã xảy đến trong đời Nô-ê, thì cũng sẽ xảy đến trong ngày Con người: 27 người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu, và nước lụt đến hủy-diệt thiên-hạ hết. 28 Việc đã xảy ra trong đời Lót cũng vậy, người ta ăn, uống, mua, bán, trồng-trỉa, cất-dựng; 29 đến ngày Lót ra khỏi thành Sô-đôm, thì trời mưa lửa và diêm-sinh, giết hết dân thành ấy. 30 Ngày Con người hiện ra cũng một thể nầy. 31 Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có của để trong nhà, đừng xuống mà chuyên đi; ai ở ngoài đồng, cũng đừng trở về nữa. 32 Hãy nhớ lại vợ của Lót. 33 Ai kiếm cách cứu sự sống mình, thì sẽ mất; ai mất sự sống mình, thì sẽ được lại. 34 Ta phán cùng các ngươi, trong đêm đó, hai người nằm chung giường, một người sẽ được rước đi, còn một bị để lại. 35 Hai người đờn-bà xay chung cối, một người được rước đi, còn một bị để lại: (a) 37 Các môn-đồ bèn thưa Ngài rằng: Thưa Chúa, sự ấy sẽ ở tại đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở đâu, chim ó nhóm tại đó.

Ví-dụ về quan án không công-bình

18 1 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn-đồ một thí-dụ, để tỏ ra rằng phải cầu-nguyện luôn, chớ hề mỏi-mệt: 2 Trong thành kia, có một quan án không kính-sợ Đức Chúa Trời, không vị-nể ai hết. 3 Trong thành đó cũng có một người đờn-bà góa, đến thưa quan rằng: Xin xét lẽ công-bình cho tôi về kẻ nghịch cùng tôi. 4 Quan ấy từ-chối đã lâu. Nhưng kế đó, người tự nghĩ rằng: Dầu ta không kính-sợ Đức Chúa Trời, không vị-nể ai hết, 5 song vì đờn-bà góa nầy khuấy-rầy ta, ta sẽ xét lẽ công-bình cho nó, để nó không tới luôn làm nhức đầu ta. 6 Đoạn, Chúa phán thêm rằng: Các ngươi có nghe lời quan án không công-bình đó đã nói chăng? 7 Vậy, có lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ công-bình cho những người đã

(a) Có mấy bản thêm câu 36 rằng: Hai người ở ngoài đồng, một người được rước đi, còn một bị để lại.

https://tieulun.hopto.org

được chọn, là kẻ đêm ngày
kêu xin Ngài, mà lại chậm-chạp
đến cứu họ sao! 8Ta nói cùng
các ngươi, Ngài sẽ vội-vàng xét
lẽ công-bình cho họ. Song khi
Con người đến, há sẽ thấy đức-
tin trên mặt đất chăng?

Ví-dụ về người Pha-ri-si và người thâu thuế

9Ngài lại phán thí-dụ nầy về
kẻ cậy mình là người công-bình
và khinh-dể kẻ khác: 10Có hai
người lên đền-thờ cầu-nguyện:
một người Pha-ri-si và một
người thâu thuế. 11Người Pha-
ri-si đứng cầu-nguyện thầm như
vầy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ
ơn Ngài, vì tôi không phải như
người khác, tham-lam, bất-
nghĩa, gian-dâm, cũng không
phải như người thâu thuế nầy.
12Tôi kiêng ăn một tuần-lễ hai
lần, và nộp một phần mười về
mọi món lợi của tôi. 13Người
thâu thuế đứng xa-xa, không
dám ngước mắt lên trời, đấm
ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa
Trời, xin thương-xót lấy tôi, vì
tôi là kẻ có tội! 14Ta nói cùng
các ngươi, người nầy trở về nhà
mình, được xưng công-bình
hơn người kia; vì ai tự nhắc
mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự
hạ mình xuống sẽ được nhắc lên.

Những con trẻ

15Người ta cũng đem con trẻ
đến cùng Đức Chúa Jêsus, cho
được Ngài rờ đến chúng nó.
Môn-đồ thấy vậy, trách những
người đem đến. 16Nhưng Đức
Chúa Jêsus gọi họ mà phán
rằng: Hãy để con trẻ đến cùng
ta, đừng ngăn-cấm; vì nước
Đức Chúa Trời thuộc về những
người giống như con trẻ ấy.
17Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, ai không nhận-lãnh nước
Đức Chúa Trời như một đứa
trẻ, thì sẽ không được vào đó.

Người trai-trẻ giàu-có

18Bấy giờ có một quan hỏi
Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa
thầy nhơn-lành, tôi phải làm gì
cho được hưởng sự sống đời
đời? 19Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Sao ngươi gọi ta là nhơn-
lành? Chỉ có một Đấng nhơn-
lành, là Đức Chúa Trời. 20Ngươi
đã biết các điều-răn nầy: «Ngươi
chớ phạm tội tà-dâm; chớ giết
người; chớ trộm-cướp; chớ nói
chứng dối; hãy hiếu-kính cha
mẹ.» 21Người ấy thưa rằng:
Tôi đã giữ các điều ấy từ thuở
nhỏ. 22Đức Chúa Jêsus nghe
vậy, bèn phán rằng: Còn thiếu
cho ngươi một điều; hãy bán hết
gia-tài mình, phân-phát cho kẻ
nghèo, thì ngươi sẽ có của-cải ở
trên trời; bấy giờ hãy đến mà
theo ta. 23Nhưng người ấy nghe
mấy lời thì trở nên buồn-rầu, vì
giàu-có lắm. 24Đức Chúa Jêsus
thấy người buồn-rầu, bèn phán
rằng: Kẻ giàu vào nước Đức
Chúa Trời là khó biết dường
nào! 25Lạc-đà chui qua lỗ kim
còn dễ hơn người giàu vào nước
Đức Chúa Trời! 26Những người
nghe điều đó, nói rằng: Vậy thì
ai được cứu? 27Ngài đáp
rằng: Sự chi người ta không

https://tieulun.hopto.org

làm được, thì Đức Chúa Trời làm được.

28 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ sự mình có mà theo thầy. 29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, người nào vì cớ nước Đức Chúa Trời mà bỏ nhà-cửa, cha mẹ, anh em, vợ con, 30 thì trong đời nầy được lãnh nhiều hơn, và đời sau được sự sống đời đời.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự thương-khó của Ngài

31 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đem mười hai sứ-đồ riêng ra mà phán rằng: Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, mọi đều mà các đấng tiên-tri đã chép về Con người sẽ ứng-nghiệm. 32 Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại; họ sẽ nhạo-báng Ngài, mắng-nhiếc Ngài, nhổ trên Ngài, 33 sau khi đánh đòn rồi, thì giết Ngài đi; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại. 34 Song các môn-đồ không hiểu chi hết; vì nghĩa những lời đó kín-giấu chỗ môn-đồ, nên không rõ ý Đức Chúa Jêsus nói là gì.

Người mù ở thành Giê-ri-cô

35 Đức Chúa Jêsus đến gần thành Giê-ri-cô, có một người đui ngồi xin ở bên đường, 36 nghe đoàn dân đi qua, bèn hỏi việc gì đó. 37 Người ta trả lời rằng: Ấy là Jêsus, người Na-xa-rét đi qua. 38 Người đui bèn kêu lên rằng: Lạy Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! 39 Những kẻ đi trước rầy người cho nín đi; song người càng kêu lớn hơn nữa rằng: Lạy con vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! 40 Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền đem người đến. Khi người đui lại gần, thì Ngài hỏi rằng: 41 Ngươi muốn ta làm gì cho? Thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại. 42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy sáng mắt lại; đức-tin của ngươi đã chữa lành ngươi. 43 Tức thì, người sáng mắt, đi theo Đức Chúa Jêsus, ngợi-khen Đức Chúa Trời. Hết thảy dân-chúng thấy vậy, đều ngợi-khen Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Jêsus vào nhà Xa-chê

19 1 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô, đi ngang qua phố. 2 Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu bọn thâu thuế, và giàu-có. 3 Người đó tìm xem Đức Chúa Jêsus là ai, nhưng không thấy được, vì đoàn dân đông lắm, mà mình lại thấp. 4 Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để ngó thấy Đức Chúa Jêsus, vì Ngài phải đi qua đó. 5 Đức Chúa Jêsus đến chỗ ấy, ngước mắt lên mà phán rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau, vì hôm nay ta phải ở nhà ngươi. 6 Xa-chê vội-vàng xuống và mừng rước Ngài. 7 Ai nấy thấy vậy, đều lẩm-bẩm rằng: Người nầy vào nhà kẻ có tội mà trọ! 8 Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa rằng: Lạy Chúa, nầy, tôi lấy nửa gia-

https://tieulun.hopto.org

tài mình mà cho kẻ nghèo, và nếu có làm thiệt-hại ai, bất-kỳ việc gì, tôi sẽ đền gấp tư. 9 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hôm nay sự cứu đã vào nhà nầy, vì người nầy cũng là con cháu Áp-ra-ham. 10 Bởi Con người đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.

Lời ví-dụ về những nén bạc

11 Họ nghe những lời ấy, thì Đức Chúa Jêsus thêm một thí-dụ nữa, vì Ngài gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và người ta tưởng rằng nước Đức Chúa Trời sẽ hiện ra ngay. 12 Vậy Ngài phán rằng: Có một vị thế-tử đi phương xa, đặng chịu phong chức làm vua rồi trở về; 13 bèn gọi mười người trong đám đầy-tớ mình, giao cho mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng bạc nầy sanh lợi cho đến khi ta trở về. 14 Song dân xứ ấy ghét người, thì sai sứ theo đặng nói rằng: Chúng tôi không muốn người nầy cai-trị chúng tôi!

15 Khi người đã chịu phong chức làm vua rồi, trở về, đòi các đầy-tớ đã lãnh bạc đến, đặng cho biết mỗi người làm lợi được bao nhiêu. 16 Đầy-tớ thứ nhứt đến trình rằng: Lạy chúa, nén bạc của chúa sanh lợi ra được mười nén. 17 Chủ rằng: Hỡi đầy-tớ ngay-lành kia, được lắm; vì ngươi trung-tín trong sự nhỏ-mọn, ngươi sẽ được cai-trị mười thành. 18 Người thứ hai đến thưa rằng: Lạy chúa, nén bạc của chúa sanh lợi ra được năm nén. 19 Chủ rằng: Ngươi được cai-trị năm thành. 20 Người khác đến thưa rằng: Lạy chúa, đây nầy, nén bạc của chúa tôi đã gói giữ trong khăn; 21 bởi tôi sợ chúa, vì chúa là người nghiêm-nhặt, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo. 22 Chủ rằng: Hỡi đầy-tớ ngoan-ác kia, ta cứ lời ngươi nói ra mà xét ngươi. Ngươi đã biết ta là người nghiêm-nhặt, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo; 23 cớ sao ngươi không giao bạc ta cho hàng bạc? Khi ta về, sẽ lấy lại vốn và lời. 24 Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng: Hãy lấy nén bạc nó đi, cho người có mười nén. 25 Họ bèn thưa rằng: Lạy chúa, người ấy có mười nén rồi. — 26 Ta nói cùng các ngươi, ai có, thì sẽ cho thêm; song ai không có, thì sẽ cất luôn của họ đã có nữa. 27 Còn như những kẻ nghịch cùng ta, không muốn ta cai-trị họ, hãy kéo họ đến đây, và chém đi trước mặt ta.

28 Sau khi Đức Chúa Jêsus phán điều đó, thì đi trước mặt dân-chúng lên thành Giê-ru-sa-lem.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 19 : 29 đến 21 : 38)

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

29 Đức Chúa Jêsus gần đến thành Bê-pha-giê và Bê-tha-ni, ngang núi gọi là Ô-li-ve, sai hai môn-đồ đi, 30 và dặn rằng: Hãy đi đến làng trước mặt các

https://tieulun.hopto.org

ngươi ; khi vào làng, sẽ thấy một lừa con buộc đó, chưa hề có ai cỡi ; hãy mở và dắc về cho ta. 31 Hoặc có ai hỏi sao các ngươi mở nó ra, hãy trả lời rằng : Chúa cần dùng lừa nầy. 32 Hai người được sai ra đi, quả gặp mọi đều y như Đức Chúa Jêsus đã phán. 33 Đang mở lừa con, các chủ lừa hỏi rằng : Sao mở lừa con nầy ra? 34 Hai người trả lời rằng : Chúa cần dùng nó. 35 Hai người bèn dắc lừa về cho Đức Chúa Jêsus ; rồi lấy áo mình trải trên con lừa, nâng Ngài lên cỡi.

36 Khi Đức Chúa Jêsus đang đi tới, có nhiều kẻ trải áo trên đường. 37 Lúc đến gần dốc núi Ô-li-ve, hết thảy môn-đồ lấy làm mừng-rỡ và cả tiếng ngợi-khen Đức Chúa Trời về những phép lạ mình đã thấy, 38 mà nói rằng : Đáng ngợi-khen Vua nhơn danh Chúa mà đến ! Bình-an ở trên trời, và vinh-hiển trên các nơi rất cao ! 39 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám dân đông nói cùng Ngài rằng : Thưa thầy, xin quở-trách môn-đồ thầy ! 40 Ngài đáp rằng : Ta phán cùng các ngươi, nếu họ nín lặng thì đá sẽ kêu lên.

41 Khi Đức Chúa Jêsus gần đến thành, thấy thì khóc về thành, và phán rằng : 42 Ước gì, ít nữa là ngày nay, mầy đã hiểu biết sự làm cho mầy được bình-an ! Song hiện nay những sự ấy kín-giấu nơi mắt mầy. 43 Vì sẽ có ngày xảy đến cho mầy, khi quân nghịch đào hố xung-quanh mầy, vây mầy chặt bốn bề. 44 Họ sẽ hủy hết thảy, mầy và con cái ở giữa mầy nữa. Không để cho mầy hòn đá nầy trên hòn đá kia, vì mầy không biết lúc mình đã được thăm-viếng.

Sự dẹp sạch trong đền-thờ

45 Đức Chúa Jêsus vào đền-thờ rồi, bèn đuổi những kẻ bán ở đó ra, 46 mà phán rằng : Có lời chép rằng : « Nhà ta sẽ là nhà cầu-nguyện ; » song các ngươi làm thành ra một cái hang trộm-cướp.

47 Hằng ngày Ngài giảng-dạy trong đền-thờ. Các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, cùng người tôn-trưởng trong dân tìm phương giết Ngài ; 48 nhưng họ không biết dùng chước chi, vì dân-sự đều chăm-chỉ mà nghe Ngài nói.

Câu hỏi về quyền-phép

20 1 Một ngày trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đương dạy-dỗ dân-chúng trong đền-thờ và rao-truyền Tin-lành, thì các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo và các trưởng-lão đến thỉnh-lình, 2 hỏi Ngài như vầy : Hãy nói cho chúng tôi, bởi quyền-phép nào mà thầy làm những điều nầy, hay là ai đã ban cho thầy quyền-phép ấy? 3 Ngài đáp rằng : Ta cũng hỏi các ngươi một câu. Hãy nói cho ta : 4 Phép báp-têm của

https://tieulun.hopto.org

Giăng đến bởi trên trời, hay là bởi người ta ? 5Vả, những người ấy bàn cùng nhau rằng : Nếu chúng ta nói : Bởi trời, thì người sẽ nói với ta rằng : Vậy sao các ngươi không tin lời người ? 6Lại nếu chúng ta nói : Bởi người ta, thì cả dân-sự sẽ ném đá chúng ta ; vì họ đã tin chắc Giăng là một đấng tiên-tri. 7Vậy nên họ trả lời rằng không biết phép ấy bởi đâu mà đến. 8Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng : Ta cũng không nói cho các ngươi bởi quyền-phép nào ta làm những điều nầy.

Ví-dụ về người trồng nho

9Đức Chúa Jêsus phán cùng dân-chúng lời thí-dụ nầy : Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng cho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày. 10Đến mùa nho, chủ sai một đầy-tớ tới cùng những kẻ trồng nho đặng nhận một phần hoa-lợi ; song bọn trồng nho đánh đầy-tớ, đuổi về tay không. 11Chủ lại sai một đầy-tớ khác nữa ; song họ cũng đánh, chưởi, và đuổi về tay không. 12Chủ lại sai đầy-tớ thứ ba ; song họ cũng đánh cho bị thương và đuổi đi. 13Chủ vườn nho bèn nói rằng : Ta làm thể nào ? Ta sẽ sai con trai yêu-dấu ta đến ; có lẽ chúng nó sẽ kính-nể ! 14Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với nhau như vầy : Kìa, ấy là con kế-tự ; hãy giết nó, hầu cho gia-tài nó sẽ về chúng ta. 15Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao ? 16Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho nầy, rồi lấy vườn giao cho người khác.

Ai nấy nghe những lời đó, thì nói rằng : Đức Chúa Trời nào nỡ vậy ! 17Đức Chúa Jêsus bèn ngó họ mà rằng : Vậy thì lời chép : « Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra, trở nên đá góc nhà, » nghĩa là gì ? 18Hễ ai ngã nhằm đá nầy, thì sẽ bị giập-nát, còn đá nầy ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy. 19Chính giờ đó, các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán thí-dụ ấy chỉ về mình ; nhưng lại sợ dân-chúng.

Đức Chúa Trời và Sê-sa

20Họ bèn dòm-hành Ngài, sai mấy kẻ do-thám giả làm người hiền-lành, để bắt-bẻ Ngài trong lời nói, hầu để nộp Ngài cho kẻ cầm quyền và trong tay quan tổng-đốc.

21Những người đó hỏi Đức Chúa Jêsus câu nầy : Thưa thầy, chúng tôi biết thầy nói và dạy-dỗ theo lẽ ngay-thẳng, không tư-vị ai, lấy lẽ thật mà dạy đạo Đức Chúa Trời. 22Chúng tôi có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không ? 23Song Đức Chúa Jêsus biết mưu họ, thì đáp rằng : 24Hãy cho ta xem một đơ-ni-ê. Đơ-ni-ê nầy mang hình và hiệu của ai ? Họ thưa rằng : Của Sê-sa. 25Ngài bèn phán rằng : Vậy thì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, của Đức Chúa Trời

https://tieulun.hopto.org

hãy trả lại cho Đức Chúa Trời.
26 Trước mặt dân-chúng, họ
không bắt lỗi lời Ngài phán chi
được; và lấy lời đáp của Ngài
làm lạ, thì nín lặng.

Sự sống lại

27 Có mấy người Sa-đu-sê, là
người vẫn quyết rằng không có
sự sống lại, đến gần Đức Chúa
Jêsus, mà hỏi rằng: 28 Thưa
thầy, Môi-se đã truyền lại luật
nầy cho chúng tôi: « Nếu người
kia có anh, cưới vợ rồi chết,
không con, thì người phải cưới
lấy vợ góa đó để nối dòng cho
anh mình. » 29 Vậy, có bảy anh
em. Người thứ nhứt cưới vợ,
rồi chết, không con. 30 Người
thứ hai cũng lấy vợ đó, 31 rồi
đến người thứ ba, hết thảy bảy
người cũng vậy; đều chết đi
không có con. 32 Rốt lại, người
đờn-bà cũng chết. 33 Vậy thì
đến ngày sống lại, đờn-bà đó sẽ
là vợ ai? vì bảy người đều đã
lấy làm vợ. 34 Đức Chúa Jêsus
phán rằng: Con cái của đời nầy
lấy vợ gả chồng; 35 song những
kẻ đã được kể đáng dự phần
đời sau và đáng từ kẻ chết sống
lại, thì không lấy vợ gả chồng.
36 Bởi họ sẽ không chết được
nữa, vì giống như các thiên-sứ,
và là con của Đức Chúa Trời,
tức là con của sự sống lại.
37 Còn về sự kẻ chết sống lại,
Môi-se đã cho biết trong câu
chuyện về bụi gai, khi người
gọi Chúa là Đức Chúa Trời của
Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của
Y-sác, và Đức Chúa Trời của
Gia-cốp. 38 Vậy, Đức Chúa Trời
không phải là Đức Chúa Trời
của kẻ chết, nhưng của kẻ sống;
vì ai nấy đều sống cho Ngài.
39 Có mấy thầy thông-giáo cất
tiếng thưa Ngài rằng: Lạy thầy,
thầy nói phải lắm. 40 Họ không
dám hỏi Ngài câu nào nữa.

Đấng Christ con vua Đa-vít

41 Đức Chúa Jêsus hỏi họ
rằng: Làm sao người ta nói
được rằng Đấng Christ là con
vua Đa-vít? 42 vì chính vua Đa-
vít đã nói trong sách Ca-vịnh
rằng: « Chúa phán cùng Chúa
tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta,
43 cho đến khi ta bắt kẻ nghịch
ngươi làm bệ-chơn ngươi. »
44 Vậy, vua Đa-vít gọi Ngài bằng
Chúa; có lẽ nào Ngài là con vua
ấy được?

Lời trách các thầy thông-giáo

45 Khi dân-chúng đương nghe,
thì Ngài phán cùng môn-đồ rằng:
46 Hãy giữ mình về các thầy
thông-giáo, là người ưa mặc áo
dài đi dạo, và thích những sự
chào-hỏi giữa chợ, muốn ngôi
cao trong nhà hội, ngồi đầu
trong tiệc lớn, 47 làm bộ đọc lời
cầu-nguyện dài, mà nuốt gia-tài
của đờn-bà góa. Họ sẽ bị đoán-
phạt nặng hơn.

Đờn-bà góa dâng của

21 1 Đức Chúa Jêsus vừa ngó
lên, thấy những kẻ giàu
bỏ tiền lễ vào rương, 2 lại thấy

https://tieulun.hopto.org

một mụ góa nghèo bỏ vào hai đồng tiền. 3 Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác. 4 Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà làm của dâng; nhưng mụ nầy thiếu-thốn, mà đã dâng hết của mình có để nuôi mình.

Đức Chúa Jêsus phán về thành Giê-ru-sa-lem tàn-phá và sự Chúa đến

5 Có mấy người nói về đền-thờ, về đá đẹp và đồ dâng làm rực-rỡ trong đền-thờ. Đức Chúa Jêsus phán rằng: 6 Những ngày sẽ đến, mọi đều các ngươi ngó thấy đây, sẽ không còn một hòn đá nào chồng trên hòn khác mà không đổ xuống. 7 Họ bèn hỏi Ngài rằng: Lạy thầy, vậy việc đó chừng nào sẽ xảy đến, và có điềm gì cho người ta biết rằng việc gần xảy đến không? 8 Ngài đáp rằng: Các ngươi hãy giữ, kẻo bị cám-dỗ; vì có nhiều người sẽ mạo danh ta mà đến, và nói rằng: Ấy chính ta là Đấng Christ, thì-giờ đã đến gần. Các ngươi đừng theo họ. 9 Lại khi các ngươi nghe nói về giặc-giã loạn-lạc, thì đừng sợ, vì các đều đó phải đến trước; nhưng chưa phải cuối-cùng liền đâu.

10 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; 11 sẽ có sự động-đất lớn, có đói-kém và dịch-lệ trong nhiều nơi, có những điềm lạ kinh-khiếp và dấu lớn ở trên trời. 12 Song trước những đều đó, thiên-hạ sẽ vì cớ danh ta mà tra tay bắt-bớ các ngươi, nộp tại các nhà hội, bỏ vào ngục, kéo đến trước mặt các vua và các quan tổng-đốc. 13 Đều ấy xảy ra cho các ngươi để làm chứng-cớ. 14 Vậy các ngươi hãy nhớ kĩ trong trí, đừng lo trước về sự binh-vực mình thể nào. 15 Vì ta sẽ ban cho các ngươi lời-lẽ và sự khôn-ngoan, mà kẻ nghịch không chống-cự và bẻ-bác được. 16 Các ngươi cũng sẽ bị cha, mẹ, anh, em, bà-con, bạn-hữu mình nộp mình; và họ sẽ làm cho nhiều người trong các ngươi phải chết. 17 Các ngươi sẽ vì cớ danh ta bị mọi người ghen-ghét. 18 Nhưng một sợi tóc trên đầu các ngươi cũng không mất đâu. 19 Nhờ sự nhịn-nhục của các ngươi mà giữ được linh-hồn mình.

20 Vả, khi các ngươi sẽ thấy quân-lính vây thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết sự tàn-phá thành ấy gần đến. 21 Lúc đó, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ai ở trong thành phải đi ra ngoài, ai ở ngoài đồng đừng trở vào thành. 22 Vì những ngày đó là ngày báo thù, hầu cho mọi lời đã chép được ứng-nghiệm. 23 Trong những ngày ấy, khốn cho đờn-bà có thai, và đờn-bà cho con bú! Vì sẽ có tai-nạn lớn trong xứ, và cơn thạnh-nộ nghịch cùng dân nầy. 24 Họ sẽ bị ngã dưới lưỡi

https://tieulun.hopto.org

gươm, sẽ bị đem đi làm phù-lù giữa các dân ngoại, thành Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại giày-đạp, cho đến chừng nào các kỳ dân ngoại được trọn. 25 Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng, cùng các ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước sầu-não rối-loạn vì biển nổi tiếng om-sòm và sóng đào. 26 Người ta nhơn trong khi đợi việc hung-dữ xảy ra cho thế-gian, thì thất-kinh mất vía, vì các thế-lực trên trời sẽ rúng-động. 27 Bấy giờ thiên-hạ sẽ thấy Con người dùng đại-quyền đại-vinh mà ngự đến trên đám mây.

28 Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên, ngước đầu lên, vì sự giải-cứu của các ngươi gần tới. 29 Đoan, Ngài phán cùng họ một lời ví-dụ rằng: Hãy xem cây vả và các cây khác; 30 khi nó mới nứt lộc, các ngươi thấy thì tự biết rằng mùa hạ đã gần đến. 31 Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết nước Đức Chúa Trời gần đến. 32 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng-dõi nầy chẳng qua trước khi mọi sự kia chưa xảy đến. 33 Trời đất sẽ qua, song lời ta nói sẽ không qua đâu.

34 Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn uống quá-độ, sự say-sưa và sự lo-lắng đời nầy làm cho lòng các ngươi mê-mẩn chăng, và e ngày ấy đến thình-lình trên các ngươi như lưới bủa; 35 vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên mặt đất cũng vậy. 36 Vậy, hãy tỉnh-thức luôn và cầu-nguyện, để các ngươi được tránh khỏi các tai-nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người.

37 Vả, ban ngày, Đức Chúa Jêsus dạy-dỗ trong đền-thờ; còn đến chiều, Ngài đi lên núi, gọi là núi Ô-li-ve, mà ở đêm tại đó. 38 Vừa tảng sáng, cả dân-sự đến cùng Ngài trong đền-thờ, đặng nghe Ngài dạy.

Sự đau-đớn, sự chết, và sự sống lại của Đức Chúa Jêsus

(Từ 22 : 1 đến 24 : 53)

Sự lập-mưu của các thầy tế-lễ

22 1 Ngày lễ ăn bánh không men tức là lễ Vượt-qua đến gần. 2 Các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo tìm phương đặng giết Đức Chúa Jêsus; vì họ sợ dân.

Đứa phản Chúa

3 Vả, quỉ Sa-tan ám vào Giu-đa, gọi là Ích-ca-ri-ốt, là người trong số mười hai sứ-đồ, 4 nó đi kiếm các thầy tế-lễ cả và các thầy đội, để đồng mưu dùng cách nào nộp Ngài cho họ. 5 Các người kia mừng lắm, hứa sẽ cho nó tiền bạc. 6 Nó đã ưng-thuận với họ, bèn kiếm dịp-tiện đặng nộp Đức Chúa Jêsus trong khi dân-chúng không biết.

Lễ Tiệc-thánh lập ra

7 Đến ngày lễ ăn bánh không men, là ngày người ta phải giết

https://tieulun.hopto.org

con sinh làm lễ Vượt-qua, 8 Đức Chúa Jêsus sai Phi-e-rơ và Giăng đi, mà phán rằng: Hãy đi dọn lễ Vượt-qua cho chúng ta ăn. 9 Hai người thưa rằng : Thầy muốn chúng tôi dọn lễ ấy tại đâu ? 10 Ngài đáp rằng : Khi các ngươi vào thành, sẽ gặp một người mang vò nước ; hãy theo người vào nhà, 11 và nói cùng chủ nhà rằng : Thầy phán cùng ngươi rằng: Phòng khách là chỗ ta sẽ ăn lễ Vượt-qua với môn-đồ ta ở đâu ? 12 Chủ nhà sẽ chỉ cho một cái phòng rộng và cao, đồ-đạc sẵn-sàng ; các ngươi hãy dọn ở đó. 13 Hai môn-đồ đi, quả gặp những điều như Ngài đã phán ; bèn dọn lễ Vượt-qua.

14 Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ-đồ cùng ngồi với Ngài. 15 Ngài phán rằng : Ta rất muốn ăn lễ Vượt-qua nầy với các ngươi trước khi ta chịu đau-đớn. 16 Vì, ta nói cùng các ngươi, ta sẽ không ăn lễ nầy nữa cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước Đức Chúa Trời. 17 Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng : Hãy lấy cái nầy phân-phát cho nhau. 18 Vì, ta nói cùng các ngươi, từ nay ta sẽ không uống trái nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi. 19 Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra phân-phát cho môn-đồ, mà phán rằng : Nầy là thân-thể ta, đã vì các ngươi mà phó cho ; hãy làm sự nầy để nhớ đến ta. 20 Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén đưa cho môn-đồ, mà phán rằng: Chén nầy là giao-ước mới trong huyết ta vì các ngươi mà đổ ra.... 21 Vả lại, nầy, bàn tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi bàn nầy. 22 Con người đi, theo như điều đã chỉ-định ; nhưng khốn cho người nầy phản Ngài ! 23 Môn-đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là người sẽ làm điều đó.

Sự biện-luận trong môn-đồ

24 Môn-đồ lại cãi-lẫy nhau, cho biết ai sẽ được tôn là lớn hơn hết trong đám mình. 25 Nhưng Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Các vua cửa các dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai-trị, những người cầm quyền cai-trị được xưng là người làm ơn. 26 Về phần các ngươi, đừng làm như vậy ; song ai lớn hơn trong các ngươi phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai-trị phải như kẻ hầu việc. 27 Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn hơn ? Có phải là kẻ ngồi ăn không ? Nhưng ta ở giữa các ngươi như kẻ hầu việc vậy. 28 Còn như các ngươi, đã bền lòng theo ta trong mọi sự thử-thách ta, 29 nên ta ban nước cho các ngươi, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, 30 để các ngươi được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét-đoán mười hai chi-phái Y-sơ-ra-en.

Lời báo trước cho Phi-e-rơ

31 Hỡi Si-môn, Si-môn, nầy, quỉ Sa-tan đã đòi sàng-sảy ngươi như lúa mì. 32 Song ta đã cầu-

https://tieulun.hopto.org

nguyện cho ngươi, hầu cho đức-tin ngươi không thiếu-thốn. Vậy, đến khi ngươi đã hối-cải, hãy làm cho vững chi anh em mình. 33 Phi-e-rơ thưa rằng : Thưa Chúa, tôi sẵn lòng đi theo Chúa, đồng tù đồng chết. 34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-e-rơ, ta nói cùng ngươi, hôm nay khi gà chưa gáy, ngươi sẽ ba lần chối không biết ta.

35 Đoạn, Ngài lại phán rằng: Khi ta đã sai các ngươi đi, không đem túi, bao, giày chi hết, các ngươi có thiếu gì không? Môn-đồ thưa rằng: Không thiếu chi hết. 36 Ngài phán rằng: Nhưng bây giờ, ai có túi bạc, hãy lấy đi, ai có bao, cũng vậy; ai không có gươm, hãy bán áo ngoài đi mà mua. 37 Vì ta rao cho các ngươi, có lời chép rằng: « Ngài đã bị kể vào hàng kẻ dữ. » Lời ấy phải ứng-nghiệm về chính mình ta. Thật vậy, sự đã chỉ về ta hầu được trọn. 38 Các sứ-đồ thưa rằng: Thưa Chúa, có hai thanh gươm đây. Ngài phán rằng: Ấy là đủ.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. — Sự bắt Đức Chúa Jêsus

39 Đoạn, Đức Chúa Jêsus ra đi, lên núi Ô-li-ve theo như thói quen; các môn-đồ cùng đi theo Ngài. 40 Khi đã đến nơi đó, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Hãy cầu-nguyện, hầu cho các ngươi khỏi sa vào sự cám-dỗ. 41 Ngài bèn đi khỏi các môn-đồ, cách chừng liệng một cục đá, quì xuống mà cầu-nguyện 42 rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén nầy khỏi tôi! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chớ không theo ý tôi!... 43 Có một thiên-sứ từ trên trời hiện xuống cùng Ngài, làm cho Ngài vững-chắc. 44 Trong cơn rất đau-thương, Ngài cầu-nguyện càng thiết, mồ-hôi trở nên như giọt máu lớn rơi xuống đất. 45 Cầu-nguyện xong, Ngài đứng dậy trở lại cùng các môn-đồ, thấy đương ngủ mê vì buồn-rầu. 46 Ngài phán rằng: Sao các ngươi ngủ? Hãy đứng dậy cầu-nguyện, để cho khỏi sa vào sự cám-dỗ.

47 Khi Ngài còn đương phán, một lũ đông kéo đến. Tên Giu-đa, một trong mười hai sứ-đồ, đi trước hết, lại gần Đức Chúa Jêsus đặng hôn Ngài. 48 Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Hỡi Giu-đa, ngươi lấy cái hôn để phản Con người sao? 49 Những người ở với Ngài thấy sự sắp xảy đến, bèn nói rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nên dùng gươm đánh chăng? 50 Một người trong các sứ-đồ đánh đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm và chém đứt tai bên hữu. 51 Nhưng Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy để cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đầy-tớ ấy, làm cho nó được lành. 52 Đoạn, Đức Chúa Jêsus phán cùng các thầy tế-lễ cả, các thầy đội coi đền-thờ, và các trưởng-lão đã đến bắt Ngài, rằng: Các ngươi cầm gươm và gậy đến bắt ta, như

https://tieulun.hopto.org

bắt kẻ trộm-cướp. 53 Hằng ngày ta ở trong đền-thờ với các ngươi, mà các ngươi không bắt ta. Nhưng nầy là giờ của các ngươi, và quyền của sự tối-tăm vậy.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Caiphe.— Sự chối của Phi-e-rơ

54 Bấy giờ họ bắt Đức Chúa Jêsus đem đi, giải Ngài đến nhà thầy cả thượng-phẩm. Phi-e-rơ đi theo Ngài xa-xa. 55 Họ nhúm lửa giữa sân, rồi ngồi với nhau; Phi-e-rơ cũng ngồi giữa đám họ. 56 Một con đòi kia thấy Phi-e-rơ ngồi gần lửa, thì ngó chăm-chỉ, mà nói rằng: Người nầy vốn cũng ở với người ấy. 57 Song Phi-e-rơ chối Đức Chúa Jêsus, nói rằng: Hỡi đờn-bà kia, ta không biết người đó. 58 Một lát, có người khác thấy Phi-e-rơ, nói rằng: Ngươi cũng thuộc về bọn đó! Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi người, ta không phải thuộc về bọn đó đâu. 59 Độ cách một giờ, có kẻ khác đề quyết như vậy mà rằng: Thật người nầy cũng ở với Jêsus, vì người là dân Ga-li-lê. 60 Nhưng Phi-e-rơ cãi rằng: Hỡi người, ta không biết ngươi nói chi! Đương lúc Phi-e-rơ còn nói, thì gà liền gáy; 61 Chúa xây mặt lại ngó Phi-e-rơ. Phi-e-rơ nhớ lại lời Chúa đã phán cùng mình rằng: Hôm nay trước khi gà chưa gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần; 62 rồi đi ra ngoài, khóc-lóc thảm-thiết.

63 Vả, những kẻ canh Đức Chúa Jêsus nhạo-báng và đánh Ngài; 64 che mặt Ngài lại, rồi nói rằng: Hãy nói tiên-tri đi, hãy đoán xem ai đánh ngươi! 65 Họ lại nhiếc-móc Ngài nhiều lời khác nữa.

66 Đến sáng ngày, các trưởng-lão trong dân, các thầy tế-lễ cả, và các thầy thông-giáo nhóm lại, rồi sai đem Đức Chúa Jêsus đến nơi tòa công-luận. 67 Họ hỏi Ngài rằng: Nếu ngươi phải là Đấng Christ, hãy xưng ra cho chúng ta. Ngài đáp rằng: Nếu ta nói, thì các ngươi không tin; 68 nếu ta tra-gạn các ngươi, thì các ngươi không trả lời. 69 Nhưng từ nay về sau, Con người sẽ ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời. 70 Ai nấy đều hỏi rằng: Vậy, ngươi là Con Đức Chúa Trời sao? Ngài đáp rằng: Chính các ngươi nói ta là Con Ngài. 71 Họ bèn nói rằng: Chúng ta nào có cần chứng-cớ nữa làm chi? Chính chúng ta đã nghe từ miệng nó nói ra rồi.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Phi-lát và Hê-rốt

23 1 Đoạn, cả hội-đồng đứng dậy, điệu Ngài đến trước mặt Phi-lát. 2 Họ bèn khởi cáo Ngài rằng: Chúng tôi đã thấy người nầy xui dân ta làm loạn, cấm nộp thuế cho Sê-sa, và xưng mình là Đấng Christ, là Vua.

https://tieulun.hopto.org

3 Phi-lát gạn Ngài rằng: Chính
ngươi là Vua dân Giu-đa phải
không? Đức Chúa Jêsus đáp
rằng: Thật như lời. 4 Phi-lát
bèn nói với các thầy tế-lễ cả
và dân-chúng rằng: Ta không
thấy người nầy có tội gì.
5 Nhưng họ cố nài rằng: Người
nầy xui-giục dân-sự, truyền-
giáo khắp đất Giu-đê, bắt đầu
từ xứ Ga-li-lê rồi đến đây.
6 Khi Phi-lát nghe đều đó, thì
hỏi nếu người nầy thật là dân
Ga-li-lê chăng. 7 Biết Ngài thuộc
quyền cai-trị của vua Hê-rốt,
bèn giải đến cho vua Hê-rốt,
vua ấy ở tại thành Giê-ru-sa-lem
trong mấy ngày đó.

8 Vua Hê-rốt thấy Đức Chúa
Jêsus thì mừng lắm; vì lâu nay
vua muốn gặp Ngài, nhơn đã
nghe nói về chuyện Ngài, và
mong xem Ngài làm phép lạ.
9 Vậy, vua hỏi Ngài nhiều câu,
song Ngài không trả lời gì hết.
10 Các thầy tế-lễ cả và các thầy
thông-giáo ở đó, cáo Ngài dữ
lắm. 11 Bấy giờ vua Hê-rốt và
quân-lính hầu vua đều đãi Ngài
cách khinh-dể và nhạo-báng
Ngài; đoạn, họ mặc áo hoa-hoè
cho Ngài, rồi giao Ngài về cho
Phi-lát. 12 Trước kia Phi-lát
với vua Hê-rốt thù-hiềm nhau,
nhưng nội ngày ấy trở nên
bạn-hữu.

13 Phi-lát hiệp các thầy tế-lễ
cả, các quan đề-hình và dân-
chúng lại, mà nói rằng: 14 Các
ngươi đã đem nộp người nầy
cho ta, về việc xui dân làm
loạn; nhưng đã tra-hỏi trước
mặt các ngươi đây, thì ta không
thấy người mắc một tội nào mà
các ngươi đã cáo; 15 Vua Hê-rốt
cũng vậy, vì đã giao người về
cho ta. Vậy người nầy đã không
làm điều gì đáng chết, 16 nên ta sẽ
đánh đòn rồi tha đi. (a) 18 Chúng
bèn đồng-thanh kêu lên rằng:
Hãy giết người nầy đi, mà tha
Ba-ra-ba cho chúng tôi! 19 Vả,
tên nầy bị tù vì dấy loạn trong
thành, và vì tội giết người.
20 Phi-lát có ý muốn tha Đức
Chúa Jêsus, nên lại nói cùng
dân-chúng nữa. 21 Song chúng
kêu lên rằng: Đóng đinh nó
trên cây thập-tự đi! Đóng đinh
nó trên cây thập-tự đi! 22 Phi-
lát lại nói đến lần thứ ba, rằng:
Vậy người nầy đã làm điều ác
gì? Ta không tìm thấy người có
sự gì đáng chết. Vậy, đánh
đòn xong, ta sẽ tha. 23 Nhưng
chúng cố nài, kêu lớn tiếng rằng
phải đóng đinh Ngài trên cây
thập-tự; tiếng kêu của họ được
thắng. 24 Phi-lát truyền làm y
như lời chúng xin. 25 Bèn tha
tên tù vì tội dấy loạn và giết
người, là người chúng đã xin
tha; rồi phó Đức Chúa Jêsus
cho mặc ý họ.

Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh
trên cây thập-tự

26 Khi chúng điệu Đức Chúa
Jêsus đi, bắt một người xứ Sy-
ren, tên là Si-môn, từ ngoài

(a) Có mấy bản thêm câu 17 rằng: Số là, đến ngày lễ, quan phải tha một tên tù cho dân.

https://tieulun.hopto.org

đồng về, buộc phải vác cây thập-tự theo sau Ngài.

27 Có đoàn dân đông lắm đi theo Đức Chúa Jêsus, và có mấy người đờn-bà đấm ngực khóc về Ngài. 28 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây mặt lại với họ mà phán rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc về ta, song khóc về chính mình các ngươi và về con cái các ngươi. 29 Vì nầy, ngày hầu đến, người ta sẽ nói rằng: Phước cho đờn-bà son, phước cho dạ không sanh-đẻ, và vú không cho con bú! 30 Bấy giờ, người ta sẽ nói với núi rằng: Hãy đổ xuống trên chúng ta! với gò rằng: Hãy che chúng ta! 31 Vì nếu người ta làm những sự ấy cho cây xanh, thì cây khô sẽ xảy ra sao?

32 Chúng cũng đem hai người đi nữa, là kẻ trộm-cướp, để giết cùng với Ngài.

33 Khi đến một chỗ gọi là chỗ Sọ, họ đóng đinh Ngài trên cây thập-tự tại đó, cùng hai tên trộm-cướp, một tên bên hữu Ngài, một tên bên tả. 34 Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm đều gì. Đoạn, họ bắt thăm chia nhau áo-xống của Ngài. 35 Dân-chúng đứng đó mà ngó. Các người coi việc nhạo-cười Ngài, rằng: Nó đã cứu kẻ khác; nếu nó là Đấng Christ, Đấng Đức Chúa Trời đã lựa, thì hãy cứu mình đi! 36 Quân-lính cũng dỡn-cợt Ngài, lại gần đưa giấm cho Ngài uống, 37 mà rằng: Nếu ngươi là vua dân Giu-đa, hãy tự cứu lấy mình đi! 38 Phía trên đầu Ngài, có đề rằng: Người nầy là vua dân Giu-đa.

39 Vả, một tên trộm-cướp bị đóng đinh cũng mắng-nhiếc Ngài rằng: Ngươi không phải là Đấng Christ sao? Hãy tự-cứu lấy mình ngươi cùng chúng ta nữa! 40 Nhưng tên kia trách nó rằng: Ngươi cũng chịu một hình-phạt ấy, còn chẳng sợ Đức Chúa Trời sao? 41 Về phần chúng ta, chỉ là sự công-bình, vì hình ta chịu xứng với việc ta làm; nhưng người nầy không hề làm một điều gì ác. 42 Đoạn lại nói rằng: Hỡi Jêsus, khi Ngài đến trong nước mình rồi, xin nhớ lấy tôi! 43 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, hôm nay ngươi sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-đi. (a)

44 Khi đó, ước giờ thứ sáu, khắp xứ đều tối-tăm cho đến giờ thứ chín. 45 Mặt trời trở nên tối, và màn trong đền-thờ xé chính giữa ra làm hai. 46 Đức Chúa Jêsus bèn kêu lớn rằng: Hỡi Cha, tôi giao linh-hồn lại trong tay Cha! Ngài vừa nói xong thì tắt hơi.

47 Thầy đội thấy sự đã xảy ra, ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng: Thật người nầy là người công-bình. 48 Cả dân-chúng đi xem, thấy nông-nỗi làm vậy, đấm ngực mà trở về. 49 Song những kẻ quen-biết Đức Chúa

(a) Ba-ra-đi (Paradis) hoặc dịch là vườn vui-vẻ, hoặc dịch là thiên-đàng.

https://tieulun.hopto.org

Jêsus và các người đờn-bà theo Ngài từ xứ Ga-li-lê, đều đứng đẳng xa mà ngó.

Sự chôn Chúa

50 Có một người, tên là Giô-sép, làm nghị-viên tòa công-luận, là người chánh-trực công-bình, 51 không đồng ý và cũng không dự việc các người kia đã làm. Người ở A-ri-ma-thê, là thành thuộc về xứ Giu-đê, vẫn trông-đợi nước Đức Chúa Trời. 52 Người bèn đi đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus. 53 Khi đã đem xác Ngài xuống khỏi cây thập-tự, người lấy vải liệm mà bọc, rồi chôn trong huyệt đã đục nơi hòn đá, là huyệt chưa chôn ai hết. 54 Bấy giờ là ngày sắm-sửa, và ngày Sa-bát gần tới. 55 Các người đờn-bà đã từ xứ Ga-li-lê đến với Đức Chúa Jêsus, theo Giô-sép, xem mả và cũng xem xác Ngài đặt thể nào. Khi trở về, họ sắm-sửa thuốc thơm và các thứ hương. 56 Ngày Sa-bát, họ nghỉ-ngơi theo luật-lệ.

Sự Chúa sống lại

24 1 Ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, khi mờ sáng, các người đờn-bà ấy lấy thuốc thơm đã sửa-soạn đem đến mồ Ngài. 2 Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mồ ; 3 nhưng, bước vào, không thấy xác Đức Chúa Jêsus. 4 Đương khi không biết nghĩ làm sao, xảy có hai người nam mặc áo sáng như chớp, hiện ra trước mặt họ. 5 Họ đương thất-kinh, úp mặt xuống đất; thì hai người ấy nói rằng: Sao các ngươi tìm người sống trong vòng kẻ chết? 6 Ngài không ở đây đâu, song Ngài đã sống lại. Hãy nhớ khi Ngài còn ở xứ Ga-li-lê, phán cùng các ngươi thể nào, 7 Ngài đã phán rằng : Con người phải bị nộp trong tay kẻ có tội, phải đóng đinh trên cây thập-tự, và ngày thứ ba phải sống lại. 8 Họ bèn nhớ lại những lời Đức Chúa Jêsus đã phán.

9 Họ ở mồ trở về, rao-truyền mọi sự ấy cho mười một sứ-đồ và những người khác. 10 Ấy là Ma-ri Ma-đơ-len, Gian-nơ, và Ma-ri mẹ của Gia-cơ, cùng các đờn-bà khác đi với họ đã rao-truyền như vậy cho các sứ-đồ. 11 Song các sứ-đồ không tin, cho lời ấy như là hư-không. 12 Dầu vậy, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mồ, cúi xuống mà dòm, chỉ thấy vải liệm ở trên đất, đoạn về nhà, lạ-lùng cho việc đã xảy ra.

Hai môn-đồ tại làng Em-ma-út

13 Cũng trong ngày ấy, có hai môn-đồ đi đến làng kia, gọi là Em-ma-út, cách thành Giê-ru-sa-lem sáu mươi ếch-ta-đơ;(a) 14 họ đàm-luận về những sự đã xảy ra. 15 Đang khi nói và cãi lẽ nhau, chính Đức Chúa Jêsus đến gần, cùng đi đường với họ. 16 Nhưng mắt hai người ấy bị che khuất không nhìn biết Ngài

(a) Sáu mươi ếch-ta-đơ độ bằng mười hai ki-lô-mết.

https://tieulun.hopto.org

được. 17 Ngài phán cùng họ rằng : Các ngươi đương đi đường, nói chuyện gì cùng nhau vậy ? Họ dừng lại, buồn-bực lắm. 18 Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-ba, trả lời rằng : Có phải chỉ ngươi là khách lạ ở thành Giê-ru-sa-lem, không hay việc đã xảy đến tại đó cách mấy bữa rày sao ? 19 Ngài hỏi rằng : Việc gì vậy ? Họ trả lời rằng : Ấy là việc đã xảy ra cho Jêsus Na-xa-rét, một đấng tiên-tri, có quyền-phép trong việc làm và trong lời nói, trước mặt Đức Chúa Trời và cả chúng dân ; 20 làm sao mà các thầy tế-lễ cả cùng các quan đề-hình ta đã nộp Ngài để xử-tử, và đã đóng đinh trên cây thập-tự. 21 Chúng tôi trông-mong Ngài sẽ cứu lấy dân Y-sơ-ra-en ; dầu thể ấy, việc xảy ra đã được ba ngày rồi. 22 Thật có mấy người đờn-bà trong vòng chúng tôi đã làm cho chúng tôi lấy làm lạ lắm : khi mờ sáng, họ đến mồ, 23 không thấy xác Ngài, thì về báo rằng có thiên-sứ hiện đến, nói Ngài đương sống. 24 Có mấy người trong vòng chúng tôi cũng đi thăm mồ, thấy mọi đều y như lời họ nói ; còn Ngài thì không thấy. 25 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng : Hỡi những kẻ dại-dột, có lòng chậm tin lời các đấng tiên-tri nói ! 26 Há chẳng phải Đấng Christ chịu thương-khó thể ấy, mới được vào sự vinh-hiển mình sao ? 27 Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kế đến mọi đấng tiên-tri mà cắt nghĩa cho hai người đó những lời chỉ về Ngài trong cả Kinh-thánh. 28 Khi hai người đi gần đến làng mình định đi, thì Đức Chúa Jêsus dường như muốn đi xa hơn nữa. 29 Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng : Xin ở lại với chúng tôi ; vì trời đã xế chiều hầu tối. Vậy, Ngài vào ở lại cùng họ. 30 Đương khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì lấy bánh, tạ ơn, đoạn, bẻ ra cho họ. 31 Mắt họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài ; song Ngài thoạt biến đi không thấy. 32 Hai người nói cùng nhau rằng : Khi nãy đi đường, Ngài nói cùng chúng ta và cắt nghĩa Kinh-thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng-nảy sao ?

33 Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành Giê-ru-sa-lem, gặp mười một sứ-đồ cùng các môn-đồ khác đương nhóm lại, 34 nói với họ rằng : Chúa thật đã sống lại, và hiện ra với Si-môn. 35 Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi đường, và nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thể nào.

Sự hiện đến cùng mười một sứ-đồ

36 Môn-đồ đương nói với nhau như vậy, chính Đức Chúa Jêsus hiện ra giữa đó mà phán rằng : Bình-an cho các ngươi ! 37 Nhưng môn-đồ đều sửng-sốt rụng-rời, tưởng thấy thần. 38 Ngài phán rằng : Sao các ngươi bối-rối, và sao trong lòng các ngươi nghi làm vậy ? 39 Hãy xem tay chơn ta : thật chính ta. Hãy rờ đến ta, và hãy xem ; —

https://tieulun.hopto.org

thần thì không có thịt xương, mà các ngươi thấy ta có. 40 Đương phán vậy, Ngài giơ tay và chơn ra cho xem. 41 Nhưng vì cớ môn-đồ vui-mừng, nên chưa tin chắc, và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng : Ở đây các ngươi có gì ăn không? 42 Môn-đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng. 43 Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn-đồ.

44 Đoạn, Ngài phán rằng: Ấy đó là điều mà khi ta còn ở với các ngươi, ta bảo các ngươi rằng mọi sự đã chép về ta trong luật-pháp Môi-se, các sách tiên-tri, cùng các ca-vịnh phải được ứng-nghiệm. 45 Bấy giờ Ngài mở trí cho môn-đồ được hiểu Kinh-thánh. 46 Ngài phán : Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau-đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, 47 và người ta sẽ nhơn danh Ngài mà rao-giảng cho dân các nước sự ăn-năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. 48 Các ngươi làm chứng về mọi việc đó ; ta đây, sẽ ban cho các ngươi điều Cha ta đã hứa, 49 còn về phần các ngươi, hãy ở trong thành (a) cho đến khi được mặc lấy quyền-phép từ trên cao.

Sự ngự lên trời

50 Kế đó, Ngài đem môn-đồ đi đến nơi xung-quanh làng Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước cho. 51 Đương khi ban phước, Ngài lìa môn-đồ mà được đem lên trời. 52 Môn-đồ thờ-lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-sa-lem, mừng-rỡ lắm. 53 Môn-đồ cứ ở trong đền-thờ luôn, ngợi-khen Đức Chúa Trời.

TIN-LÀNH
THEO
THÁNH GIĂNG

Tiểu-dẫn

(1 : 1-18)

Ngôi-Lời trở nên xác-thịt

1 1 Ban đầu có Ngôi-Lời, Ngôi-Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi-Lời là Đức Chúa Trời. 2 Ban đầu Ngài ở cùng Đức Chúa Trời. 3 Muôn vật bởi Ngài dựng nên, chẳng vật chi đã dựng nên mà không bởi Ngài. 4 Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. 5 Sự sáng soi trong tối-tăm, tối-tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng.

(a) Tức là thành Giê-ru-sa-lem.

https://tieulun.hopto.org

6 Có một người Đức Chúa
Trời sai đến, tên là Giăng.
7 Người đến để làm chứng, là
làm chứng về sự sáng, hầu cho
bởi người ai nấy đều tin. 8 Chính
người chẳng phải là sự sáng,
song người phải làm chứng về
sự sáng. 9 Sự sáng nầy là sự
sáng thật, khi đến thế-gian soi-
sáng mọi người. (a) 10 Ngôi-
Lời ở thế-gian, và thế-gian đã
dựng nên bởi Ngài ; nhưng thế-
gian chẳng từng nhìn biết Ngài.
11 Ngài đã đến trong xứ mình,
song dân mình chẳng hề nhận
lấy. 12 Nhưng hễ ai đã nhận
Ngài, thì Ngài ban cho quyền-
phép trở nên con cái Đức Chúa
Trời, là ban cho những kẻ tin
danh Ngài, 13 là kẻ chẳng phải
sanh bởi khí-huyết, hoặc bởi
tinh-dục, hoặc bởi ý người,
nhưng sanh bởi Đức Chúa
Trời vậy.

14 Ngôi-Lời đã trở nên xác-
thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn
và lẽ thật ; chúng ta đã ngắm
xem sự vinh-hiển của Ngài, thật
như vinh-hiển của Con một (b)
đến từ nơi Cha. 15 Giăng làm
chứng về Ngài khi kêu lên rằng :
Ấy là về Ngài mà ta đã nói :
Đấng đến sau ta trỗi hơn ta, vì
Ngài vốn trước ta. 16 Vả, bởi
sự đầy-dẫy của Ngài mà chúng
ta đều có nhận được, và ơn
càng thêm ơn. 17 Vì luật-pháp
đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn
và lẽ thật bởi Đức Chúa Jêsus-
Christ mà đến. 18 Chẳng hề ai
thấy Đức Chúa Trời ; chỉ Con
một ở trong lòng Cha, là Đấng
đã giãi-bày Cha cho chúng
ta biết.

Sự sắm-sửa về chức-vụ Đức Chúa Jêsus

(1 : 19-51)

Lời chứng của Giăng Báp-tít

19 Nầy là lời chứng của Giăng,
khi dân Giu-đa sai mấy thầy tế-
lễ, mấy người Lê-vi từ thành
Giê-ru-sa-lem đến hỏi người
rằng : Ông là ai ? 20 Người xưng
ra, chẳng chối chi hết, xưng
rằng mình không phải là Đấng
Christ. 21 Họ lại hỏi : Vậy thì
ông là ai ? phải là Ê-li chăng ?
Người trả lời : Không phải.
Ông phải là đấng tiên-tri chăng ?
Người trả lời : Không phải.
22 Họ bèn nói : Vậy thì ông là ai ?
hầu cho chúng tôi trả lời cùng
những người đã sai chúng tôi
đến. Ông tự xưng mình là ai ?
23 Người trả lời : Ta là tiếng của
người kêu trong đồng vắng
rằng : « Hãy ban đường của
Chúa cho bằng, » như đấng tiên-
tri Ê-sai đã nói. 24 Những kẻ
chịu sai đến cùng Giăng đều là
người Pha-ri-si. 25 Họ lại hỏi
rằng : Nếu ông chẳng phải Đấng
Christ, chẳng phải Ê-li, chẳng
phải đấng tiên-tri, thì cớ sao
ông làm phép báp-têm ? 26 Giăng

(a) Câu nầy hoặc dịch là : Sự sáng nầy là sự sáng thật, soi cho mọi người sanh ra ở thế-gian nầy. (b) Theo tiếng bổn thì chữ « Con một » có ý là Con sanh ra chỉ có một mà thôi.

https://tieulun.hopto.org

trả lời : Về phần ta, ta làm phép báp-têm bằng nước ; nhưng có một Đấng ở giữa các ngươi mà các ngươi không nhận biết. 27 Ấy là Đấng đến sau ta, ta chẳng đáng mở dây giày Ngài. 28 Những việc đó đã xảy ra tại thành Bê-tha-ni, bên kia sông Giô-đanh, là nơi Giăng làm phép báp-têm.

29 Qua ngày sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng mình, thì nói rằng : Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội-lỗi thế-gian đi. 30 Ấy về Đấng đó mà ta đã nói : Có một người đến sau ta, trổi hơn ta, vì người vốn trước ta. 31 Về phần ta, ta vốn chẳng biết Ngài ; nhưng ta đã đến làm phép báp-têm bằng nước, để Ngài được tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-en. 32 Giăng lại còn làm chứng nầy nữa : Ta đã thấy Thánh-Linh từ trời giáng xuống như chim bồ-câu, đậu trên mình Ngài. 33 Về phần ta, ta vốn không biết Ngài ; nhưng Đấng sai ta làm phép báp-têm bằng nước có phán cùng ta rằng : Đấng mà ngươi sẽ thấy Thánh-Linh ngự xuống đậu lên trên, ấy là Đấng làm phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. 34 Ta đã thấy, nên ta làm chứng rằng : Ấy chính Ngài là Con Đức Chúa Trời.

Các môn-đồ thứ nhứt

35 Ngày mai, Giăng lại ở đó với hai môn-đồ mình ; 36 nhìn Đức Chúa Jêsus đi ngang qua, bèn nói rằng : Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời ! 37 Hai môn-đồ nghe lời đó, bèn đi theo Đức Chúa Jêsus. 38 Đức Chúa Jêsus vừa xây lại, thấy hai người đi theo mình, thì phán rằng : Các ngươi tìm chi ? Thưa rằng : Ra-bi (nghĩa là Thầy), Thầy ở đâu ? 39 Ngài phán rằng : Hãy đến xem. Vậy, hai người đi, thấy nơi Ngài ở, và ở lại cùng Ngài trong ngày đó ; lúc bấy giờ độ chừng giờ thứ mười. (a)

40 Trong hai người đã nghe đều Giăng nói và đi theo Đức Chúa Jêsus đó, một là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ. 41 Trước hết người gặp anh mình là Si-môn, thì nói rằng : Chúng ta đã gặp Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ). (b) 42 Người bèn dẫn Si-môn đến cùng Đức Chúa Jêsus. Ngài vừa ngó thấy Si-môn, liền phán rằng : Ngươi là Si-môn, con của Giô-na ; ngươi sẽ được gọi là Sê-pha (nghĩa là Phi-e-rơ).

43 Qua ngày sau, Đức Chúa Jêsus muốn qua xứ Ga-li-lê, tìm Phi-líp, mà phán rằng : Hãy theo ta. 44 Vả, Phi-líp là người Bết-sai-đa, đồng-thành với Anh-rê và Phi-e-rơ. 45 Phi-líp gặp Na-tha-na-en, nói với người rằng : Chúng ta đã gặp Đấng mà Môi-se có chép trong luật-pháp, và các đấng tiên-tri cũng có nói đến ; ấy là Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, con của Giô-sép. 46 Na-tha-na-en nói rằng : Há có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét được sao ?

(a) Vào bốn giờ chiều. (b) Christ nghĩa là Đấng chịu xức dầu.

https://tieulun.hopto.org

Phi-líp nói : Hãy đến xem. 47 Đức Chúa Jêsus thấy Na-tha-na-en đến cùng mình, bèn phán về người rằng : Nầy, một người Y-sơ-ra-en thật, trong người không có đều dối-trá chi hết. 48 Na-tha-na-en thưa rằng : Bởi đâu thầy biết tôi ? Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Trước khi Phi-líp gọi ngươi, ta đã thấy ngươi lúc ở dưới cây vả. 49 Na-tha-na-en lại nói : Lạy thầy, thầy là Con Đức Chúa Trời, thầy là vua dân Y-sơ-ra-en ! 50 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Vì ta đã phán cùng ngươi rằng ta thấy ngươi dưới cây vả, thì ngươi tin ; ngươi sẽ thấy việc lớn hơn đều đó ! 51 Ngài lại phán : Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ thấy trời mở ra, và thiên-sứ của Đức Chúa Trời lên xuống trên Con người.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus trong xứ Ga-li-lê và xứ Giu-đê

(Từ 2 : 1 đến 12 : 50)

Đám cưới tại Ca-na

2 1 Cách ba ngày sau, có đám cưới tại thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, và mẹ Đức Chúa Jêsus có tại đó. 2 Đức Chúa Jêsus cũng được mời đến dự đám với môn-đồ Ngài. 3 Vừa khi thiếu rượu, mẹ Đức Chúa Jêsus nói với Ngài rằng : Người ta không có rượu nữa. 4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Hỡi đờn-bà kia, ta với ngươi có sự gì chăng ? Giờ ta chưa đến. 5 Mẹ Ngài nói với những kẻ hầu-bàn rằng : Người biểu chi, hãy vâng theo cả. 6 Vả, tại đó có sáu cái ché đá, định dùng về sự rửa sạch cho người Giu-đa, mỗi cái chứa hai ba lường nước. (a) 7 Đức Chúa Jêsus biểu họ rằng : Hãy đổ nước đầy những ché nầy ; thì họ đổ đầy tới miệng. 8 Ngài bèn phán rằng : Bây giờ hãy múc đi, đem cho kẻ coi tiệc. Họ bèn đem cho. 9 Lúc kẻ coi tiệc nếm nước đã biến thành rượu (vả, người không biết rượu nầy đến bởi đâu, còn những kẻ hầu-bàn có múc nước thì biết rõ), bèn gọi chàng rể, 10 mà nói rằng : Mọi người đều đãi rượu ngon trước, sau khi người ta uống nhiều rồi, thì kế đến rượu vừa-vừa. Còn ngươi, ngươi lại giữ rượu ngon đến bây giờ.

11 Ấy là tại Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, mà Đức Chúa Jêsus làm phép lạ thứ nhứt, và tỏ-bày sự vinh-hiển của mình như vậy ; môn-đồ bèn tin Ngài. 12 Sau việc đó, Ngài với mẹ, anh em, và môn-đồ Ngài đều xuống thành Ca-bê-na-um ; và chỉ ở tại đó ít ngày thôi.

Đức Chúa Jêsus tại Giê-ru-sa-lem. — Những kẻ bán bị đuổi khỏi đền-thờ

13 Lễ Vượt-qua của dân Giu-đa hầu đến ; Đức Chúa Jêsus lên

(a) Mỗi lường ước được 38 lít.

https://tieulun.hopto.org

thành Giê-ru-sa-lem. 14 Trong đền-thờ, Ngài thấy có người buôn-bán bò, chiên, bò-câu, và có người đổi bạc dọn hàng ở đó. 15 Ngài bện một cái roi bằng dây, bèn đuổi hết thảy khỏi đền-thờ, chiên và bò nữa; vải tiền người đổi bạc và đổ bàn của họ. 16 Ngài phán cùng kẻ bán bò-câu rằng: Hãy cất-bỏ đồ đó khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành ra nhà buôn-bán. 17 Môn-đồ Ngài bèn nhớ lại lời đã chép rằng: « Lòng sốt-sắng về nhà Chúa tiêu-hao tôi. »

18 Các người Giu-đa cất tiếng thưa cùng Ngài rằng: Thầy làm như vậy thì cho chúng tôi xem thấy phép lạ chi? 19 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy phá đền-thờ nầy đi, trong ba ngày ta sẽ dựng lại! 20 Người Giu-đa lại nói: Người ta xây đền-thờ nầy mất bốn mươi sáu năm, mà thầy thì sẽ dựng lại trong ba ngày! 21 Nhưng Ngài nói về đền-thờ của thân-thể mình. 22 Vậy, sau khi Ngài được từ kẻ chết sống lại rồi, môn-đồ gẫm Ngài có nói lời đó, thì tin Kinh-thánh và lời Đức Chúa Jêsus đã phán.

23 Đương lúc Ngài ở thành Giê-ru-sa-lem để giữ lễ Vượt-qua, có nhiều người thấy phép lạ Ngài làm, thì tin danh Ngài. 24 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng tin-cậy họ, vì Ngài nhận biết mọi người, 25 và không cần ai làm chứng về người nào, bởi Ngài tự hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta.

Đức Chúa Jêsus nói chuyện với Ni-cô-đem

3 1 Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai-trị dân Giu-đa. 2 Ban đêm, người nầy đến cùng Đức Chúa Jêsus mà nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo-sư từ Đức Chúa Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. 3 Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. 4 Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? 5 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh-Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. 6 Hễ chi sanh bởi xác-thịt là xác-thịt; hễ chi sanh bởi Thánh-Linh là thần. 7 Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với ngươi: Các ngươi phải sanh lại. 8 Gió muốn thổi đâu thì thổi, ngươi nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh-Linh thì cũng như vậy.

9 Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thể-nào được? 10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi là giáo-

https://tieulun.hopto.org

sự của dân Y-sơ-ra-en, mà không hiểu biết những đều đó sao! 11 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, chúng ta nói đều mình biết, làm chứng đều mình đã thấy; còn các ngươi chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta. 12 Vì bằng ta nói với các ngươi những việc thuộc về đất, các ngươi còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc thuộc về trời, thì các ngươi tin sao được? 13 Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. 14 Xưa Môi-se treo con rắn (a) lên nơi đồng vắng thể nào, thì Con người cũng phải bị treo lên dường ấy, 15 hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời. 16 Vì Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời.

17 Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế-gian, chẳng phải để đoán-xét thế-gian đâu, nhưng hầu cho thế-gian nhờ Con ấy mà được cứu. 18 Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán-xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán-xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời. 19 Vả, sự đoán-xét đó là như vầy: sự sáng đã đến thế-gian, mà người ta ưa sự tối-tăm hơn sự sáng, vì việc-làm của họ là xấu-xa. 20 Bởi vì phàm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công-việc của mình phải trách-móc chăng. 21 Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày-tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.

Giăng Báp-tít làm chứng nữa

22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi với môn-đồ đến đất Giu-đê; Ngài ở với môn-đồ tại đó, và làm phép báp-têm. 23 Giăng cũng làm phép báp-têm tại Ê-nôn, gần Sa-lim, vì ở đó có nhiều nước, và người ta đến đặng chịu phép báp-têm. 24 Bấy giờ Giăng chưa bị bỏ vào ngục.

25 Vả, môn-đồ của Giăng có cãi-lẫy với một người Giu-đa về lễ tinh-sạch. 26 Họ đến cùng Giăng và nói rằng: Thưa thầy, kìa, người ở cùng thầy bên kia sông Giô-đanh, mà thầy đã làm chứng cho, bây giờ đương làm phép báp-têm, và ai nấy đều đến cùng người. 27 Giăng trả lời rằng: Vì chẳng từ trên trời ban cho, thì không một người nào có thể lãnh chi được. 28 Chính các ngươi làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Ấy không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến trước Ngài. 29 Ai mới cưới vợ, nấy là chàng rể, nhưng bạn của chàng rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì rất đỗi vui-mừng; ấy là sự vui-mừng trọn-vẹn của ta đó. 30 Ngài phải dấy lên, ta phải hạ xuống.

(a) Nghĩa là con rắn bằng đồng. (Xem Dân-số ký, đoạn 21, câu 8-9.)

https://tieulun.hopto.org

31 Đấng từ trên cao đến là
trên hết mọi loài. Kẻ từ đất
đến là thuộc về đất, và nói ra
cũng như là thuộc về đất ; còn
Đấng từ trời đến thì trên hết
mọi loài. 32 Ngài làm chứng về
điều Ngài đã thấy và nghe ; song
không có ai nhận lấy lời chứng
của Ngài. 33 Ai đã nhận lấy lời
chứng của Ngài thì làm chứng
chắc rằng Đức Chúa Trời là
thật. 34 Vì Đấng mà Đức Chúa
Trời đã sai đến thì rao-truyền
lời của Đức Chúa Trời, bởi Đức
Chúa Trời ban Thánh-Linh cho
Ngài không chừng-mực. 35 Cha
yêu Con, và đã giao hết mọi
vật trong tay Con. 36 Ai tin Con,
thì được sự sống đời đời ; ai
không chịu tin Con, thì chẳng
thấy sự sống đâu, nhưng cơn
thạnh-nộ của Đức Chúa Trời
vẫn ở trên người đó.

Người đờn-bà Sa-ma-ri

4 1 Khi Chúa đã hay rằng
người Pha-ri-si có nghe đồn
Ngài gọi và làm phép báp-têm
được nhiều môn-đồ hơn Giăng,
2 (kỳ thiệt không phải chính Đức
Chúa Jêsus làm phép báp-têm,
nhưng là môn-đồ Ngài), 3 thì
Ngài lìa xứ Giu-đê trở về xứ
Ga-li-lê. 4 Vả, Ngài phải đi
ngang qua xứ Sa-ma-ri. 5 Vậy
Ngài đến một thành thuộc về
xứ Sa-ma-ri, gọi là Si-kha, gần
đồng ruộng mà Gia-cốp cho
Giô-sép là con mình. 6 Tại đó
có cái giếng Gia-cốp. Nhơn đi
đàng mỏi-mệt, Đức Chúa Jêsus
ngồi gần bên giếng ; bấy giờ độ
chừng giờ thứ sáu. (a)

7 Một người đờn-bà Sa-ma-ri
đến múc nước. Đức Chúa Jêsus
phán rằng : Hãy cho ta uống.
8 Vì môn-đồ Ngài đã đi ra phố
đặng mua đồ-ăn. 9 Người đờn-
bà Sa-ma-ri thưa rằng : Ủa kìa !
ông là người Giu-đa, mà lại xin
uống nước cùng tôi, là một
người đờn-bà Sa-ma-ri sao ?
(Số là, dân Giu-đa chẳng hề
giao-thiệp với dân Sa-ma-ri.)
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Vì
bằng người biết sự ban-cho của
Đức Chúa Trời, và biết người
nói : « Hãy cho ta uống » là ai,
thì có lẽ chính người sẽ xin
người cho uống, và người sẽ
cho người nước sống. 11 Người
đờn-bà thưa : Hỡi Chúa, Chúa
không có gì mà múc, và giếng
thì sâu, vậy bởi đâu có nước
sống ấy ? 12 Tổ-phụ chúng tôi
là Gia-cốp để giếng nầy lại cho
chúng tôi, chính người uống
giếng nầy, cả đến con cháu
cùng các bầy vật người nữa,
vậy Chúa há lớn hơn Gia-cốp
sao ? 13 Đức Chúa Jêsus đáp
rằng : Phàm ai uống nước nầy
vẫn còn khát mãi ; 14 nhưng
uống nước ta sẽ cho, thì chẳng
hề khát nữa. Nước ta cho sẽ
thành một mạch nước trong
người đó, văng ra cho đến sự
sống đời đời. 15 Người đờn-bà
thưa : Lạy Chúa, xin cho tôi

(a) Nghĩa là mười hai giờ trưa.

https://tieulun.hopto.org

nước ấy, để cho tôi không khát và không đến đây múc nước nữa.

16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, gọi chồng ngươi, rồi trở lại đây. 17 Người đờn-bà thưa rằng: Tôi không có chồng. Đức Chúa Jêsus lại phán: Ngươi nói rằng: Tôi không có chồng, là phải lắm; 18 vì ngươi đã có năm đời chồng, còn người mà ngươi hiện có, chẳng phải là chồng ngươi; điều đó ngươi đã nói thật vậy. 19 Người đờn-bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa là một đấng tiên-tri. 20 Tổ-phụ chúng tôi đã thờ-lạy trên hòn núi nầy; (a) còn dân Giu-đa lại nói rằng nơi đáng thờ-lạy là tại thành Giê-ru-sa-lem. 21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi người đờn-bà, hãy tin ta, giờ đến, khi các ngươi thờ-lạy Cha, chẳng tại trên hòn núi nầy, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem. 22 Các ngươi thờ-lạy sự các ngươi không biết, chúng ta thờ-lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu-rỗi bởi người Giu-đa mà đến. 23 Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ-phượng thật lấy tâm-thần và lẽ thật mà thờ-phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ-phượng mà Cha ưa-thích vậy. 24 Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ-lạy Ngài thì phải lấy tâm-thần và lẽ thật mà thờ-lạy. 25 Người đờn-bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao-truyền mọi việc cho chúng ta. 26 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta, người đang nói với ngươi đây, chính là Đấng đó.

27 Khi đó, môn-đồ tới, đều sửng-sờ về Ngài nói với một người đờn-bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy điều chi? hay là: Sao thầy nói với người? 28 Người đờn-bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành, nói với người tại đó rằng: 29 Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm; ấy chẳng phải là Đấng Christ sao? 30 Chúng bèn từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa Jêsus.

31 Song le, môn-đồ nài-nỉ một bên Ngài mà rằng: Thưa thầy, xin hãy ăn. 32 Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương-thực để nuôi mình mà các ngươi không biết. 33 Vậy môn-đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho thầy ăn chăng? 34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đồ-ăn của ta tức là làm theo ý-muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công-việc Ngài. 35 Các ngươi há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tới mùa gặt sao? Song ta nói với các ngươi: Hãy nhướng mắt lên và xem đồng ruộng, đã vàng (b) sẵn cho mùa gặt. 36 Con gặt đã lãnh tiền công mình và thâu-chứa hoa-lợi cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và con gặt được cùng

(a) Tức là núi Ga-ri-xim, trên đó dân Sa-ma-ri trước có đền-thờ. (b) Nguyên-bổn nói: Đã trắng.

https://tieulun.hopto.org

nhau vui-vẻ. 37 Vì đây người ta có thể nói rằng: Người nầy thì gieo, người kia thì gặt, là rất phải. 38 Ta đã sai các ngươi gặt nơi mình không làm; kẻ khác đã làm, còn các ngươi thì đã vào tiếp lấy công-lao của họ.

39 Có nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài, vì cớ lời đờn-bà đã làm chứng về Ngài mà rằng: Ngài đã bảo tôi mọi đều tôi đã làm. 40 Vậy, các người Sa-ma-ri đã đến cùng Ngài, xin Ngài vào trọ nơi mình; Ngài bèn ở lại đó hai ngày. 41 Khi đã nghe lời Ngài rồi, người tin Ngài càng đông hơn nữa. 42 Họ nói với người đờn-bà rằng: Ấy không còn phải vì điều ngươi đã nói với chúng ta mà chúng ta tin đâu; vì chính chúng ta đã nghe Ngài, và biết rằng chính Ngài thật là Cứu-Chúa của thế-gian.

Đức Chúa Jêsus trở về xứ Ga-li-lê. — Sự chữa lành con trai quan thị-vệ

43 Khỏi hai ngày ấy, Đức Chúa Jêsus từ đó đi qua xứ Ga-li-lê 44 (vì chính Ngài đã phán rằng một người tiên-tri chẳng bao giờ được tôn-kính trong quê-hương mình). 45 Khi đã đến xứ Ga-li-lê, Ngài được dân xứ ấy tiếp-rước tử-tế, bởi dân đó đã thấy mọi điều Ngài làm tại thành Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ; vì họ cũng có đi dự lễ.

46 Vậy, Ngài lại đến thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, là nơi Ngài đã hóa nước thành rượu. Nguyên ở tại thành Ca-bê-na-um, có một quan thị-vệ kia, con trai người mắc bịnh. 47 Quan đó nghe Đức Chúa Jêsus đã từ xứ Giu-đê đến xứ Ga-li-lê, bèn tìm đến và xin Ngài xuống đặng chữa cho con mình gần chết. 48 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi không thấy phép lạ và điềm lạ, thì các ngươi chẳng tin! 49 Quan thị-vệ trả lời rằng: Lạy Chúa, xin Chúa xuống trước khi con tôi chưa chết! 50 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, con của ngươi sống. Người đó tin lời Đức Chúa Jêsus đã phán cho mình, bèn đi. 51 Người đang đi dọc đàng, các đầy-tớ người đến đón mà rằng: Con trai chủ sống. 52 Người bèn hỏi họ con trai mình đã thấy khá nhằm giờ nào. Họ trả lời rằng: Bữa qua, hồi giờ thứ bảy, (a) cơn rét lui khỏi. 53 Người cha nhận biết rằng ấy là chính giờ đó Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình rằng: Con của ngươi sống; thì người với cả nhà đều tin. 54 Ấy là phép lạ thứ hai mà Đức Chúa Jêsus đã làm, khi Ngài từ xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê.

Đức Chúa Jêsus lại Giê-ru-sa-lem. — Kẻ bại ở Bê-tết-đa

5 1 Kế đó, có một ngày lễ của dân Giu-đa, Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem. 2 Số là,

(a) Nghĩa là một giờ chiều.

https://tieulun.hopto.org

tại thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bê-tết-đa, xung-quanh ao có năm cái vòm-cửa. 3Những kẻ đau-ốm, mù-quáng, tàn-tật, bại-xuội nằm tại đó rất đông, [chờ khi nước động; 4vì một thiên-sứ thỉnh-thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bất kỳ mắc bịnh gì, cũng được lành]. (a) 5Nơi đó, có một người bị bịnh đã được ba mươi tám năm. 6Đức Chúa Jêsus thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày, thì phán: Ngươi có muốn lành chăng? 7Người bịnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi. 8Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi và đi. 9Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Vả, bấy giờ là ngày Sa-bát.

Dân Giu-đa tố-cáo; Đức Chúa Jêsus giảng-thuyết

10Các Người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng: Nay là ngày Sa-bát, ngươi không phép mang giường mình đi. 11Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành biểu tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi. 12Họ hỏi rằng: Người đã biểu ngươi: Hãy vác giường và đi, là ai? 13Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: vì Đức Chúa Jêsus đã lẩn trong đám đông tại chỗ đó. 14Sau lại, Đức Chúa Jêsus gặp người đó trong đền-thờ, bèn phán rằng: Kìa, ngươi đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu-xa xảy đến cho ngươi chăng. 15Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức Chúa Jêsus đã chữa lành cho mình. 16Nhơn đó dân Giu-đa bắt-bớ Đức Chúa Jêsus, vì có Ngài làm những sự ấy trong ngày Sa-bát. 17Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Cha ta làm việc cho đến bây giờ, ta đây cũng làm việc như vậy. 18Bởi cớ đó, dân Giu-đa càng kiếm cách nữa để giết Ngài, chẳng những vì Ngài phạm ngày Sa-bát thôi, mà lại vì Ngài gọi Đức Chúa Trời là Thân-Phụ mình, làm ra mình bằng Đức Chúa Trời.

19Vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm đều chi mà con thấy Cha làm; vì mọi đều Cha làm, Con cũng làm y như vậy. 20Cha yêu Con và tỏ cho mọi đều Cha làm; Cha sẽ tỏ cho Con công-việc lớn-lao hơn những việc nầy nữa, ngõ các ngươi lấy làm lạ-lùng. 21Vả, Cha khiến những kẻ chết sống lại và ban sự sống cho họ thể nào, thì Con cũng ban sự sống cho kẻ Con muốn thể ấy. 22Cha cũng

(a) Các bản chính không có mấy câu trong hai móc nầy.

https://tieulun.hopto.org

chẳng xét-đoán ai hết, nhưng đã giao trọn quyền phán-xét cho Con, 23 đặng ai nấy đều tôn-kính Con, cũng như tôn-kính Cha vậy. Ai không tôn-kính Con, ấy là không tôn-kính Cha, là Đấng đã sai Con đến.

24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống. 25 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, giờ đến, và đã đến rồi, khi những kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức Chúa Trời, và những kẻ nghe sẽ được sống. 26 Vì như Cha có sự sống trong mình, thì Cha cũng đã ban cho Con có sự sống trong mình vậy. 27 Cha đã ban quyền thi-hành sự phán-xét cho Con, vì là Con người. 28 Chớ lấy đều đó làm lạ ; vì giờ đến, khi mọi người ở trong mồ-mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi: 29 ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ thì sống lại để bị xét-đoán. 30 Ta không thể tự mình làm nổi việc gì ; ta xét-đoán theo điều ta nghe, và sự xét-đoán ta là công-bình, vì ta chẳng tìm ý-muốn của ta, nhưng tìm ý-muốn của Đấng đã sai ta.

31 Nếu ta tự mình làm chứng lấy, thì sự làm chứng ấy không đáng tin. 32 Có người khác làm chứng cho ta, và ta biết rằng chứng người đó làm cho ta là đáng tin. 33 Các ngươi có sai sứ đến cùng Giăng, thì người đã làm chứng cho lẽ thật. 34 Còn ta, lời chứng mà ta nhận lấy chẳng phải bởi người ta ; nhưng ta nói vậy, đặng các ngươi được cứu. 35 Giăng là đuốc đã thắp và sáng, các ngươi bằng lòng vui tạm nơi ánh sáng của người. 36 Nhưng ta có một chứng lớn hơn chứng của Giăng ; vì các việc Cha đã giao cho ta làm trọn, tức là các việc ta làm đó, làm chứng cho ta rằng Cha đã sai ta. 37 Chính Cha, là Đấng đã sai ta, cũng làm chứng về ta. Các ngươi chưa hề nghe tiếng Ngài, chưa hề thấy mặt Ngài, 38 và đạo Ngài không ở trong các ngươi, vì các ngươi không tin Đấng mà Ngài đã sai đến. 39 Các ngươi đò-xem Kinh-thánh, vì tưởng bởi đó được sự sống đời đời : ấy là Kinh-thánh làm chứng về ta vậy. 40 Các ngươi không muốn đến cùng ta để được sự sống.!

41 Ta chẳng cầu vinh-hiển bởi người ta mà đến đâu ; 42 nhưng ta biết rằng các ngươi chẳng có sự yêu-mến Đức Chúa Trời ở trong các ngươi. 43 Ta đã nhơn danh Cha ta mà đến, các ngươi không nhận lấy ta. Nếu có kẻ khác lấy danh riêng mình mà đến, thì các ngươi sẽ nhận lấy. 44 Các ngươi vẫn chịu vinh-hiển lẫn của nhau, không tìm-kiếm vinh-hiển bởi một mình Đức Chúa Trời đến, thì thể nào các ngươi tin được ? 45 Chớ ngờ rằng ấy là ta sẽ tố-cáo các ngươi trước mặt Cha, người sẽ tố-cáo các ngươi, là Môi-se, là người mà các ngươi

https://tieulun.hopto.org

đã trông-cậy. 46 Vì nếu các ngươi tin Môi-se, cũng sẽ tin ta; bởi ấy là về ta mà người đã chép. 47 Nhưng nếu các ngươi chẳng tin những lời người chép, các ngươi há lại tin lời ta sao?

Đức Chúa Jêsus tại Ga-li-lê. — Sự hóa bánh ra nhiều

6 1 Rồi đó, Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia biển Ga-li-lê, là biển Ti-bê-ri-át. 2 Một đoàn dân đông theo Ngài, vì từng thấy các phép lạ Ngài làm cho những kẻ bịnh. 3 Nhưng Đức Chúa Jêsus lên trên núi, ngồi đó với môn-đồ. 4 Vả, lễ Vượt-qua, là lễ của dân Giu-đa gần tới. 5 Đức Chúa Jêsus ngước mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân nầy có mà ăn? 6 Ngài phán điều đó đặng thử Phi-líp, chớ Ngài đã biết điều Ngài sẽ làm rồi. 7 Phi-líp thưa rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít. 8 Một môn-đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ, thưa rằng: 9 Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch-nha và hai con cá; nhưng đông người dường nầy, thì ngần ấy có thấm vào đâu?

10 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy truyền cho chúng ngồi xuống. Vả, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi xuống, số người ước được năm ngàn. 11 Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân-phát cho những kẻ đã ngồi; Ngài cũng lấy cá phát cho chúng nữa, ai muốn bao nhiêu mặc ý. 12 Khi chúng đã ăn được no-nê, Ngài phán với môn-đồ rằng: Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không mất chút nào. 13 Vậy, môn-đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh mạch-nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai giỏ.

14 Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Jêsus đã làm, thì nói rằng: Người nầy thật là đấng tiên-tri phải đến thế-gian. 15 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus biết chúng có ý đến ép Ngài để tôn làm vua, bèn lui ở một mình trên núi.

Đức Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển

16 Đến chiều, môn-đồ xuống nơi bờ biển, 17 và vào trong một chiếc thuyền, sang thẳng bờ bên kia, hướng về thành Ca-bê-na-um. Trời chợt tối, mà Đức Chúa Jêsus còn chưa đến cùng các môn-đồ. 18 Gió thổi ào-ào, đến nỗi biển động dữ-dội. 19 Khi các môn-đồ đã chèo ra độ chừng hai mươi lăm hay là ba mươi ếch-ta-đơ, thấy Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển, gần tới chiếc thuyền, thì sợ-hãi. 20 Nhưng Ngài phán rằng: Ấy là ta đây, đừng sợ chi! 21 Bấy giờ, môn-đồ muốn rước Ngài vào thuyền; tức thì chiếc thuyền đậu vào bờ, là nơi định đi.

https://tieulun.hopto.org

Bánh của sự sống

22 Đoàn dân ở bờ biển bên
• kia, đã nhận rằng ở đó chỉ có một chiếc thuyền, và Đức Chúa Jêsus không vào thuyền với môn-đồ Ngài, chỉ một mình môn-đồ đi mà thôi. 23 Qua ngày sau, có mấy chiếc thuyền khác từ thành Ti-bê-ri-át lại gần nơi chúng đã ăn bánh khi Chúa tạ ơn rồi, 24 đoàn dân thấy Đức Chúa Jêsus không ở đó, môn-đồ cũng không, bèn vào mấy thuyền kia mà đi qua thành Ca-bê-na-um để tìm Đức Chúa Jêsus. 25 Chúng vừa tìm được Ngài tại bờ bên kia biển, bèn thưa rằng: Lạy thầy, thầy đến đây bao giờ? 26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi tìm ta chẳng phải vì đã thấy mấy phép lạ, nhưng vì các ngươi đã ăn bánh và được no. 27 Hãy làm việc, chớ vì đồ-ăn hay hư-nát, nhưng vì đồ-ăn còn lại đến sự sống đời đời, là thứ Con người sẽ ban cho các ngươi; vì ấy là Con, mà Cha, tức là chính Đức Chúa Trời, đã ghi ấn-tín của mình. 28 Chúng thưa rằng: Chúng tôi phải làm chi cho được làm công-việc Đức Chúa Trời? 29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi tin Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến, ấy đó là công-việc Ngài.

30 Chúng bèn nói rằng: Thế thì thầy làm phép lạ gì, để cho chúng tôi thấy và tin? Thầy làm công-việc gì? 31 Tổ-phụ chúng ta đã ăn ma-na trong đồng vắng, theo như lời chép rằng: « Ngài đã ban cho họ ăn bánh từ trên trời xuống. » 32 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Môi-se chưa hề cho các ngươi bánh từ trên trời đâu; nhưng Cha ta ban cho các ngươi bánh thật, là bánh từ trên trời xuống. 33 Bởi chưng bánh Đức Chúa Trời là bánh từ trên trời giáng xuống, ban sự sống cho thế-gian. 34 Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin ban bánh đó cho chúng tôi luôn luôn! 35 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là bánh của sự sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói, và ai tin ta chẳng hề khát. 36 Nhưng ta đã nói: Các ngươi đã thấy, mà chẳng tin. 37 Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, kẻ đến cùng ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu. 38 Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta, nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến. 39 Vả, ý-muốn của Đấng đã sai ta đến, là hễ sự gì Ngài đã ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống lại nơi ngày sau-rốt. 40 Đây là ý-muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và tin Con, thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống lại nơi ngày sau-rốt.

41 Nhưng vì Ngài đã phán: Ta là bánh từ trên trời xuống, nên các người Giu-đa lằm-bằm cùng Ngài, 42 mà rằng: Ấy chẳng phải là Jêsus, con của Giô-sép, mà chúng ta đều biết cha mẹ

https://tieulun.hopto.org

người chăng? Vậy, thể nào
người nói được rằng: Ta đã từ
trên trời mà xuống? 43 Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi
chớ lằm-bằm với nhau. 44 Vì
bằng Cha, là Đấng sai ta, không
kéo đến, thì chẳng có ai được
đến cùng ta, và ta sẽ làm cho
người đó sống lại nơi ngày sau-
rốt. 45 Các sách tiên-tri có chép
rằng: « Ai nấy đều sẽ được Đức
Chúa Trời dạy-dỗ. » Hễ ai đã
nghe Cha và học theo Ngài thì
đến cùng ta. 46 Ấy chẳng phải
kẻ nào đã từng thấy Cha, trừ
ra Đấng từ Đức Chúa Trời mà
đến; Đấng ấy đã thấy Cha.
47 Quả thật, quả thật, ta nói cùng
các ngươi, hễ ai tin thì được sự
sống đời đời. 48 Ta là bánh của
sự sống. 49 Tổ-phụ các ngươi đã
ăn ma-na trong đồng vắng, rồi
cũng chết. 50 Đây là bánh từ
trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng
hề chết. 51 Ta là bánh hằng sống
từ trên trời xuống; nếu ai ăn
bánh ấy, thì sẽ sống vô-cùng;
và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự
sống của thế-gian, tức là thịt ta.

52 Bởi đó, các người Giu-đa
cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ
nào người nầy lấy thịt mình cho
chúng ta ăn sao? 53 Đức Chúa
Jêsus bèn phán cùng họ rằng:
Quả thật, quả thật, ta nói cùng
các ngươi, nếu các ngươi không
ăn thịt của Con người, cùng
không uống huyết Ngài, thì
chẳng có sự sống trong các
ngươi đâu. 54 Ai ăn thịt và uống
huyết ta thì được sự sống đời
đời; nơi ngày sau-rốt, ta sẽ khiến
người đó sống lại. 55 Vì thịt ta
thật là đồ-ăn, huyết ta thật là đồ-
uống. 56 Người nào ăn thịt ta và
uống huyết ta, thì ở trong ta, và
ta ở trong người. 57 Như Cha, là
Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và
ta sống bởi Cha; cũng một thể
ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi
ta vậy. 58 Đây là bánh từ trên
trời xuống. Bánh đó chẳng phải
như ma-na mà tổ-phụ các ngươi
đã ăn,... rồi cũng chết; kẻ nào
ăn bánh nầy sẽ sống đời đời.

59 Đức Chúa Jêsus phán
những điều đó lúc dạy-dỗ trong
nhà hội tại thành Ca-bê-na-um.
60 Có nhiều môn-đồ nghe Ngài,
thì nói rằng: Lời nầy thật khó;
ai nghe được? 61 Nhưng Đức
Chúa Jêsus tự mình biết môn-
đồ lằm-bằm về việc đó, bèn
phán rằng: Điều đó xui các ngươi
vấp-phạm sao? 62 Vậy, nếu các
ngươi thấy Con người lên nơi
Ngài vốn ở khi trước thì thể
nào? 63 Ấy là thần-linh làm cho
sống, xác-thịt chẳng ích chi.
Những lời ta phán cùng các
ngươi đều là thần-linh và sự
sống. 64 Song trong vòng các
ngươi có kẻ không tin. Vì Đức
Chúa Jêsus biết từ ban đầu, ai là
kẻ không tin, ai là kẻ sẽ phản
Ngài. 65 Ngài lại phán rằng:
Chính vì cớ đó, mà ta đã nói
cùng các ngươi rằng nếu Cha
chẳng ban cho, thì chẳng ai tới
cùng ta được.

Phi-e-rơ xưng Chúa ra

66 Từ lúc ấy, có nhiều môn-
đồ Ngài trở lui, không đi với

https://tieulun.hopto.org

Ngài nữa. 67 Đức Chúa Jêsus phán cùng mười hai sứ-đồ rằng: Còn các ngươi, cũng muốn lui chăng? 68 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi đi theo ai? Chúa có những lời của sự sống đời đời; 69 chúng tôi đã tin, và nhận biết rằng Chúa là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời. 70 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta há chẳng đã chọn các ngươi là mười hai sứ-đồ sao? Mà một người trong các ngươi là quỉ! 71 Vả, Ngài nói về Giu-đa con Si-môn Ích-ca-ri-ốt; vì chính hắn là một trong mười hai sứ-đồ, sau sẽ phản Ngài.

Đức Chúa Jêsus tại Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ Lều-tạm (a)

7 1 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không ưng đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đa vẫn tìm phương giết Ngài.

2 Vả, ngày lễ của dân Giu-đa, gọi là lễ Lều-tạm gần đến. 3 Anh em Ngài nói rằng: Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-đê, để cho các môn-đồ cũng được xem công-việc thầy làm. 4 Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không ai làm kín-giấu việc gì. Vì thầy làm những sự đó, hãy tỏ mình cho thiên-hạ. 5 Bởi chưng chính các anh em Ngài không tin Ngài. 6 Đức Chúa Jêsus phán cùng anh em rằng: Thì-giờ ta chưa đến; còn về các ngươi, thì-giờ được tiện luôn luôn. 7 Thế-gian chẳng ghét các ngươi được; nhưng ghét ta, vì ta làm chứng nầy về họ rằng công-việc họ là ác. 8 Các ngươi hãy lên dự lễ nầy, còn ta chưa lên dự lễ đó, vì thì-giờ ta chưa trọn. 9 Ngài nói xong, cứ ở lại xứ Ga-li-lê.

10 Lúc anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng lên, nhưng đi cách kín-giấu, không tỏ-lộ. 11 Vậy, các người Giu-đa tìm Ngài trong ngày lễ, và nói rằng: Nào người ở đâu? 12 Trong đám đông có tiếng xôn-xao bàn về Ngài. Người thì nói: Ấy là một người lành; kẻ thì nói: Không phải; người phỉnh-dỗ dân-chúng! 13 Song chẳng ai dám nói về Ngài tỏ-tường, vì sợ dân Giu-đa.

Đức Chúa Jêsus dạy-dỗ trong đền-thờ

14 Giữa kỳ lễ, Đức Chúa Jêsus lên đền-thờ dạy-dỗ. 15 Các người Giu-đa sững-sờ mà nói rằng: Người nầy chưa từng học, làm sao biết được Kinh-thánh? 16 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đạo-lý của ta chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta đến. 17 Nếu ai khứng làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời, thì sẽ biết đạo-lý ta có phải là bởi Đức Chúa Trời, hay là ta nói theo ý ta. 18 Kẻ nói theo ý mình,

(a) Khi người Giu-đa đi đường từ Ê-díp-tô sang Ca-na-an, thường ở trong các trại, nên về sau cứ mỗi năm ở trại một tuần-lễ, để mà kỉ-niệm, gọi là lễ Lều-tạm.

https://tieulun.hopto.org

thì tìm vinh-hiển riêng mình ; nhưng kẻ tìm vinh-hiển của Đấng đã sai mình đến, mới là đáng tin, và chắc trong mình không có điều gì không công-bình đâu. 19 Môi-se há chẳng ban luật-pháp cho các ngươi sao ? Mà trong các ngươi không có một ai tuân theo luật-pháp! Cớ sao các ngươi kiếm thế giết ta ? 20 Dân-chúng trả lời rằng : Ngươi bị quỉ ám, nào ai là người tìm thế giết ngươi? 21 Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng : Ta đã làm một việc, các ngươi thảy đều lấy làm lạ. 22 Môi-se đã truyền phép cắt-bì cho các ngươi (phép đó không phải bởi Môi-se, nhưng bởi tổ-tông), và các ngươi làm phép cắt-bì cho người đờn-ông trong ngày Sa-bát ! 23 Nếu người đờn-ông chịu phép cắt-bì ngày Sa-bát, cho khỏi phạm luật-pháp Môi-se, thì sao ta chữa cho cả mình người bịnh được lành trong ngày Sa-bát, mà các ngươi lại nổi giận? 24 Đừng cứ bề ngoài mà xét-đoán, nhưng phải xét-đoán theo lẽ công-bình.

Dư-luận dân Giu-đa về Đức Chúa Jêsus. — Sự định bắt Chúa

25 Có mấy kẻ trong dân thành Giê-ru-sa-lem nói rằng : Đó có phải là người mà người ta tìm giết chăng? 26 Kìa, người nói tự-do, mà không ai nói chi người hết. Dễ thường các quan đã nhận thật người là Đấng Christ ? 27 Thế mà, chúng ta biết người nầy từ đâu lại ; song khi Đấng Christ sẽ đến, thì không ai biết Ngài từ đâu đến.

28 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đang dạy trong đền-thờ, thì kêu lên rằng: Các ngươi quen ta, các ngươi biết ta từ đâu lại ! Ta đã đến chẳng phải tự ta, nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, mà các ngươi không biết Ngài. 29 Ta thì biết Ngài ; vì ta từ Ngài đến, và Ngài là Đấng đã sai ta đến. 30 Vậy, họ kiếm thế bắt Ngài ; nhưng không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến. 31 Song trong vòng dân-chúng nhiều kẻ tin Ngài, nói rằng: Khi Đấng Christ đến, sẽ có làm nhiều phép lạ hơn người nầy đã làm chăng ? 32 Người Pha-ri-si nghe lời đoàn dân nghị-luận về Ngài, thì mấy thầy tế-lễ cả đồng-tình với họ, cắt linh đi bắt Ngài.

33 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng : Ta còn ở với các ngươi ít lâu nữa ; rồi ta đi về cùng Đấng sai ta đến. 34 Các ngươi sẽ kiếm ta mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các ngươi không thể đến được. 35 Các người Giu-đa nói với nhau rằng : Thế thì người sẽ đi đâu mà ta không tìm được ? Có phải người sẽ đi đến cùng những kẻ lưu-lạc trong dân Gờ-réc và dạy dân Gờ-réc chăng? 36 Người đã nói rằng : Các ngươi sẽ tìm ta, mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các ngươi không thể đến được, ấy là nghĩa làm sao ?

37 Ngày sau cùng, là ngày trọng-thể trong kỳ lễ, Đức Chúa

https://tieulun.hopto.org

Jêsus ở đó, đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy đến cùng ta mà uống. 38 Kẻ nào tin ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh-thánh đã chép vậy. 39 Ngài phán đều đó chỉ về Đức Thánh-Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bấy giờ Đức Thánh-Linh chưa ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh-hiển. 40 Trong đoàn dân có nhiều người nghe những lời đó, thì nói: Người nầy thật là đấng tiên-tri. 41 Người khác thì nói: Ấy là Đấng Christ. Người khác nữa lại nói: Đấng Christ há từ Ga-li-lê mà đến sao? 42 Kinh-thánh há chẳng nói rằng Đấng Christ phải ra từ dòng-dõi vua Đa-vít, làng Bết-lê-hem, là làng vua Đa-vít sao? 43 Vậy, dân-chúng cãi lẽ nhau về Ngài. 44 Có mấy kẻ trong đám dân muốn bắt Ngài, nhưng không ai đặt tay trên mình Ngài.

45 Vậy bọn lính trở về cùng các thầy tế-lễ cả và các người Pha-ri-si. Những người nầy bởi họ rằng: Sao các ngươi không điệu người đến? 46 Bọn lính thưa rằng: Chẳng hề có người nào đã nói như người nầy! 47 Những người Pha-ri-si nói rằng: Các ngươi cũng đã bị phỉnh-dỗ sao? 48 Có một người nào trong các quan hay là trong những người Pha-ri-si tin đến người đó chăng? 49 Song lũ dân nầy không biết luật chi cả, thật là dân đáng rủa! 50 Ni-cô-đem (là người trước có đến cùng Đức Chúa Jêsus và là một người trong đám họ) nói rằng: 51 Luật chúng ta há bắt tội một người nào chưa tra-hỏi đến, và chưa biết điều người ấy đã làm, hay sao? 52 Họ trả lời rằng: Ngươi cũng là người Ga-li-lê sao? Ngươi hãy tra-xét, sẽ thấy rằng chẳng có tiên-tri nào từ xứ Ga-li-lê mà ra hết.

53 [Ai nấy đều trở về nhà mình.

Người đờn-bà tà-dâm

8 1 Đức Chúa Jêsus lên trên núi Ô-li-ve.

2 Nhưng đến tảng-sáng, Ngài trở lại đền-thờ; cả dân-sự đều đến cùng Ngài, Ngài bèn ngồi dạy-dỗ họ.

3 Bấy giờ, các thầy thông-giáo và các người Pha-ri-si dẫn lại cho Ngài một người đờn-bà đã bị bắt đang khi phạm tội tà-dâm; họ để người giữa đám đông, 4 mà nói cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy, người đờn-bà nầy bị bắt quả-tang về tội tà-dâm. 5 Vả, trong luật-pháp Môi-se có truyền cho chúng ta rằng nên ném đá những hạng người như vậy; — còn thầy, thì nghĩ sao? 6 Họ nói vậy để thử Ngài, hầu cho có thể kiện Ngài. Nhưng Đức Chúa Jêsus cúi xuống, lấy ngón tay viết trên đất. 7 Vì họ cứ hỏi nữa, thì Ngài ngước lên và phán rằng: Ai trong các ngươi là người vô-tội, hãy trước nhứt ném đá vào người. 8 Rồi Ngài lại cúi xuống cứ viết

https://tieulun.hopto.org

trên mặt đất. 9Khi chúng nghe lời đó, thì kế nhau mà đi ra, những người có tuổi đi trước; Đức Chúa Jêsus ở lại một mình với người đờn-bà, người vẫn đương đứng chính giữa đó. 10Đức Chúa Jêsus bấy giờ lại ngước lên, không thấy ai hết, chỉ có người đờn-bà, bèn phán rằng: Hỡi mụ kia, những kẻ cáo ngươi ở đâu? Không ai định tội ngươi sao? 11Người thưa rằng: Lạy Chúa, không ai hết. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng không định tội ngươi; hãy đi, đừng phạm tội nữa.] (a)

Đức Chúa Jêsus lại làm chứng về mình trước mặt dân Giu-đa

12Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế-gian; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối-tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống. 13Người Pha-ri-si bèn nói rằng: Thầy tự làm chứng về mình, thì lời chứng thầy không đáng tin. 14Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Dẫu ta tự làm chứng về mình, nhưng lời chứng ta là đáng tin, vì ta biết mình đã từ đâu mà đến và đi đâu; song các ngươi không biết ta từ đâu mà đến, cũng chẳng hay ta đi đâu. 15Các ngươi xét-đoán theo xác-thịt; ta thì không xét-đoán người nào hết. 16Nếu ta xét-đoán ai, sự xét-đoán của ta đúng với lẽ thật; vì ta không ở một mình, nhưng Cha là Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta. 17Vả, có chép trong luật-pháp của các ngươi rằng lời chứng hai người là đáng tin: 18ta tự làm chứng cho ta, và Cha là Đấng đã sai ta đến cũng làm chứng cho ta. 19Chúng thưa cùng Ngài rằng: Cha của thầy ở đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chẳng biết ta, và cũng chẳng biết Cha ta. Nếu các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta nữa.

20Đức Chúa Jêsus phán mọi lời đó tại nơi Kho, đương khi dạy-dỗ trong đền-thờ; và không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến.

21Ngài lại phán cùng chúng rằng: Ta đi, các ngươi sẽ tìm ta, và các ngươi sẽ chết trong tội-lỗi mình. Các ngươi không thể đến được nơi ta đi. 22Người Giu-đa bèn nói rằng: Người đã nói: Các ngươi không thể đến được nơi ta đi, vậy người sẽ tự-tử sao? 23Ngài phán rằng: Các ngươi bởi dưới mà có; còn ta bởi trên mà có. Các ngươi thuộc về thế-gian nầy; còn ta không thuộc về thế-gian nầy. 24Nên ta đã bảo rằng các ngươi sẽ chết trong tội-lỗi mình; vì nếu các ngươi chẳng tin ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết trong tội-lỗi các ngươi. 25Chúng bèn hỏi Ngài rằng: Vậy thầy là ai? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Như lời ta đã nói với các ngươi từ ban đầu. 26Ta có nhiều sự nói và đoán-xét về các ngươi; nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, và điều chi

(a) Các bản cũ nhứt không có những câu trong hai mốc nầy.

https://tieulun.hopto.org

ta nghe bởi Ngài, ta truyền lại cho thế-gian. 27 Chúng không hiểu rằng Ngài phán về Cha. 28 Vậy Đức Chúa Jêsus phán rằng: Khi các ngươi treo Con người lên, bấy giờ sẽ biết ta là ai, và biết ta không tự mình làm đều gì, nhưng nói đều Cha ta đã dạy ta. 29 Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta, chẳng để ta ở một mình, vì ta hằng làm sự đẹp lòng Ngài.

30 Bởi Đức Chúa Jêsus nói như vậy, nên có nhiều kẻ tin Ngài. 31 Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các ngươi hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn-đồ ta; 32 các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông-tha các ngươi. 33 Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi là dòng-dõi Áp-ra-ham, chưa hề làm tôi-mọi ai, vậy sao thầy nói rằng: Các ngươi sẽ trở nên tự-do? 34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai phạm tội-lỗi là tôi-mọi của tội-lỗi. 35 Vả, tôi-mọi không ở luôn trong nhà, mà con thì ở đó luôn. 36 Vậy nếu Con buông-tha các ngươi, các ngươi sẽ thật được tự-do. 37 Ta biết rằng các ngươi là dòng-dõi Áp-ra-ham, nhưng các ngươi tìm thế để giết ta, vì đạo ta không được chỗ nào ở trong lòng các ngươi. 38 Ta nói đều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các ngươi cứ làm đều đã học nơi cha mình.

39 Chúng trả lời rằng: Cha chúng tôi tức là Áp-ra-ham. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi là con Áp-ra-ham, thì chắc sẽ làm công-việc của Áp-ra-ham. 40 Nhưng hiện nay, các ngươi tìm mưu giết ta, là người lấy lẽ thật đã nghe nơi Đức Chúa Trời mà nói với các ngươi; Áp-ra-ham chưa hề làm đều đó! 41 Các ngươi làm công-việc của cha mình. Chúng nói rằng: Chúng tôi chẳng phải là con ngoại-tình; chúng tôi chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời. 42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vì bằng Đức Chúa Trời là Cha các ngươi, thì các ngươi sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức Chúa Trời mà ra và từ Ngài mà đến; bởi chưng ta chẳng phải đã đến tự mình đâu, nhưng ấy chính Ngài đã sai ta đến. 43 Tại sao các ngươi không hiểu lời ta? Ấy là bởi các ngươi chẳng có thể nghe được đạo của ta. 44 Các ngươi bởi cha mình, là ma-quỉ, mà sanh ra; và các ngươi muốn làm nên sự ưa-muốn của cha mình. Vừa lúc ban đầu nó đã là kẻ giết người, chẳng bền giữ được lẽ thật, vì không có lẽ thật trong nó đâu. Khi nó nói dối, thì nói theo tánh riêng mình, vì nó vốn là kẻ nói dối và là cha sự nói dối. 45 Nhưng vì ta nói lẽ thật, nên các ngươi không tin ta.

46 Trong các ngươi có ai bắt ta thủ tội được chăng?... Nếu ta nói lẽ thật, sao các ngươi không tin ta? 47 Ai ra bởi Đức Chúa Trời, thì nghe lời Đức Chúa Trời; cho nên các ngươi

https://tieulun.hopto.org

chẳng nghe, tại các ngươi không thuộc về Đức Chúa Trời.

48 Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi nói thầy là người Sa-ma-ri, và bị quỉ ám, há không phải sao? 49 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta chẳng phải bị quỉ ám, nhưng ta tôn-kính Cha ta, còn các ngươi làm nhục ta. 50 Ta chẳng tìm sự vinh-hiển ta, có một Đấng tìm và đoán-xét. 51 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu kẻ nào giữ lời ta, sẽ chẳng thấy sự chết bao giờ. 52 Người Giu-đa nói rằng: Bây giờ chúng tôi thấy rõ thầy bị quỉ ám; Áp-ra-ham đã chết, các đấng tiên-tri cũng vậy, mà thầy nói: Nếu kẻ nào giữ lời ta sẽ chẳng hề chết! Thầy lại trọng hơn cha chúng tôi, Áp-ra-ham, là người đã chết sao? Các đấng tiên-tri cũng đã chết; thầy mạo-xưng mình là ai? 54 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta tự tôn-vinh, thì sự vinh-hiển ta chẳng ra gì; Ấy là Cha ta làm vinh-hiển ta, là Đấng các ngươi xưng là Đức Chúa Trời của mình. 55 Dầu vậy, các ngươi chưa biết Ngài đâu; còn ta thì biết. Và nếu ta nói rằng ta không biết Ngài, ta sẽ cũng nói dối như các ngươi vậy; song ta biết Ngài, và ta giữ lời Ngài. 56 Cha các ngươi là Áp-ra-ham đã nức lòng nhìn thấy ngày của ta; người đã thấy rồi, và mừng-rỡ. 57 Người Giu-đa nói rằng: Thầy chưa đầy năm mươi tuổi, mà đã thấy Áp-ra-ham! 58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, trước khi chưa có Áp-ra-ham, đã có ta. 59 Bấy giờ chúng lấy đá đặng quăng vào Ngài; nhưng Đức Chúa Jêsus đi lén trong chúng, ra khỏi đền-thờ.

Người mù được chữa lành; lời chứng và đức-tin của người. — Sự cứng lòng của người Pha-ri-si

9 1 Đức Chúa Jêsus vừa đi qua, thấy một người mù từ thuở sanh ra. 2 Môn-đồ hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, ai đã phạm tội, người hay là cha mẹ người, mà người sanh ra thì mù như vậy? 3 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đó chẳng phải tại người hay tại cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy để cho những việc Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người. 4 Trong khi còn ban ngày, ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được. 5 Đương khi ta còn ở thế-gian, ta là sự sáng của thế-gian.

6 Nói xong, Ngài nhổ xuống đất, lấy nước miếng trộn thành bùn, và đem xức trên mắt người mù. 7 Đoạn, Ngài phán cùng người rằng: Hãy đi, rửa nơi ao Si-lô-ê (nghĩa là chịu sai đi). Vậy, người đi đến ao đó, rửa, và trở lại, thì được thấy rõ.

8 Xóm-giềng người mù và những kẻ trước kia từng thấy người đi ăn-mày đều nói rằng:

https://tieulun.hopto.org

Nầy có phải là người vẫn ngồi ăn-xin đó chăng? 9Người thì nói: Ấy là hắn; kẻ lại nói: Không phải, song một người nào giống hắn. Người mù nói rằng: Chính tôi đây.

10Chúng bèn hỏi người rằng: Tại sao mắt ngươi đã mở được? 11Người trả lời rằng: Người tên gọi là Jêsus kia đã hòa bùn, xức mắt tôi, và nói rằng: Hãy đi đến rửa nơi ao Si-lô-ê. Vậy, tôi đi đến, rửa tại đó, rồi thấy được. 12Chúng hỏi rằng: Người ấy ở đâu? Người trả lời rằng: Tôi không biết.

13Chúng dẫn người trước đã mù đó đến cùng người Pha-ri-si. 14Vả, ấy là ngày Sa-bát mà Đức Chúa Jêsus đã hòa bùn và mở mắt cho người đó. 15Người Pha-ri-si lại hỏi người thế nào được sáng mắt lại. Người rằng: Người ấy rà bùn vào mắt tôi, tôi rửa rồi thấy được. 16Có mấy kẻ trong những người Pha-ri-si bèn nói rằng: Người nầy không phải từ Đức Chúa Trời đến đâu, vì không giữ ngày Sa-bát. Nhưng kẻ khác rằng: Một kẻ có tội làm phép lạ như vậy thể nào được? Rồi họ bèn chia phe ra. 17Bấy giờ chúng hỏi người mù nữa rằng: Còn ngươi, về người đã làm sáng mắt ngươi đó, thì ngươi nói làm sao? Người trả lời rằng: Ấy là một đấng tiên-tri.

18Song le, người Giu-đa không tin rằng người ấy trước đã mù mà được sáng lại, cho đến khi gọi cha mẹ người đến. 19Họ gạn-hỏi rằng: Đây có quả thật là con trai các ngươi mà các ngươi nói rằng nó mù từ thuở sanh ra chăng? Thế thì, sao bây giờ nó sáng vậy? 20Cha mẹ người trả lời rằng: Chúng tôi nhìn biết là con trai chúng tôi đó và đã mù từ thuở sanh ra; 21nhưng hiện nay tại làm sao thấy được, thì chúng tôi không rõ. Chúng tôi cũng không biết ai mở mắt nó nữa. Hãy hỏi nó, nó đã đủ tuổi, chính nó sẽ nói cho. 22Cha mẹ người nói vậy, vì sợ dân Giu-đa; bởi dân Giu-đa đã định rằng hễ ai xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, thì phải bị đuổi ra khỏi nhà hội. 23Ấy vì cớ đó nên cha mẹ người nói rằng: Nó đã đủ tuổi, hãy hỏi nó.

24Vậy, người Pha-ri-si gọi người trước đã mù một lần nữa mà nói rằng: Hãy ngợi-khen Đức Chúa Trời, chúng ta biết người đó là kẻ có tội. 25Người trả lời rằng: Tôi chẳng biết người có phải là kẻ có tội chăng, chỉ biết một điều, là tôi đã mù mà bây giờ lại sáng. 26Họ lại hỏi rằng: Người đã làm điều gì cho ngươi? mở mắt ngươi thể nào? 27Người trả lời rằng: Tôi đã nói với các ông rồi, mà các ông chẳng nghe tôi. Cớ sao các ông muốn nghe lại lần nữa? Há cũng muốn làm môn-đồ người chăng? 28Họ bèn mắng-nhiếc người, mà rằng: Ấy, chính ngươi là môn-đồ người; còn chúng ta là môn-đồ của Môi-se. 29Chúng ta biết Đức Chúa Trời đã phán

https://tieulun.hopto.org

cùng Môi-se, nhưng người nầy, thì chúng ta chẳng biết bởi đâu đến. 30 Người trả lời rằng: Người đã mở mắt tôi, mà các ông chẳng biết người bởi đâu đến, ấy là sự lạ lắm! 31 Chúng ta vẫn biết Đức Chúa Trời chẳng nhậm lời kẻ có tội, mà nếu ai kính-sợ Đức Chúa Trời, làm theo ý-muốn Ngài, thì Ngài nhậm lời. 32 Người ta chẳng bao giờ nghe nói có ai mở mắt kẻ mù từ thuở sanh ra. 33 Nếu người nầy chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì không làm gì được hết. 34 Chúng trả lời rằng: Cả mình ngươi sanh ra trong tội-lỗi, lại muốn dạy-dỗ chúng ta sao! Đoạn, họ đuổi người ra ngoài.

35 Đức Chúa Jêsus nghe họ đã đuổi người ra, và Ngài có gặp người, bèn phán hỏi rằng: Ngươi có tin đến Con Đức Chúa Trời chăng? 36 Người thưa rằng: Thưa Chúa, người là ai, hầu cho tôi tin đến? 37 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đã thấy người, và ấy là chính người đương nói cùng ngươi. 38 Người thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin; bèn sấp mình xuống trước mặt Ngài.

39 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã đến thế-gian đặng làm sự phán-xét nầy: hễ ai chẳng thấy, thì thấy; còn ai thấy, lại hóa mù. 40 Mấy người Pha-ri-si bên cạnh Ngài, nghe điều đó, thì nói với Ngài rằng: Còn chúng ta cũng là kẻ mù chăng? 41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu các ngươi là kẻ mù, thì không có tội-lỗi chi hết; nhưng vì các ngươi nói rằng: Chúng ta thấy, nên tội-lỗi các ngươi vẫn còn lại.

Người chăn chiên hiền-lành

10 1 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào chẳng bởi cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác, thì người đó là trộm-cướp. 2 Nhưng kẻ bởi cửa mà vào, là người chăn chiên. 3 Người canh cửa mở cho, chiên nghe tiếng người chăn; người chăn kêu tên chiên mình mà dẫn ra ngoài. 4 Khi người đã đem chiên ra hết, thì đi trước, chiên theo sau, vì chiên quen tiếng người. 5 Nhưng chiên chẳng theo người lạ; trái lại, nó chạy trốn, vì chẳng quen tiếng người lạ. 6 Đức Chúa Jêsus phán lời ví-dụ đó, nhưng chúng không hiểu Ngài muốn nói chi.

7 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta là cửa của chiên. 8 Hết thảy những kẻ đã đến trước ta đều là quân trộm-cướp; nhưng chiên không nghe chúng nó. 9 Ta là cái cửa: nếu ai bởi ta mà vào, thì sẽ được cứu-rỗi; họ sẽ vào ra và gặp đồng cỏ. 10 Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy-diệt; còn ta đã đến, hầu cho chiên được sự sống, và được sự-sống dư-dật.

11 Ta là người chăn hiền-lành; người chăn hiền-lành vì chiên

https://tieulun.hopto.org

mình phó sự sống mình. 12Kẻ chăn thuê chẳng phải là người chăn, và chiên không phải thuộc về nó, nếu thấy muông-sói đến, thì nó bỏ chiên chạy trốn; muông-sói cướp lấy chiên và làm cho tản-lạc. 13Ấy vì nó là kẻ chăn thuê, chẳng lo-lắng chi đến chiên. 14Ta là người chăn hiền-lành, ta quen chiên ta, và chiên ta quen ta, 15cũng như Cha biết ta, và ta biết Cha vậy; ta vì chiên ta phó sự sống mình. 16Ta còn có chiên khác chẳng thuộc về chuồng nầy; ta cũng phải dẫn nó về nữa, chiên đó sẽ nghe tiếng ta, rồi sẽ chỉ có một bầy, và một người chăn mà thôi. 17Nầy, tại sao Cha yêu ta: ấy vì ta phó sự sống mình, để được lấy lại. 18Chẳng có ai cất sự sống ta đi, nhưng tự ta phó cho; ta có quyền phó sự sống, và có quyền lấy lại; ta đã lãnh mạng-lịnh nầy nơi Cha ta.

19Nhơn những lời đó, người Giu-đa lại chia phe ra nữa. 20Phần nhiều trong đám họ nói rằng: Người bị quỉ ám, người lăng tánh; sao các ngươi nghe làm chi? 21Kẻ khác nói rằng: Ấy đó chẳng phải là lời nói của một kẻ bị quỉ ám. Quỉ há có thể mở mắt kẻ mù được sao?

Đức Chúa Jêsus tại Giê-ru-sa-lem trong kỳ lễ Khánh-thành đền-thờ

22Tại thành Giê-ru-sa-lem có giữ lễ Khánh-thành đền-thờ. Bấy giờ là mùa đông; 23Đức Chúa Jêsus đi dạo trong đền-thờ, dưới hiên-cửa Sa-lô-môn. 24Người Giu-đa nhóm xung-quanh Ngài mà nói rằng: Thầy để chúng tôi nghĩ vơ-vẩn mãi cho đến khi nào? Nếu thầy là Đấng Christ, hãy nói rõ cho chúng tôi. 25Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã bảo các ngươi, mà các ngươi không tin; những việc ta nhơn danh Cha ta mà làm đều làm chứng cho ta. 26Nhưng các ngươi không tin ta, vì các ngươi chẳng phải là chiên của ta. 27Chiên ta nghe tiếng ta, ta quen nó, và nó theo ta. 28Ta ban cho nó sự sống đời đời; nó chẳng chết mất bao giờ, và chẳng ai cướp nó khỏi tay ta. 29Cha ta là Đấng lớn hơn hết đã cho ta chiên đó, và chẳng ai cướp nổi chiên đó khỏi tay Cha. 30Ta với Cha là một.

Người Giu-đa muốn ném đá Đức Chúa Jêsus. — Ngài qua bên kia sông Giô-đanh

31Người Giu-đa lại lượm đá đặng ném Ngài. 32Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta đã làm trước mắt các ngươi lắm việc lành bởi Cha đến; vì việc chi mà các ngươi ném đá ta? 33Người Giu-đa trả lời rằng: Ấy chẳng phải vì một việc lành mà chúng ta ném đá ngươi, nhưng vì lỗi lộng-ngôn: ngươi là người, mà tự-xưng là Đức Chúa Trời. 34Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong luật-pháp của các ngươi há chẳng chép rằng: « Ta đã phán: Các ngươi là các

https://tieulun.hopto.org

thần,» hay sao? 35 Nếu luật-pháp gọi những kẻ được lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, và nếu Kinh-thánh không thể bỏ được, 36 thì ta đây, là Đấng Cha đã biệt ra thánh, và sai xuống thế-gian, nói: Ta là Con Đức Chúa Trời, cớ sao các ngươi cáo ta là nói lộng-ngôn? 37 Vì bằng ta không làm những việc của Cha ta, thì các ngươi chớ tin ta. 38 Còn nếu ta làm, thì, dầu các ngươi chẳng tin ta, hãy tin những việc ta, để các ngươi hiểu và biết rằng Cha ở trong ta và ta ở trong Cha.

39 Chúng còn kiếm cách để bắt Ngài nữa; nhưng Ngài tránh khỏi tay họ. 40 Đoạn, Ngài lại sang bên kia sông Giô-đanh, đến nơi Giăng đã làm phép báp-têm trước hết, và trú tại đó. 41 Có nhiều kẻ đến cùng Ngài, mà nói rằng: Giăng chưa làm một phép lạ nào, nhưng mọi điều Giăng đã nói về người này là thật. 42 Tại đó có nhiều người tin Ngài.

Sự sống lại của La-xa-rơ

11 1 Có một người đau, tên là La-xa-rơ, ở Bê-tha-ni, là làng của Ma-ri và chị người là Ma-thê. 2 Ma-ri là người đã xức dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc mình lau chơn Ngài; chính anh người là La-xa-rơ đương đau. 3 Vậy, hai chị em sai người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, nầy, kẻ Chúa yêu mắc bịnh. 4 Đức Chúa Jêsus vừa nghe lời đó, bèn phán rằng: Bịnh nầy không đến chết đâu, nhưng vì sự vinh-hiển của Đức Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời bởi đó được sáng danh. 5 Vả, Đức Chúa Jêsus yêu Ma-thê, em người, và La-xa-rơ. 6 Khi Ngài nghe người nầy đau, bèn ở lại hai ngày nữa trong nơi Ngài đương ở.

7 Rồi đó, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Chúng ta hãy trở về xứ Giu-đê. 8 Môn-đồ thưa rằng: Thưa thầy, hồm trước dân Giu-đa tìm ném đá thầy, thầy còn trở lại nơi họ sao! 9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong ban ngày há chẳng phải có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày, thì không vấp, vì thấy sự sáng của thế-gian nầy. 10 Nhưng nếu ai đi ban đêm, thì vấp, vì không có sự sáng. 11 Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rơ, bạn ta, đương ngủ; nhưng ta đi đánh thức người. 12 Môn-đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ được lành. 13 Vả, Đức Chúa Jêsus phán lời đó chỉ về sự chết của La-xa-rơ; song môn-đồ tưởng nói về giấc ngủ thường. 14 Đức Chúa Jêsus bèn nói tỏ-tường cùng môn-đồ rằng: La-xa-rơ chết rồi. 15 Ta vì các ngươi mừng không có ta tại đó, để cho các ngươi tin; nhưng chúng ta hãy đi đến cùng người. 16 Nhơn đó, Thô-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn-đồ khác rằng:

https://tieulun.hopto.org

Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài!

17 Khi Đức Chúa Jêsus đến nơi, thấy đã chôn La-xa-rơ trong mộ bốn ngày rồi. 18 Vả, thành Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem chỉ độ mười lăm Ếch-ta-đơ. 19 Có nhiều người Giu-đa đã đến đó đặng yên-ủi Ma-thê và Ma-ri về sự anh chết. 20 Lúc Ma-thê nghe Đức Chúa Jêsus đến, thì đi đón Ngài; nhưng Ma-ri thì ngồi tại nhà. 21 Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết; 22 mà bây giờ tôi cũng biết mọi đều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho. 23 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Anh ngươi sẽ sống lại. 24 Ma-thê thưa rằng: Tôi vẫn biết rằng đến sự sống lại ngày cuối-cùng, anh tôi sẽ sống lại. 25 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. 26 Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Ngươi tin điều đó chăng? 27 Người thưa rằng: Lạy Chúa, phải, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế-gian.

28 Người nói xong, liền về, lén kêu em là Ma-ri, mà rằng: Thầy ở đằng kia, đương gọi em lại. 29 Ma-ri vừa nghe mấy lời, vội-vàng đứng dậy đến cùng Ngài. 30 Vả, Đức Chúa Jêsus chưa vào trong làng, nhưng còn đứng nơi Ma-thê đến đón Ngài. 31 Khi những người Giu-đa đương ở trong nhà với Ma-ri và yên-ủi người, thấy người đứng dậy đi ra vội-vả như vậy, thì theo sau, vì nghĩ rằng người đến mộ đặng khóc. 32 Nhưng Ma-ri, lúc đã tới nơi Đức Chúa Jêsus đứng, vừa thấy Ngài, thì sấp mình xuống chơn Ngài mà nói rằng: Lạy Chúa, nếu có Chúa đây, thì anh tôi không chết! 33 Đức Chúa Jêsus thấy người khóc, và những người Giu-đa đi với người cũng khóc, bèn đau lòng cảm-động mà phán rằng: Các ngươi đã chôn người ở đâu? 34 Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy lại coi. 35 Đức Chúa Jêsus khóc. 36 Người Giu-đa bèn nói rằng: Kìa, người yêu La-xa-rơ là dường nào! 37 Có một vài người trong chúng nói: Người đã mở mắt kẻ mù được, há chẳng có thể cũng làm cho người nầy không chết sao?

38 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus lại đau lòng nữa, bèn đến phần-mộ: mộ bằng một cái hang, trước cửa hang có một hòn đá chận lại. 39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lăn hòn đá đi. Ma-thê, là em gái kẻ chết, thưa rằng: Lạy Chúa, đã có mùi, vì người nằm đó bốn ngày rồi. 40 Đức Chúa Jêsus lại phán: Ta há chẳng từng nói với ngươi rằng nếu ngươi tin thì sẽ thấy sự vinh-hiển của Đức Chúa Trời sao? 41 Vậy, họ lăn hòn đá đi. Đức Chúa Jêsus bèn nhướng mắt lên trời mà rằng: Thưa Cha, tôi tạ ơn Cha, vì đã nhậm lời tôi. 42 Tôi biết rõ rằng Cha

https://tieulun.hopto.org

nhậm lời tôi luôn, nhưng tôi nói vậy là vì cớ đoàn dân nầy đứng chung-quanh tôi, hầu cho họ tin rằng ấy chính Cha là Đấng đã sai tôi đến. 43 Khi Ngài nói xong, bèn kêu lên một tiếng lớn rằng: Hỡi La-xa-rơ, hãy ra! 44 Người chết đi ra, chơn tay buộc bằng vải liệm và mặt thì phủ khăn. Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Hãy mở cho người, và để người đi.

45 Có nhiều người Giu-đa đã đến cùng Ma-ri và thấy sự Đức Chúa Jêsus làm, bèn tin Ngài. 46 Nhưng một vài người trong bọn đó đi tìm người Pha-ri-si, mách cho họ sự Đức Chúa Jêsus đã làm.

Mưu nghịch cùng Đức Chúa Jêsus. — Ngài về thành Ép-ra-im

47 Các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si nhóm tòa công-luận, bàn rằng: Người nầy làm phép lạ nhiều lắm, chúng ta tính thế nào? 48 Nếu chúng ta để cho người làm, thì thiên-hạ tin người, rồi dân Rô-ma sẽ đến diệt nơi nầy và cả nước chúng ta nữa. 49 Nhưng một người trong bọn họ, tên là Cai-phe, làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên, nói rằng: Các ngươi chẳng biết gì hết! 50 Các ngươi chẳng xét rằng thà một người vì dân chịu chết, còn hơn cả nước bị hư-mất. 51 Vả, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên, người nói tiên-tri về Đức Chúa Jêsus sẽ vì dân mà chết; 52 và không những vì dân thôi, mà cũng để nhóm con cái Đức Chúa Trời đã tản-lạc lại làm một đoàn. 53 Từ ngày đó, chúng lập mưu giết Ngài.

54 Cho nên, Đức Chúa Jêsus không tỏ mình rõ-ràng trong vòng dân Giu-đa nữa, song Ngài đi trong miền gần đồng vắng, nơi một thành gọi là Ép-ra-im; và ở lại đó với môn-đồ. 55 Lễ Vượt-qua của dân Giu-đa gần đến, có lắm người trong xứ lên thành Giê-ru-sa-lem trước ngày lễ để tẩy uế. 56 Vậy, chúng kiếm Đức Chúa Jêsus, và đứng trong đền-thờ, nói với nhau rằng: Các ngươi tưởng thế nào? Người không đến giữ lễ hay sao? 57 Vả, các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si đã ra lịnh, nếu ai biết Đức Chúa Jêsus ở đâu, thì phải mách với họ, để họ bắt Ngài.

Đức Chúa Jêsus tại thành Bê-tha-ni. — Ma-ri lấy dầu thơm xức chơn Ngài

12 1 Sáu ngày trước lễ Vượt-qua, Đức Chúa Jêsus đến thành Bê-tha-ni, nơi La-xa-rơ ở, là người Ngài đã khiến sống lại từ kẻ chết. 2 Người ta đãi tiệc Ngài tại đó, và Ma-thê hầu-hạ; La-xa-rơ là một người trong đám ngồi đồng-bàn với Ngài. 3 Bấy giờ, Ma-ri lấy một cân dầu cam-tùng-hương thật, rất qui giá, xức chơn Đức Chúa

https://tieulun.hopto.org

Jêsus, và lấy tóc mình mà lau ; cả nhà thơm nức mùi dầu đó. 4 Nhưng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là một môn-đồ về sau phản Ngài, nói rằng : 5 Sao không bán dầu thơm đó lấy ba trăm đơ-ni-ê đặng bố-thí cho kẻ nghèo ? — 6 Người nói vậy, chẳng phải lo cho kẻ nghèo đâu, song vì người vốn là tay trộm-cắp, và giữ túi bạc, trộm lấy của người ta để ở trong. — 7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Hãy để mặc người, người đã để dành dầu thơm nầy cho ngày chôn xác ta. 8 Vì các ngươi thường có kẻ nghèo ở với mình, còn ta, các ngươi không có ta luôn luôn.

9 Một bọn người Giu-đa nghe Đức Chúa Jêsus có tại đó, bèn đến, chẳng những vì Ngài thôi, lại cũng để xem La-xa-rơ, là người Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại. 10 Các thầy tế-lễ cả bèn định giết luôn La-xa-rơ nữa, 11 vì có nhiều người Giu-đa nhơn cớ người mà chia-rẽ họ và tin theo Đức Chúa Jêsus.

Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem

12 Qua ngày sau, có một đám dân đông đến đặng dự lễ, biết Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem, 13 bèn lấy những lá kè ra đón Ngài, và reo lên rằng : Hô-sa-na ! Chúc phước cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến, là Vua của Y-sơ-ra-en ! 14 Đức Chúa Jêsus gặp một con lừa con, bèn lên cỡi, y như lời chép rằng : 15 « Hỡi con gái thành Si-ôn, chớ sợ chi, nầy, vua ngươi đến, cỡi trên lừa con của lừa cái. » 16 Môn-đồ trước vốn không hiểu điều đó ; nhưng đến khi Đức Chúa Jêsus đã được vinh-hiển, mới nhớ lại những sự đó đã chép về Ngài, và người ta đã làm thành cho Ngài. 17 Đoàn dân ở cùng Ngài, khi Ngài kêu La-xa-rơ ra khỏi mộ và khiến từ kẻ chết sống lại, đều làm chứng về Ngài. 18 Ấy cũng tại điều đó mà đoàn dân đi đón Ngài, vì có nghe rằng Ngài đã làm phép lạ ấy. 19 Nhơn đó, người Pha-ri-si nói với nhau rằng : Các ngươi thấy mình chẳng làm nổi chi hết ; kìa, cả thiên-hạ đều chạy theo người !

Mấy người Gờ-rec xin ra mắt Đức Chúa Jêsus. — Chúa phán về sự chết mình gần đến

20 Vả, trong đám đã lên đặng thờ-lạy trong kỳ lễ, có mấy người Gờ-réc, 21 đến tìm Phi-líp, là người ở thành Bết-sai-đa, thuộc xứ Ga-li-lê, mà xin rằng : Thưa chúa, chúng tôi muốn ra mắt Đức Chúa Jêsus. 22 Phi-líp đi nói với Anh-rê ; rồi Anh-rê với Phi-líp đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus. 23 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng : Giờ đã đến, khi Con người sẽ được vinh-hiển. 24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu hột giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình ; nhưng nếu chết đi, thì kết-quả được nhiều. 25 Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống

https://tieulun.hopto.org

mình trong đời nầy thì sẽ giữ
lại đến sự sống đời đời. 26 Nếu
ai hầu việc ta, thì phải theo ta,
và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta
cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc
ta, thì Cha ta ắt tôn-quí người....
27 Hiện nay tâm-thần ta bối-rối;
ta sẽ nói gì?... Lạy Cha, xin
cứu Con khỏi giờ nầy! Nhưng
ấy cũng vì sự đó mà Con đến
giờ nầy! 28 Cha ơi, xin làm
sáng danh Cha! Bấy giờ có
tiếng từ trên trời phán xuống
rằng: Ta đã làm sáng danh rồi,
ta còn làm cho sáng danh nữa!

29 Đoàn dân ở tại đó nghe
tiếng, thì nói rằng ấy là tiếng
sấm; có kẻ khác nói: Một vị
thiên-sứ nào nói với Ngài.
30 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán
rằng: Ấy chẳng phải vì ta mà
tiếng nầy vang ra, nhưng vì các
ngươi. 31 Hiện bây giờ, có sự
phán-xét thế-gian nầy, và hiện
nay vua-chúa của thế-gian nầy
phải bị xua-đuổi. 32 Còn ta,
khi ta đã được treo lên khỏi
đất, ta sẽ kéo mọi người đến
cùng ta. 33 Ngài phán vậy để
chỉ mình phải chết cách nào.
34 Đoàn dân thưa rằng: Chúng
tôi có học trong luật-pháp rằng
Đấng Christ còn đời đời, vậy
sao thầy nói Con người phải bị
treo lên? Con người đó là ai?
35 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng:
Sự sáng còn ở giữa các ngươi
ít lâu; hãy đi trong khi các
ngươi còn có sự sáng, e rằng sự
tối-tăm đến thình-lình cùng các
ngươi chăng; kẻ đi trong nơi
tối-tăm thì chẳng biết mình đi
đâu. 36 Các ngươi đương có sự
sáng, hãy tin sự sáng, hầu cho
trở nên con cái của sự sáng.

Đức Chúa Jêsus phán như
vậy, rồi đi, và ẩn mình cách
xa họ.

Sự không tin của dân Giu-đa

37 Vả, dẫu Ngài đã làm bấy
nhiêu phép lạ trước mặt chúng,
họ cũng không tin Ngài, 38 để
được ứng-nghiệm lời nầy của
đấng tiên-tri Ê-sai: «Lạy Chúa,
ai đã tin lời giảng chúng tôi, và
cánh tay Chúa đã tỏ ra cho ai?»
39 Vả lại, chúng không thể tin,
vì Ê-sai lại có nói rằng: 40 «Ngài
đã khiến mắt họ mù, lòng họ
cứng, hầu cho mắt chẳng thấy,
lòng chẳng hiểu, không tự hối-
cải, và ta chẳng chữa lành cho.»
41 Ê-sai nói điều đó, khi thấy sự
vinh-hiển của Ngài và nói về
Ngài. 42 Nhưng, trong hàng
quan-trưởng cũng có nhiều
người tin Đức Chúa Jêsus; song
vì cớ người Pha-ri-si, nên không
xưng Ngài ra, sợ bị đuổi khỏi
nhà hội chăng. 43 Vì họ chuộng
danh-vọng bởi người ta đến hơn
là danh-vọng bởi Đức Chúa
Trời đến.

44 Tuy vậy, Đức Chúa Jêsus
cất tiếng phán rằng: Ai tin ta,
chẳng phải tin ta, nhưng tin
Đấng đã sai ta đến. 45 Còn ai
thấy ta, là thấy Đấng đã sai ta
đến. 46 Ta là sự sáng đã đến
thế-gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi
tối-tăm nữa. 47 Lại nếu kẻ nào
nghe lời ta mà không vâng-giữ,
ấy chẳng phải ta xét-đoán kẻ

https://tieulun.hopto.org

đó ; vì ta đến chẳng để xét-đoán thế-gian, nhưng để cứu-chuộc. 48 Người nào bỏ ta ra và không nhận-lãnh lời ta, đã có kẻ xét-đoán rồi ; đạo ta đã rao-giảng, chính đạo đó sẽ xét-đoán họ nơi ngày sau-cùng. 49 Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta ; nhưng Cha sai ta đến, đã truyền lịnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thể nào. 50 Ta biết mạng-lịnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy, những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

Sự đàm-luận cuối-cùng của Đức Chúa Jêsus với môn-đồ. — Lời cầu-nguyện Chúa như thầy cả

(Từ 13 : 1 đến 17 : 26)

Đức Chúa Jêsus rửa chơn môn-đồ

13 1 Trước ngày lễ Vượt-qua, Đức Chúa Jêsus biết giờ mình phải lìa thế-gian đặng trở về cùng Đức Chúa Cha đến rồi ; Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế-gian, thì cứ yêu cho đến cuối-cùng.

2 Đương bữa ăn tối (ma-quỉ đã để mưu phản Ngài vào lòng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt con trai Si-môn), 3 Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao-phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cùng sẽ về với Đức Chúa Trời, 4 nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vấn ngang lưng mình. 5 Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chơn cho môn-đồ, lại lấy khăn mình đã vấn mà lau chơn cho. 6 Vậy, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ, thì người thưa rằng : Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chơn cho tôi sao ! 7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Hiện nay ngươi chẳng biết sự ta làm ; nhưng về sau sẽ biết. 8 Phi-e-rơ thưa rằng : Chúa sẽ chẳng rửa chơn tôi bao giờ ! Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Nếu ta không rửa cho ngươi, ngươi chẳng có phần chi với ta hết. 9 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng : Lạy Chúa, chẳng những rửa chơn mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa ! 10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa chơn, thì được sạch cả. Vả, các ngươi đã được tinh-sạch, nhưng chưa được tinh-sạch đều. 11 Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài ; tại thế cho nên Ngài phán rằng : Các ngươi chẳng phải hết thảy đều được tinh-sạch.

12 Sau khi đã rửa chơn cho môn-đồ, Ngài mặc áo lại ; đoạn ngồi vào bàn mà phán rằng : Các ngươi có hiểu điều ta đã làm cho các ngươi chăng ? 13 Các ngươi gọi ta bằng Thầy bằng Chúa ; các ngươi nói phải, vì ta thật vậy. 14 Vậy nếu ta là Chúa là Thầy, mà đã rửa chơn cho các ngươi, thì các ngươi cũng nên rửa chơn lẫn cho nhau. 15 Vì ta đã làm gương cho các ngươi, để các ngươi cũng làm như ta đã làm cho các ngươi. 16 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, đầy-tớ chẳng lớn hơn chủ mình,

https://tieulun.hopto.org

sứ-giả cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình. 17 Vì bằng các ngươi biết những sự nầy, thì có phước, miễn là các ngươi làm theo. 18 Ta không nói về các ngươi hết thảy, ta biết những kẻ ta đã lựa-chọn; nhưng lời nầy trong Kinh-thánh phải được ứng-nghiệm: « Người ăn bánh ta, dở gót nghịch cùng ta. » 19 Hiện bây giờ, ta nói điều nầy cùng các ngươi trước việc chưa xảy đến; để khi việc xảy đến rồi, các ngươi sẽ tin ta là Đấng đó. 20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai tiếp người mà ta đã sai, tức là tiếp ta; hễ ai tiếp ta, tức lá tiếp Đấng đã sai ta đến.

Đức Chúa Jêsus rao sự phản-nghịch của Giu-đa

21 Khi Đức Chúa Jêsus đã phán như vậy rồi, thì tâm-thần Ngài bối-rối, bèn tỏ ra rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, một người trong các ngươi sẽ phản ta. 22 Các môn-đồ ngó nhau, không biết Ngài nói về ai đó. 23 Vả, có một môn-đồ dựa vào ngực Đức Chúa Jêsus, tức là người mà Ngài yêu. 24 Si-môn Phi-e-rơ ra dấu cho người đó rằng: Hãy nói cho chúng ta biết thầy phán về ai. 25 Vậy, người nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus, hỏi rằng: Lạy Chúa, ấy là ai? 26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ấy là kẻ mà ta trao cho miếng bánh ta sẽ nhúng đây. Đoạn, Ngài nhúng một miếng, rồi lấy cho Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, con trai của Si-môn. 27 Liền khi Giu-đa đã lấy miếng bánh, thì quỉ Sa-tan vào lòng người. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người rằng: Sự ngươi làm hãy làm mau đi. 28 Nhưng các người ngồi đồng-bàn đó chẳng ai hiểu vì sao Ngài phán cùng người như vậy. 29 Có kẻ tưởng rằng tại Giu-đa có túi bạc, nên Đức Chúa Jêsus biểu người: Hãy mua đồ chúng ta cần dùng về kỳ lễ; hay là: Hãy bố-thí cho kẻ nghèo. 30 Còn Giu-đa, khi lãnh lấy miếng bánh rồi, liền đi ra. Khi ấy đã tối.

Điều-răn mới. — Lời hỏi của Phi-e-rơ

31 Khi Giu-đa đã ra rồi, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hiện bây giờ Con người được vinh-hiển, và Đức Chúa Trời được vinh-hiển nơi Con người. 32 Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho Con người vinh-hiển nơi chính mình Ngài, và Ngài sẽ kíp làm cho vinh-hiển. 33 Hỡi các con trẻ ta, ta còn tạm ở với các ngươi; các ngươi sẽ tìm ta, và như ta đã nói với người Giu-đa rằng: Các ngươi không thể đến nơi ta đi, thì bây giờ ta cũng nói với các ngươi như vậy. 34 Ta ban cho các ngươi một điều-răn mới, nghĩa là các ngươi phải yêu nhau; như ta đã yêu các ngươi thể nào, thì các ngươi cũng hãy yêu nhau thể ấy. 35 Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên-hạ sẽ nhận biết các ngươi là môn-đồ ta.

https://tieulun.hopto.org

36 Si-môn Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng : Lạy Chúa, Chúa đi đâu ? Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Nơi ta đi, bây giờ ngươi chẳng có thể theo ta được ; nhưng rồi sau ngươi sẽ theo ta. 37 Phi-e-rơ thưa rằng : Lạy Chúa, sao hiện bây giờ tôi không thể theo Chúa được ? Tôi liều sự sống tôi vì Chúa ! 38 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Ngươi liều sự sống ngươi vì ta sao ! Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi gà chưa gáy, ngươi đã chối ta ba lần !

Nhà của Cha. — Câu hỏi về sự-đồ. — Đức Chúa Jêsus hứa ban Đức Thánh-Linh

14 1 Lòng các ngươi chớ hề bối-rối ; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng hãy tin ta nữa. 2 Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở ; bằng chẳng vậy, ta đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một chỗ. 3 Khi ta đã đi, và đã sắm sẵn cho các ngươi một chỗ rồi, ta sẽ trở lại đem các ngươi đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các ngươi cũng ở đó. 4 Các ngươi biết ta đi đâu, và biết đường đi nữa.

5 Thô-ma thưa rằng : Lạy Chúa, chúng tôi chẳng biết Chúa đi đâu ; làm sao biết đường được ? 6 Vậy Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống ; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha. 7 Vì bằng các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta ; và từ bây giờ các ngươi biết và đã thấy Ngài.

8 Phi-líp thưa rằng : Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi, thì đủ rồi. 9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các ngươi đã lâu thay, mà ngươi chưa biết ta ! Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha. Sao ngươi lại nói rằng : Xin chỉ Cha cho chúng tôi ? 10 Ngươi há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, hay sao ? Những lời ta nói với các ngươi, chẳng phải ta tự nói ; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng của Ngài. 11 Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy tin ta ; bằng chẳng, hãy tin bởi công-việc ta. 12 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm ; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. 13 Các ngươi nhơn danh ta mà cầu xin đều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. 14 Nếu các ngươi nhơn danh ta xin đều chi, ta sẽ làm cho.

15 Nếu các ngươi yêu-mến ta, thì giữ-gìn các điều-răn ta. 16 Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các ngươi một Đấng Yên-ủi khác, để ở với các ngươi đời đời, 17 tức là Thần lẽ thật, mà thế-gian không thể nhận-lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài ; nhưng các ngươi

https://tieulun.hopto.org

biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các ngươi và sẽ ở trong các ngươi.
18 Ta không để cho các ngươi mồ-côi đâu, ta sẽ đến cùng các ngươi. 19 Còn ít lâu, thế-gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các ngươi sẽ thấy ta; vì ta sống thì các ngươi cũng sẽ sống. 20 Nội ngày đó, các ngươi sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các ngươi ở trong ta, và ta ở trong các ngươi. 21 Ai có các điều-răn của ta và vâng-giữ lấy, ấy là kẻ yêu-mến ta; người nào yêu-mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.

22 Giu-đe, chớ không phải là Ích-ca-ri-ốt, thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, vì sao Chúa sẽ tỏ mình cho chúng tôi, mà không tỏ mình cho thế-gian? 23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ai yêu-mến ta, thì vâng-giữ lời ta, Cha ta sẽ thương-yêu người, chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. 24 Còn kẻ nào chẳng yêu-mến ta, thì không vâng-giữ lời ta; và lời các ngươi nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha, là Đấng đã sai ta đến.

25 Ta đã nói những điều đó với các ngươi đang khi ta còn ở cùng các ngươi. 26 Nhưng Đấng Yên-ủi, tức là Đức Thánh-Linh mà Cha sẽ nhơn danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ dạy-dỗ các ngươi mọi sự, nhắc lại cho các ngươi nhớ mọi điều ta đã phán cùng các ngươi. 27 Ta để sự bình-an lại cho các ngươi; ta ban sự bình-an ta cho các ngươi; ta cho các ngươi sự bình-an chẳng phải như thế-gian cho. Lòng các ngươi chớ bối-rối và đừng sợ-hãi. 28 Các ngươi từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại cùng các ngươi. Nếu các ngươi yêu-mến ta, thì sẽ vui-mừng về điều ta đi đến cùng Cha, bởi vì Cha tôn-trọng hơn ta. 29 Hiện nay ta đã nói những điều đó với các ngươi trước khi xảy đến, để khi những điều đó xảy đến thì các ngươi tin. 30 Ta sẽ chẳng nói chi với các ngươi nữa, vì vua-chúa đời nầy hầu đến; người chẳng có chi hết nơi ta. 31 Nhưng thế-gian phải biết rằng ta yêu-mến Cha, và làm theo điều Cha đã phán dặn.] Hãy đứng đây, chúng ta phải đi khỏi đây....

Gốc nho và nhánh

15 1 Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. 2 Hễ nhánh nào trong ta mà không kết-quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tỉa-sửa những nhánh nào kết-quả, để được sai trái hơn. 3 Các ngươi đã được trong-sạch, vì lời ta đã bảo cho. 4 Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các ngươi. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết-quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các ngươi chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết-quả được. 5 Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh.

https://tieulun.hopto.org

Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm chi được. 6 Nếu ai chẳng cứ ở trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. 7 Vì bằng các ngươi cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các ngươi, hãy cầu xin mọi đều mình muốn, thì sẽ được đều đó. 8 Nầy, Cha ta sẽ được sáng danh là thể nào: ấy là các ngươi được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn-đồ của ta vậy. 9 Như Cha đã yêu-thương ta thể nào, ta cũng yêu-thương các ngươi thể ấy; hãy cứ ở trong sự yêu-thương của ta. 10 Nếu các ngươi vâng-giữ các điều-răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu-thương ta, cũng như chính ta đã vâng-giữ các điều-răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu-thương Ngài. 11 Ta nói cùng các ngươi những đều đó, hầu cho sự vui-mừng của ta ở trong các ngươi, và sự vui-mừng các ngươi được trọn-vẹn.

12 Điều-răn của ta đây nầy: Các ngươi hãy yêu nhau, cũng như ta đã yêu các ngươi. 13 Chẳng có sự yêu-thương nào lớn hơn là vì bạn-hữu mà phó sự sống mình. 14 Vì thử các ngươi làm theo đều ta dạy, thì các ngươi là bạn-hữu ta. 15 Ta chẳng gọi các ngươi là đầy-tớ nữa, vì đầy-tớ chẳng biết đều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các ngươi là bạn-hữu ta, vì ta từng tỏ cho các ngươi biết mọi đều ta đã nghe nơi Cha ta. 16 Ấy chẳng phải các ngươi đã chọn ta, bèn là ta đã chọn và lập các ngươi, để các ngươi đi và kết-quả, hầu cho trái các ngươi thường đậu luôn; lại cũng cho mọi đều các ngươi sẽ nhơn danh ta cầu xin Cha, thì Ngài ban cho các ngươi. 17 Ta truyền cho các ngươi những điều-răn đó, đặng các ngươi yêu-mến lẫn nhau vậy.

Lòng ghen-ghét của người đời

18 Vì bằng người đời ghét các ngươi, thì hãy biết rằng họ đã ghét ta trước các ngươi. 19 Nếu các ngươi thuộc về thế-gian, thì người đời sẽ yêu kẻ thuộc về mình; nhưng vì các ngươi không thuộc về thế-gian và ta đã lựa-chọn các ngươi giữa thế-gian, bởi cớ đó người đời ghét các ngươi. 20 Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các ngươi: Đầy-tớ chẳng lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt-bớ ta, ắt cũng bắt-bớ các ngươi; bằng họ đã giữ lời ta, ắt cũng giữ lời các ngươi. 21 Nhưng vì danh ta họ sẽ lấy mọi đều đó đãi các ngươi, bởi họ không biết Đấng đã sai ta đến. 22 Nếu ta không đến và không phán dạy họ, thì họ chẳng có tội-lỗi gì; song bây giờ họ không có thể chữa-chối được tội-lỗi mình. 23 Kẻ nào ghét ta cũng ghét Cha ta nữa. 24 Vì thử ta không làm giữa họ những việc mà chưa có người khác làm, thì họ vô-tội; nhưng bây giờ họ đã thấy các việc ấy,

https://tieulun.hopto.org

và lại ghét ta cùng Cha ta. 25 Dường ấy, để cho ứng-nghiệm lời đã chép trong luật-pháp họ rằng: « Họ ghét ta vô cớ. » 26 Khi nào Đấng Yên-ủi sẽ đến, là Đấng ta sẽ bởi Cha sai xuống, tức là Thần lẽ thật ra từ Cha, ấy chính Ngài sẽ làm chứng về ta. 27 Còn các ngươi cũng sẽ làm chứng về ta, vì các ngươi đã ở cùng ta từ lúc ban đầu vậy.

Đấng Yên-ủi

16 1 Ta bảo các ngươi những
điều đó, để cho các ngươi khỏi vấp-phạm. 2 Họ sẽ đuổi các ngươi ra khỏi nhà hội ; vả lại, giờ đến, khi ai giết các ngươi, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa Trời. 3 Họ sẽ làm điều đó, vì không biết Cha, cũng không biết ta nữa. 4 Nhưng ta đã bảo những điều đó cho các ngươi, để khi giờ sẽ đến, các ngươi nhớ lại rằng ta đã nói những điều đó rồi. Từ lúc ban đầu ta chưa nói cho các ngươi, vì ta đương ở cùng các ngươi. 5 Hiện nay ta về cùng Đấng đã sai ta đến, và trong các ngươi chẳng một ai hỏi ta rằng : Thầy đi đâu ? 6 Nhưng vì ta đã nói những điều đó cho các ngươi, thì lòng các ngươi chứa-chan sự phiền-não. 7 Dầu vậy, ta nói thật cùng các ngươi : Ta đi là ích-lợi cho các ngươi ; vì nếu ta không đi, Đấng Yên-ủi sẽ không đến cùng các ngươi đâu ; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến. 8 Khi Ngài đến thì sẽ khiến người đời tự-trách về tội-lỗi, về sự công-bình và về sự phán-xét. 9 Về tội-lỗi, vì họ không tin ta ; 10 về sự công-bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các ngươi chẳng thấy ta nữa ; 11 về sự phán-xét, vì vua-chúa đời nầy phải bị đoán-xét.

12 Ta còn có nhiều chuyện nói với các ngươi nữa ; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các ngươi. 13 Lúc nào Thần lẽ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các ngươi vào mọi lẽ thật ; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ-bày cho các ngươi những sự sẽ đến. 14 Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao-bảo cho các ngươi. 15 Mọi sự Cha có, đều là của ta ; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao-bảo cho các ngươi vậy.

Sự chia-rẽ và sự lại gặp

16 Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta ; rồi ít lâu nữa các ngươi lại thấy ta, vì ta đi về cùng Cha. 17 Bấy giờ, một vài môn-đồ nói với nhau rằng : Thầy dạy : Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta ; rồi ít lâu nữa các ngươi lại thấy ta ; và rằng : Vì ta về cùng Cha ; thế là làm sao ? 18 Vậy, môn-đồ nói rằng : Thầy nói : Ít lâu, là nghĩa gì ? Chúng ta không hiểu thầy nói về việc chi.

19 Đức Chúa Jêsus hiểu ý

https://tieulun.hopto.org

môn-đồ muốn hỏi, bèn phán rằng : Ta vừa nói : Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta ; rồi ít lâu nữa các ngươi lại thấy ta ; các ngươi đương hỏi nhau về nghĩa câu ấy đó chi. 20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ khóc-lóc, than-vãn, còn người đời sẽ mừng-rỡ ; các ngươi sẽ ở trong sự lo-buồn, nhưng sự lo-buồn các ngươi sẽ đổi làm vui-vẻ. 21 Người đờn-bà, lúc sanh-đẻ thì đau-đớn, vì giờ mình đến rồi ; song khi đứa con đã lọt lòng, người không còn nhớ sự khốn-khổ nữa, mừng rằng mình đã sanh ra một người trong thế-gian. 22 Khác nào như các ngươi hiện ở trong cơn đau-đớn, nhưng ta sẽ lại thấy các ngươi, thì lòng các ngươi vui-mừng, và chẳng ai cướp lấy sự vui-mừng các ngươi được. 23 Trong ngày đó, các ngươi không còn hỏi ta về điều chi nữa. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, điều chi các ngươi sẽ cầu xin nơi Cha, thì Ngài sẽ nhơn danh ta mà ban cho các ngươi. 24 Đến bây giờ, các ngươi chưa từng nhơn danh ta mà cầu xin điều chi hết. Hãy cầu xin đi, các ngươi sẽ được, hầu cho sự vui-mừng các ngươi được trọn-vẹn.

25 Ta đã dùng ví-dụ mà nói cho các ngươi mọi điều đó. Giờ đến, là khi ta chẳng còn dùng ví-dụ mà nói cùng các ngươi nữa, nhưng khi ấy ta sẽ nói rõ-ràng về Cha cho các ngươi. 26 Trong ngày đó, các ngươi sẽ nhơn danh ta mà cầu xin, ta chẳng nói rằng ta vì các ngươi sẽ cầu xin Cha đâu ; 27 vì chính Cha yêu-thương các ngươi, nhơn các ngươi đã yêu-mến ta, và tin rằng ta từ nơi Cha mà đến. 28 Ta ra từ Cha mà đến thế-gian ; nay ta lìa-bỏ thế-gian mà về cùng Cha.

29 Các môn-đồ thưa rằng : Bây giờ thầy phán rõ-ràng, và không phán bằng lời ví-dụ. 30 Bây giờ chúng tôi biết thầy thông-biết mọi điều, không cần phải có ai hỏi thầy ; bởi đó nên chúng tôi tin thầy ra từ Đức Chúa Trời. 31 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Bây giờ các ngươi tin chăng ? 32 Nầy, giờ đến, đã đến rồi, là khi các ngươi sẽ tản-lạc, ai đi đường nấy, và để ta lại một mình ; nhưng ta không ở một mình, vì Cha ở cùng ta. 33 Ta đã bảo các ngươi những điều đó, hầu cho các ngươi có lòng bình-yên trong ta. Các ngươi sẽ có sự hoạn-nạn trong thế-gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế-gian rồi !

Lời cầu-nguyện Chúa như thầy cả

17 1 Đức Chúa Jêsus phán như vậy, đoạn, ngước mắt lên trời mà rằng : Thưa Cha, giờ đã đến ; xin làm vinh-hiển Con, hầu cho Con cũng làm vinh-hiển Cha, 2 và nhơn quyền-phép Cha đã ban cho Con

https://tieulun.hopto.org

cai-trị loài xác-thịt, Con được ban sự sống đời đời cho những kẻ mà Cha đã giao-phó cho Con. 3Vả, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Jêsus-Christ, là Đấng Cha đã sai đến. 4Con đã tôn-vinh Cha trên đất, làm xong công-việc Cha giao cho làm. 5Cha ôi! bây giờ xin lấy sự vinh-hiển Con vốn có nơi Cha trước khi chưa có thế-gian mà làm vinh-hiển Con nơi chính mình Cha.

6Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con từ giữa thế-gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha. 7Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con đều là từ Cha mà đến. 8Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con, và họ đã nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến. 9Con vì họ mà cầu-nguyện; chẳng phải vì thế-gian mà cầu-nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chưng họ thuộc về Cha. 10Phàm mọi đều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi đều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhơn họ được tôn-vinh. 11Con không ở thế-gian nữa, nhưng họ còn ở thế-gian, và Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh, xin gìn-giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một như chúng ta vậy. 12Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn-giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con. Con đã gìn-giữ họ, trừ đứa con của sự hư-mất ra, thì trong đám họ không một người nào bị thất-lạc, hầu cho lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm. 13Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đương khi còn ở thế-gian, Con nói những đều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy-dẫy sự vui-mừng của Con. 14Con đã truyền Đạo Cha cho họ, và thế-gian ghen-ghét họ, vì họ không thuộc về thế-gian, cũng như Con không thuộc về thế-gian vậy. 15Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế-gian, nhưng xin Cha gìn-giữ họ cho khỏi điều ác. 16Họ không thuộc về thế-gian, cũng như Con không thuộc về thế-gian. 17Xin Cha lấy lẽ thật khiến họ nên thánh; Đạo Cha tức là lẽ thật. 18Như Cha đã sai Con trong thế-gian, thì Con cũng sai họ trong thế-gian. 19Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ thật mà được nên thánh vậy.

20Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, 21để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế-gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. 22Con đã ban cho họ sự vinh-hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là

https://tieulun.hopto.org

một : 23 Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn-vẹn hiệp làm một, và cho thế-gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu-thương họ cũng như Cha đã yêu-thương Con. 24 Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh-hiển của Con, là vinh-hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng-thế. 25 Hỡi Cha công-bình, thế-gian chẳng từng nhận biết Cha ; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ nầy nhận rằng chính Cha đã sai Con đến. 26 Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu-thương của Cha dùng yêu-thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.

Sự đau-đớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jêsus

(Từ 18 : 1 đến 21 : 25)

Vườn Ghết-sê-ma-nê. — Đức Chúa Jêsus bị bắt

18 1 Sau khi phán những điều ấy, Đức Chúa Jêsus đi với môn-đồ mình sang bên kia khe Xết-rôn ; tại đó có một cái vườn, Ngài bèn vào, môn-đồ cũng vậy. 2 Vả, Giu-đa là kẻ phản Ngài, cũng biết chỗ nầy, vì Đức Chúa Jêsus thường cùng môn-đồ nhóm-họp tại đó. 3 Vậy, Giu-đa lãnh một cơ binh cùng những kẻ bởi các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si sai đến, cầm đèn đuốc khí-giới vào nơi đó. 4 Đức Chúa Jêsus biết mọi điều sẽ xảy đến cho mình, bèn bước tới mà hỏi rằng : Các ngươi tìm ai ? 5 Chúng trả lời rằng : Tìm Jêsus người Na-xa-rét. Đức Chúa Jêsus phán rằng : Chính ta đây ! Giu-đa là kẻ phản Ngài cũng đứng đó với họ. 6 Vừa khi Đức Chúa Jêsus phán : Chính ta đây, chúng bèn thối-lui và té xuống đất. 7 Ngài lại hỏi một lần nữa : Các ngươi tìm ai ? Chúng trả lời rằng : Tìm Jêsus người Na-xa-rét. 8 Đức Chúa Jêsus lại phán : Ta đã nói với các ngươi rằng chính ta đây ; vậy nếu các ngươi tìm bắt ta, thì hãy để cho những kẻ nầy đi. 9 Ấy để được ứng-nghiệm lời Ngài đã phán : Con chẳng làm mất một người nào trong những kẻ mà Cha đã giao cho Con. 10 Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rơ có một thanh gươm, bèn rút ra, đánh đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt tai bên hữu. Đầy-tớ đó tên là Man-chu. 11 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng Phi-e-rơ rằng : Hãy nạp gươm ngươi vào vỏ ; ta há chẳng uống chén mà Cha đã ban cho ta uống sao ?

Đức Chúa Jêsus trước mặt A-nơ và Cai-phe. — Phi-e-rơ chối Chúa

12 Bấy giờ, cả cơ binh, người quản-cơ và những kẻ sai của dân Giu-đa bắt Đức Chúa Jêsus trói lại. 13 Trước hết chúng

https://tieulun.hopto.org

giải Ngài đến A-nơ ; vì người nầy là ông gia Cai-phe làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên. 14 Vả, Cai-phe là người đã bàn với dân Giu-đa rằng : Thà một người chết vì dân thì ích hơn.

15 Si-môn Phi-e-rơ với một môn-đồ khác theo sau Đức Chúa Jêsus. Môn-đồ đó có quen với thầy cả thượng-phẩm, nên vào với Đức Chúa Jêsus trong sân thầy cả thượng-phẩm. 16 Song Phi-e-rơ đứng ngoài, gần bên cửa. Môn-đồ kia, tức là người quen với thầy cả thượng-phẩm, đi ra nói cùng người đờn-bà canh cửa, rồi đem Phi-e-rơ vào. 17 Bấy giờ, con đòi đó, tức là người canh cửa, nói cùng Phi-e-rơ rằng : Còn ngươi, cũng là môn-đồ của người đó, phải chăng? Người trả lời rằng : Ta chẳng phải. 18 Các đầy-tớ và kẻ sai vì trời lạnh, nhúm một đống lửa, rồi đứng gần một bên mà sưởi. Phi-e-rơ đứng với họ, và cũng sưởi.

19 Vậy, thầy cả thượng-phẩm gạn-hỏi Đức Chúa Jêsus về môn-đồ Ngài và đạo-giáo Ngài. 20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Ta từng nói rõ-ràng cùng thiên-hạ ; ta thường dạy-dỗ trong nhà hội và đền-thờ, là nơi hết thảy dân Giu-đa nhóm lại, chớ ta chẳng từng nói kín-giấu điều gì. 21 Cớ sao ngươi gạn-hỏi ta? Hãy hỏi những kẻ đã nghe ta nói điều chi với họ ; những kẻ đó biết điều ta đã nói. 22 Ngài đương phán như vậy, có một người trong những kẻ sai có mặt tại đó, cho Ngài một vả, mà rằng : Ngươi dám đối-đáp cùng thầy cả thượng-phẩm dường ấy sao ? 23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Vì thử ta nói quấy, hãy chỉ chỗ quấy cho ta xem ; nhược bằng ta nói phải, làm sao ngươi đánh ta ? 24 A-nơ bèn sai giải Đức Chúa Jêsus vẫn bị trói đến Cai-phe là thầy cả thượng-phẩm.

25 Vả lại, Si-môn Phi-e-rơ đương đứng sưởi đằng kia, thì có kẻ hỏi người rằng : Còn ngươi, ngươi cũng là môn-đồ người phải không? Người chối đi mà trả lời rằng : Ta không phải. 26 Một người đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, bà-con với người mà Phi-e-rơ chém đứt tai, nói rằng : Ta há chẳng từng thấy ngươi ở trong vườn với người sao ? 27 Phi-e-rơ lại chối một lần nữa ; tức thì gà gáy.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Phi-lát

28 Kế đó, chúng điệu Đức Chúa Jêsus từ nhà Cai-phe đến trường-án ; bấy giờ đương sớm mai. Nhưng chính mình chúng không vào nơi trường-án, cho khỏi bị ô uế, và cho được ăn lễ Vượt-qua. 29 Vậy, Phi-lát bước ra, đi đến cùng chúng mà hỏi rằng : Các ngươi kiện người nầy về khoản gì ? 30 Thưa rằng : Vì chẳng phải là tay gian-ác, chúng tôi không nộp cho quan. 31 Phi-lát bèn truyền cho chúng rằng : Các ngươi hãy tự bắt lấy người, và xử theo luật mình. Người Giu-đa thưa rằng : Chúng tôi

https://tieulun.hopto.org

chẳng có phép giết ai cả. 32 Ấy là cho được ứng-nghiệm lời Đức Chúa Jêsus đã phán, để chỉ về mình phải chết cách nào.

33 Phi-lát bèn vào trường-án, truyền đem Đức Chúa Jêsus đến, mà hỏi rằng: Chính ngươi là vua dân Giu-đa, phải chăng? 34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi nói đều đó tự ý mình, hay là có người đã nói đều đó với ngươi về ta? 35 Phi-lát trả lời rằng: Nào có phải ta là người Giu-đa đâu? Dân ngươi cùng mấy thầy tế-lễ cả đã nộp ngươi cho ta; vậy ngươi đã làm điều gì? 36 Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng: Nước của ta chẳng phải thuộc về thế-gian nầy. Vì bằng nước ta thuộc về thế-gian nầy, thì tôi-tớ của ta sẽ đánh trận, đặng ta khỏi phải nộp cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về hạ-giới. 37 Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là vua sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nầy, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng-thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta. 38 Phi-lát hỏi rằng: Lẽ thật là cái gì?

Khi người đã nói vậy, rồi lại đi ra đến cùng dân Giu-đa, mà rằng: Ta chẳng thấy người có tội-lỗi gì cả. 39 Nhưng các ngươi có lệ thường, hễ đến ngày lễ Vượt-qua, thì ta tha cho các ngươi một tên tù, vậy các ngươi có muốn ta tha vua dân Giu-đa cho chăng? 40 Chúng bèn kêu lên nữa rằng: Đừng tha nó, nhưng tha Ba-ra-ba! Vả, Ba-ra-ba là một kẻ trộm-cướp.

Quân-lính làm sỉ-nhục Đức Chúa Jêsus. — Phi-lát phó Ngài cho dân Giu-đa

19 1 Bấy giờ, Phi-lát bắt Đức Chúa Jêsus và sai đánh đòn Ngài. 2 Bọn lính đương một cái mão triều bằng gai, đội trên đầu Ngài, và mặc cho Ngài một cái áo điều. 3 Đoạn, họ đến gần, nói với Ngài rằng: Lạy vua dân Giu-đa! Họ lại cho Ngài mấy cái vả.

4 Phi-lát lại ra một lần nữa, mà nói với chúng rằng: Đây nầy, ta dẫn người ra ngoài, để các ngươi biết rằng ta không tìm thấy người có tội-lỗi chi. 5 Vậy, Đức Chúa Jêsus đi ra, đầu đội mão triều gai, mình mặc áo điều; và Phi-lát nói cùng chúng rằng: Kìa, xem người nầy! 6 Nhưng khi các thầy tế-lễ cả và các kẻ sai thấy Ngài, thì kêu lên rằng: Hãy đóng đinh hắn trên cây thập-tự, hãy đóng đinh hắn trên cây thập-tự! Phi-lát nói cùng chúng rằng: Chính mình các ngươi hãy bắt mà đóng đinh người; bởi vì về phần ta không thấy người có tội-lỗi chi hết. 7 Dân Giu-đa lại nói rằng: Chúng tôi có luật, chiếu luật đó hắn phải chết; vì hắn tự xưng là Con Đức Chúa Trời. 8 Khi Phi-lát đã nghe lời đó, lại càng thêm sợ-hãi nữa.

https://tieulun.hopto.org

9 Người lại trở vào nơi trường-án mà nói với Đức Chúa Jêsus rằng: Ngươi từ đâu? Nhưng Đức Chúa Jêsus không đáp gì hết. 10 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ngươi chẳng nói chi với ta hết sao? Ngươi há chẳng biết rằng ta có quyền buông-tha ngươi và quyền đóng đinh ngươi sao? 11 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu chẳng phải từ trên cao đã ban cho ngươi, thì ngươi không có quyền gì trên ta; vậy nên, kẻ nộp ta cho ngươi là có tội trọng hơn nữa. 12 Từ lúc đó, Phi-lát kiếm cách để tha Ngài; nhưng dân Giu-đa kêu lên rằng: Vì bằng quan tha người nầy, thì quan không phải là trung-thần của Sê-sa; vì hễ ai tự xưng là vua, ấy là xướng lên nghịch cùng Sê-sa vậy! 13 Phi-lát nghe lời đó, bèn dẫn Đức Chúa Jêsus ra ngoài, rồi ngồi trên tòa-án, tại nơi gọi là Ba-vê, mà tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Ga-ba-tha. 14 Vả, bấy giờ là ngày sắm-sửa về lễ Vượt-qua, độ chừng giờ thứ sáu. (a) Phi-lát nói cùng dân Giu-đa rằng: Vua các ngươi kia kìa! 15 Những người đó bèn kêu lên rằng: Hãy trừ hắn đi, trừ hắn đi! Đóng đinh hắn trên cây thập-tự đi! Phi-lát nói với chúng rằng: Ta sẽ đóng đinh vua các ngươi lên thập-tự-giá hay sao? Các thầy tế-lễ cả thưa rằng: Chúng tôi không có vua khác, chỉ Sê-sa mà thôi. 16 Người bèn giao Ngài cho chúng đặng đóng đinh trên thập-tự-giá.

Vậy, chúng bắt Ngài và dẫn đi.

Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh trên thập-tự-giá

17 Đức Chúa Jêsus vác thập-tự-giá mình, đi đến ngoài thành, tại nơi gọi là cái Sọ, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gô-gô-tha. 18 Ấy đó là chỗ họ đóng đinh Ngài, lại có hai người khác với Ngài, mỗi bên một người, còn Đức Chúa Jêsus ở chính giữa.

19 Phi-lát cũng sai làm một tấm bảng, rồi treo lên trên thập-tự-giá. Trên bảng đó, có đề chữ rằng: Jêsus người Na-xa-rét, là vua dân Giu-đa. 20 Vì nơi Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh ở gần thành, và chữ đề trên bảng đó viết bằng chữ Hê-bơ-rơ, chữ La-tinh và chữ Gờ-réc, nên có nhiều người Giu-đa đọc đến. 21 Các thầy tế-lễ cả của dân Giu-đa bèn nói với Phi-lát rằng: Xin đừng viết: Vua dân Giu-đa; nhưng viết rằng, người nói: Ta là vua dân Giu-đa. 22 Phi-lát trả lời rằng: Lời ta đã viết, thì ta đã viết rồi.

23 Quân-lính đã đóng đinh Đức Chúa Jêsus trên thập-tự-giá rồi, bèn lấy áo-xống của Ngài chia làm bốn phần, mỗi tên lính chiếm một phần. Họ cũng lấy áo dài của Ngài, nhưng áo dài đó không có đường may, nguyên một tấm vải dệt ra, từ trên chí

(a) Độ chừng giữa trưa.

https://tieulun.hopto.org

dưới. 24 Vậy, họ nói với nhau rằng : Đừng xé áo nầy ra, song chúng ta hãy bắt thăm, ai trúng nấy được. Ấy để cho được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh nầy : « Chúng đã chia nhau áo-xống của ta, lại bắt thăm lấy áo dài ta. » Đó là việc quân-lính làm.

25 Tại một bên thập-tự-giá của Đức Chúa Jêsus, có mẹ Ngài đứng đó, với chị mẹ Ngài là Ma-ri vợ Cơ-lê-ô-ba, và Ma-ri Ma-đơ-len nữa. 26 Đức Chúa Jêsus thấy mẹ mình, và một môn-đồ Ngài yêu đứng gần người, thì nói cùng mẹ rằng : Hỡi đờn-bà kia, đó là con của ngươi ! 27 Đoạn, Ngài lại phán cùng người môn-đồ rằng : Đó là mẹ ngươi ! Bắt đầu từ bấy giờ, môn-đồ ấy rước người về nhà mình.

28 Sau đó, Đức Chúa Jêsus biết mọi việc đã được trọn rồi, hầu cho lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm, thì phán rằng : Ta khát. 29 Tại đó, có một cái bình đựng đầy giấm. Vậy, họ lấy một miếng bông-đá thấm đầy giấm, buộc vào cây ngưu-tất đưa kề miệng Ngài. 30 Khi Đức Chúa Jêsus chịu lấy giấm ấy rồi, bèn phán rằng : Mọi việc đã được trọn ; rồi Ngài gục đầu mà trút linh-hồn.

31 Vì bấy giờ là ngày sắm-sửa về ngày Sa-bát, mà Sa-bát nầy là rất trọng-thể, nên dân Giu-đa ngại rằng những thây còn treo lại trên thập-tự-giá trong ngày Sa-bát chăng, bèn xin Phi-lát cho đánh gãy ống chơn những người đó và cất xuống. 32 Vậy, quân-lính lại, đánh gãy chơn người thứ nhứt, rồi đến người kia, tức là kẻ cùng bị đóng đinh với Ngài. 33 Khi quân-lính đến nơi Đức Chúa Jêsus, thấy Ngài đã chết rồi, thì không đánh gãy ống chơn Ngài ; 34 nhưng có một tên lính lấy giáo đâm ngang sườn Ngài, tức thì máu và nước chảy ra. 35 Kẻ đã thấy thì làm chứng về việc đó, (lời chứng của người là thật, và người vẫn biết mình nói thật vậy), hầu cho các ngươi cũng tin. 36 Vì điều đó xảy ra, cho được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh nầy : « Chẳng một cái xương nào của Ngài sẽ bị gãy. » 37 Lại có lời Kinh-thánh nầy nữa : « Chúng sẽ ngó thấy người mà mình đã đâm. »

Sự chôn Đức Chúa Jêsus

38 Sau đó, Giô-sép người A-ri-ma-thê, làm môn-đồ Đức Chúa Jêsus một cách kín-giấu, vì sợ dân Giu-đa, xin phép Phi-lát cho lấy xác Đức Chúa Jêsus ; thì Phi-lát cho phép. Vậy, người đến và lấy xác Ngài. 39 Ni-cô-đem, là người khi trước đã tới cùng Đức Chúa Jêsus trong ban đêm, bấy giờ cũng đến, đem theo độ một trăm cân một-dược hòa với lư-hội. 40 Vậy, hai người lấy xác Đức Chúa Jêsus, dùng vải gai và thuốc thơm gói lại, theo như tục khâm-liệm của dân Giu-đa. 41 Vả, tại nơi Ngài bị đóng đinh, có một cái vườn, trong vườn đó có một cái huyệt mới, chưa chôn ai. 42 Ấy là nơi hai người chôn Đức Chúa Jêsus, vì bấy giờ là

https://tieulun.hopto.org

ngày sắm-sửa của dân Giu-đa, và mộ ấy ở gần.

Sự Chúa sống lại. — Sự Chúa hiện ra cùng Ma-ri Ma-đơ-len

20 1 Ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, lúc rạng đông, trời còn mờ-mờ, Ma-ri Ma-đơ-len tới mộ, thấy hòn đá lấp cửa mộ đã dời đi. 2 Vậy, người chạy tìm Si-môn Phi-e-rơ và môn-đồ khác, là người Đức Chúa Jêsus yêu, mà nói rằng: Người ta đã dời Chúa khỏi mộ, chẳng hay để Ngài tại đâu.

3 Phi-e-rơ với môn-đồ khác bèn bước ra, đi đến mồ. 4 Cả hai đều chạy, nhưng môn-đồ kia chạy mau hơn Phi-e-rơ, và đến mồ trước. 5 Người cúi xuống, thấy vải bỏ dưới đất; nhưng không vào. 6 Si-môn Phi-e-rơ theo đến, vào trong mộ, thấy vải bỏ dưới đất, 7 và cái khăn liệm trùm đầu Đức Chúa Jêsus chẳng ở cùng một chỗ với vải, nhưng cuốn lại để riêng ra một nơi khác. 8 Bấy giờ, môn-đồ kia đã đến mộ trước, cũng bước vào, thì thấy và tin. 9 Vì chưng hai người chưa hiểu lời Kinh-thánh rằng Đức Chúa Jêsus phải từ kẻ chết sống lại. 10 Đoạn, hai môn-đồ trở về nhà mình.

11 Song Ma-ri đứng bên ngoài, gần mộ, mà khóc. Người vừa khóc, vừa cúi xuống dòm trong mộ, 12 thấy hai vị thiên-sứ mặc áo trắng, một vị ngồi đằng đầu, một vị ngồi đằng chơn, chỗ xác Đức Chúa Jêsus đã nằm. 13 Hai thiên-sứ hỏi: Hỡi đờn-bà kia, sao ngươi khóc? Người thưa rằng: Vì người ta đã dời Chúa tôi đi, không biết để Ngài ở đâu. 14 Vừa nói xong, người xây lại thấy Đức Chúa Jêsus tại đó; nhưng chẳng biết ấy là Đức Chúa Jêsus. 15 Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Hỡi đờn-bà kia, sao ngươi khóc? Ngươi tìm ai? Người ngỡ rằng đó là kẻ làm vườn, bèn nói rằng: Hỡi chúa, vì thật ngươi là kẻ đã đem Ngài đi, xin nói cho ta biết ngươi để Ngài đâu, thì ta sẽ đến mà lấy. 16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi Ma-ri! Ma-ri bèn xây lại, lấy tiếng Hê-bơ-rơ mà thưa rằng: Ra-bu-ni (nghĩa là thầy)! 17 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Chớ rờ đến ta; vì ta chưa lên cùng Cha! Nhưng hãy đi đến cùng anh em ta, nói rằng ta lên cùng Cha ta và Cha các ngươi, cùng Đức Chúa Trời ta và Đức Chúa Trời các ngươi. 18 Ma-ri Ma-đơ-len đi rao-bảo cho môn-đồ rằng mình đã thấy Chúa, và Ngài đã phán cùng mình những điều đó.

Sự Chúa hiện ra cùng môn-đồ

19 Buổi chiều nội ngày đó, là ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, những cửa nơi các môn-đồ ở đều đương đóng lại, vì sợ dân Giu-đa, Đức Chúa Jêsus đến đứng chính giữa các môn-đồ mà phán rằng: Bình-an cho các ngươi! 20 Nói đoạn, Ngài giơ tay và sườn mình cho môn-đồ

https://tieulun.hopto.org

xem. Các môn-đồ vừa thấy Chúa thì đầy sự mừng-rỡ. 21 Ngài lại phán cùng môn-đồ rằng : Bình-an cho các ngươi ! Cha đã sai ta thể nào, ta cũng sai các ngươi thể ấy. 22 Khi Ngài phán điều đó rồi, thì hà hơi trên môn-đồ mà rằng : Hãy nhận-lãnh Đức Thánh-Linh. 23 Kẻ nào mà các ngươi tha tội cho, thì tội sẽ được tha ; còn kẻ nào các ngươi cầm tội lại, thì sẽ bị cầm cho kẻ đó.

24 Vả, lúc Đức Chúa Jêsus đến, thì Thô-ma, tức Đi-đim, là một người trong mười hai sứ-đồ, không có ở đó với các môn-đồ. 25 Các môn-đồ khác nói với người rằng : Chúng ta đã thấy Chúa. Nhưng người trả lời rằng : Nếu ta không thấy dấu đinh trong bàn tay Ngài, nếu ta không đặt ngón tay vào chỗ dấu đinh, và nếu ta không đặt bàn tay nơi sườn Ngài, thì ta không tin. 26 Cách tám ngày, các môn-đồ lại nhóm nhau trong nhà, có Thô-ma ở với. Khi cửa đương đóng, Đức Chúa Jêsus đến, đứng chính giữa môn-đồ mà phán rằng : Bình-an cho các ngươi ! 27 Đoạn, Ngài phán cùng Thô-ma rằng : Hãy đặt ngón tay ngươi vào đây, và xem bàn tay ta ; cũng hãy giơ bàn tay ngươi ra và đặt vào sườn ta, chớ cứng lòng, song hãy tin ! 28 Thô-ma thưa rằng : Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi ! 29 Đức Chúa Jêsus phán : Vì ngươi đã thấy ta, nên ngươi tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin vậy !

30 Đức Chúa Jêsus đã làm trước mặt môn-đồ Ngài nhiều phép lạ khác nữa, mà không chép trong sách nầy. 31 Nhưng các việc nầy đã chép, để cho các ngươi tin rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các ngươi tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.

Đức Chúa Jêsus hiện ra gần biển Ti-bê-ri-át

21 1 Rồi đó, Đức Chúa Jêsus lại hiện ra cùng môn-đồ Ngài nơi gần biển Ti-bê-ri-át. Việc Ngài hiện ra như vầy : 2 Si-môn Phi-e-rơ, Thô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-en nguyên ở thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, các con trai của Xê-bê-đê và hai người môn-đồ khác nữa nhóm lại cùng nhau. 3 Si-môn Phi-e-rơ nói rằng : Tôi đi đánh cá. Các người kia trả lời rằng : Chúng tôi đi với anh. Các người ấy ra đi xuống thuyền, nhưng trong đêm đó, chẳng được chi hết.

4 Đến sáng, Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ, nhưng môn-đồ không biết đó là Đức Chúa Jêsus. 5 Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hỡi các con, không có chi ăn hết sao ? Thưa rằng : Không. 6 Ngài phán rằng : Hãy thả lưới bên hữu thuyền, thì các ngươi sẽ được. Vậy, các người ấy thả lưới xuống, được nhiều cá đến

https://tieulun.hopto.org

nổi không thể kéo lên nữa. 7 Môn-đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu bèn nói với Phi-e-rơ rằng : Ấy là Chúa ! Khi Si-môn Phi-e-rơ đã nghe rằng ấy là Chúa, bèn lấy áo dài quấn mình (vì đương ở trần) và nhảy xuống nước. 8 Các môn-đồ khác đem thuyền trở lại, kéo tay lưới đầy cá, vì cách bờ chỉ chừng hai trăm cu-đê (a) mà thôi.

9 Lúc môn-đồ đã lên bờ, thấy tại đó có lửa than, ở trên đề cá, và có bánh. 10 Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hãy đem cá các ngươi mới đánh được đó lại đây. 11 Si-môn Phi-e-rơ xuống thuyền, kéo tay lưới đầy một trăm năm mươi ba con cá lớn lên bờ ; và, dầu nhiều cá dường ấy, lưới vẫn không đứt. 12 Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hãy lại mà ăn. Nhưng không một người môn-đồ nào dám hỏi rằng : Ngươi là ai ? vì biết quả rằng ấy là Chúa. 13 Đức Chúa Jêsus lại gần, lấy bánh cho môn-đồ, và cho luôn cá nữa. 14 Ấy là lần thứ ba mà Đức Chúa Jêsus hiện ra cùng môn-đồ Ngài, sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại.

Đức Chúa Jêsus nói chuyện cùng Phi-e-rơ

15 Khi ăn rồi, Đức Chúa Jêsus phán cùng Si-môn Phi-e-rơ rằng : Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta hơn những kẻ nầy chăng ? Phi-e-rơ thưa rằng : Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hãy chăn những chiên con ta. 16 Ngài lại phán lần thứ hai cùng người rằng : Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng ? Phi-e-rơ thưa rằng : Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hãy chăn chiên ta. 17 Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng : Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng ? Phi-e-rơ buồn-rầu vì Ngài phán cùng mình đến ba lần : Ngươi yêu ta chăng ? Người bèn thưa rằng : Lạy Chúa, Chúa biết thết mọi việc ; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa ! Đức Chúa Jêsus phán rằng : Hãy chăn chiên ta. 18 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi ngươi còn trẻ, ngươi tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi ; nhưng khi ngươi già, sẽ giơ bàn tay ra, người khác thắt lưng cho và dẫn ngươi đi đến nơi mình không muốn. 19 Ngài nói điều đó để chỉ về Phi-e-rơ sẽ chết cách nào đặng sáng danh Đức Chúa Trời. Và sau khi đã phán như vậy, Ngài lại rằng : Hãy theo ta.

20 Phi-e-rơ xây lại, thấy môn-đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu đến sau mình, tức là người đương bữa ăn tối, nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng : Lạy Chúa, ai là kẻ phản Chúa ? 21 Khi thấy người đó, Phi-e-rơ hỏi Đức Chúa Jêsus rằng : Lạy Chúa, còn người nầy, về sau sẽ ra thế nào ? 22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta

(a) Độ 90 thước tây (mètre).

https://tieulun.hopto.org

đến, thì can-hệ gì với ngươi ? Còn ngươi, hãy theo ta. 23 Vậy, có tiếng đồn ra trong vòng các anh em rằng người môn-đồ đó sẽ không chết. Nhưng Đức Chúa Jêsus vốn chẳng phải nói rằng : Người đó sẽ không chết ; song nói rằng : Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can-hệ gì với ngươi ? đó thôi.

24 Ấy chính là môn-đồ đó làm chứng về những việc nầy và đã chép lấy ; chúng ta biết lời chứng của người là thật. 25 Lại còn nhiều việc nữa mà Đức Chúa Jêsus đã làm ; vì bằng người ta cứ từng việc mà chép hết, thì ta tưởng rằng cả thế-gian không thể chứa hết các sách người ta chép vậy.

CÔNG-VỤ CÁC SỨ-ĐỒ

I.— Tin-lành được giảng ra trong người Giu-đa

(Từ 1 : 1 đến 12 : 25)

Đức Chúa Jêsus-Christ lên trời

1 1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ, trong sách thứ nhứt ta (a), ta từng nói về mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm và dạy từ ban đầu, 2 cho đến ngày Ngài được cất lên trời, sau khi Ngài cậy Đức Thánh-Linh mà răn-dạy các sứ-đồ Ngài đã chọn. 3 Sau khi chịu đau-đớn rồi, thì trước mặt các sứ-đồ, Ngài lấy nhiều chứng-cớ tỏ ra mình là sống, và hiện đến với các sứ-đồ trong bốn mươi ngày, phán-bảo những sự về nước Đức Chúa Trời.

4 Lúc ở với các sứ-đồ, Ngài dặn rằng đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ điều Cha đã hứa, là điều các ngươi đã nghe ta nói. 5 Vì chưng Giăng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày, các ngươi sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. 6 Vậy, những người nhóm tại đó thưa cùng Ngài rằng : Lạy Chúa, có phải trong lúc nầy Chúa sẽ lập lại nước Y-sơ-ra-en chăng ? 7 Ngài đáp rằng : Kỳ-hạn và ngày-giờ mà Cha đã tự quyền định lấy, ấy là việc các ngươi chẳng nên biết. 8 Nhưng khi Đức Thánh-Linh giáng trên các ngươi, thì các ngươi sẽ nhận lấy quyền-phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.

(a) Xem sách Lu-ca 1 : 1-4.

https://tieulun.hopto.org

9 Ngài phán bấy nhiêu lời rồi,
thì được cất lên trong lúc các
người đó nhìn xem Ngài, có một
đám mây tiếp Ngài khuất đi,
không thấy nữa. 10 Các người đó
đương ngó chăm trên trời trong
lúc Ngài ngự lên, xảy có hai
người nam mặc áo trắng hiện
đến trước mặt, 11 và nói rằng :
Hỡi người Ga-li-lê, sao các ngươi
đứng ngóng lên trời làm chi ?
Jêsus nầy đã được cất lên trời
khỏi giữa các ngươi, cũng sẽ trở
lại như cách các ngươi đã thấy
Ngài lên trời vậy.

Các môn-đồ tại phòng cao

12 Bấy giờ, các người đó từ
núi gọi là Ô-li-ve trở về thành
Giê-ru-sa-lem; núi ấy cách thành
Giê-ru-sa-lem một quãng đường
ước đi một ngày Sa-bát (a).
13 Khi đã về đến, bèn lên một cái
phòng cao kia, là nơi Phi-e-rơ,
Giăng, Gia-cơ, Anh-rê, Phi-líp,
Thô-ma, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ,
Gia-cơ con của A-phê, Si-môn
Xê-lốt, và Giu-đe con của Gia-cơ
thường ở. 14 Hết thảy những
người đó bèn lòng đồng một ý
mà cầu-nguyện với các người
đờn-bà, và Ma-ri là mẹ Đức Chúa
Jêsus cùng anh em Ngài.

Ma-thia được cử làm sứ-đồ thế Giu-đa

15 Trong những ngày đó, Phi-
e-rơ đứng dậy giữa các anh em,
— số người nhóm lại ước được
một trăm hai mươi người, — mà
nói rằng : 16 Hỡi anh em ta, lời
Đức Thánh-Linh đã nhờ miệng
vua Đa-vít mà nói tiên-tri trong
Kinh-thánh về tên Giu-đa, là
đứa đã dẫn đường cho chúng bắt
Đức Chúa Jêsus, thì phải được
ứng-nghiệm. 17 Vì nó vốn thuộc
về bọn ta, và đã nhận phần trong
chức-vụ nầy. 18 Tên đó lấy tiền
thưởng của tội-ác mình mà mua
một đám ruộng, rồi thì nhào
xuống, nứt bụng và ruột đổ ra
hết. — 19 Sự đó cả dân thành Giê-
ru-sa-lem đều biết chán, đến nỗi
chúng gọi ruộng đó theo thổ-âm
mình là *Hác-en-đa-ma*, nghĩa là
« ruộng huyết. » — 20 Trong sách
Ca-vịnh cũng có chép rằng :
« Nguyền cho chỗ ở nó trở nên
hoang-loạn, chớ có ai ở đó; » lại
rằng: « Nguyền cho có một người
khác nhận lấy chức nó. » 21 Vậy,
nội những kẻ đã theo cùng chúng
ta trọn lúc Đức Chúa Jêsus đi
lại giữa chúng ta, 22 từ khi Giăng
làm phép báp-têm cho đến ngày
Ngài được cất lên khỏi giữa
chúng ta, phải có một người
làm chứng cùng chúng ta về sự
Ngài sống lại.

23 Môn-đồ cử ra hai người :
Giô-sép tức là Ba-sa-ba, cũng gọi
là Giúc-tu, và Ma-thia, 24 rồi cầu-
nguyện rằng: Lạy Chúa, Ngài
biết lòng mọi người, xin tỏ ra
cho chúng tôi nội hai người nầy
ai là người Chúa đã chọn, 25 đặng
dự vào chức-vụ sứ-đồ, thay vì
Giu-đa đã bỏ đặng đi nơi của nó.
26 Đoạn, bắt thăm, trúng nhằm
Ma-thia; người bèn được bổ vào
mười một sứ-đồ.

(a) Ước chừng một ki-lô-mết.

https://tieulun.hopto.org

Lễ Ngũ-tuần đầu nhứt

2 1 Đến ngày lễ Ngũ-tuần, môn-
đồ nhóm-họp tại một chỗ.
2 Thình-linh, có tiếng từ trời đến
như tiếng gió thổi ào-ào, đầy
khắp nhà môn-đồ ngồi. 3 Các
môn-đồ thấy lưỡi rời-rạc từng
cái một, như lưỡi bằng lửa hiện
ra, đậu trên mỗi người trong bọn
mình. 4 Hết thảy đều được đầy-
dẫy Đức Thánh-Linh, khởi-sự
nói các thứ tiếng khác, theo như
Đức Thánh-Linh cho mình nói.

5 Vả, bấy giờ có người Giu-đa,
kẻ mộ đạo, từ các dân thiên-hạ
đến, ở tại thành Giê-ru-sa-lem.
6 Lúc tiếng ấy vang ra, dân-chúng
chạy đến, ai nấy đều sững-sờ vì
mỗi người đều nghe các môn-đồ
nói tiếng xứ mình. 7 Chúng đều
sợ-hãi và lấy làm lạ mà rằng:
Hết thảy người nói đó, há chẳng
phải là người Ga-li-lê sao? 8 Vậy
thì, sao chúng ta nghe ai nấy đều
nói tiếng riêng của xứ chúng ta
sanh-đẻ? 9 Nào người Bạt-thê,
Mê-đe, Ê-la-mít, kẻ ở tại Mê-sô-
bô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc,
Bông, A-si, 10 Phi-ri-gi, Bam-phi-
ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần Sy-ren,
nào kẻ từ Rô-ma đến, 11 cả người
Giu-đa hoặc người mới theo đạo
Giu-đa, người Cơ-rết và A-rạp
nữa, chúng ta đều nghe họ lấy
tiếng chúng ta mà nói những sự
cao-trọng của Đức Chúa Trời.
12 Ai ai đều sợ-hãi, không biết
nghĩ làm sao, bèn nói với nhau
rằng: Việc nầy là nghĩa làm sao?
13 Nhưng có kẻ lại nhạo-báng
rằng: Họ say rượu mới đó.

Lời giảng của Phi-e-rơ

14 Bấy giờ, Phi-e-rơ đứng ra
cùng mười một sứ-đồ, cất tiếng
nói với dân-chúng rằng: Hỡi
người Giu-đa, và mọi người ở
tại thành Giê-ru-sa-lem, hãy
biết rõ điều nầy, và lắng tai nghe
lời ta. 15 Những người nầy
chẳng phải say như các ngươi
ngờ đâu, vì bây giờ mới là giờ
thứ ba ban ngày. (a) 16 Nhưng ấy
là điều đấng tiên-tri Giô-en đã nói
tiên-tri rằng: 17 « Đức Chúa Trời
phán: Trong những ngày sau
rốt, ta sẽ đổ Thánh-Linh ta khắp
trên mọi xác-thịt; con trai và
con gái các ngươi đều sẽ nói lời
tiên-tri, bọn trai-trẻ sẽ thấy
điềm-lạ, và các người già-cả sẽ
có chiêm-bao. 18 Phải, trong
những ngày đó, ta sẽ đổ Thánh-
Linh ta khắp trên các đầy-tớ
trai và gái ta, chúng nó đều nói
lời tiên-tri; 19 ta lại sẽ tỏ ra sự
lạ-lùng ở trên trời và dấu lạ ở
dưới đất: tức là máu, lửa, và
luồng khói; 20 mặt trời sẽ biến
nên tối-tăm, mặt trăng hóa ra
máu, trước ngày lớn và vinh-
hiển của Chúa chưa đến; 21 và
lại ai cầu-khẩn danh Chúa thì
sẽ được cứu. »

22 Hỡi người Y-sơ-ra-en, hãy
nghe lời nầy: Đức Chúa Jêsus
ở Na-xa-rét, tức là Người mà
Đức Chúa Trời đã dùng làm việc
quyền-phép, sự lạ và dấu lạ ở
giữa các ngươi, để làm chứng
cho Người trong vòng các ngươi,
như chính các ngươi đều biết,

(a) Nghĩa là chín giờ sáng.

https://tieulun.hopto.org

23 Người đó bị nộp theo ý định
trước và sự biết trước của Đức
Chúa Trời, các ngươi đã mượn
tay độc-ác mà đóng đinh Người
trên thập-tự-giá và giết đi.
24 Nhưng Đức Chúa Trời đã
khiến Người sống lại, bứt đứt
giây trói của sự chết, vì nó
không thể giữ Người lại dưới
quyền nó. 25 Bởi chưng vua Đa-
vít có nói về Người rằng : « Tôi
từng thấy Chúa ở trước mặt tôi
luôn, vì Ngài ở bên hữu tôi, hầu
cho tôi chẳng bị rúng-động chút
nào. 26 Bởi cớ đó, lòng tôi vui-
vẻ, lưỡi tôi mừng-rỡ, và xác-
thịt tôi cũng sẽ yên-nghỉ trong
sự trông-cậy ; 27 vì Chúa sẽ chẳng
để linh-hồn tôi nơi Âm-phủ, và
chẳng cho Đấng Thánh của Ngài
hư-nát đâu. 28 Chúa đã cho tôi
biết đường sự sống ; cũng sẽ cho
tôi đầy lòng vui-mừng trước
mặt Ngài. »

29 Hỡi anh em, ta thật có thể
nói cách vững-vàng với anh
em về tổ Đa-vít rằng người đã
chết và chôn rồi, ngày nay mồ-
mả người còn ở giữa chúng ta.
30 Nhưng, vì người là đấng tiên-
tri, và biết Đức Chúa Trời đã
thề hứa với người sẽ cho một
hậu-tự người ngồi trên ngai
mình, 31 thì người đã thấy trước
và nói trước về sự sống lại của
Đấng Christ rằng : « Ngài chẳng
bị để nơi Âm-phủ, và xác-thịt
Ngài chẳng thấy sự hư-nát. »

32 Đức Chúa Jêsus nầy, Đức
Chúa Trời đã khiến sống lại,
và chúng ta thảy đều làm chứng
về sự đó. 33 Vậy, sau khi Ngài
đã được đem lên bên hữu Đức
Chúa Trời, và từ nơi Cha đã
nhận lấy Đức Thánh-Linh mà
Cha đã hứa ban cho, thì Ngài
đổ Đức Thánh-Linh ra, như
các ngươi đương thấy và nghe.
34 Vì vua Đa-vít chẳng hề lên
trời, nhưng chính người có nói :
« Chúa đã phán cùng Chúa tôi
rằng : Hãy ngồi bên hữu ta,
35 cho đến chừng nào ta để kẻ
thù-nghịch ngươi dưới chơn
ngươi, đặng làm bệ cho ngươi. »
36 Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-en khá
biết chắc rằng Đức Chúa Trời
đã tôn Jêsus nầy, mà các ngươi
đã đóng đinh trên thập-tự-giá,
làm Chúa và Đấng Christ.

37 Chúng nghe bấy nhiêu lời,
trong lòng cảm-động, bèn hỏi
Phi-e-rơ và các sứ-đồ khác rằng :
Hỡi anh em, chúng ta phải làm
chi ? 38 Phi-e-rơ trả lời rằng :
Hãy hối-cải, ai nấy phải nhơn
danh Đức Chúa Jêsus chịu phép
báp-têm, để được tha tội mình,
rồi sẽ được lãnh sự ban-cho
Đức Thánh-Linh. 39 Vì lời hứa
thuộc về các ngươi, con cái các
ngươi, và thuộc về hết thảy
mọi người ở xa, tức là bao nhiêu
người mà Chúa là Đức Chúa
Trời chúng ta sẽ gọi. 40 Phi-e-
rơ lại lấy nhiều lời giảng nữa
mà giục lòng và khuyên-lơn
chúng rằng : Các ngươi khá cứu
mình thoát khỏi giữa dòng-dõi
gian-tà nầy ! 41 Vậy, những kẻ
nhận lời đó đều chịu phép
báp-têm ; và trong ngày ấy, có
độ ba ngàn người thêm vào
Hội-thánh.

https://tieulun.hopto.org

Sự hiệp-một và lòng nhơn-đức của các tín-đồ ban đầu

42 Vả, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của các sứ-đồ, sự thông-công của anh em, lễ bẻ-bánh, và sự cầu-nguyện. 43 Mọi người đều kinh-sợ, vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm ra bởi các sứ-đồ. 44 Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau, lấy mọi vật làm của chung. 45 Bán hết gia-tài điền-sản mình mà phân-phát cho nhau, tùy sự cần-dùng của từng người. 46 Ngày nào cũng vậy, cứ chăm-chỉ đến đền-thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui-vẻ thật-thà, 47 ngợi-khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân-chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội-thánh.

Chữa lành người què chơn. — Lời giảng của Phi-e-rơ

3 1 Buổi cầu-nguyện giờ thứ chín, (a) Phi-e-rơ với Giăng cùng lên đền-thờ. 2 Vả, có một người què từ lúc sanh ra, cứ hằng ngày người ta đem đặt tại cửa đền, gọi là Cửa Đẹp, đặng ăn mày những người vào đền. 3 Người thấy Phi-e-rơ và Giăng vào, thì xin hai người bố-thí. 4 Phi-e-rơ với Giăng ngó chăm người, rồi nói rằng: Hãy nhìn xem chúng ta. 5 Vậy, người bèn nhìn chăm-chăm hai người, tưởng sẽ được chút gì. 6 Nhưng Phi-e-rơ nói với người rằng: Ta chẳng có vàng bạc chi hết, song điều ta có thì ta cho ngươi: nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ ở Na-xa-rét, hãy bước đi! 7 Phi-e-rơ nắm tay hữu người đỡ dậy. Tức thì bàn chơn và mắt-cá người trở nên cứng-vững; 8 người liền nhảy, đứng lên và bước đi cùng hai người vào đền-thờ, vừa đi, vừa nhảy, vừa ngợi-khen Đức Chúa Trời. 9 Cả dân-chúng đều thấy người bước đi và ngợi-khen Đức Chúa Trời. 10 Người ta nhận là chính người đó đã ngồi tại Cửa Đẹp đền-thờ đặng xin bố-thí; nên đều bỡ-ngỡ và sững-sờ về việc đã xảy đến cho người. 11 Người ấy đang cầm tay Phi-e-rơ và Giăng, thì cả dân-chúng lấy làm lạ, chạy đến cùng các người đó ở nơi hiên-cửa gọi là Sa-lô-môn.

12 Phi-e-rơ thấy vậy, bèn nói với dân-chúng rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-en, sao các ngươi lấy làm lạ về việc vừa xảy đến? Sao các ngươi ngó sững chúng ta, dường như chúng ta đã nhờ quyền-phép hay là nhơn-đức riêng của mình mà khiến người nầy đi được vậy? 13 Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng ta đã làm vinh-hiển đầy-tớ Ngài là Đức Chúa Jêsus, là Đấng mà các ngươi đã bắt-nộp và chối-bỏ trước mặt Phi-lát, trong khi người có ý tha Ngài ra. 14 Các

(a) Lối ba giờ chiều.

https://tieulun.hopto.org

ngươi đã chối-bỏ Đấng Thánh và Đấng Công-bình mà xin tha một kẻ giết người cho mình ; 15 các ngươi đã giết Chúa của sự sống (a) mà Đức Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, và chúng ta là người làm chứng về đều đó. 16 Ấy là bởi đức-tin trong danh Ngài, nên danh Ngài làm cho vững người nầy là người các ngươi thấy và biết ; nghĩa là đức-tin bởi Ngài mà ra, đã ban cho người nầy sự mạnh-khỏe trọn-vẹn, tại trước mặt hết thảy các ngươi. 17 Hỡi anh em, bây giờ ta biết anh em và các quan của anh em, vì lòng ngu-dốt nên đã làm đều đó. 18 Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng cách đó mà làm cho ứng-nghiệm lời Ngài phán tiên-tri bởi miệng các đấng tiên-tri rằng Đấng Christ của Ngài phải chịu đau-đớn.

19 Vậy, các ngươi hãy ăn-năn và trở lại, đặng cho tội-lỗi mình được xóa đi, 20 hầu cho kỳ thơ-thái đến từ Chúa, và Chúa sai Đấng Christ đã định cho các ngươi, tức là Jêsus, 21 mà trời phải rước về cho đến kỳ muôn vật đổi mới, là kỳ mà Đức Chúa Trời thuở xưa đã phán trước bởi miệng các thánh tiên-tri. 22 Môi-se có nói rằng : « Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ dấy lên trong anh em các ngươi một đấng tiên-tri như ta ; các ngươi phải nghe theo mọi đều Ngài sẽ phán dặn. 23 Hễ ai không nghe Đấng tiên-tri ấy sẽ bị truất khỏi dân-sự. » 24 Hết thảy các tiên-tri đã phán, từ Sa-mu-en và các đấng nối theo người, cũng đều có rao-truyền những ngày nầy nữa. 25 Các ngươi là dòng-dõi của các đấng tiên-tri, và của giao-ước Đức Chúa Trời đã lập với tổ-phụ chúng ta, khi Ngài phán cùng Áp-ra-ham rằng: « Các dân thiên-hạ sẽ nhờ dòng-dõi ngươi mà được phước. » 26 Đức Chúa Trời đã dấy Đầy-tớ Ngài lên, rồi trước hết sai Người xuống ban phước cho các ngươi, mà dắc ai nấy trong bọn các ngươi xây lại khỏi tội-ác mình.

Phi-e-rơ và Giăng ở trước tòa công-luận

4 1 Phi-e-rơ và Giăng đương nói với dân-chúng, thì các thầy tế-lễ, quan coi đền-thờ, và người Sa-đu-sê thoạt đến, 2 tức mình vì hai người nhơn Đức Chúa Jêsus dạy dân-chúng và rao-truyền sự từ kẻ chết sống lại. 3 Họ bắt hai người giam vào ngục cho đến bữa sau, vì bấy giờ đã tối rồi. 4 Dầu vậy, có nhiều người đã nghe đạo thì tin, số tín-đồ lên đến độ năm ngàn.

5 Bữa sau, các quan, các trưởng-lão, các thầy thông-giáo nhóm tại thành Giê-ru-sa-lem, 6 với A-nơ, là thầy cả thượng-phẩm, Cai-phe, Giăng, A-léc-xan-đơ và hết thảy mọi người thuộc về họ thầy cả thượng-phẩm. 7 Họ bắt Phi-e-rơ và Giăng đến

(a) Hay là nói : Đấng làm đầu cội-rễ của sự sống.

https://tieulun.hopto.org

hầu trước mặt mình, và hỏi rằng: Bởi quyền-phép nào hay là nhơn danh ai mà các ngươi làm đều nầy? 8Bấy gờ Phi-e-rơ, đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, nói rằng: Hỡi các quan và các trưởng-lão, 9nếu ngày nay chúng tôi bị tra-hỏi vì đã làm phước cho một người tàn-tật, lại hỏi chúng tôi thể nào người đó được lành, 10thì hết thảy các ông, và cả dân Y-sơ-ra-en đều khá biết, ấy là nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ ở Na-xa-rết, Đấng mà các ông đã đóng đinh trên thập-tự-giá, và Đức Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, ấy là nhờ Ngài mà người nầy được lành-mạnh hiện đứng trước mặt các ông. 11Jêsus nầy là hòn đá bị các ông xây nhà bỏ ra, rồi trở nên hòn đá góc nhà. 12Chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.

13Khi chúng thấy sự dạn-dĩ của Phi-e-rơ và Giăng, biết rõ rằng ấy là người dốt-nát không học, thì đều lấy làm lạ; lại nhận biết hai người từng ở với Đức Chúa Jêsus. 14Nhưng vì thấy người được chữa lành đứng bên hai người, nên chúng không có lời gì để bẻ-bác được hết. 15Chúng biểu hai người ra khỏi tòa công-luận rồi, bèn bàn-luận cùng nhau, 16rằng: Chúng ta xử với hai người nầy làm sao? Vì cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết rõ thật họ đã làm ra một phép lạ sờ-sờ; chúng ta chối không nổi. 17Dầu vậy, hầu cho việc khỏi đồn ra trong dân nữa, chúng ta nên lấy lời ngăm-dọa, cấm họ, từ rày về sau, chớ lấy danh đó dạy-dỗ không cứ là ai. 18Họ bèn đòi hai người vào, rồi cấm tiệt, chẳng cho nhơn danh Đức Chúa Jêsus mà nói hay là dạy. 19Nhưng Phi-e-rơ và Giăng trả lời rằng: Chính các ông hãy suy-xét, trước mặt Đức Chúa Trời có nên vâng lời các ông hơn là vâng lời Đức Chúa Trời chăng? 20Vì, về phần chúng tôi, không có thể chẳng nói về những điều mình đã thấy và nghe. 21Vậy, họ lại ngăm-dọa hai người nữa, rồi tha ra, không tìm phương bắt tội, vì cớ dân-chúng, bởi ai nấy đều ngợi-khen Đức Chúa Trời về việc đã xảy ra. 22Vả, người đã nhờ phép lạ cho được chữa bịnh đó, là người đã hơn bốn mươi tuổi.

23Khi chúng đã tha ra, hai người đến cùng anh em mình, thuật lại mọi điều các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão đã nói. 24Mọi người nghe đoạn, thì một lòng cất tiếng lên cầu Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, là Đấng dựng nên trời, đất, biển, cùng muôn vật trong đó, 25và đã dùng Đức Thánh-Linh, phán bởi miệng tổ-phụ chúng tôi, tức là đầy-tớ Ngài, là vua Đa-vít, rằng: «Vì sao các dân nổi giận, lại vì sao các nước lập mưu vô-ích? 26Các vua trên mặt đất dấy lên, các quan hiệp lại mà nghịch cùng Chúa và Đấng chịu xức

https://tieulun.hopto.org

dầu của Ngài....» 27Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân ngoại, cùng dân Y-sơ-ra-en thật đã nhóm-họp tại thành nầy đặng nghịch cùng đầy-tớ thánh Ngài là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xức dầu cho, 28để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định trước. 29Nầy, xin Chúa xem-xét sự họ ngăm-dọa, và ban cho các đầy-tớ Ngài rao-giảng đạo Ngài một cách dạn-dĩ, 30giơ tay Ngài ra, để nhờ danh đầy-tớ thánh cửa Ngài là Đức Chúa Jêsus, mà làm những phép chữa lành bịnh, phép lạ và dấu kỳ. 31Khi đã cầu-nguyện, thì nơi nhóm lại rúng-động; ai nấy đều được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, giảng đạo Đức Chúa Trời cách dạn-dĩ.

Lòng yêu-thương của các tín-đồ ban đầu

32Vả, người tín theo đông lắm, cứ một lòng một ý cùng nhau. Chẳng ai kể của mình là của riêng; nhưng kể mọi vật là của chung cho nhau. 33Các sứ-đồ lại lấy quyền-phép rất lớn mà làm chứng về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus-Christ; và hết thảy đều được phước lớn. 34Vì trong tín-đồ không ai thiếu-thốn cả, bởi những người có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán được bao nhiêu tiền cũng đem đến 35đặt dưới chơn các sứ-đồ; rồi tùy theo sự cần-dùng của mỗi người mà phát cho. 36Vậy có Giô-sép, mà các sứ-đồ đặt tên là Ba-na-ba, nghĩa là con trai của sự yên-ủi, về họ Lê-vi, quê-hương tại Chíp-rơ, 37có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi chơn các sứ-đồ.

A-na-nia và Sa-phi-ra

5 1Nhưng có một người tên là A-na-nia, thuận với vợ là Sa-phi-ra, bán gia-sản mình, 2và đồng mưu với vợ, giữ lại một phần tiền giá bán; rồi mới đem phần còn lại đặt dưới chơn các sứ-đồ. 3Phi-e-rơ bèn nói với người rằng: Hỡi A-na-nia, sao quỉ Sa-tan đã đầy-dẫy lòng ngươi, đến nỗi ngươi nói dối cùng Đức Thánh-Linh, mà bớt lại một phần giá ruộng đó? 4Nếu ngươi chưa bán ruộng đó, há chẳng phải là của ngươi sao? Khi bán rồi, giữ giá đó há chẳng được sao? Điều đó nhập vào lòng ngươi thế nào? Ấy chẳng phải ngươi nói dối loài người, bèn là nói dối Đức Chúa Trời. 5A-na-nia nghe nói bấy nhiêu lời, thì ngã xuống và tắt hơi; phàm người nào hay điều đó đều sợ-hãi quá đỗi. 6Nhưng các gã trẻ tuổi đứng dậy khâm-liệm thây người và đem đi chôn.

7Khỏi đó độ ba giờ, vợ người bước vào, vốn chưa hề biết việc mới xảy đến. 8Phi-e-rơ cất tiếng nói rằng: Hãy khai cho ta, ngươi đã bán đám ruộng giá có ngần ấy phải không? Thưa rằng: Phải, giá ngần ấy đó. 9Phi-e-rơ bèn nói rằng: Sao các ngươi dám đồng mưu để thử

https://tieulun.hopto.org

Thánh-Linh của Chúa? Kia, chơn những kẻ chôn chồng ngươi đương ở ngoài cửa, họ sẽ đem ngươi đi luôn. 10 Chính lúc đó, nàng té xuống nơi chơn Phi-e-rơ và tắt hơi. Các gã tuổi trẻ trở về, thấy nàng đã chết, bèn khiêng đi chôn bên chồng nàng. 11 Cả Hội-thánh đều rất sợ-hãi, cho đến người nào nghe tin cũng vậy.

Đạo Tin-lành càng ngày càng tấn-tới

12 Bấy giờ, có nhiều phép lạ dấu kỳ được làm ra trong dân bởi tay các sứ-đồ; và các môn-đồ đều hiệp một lòng nhóm nhau dưới hiên-cửa Sa-lô-môn. 13 Dầu vậy, chẳng một kẻ nào khác dám nhập bọn với môn-đồ, nhưng dân-chúng thi cả tiếng ngợi-khen. 14 Số những người tin Chúa càng ngày càng thêm lên,—thật là hằng-hà-sa-số người nam nữ,— 15 đến nỗi người ta đem kẻ bịnh để ngoài đường, cho nằm trên giường nhỏ hoặc trên chõng, để khi Phi-e-rơ đi ngang qua, bóng của người ít nữa cũng che được một vài người. 16 Dân-sự ở các thành lân-cận cũng lũ-lượt kéo tới thành Giê-ru-sa-lem, đem đến những người đau-ốm và kẻ bị tà-ma khuấy-hại, thì hết thảy đều được chữa lành.

Các sứ-đồ bị bắt và được cứu. — Tòa công-luận và lời bàn của Ga-ma-li-en

17 Bấy giờ thầy cả thượng-phẩm và những kẻ theo người (ấy là phe Sa-du-sê) đều đứng dậy, giận lắm, 18 bắt các sứ-đồ bỏ vào khám công. 19 Nhưng đương ban đêm, có một thiên-sứ của Chúa mở cửa khám cho sứ-đồ ra, và dặn rằng: 20 Đi đi, hãy chường mặt nơi đền-thờ, mà rao-giảng cho dân-chúng mọi lời nầy của sự sống. 21 Sứ-đồ nghe bấy nhiêu lời, vừa lúc rạng ngày, vào đền-thờ, khởi-sự dạy-dỗ. Nhưng thầy cả thượng-phẩm và những kẻ ở với người đến thình-linh, nhóm tòa công-luận và hết thảy trưởng-lão của dân Y-sơ-ra-en lại, sai người vào khám đặng điệu các sứ-đồ đến. 22 Các kẻ sai đến khám, không thấy sứ-đồ tại đó, bèn trở về trình 23 rằng: Chúng tôi thấy khám đóng kĩ, lính canh đứng ngoài trước cửa; nhưng lúc mở ra chẳng thấy một người nào ở trong.

24 Quan coi đền-thờ và các thầy tế-lễ cả nghe vậy, đều bức-tức về việc các sứ-đồ và về manh-mối của việc ấy. 25 Nhưng có người thoạt đến, báo với họ rằng: Kia, những người mà các quan đã bỏ tù, nay đương ở trong đền-thờ dạy-dỗ dân-sự! 26 Kế đó, quan coi đền-thờ với các kẻ sai cùng đi đến nơi bắt và dẫn các sứ-đồ đi, nhưng không dùng cách dữ-tợn, vì sợ bị dân-chúng ném đá; 27 và khi điệu các sứ-đồ đi rồi, thì đem đến tòa công-luận. Thầy cả thượng-phẩm tra-hỏi các sứ-đồ, rằng: 28 Chúng ta đã cấm nhặt các ngươi, không cho lấy danh đó mà dạy-dỗ, song các ngươi

https://tieulun.hopto.org

lại làm cho thành Giê-ru-sa-lem dầy-dẫy đạo-giáo mình. Vậy, các ngươi muốn khiến máu người ấy đổ lại trên chúng ta sao !

29 Phi-e-rơ và các sứ-đồ trả lời rằng : Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta. 30 Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng ta đã khiến Đức Chúa Jêsus sống lại, là Đấng mà các ông đã treo trên cây gỗ và giết đi. 31 Đức Chúa Trời đã đem Đấng ấy lên bên hữu Ngài, làm vua và Cứu-Chúa, để ban lòng ăn-năn và sự tha-tội cho dân Y-sơ-ra-en. 32 Còn chúng ta đây là kẻ làm chứng mọi việc đó, cũng như Đức Thánh-Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho kẻ vâng lời Ngài vậy.

33 Họ nghe mấy lời thì nghiến-ngầm, giận-hoảng, bàn mưu giết các sứ-đồ. 34 Nhưng một người Pha-ri-si, tên là Ga-ma-li-en, làm luật-sư, được dân-sự tôn-kính, đứng lên giữa tòa công-luận, truyền lịnh đem các sứ-đồ ra ngoài một lát. 35 Kế đó, người nói rằng : Hỡi người Y-sơ-ra-en, hãy cẩn-thận về điều các ngươi sẽ xử với những người nầy. 36 Trước đây, Thêu-đa dấy lên, xưng mình là kẻ tôn-trọng, có độ bốn trăm người theo hắn : hắn bị giết, và cả thảy những kẻ theo hắn đều tan-lạc, rút lại chẳng qua là hư-không. 37 Kế hắn thì có Giu-đa, người Ga-li-lê, dấy lên, về thời-kỳ tu sổ dân, rủ nhiều người theo mình ; nhưng rồi cũng chết, bao nhiêu kẻ theo phải tan-tành. 38 Nay ta khuyên các ngươi : Hãy lánh xa những người đó, để mặc họ đi. Vì nếu mưu-luận và công-cuộc nầy ra bởi người ta, thì sẽ tự hư đi ; 39 Nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời ra, thì các ngươi phá-diệt những người đó chẳng nổi, và lại là liều mình đánh giặc cùng Đức Chúa Trời. Chúng nghe theo lời người : 40 thì đòi các sứ-đồ trở vào, sai đánh đòn, rồi cấm không được lấy danh Đức Chúa Jêsus mà giảng-dạy ; đoạn, tha ra.

41 Vậy, các sứ-đồ từ tòa công-luận ra, đều hớn-hở về mình đã được kể là xứng-đáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Jêsus. 42 Ngày nào cũng vậy, tại trong đền-thờ hoặc từng nhà, sứ-đồ cứ dạy-dỗ rao-truyền mãi về tin lành của Đức Chúa Jêsus, tức là Đấng Christ.

Lập chức thầy phó-tế

6 1 Trong lúc đó, bởi số môn-đồ càng thêm lên, nên người Hê-lê-nit phàn-nàn nghịch cùng người Hê-bơ-rơ, (a) vì những người góa-bụa của họ đã bị bỏ-bê trong sự cấp-phát hằng ngày. 2 Mười hai sứ-đồ bèn gọi hết thảy môn-đồ nhóm lại, mà nói rằng : Bỏ sự dạy đạo Đức Chúa Trời mà giúp việc bàn-tiệc thật

(a) Hê-lê-nit là những người Giu-đa ở ngoài xứ Pha-lê-tin, nói tiếng Gờ-réc. Người Hê-bơ-rơ tức là người Giu-đa ở trong xứ Pha-lê-tin.

https://tieulun.hopto.org

chẳng xứng-hợp. 3Vậy, anh em hãy chọn trong bọn mình bảy người có danh tốt, đầy-dẫy Đức Thánh-Linh và trí-khôn, rồi chúng ta sẽ giao việc nầy cho. 4Còn chúng ta sẽ cứ chuyên lo về sự cầu-nguyện và chức-vụ giảng đạo. 5Cả hội đều lấy lời đó làm đẹp lòng, bèn cử Ê-tiên, là người đầy đức-tin và Đức Thánh-Linh, Phi-líp, Bô-cô-rơ, Ni-ca-no, Ti-môn, Ba-mê-na và Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới theo đạo Giu-đa; 6và trình bảy người đó cho các sứ-đồ; các sứ-đồ cầu-nguyện rồi, thì đặt tay lên.

7Đạo Đức Chúa Trời càng ngày càng tràn ra, số môn-đồ tại thành Giê-ru-sa-lem thêm lên nhiều lắm. Cũng có rất nhiều thầy tế-lễ vâng-theo đạo nữa.

Ê-tiên bị cáo về sự lộng-ngôn

8Ê-tiên được đầy ơn và quyền, làm dấu kỳ phép lạ rất lớn trong dân. 9Nhưng có mấy hội-viên của nhà hội gọi là nhà hội của bọn được tự-do, (a) với những người quê ở Sy-ren, người quê ở A-léc-xan-đơ, cùng người Giu-đa ở xứ Si-li-si và xứ A-si, nổi lên mà cãi-lẫy cùng Ê-tiên. 10Song chúng không chống lại nổi với trí-khôn người cùng với Đức Thánh-Linh, là Đấng người nhờ mà nói, 11bèn xui-xiểm mấy người đặng nói rằng: Chúng ta đã nghe người nói ra những lời phạm đến Môi-se và Đức Chúa Trời. 12Chúng xúi dân-sự, các trưởng-lão và các thầy thông-giáo, rồi xông vào người, dùng sức-mạnh bắt và điệu đến trước tòa công-luận. 13Chúng đặt ra những kẻ chứng dối, nói rằng: Người nầy hằng nói những lời phạm đến nơi thánh và luật-pháp. 14Vì chưng chúng ta đã nghe người nói rằng Jêsus ở Na-xa-rét nầy sẽ phá nơi đây và đổi tục-lệ mà Môi-se đã truyền lại cho chúng ta. 15Bấy giờ, phàm những người ngồi tại tòa công-luận đều ngó chăm Ê-tiên, thấy mặt người như mặt thiên-sứ vậy.

Lời giảng của Ê-tiên

7 1Thầy cả thượng-phẩm bèn hỏi Ê-tiên rằng: Có phải thật như vậy chăng? 2Ê-tiên trả lời rằng: Hỡi các anh, các cha, xin nghe lời tôi! Đức Chúa Trời vinh-hiển đã hiện ra cùng tổ chúng ta là Áp-ra-ham, khi người còn ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, chưa đến ở tại Cha-ran, 3mà phán rằng: « Hãy ra khỏi quê-hương và bà-con ngươi, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho. » 4Bấy giờ người ra khỏi xứ Canh-đê, rồi đến thành Cha-ran. Từ đó, lúc cha người qua đời rồi, Đức Chúa Trời khiến người từ nơi đó qua xứ các ông hiện đương ở; 5Ngài chẳng ban cho người sản-nghiệp

(a) Bọn nầy là dòng-dõi người Giu-đa, bị đày đi khỏi xứ Pha-lê-tin, làm tôi-mọi, sau được tự-do.

https://tieulun.hopto.org

gi trong xứ nầy, dầu một thẻo đất lọt bàn chơn cũng không, nhưng Ngài hứa ban xứ nầy làm kỉ-vật cho người và dòng-dõi người nữa, dẫu bấy giờ người chưa có con-cái mặc lòng. 6 Đức Chúa Trời phán như vầy: « Dòng-dõi ngươi sẽ ở ngụ nơi đất khách, người ta sẽ bắt chúng nó làm tôi và hà-hiếp trong bốn trăm năm. » 7 Đức Chúa Trời lại phán rằng: « Nhưng ta sẽ đoán-xét dân đã bắt chúng nó làm tôi, kế đó, chúng nó sẽ ra khỏi, và thờ-phượng ta trong nơi nầy. » 8 Đoạn, Đức Chúa Trời ban cho người sự giao-ước về phép cắt-bì. Ấy vậy, khi Áp-ra-ham đã sanh một con trai là Y-sác, thì làm phép cắt-bì cho, trong ngày thứ tám ; Y-sác làm phép cắt-bì cho Gia-cốp, và Gia-cốp làm phép ấy cho mười hai tổ-phụ.

9 Mười hai tổ-phụ ghen-ghét Giô-sép, nên bán qua xứ Ê-díp-tô ; nhưng Đức Chúa Trời ở cùng người. 10 Ngài giải-cứu người khỏi cảnh khó-khăn, và cho đầy ơn và trí trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-tô, vua ấy lập người làm tể-tướng cai-quản xứ Ê-díp-tô và cả nhà vua nữa. 11 Bấy giờ, xảy có cơn đói-kém trong cả xứ Ê-díp-tô và xứ Ca-na-an ; sự túng-ngặt lớn lắm, tổ-phụ chúng ta chẳng tìm được đồ-ăn. 12 Gia-cốp nghe bên Ê-díp-tô có lúa mì, thì sai tổ-phụ ta qua đó lần thứ nhứt. 13 Đến lần thứ hai, anh em Giô-sép nhận biết người, và Pha-ra-ôn mới biết dòng-họ người. 14 Giô-sép bèn sai rước Gia-cốp là cha mình và cả nhà, cộng là bảy mươi lăm người. 15 Vậy, Gia-cốp xuống xứ Ê-díp-tô, rồi chết tại đó, và tổ-phụ chúng ta cũng vậy ; 16 sau được đem về Si-chem, chôn nơi mộ mà Áp-ra-ham đã lấy bạc mua của con cháu Hê-mô quê ở Si-chem.

17 Nhưng, gần đến kỳ phải ứng-nghiệm lời hứa Đức Chúa Trời đã thề với Áp-ra-ham, dân cư sanh-sản và thêm nhiều lên trong xứ Ê-díp-tô, 18 cho đến khi trong xứ đó có một vua khác đấy lên, chẳng nhìn biết Giô-sép. 19 Vua nầy dùng mưu hại dòng-giống và hà-hiếp tổ-phụ chúng ta, ép phải bỏ con mới sanh, hầu cho sống chẳng được.

20 Trong lúc đó, Môi-se sanh ra ; người xinh-tốt khác thường, được nuôi trong ba tháng tại nhà cha mình. 21 Khi người bị bỏ, thì con gái Pha-ra-ôn vớt lấy, nuôi làm con mình. 22 Môi-se được học cả sự khôn-ngoan của người Ê-díp-tô ; lời nói và việc làm đều có tài-năng. 23 Nhưng lúc người được đầy bốn mươi tuổi rồi, trong lòng nhớ đến, muốn đi thăm anh em mình là con cái Y-sơ-ra-en. 24 Môi-se thấy có người hà-hiếp một người trong đám họ, nên bênh-vực kẻ bị hà-hiếp và đánh người Ê-díp-tô để báo-thù cho. 25 Người ngờ anh em mình chắc hiểu rằng Đức Chúa Trời dùng tay mình giải-cứu họ ; nhưng họ chẳng hiểu. 26 Đến ngày sau, chúng đang đánh lộn với nhau, thì người đến

https://tieulun.hopto.org

gần mà giải-hòa, rằng : Hỡi các ngươi, đã là anh em, sao lại làm hại nhau vậy? 27 Kẻ đang ức-hiếp người lân-cận mình xô Môi-se ra, mà rằng: Ai đã lập ngươi lên làm quan cai-trị và quan xử-đoán chúng ta? 28 Há ngươi muốn giết ta như hôm qua đã giết người Ê-díp-tô sao? 29 Môi-se vừa nghe lời đó thì trốn đi ở trong xứ Ma-đi-an, nơi đó người sanh được hai con trai. 30 Cách bốn mươi năm, một thiên-sứ hiện ra cùng người, tại đồng vắng núi Si-na-i, trong ngọn lửa nơi bụi gai đương cháy. 31 Môi-se thấy vậy, lấy làm lạ về sự hiện ra đó, đang áp lại để xem cho gần hơn, thì nghe tiếng Chúa phán rằng: 32 Ta là Đức Chúa Trời của tổ-phụ ngươi, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp. Môi-se run-sợ, chẳng dám nhìn xem. 33 Chúa bèn phán rằng : Hãy cởi giày ở chơn ngươi ra ; vì chỗ mà ngươi đứng đó là một nơi đất thánh. 34 Ta đã đoái xem và thấy cảnh khó-khăn của dân ta trong xứ Ê-díp-tô, ta đã nghe tiếng than-thở của chúng nó, và xuống đặng giải-cứu. Bây giờ hãy đến, đặng ta sai ngươi qua xứ Ê-díp-tô.

35 Môi-se nầy là người họ đã bỏ ra, và rằng: Ai đã lập ngươi lên làm quan cai-trị và quan đoán-xét chúng ta? Ấy là người mà Đức Chúa Trời đã sai làm quan cai-trị và đấng giải-cứu, cậy tay một thiên-sứ đã hiện ra với người trong bụi gai. 36 Ấy là người đã đem họ ra khỏi, làm những dấu kỳ phép lạ trong xứ Ê-díp-tô, trên Biển-đỏ, và nơi đồng vắng trong bốn mươi năm. 37 Ấy là Môi-se nầy đã nói cùng con cái Y-sơ-ra-en rằng: « Đức Chúa Trời sẽ dấy lên trong hàng anh em các ngươi một đấng tiên-tri giống như ta. » 38 Ấy là người, trong dân-hội tại nơi đồng vắng, đã ở với thiên-sứ, là đấng phán cùng người trên núi Si-na-i, và với tổ-phụ chúng ta, người lại nhận lấy những lời sự sống đặng trao lại cho các ngươi. 39 Ấy là người mà tổ-phụ chúng ta không chịu vâng lời, đã bỏ người đặng nghiêng lòng về xứ Ê-díp-tô, 40 và nói với A-rôn rằng: « Hãy làm các thần đi trước chúng ta ; vì về phần Môi-se nầy, là người đã dẫn chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô, chẳng biết có điều chi xảy đến cho người rồi. » 41 Trong những ngày đó, họ đúc một tượng bò con, dâng tế-lễ cho tượng và vui-mừng về việc tay mình làm nên. 42 Đức Chúa Trời bèn lìa bỏ họ, phú họ thờ-lạy cơ-binh trên trời, như có chép trong sách các đấng tiên-tri rằng: « Hỡi nhà Y-sơ-ra-en, vậy có phải các ngươi từng dâng con sinh và của-lễ cho ta, trong bốn mươi năm ở nơi đồng vắng, 43 khi các ngươi khiêng nhà trại của Mô-lốc và ngôi sao của thần Rom-phan, tức là những hình-tượng mà các ngươi làm ra để thờ-lạy chăng? Ta cũng sẽ đày các ngươi qua bên kia Ba-by-lôn. »

44 Đền-tạm chứng-cớ vốn ở giữa tổ-phụ chúng ta trong đồng

https://tieulun.hopto.org

vầng, như Chúa đã truyền lịnh cho Môi-se phải làm y theo kiểu-mẫu người đã thấy. 45 Tổ-phụ chúng ta đã nhận lấy đền-tạm ấy, rồi đồng đi với Giô-suê đem vào xứ họ đã chiếm lấy của các dân mà Đức Chúa Trời đã đuổi khỏi trước mặt họ; đền-tạm cứ ở đó cho đến đời vua Đa-vít, 46 là người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời, và xin ban một chỗ ở cho Đức Chúa Trời của Gia-cốp. 47 Kế đó, vua Sa-lô-môn cất cho Chúa một cái nhà. 48 Nhưng Đấng Rất-Cao chẳng ở trong nhà bởi tay người ta làm ra, như đấng tiên-tri đã nói: 49 « Chúa phán: Trời là ngai ta, đất là bệ chơn ta. Nào có nhà nào các ngươi cất cho ta, có nơi nào cho ta yên-nghỉ chăng? 50 Há chẳng phải tay ta đã dựng nên mọi vật nầy chăng? »

51 Hỡi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng cắt bì kia! Các ngươi cứ nghịch với Đức Thánh-Linh hoài; tổ-phụ các ngươi thế nào, thì các ngươi cũng thế ấy! 52 Há có đấng tiên-tri nào mà tổ-phụ các ngươi chẳng bắt-bớ ư? Họ cũng đã giết những người nói tiên-tri về sự đến của Đấng Công-Bình; và hiện bây giờ chính các ngươi lại đã nộp và giết Đấng đó; 53 các ngươi đã nhận luật-pháp truyền bởi các thiên-sứ, nhưng không giữ lấy!...

Sự chết của Ê-tiên

54 Chúng nghe những lời đó, thì giận trong lòng, và nghiến răng với Ê-tiên. 55 Nhưng người, được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, mắt ngó chăm lên trời, thấy sự vinh-hiển của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jêsus đứng bên hữu Đức Chúa Trời; 56 thì người nói rằng: Kìa, ta thấy các từng trời mở ra, và Con người đứng bên hữu Đức Chúa Trời. 57 Bấy giờ, chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai lại, cùng nhau chạy a lại, 58 kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người. Các kẻ làm chứng lấy áo-xống mình để nơi chơn một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lơ. 59 Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu-nguyện rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, xin tiếp lấy linh-hồn tôi. 60 Đoạn, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội nầy cho họ! Người vừa nói lời đó rồi, thì ngủ.

Sau-lơ bắt-bớ Hội-thánh

8 1 Sau-lơ vốn ưng-thuận về sự Ê-tiên bị giết. Trong lúc đó, Hội-thánh ở thành Giê-ru-sa-lem gặp cơn bắt-bớ dữ-tợn; trừ ra các sứ-đồ, còn hết thảy tín-đồ đều phải chạy tan-lạc trong các miền Giu-đê và xứ Sa-ma-ri. 2 Dầu vậy, có mấy người tin-kính chôn xác Ê-tiên và than-khóc người quá-bội. 3 Nhưng Sau-lơ làm tàn-hại Hội-thánh: sấn vào các nhà, dùng sức-mạnh bắt đờn-ông đờn-bà mà bỏ tù.

Người Sa-ma-ri trở lại đạo. — Thuật-sĩ Si-môn

4 Vậy, những kẻ đã bị tan-lạc đi từ nơi nầy đến nơi khác,

https://tieulun.hopto.org

truyền-giảng đạo Tin-lành. 5Phi-lip cũng vậy, xuống trong thành Sa-ma-ri mà giảng về Đấng Christ tại đó. 6Đoàn dân nghe người giảng và thấy các phép lạ người làm, thì đồng lòng lắng tai nghe người nói; 7vì có những tà-ma kêu lớn tiếng lên mà ra khỏi nhiều kẻ bị ám, cùng kẻ bại và què được chữa lành cũng nhiều. 8Tại cớ đó, trong thành được vui-mừng khôn xiết.

9Bấy giờ trong thành đó có một người tên là Si-môn, làm nghề phù-phép, tự khoe mình là một người danh-tiếng, khiến cho dân Sa-ma-ri rất lấy làm lạ-lùng. 10Hết thảy từ trẻ đến già đều nghe theo người, mà nói rằng: Chính người là quyền-phép của Đức Chúa Trời, tức là quyền-phép lớn như thường gọi vậy. 11Nhơn đó chúng nghe theo người, vì đã lâu nay người lấy phù-phép giục họ thảy đều phải khen lạ. 12Nhưng khi chúng đã tin Phi-lip, là người rao-giảng Tin-lành của nước Đức Chúa Trời và danh Đức Chúa Jêsus-Christ cho mình, thì cả đờn-ông đờn-bà đều chịu phép báp-têm. 13Chính Si-môn cũng tin, và khi đã chịu phép báp-têm, thì ở luôn với Phi-lip; người thấy những dấu lạ phép kỳ đã làm ra, thì lấy làm lạ lắm.

14Các sứ-đồ vẫn ở tại thành Giê-ru-sa-lem, nghe tin xứ Sa-ma-ri đã nhận lấy đạo Đức Chúa Trời, bèn sai Phi-e-rơ và Giăng đến đó. 15Hai người tới nơi, cầu-nguyện cho các môn-đồ mới, để cho được nhận lấy Đức Thánh-Linh. 16Vì Đức Thánh-Linh chưa giáng xuống trên một ai trong bọn đó; họ chỉ nhơn danh Đức Chúa Jêsus mà chịu phép báp-têm thôi. 17Phi-e-rơ và Giăng bèn đặt tay trên các môn-đồ, thì đều được nhận lấy Đức Thánh-Linh.

18Si-môn thấy bởi các sứ-đồ đặt tay lên thì có ban Đức Thánh-Linh xuống, bèn lấy bạc dâng cho, mà nói rằng: 19Cũng hãy cho tôi quyền-phép ấy, để tôi đặt tay trên ai thì nấy được nhận lấy Đức Thánh-Linh. 20Nhưng Phi-e-rơ trả lời rằng: Tiền-bạc ngươi hãy hư-mất với ngươi, vì ngươi tưởng lấy tiền-bạc mua được sự ban-cho của Đức Chúa Trời! 21Ngươi chẳng có phần hoặc số trong việc nầy; vì lòng ngươi chẳng ngay-thẳng trước mặt Đức Chúa Trời. 22Vậy, hãy ăn-năn điều ác mình, và cầu-nguyện Chúa, hầu cho ý-tưởng của lòng ngươi đó họa may được tha cho. 23Vì ta thấy ngươi đương ở trong mật đắng và trong xiềng tội-ác. 24Si-môn trả lời rằng: Xin chính mình các ông hãy cầu-nguyện Chúa cho tôi, ngõ tôi chẳng mắc phải điều ông nói đó.

25Sau khi Phi-e-rơ và Giăng đã làm chứng và giảng đạo Chúa như thế, thì trở về thành Giê-ru-sa-lem, vừa đi vừa giảng Tin-lành trong nhiều làng của người Sa-ma-ri.

https://tieulun.hopto.org

Người Ê-thi-ô-bi trở lại đạo

26 Bấy giờ, có một thiên-sứ
của Chúa phán cùng Phi-líp rằng:
Hãy chờ dậy đi qua phía nam,
trên con đường từ thành Giê-ru-
sa-lem xuống thành Ga-xa.
Đường ấy vắng-vẻ. 27 Người chờ
dậy và đi. Kìa, có một hoạn-
quan Ê-thi-ô-bi, làm quan hầu
của Can-đác, nữ-vương nước Ê-
thi-ô-bi, coi sóc hết cả kho-tàng
bà, đã đến thành Giê-ru-sa-lem
để thờ-phượng, 28 khi trở về,
ngồi trên xe mà đọc sách tiên-
tri Ê-sai. 29 Đức Thánh-Linh
phán cùng Phi-líp rằng: Hãy lại
gần và theo kịp xe đó. 30 Phi-
líp chạy đến, nghe người Ê-thi-
ô-bi đọc sách tiên-tri Ê-sai, thì
nói rằng: Ông hiểu lời mình đọc
đó chăng? 31 Hoạn-quan trả lời
rằng: Nếu chẳng ai dạy cho tôi,
thể nào tôi hiểu được? Người
bèn mời Phi-líp lên xe ngồi kề
bên.

32 Vả, chỗ người đọc trong
Kinh-thánh là đoạn nầy:
« Người đã bị kéo đi như con
chiên đến hàng thịt, lại như
chiên con câm trước mặt kẻ hớt
lông, Người chẳng mở miệng.
33 Trong khi Người hèn-hạ thì
sự đoán-xét Người đã bị cất đi.
Còn ai sẽ kể đời của Người?
Vì sự sống Người đã bị rút khỏi
đất rồi. » 34 Hoạn-quan cất tiếng
nói cùng Phi-líp rằng: Tôi xin
hỏi ông, đấng tiên-tri đã nói đều
đó về ai? Có phải nói về chính
mình người chăng, hay là về
người nào khác? 35 Phi-líp bèn
mở miệng, bắt đầu từ đoạn Kinh-
thánh đó mà rao-giảng Đức Chúa
Jêsus cho người. 36 Hai người
đương đi dọc đường, gặp chỗ có
nước, hoạn-quan nói rằng: Nầy,
nước đây, có sự gì ngăn-cấm tôi
chịu phép báp-têm chăng? (a)
38 Người biểu dừng xe lại; rồi
cả hai đều xuống nước, và Phi-
líp làm phép báp-têm cho hoạn-
quan. 39 Khi ở dưới nước lên,
thì Thánh-Linh của Chúa đem
Phi-líp đi; hoạn-quan chẳng thấy
người nữa, cứ hớn-hở đi đường.
40 Còn Phi-líp thì người ta thấy
ở trong thành A-xốt; từ đó
người đi đến thành Sê-sa-rê,
cũng giảng Tin-lành khắp những
thành nào mình đã ghé qua.

Sau-lơ trở lại đạo

9 1 Bấy giờ, Sau-lơ chỉ hăng
ngăm-đe và chém-giết môn-
đồ của Chúa không thôi, đến
cùng thầy cả thượng-phẩm, 2 xin
người những bức thơ để gởi cho
các nhà hội thành Đa-mách, hầu
cho hễ gặp người nào thuộc về
đạo, bất kỳ đờn-ông đờn-bà, thì
trói giải về thành Giê-ru-sa-lem.
3 Nhưng Sau-lơ đang đi đường
gần đến thành Đa-mách, thình-
lình có ánh-sáng từ trời soi-sáng
chung-quanh người. 4 Người té

(a) Có nhiều bản cũ thêm câu 37 rằng: Phi-líp nói: Nếu ông hết lòng tin, đều đó có thể được. Hoạn-quan trả lời rằng: Tôi tin rằng Đức Chúa Jêsus-Christ là Con Đức Chúa Trời.

https://tieulun.hopto.org

xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng mình rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt-bớ ta? 5 Người thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa phán rằng: Ta là Jêsus mà ngươi bắt-bớ; 6 nhưng hãy đứng dậy, vào trong thành, người ta sẽ nói cho ngươi mọi đều phải làm. 7 Những kẻ cùng đi với người đều đứng lại sững-sờ, nghe tiếng nói đành-rành, mà chẳng thấy ai hết. 8 Sau-lơ chờ dậy khỏi đất, mắt dẫu mở, nhưng không thấy chi cả; người ta bèn cầm tay dắc người đến thành Đa-mách; 9 người ở đó trong ba ngày chẳng thấy, chẳng ăn và cũng chẳng uống.

A-na-nia làm phép báp-têm cho Sau-lơ

10 Vả, tại Đa-mách có một môn-đồ tên là A-na-nia. Chúa phán cùng người trong điềm-lạ rằng: Hỡi A-na-nia! Người thưa rằng: Lạy Chúa, có tôi đây. 11 Chúa phán rằng: Hãy chờ dậy, đi lên đường gọi là đường Ngay-thẳng, tìm tên Sau-lơ, người Tạt-sơ, ở nhà Giu-đa; vì người đương cầu-nguyện, 12 và đã thấy một người, tên là A-na-nia, bước vào đặt tay trên mình, để cho người được sáng mắt lại. 13 A-na-nia thưa rằng: Lạy Chúa, tôi có nghe nhiều kẻ nói người nầy đã làm hại biết bao các đấng thánh của Chúa trong thành Giê-ru-sa-lem. 14 Bây giờ người ở đây, có trọn quyền của các thầy tế-lễ cả phó cho, đặng bắt trói hết thảy mọi người cầu-khẩn đến danh Ngài. 15 Nhưng Chúa phán rằng: Hãy đi, vì ta đã chọn người nầy làm một đồ-dùng ta, để đem danh ta đồn ra trước mặt các nước, các vua, và con cái Y-sơ-ra-en; 16 ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau-đớn vì danh ta là bao nả.

17 A-na-nia bèn đi, vào nhà, rồi đặt tay trên mình Sau-lơ mà nói rằng: Hỡi anh Sau-lơ, Chúa là Jêsus nầy, đã hiện ra cùng anh trên con đường anh đi tới đây, đã sai tôi đến, hầu cho anh được sáng mắt lại và đầy Đức Thánh-Linh. 18 Tức thì có cái chi như cái vảy từ mắt người rớt xuống, thì người được sáng mắt; rồi chờ dậy và chịu phép báp-têm. 19 Khi người ăn-uống rồi, thì được mạnh-khỏe lại.

Những lời giảng đầu hết của Sau-lơ

Sau-lơ ở lại một vài ngày với các môn-đồ tại thành Đa-mách. 20 Người liền giảng-dạy trong các nhà hội rằng Đức Chúa Jêsus là Con Đức Chúa Trời. 21 Phàm những người nghe đều lấy làm lạ, mà nói rằng: Há chẳng phải chính người đó đã bắt-bớ tại thành Giê-ru-sa-lem những kẻ cầu-khẩn danh nầy, lại đến đây để trói họ điệu về cho các thầy tế-lễ cả hay sao? 22 Còn Sau-lơ lần lần càng thêm vững chí, bắt-bẻ những người Giu-đa ở tại thành Đa-mách, mà nói rõ rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ.

https://tieulun.hopto.org

23 Cách ít lâu, người Giu-đa
mưu với nhau để giết Sau-lơ.
24 Nhưng có người báo tin cho
Sau-lơ về cơ-mưu chúng nó.
Người ta lại giữ các cửa cả ngày
và đêm đặng giết Sau-lơ. 25 Song
lúc ban đêm, các môn-đồ lấy
thúng dòng người xuống ngoài
vách thành.

26 Sau-lơ tới thành Giê-ru-sa-
lem rồi, muốn hiệp với các môn-
đồ; nhưng hết thảy đều nghi-sợ
người, không tin là môn-đồ.
27 Ba-na-ba bèn đem người đi,
đưa đến các sứ-đồ và thuật lại
cho biết thể nào dọc đường Chúa
đã hiện ra và phán cùng người,
lại thể nào người đã giảng-dạy
cách bạo-dạn về danh Đức Chúa
Jêsus tại thành Đa-mách. 28 Từ
đó, Sau-lơ tới lui với môn-đồ
tại thành Giê-ru-sa-lem, 29 và
nhơn danh Chúa mà nói cách
dạn-dĩ. Người cũng nói và cãi
với những người Hê-lê-nít;
nhưng bọn nầy tìm thế để hại
mạng người. 30 Các anh em hay
đều đó, thì đem người đến thành
Sê-sa-rê, và sai đi đất Tạt-sơ.

Ê-nê được chữa lành

31 Ấy vậy, Hội-thánh trong cả
xứ Giu-đê, xứ Ga-li-lê và xứ Sa-
ma-ri được hưởng sự bình-an,
gây-dựng và đi trong đường
kính-sợ Chúa, lại nhờ Đức
Thánh-Linh vùa-giúp, thì số của
hội được thêm lên.

32 Vả, Phi-e-rơ đi khắp các
xứ, cũng đến cùng các thánh-đồ
ở tại thành Ly-đa. 33 Tại đó,
Phi-e-rơ gặp một người đau bại
tên là Ê-nê, nằm trên giường đã
tám năm rồi. 34 Phi-e-rơ nói
với người rằng: Hỡi Ê-nê, Đức
Chúa Jêsus-Christ chữa cho
ngươi được lành, hãy chờ dậy,
dọn-dẹp lấy giường ngươi. Tức
thì, người vùng chờ dậy. 35 Hết
thảy dân ở Ly-đa và Sa-rôn thấy
vậy đều trở về cùng Chúa.

Sự sống lại của Ta-bi-tha

36 Tại thành Giốp-bê, trong
đám môn-đồ, có một người đờn-
bà tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đô-
ca; người làm nhiều việc lành
và hay bố-thí. 37 Trong lúc đó,
người đau và chết. Người ta
tắm-rửa xác người, rồi để yên
trong một phòng cao. 38 Môn-đồ
nghe Phi-e-rơ đương ở tại Ly-
đa, gần thành Giốp-bê, bèn sai
hai người đi mời người đến chớ
chậm-trễ. 39 Phi-e-rơ đứng dậy
đi với hai người. Khi tới nơi,
người ta dẫn Phi-e-rơ đến chỗ
phòng cao; hết thảy các đờn-bà
góa đều đến cùng người mà
khóc, và giơ cho người xem bao
nhiêu áo-xống và áo ngoài, lúc
Đô-ca còn sống ở với mình đã
may cho. 40 Phi-e-rơ biểu
người ta ra ngoài hết, rồi quì
gối mà cầu-nguyện; đoạn, xây
lại với xác, mà rằng: Hỡi Ta-bi-
tha, hãy chờ dậy! Người mở
mắt, thấy Phi-e-rơ, bèn ngồi dậy
liền. 41 Phi-e-rơ đưa tay ra đỡ
cho đứng dậy; đoạn, gọi các
thánh-đồ và đờn-bà góa đến, cho
họ thấy người sống. 42 Việc đó
đồn ra khắp thành Giốp-bê; nên
có nhiều người tin theo Chúa.

https://tieulun.hopto.org

43 Còn Phi-e-rơ ở lại thành Giốp-bê nhiều ngày, tại nhà người thợ thuộc da, tên là Si-môn.

Cọt-nây trở về đạo

10 1 Trong thành Sê-sa-rê, có một người tên là Cọt-nây, làm đội-trưởng của đội binh gọi là Y-ta-li. 2 Người vẫn là đạo-đức, cùng cả nhà mình đều kính-sợ Đức Chúa Trời, người hay bố-thí cho dân, và cầu-nguyện Đức Chúa Trời luôn không thôi. 3 Đương ban ngày, nhằm giờ thứ chín, (a) người thấy rõ-ràng trong một điềm-lạ, có một vị thiên-sứ của Đức Chúa Trời vào nhà mình, và truyền rằng: Hỡi Cọt-nây! 4 Đòi mắt người ngó chăm thiên-sứ và run-sợ lắm, thưa rằng: Lạy Chúa, có việc chi? Thiên-sứ nói: Lời cầu-nguyện cùng sự bố-thí người đã lên thấu Đức Chúa Trời, và Ngài đã ghi-nhớ lấy. 5 Vậy, bây giờ hãy sai người đến thành Giốp-bê, mời Si-môn nào đó, cũng gọi là Phi-e-rơ. 6 Người hiện trọ nơi Si-môn, là thợ thuộc da, nhà ở gần biển. 7 Khi thiên-sứ, là đấng truyền cho người, đã trở lui, thì Cọt-nây gọi hai người trong đám đầy-tớ mình và một tên lính tin-kính trong những lính thuộc về mình, 8 mà thuật lại mọi đều cho họ nghe, rồi sai đến thành Giốp-bê.

9 Bữa sau, trong lúc ba người ấy đương đi đường và đã đến gần thành, vừa nhằm giờ thứ sáu, (b) Phi-e-rơ leo lên mái nhà để cầu-nguyện. 10 Người đói và thèm ăn; khi người ta đương dọn cho ăn, thì người bị ngất trí đi. 11 Người thấy trời mở ra, và có vật chi giống một bức khăn lớn niu bốn chéo lên, giáng xuống và sa đến đất: 12 thấy trong đó có những thú bốn cẳng, đủ mọi loài, côn-trùng bò trên đất, và chim trên trời. 13 Lại có tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Phi-e-rơ, hãy dậy, làm thịt và ăn. 14 Song Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì tôi chẳng ăn giống gì dơ-dáy chẳng sạch bao giờ. 15 Tiếng đó lại phán cùng người lần thứ hai rằng: Phàm vật chi Đức Chúa Trời đã làm cho sạch, thì chớ cầm bằng dơ-dáy. 16 Lời đó lặp lại ba lần; rồi vật ấy liền bị thâu lên trên trời.

17 Phi-e-rơ đương nghi-ngờ về ý-nghĩa của điềm-lạ mình đã thấy, thì các người mà Cọt-nây sai đi đã hỏi thăm được nhà Si-môn, và tới đứng tận cửa. 18 Họ kêu và hỏi đây có phải là nơi Si-môn tức Phi-e-rơ ở chăng. 19 Phi-e-rơ còn đương ngẫm-nghĩ về điềm-lạ đó, thì Đức Thánh-Linh phán cùng người rằng: Kìa, có ba người đương tìm ngươi. 20 Vậy, hãy đứng dậy, xuống mà đi với họ, chớ hồ-nghi, vì ta đã sai họ đó. 21 Phi-e-rơ bèn xuống cùng họ mà nói rằng: Ta đây, là người các ngươi đương tìm; các ngươi

(a) Độ ba giờ chiều. (b) Độ giữa trưa.

https://tieulun.hopto.org

đến đây có việc gì? 22 Họ trả lời rằng: Đội-trưởng Cọt-nây là người công-bình, kính-sợ Đức Chúa Trời, cả dân Giu-đa đều làm chứng tốt về người, người đó đã bởi một vị thiên-sứ thánh mà chịu mạng-lịnh từ nơi cao rằng phải mời ông về nhà và nghe lời ông. 23 Phi-e-rơ bèn mời họ vào nhà và cho trọ lại đó.

Ngày mai, Phi-e-rơ chờ dậy đi với họ, có một vài người trong hàng anh em cùng đi với. 24 Bữa sau, đến thành Sê-sa-rê. Cọt-nây với bà-con và bạn thiết mà người đã nhóm lại tại nhà mình đương chờ-đợi. 25 Phi-e-rơ vừa vào, thì Cọt-nây ra rước, phục xuống dưới chơn người mà lạy. 26 Nhưng Phi-e-rơ đỡ người dậy, nói rằng: Ngươi hãy đứng dậy, chính ta cũng chỉ là người mà thôi. 27 Phi-e-rơ đương nói chuyện với Cọt-nây, bước vào, thấy có nhiều người nhóm lại. 28 Người nói cùng chúng rằng: Người Giu-đa vốn không được phép giao-thông với người ngoại-quốc hay là tới nhà họ; nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho ta biết chẳng nên coi một người nào là ô-uế hay chẳng sạch. 29 Nên khi các ngươi đã sai tìm, thì ta chẳng ngại gì mà đến đây. Vậy ta hỏi vì việc chi mà các ngươi mời ta đến.

30 Cọt-nây trả lời rằng: Đã bốn ngày nay, nhằm giờ thứ chín, tôi đương ở nhà cầu-nguyện, thình-lình có một người mặc áo sáng lòa, hiện ra trước mặt tôi, 31 mà phán rằng: Hỡi Cọt-nây, lời cầu-nguyện ngươi đã được nhậm, Đức Chúa Trời đã ghi-nhớ việc bố-thí của ngươi. 32 Vậy, ngươi hãy sai đến thành Giốp-bê, mời Si-môn, là Phi-e-rơ đến đây: người đương ở tại nhà Si-môn, thợ thuộc da, gần biển. 33 Tức thì tôi sai tìm ông, mà ông đến đây là rất phải. Vậy, bây giờ, thay-thảy chúng tôi đang ở trước mặt Đức Chúa Trời, để nghe mọi điều Chúa đã dặn ông nói cho chúng tôi.

34 Phi-e-rơ bèn mở miệng nói rằng: Quả thật, ta biết Đức Chúa Trời chẳng hề vị-nể ai, 35 nhưng trong các dân, hễ ai kính-sợ Ngài và làm sự công-bình, thì nấy được đẹp lòng Chúa. 36 Ấy là lời Ngài đã phán cùng con cái Y-sơ-ra-en, khi rao-giảng tin lành về sự bình-an bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là Chúa của loài người. 37 Việc đã bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi tràn ra trong cả xứ Giu-đê, kể sau Giăng đã giảng ra phép báp-têm, thì các ngươi biết rồi; 38 thể nào Đức Chúa Trời đã xức cho Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét bằng Đức Thánh-Linh và quyền-phép, rồi Ngài đi từ nơi nọ qua chỗ kia làm phước và chữa lành hết thảy những người bị ma-quỉ ức-hiếp; vì Đức Chúa Trời ở cùng Ngài. 39 Chúng ta từng chứng-kiến về mọi điều Ngài đã làm trong xứ người Giu-đa và tại thành Giê-ru-sa-lem. Chúng đã treo Ngài trên cây gỗ mà giết đi. 40 Nhưng ngày thứ ba, Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại, lại cho Ngài phép

https://tieulun.hopto.org

hiện ra, 41 chẳng hiện ra với cả
dân-chúng, nhưng với những kẻ
làm chứng mà Đức Chúa Trời
đã chọn trước, tức là với chúng
ta, là kẻ đã ăn uống cùng Ngài,
sau khi Ngài từ trong kẻ chết
sống lại. 42 Lại Ngài đã biểu
chúng ta khá giảng-dạy cho dân-
chúng, và chứng quyết chính
Ngài là Đấng Đức Chúa Trời đã
lập lên để đoán-xét kẻ sống và
kẻ chết. 43 Hết thảy các đấng
tiên-tri đều làm chứng nầy về
Ngài rằng hễ ai tin Ngài thì được
sự tha tội vì danh Ngài.

44 Khi Phi-e-rơ đương nói, thì
Đức Thánh-Linh giáng trên mọi
người nghe Đạo. 45 Các tín-đồ
đã chịu phép cắt-bì, là những kẻ
đồng đến với Phi-e-rơ, đều lấy
làm lạ, vì thấy sự ban-cho Đức
Thánh-Linh cũng đổ ra trên
người ngoại nữa. 46 Vì các tín-
đồ đó nghe họ nói tiếng ngoại-
quốc và khen-ngợi Đức Chúa
Trời. 47 Bấy giờ Phi-e-rơ lại cất
tiếng nói rằng: Người ta có thể
từ-chối nước về phép báp-têm
cho những kẻ đã nhận lấy Đức
Thánh-Linh cũng như chúng ta
chăng? 48 Người lại truyền làm
phép báp-têm cho họ nhơn danh
Đức Chúa Jêsus-Christ. Họ bèn
nài người ở lại với mình một
vài ngày.

Phi-e-rơ trở về thành Giê-ru-sa-lem, binh-vực việc mình làm

11 1 Các sứ-đồ và anh em ở
xứ Giu-đê nghe tin người
ngoại cũng đã nhận lấy đạo Đức
Chúa Trời. 2 Khi Phi-e-rơ đã trở
lên thành Giê-ru-sa-lem, có
người tín-đồ vốn chịu phép cắt-
bì trách-móc người, 3 rằng:
Ngươi đã vào nhà kẻ chưa chịu
phép cắt-bì, và ăn chung với họ!
4 Nhưng Phi-e-rơ đem mọi sự đã
qua thuật cho họ theo thứ-tự và
từng đều, 5 rằng: Ta đương cầu-
nguyện trong thành Giốp-bê, lúc
đó ta bị ngất trí đi, thấy điềm-lạ:
có vật gì giống như cái khăn lớn,
níu bốn chéo lên, từ trên trời sa
xuống đến tận ta. 6 Ta xem-xét
kỹ-càng, thấy trong đó có các
loài thú bốn cẳng trên đất, các
thú rừng, các côn-trùng và các
loài chim trên trời. 7 Ta lại nghe
có tiếng phán rằng: Hỡi Phi-e-
rơ, hãy chờ dậy, giết thịt và ăn.
8 Ta thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng
vậy; vì không bao giờ có vật chi
dơ-dáy hay chẳng sạch vào miệng
tôi đâu. 9 Tiếng từ trời phán
cùng ta lần thứ hai mà rằng:
Chớ coi điều Chúa đã làm cho
tinh-sạch như là dơ-dáy. 10 Lời
đó lặp lại ba lần, đoạn, thay-thảy
đều thâu lại lên trời. 11 Kìa, cũng
một lúc đó, ba người ở thành
Sê-sa-rê chịu sai đến cùng ta, đã
tới tận cửa nhà ta ở. 12 Đức
Thánh-Linh truyền cho ta phải
đi với ba người ấy, đừng nghi-
ngại gì. Nầy, sáu người anh em
đây đồng đi với ta, và chúng ta
đều vào trong nhà Cọt-nây.
13 Người nầy thuật lại cho ta thể
nào tại nhà mình đã thấy một
thiên-sứ hiện đến và phán rằng:
Hãy sai tới thành Giốp-bê, mời

https://tieulun.hopto.org

Si-môn cũng gọi là Phi-e-rơ đến đây. 14 Người ấy sẽ bảo ngươi những việc, mà nhờ đó, ngươi và cả nhà mình sẽ được cứu-rỗi. 15 Ta mới khởi-sự nói, thì có Đức Thánh-Linh giáng trên họ, cũng như ban đầu Ngài đã giáng trên chúng ta. 16 Ta bèn nhớ lại lời Chúa đã truyền rằng: Giăng đã làm phép báp-têm bằng nước ; nhưng các ngươi sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. 17 Vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cũng một ơn như cho chúng ta, là kẻ đã tin đến Đức Chúa Jêsus-Christ, thì ta là ai, mà ngăn-trở Đức Chúa Trời được ? 18 Tín-đồ nghe bấy nhiêu lời xong, đều thỏa-thuận và ngợi-khen Đức Chúa Trời, rằng : Vậy Đức Chúa Trời cũng đã ban sự ăn-năn cho người ngoại để họ được sự sống !

Ba-na-ba và Sau-lơ tại thành An-ti-ốt

19 Những kẻ bị tản-lạc bởi sự bắt-bớ xảy đến về dịp Ê-tiên, bèn đi đến xứ Phê-ni-xi, đảo Chíp-rơ và thành An-ti-ốt, chỉ giảng đạo cho người Giu-đa thôi. 20 Nhưng trong đám những người ấy có một vài người quê ở Chíp-rơ và Sy-ren đến thành An-ti-ốt, cũng giảng-dạy cho người Gờ-réc nữa, truyền Tin-lành của Đức Chúa Jêsus cho họ. 21 Tay Chúa ở cùng mấy người đó, nên số người tin và trở lại cùng Chúa rất nhiều. 22 Tiếng đồn thấu tai Hội-thánh Giê-ru-sa-lem, hội bèn sai Ba-na-ba sang đến thành An-ti-ốt. 23 Khi người đến nơi và thấy ơn Đức Chúa Trời, bèn vui-mừng và khuyên mọi người phải cứ vững lòng theo Chúa ; 24 vì Ba-na-ba thật là người lành, đầy-dẫy Thánh-Linh và đức-tin. Bấy giờ rất đông người tin theo Chúa. 25 Kế đó, Ba-na-ba đi đến thành Tạt-sơ, để tìm Sau-lơ, 26 tìm gặp rồi, bèn đưa đến thành An-ti-ốt. Trọn một năm, hai người cùng nhóm với Hội-thánh và dạy-dỗ nhiều người. Ấy là ở thành An-ti-ốt, người ta bắt đầu xưng môn-đồ là Cơ-rê-tiên. (a)

27 Trong những ngày đó, có mấy người tiên-tri từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành An-ti-ốt. 28 Trong bọn có một người tên là A-ga-bút đứng dậy, bởi Đức Thánh-Linh nói tiên-tri rằng sẽ có sự đói-kém trên khắp đất ; thật vậy, sự đói-kém nầy xảy đến trong đời Cơ-lốt-tri-vi. 29 Các môn-đồ bèn định, mỗi người tùy sức riêng mình, gởi một món tiền bố-thí cho anh em ở trong xứ Giu-đê ; 30 môn-đồ cũng làm thành việc đó, nhờ tay Ba-na-ba và Sau-lơ, gởi tiền ấy cho các trưởng-lão.

Gia-cơ qua đời. — Phi-e-rơ bị tù và được giải-cứu

12 1 Đương thuở đó, vua Hê-rốt hà-hiếp một vài người trong Hội-thánh. 2 Vua dùng

(a) Cơ-rê-tiên (Chrétien) nghĩa là kẻ tin theo Đấng Christ.

https://tieulun.hopto.org

gươm giết Gia-cơ là anh của Giăng; 3 thấy đều đó vừa ý người Giu-đa, nên cũng sai bắt Phi-e-rơ nữa. 4 Bấy giờ nhằm ngày ăn bánh không men. Vậy, vua bắt người và hạ ngục, phó cho bốn ngũ binh canh-giữ, mỗi ngũ có bốn tên lính. Vua toan đợi lúc xong lễ Vượt-qua, thì bắt người ra hầu trước mặt dân-chúng. 5 Vậy, Phi-e-rơ bị cầm trong khám, còn Hội-thánh cứ cầu-nguyện Đức Chúa Trời cho người luôn.

6 Vả, đêm rạng ngày mà Hê-rốt định bắt Phi-e-rơ ra hầu, người đang mang hai xiềng, ngủ giữa hai tên lính, và trước cửa có quân-canh giữ ngục. 7 Thình-lình, một thiên-sứ của Chúa đến, và có ánh sáng soi trong ngục tối. Thiên-sứ đập vào sườn Phi-e-rơ, đánh thức người, mà rằng: Hãy mau chờ dậy. Xiềng bèn rớt ra khỏi tay người. 8 Kế đó, thiên-sứ nói rằng: Hãy nịt lưng và mang dép vào đi. Phi-e-rơ làm theo. Thiên-sứ lại tiếp: Hãy mặc áo ngoài và theo ta. 9 Phi-e-rơ ra theo; chẳng biết đều thiên-sứ làm đó là thật, song tưởng mình thấy điềm-lạ. 10 Khi qua khỏi vọng canh thứ nhứt, rồi vọng thứ nhì, thì đến nơi cửa sắt, là cửa thông vào thành; cửa đó tự mở ra trước mặt hai người, rồi hai người vượt ra khỏi, đi lên đàng cái. Tức thì thiên-sứ lìa Phi-e-rơ.

11 Phi-e-rơ bèn tỉnh lại và nói rằng: Bây giờ ta nhận biết thật Đức Chúa Trời đã sai thiên-sứ Ngài giải-cứu ta ra khỏi tay Hê-rốt cùng khỏi điều dân Giu-đa đang mong-đợi. 12 Người suy-nghĩ lại đều đó, rồi đến nhà Ma-ri, mẹ của Giăng, cũng gọi là Mác, là nơi có nhiều người đang nhóm lại cầu-nguyện. 13 Người gõ cửa nhà ngoài, một con đòi tên là Rô-đơ đến nghe, 14 nhận biết tiếng Phi-e-rơ nên mừng-rỡ lắm, đến nỗi chẳng mở cửa, nhưng trở chạy vào báo tin rằng Phi-e-rơ đương đứng trước cửa. 15 Người ta nói rằng: Mầy sảng. Song nàng quyết là quả thật. Họ bèn nói: Ấy là thiên-sứ của người. 16 Nhưng Phi-e-rơ cứ gõ cửa hoài. Khi mở cửa, thấy Phi-e-rơ, hết thảy đều kinh-hãi. 17 Nhưng người lấy tay ra dấu biểu chúng làm thinh, rồi thuật lại cho biết Chúa đã dùng cách nào cứu mình khỏi ngục; đoạn, người lại dặn rằng: Hãy cho Gia-cơ và anh em biết điều nầy. Rồi đó, người bước ra sang nơi khác.

18 Đến sáng, trong bọn lính có sự xôn-xao rất lớn: vì chúng nó chẳng hay Phi-e-rơ đi đâu. 19 Vua Hê-rốt sai tìm người, nhưng tìm chẳng được, bèn tra-hỏi bọn lính, rồi truyền lịnh dẫn chúng nó đi giết. Đoạn, người từ xứ Giu-đê xuống thành Sê-sa-rê, ở lại tại đó.

Vua Hê-rốt băng

20 Vả, vua Hê-rốt căm giận dân thành Ty-rơ và dân thành Si-đôn. Chúng đã được lòng quan-hầu của vua là Ba-la-tút rồi, bèn đồng lòng đến cùng

https://tieulun.hopto.org

vua mà xin hòa, vì xứ họ ăn nhờ lương-thực trong xứ vua. 21 Đến kỳ, vua Hê-rốt mặc áo chầu, ngồi trên ngai, truyền-phán giữa công-chúng. 22 Dân-chúng kêu lên rằng: Ấy là tiếng của Đức Chúa Trời, chẳng phải tiếng người ta đâu! 23 Liền lúc đó, có thiên-sứ của Chúa đánh vua Hê-rốt, bởi cớ chẳng nhường sự vinh-hiển cho Đức Chúa Trời; và vua bị trùng đục mà chết.

24 Bấy giờ, đạo Đức Chúa Trời tấn-tới rất nhiều, càng ngày càng tràn thêm ra. 25 Ba-na-ba và Sau-lơ làm chức-vụ mình xong rồi, bèn từ thành Giê-ru-sa-lem trở về thành An-ti-ốt, dẫn theo Giăng, cũng gọi là Mác.

II. — Tin-lành được giảng ra giữa dân ngoại

(Từ 13 : 1 đến 28 : 31)

Phao-lô và Ba-na-ba được sai đi giảng đạo cho người ngoại

13 1 Trong Hội-thánh tại thành An-ti-ốt có mấy người tiên-tri và mấy thầy giáo-sư, tức là: Ba-na-ba, Si-mê-ôn gọi là Ni-giê, Lu-si-út người Sy-ren, Ma-na-hem là người đồng-dưỡng với vua chư-hầu Hê-rốt, cùng Sau-lơ. 2 Đương khi môn-đồ thờ-phượng Chúa và kiêng ăn, thì Đức Thánh-Linh phán rằng: Hãy để riêng Ba-na-ba và Sau-lơ đặng làm công-việc ta đã gọi làm. 3 Đã kiêng ăn và cầu-nguyện xong, môn-đồ bèn đặt tay trên hai người, rồi để cho đi.

Phao-lô và Ba-na-ba tại đảo Chíp-rơ. — Sê-giút Phau-lút trở lại đạo

4 Vậy, Sau-lơ và Ba-na-ba đã chịu Đức Thánh-Linh sai đi, bèn xuống thành Sê-lơ-xi, rồi từ đó đi thuyền đến đảo Chíp-rơ. 5 Đến thành Sa-la-min, hai người giảng đạo Đức Chúa Trời trong các nhà hội của người Giu-đa; cũng có Giăng cùng đi để giúp cho. 6 Trải qua cả đảo cho đến thành Ba-phô rồi, gặp một người Giu-đa kia, là tay thuật-sĩ và tiên-tri giả, tên là Ba-Giê-su, 7 vốn ở với quan trấn-thủ tên là Sê-giút Phau-lút là người khôn-ngoan. Người nầy đã sai mời Ba-na-ba và Sau-lơ đến, và xin nghe đạo Đức Chúa Trời. 8 Nhưng Ê-ly-ma, tức là thuật-sĩ (ấy là ý-nghĩa tên người), ngăn hai người đó, ráng sức tìm phương làm cho quan trấn-thủ không tin. 9 Bấy giờ, Sau-lơ cũng gọi là Phao-lô, đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, đối mặt nhìn người, nói rằng: 10 Hỡi người đầy mọi thứ gian-trá và hung-ác, con của ma-quỉ, thù-nghịch cùng cả sự công-bình, ngươi cứ làm hư đường thẳng của Chúa không thôi sao? 11 Nầy, bây giờ tay Chúa giá trên ngươi; ngươi sẽ bị mù, không thấy mặt trời

https://tieulun.hopto.org

trong ít lâu. Chính lúc đó, có sự mù-mịt tối-tăm phủ trên người, người xây quanh bốn phía, tìm kẻ để dắc minh. 12 Quan trấn-thủ thấy sự đã xảy đến, bèn tin, lấy làm lạ về đạo Chúa.

Lời giảng của Phao-lô tại thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi

13 Phao-lô với đồng-bạn mình xuống thuyền tại Ba-phô, sang thành Bẹt-giê trong xứ Bam-phi-ly. Nhưng Giăng lìa hai người, trở về thành Giê-ru-sa-lem. 14 Về phần hai người, thì lìa thành Bẹt-giê, cứ đi đường đến thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi; rồi nhằm ngày Sa-bát, vào trong nhà hội mà ngồi. 15 Vừa đọc sách luật và sách các tiên-tri xong, các chủ nhà hội sai sứ nói cùng hai người rằng: Hỡi anh em, nếu có mấy lời khuyên-bảo dân-chúng, hãy giảng đi.

16 Phao-lô bèn đứng dậy, lấy tay làm hiệu, rồi nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-en và các người kính-sợ Đức Chúa Trời, hãy nghe: 17 Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-en này đã chọn tổ-phụ chúng ta; làm cho dân ấy thạnh-vượng lúc ở ngụ nơi ngoại-quốc, tức là trong xứ Ê-díp-tô, và Ngài giang cánh tay làm cho ra khỏi xứ đó. 18 Ước chừng bốn mươi năm, Ngài chịu tính-nết họ trong nơi đồng vắng. 19 Lại khi đã phá bảy dân trong xứ Ca-na-an, Ngài khiến họ nhận lấy đất của các dân đó, 20 độ trong bốn trăm năm mươi năm; kế đó Ngài lập cho họ các quan đoán-xét cho đến đời tiên-tri Sa-mu-en. 21 Bấy giờ, dân đó xin một vì vua, nên Đức Chúa Trời ban Sau-lơ, con của Ki-sơ, về chi-phái Bên-gia-min, trị họ trong bốn mươi năm; 22 đoạn, Ngài bỏ vua đó, lại lập Đa-vít làm vua, mà làm chứng về người rằng: «Ta đã tìm thấy Đa-vít con của Gie-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ tuân theo mọi ý-chỉ ta.» 23 Theo lời hứa, Đức Chúa Trời bèn bởi dòng-dõi người mà dấy lên cho dân Y-sơ-ra-en một Cứu-Chúa, tức là Đức Chúa Jêsus. 24 Trước khi Đức Chúa Jêsus chưa đến, Giăng đã giảng-dạy phép báp-têm về sự ăn-năn cho cả dân Y-sơ-ra-en. 25 Giăng đang lo làm trọn công-việc mình, thì nói rằng: Ta chẳng phải là Đấng mà các ngươi tưởng; nhưng có Đấng đến sau ta, ta chẳng xứng-đáng mở dây giày Ngài.

26 Hỡi anh em, là con cháu dòng Áp-ra-ham, và kẻ kính-sợ Đức Chúa Trời, lời rao-truyền sự cứu-chuộc nầy đã phán cho chúng ta vậy. 27 Vì dân và các quan ở thành Giê-ru-sa-lem chẳng nhìn biết Đức Chúa Jêsus nầy, nên lúc xử tội Ngài, chúng đã ứng-nghiệm lời của các đấng tiên-tri mà người ta thường đọc trong mỗi ngày Sa-bát. 28 Dầu trong Ngài chẳng tìm thấy cớ gì đáng chết, họ cứ xin Phi-lát giết Ngài đi. 29 Họ đã làm cho ứng-nghiệm mọi điều chép về Ngài rồi, thì hạ Ngài xuống khỏi thập-tự-giá mà chôn trong mả. 30 Song Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài

https://tieulun.hopto.org

từ kẻ chết sống lại. 31 Những kẻ theo Ngài từ xứ Ga-li-lê lên thành Giê-ru-sa-lem đã được thấy Ngài lâu ngày, và hiện nay đều làm chứng về Ngài giữa dân-chúng. 32 Còn chúng tôi, thì rao-truyền cho các anh em tin lành nầy về lời hứa ban cho tổ-phụ chúng ta, 33 rằng Đức Chúa Trời bởi khiến Đức Chúa Jêsus sống lại thì đã làm ứng-nghiệm lời hứa đó cho chúng ta là con cháu của tổ-phụ, y như đã chép trong sách Ca-vịnh đoạn thứ hai rằng: « Con là con trai ta, ngày nay ta đã sanh con. » 34 Ngài đã làm cho Đức Chúa Jêsus sống lại, đặng nay khỏi trở về sự hư-nát nữa, ấy về điều đó mà Ngài đã phán rằng: « Ta sẽ thành-tín giữ cùng các ngươi lời hứa thánh đã phán với Đa-vít. » 35 Lại trong câu khác, cũng có phán rằng: « Chúa chẳng cho Đấng Thánh Ngài thấy sự hư-nát đâu. » 36 Vả, vua Đa-vít lúc còn sống, làm theo ý-chỉ Đức Chúa Trời, đoạn qua đời; người đã được trở về cùng các tổ-phụ mình, và đã thấy sự hư-nát; 37 nhưng Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, chẳng có thấy sự hư-nát đâu. 38 Vậy, hỡi anh em, khá biết rằng nhờ Đấng đó mà sự tha-tội được rao-truyền cho anh em; 39 lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công-bình về mọi điều theo luật-pháp Môi-se chẳng có thể được xưng công-bình. 40 Nên, hãy giữ lấy cho khỏi mắc điều đã chép trong sách tiên-tri rằng: 41 « Hỡi kẻ hay khinh-dể kia, khá xem-xét, sợ-hãi và biến mất đi; vì trong đời các ngươi, ta sẽ làm một việc, nếu có ai thuật lại cho, các ngươi cũng chẳng tin. »

42 Khi hai người bước ra, chúng xin đến ngày Sa-bát sau cũng giảng-luận các lời đó. 43 Lúc hội đã tan, có nhiều người Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa, đi theo Phao-lô và Ba-na-ba, hai người nói chuyện với họ và khuyên cứ vững lòng theo ơn Đức Chúa Trời.

44 Ngày Sa-bát sau, gần hết cả thành đều nhóm lại để nghe đạo Chúa. 45 Song những người Giu-đa thấy đoàn dân đó thì đầy lòng ghen-ghét, nghịch cùng lời Phao-lô nói và mắng-nhiếc người. 46 Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách dạn-dĩ rằng: Ấy cần phải truyền đạo Đức Chúa Trời trước nhứt cho các ngươi; nhưng vì các ngươi đã từ-chối, và tự xét mình không xứng-đáng nhận sự sống đời đời, nên đây nầy, chúng ta mới xây qua người ngoại. 47 Vì Chúa có phán dặn chúng ta như vầy: « Ta lập ngươi lên đặng làm sự sáng cho các dân, hầu cho ngươi đem sự cứu-rỗi cho đến cùng cõi đất. » 48 Những người ngoại nghe lời đó thì vui-mừng, ngợi-khen đạo Chúa, và phàm những kẻ đã được định sẵn cho sự sống đời đời, đều tin theo.

49 Đạo Chúa tràn ra khắp trong xứ đó. 50 Nhưng các người Giu-đa xui-giục những đờn-bà

https://tieulun.hopto.org

sang-trọng sốt-sắng và dân dân-anh trong thành ; gây sự bắt-bớ Phao-lô và Ba-na-ba, mà đuổi ra khỏi phần đất mình. 51 Hai người đối cùng họ phủi bụi nơi chơn mình, rồi đi đến thành Y-cô-ni. 52 Còn các môn-đồ thì được đầy-dẫy sự vui-vẻ và Đức Thánh-Linh vậy.

Phao-lô và Ba-na-ba tại thành Y-cô-ni

14 1 Tại thành Y-cô-ni, Phao-lô và Ba-na-ba cùng vào nhà hội của người Giu-đa, và giảng một cách đến nỗi có rất nhiều người Giu-đa và người Gờ-réc tin theo. 2 Song những người Giu-đa chưa chịu tin thì xui-giục và khêu-chọc lòng người ngoại nghịch cùng anh em. 3 Dầu vậy, Phao-lô và Ba-na-ba ở lại đó cũng khá lâu, đầy-dẫy sự bạo-dạn và đức-tin trong Chúa, và Chúa dùng tay của hai sứ-đồ làm những phép lạ dấu kỳ, mà chứng về đạo ân-điển của Ngài. 4 Nhưng dân-chúng trong thành chia phe ra : kẻ thì theo bên Giu-đa, người thì theo bên hai sứ-đồ. 5 Lại khi những người ngoại và người Giu-đa cùng các quan mình nổi lên đặng hà-hiếp và ném đá hai sứ-đồ, 6 thì hai sứ-đồ đã biết trước, bèn trốn-tránh trong các thành xứ Ly-cao-ni, là thành Lít-trơ, thành Đẹt-bơ, và miền chung-quanh đó, 7 mà giảng Tin-lành.

Phao-lô và Ba-na-ba tại Lít-trơ

8 Nơi thành Lít-trơ có một người liệt chơn, quẻ từ lúc mới sanh ra, chẳng hề đi được. 9 Người ngồi và nghe Phao-lô giảng. Phao-lô chăm mắt trên người, thấy có đức-tin để chữa lành được, 10 bèn nói lớn tiếng rằng : Ngươi hãy chờ dậy, đứng thẳng chơn lên. Người nhảy một cái, rồi đi.

11 Dân-chúng thấy sự Phao-lô đã làm, thì kêu lên bằng tiếng Ly-cao-ni rằng : Các thần đã lấy hình loài người mà xuống cùng chúng ta. 12 Chúng bèn xưng Ba-na-ba là thần Giu-bi-tê, còn Phao-lô là thần Mẹt-cu-rơ, vì là người đứng đầu giảng đạo. 13 Thầy cả của thần Giu-bi-tê có miếu nơi cửa thành, đem bò đực và tràng hoa đến trước cửa, muốn đồng lòng với đoàn dân dâng một tế-lễ. 14 Nhưng hai sứ-đồ là Ba-na-ba và Phao-lô hay điều đó, bèn xé áo mình, sấn vào giữa đám đông, mà kêu lên rằng : 15 Hỡi các bạn, sao làm điều đó ? Chúng ta chỉ là loài người, giống như các ngươi ; chúng ta giảng Tin-lành cho các ngươi, hầu cho xây bỏ các thần hư-không kia, mà trở về cùng Đức Chúa Trời hằng sống, là Đấng đã dựng nên trời, đất, biển, và muôn vật trong đó. 16 Trong các đời trước đây, Ngài để cho mọi dân theo đường riêng mình, 17 dầu vậy, Ngài cứ làm chứng luôn về mình, tức là giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống, ban cho các ngươi

https://tieulun.hopto.org

mùa-màng nhiều hoa-quả, đồ-ăn dư-dật, và lòng dầy vui-mừng. 18 Tuy sứ-đồ nói như vậy, chỉ vừa đủ ngăn-trở dân-chúng dâng cho mình một tế-lễ.

19 Bấy giờ có mấy người Giu-đa từ thành An-ti-ốt và thành Y-cô-ni đến dỗ-dành dân-chúng; chúng ném đá Phao-lô, tưởng người đã chết, nên kéo ra ngoài thành. 20 Nhưng các môn-đồ đương nhóm chung-quanh người, thì người vùng đứng dậy và vào trong thành. Bữa sau, người đi với Ba-na-ba đến thành Đẹt-bơ.

Trở về thành An-ti-ốt

21 Khi hai sứ-đồ đã rao-truyền Tin-lành trong thành đó, và làm cho khá nhiều người trở nên môn-đồ, thì trở về thành Lít-trơ, thành Y-cô-ni, và thành An-ti-ốt, 22 giục các môn-đồ vững lòng, khuyên phải bền-đỗ trong đức-tin, và bảo trước rằng phải trải qua nhiều nỗi khó-khăn mới vào được nước Đức Chúa Trời. 23 Khi hai sứ-đồ khiến lựa-chọn những trưởng-lão trong mỗi Hội-thánh, cầu-nguyện và kiêng ăn xong, thì dâng các người đó cho Chúa là Đấng mình đã tin đến. 24 Kế đó, hai sứ-đồ vượt qua đất Bi-si-đi, đến trong xứ Bam-phi-ly. 25 Sau khi đã truyền đạo tại thành Bẹt-giê rồi, thì xuống thành Át-ta-li. 26 Từ nơi đó, hai người chạy buồm về thành An-ti-ốt, là chỗ mình đã ra đi, được giao-phó cho ân-điển Đức Chúa Trời, để làm công-việc mình vừa mới làm xong. 27 Hai người đến nơi, nhóm-họp Hội-thánh rồi, bèn thuật lại mọi việc Đức Chúa Trời đã cậy mình làm, và Ngài mở cửa đức-tin cho người ngoại là thể nào. 28 Hai người ở tại đó lâu ngày với các môn-đồ.

Giáo-hội-nghị tại thành Giê-ru-sa-lem

15 1 Vả, có mấy người từ xứ Giu-đê đến, dạy các anh em rằng: Nếu các ngươi chẳng chịu phép cắt-bì theo lễ Môi-se, thì không thể được cứu-rỗi. 2 Nhơn đó, có sự khác ý và cuộc cãi lẽ dữ-dội giữa Phao-lô và Ba-na-ba với mấy người đó, người ta nhứt-định Phao-lô và Ba-na-ba với mấy người trong bọn kia đi lên thành Giê-ru-sa-lem, đến cùng các sứ-đồ và trưởng-lão đặng hỏi về việc nầy. 3 Vậy, sau khi các người ấy được Hội-thánh đưa đường rồi, thì trải qua xứ Phê-ni-xi và xứ Sa-ma-ri, thuật lại sự người ngoại trở về đạo, và như vậy làm cho anh em thay thảy được vui-mừng lắm. 4 Vừa tới thành Giê-ru-sa-lem, được Hội-thánh, các sứ-đồ và trưởng-lão tiếp-rước, rồi thuật lại mọi đều Đức Chúa Trời đã cậy mình làm. 5 Nhưng có mấy kẻ về đảng Pha-ri-si đã tin đạo, đứng dậy nói rằng phải làm phép cắt-bì cho những người ngoại, và truyền họ phải tuân theo luật-pháp Môi-se.

https://tieulun.hopto.org

6 Các sứ-đồ và các trưởng-lão bèn họp lại để xem-xét về việc đó. 7 Sau một cuộc bàn-luận dài rồi, Phi-e-rơ đứng dậy nói cùng chúng rằng: Hỡi anh em, hãy biết rằng từ lúc ban đầu, Đức Chúa Trời đã chọn tôi trong các anh em, để cho người ngoại được nghe Tin-lành bởi miệng tôi và tin theo. 8 Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã làm chứng cho người ngoại, mà ban Đức Thánh-Linh cho họ cũng như cho chúng ta; 9 Ngài chẳng phân-biệt chúng ta với người ngoại đâu, vì đã lấy đức-tin khiến cho lòng họ tinh-sạch. 10 Vậy bây giờ, cớ sao anh em thử Đức Chúa Trời, gán cho môn-đồ một cái ách mà tổ-phụ chúng ta hoặc chính chúng ta cũng chưa từng mang nổi? 11 Trái lại, chúng ta tin rằng nhờ ơn Đức Chúa Jêsus, chúng ta được cứu cũng như người ngoại vậy.

12 Cả hội-đồng đều lặng-lặng, nghe Ba-na-ba và Phao-lô thuật lại những phép lạ dấu kỳ mà Đức Chúa Trời đã cậy mình làm ra giữa người ngoại. 13 Nói xong, Gia-cơ cất tiếng lên rằng: Hỡi anh em, hãy nghe tôi! 14 Si-môn có thuật thế nào lần thứ nhứt, Đức Chúa Trời đã đoái-thương người ngoại, đặng từ đó lấy ra một dân để dâng cho danh Ngài. 15 Đều đó phù-hiệp với lời các đấng tiên-tri, vì có chép rằng: 16 «Rồi đó, ta sẽ trở lại, dựng lại đền-tạm của vua Đa-vít bị đổ nát; ta sẽ sửa sự hư-nát đền đó lại mà gây-dựng lên; 17 hầu cho những người sót lại và mọi dân cầu-khẩn danh ta đều tìm Chúa. Chúa là Đấng làm nên những việc nầy có phán như vậy»; 18 từ trước vô-cùng Ngài đã thông-biết những việc đó. 19 Vậy, theo ý tôi, thật chẳng nên khuấy-rối những người ngoại trở về cùng Đức Chúa Trời; 20 song khá viết thơ dặn họ kiêng-giữ cho khỏi sự ô-uế của thần-tượng, (a) sự tà-dâm, sự ăn thịt thú vật chết ngột và huyết. 21 Vì trải bao nhiêu đời nay, trong mỗi thành vẫn có người giảng luật-pháp Môi-se, bởi mọi ngày Sa-bát, trong các nhà hội người ta có đọc luật ấy.

22 Kế đó, các sứ-đồ và trưởng-lão cùng cả Hội-thánh bèn quyết-định sai những người được chọn ở nơi mình đi với Phao-lô và Ba-na-ba đến thành An-ti-ốt. Ấy là Giu-đe, cũng gọi là Ba-sa-ba, và Si-la, là hai người đứng đầu trong hàng anh em; 23 rồi giao cho hai người bức thơ như sau nầy:

Các sứ-đồ, trưởng-lão và anh em gởi lời chào-thăm anh em trong những người ngoại tại thành An-ti-ốt, trong xứ Sy-ri và xứ Si-li-si! 24 Bởi từng nghe có một vài người trong vòng chúng ta, chẳng lãnh mạng-lịnh nào nơi chúng ta, tự lấy lời mình khuấy-rối, và biến-loạn lòng các ngươi nữa, 25 nên chúng ta đồng lòng quyết ý chọn những người thay

(a) Sự ô-uế của thần-tượng nghĩa là của cúng các thần giả.

https://tieulun.hopto.org

mặt sai đi cùng kẻ rất yêu-dấu của chúng ta là Ba-na-ba và Phao-lô, mà đến nơi các ngươi ; 26 hai người nầy vốn đã liều thân vì danh Đức Chúa Jêsus-Christ là Chúa chúng ta. 27 Vậy chúng ta đã sai Giu-đe và Si-la đến, để nói miệng với anh em về việc đó: 28 ấy là Đức Thánh-Linh và chúng ta đã ưng rằng chẳng gán gánh nặng nào khác cho anh em ngoài những đều cần dùng, 29 tức là anh em phải kiêng ăn của cúng thần-tượng, huyết, thú-vật chết ngột, và chớ tà-dâm ; ấy là mọi đều mà anh em khá kiêng-giữ lấy vậy. Kính chúc bình-an!

30 Vậy, khi các người đó đã từ-giã Hội-thánh, xuống thành An-ti-ốt, nhóm hết thảy anh em lại, và trao thơ cho. 31 Người ta đọc thơ, thảy đều mừng-rỡ vì được lời yên-ủi. 32 Giu-đe và Si-la chính là kẻ tiên-tri, cũng lấy nhiều lời giảng mà khuyên-bảo, và giục lòng anh em mạnh-mẽ. 33 Khỏi ít lâu, anh em chúc các người đó bình-an mà cho về cùng những người đã sai đến. (a)

Phao-lô và Ba-na-ba phân-rẽ nhau

35 Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba ở lại tại thành An-ti-ốt, giảng Tin-lành và dạy đạo Chúa với nhiều người khác. 36 Sau ít lâu, Phao-lô nói với Ba-na-ba rằng : Chúng ta hãy trở lại thăm hết thảy anh em trong các thành mà chúng ta trước đã giảng đạo Chúa, xem thử ra thể nào. 37 Ba-na-ba muốn đem theo Giăng cũng gọi là Mác. 38 Nhưng Phao-lô không có ý đem Mác đi với, vì người đã lìa hai người trong xứ Bam-phi-ly, chẳng cùng đi làm việc với. 39 Nhơn đó có sự cãi-lẫy nhau dữ-dội, đến nỗi hai người phân-rẽ nhau, và Ba-na-ba đem Mác cùng xuống thuyền vượt qua đảo Chíp-rơ. 40 Còn Phao-lô, sau khi đã chọn Si-la, và nhờ anh em giao-phó mình cho ân-điển Chúa, thì khởi đi. 41 Người trải qua xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, làm cho các Hội-thánh được vững-bền.

Phao-lô đem Ti-mô-thê theo

16 1 Phao-lô tới thành Đẹt-bơ và thành Lít-trơ. Nơi đó, có một môn-đồ tên là Ti-mô-thê, con của một người đờn-bà Giu-đa đã tin, còn cha thì người Gờ-réc. 2 Anh em ở thành Lít-trơ và thành Y-cô-ni đều làm chứng tốt về người. 3 Phao-lô muốn đem người theo ; bởi cớ những người Giu-đa ở trong các nơi đó, nên Phao-lô lấy người và làm phép cắt-bì cho, vì hết thảy đều biết cha Ti-mô-thê là người Gờ-réc. 4 Hễ ghé qua thành nào, hai người cũng dặn-biểu phải giữ mấy lề-luật mà sứ-đồ và trưởng-lão tại thành Giê-ru-sa-lem lập ra. 5 Ấy vậy, các

(a) Có mấy bản thêm câu 34 rằng : Nhưng mà Si-la thì quyết ở lại thành An-ti-ốt.

https://tieulun.hopto.org

Hội-thánh được vững-vàng trong đức-tin, và số người càng ngày càng thêm lên.

6 Đoạn, trải qua xứ Phi-ri-gi và đất Ga-la-ti, vì Đức Thánh-Linh đã cấm truyền đạo trong cõi A-si. 7 Tới gần xứ My-si rồi, hai người sắm-sửa vào xứ Bi-thi-ni; nhưng Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus không cho phép, 8 bèn kíp qua khỏi xứ My-si, và xuống thành Trô-ách.

Phao-lô qua xứ Ma-xê-đoan

9 Đương ban đêm, Phao-lô thấy một điềm-lạ; có một người Ma-xê-đoan đứng trước mặt mình, nài xin rằng: Hãy qua xứ Ma-xê-đoan mà cứu-giúp chúng tôi. 10 Phao-lô vừa thấy điềm-lạ đó rồi, chúng ta liền tìm cách qua xứ Ma-xê-đoan, vì đã định rằng Đức Chúa Trời gọi chúng ta rao-truyền Tin-lành ở đó.

Ở tại thành Phi-líp. — Ly-đi trở về đạo

11 Vậy, chúng ta từ thành Trô-ách đi thuyền thẳng đến đảo Sa-mô-tra-xơ; bữa sau, đến thành Nê-a-bô-li; 12 từ nơi đó, chúng ta tới thành Phi-líp, là thành thứ nhứt của tỉnh Ma-xê-đoan, và là thuộc-địa nước Rô-ma. Chúng ta ở tạm đó vài ngày. 13 Đến ngày Sa-bát, chúng ta ra ngoài cửa thành, đến gần bên sông, là nơi chúng ta tưởng rằng người ta nhóm lại đặng cầu-nguyện; chúng ta ngồi xong, giảng cho những đờn-bà đã nhóm lại. 14 Có một người trong bọn đó nghe chúng ta, tên là Ly-đi, quê ở thành Thi-a-ti-rơ, làm nghề buôn hàng sắc tía, vẫn kính-sợ Đức Chúa Trời. Chúa mở lòng cho người, đặng chăm-chỉ nghe lời Phao-lô nói. 15 Khi người đã chịu phép báp-têm với người nhà mình rồi, thì xin chúng ta rằng: Nếu các ông đã đoán tôi là trung-thành với Chúa, thì hãy vào nhà tôi, mà ở lại đó; rồi người ép mời vào.

Phao-lô và Si-la bị bỏ tù. — Người đề-tao trở về đạo

16 Một ngày kia, chúng ta đi cầu-nguyện, gặp một đứa đầy-tớ gái bị quỉ Phi-tôn (a) ám vào, hay bói-khoa, làm lợi lớn cho chủ nó. 17 Nó theo Phao-lô và chúng ta, mà kêu-la rằng: Những người đó là đầy-tớ của Đức Chúa Trời rất cao, rao-truyền cho các người đạo cứu-rỗi. 18 Trong nhiều ngày nó cứ làm vậy, nhưng Phao-lô lấy làm cực lòng, xây lại nói cùng quỉ rằng: Ta nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ mà truyền mầy ra khỏi người đờn-bà nầy. Chính giờ đó, quỉ liền ra khỏi. 19 Song le các chủ nàng thấy mình chẳng còn trông được lợi-lộc nữa, bèn bắt Phao-lô và Si-la, kéo đến nơi công-sở, trước mặt các quan, 20 rồi điệu đến các thượng-quan, mà thưa rằng: Những người nầy làm rối-loạn thành ta; ấy là người Giu-da, 21 dạy-dỗ các thói-tục mà chúng ta chẳng nên

(a) Phi-tôn tức là ma-quỉ hay bói-khoa.

https://tieulun.hopto.org

nhận lấy, hoặc vâng theo, vì chúng ta là người Rô-ma.
22 Đoàn dân cũng nổi lên nghịch cùng hai người, và khi các thượng-quan khiến xé áo hai người ra rồi, bèn truyền đánh đòn. 23 Sau khi người ta đánh nhiều đòn rồi, thì bỏ vào ngục, dặn người đề-lao phải canh-giữ cho nghiêm-nhặt. 24 Được lịnh đó, đề-lao bỏ hai người vào ngục tối và tra chơn vào cùm.

25 Lối nửa đêm, Phao-lô và Si-la đương cầu-nguyện, hát ngợi-khen Đức Chúa Trời; và những tù-phạm đều nghe.
26 Thình-lình, có cơn động-đất rất lớn, đến nỗi nền ngục rúng-động; cùng một lúc, các cửa mở ra, xiềng tù-phạm thảy đều tháo cả. 27 Người đề-lao giựt mình thức dậy, thấy các cửa ngục đều mở, tưởng tù đã trốn hết, bèn rút gươm, toan giết mình. 28 Nhưng Phao-lô kêu người lớn tiếng rằng: Chớ làm hại mình; chúng ta đều còn cả đây. 29 Người đề-lao bèn kêu lấy đèn, chạy lại, run-sợ lắm, gieo mình nơi chơn Phao-lô và Si-la. 30 Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi rằng: Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi? 31 Hai người trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa Jêsus, thì ngươi và cả nhà đều sẽ được cứu-rỗi. 32 Hai người truyền đạo Đức Chúa Trời cho người, và cho những kẻ ở nhà người nữa. 33 Trong ban đêm, chính giờ đó, người đề-lao đem hai người ra rửa các thương-tích cho; rồi tức thì người và mọi kẻ thuộc về mình đều chịu phép báp-têm. 34 Đoạn, người đề-lao mời hai người lên nhà mình, đặt bàn, và người với cả nhà mình đều mừng-rỡ vì đã tin Đức Chúa Trời.

35 Đến sáng, thượng-quan sai lính nói cùng người đề-lao rằng: Hãy thả các người ấy đi.
36 Người trình lời đó cùng Phao-lô rằng: Các thượng-quan đã khiến truyền cho tôi thả các ông; vậy, hãy ra, và xin đi cho bình-yên. 37 Nhưng Phao-lô nói cùng lính rằng: Chúng ta vốn là quốc-dân Rô-ma, khi chưa định tội, họ đã đánh đòn chúng ta giữa thiên-hạ, rồi bỏ vào ngục; nay họ lại thả lén chúng ta ư! Đều đó không được. Chính các quan phải tới đây mà thả chúng ta mới phải! 38 Các thượng-quan nghe lính trình lại bấy nhiêu lời, biết hai người đó là người Rô-ma, thì sợ-hãi. 39 Họ bèn đến nói với hai người, thả đi, và xin lìa khỏi thành. 40 Khi ra ngục rồi, hai sứ-đồ vào nhà Ly-đi, thăm và khuyên-bảo anh em, rồi đi.

Phao-lô tại thành Tê-sa-lô-ni-ca

17 1 Phao-lô và Si-la đi ngang qua thành Am-phi-bô-lít và thành A-bô-lô-ni, rồi tới thành Tê-sa-lô-ni-ca, ở đó người Giu-đa có một nhà hội. 2 Phao-lô tới nhà hội theo thói quen mình, và

https://tieulun.hopto.org

trong ba ngày Sa-bát biện-luận với họ, 3lấy Kinh-thánh cắt nghĩa và giải tỏ-tường về Đấng Christ phải chịu thương-khó, rồi từ kẻ chết sống lại. Người nói rằng Đấng Christ nầy, tức là Đức Chúa Jêsus mà ta rao-truyền cho các ngươi. 4Trong bọn họ có một vài người được khuyên-dỗ nối theo Phao-lô và Si-la, lại cũng có rất nhiều người Gờ-réc vẫn kính-sợ Đức Chúa Trời, và mấy người đờn-bà sang-trọng trong thành nữa. 5Nhưng người Giu-đa đầy lòng ghen-ghét, rủ mấy đứa hoang-đàng nơi đường phố, xui-giục đoàn dân gây loạn trong thành. Chúng nó xông vào nhà của Gia-sôn, tìm bắt Phao-lô và Si-la đặng điệu đến cho dân-chúng. 6Tìm không được, bèn kéo Gia-sôn và mấy người anh em đến trước mặt các quan án trong thành, mà la lên rằng: Kìa những tên nầy đã gây thiên-hạ nên loạn-lạc, nay có đây, 7và Gia-sôn đã chứa chúng! Chúng nó hết thảy đều là đồ nghịch mạng Sê-sa, vì nói rằng có một vua khác, là Jêsus. 8Bấy nhiêu lời đó làm rối-động đoàn dân và các quan án. 9Song khi các quan án đòi Gia-sôn và các người khác bảo-lãnh rồi, thì tha cho ra.

Phao-lô tại Bê-rê

10Tức thì, trong ban đêm, anh em khiến Phao-lô và Si-la đi đến thành Bê-rê. Đến nơi rồi, thì vào nhà hội người Giu-đa. 11Những người nầy có ý hẳn-hoi hơn người Tê-sa-lô-ni-ca, đều sẵn lòng chịu lấy đạo, ngày nào cũng tra xem Kinh-thánh, để xét lời giảng có thật chăng. 12Trong bọn họ có nhiều người tin theo, với mấy người đờn-bà Gờ-réc sang-trọng, và đờn-ông cũng khá đông. 13Nhưng khi người Giu-đa ở thành Tê-sa-lô-ni-ca hay Phao-lô cũng truyền đạo Đức Chúa Trời tại thành Bê-rê, bèn đến đó để rải sự xao-xiến rối-loạn trong dân-chúng. 14Tức thì, anh em khiến Phao-lô đi phía biển, còn Si-la với Ti-mô-thê ở lại thành Bê-rê. 15Những người dẫn Phao-lô đưa người đến thành A-thên; rồi trở về, đem lịnh cho Si-la và Ti-mô-thê phải đến cùng người cho gấp.

Phao-lô tại A-thên

16Pho-lô đương đợi hai người tại thành A-thên, động lòng tức giận, vì thấy thành đều đầy những thần-tượng. 17Vậy, người biện-luận trong nhà hội với người Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa; lại mỗi ngày, với những kẻ nào mình gặp tại nơi chợ. 18Có mấy nhà triết-học về phái *Epicuriens*(a) và phái *Stoïciens*(b) cũng cãi lẽ với người. Kẻ thì hỏi: Người già mép nầy muốn nói gì đó? Người thì nói: Người dường như giảng về các thần ngoại-quốc (vì Phao-lô

(a) Epicuriens là phái triết-học theo ông Epicurus người Gờ-réc. (b) Stoïciens là phái triết-học theo ông Zênon và ông Chrysippus cũng người Gờ-réc.

https://tieulun.hopto.org

truyền cho chúng về Đức Chúa Jêsus và sự sống lại). 19 Chúng bắt người, đem đến nơi A-rê-ô-ba,(a) mà hỏi rằng: Chúng tôi có thể biết được đạo mới nào mà ông dạy đó chăng? 20 Vì chưng ông giảng cho chúng tôi nghe sự lạ. Chúng tôi muốn biết ý-nghĩa đều đó là gì. 21 Vả, hết thảy người A-thên và người ngoại-quốc ngụ tại thành A-thên chỉ lo nói và nghe việc mới lạ mà thôi.

22 Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa A-rê-ô-ba, nói rằng: Hỡi người A-thên, phàm việc gì ta cũng thấy các ngươi sốt-sắng quá chừng. 23 Vì khi ta trải khắp thành các ngươi, xem-xét khí-vật các ngươi dùng thờ-phượng, thì thấy một bàn-thờ có chạm chữ rằng: THỜ CHÚA KHÔNG BIẾT. Vậy, Đấng các ngươi thờ mà không biết đó, là Đấng ta đương rao-truyền cho. 24 Đức Chúa Trời đã dựng nên thế-giới và mọi vật trong đó, là Chúa của trời đất, chẳng ngự tại đền-thờ bởi tay người ta dựng nên đâu. 25 Ngài cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc Ngài dường như có cần đến sự gì, vì Ngài là Đấng ban sự sống, hơi sống, muôn vật cho mọi loài. 26 Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì-giờ đời người ta cùng giới-hạn chỗ ở, 27 hầu cho tìm-kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho được, dẫu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta. 28 Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có, y như xưa một vài thi-nhơn của các ngươi có nói rằng: Chúng ta cũng là dòng-dõi của Ngài. 29 Vậy, bởi chúng ta là dòng-dõi Đức Chúa Trời, thì chớ nên ngờ rằng Chúa giống như vàng, bạc, hay là đá, bởi công-nghệ và tài-xảo của người ta chạm-trổ nên. 30 Vậy thì, Đức Chúa Trời đã bỏ qua các đời ngu-muội đó, mà nay biểu hết thảy các người trong mọi nơi đều phải ăn-năn, 31 vì Ngài đã chỉ-định một ngày, khi Ngài sẽ lấy sự công-bình đoán-xét thế-gian, bởi người Ngài đã lập, và Đức Chúa Trời đã khiến Người từ kẻ chết sống lại, để làm chứng chắc về đều đó cho thiên-hạ....

32 Khi chúng nghe nói về sự sống lại của kẻ chết, kẻ thì nhạo-báng, người thì nói rằng: Lúc khác chúng ta sẽ nghe ngươi nói về việc đó. 33 Vì vậy, Phao-lô từ giữa đám họ bước ra. 34 Nhưng có mấy kẻ theo người và tin; trong số đó, có Đê-ni, là một quan tòa nơi A-rê-ô-ba, và một người đờn-bà tên là Đa-ma-ri, cùng các người khác.

Phao-lô tại thành Cô-rinh-tô

18 1 Rồi đó, Phao-lô đi khỏi thành A-thên, mà tới thành Cô-rinh-tô. 2 Tại đó,

(a) A-rê-ô-ba là tên một cái đồi, cũng gọi là Mars.

https://tieulun.hopto.org

người gặp một người Giu-đa, tên là A-qui-la, quê ở xứ Bông, mới từ nước Y-ta-li đến đây với vợ mình là Bê-rít-sin, bởi vì vua Cơ-lốt có chỉ truyền mọi người Giu-đa phải lánh khỏi thành Rô-ma ; Phao-lô bèn hiệp với hai người. 3Vì đồng nghề, nên Phao-lô ở nhà hai người mà làm việc chung nhau ; vả, nghề các người đó là may trại. 4Hễ đến ngày Sa-bát, thì Phao-lô giảng-luận trong nhà hội, khuyên-dỗ người Giu-đa và người Gờ-réc.

5Khi Si-la và Ti-mô-thê từ xứ Ma-xê-đoan đến, thì Phao-lô hết lòng chuyên lo về sự giảng-dạy, làm chứng với người Giu-đa rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ. 6Nhưng, vì chúng chống-cự và khinh-dể người, nên người giũ áo mình mà nói rằng : Ước gì máu các ngươi đổ lại trên đầu các ngươi ! Còn ta thì tinh-sạch ; từ đây, ta sẽ đi đến cùng người ngoại. 7Phao-lô ra khỏi đó, vào nhà một người tên là Ti-ti-u Giút-tu, là kẻ kính-sợ Đức Chúa Trời, nhà người giáp với nhà hội. 8Bấy giờ Cơ-rít-bu, chủ nhà hội, với cả nhà mình đều tin Chúa ; lại có nhiều người Cô-rinh-tô từng nghe Phao-lô giảng, cũng tin và chịu phép báp-têm. 9Ban đêm, Chúa phán cùng Phao-lô trong một điềm-lạ rằng : Đừng sợ chi ; song hãy nói và chớ làm thinh ; 10ta ở cùng ngươi, chẳng ai tra tay trên ngươi đặng làm hại đâu ; vì ta có nhiều người trong thành nầy. 11Phao-lô ở lại đó một năm sáu tháng, dạy đạo Đức Chúa Trời trong đám họ.

12Lúc Ga-li-ôn đang làm quan trấn-thủ xứ A-chai, người Giu-đa đồng lòng nổi lên nghịch cùng Phao-lô và kéo người đến tòa-án, 13mà nói rằng : Người nầy xui dân thờ Đức Chúa Trời một cách trái luật-pháp. 14Phao-lô vừa toan mở miệng trả lời, thì Ga-li-ôn nói cùng dân Giu-đa rằng : Hỡi người Giu-đa, giá như về nỗi trái phép hay tội-lỗi gì, thì theo lẽ phải, ta nên nhịn-nhục nghe các ngươi. 15Song nếu biện-luận về đạo-lý, danh-hiệu, hay là luật-pháp riêng của các ngươi, thì hãy tự xử lấy ; ta chẳng khứng xử-đoán những việc đó đâu. 16Người bèn đuổi chúng ra khỏi tòa-án. 17Bấy giờ, chúng bắt Sốt-then, chủ nhà hội, đánh đòn trước tòa-án, nhưng Ga-li-ôn chẳng lo đến việc đó.

Sự đi đến thành Giê-ru-sa-lem

18Phao-lô ở lại thành Cô-rinh-tô ít lâu nữa, rồi từ-giã anh em, xuống thuyền đi với Bê-rít-sin và A-qui-la qua xứ Sy-ri, sau khi đã chịu cạo đầu tại thành Sen-cơ-rê, vì người có lời thề-nguyện. 19Kế đó, ba người tới thành Ê-phê-sô, Phao-lô để đồng-bạn mình lại đó. Còn người, thì vào nhà hội, nói chuyện với những người Giu-đa ; 20song khi chúng xin ở lại lâu hơn nữa, thì người chẳng khứng. 21Người từ-giã các người đó mà rằng : Ví Đức Chúa Trời khứng, thì chuyến khác ta sẽ đến nơi các ngươi ;

https://tieulun.hopto.org

rồi người từ thành Ê-phê-sô mà đi. 22 Khi đổ bộ tại thành Sê-sa-rê rồi, người đi lên thành Giê-ru-sa-lem, chào mừng Hội-thánh, đoạn lại xuống thành An-ti-ốt. 23 Người ở đó ít lâu, rồi lại đi, trải lần-lần khắp trong xứ Ga-la-ti và xứ Phi-ri-gi, làm cho hết thảy môn-đồ đều vững lòng.

A-bô-lô tại Ê-phê-sô và trong xứ A-chai

24 Bấy giờ có một người Giu-đa tên là A-bô-lô, quê tại thành A-léc-xan-tri, là tay khéo nói và hiểu Kinh-thánh, đến thành Ê-phê-sô. 25 Người đã học đạo Chúa ; nên lấy lòng rất sốt-sắng mà giảng và dạy kĩ-càng những đều về Đức Chúa Jêsus, dẫu người chỉ biết phép báp-têm của Giăng mà thôi. 26 Vậy, người khởi-sự giảng cách dạn-dĩ trong nhà hội. Bê-rít-sin và A-qui-la nghe giảng, bèn đem người về với mình, giãi-bày đạo Đức Chúa Trời cho càng kĩ-lưỡng hơn nữa. 27 Người toan sang xứ A-chai, thì anh em giục lòng cho và viết thơ gởi dặn môn-đồ phải tiếp-đãi người tử-tế. Khi tới rồi, người được nhờ ơn Đức Chúa Trời mà bổ-ích cho kẻ đã tin theo. 28 Vì người hết sức bẻ-bác người Giu-đa giữa thiên-hạ, lấy Kinh-thánh mà bày-tỏ rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ.

Phao-lô tại Ê-phê-sô

19 1 Trong khi A-bô-lô ở thành Cô-rinh-tô, Phao-lô đã đi khắp những miền trên, rồi xuống thành Ê-phê-sô, gặp một vài người môn-đồ ở đó. 2 Người hỏi rằng: Từ khi anh em tin, có lãnh được Đức Thánh-Linh chăng ? Trả lời rằng : Chúng tôi cũng chưa nghe có Đức Thánh-Linh nào. Người lại hỏi: Vậy thì anh em đã chịu phép báp-têm nào ? 3 Trả lời rằng: Phép báp-têm của Giăng. 4 Phao-lô bèn nói rằng : Giăng đã làm phép báp-têm về sự ăn-năn tội, mà truyền dân phải tin Đấng sẽ đến sau mình, nghĩa là tin Đức Chúa Jêsus. 5 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn chịu phép báp-têm nhơn danh Đức Chúa Jêsus. 6 Sau khi Phao-lô đã đặt tay lên, thì có Đức Thánh-Linh giáng trên chúng, cho nói tiếng ngoại-quốc và lời tiên-tri. 7 Cộng hết thảy độ mười hai người.

8 Phao-lô vào nhà hội, và trong ba tháng giảng-luận một cách dạn-dĩ ở đó ; giãi-bày những đều về nước Đức Chúa Trời mà khuyên-dỗ các kẻ nghe mình. 9 Song vì có mấy người cứng lòng, từ-chối không tin, gièm-chê đạo Chúa trước mặt dân-chúng, thì người phân-rẽ họ mà nhóm các môn-đồ riêng ra, và dạy-dỗ hằng ngày trong trường-học Ti-ra-nu. 10 Việc đó cứ luôn hai năm, đến nỗi mọi người ở trong cõi A-si, hoặc người Giu-đa hay là người Gờ-réc, đều nghe đạo Chúa. 11 Đức Chúa Trời lại dùng tay Phao-lô làm các phép lạ khác thường, 12 đến nỗi người

https://tieulun.hopto.org

ta lấy khăn và áo đã bận vào mình người mà đề trên các kẻ đau-yếu; thì họ được lành bịnh, và được cứu khỏi quỉ dữ.

Mấy người Giu-đa là thầy trừ quỉ

13 Bấy giờ có mấy thầy trừ quỉ là người Giu-đa đi từ nơi nầy sang chỗ kia, mạo kêu danh Đức Chúa Jêsus trên những kẻ bị quỉ dữ ám, rằng: Ta nhơn Đức Chúa Jêsus nầy, là Đấng mà Phao-lô giảng, đề truyền-khiến chúng bay. 14 Các kẻ làm việc đó là bảy con trai của Sê-va, tức là một người trong bọn thầy tế-lễ cả Giu-đa. 15 Song quỉ dữ đáp lại rằng: Ta biết Đức Chúa Jêsus, và rõ Phao-lô là ai; nhưng các ngươi là kẻ nào? 16 Người bị quỉ dữ ám bèn sấn vào chúng, thắng được hai người trong bọn và hành-hạ dữ lắm, đến nỗi phải trần-truồng và bị thương, trốn ra khỏi nhà. 17 Phàm người Giu-đa và người Gờ-réc nào ở tại thành Ê-phê-sô đều biết việc đó, thì sợ-hãi, và danh Đức Chúa Jêsus được tôn-trọng. 18 Phần nhiều kẻ đã tin, đến xưng tội và tỏ ra việc mình đã làm. 19 Có lắm người trước theo nghề phù-pháp đem sách-vở mình đốt trước mặt thiên-hạ; người ta tính giá sách đó, cộng là năm muôn đồng bạc. 20 Ấy vậy, nhờ quyền-phép của Chúa, đạo bèn đồn ra, càng ngày càng được thắng.

Đê-mê-triu gây loạn

21 Các việc đó rồi, Phao-lô toan đi ngang qua xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai đặng đến thành Giê-ru-sa-lem. Người nói rằng: Khi ta đã thăm thành đó rồi, cũng phải thăm thành Rô-ma nữa. 22 Người bèn sai hai người giúp-đỡ mình là Ti-mô-thê và Ê-rát sang xứ Ma-xê-đoan, song chính người còn ở lại trong cõi A-si ít lâu nữa.

23 Lúc đó, có sự loạn lớn sanh ra vì cớ đạo Tin-lành. 24 Một người thợ bạc kia, tên là Đê-mê-triu, vốn dùng bạc làm khám nữ-thần Đi-anh, sinh nhiều lợi cho thợ làm công, 25 bèn nhóm những thợ đó và kẻ đồng-nghiệp lại, mà nói rằng: Hỡi bạn ta, các ngươi biết sự thạnh-lợi chúng ta sanh bởi nghề nầy; 26 các ngươi lại thấy và nghe nói, không những tại thành Ê-phê-sô thôi, gần suốt hết cõi A-si nữa, rằng tên Phao-lô nầy đã khuyên-dỗ và trở lòng nhiều người, mà nói rằng các thần bởi tay người ta làm ra chẳng phải là chúa. 27 Chúng ta chẳng những sợ nghề-nghiệp mình phải bị gièm-chê, lại cũng e rằng đền-thờ của đại-nữ-thần Đi-anh bị khinh-dể nữa, và nữ-thần ta bị tiêu-diệt về sự linh-hiển mà cõi A-si cùng cả thế-giới đều tôn-kính chăng. 28 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn nổi giận lắm, cất tiếng kêu rằng: Lớn thay là nữ-thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!

29 Cả thành thảy đều rối-loạn; chúng đồng lòng đến rạp-hát, kéo theo mình Gai-út, A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan, bạn đồng đi với Phao-lô. 30 Phao-lô muốn

https://tieulun.hopto.org

chính mình ra mặt trước dân-chúng, nhưng môn-đồ chẳng cho. 31 Cũng có mấy quan lớn xứ A-si, là bạn-hữu người, sai đến xin người chớ đi tới rạp-hát. 32 Người thì reo lên thể nầy, kẻ thì la lên thể khác ; vì trong hội om-sòm, phần nhiều người cũng không biết vì cớ nào mình nhóm lại. 33 Chúng bèn kéo A-léc-xan-đơ từ trong đám đông ra, và người Giu-đa xô người ra đứng trước ; người bèn lấy tay ra dấu, muốn nói cùng dân-chúng để binh-vực bọn mình. 34 Nhưng vừa khi đoàn-dân nhận người là người Giu-đa, thì kêu rập lên ước trong hai giờ, rằng : Lớn thay là nữ-thần Đi-anh của người Ê-phê-sô !

35 Bấy giờ, có người thơ-ký thành-phố dẹp yên đoàn dân, nói rằng : Hỡi người Ê-phê-sô, há có ai chẳng biết thành Ê-phê-sô là kẻ canh-giữ đền-thờ nữ-thần lớn Đi-anh và tượng thần ấy đã từ trên trời giáng xuống sao ? 36 Bởi đều đó thật chối-cãi chẳng nổi, nên các ngươi khá ở yên, đừng làm sự gì vội-vã. 37 Vì những tên mà các ngươi đã kéo đến đây, chẳng phải mắc tội hoặc phạm đến của thánh, hay là lộng-ngôn với nữ-thần các ngươi đâu. 38 Vậy, nếu Đê-mê-triu và các thợ làm công ở với người có cần kiện-cáo ai, thì đã có ngày xử-đoán và quan trấn-thủ ; mặc họ kiện-cáo nhau. 39 Vì bằng các ngươi có nài việc khác nữa, thì khá quyết-định việc đó trong hội-đồng theo phép. 40 Vì e cho chúng ta bị hạch về sự dấy-loạn xảy ra ngày hôm nay, không thể tìm lẽ nào để bình-vực sự nhóm-họp nầy. 41 Người nói bấy nhiêu lời, bèn cho chúng về.

Phao-lô tại xứ Ma-xê-đoan và xứ Gờ-réc

20 1 Khi sự rối-loạn yên rồi, Phao-lô với các môn-đồ đến, khuyên-bảo xong, thì từ-giã mà đi đến xứ Ma-xê-đoan. 2 Người trải khắp trong miền nầy, dùng nhiều lời khuyên-bảo các tín-đồ ; rồi tới nước Gờ-réc, 3 ở đó ba tháng. Lúc gần xuống thuyền qua xứ Sy-ri, thì người Giu-đa lập kế hại người, nên người định trải qua xứ Ma-xê-đoan mà trở về. 4 Sô-ba-tê, con Bi-ru, quê thành Bê-rê, cùng đi với người, lại có A-ri-tạc và Sê-cun-đu quê thành Tê-sa-lô-ni-ca, Gai-út quê thành Đẹt-bơ và Ti-mô-thê, Ti-chi-cơ và Trô-phim đều quê ở cõi A-si. 5 Những người nầy đi trước, đợi chúng ta tại thành Trô-ách. 6 Còn chúng ta, khi những ngày ăn bánh không men qua rồi, thì xuống thuyền tại thành Phi-líp, trong năm ngày gặp nhau tại thành Trô-ách, rồi chúng ta ở lại đó bảy ngày.

Phao-lô tại thành Trô-ách

7 Ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, chúng ta đang nhóm lại để

https://tieulun.hopto.org

bẻ bánh ; Phao-lô phải đi ngày mai, nên người nói chuyện với các môn-đồ, và cứ giảng luôn cho đến nửa đêm, 8có nhiều đèn trong phòng cao mà chúng ta đương nhóm lại. 9Một gã tuổi trẻ tên là Ơ-tích, ngồi trên cửa sổ, ngủ gục trong khi Phao-lô giảng rất dài ; và bị ngủ mê quá, nên từ tầng lầu thứ ba té xuống, lúc đỡ dậy đã thấy chết rồi. 10Nhưng, Phao-lô bước xuống, nghiêng mình trên người, ôm lấy mà nói rằng : Chớ bối-rối, linh-hồn còn ở trong người. 11Phao-lô lại trở lên, bẻ bánh mà ăn ; giảng-luận lâu cho đến sáng mới đi. 12Còn gã tuổi trẻ người ta đem đi, thì được sống, sự ấy làm cho mọi người đều được yên-ủi lắm.

Phao-lô đi đến thành Mi-lê

13Còn chúng ta, thì đi trước, chạy thuyền đến thành A-sốt, là nơi chúng ta phải gặp Phao-lô ; người đã định vậy, vì muốn đi bộ. 14Chúng ta gặp người tại thành A-sốt, bèn đem người đi với, cùng đến thành Mi-ti-lên. 15Rồi đi từ nơi đó, vẫn theo đường biển, ngày mai đến ngang đảo Chi-ô. Qua ngày sau, chúng ta ghé vào thành Sa-mốt, cách một ngày nữa, thì tới thành Mi-lê. 16Vì Phao-lô đã quyết-định đi qua trước thành Ê-phê-sô, song không dừng lại tại đó, e cho chậm-trễ trong cõi A-si. Người vội đi đặng có thể đến thành Giê-ru-sa-lem kịp ngày lễ Ngũ-tuần.

Lời Phao-lô giảng cho các mục-sư ở thành Ê-phê-sô

17Bấy giờ, Phao-lô sai người ở thành Mi-lê đi tới thành Ê-phê-sô, mời các trưởng-lão trong Hội-thánh đến. 18Khi các người ấy đã nhóm cùng người, người nói rằng : Từ ngày tôi mới đến cõi A-si, hằng ăn-ở luôn với anh em cách nào, anh em vẫn biết, 19tôi hầu việc Chúa cách khiêm-nhường, phải nhiều nước mắt, và ở giữa sự thử-thách mà người Giu-đa đã lập mưu hại tôi. 20Anh em biết tôi chẳng trễ-nải rao-truyền mọi đều ích-lợi cho anh em, chẳng giấu đều chi hết, lại biết tôi đã dạy anh em hoặc giữa công-chúng, hoặc từ nhà nầy sang nhà kia, 21giảng cho người Giu-đa như cho người Gô-réc về sự ăn-năn đối với Đức Chúa Trời, và đức-tin trong Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta.

22Kìa, nay bị Đức Thánh-Linh ràn-buộc, tôi đi đến thành Giê-ru-sa-lem, chẳng biết đều chi sẽ xảy đến cho tôi ở đó ; 23duy Đức Thánh-Linh đã bảo trước cho tôi rằng từ thành nầy sang thành khác dây xích và hoạn-nạn đương đợi tôi đó. 24Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quí, miễn chạy cho xong việc đua tôi và chức-vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Jêsus, để mà làm chứng về Tin-lành của ơn Đức Chúa Trời. 25Hiện bây giờ, tôi biết rằng giữa anh em mà tôi đã ghé qua giảng về nước Đức Chúa Trời, thì chẳng

https://tieulun.hopto.org

có một ai sẽ thấy mặt tôi nữa.
26 Nên bữa nay tôi nói quyết
trước mặt các anh em rằng tôi
tinh-sạch về huyết anh em hết
thảy. 27 Vì tôi không trễ-nải một
chút nào để tỏ ra cho biết hết
thảy ý-muốn của Đức Chúa Trời.
28 Anh em hãy giữ lấy mình,
và luôn cả bầy mà Đức Thánh
Linh đã lập anh em làm kẻ coi-
sóc, để chăn Hội-thánh của Đức
Chúa Trời, mà Ngài đã mua
bằng chính huyết mình. 29 Còn
tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ
có muông-sói dữ-tợn xen vào
trong vòng anh em, chẳng tiếc
bầy đâu ; 30 lại giữa anh em,
cũng sẽ có những người nói lời
hung-ác dấy lên, ráng sức dỗ
môn-đồ theo họ. 31 Vậy, hãy
tỉnh-thức, nhớ lại rằng trong ba
năm hằng đêm và ngày, tôi
hằng chảy nước mắt ra mà
khuyên-bảo cho mọi người luôn.
32 Bây giờ, tôi giao-phó anh em
cho Đức Chúa Trời và cho đạo
của ơn Ngài, là giao-phó cho
Đấng có thể gây-dựng, và ban
gia-tài cho anh em chung với hết
thảy những người được nên
thánh. 33 Tôi chẳng ham bạc,
vàng, hay là áo-xống của ai hết.
34 Chính anh em biết rằng hai
bàn tay nầy đã làm ra sự cần-
dùng của tôi và của đồng-bạn
tôi. 35 Tôi từng bày-bảo luôn
cho anh em rằng phải chịu khó
làm việc như vậy, để giúp-đỡ
người yếu-đuối, và nhớ lại lời
chính Đức Chúa Jêsus có phán
rằng : Ban cho thì có phước
hơn là nhận-lãnh.

36 Phao-lô nói lời đó xong,
bèn quì xuống và cầu-nguyện
với hết thảy các người ấy. 37 Ai
nấy đều khóc lắm, ôm lấy cổ
Phao-lô mà hôn, 38 lấy làm buồn-
bực nhứt là vì nghe người nói
rằng anh em sẽ chẳng thấy mặt
mình nữa. Đoạn, đưa người
xuống tàu.

Phao-lô tại thành Ty-rơ

21 1 Chúng ta phân-rẽ các
người đó xong, bèn
xuống tàu, đi thẳng đến thành
Cốt, ngày hôm sau tới thành
Rô-đơ, và từ đó đến thành Ba-
ta-ra. 2 Ở đó gặp một chiếc tàu,
đương buồm chạy qua xứ Phê-
ni-xi ; chúng ta bèn xuống đi.
3 Thấy đảo Chíp-rơ, thì tránh
bên hữu, cứ theo đường đến xứ
Sy-ri, đậu tại thành Ty-rơ, vì
tàu phải cất hàng-hóa tại đó.
4 Chúng ta đi tìm được các môn-
đồ rồi, bèn ở lại với họ bảy
ngày. Các môn-đồ chịu Đức
Thánh-Linh cảm-động, dặn
Phao-lô chớ lên thành Giê-ru-sa-
lem. 5 Nhưng, khi kỳ tạm-trú
chúng ta đã qua, thì lại đi ; cả
môn-đồ với vợ con đều tiễn
chúng ta ra đến ngoài thành, ai
nấy đều quì xuống trên bờ, cùng
nhau cầu-nguyện, 6 rồi từ-giã
nhau. Đoạn, chúng ta xuống
tàu ; môn-đồ trở về nhà.

Phao-lô tại Bê-tô-lê-mai
và Sê-sa-rê

7 Còn chúng ta đi hết đường
thủy, thì ở thành Ty-rơ sang

https://tieulun.hopto.org

thành Bê-tô-lê-mai, chào-thăm anh em và ở lại với họ một ngày. 8 Ngày mai, chúng ta ở nơi đó đi, đến thành Sê-sa-rê; vào nhà Phi-lip, là người giảng Tin-lành, một trong bảy thầy phó-tế, rồi ở lại đó. 9 Người có bốn con gái đồng-trinh, hay nói tiên-tri. 10 Chúng ta ở đó đã mấy ngày, có một người tiên-tri tên là A-ga-bu ở xứ Giu-đê xuống. 11 Người đến thăm chúng ta, rồi lấy dây-lưng của Phao-lô trói chơn tay mình, mà nói rằng: Này là lời Đức Thánh-Linh phán: Tại thành Giê-ru-sa-lem, dân Giu-đa sẽ trói người có dây-lưng nầy như vậy, mà nộp trong tay người ngoại-đạo. 12 Khi đã nghe bấy nhiêu lời, thì các tín-đồ nơi đó và chúng ta đều xin Phao-lô đừng lên thành Giê-ru-sa-lem. 13 Nhưng người trả lời rằng: Anh em làm chi mà khóc-lóc cho nao lòng tôi? Vì phần tôi sẵn lòng chẳng những để bị trói thôi, lại cũng sẵn lòng vì danh Đức Chúa Jêsus chịu chết tại thành Giê-ru-sa-lem nữa. 14 Người chẳng khứng chịu khuyên-dỗ, thì chúng ta không ép nữa, mà nói rằng: Xin cho ý-muốn của Chúa được nên!

Phao-lô tại thành Giê-ru-sa-lem

15 Qua những ngày đó, chúng ta sắm-sửa, rồi lên thành Giê-ru-sa-lem. 16 Có mấy người môn-đồ ở thành Sê-sa-rê cũng đến đó với chúng ta, dẫn chúng ta vào nhà tên Ma-na-sôn kia, quê ở Chíp-rơ, là một môn-đồ lâu nay, và người cho chúng ta trọ tại nhà mình. 17 Chúng ta đến thành Giê-ru-sa-lem, thì anh em vui-mừng tiếp-rước.

18 Bữa sau, Phao-lô đi với chúng ta tới nhà Gia-cơ; có hết thảy các trưởng-lão nhóm-họp tại đó. 19 Phao-lô chào-mừng các người đó rồi, bèn thuật lại từng điều mọi sự Đức Chúa Trời đã bởi chức-vụ mình làm ra trong người ngoại. 20 Các người ấy nghe vậy thì ngợi-khen Đức Chúa Trời. Đoạn, nói cùng người rằng: Anh ơi, anh thấy biết mấy vạn người Giu-đa đã tin, và hết thảy đều sốt-sắng về luật-pháp. 21 Vả, chúng đã hay rằng anh dạy các người Giu-đa ở trong các dân ngoại rằng phải từ-bỏ Môi-se, chớ nên làm phép cắt-bì cho con mình, hay là ăn-ở theo thói-tục mình nữa. 22 Vậy, khá lo-liệu làm sao? Chắc rằng dân-chúng sẽ nhóm lại; vì hẳn sẽ biết rằng anh đã tới rồi. 23 Nên, hãy làm theo như chúng tôi sẽ nói cho anh: Chúng tôi đây có bốn người đều mắc lời thề; 24 hãy đem bốn người đó cùng đi, làm lễ tinh-sạch cho mình luôn với họ, và hãy chịu tiền họ phải trả để cạo đầu. Vậy thì ai nấy sẽ biết mọi tin đồn về anh đều chẳng thật, song rõ anh cũng ăn-ở theo luật-pháp vậy. 25 Còn người ngoại đã tin, chúng tôi có viết thơ cho họ về điều chúng tôi đã định: là chỉ phải kiêng ăn của cúng thần-tượng, huyết và thú-vật

https://tieulun.hopto.org

chết ngột, cùng chở gian-dâm. 26 Phao-lô bèn đem bốn người cùng đi, vừa đến ngày sau, làm lễ tinh-sạch cùng họ, rồi vào trong đền-thờ, đặng tỏ ra ngày nào kỳ tinh-sạch sẽ trọn, và dâng của-lễ về mỗi người trong bọn mình.

Phao-lô bị bắt

27 Khi bảy ngày gần trọn, thì các người Giu-đa, quê A-si, thấy Phao-lô trong đền-thờ, bèn xui cả đoàn dân dấy loạn, rồi bắt người, 28 mà kêu lên rằng: Hỡi các người Y-sơ-ra-en, hãy đến giúp với! Kìa, người nầy giảng-dạy khắp thiên-hạ, nghịch cùng dân, nghịch cùng luật-pháp và nghịch cùng chốn nầy nữa, đến đỗi hắn dẫn người Gờ-réc vào trong đền-thờ, và làm cho nơi thánh nầy bị ô-uế. 29 Số là, chúng trước đã thấy Trô-phim, người Ê-phê-sô, ở với Phao-lô tại trong thành-phố, nên ngờ rằng Phao-lô đã dẫn người vào đền-thờ. 30 Cả thành đều xôn-xao, dân-chúng chạy nhóm lại đoàn đông, bắt Phao-lô, kéo ra khỏi đền-thờ, tức thì các cửa đều đóng lại.

31 Chúng đương tìm phương giết người, thì tiếng đồn đến quan quản-cơ rằng cả thành Giê-ru-sa-lem đều xôn-xao. 32 Người lập-tức bắt quân-lính và cai-đội kéo đến nơi chúng. Vừa thấy quản-cơ và quân-lính, thì chúng thôi, không đánh Phao-lô nữa. 33 Quản-cơ bèn tới gần, bắt người rồi truyền lấy hai cái xích xích lại; đoạn, hỏi người là ai, và đã làm việc gì. 34 Trong đoàn dân, kẻ reo lên thể nầy, người la lên thể khác; nhơn sự rối-loạn, người không biết được chắc, nên dạy điệu về đồn. 35 Lúc Phao-lô bước lên thềm, quân-lính phải khiêng người đi, bởi cớ đoàn dân hung-bạo lắm. 36 Vì có đám dân theo sau đông mà kêu rằng: Hãy giết đi!

37 Lúc Phao-lô vào đồn, thì nói với quản-cơ rằng: Tôi có phép nói với ông đôi điều chăng? Quản-cơ trả lời rằng: Ngươi biết nói tiếng Gờ-réc sao? 38 Vậy thì ngươi hẳn chẳng phải là người Ê-díp-tô kia, ngày trước đã gây loạn, kéo bốn ngàn kẻ cướp vào nơi đồng vắng hay sao? 39 Phao-lô trả lời rằng: Tôi là người Giu-đa, vốn ở thành Tạt-sơ, công-dân của một thành trong xứ Si-li-si tức là thành có danh-tiếng; xin hãy cho phép tôi nói với chúng-dân. 40 Được phép rồi, Phao-lô đứng trên thềm, giơ tay ra giấu cho dân. Đâu đó yên-lặng, người bèn nói tiếng Hê-bơ-rơ mà rằng:

Lời Phao-lô giảng cho người Giu-đa

22 1 Hỡi các anh các cha, hãy nghe đều tôi đương nói với đề binh-vực mình. 2 Khi chúng nghe người nói tiếng Hê-bơ-rơ, thì càng châm-chỉ bội

https://tieulun.hopto.org

phần. Người bèn nói rằng:
3 Tôi là người Giu-đa, sanh tại
thành Tạt-sơ, trong xứ Si-li-si,
nhưng nuôi tại đây, trong thành
nầy, học nơi chơn Ga-ma-li-en,
đúng theo trong luật-pháp của
tổ-phụ chúng ta. Vốn tôi đầy
lòng sốt-sắng vì Đức Chúa Trời,
cũng như các ngươi hôm nay
vậy. 4 Tôi từng bắt-bớ phe nầy
cho đến chết, bắt kỳ đờn-ông
đờn-bà, đều xiềng lại và bỏ tù:
5 về đều đó, thầy cả thượng-
phẩm cùng cả hội-đồng trưởng-
lão đều làm chứng cho tôi; vì
bởi những người đó mà tôi nhận
được các thơ gởi cho anh em
thành Đa-mách, là nơi tôi toan
đi, đặng bắt trói những người
ở đó dẫn về thành Giê-ru-sa-lem
để xử-phạt.

6 Vả, lúc tôi đương đi đường,
gần đến thành Đa-mách, độ ban
trưa, thình-lình có ánh sáng lớn,
từ trên trời giáng xuống, soi
sáng chung-quanh mình tôi.
7 Tôi té xuống đất, và nghe có
tiếng phán cùng tôi rằng: Hỡi
Sau-lơ, Sau-lơ, làm sao ngươi
bắt-bớ ta? 8 Tôi trả lời rằng:
Lạy Chúa, Chúa là ai? Ngài
phán: Ta là Jêsus ở Na-xa-rét
mà ngươi đương bắt-bớ đây.
9 Những kẻ đi với tôi thấy ánh
sáng rõ-ràng, nhưng chẳng nghe
tiếng của Đấng phán cùng tôi.
10 Tôi bèn thưa: Lạy Chúa, tôi
phải làm chi? Chúa đáp rằng:
Hãy chờ đậy, đi đến thành Đa-
mách, ở đó người ta sẽ nói mọi
đều đã truyền cho ngươi làm.
11 Bởi cớ sự chói-lói của ánh
sáng đó, thì tôi chẳng thấy được,
nên những kẻ cùng đi nắm tay
dắc tôi đến thành Đa-mách.

12 Tên A-na-nia kia, là người
nhơn-đức theo luật-pháp, được
các người Giu-đa trú tại Đa-
mách đều làm chứng tốt, có đến
tìm tôi; 13 người đứng trước
mặt tôi mà nói rằng: Hỡi Sau-
lơ, anh tôi, hãy sáng mắt lại.
Liền một lúc, tôi được sáng
mắt, và xem thấy A-na-nia.
14 Đoạn, người nói với tôi rằng:
Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng
ta đã định cho anh được biết
ý-muốn Chúa, được thấy Đấng
Công-bình và nghe lời nói từ
miệng Ngài. 15 Vì anh sẽ làm
chứng cho Ngài trước mặt mọi
người, về những việc anh đã
thấy và nghe. 16 Bây giờ, anh
còn trễ-nải làm chi? Hãy chờ
đậy, cầu-khẩn danh Chúa mà
chịu phép báp-têm và làm sạch
tội-lỗi mình đi.

17 Đến lúc trở về thành Giê-
ru-sa-lem, tôi đương cầu-nguyện
trong đền-thờ, thì bị ngất trí;
18 thấy Đức Chúa Jêsus phán
cùng tôi rằng: Hãy vội-vàng,
lập-tức ra khỏi thành Giê-ru-sa-
lem; vì họ sẽ chẳng nhận lời
ngươi làm chứng về ta đâu.
19 Tôi thưa rằng: Lạy Chúa,
chính họ biết tôi từng bỏ tù
những người tin Chúa và đánh
đòn trong các nhà hội nữa.
20 Lại khi Ê-tiên là kẻ làm chứng
cho Chúa bị đổ máu, tôi ở đó
đành lòng và giữ áo-xống những
kẻ giết người. 21 Chúa bèn phán
cùng tôi rằng: Hãy đi, vì ta toan

https://tieulun.hopto.org

sai ngươi đi đến cùng dân ngoại ở nơi xa....

22 Chúng chịu nghe người nói đến đó, song đến câu ấy, thì vùng kêu lên rằng : Hãy cất người dường ấy khỏi thế-gian! Nó chẳng đáng sống đâu! 23 Chúng kêu-la, cởi áo, hất bụi bay lên giữa khoảng-không. 24 Quản-cơ bèn truyền điệu người vào trong đồn, dùng roi mà tra người, để biết vì cớ gì chúng kêu-la nghịch cùng người. 25 Họ đang căng người ra để đánh đòn, thì Phao-lô nói cùng thầy đội đương đứng đó rằng : Ngươi được phép đánh đòn một người quốc-dân Rô-ma, mặc dầu người đó chưa thành án, hay sao? 26 Vừa nghe mấy lời đó, thầy đội đi thưa cùng quản-cơ rằng: Ông toan làm chi? vì người nầy là quốc-dân Rô-ma. 27 Quản-cơ đến, hỏi Phao-lô rằng : Hãy nói cho ta biết, ngươi có phải là quốc-dân Rô-ma chăng? Người trả lời rằng: Phải. 28 Quản-cơ lại nói : Ta đã mua được quyền-lợi quốc-dân đó cao giá lắm. Phao-lô nói : Còn phần tôi thì có quyền-lợi đó từ lúc mới sinh ra rồi. 29 Tức thì, những kẻ tra-khảo người đều tránh xa ra ; và khi quản-cơ biết người mình đã biểu trói lại đó là quốc-dân Rô-ma, thì sợ-hãi.

Phao-lô tại trước tòa công-luận

30 Hôm sau, quản-cơ muốn biết cho đúng vì cớ nào Phao-lô bị người Giu-đa cáo, bèn sai mở trói, truyền cho các thầy tế-lễ cả và cả tòa công-luận nhóm lại, rồi dẫn Phao-lô ra, bắt đứng trước mặt họ.

23 1 Phao-lô mắt chăm-chỉ trên tòa công-luận, nói rằng : Hỡi các anh em, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi đã ăn-ở trọn lương-tâm tử-tế cho đến ngày nay. 2 Nhưng thầy tế-lễ thượng-phẩm là A-na-nia biểu mấy kẻ đứng gần Phao-lô vả miệng người. 3 Phao-lô bèn nói cùng người rằng: Hỡi bức tường tô trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ông ; ông ngồi để xử-đoán tôi theo luật-pháp, mà lại không kể luật-pháp, biểu người đánh tôi! 4 Những kẻ đứng đó nói rằng : Ngươi nhiếc-móc thầy cả thượng-phẩm của Đức Chúa Trời sao! 5 Phao-lô trả lời rằng: Hỡi anh em, tôi chẳng biết là thầy cả thượng-phẩm; vì có chép rằng : « Chớ sỉ-nhục người cai-trị dân mình. »

6 Phao-lô biết trong bọn họ phần thì người Sa-đu-sê, phần thì người Pha-ri-si, bèn kêu lên trước tòa công-luận rằng: Hỡi anh em, tôi là người Pha-ri-si, con của dòng Pha-ri-si. Ấy là vì sự trông-cậy của chúng ta và sự sống lại của những kẻ chết mà tôi phải chịu xử-đoán. 7 Người vừa nói xong như vậy, thì sự cãi-lẫy nổi lên giữa người Pha-ri-si với người Sa-đu-sê, và hội-đồng chia phe ra. 8 Vì

https://tieulun.hopto.org

chứng người Sa-đu-sê quyết rằng không có sự sống lại, cũng không có thiên-sứ, thần-linh chi hết, còn người Pha-ri-si lại nhận cả hai đều tin ấy. 9 Tiếng kêu-la lớn liền dậy lên. Có mấy thầy thông-giáo về đảng Pha-ri-si đứng dậy cãi-lẫy cùng kẻ khác rằng: Chúng ta chẳng thấy trong người nầy có điều ác gì. Nào ai biết chẳng phải thần-linh hoặc thiên-sứ đã nói cùng người? 10 Vì sự rối-loạn càng thêm, quản-cơ e Phao-lô bị chúng phân thây chăng, nên truyền quân kéo xuống, đặng cướp người ra khỏi giữa đám họ và đem về trong đồn.

11 Qua đêm sau, Chúa hiện đến cùng người mà phán rằng: Hãy giục lòng mạnh-mẽ; ngươi đã làm chứng cho ta tại thành Giê-ru-sa-lem thể nào, thì cũng phải làm chứng cho ta tại thành Rô-ma thể ấy.

Người Giu-đa thề-nguyện giết Phao-lô

12 Đến sáng, người Giu-đa họp đảng lập mưu, mà thề-nguyện rằng chẳng ăn chẳng uống cho đến giết được Phao-lô. 13 Có hơn bốn mươi người đã lập mưu đó. 14 Họ đến kiếm các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão mà rằng: Chúng tôi đã thề với nhau rằng chẳng ăn chi hết cho đến lúc giết được Phao-lô. 15 Vậy bây giờ các ông với tòa công-luận hãy xin quản-cơ bắt nó đến đứng trước mặt các ông, như là muốn tra-xét việc nó cho kỹ-càng hơn nữa; còn chúng tôi sửa-soạn sẵn để khi nó chưa đến đây thì giết đi.

16 Nhưng có con trai của chị Phao-lô biết được mưu gian ấy, đến nơi đồn, vào nói trước cho Phao-lô. 17 Phao-lô bèn gọi một đội-trưởng mà nói rằng: Hãy đem gã trai-trẻ nầy đến cùng quan quản-cơ, chàng có việc muốn báo tin. 18 Vậy, đội-trưởng đem chàng đi, dẫn đến nhà quản-cơ, và thưa rằng: Tên tù Phao-lô có gọi tôi biểu đem gã trai-trẻ nầy đến cùng quan, chàng có việc muốn nói. 19 Quản-cơ nắm tay người trai-trẻ, kéo xê ra, hỏi rằng: Ngươi có việc gì báo tin cùng ta? 20 Thưa rằng: Người Giu-đa đã định xin quan, đến ngày mai, bắt Phao-lô đứng trước tòa công-luận, như là họ muốn tra-xét việc của người cho kỹ-càng hơn. 21 Nhưng xin quan chớ tin họ, vì có hơn bốn mươi người trong bọn họ lập kế hại Phao-lô, đã thề-nguyện với nhau chẳng ăn uống chi hết trước khi chưa giết được người; hiện bây giờ, họ đã sẵm sẵn, chỉ đợi quan trả lời đó thôi. 22 Quản-cơ cho gã trai-trẻ ấy về, cấm không cho nói với ai về điều người đã tỏ ra cùng mình.

Quản-cơ sai đưa Phao-lô qua thành Sê-sa-rê

23 Đoạn, quản-cơ đòi hai viên đội-trưởng, dặn rằng: Vừa giờ thứ ba (a) đêm nay, hãy sẵm sẵn

(a) Độ chín giờ tối.

https://tieulun.hopto.org

hai trăm quân, bảy mươi linh kỵ, hai trăm lính cầm giáo, đặng đi đến thành Sê-sa-rê. 24 Lại cũng phải sắm ngựa nữa, để đưa Phao-lô vô-sự đến nơi quan tổng-đốc Phê-lít. 25 Người lại viết cho quan đó một bức thơ như sau nầy : 26 Cơ-lốt Ly-sia chúc bình-an cho quan lớn tổng-đốc Phê-lít ! 27 Dân Giu-đa đã bắt người nầy, toan giết đi, khi tôi đã đem quân đến thình-linh mà cướp người ra khỏi, vì đã nghe người là quốc-dân Rô-ma. 28 Bởi tôi muốn biết vì cớ nào họ cáo người, nên giải người đến tòa công-luận. 29 Tôi thấy người bị cáo mấy việc về luật-pháp họ, nhưng họ không kiện người về một tội nào đáng chết hay đáng tù cả. 30 Song tôi có nghe người ta tính kế hại người nầy, nên lập-tức sai người đến nơi quan, và cũng cho các kẻ cáo người biết rằng phải đến trước mặt quan mà đối-nại.

31 Vậy, quân-lính đem Phao-lô đi, theo như mạng-lịnh mình đã lãnh, và đương ban đêm, điệu đến thành An-ti-ba-tri. 32 Sáng ngày, linh kỵ đi với người, còn quân khác trở về đồn. 33 Những người nầy tới thành Sê-sa-rê, đưa thơ cho quan tổng-đốc và đem nộp Phao-lô. 34 Quan tổng-đốc đọc thơ rồi, bèn hỏi Phao-lô vốn ở tỉnh nào, vừa biết người quê tỉnh Si-li-si, 35 thì rằng : Lúc nào bọn nguyên-cáo đến đây, ta sẽ nghe ngươi. Đoạn, truyền giữ Phao-lô lại trong nơi công-đàng Hê-rốt.

Phao-lô tại trước mặt Phê-lít

24 1 Sau đó năm ngày, có thầy cả thượng-phẩm là A-na-nia đến, với vài người trưởng-lão cùng một nhà diễn-thuyết kia tên là Tẹt-tu-lu, trình đơn kiện Phao-lô trước mặt quan tổng-đốc. 2 Phao-lô bị đòi đến rồi, Tẹt-tu-lu khởi-sự cáo người như vầy : 3 Bẩm quan lớn Phê-lít, nhờ ơn quan mà chúng tôi được hưởng sự bình-an trọn-vẹn, và nhờ sự khôn-ngoan của quan đổi được mọi tình-tệ để giúp dân nầy, lúc nào và nơi nào chúng tôi cũng rất cảm-tạ biết ơn quan vậy. 4 Nhưng muốn cho khỏi phiền quan lâu hơn, thì tôi xin quan lấy lòng khoan-nhơn mà nghe một vài lời chúng tôi nói đây. 5 Vậy, chúng tôi đã gặp người nầy, như là đồ ôn-dịch, đã gây loạn trong hết thảy người Giu-đa trên cả thế-giới : nó làm đầu của phe người Na-xa-rét, 6 cũng đã toan làm ô-uế đền-thờ, nên chúng tôi đã bắt nó. 8 Xin chính quan hãy tự tra-hỏi hắn, thì sẽ biết được mọi việc chúng tôi đang kiện-cáo. 9 Đến phiên các người Giu-đa cũng hùa theo lời đó, quyết rằng thật có như vậy.

10 Quan tổng-đốc ra dấu biểu Phao-lô nói đi, thì người thưa rằng : Tôi biết quan làm quan án trong nước nầy đã lâu năm, nên tôi dạn-dĩ mà binh-vực duyên-cớ mình. 11 Quan tra-xét thì sẽ biết tôi vừa lên thành Giê-ru-sa-lem mà thờ-lạy, chưa

https://tieulun.hopto.org

được mười hai ngày nay. 12 Người ta chẳng từng gặp tôi, hoặc trong đền-thờ, hoặc trong nhà hội, hoặc trong thành-phố, cãi-lẫy cùng ai hay xui dân làm loạn bao giờ. 13 Bây giờ họ cũng chẳng biết lấy chi mà làm chứng có về điều họ kiện tôi đó.

14 Trước mặt quan, tôi nhận rằng theo như đạo mà họ gọi là đảng dối, tôi thờ-phượng Đức Chúa Trời của tổ-phụ tôi, tin mọi điều chép trong sách luật và các sách tiên-tri ; 15 và tôi có sự trông-cậy nầy nơi Đức Chúa Trời, như chính họ cũng có vậy, tức là sẽ có sự sống lại của người công-bình và không công-bình. 16 Cũng vì cớ ấy, nên tôi vẫn gắng sức cho có lương-tâm không trách-móc trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt loài người. 17 Vả, đã lâu năm nay tôi đi vắng, rồi mới về bố-thí cho bổn-quốc tôi và dâng của-lễ. 18 Đang khi ấy, có mấy người Giu-đa quê ở cõi A-si kia gặp tôi ở trong đền-thờ, được tinh-sạch, chớ chẳng có dân đông hay rối-loạn chi. 19 Nếu họ có điều gì kiện tôi, thì có lẽ đến hầu trước mặt quan mà cáo đi. 20 Hay là các người ở đây phải nói cho biết đã thấy tôi có sự gì đáng tội, lúc tôi đứng tại tòa công-luận, 21 hoặc có, thì cũng chỉ trách câu tôi nói giữa họ rằng : Ấy vì sự sống lại của kẻ chết mà hôm nay tôi bị xử-đoán trước mặt các ông.

22 Phê-lít vẫn biết rõ-ràng về đạo người nói đó, nên giãn việc kiện ra, mà rằng : Khi nào quan quản-cơ Ly-sia xuống, ta sẽ xét việc nầy. 23 Đoạn, người truyền cho thầy đội giữ Phao-lô, nhưng phải cho người hơi được thong-thả, có kẻ nào thuộc về người đến hầu việc người, thì đừng cấm. 24 Qua mấy ngày sau, Phê-lít với vợ mình là Đơ-ru-si, người Giu-đa, đến, rồi sai gọi Phao-lô, và nghe người nói về đức-tin trong Đức Chúa Jêsus-Christ. 25 Nhưng khi Phao-lô nói về sự công-bình, sự tiết-độ và sự phán-xét ngày sau, thì Phê-lít run-sợ, nói rằng : Bây giờ ngươi hãy lui ; đợi khi nào ta rảnh, sẽ gọi lại. 26 Phê-lít cũng trông Phao-lô lót bạc cho mình ; nên năng đòi người đến, và nói chuyện cùng người. 27 Khỏi hai năm, Bốt-tiu Phê-tu đến thay Phê-lít. Bởi cớ Phê-lít muốn làm cho dân Giu-đa bằng lòng, bèn cứ giam Phao-lô nơi ngục.

Phao-lô trước mặt Phê-tu

25 1 Phê-tu đã đến tỉnh mình được ba ngày rồi, thì ở thành Sê-sa-rê đi lên thành Giê-ru-sa-lem. 2 Tại đó, có các thầy tế-lễ cả và các người sang-trọng trong dân Giu-đa đội đơn kiện Phao-lô trước mặt người ; 3 vì có ý nghịch, thì cố nài-xin quan làm ơn đòi Phao-lô trở về thành Giê-ru-sa-lem : họ đặt âm-mưu đặng giết người dọc đường.

https://tieulun.hopto.org

4 Nhưng Phê-tu trả lời rằng Phao-lô bị giam tại thành Sê-sa-rê, và chính mình người sẽ kíp trở về thành đó. 5 Lại nói rằng những người tôn-trưởng trong các ngươi hãy xuống với ta, nếu người ấy có phạm tội gì thì hãy cứ kiện.

6 Phê-tu ở cùng họ vừa tám hay là mười ngày mà thôi, đoạn trở xuống thành Sê-sa-rê ; sáng ngày sau, người ngồi nơi tòa án và truyền dẫn Phao-lô đến. 7 Phao-lô mới đến, thì có các người Giu-đa ở thành Giê-ru-sa-lem xuống vây-bọc người, lấy nhiều cớ nặng mà thưa, nhưng chẳng tìm được chứng. 8 Còn Phao-lô nói đặng binh-vực mình, rằng: Tôi chẳng từng làm đều dữ chi, hoặc nghịch cùng luật-pháp người Giu-đa, hoặc nghịch cùng đền-thờ, hay là nghịch cùng Sê-sa. 9 Nhưng Phê-tu muốn cho đẹp lòng dân Giu-đa, thì trả lời rằng: Ngươi có muốn lên thành Giê-ru-sa-lem chịu xử tại đó về những việc nầy trước mặt ta chăng? 10 Phao-lô bèn thưa rằng: Tôi ứng-hầu trước mặt tòa án Sê-sa, ấy là nơi tôi phải chịu xử ; tôi chẳng có lỗi chi với người Giu-đa, như chính mình quan biết rõ-ràng. 11 Vì bằng tôi có tội hay là phạm đều hung-ác gì đáng chết, thì tôi chẳng từ-chối chết đâu ; trái lại, nếu trong đơn-từ họ kiện tôi không có cớ gì hết, thì chẳng ai được nộp tôi cho họ. Tôi kêu-nài sự đó đến Sê-sa. 12 Kế đó, Phê-tu bàn-tán với công-hội mình, bèn trả lời rằng: Ngươi đã kêu-nài Sê-sa, chắc sẽ đến nơi Sê-sa.

Phao-lô trước mặt Ạc-ríp-ba

13 Cách đó mấy ngày, vua Ạc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến thành Sê-sa-rê đặng chào Phê-tu. 14 Vì hai người ở lại đó mấy ngày, nên Phê-tu đem vụ Phao-lô trình với vua, rằng: Đây có một tên tù mà Phê-lít đã để lại. 15 Lúc tôi ở thành Giê-ru-sa-lem, các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão dân Giu-đa đến kiện người và xin tôi làm án người đi. 16 Tôi đáp lại rằng người Rô-ma chẳng có lệ giải-nộp một người nào mà bên bị-cáo chưa đối-nại với bên tiên-cáo, và người đó chưa có cách-thế để chống-cãi lời kiện-cáo mình. 17 Họ bèn đến đây, thì vừa ngày sau, tôi ra ngồi nơi tòa-án, không trễ-nải mà truyền dẫn người ấy đến. 18 Các người tiên-cáo đều đã có mặt, song không kiện nó về một tội gì như tôi đã đè-chừng. 19 Chỉ cáo nó về đạo riêng của họ, và một tên Jêsus đã chết kia, mà Phao-lô quyết rằng còn sống. 20 Trong sự cãi-lẫy đó, tôi không biết theo bên nào, nên hỏi Phao-lô muốn đi đến thành Giê-ru-sa-lem, để chịu xử mọi đều ấy tại nơi đó chăng. 21 Nhưng nó đã kêu-nài để việc kiện mình lại cho hoàng-đế phân-xử. Vậy, tôi đã truyền giam nó trong ngục đợi tới khi tôi giải cho Sê-sa. 22 Ạc-rip-ba bèn nói với Phê-tu rằng: Ta cũng muốn nghe

https://tieulun.hopto.org

người ấy. Phê-tu tâu rằng : Đến mai vua sẽ nghe.

23 Vậy, qua bữa sau, vua Ạc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến cách long-trọng, vào phòng xử kiện với quan quản-cơ và các người tôn-trưởng trong thành. Phê-tu bèn truyền lịnh điệu Phao-lô đến. 24 Đoạn, Phê-tu rằng: Tâu vua Ạc-ríp-ba và hết thảy các ông có mặt tại đây, các ông đều thấy người nầy, vì cớ nó, nên thay-thảy dân-chúng Giu-đa đến nài xin ơn tôi, tại thành Giê-ru-sa-lem và tại đây cũng vậy, mà kêu lên rằng chẳng khá để cho nó sống nữa. 25 Phần tôi, đã xét nó chẳng có làm điều gì đáng tội chết ; và vì chính nó cũng đã kêu-nài việc đó đến Sê-sa, nên tôi định giải-nộp cho Sê-sa. 26 Nhưng vì tôi không có điều chi quả-quyết để làm sớ tâu hoàng-đế về việc nó, nên đòi nó đến trước mặt các ông, nhứt là trước mặt vua, là Ạc-ríp-ba, đặng khi tra-hỏi rồi, tôi có điều để viết sớ. 27 Vả, tôi nghĩ rằng giải một tên phạm mà chẳng nói rõ điều người ta kiện nó, thì là trái lẽ lắm.

Lời Phao-lô giảng cho vua Ạc-ríp-ba

26 1 Bấy giờ vua Ạc-ríp-ba biểu Phao-lô rằng : Ngươi được phép nói để chữa mình. Phao-lô bèn giơ tay ra, chữa cho mình như vầy : 2 Tâu vua Ạc-ríp-ba, tôi lấy làm may mà hôm nay được gỡ mình tôi trước mặt vua về mọi điều người Giu-đa kiện tôi, 3 nhứt là vì vua đã rõ mọi thói-tục người Giu-đa, và cũng biết sự cãi-lẫy của họ. Vậy, xin vua hãy nhịn-nhục mà nghe tôi.

4 Cách ăn nết ở của tôi từ lúc tuổi trẻ, nơi giữa bổn-quốc tôi và tại thành Giê-ru-sa-lem, thì mọi người Giu-đa đều biết cả. 5 Vì bằng họ muốn làm chứng về việc nầy, thì biết từ lâu ngày rồi, tôi là người Pha-ri-si, theo phe đó, rất là nghiêm hơn trong đạo chúng tôi. 6 Hiện nay tôi bị đoán-xét, vì trông-cậy lời Đức Chúa Trời đã hứa cùng tổ-phụ chúng tôi, 7 lại mười hai chi-phái chúng tôi, lấy lòng sốt-sắng thờ-phượng Đức Chúa Trời, cả đêm và ngày, mà trông-đợi lời hứa ấy được trọn. Muôn tâu, thật là vì sự trông-cậy đó mà tôi bị người Giu-đa kiện-cáo. 8 Ủa nào ! các ông há lại ngờ chẳng có thể tin được rằng Đức Chúa Trời khiến những kẻ chết sống lại sao ?

9 Thật, chính mình tôi đã tin rằng nên dùng đủ mọi cách-thế mà chống lại danh Jêsus ở Na-xa-rét. 10 Thật tôi đã làm sự nầy tại thành Giê-ru-sa-lem : sau khi đã chịu quyền của các thầy tế-lễ cả, thì tôi bỏ tù nhiều người thánh ; và lúc họ giết các người đó, tôi cũng đồng một ý. 11 Vả lại, tôi thường trảy đi từ nhà hội nầy đến nhà hội kia, hà-hiếp họ, để bắt họ phải nói phạm-

https://tieulun.hopto.org

thượng, tôi lại nổi giận quá-bội bắt-bớ họ cho đến các thành ngoại-quốc.

12 Ấy vậy, tôi lên thành Đa-mách có trọn quyền và phép bởi các thầy tế-lễ cả, đương đi dọc đường, 13 muôn tâu, lúc giữa trưa, tôi thấy có ánh sáng từ trên trời giáng xuống, chói-lói hơn mặt trời, sáng lòa chung-quanh tôi và kẻ cùng đi. 14 Chúng tôi thảy đều té xuống đất, và tôi nghe tiếng phán cùng tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt-bớ ta? Ngươi đá đến ghim nhọn thì là khó chịu cho ngươi vậy. 15 Tôi thưa: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa đáp rằng: Ta là Jêsus mà ngươi đương bắt-bớ. 16 Song hãy chờ dậy, và đứng lên, vì ta đã hiện ra cho ngươi để lập ngươi làm chức-việc và làm chứng về những việc ngươi đã thấy, cùng những việc ta sẽ hiện đến mách cho ngươi. 17 Ta sẽ bảo-hộ ngươi khỏi dân nầy và dân ngoại là nơi ta sai ngươi đến, 18 đặng mở mắt họ, hầu cho họ từ tối-tăm mà qua sáng-láng, từ quyền-lực của quỉ Sa-tan mà đến Đức Chúa Trời, và cho họ bởi đức-tin nơi ta được sự tha-tội, cùng phần gia-tài với các thánh-đồ.

19 Tâu vua Ạc-rip-ba, từ đó, tôi chẳng hề dám chống-cự với điềm-lạ trên trời; 20 nhưng đầu hết tôi khuyên-dỗ người thành Đa-mách, kế đến người thành Giê-ru-sa-lem và cả xứ Giu-đê, rồi đến các dân ngoại rằng phải ăn-năn và trở lại cùng Đức Chúa Trời, làm công-việc xứng-đáng với sự ăn-năn. 21 Kìa, vì thế nên người Giu-đa đã bắt tôi trong đền-thờ và toan giết tôi. 22 Song nhờ ơn Đức Chúa Trời bảo-hộ, tôi còn sống đến ngày nay, làm chứng cho các kẻ lớn nhỏ, không nói chi khác hơn là điều các đấng tiên-tri và Môi-se đã nói sẽ đến, 23 tức là Đấng Christ phải chịu thương-khó, và bởi sự sống lại trước nhứt từ trong kẻ chết, phải rao-truyền ánh sáng ra cho dân-sự và người ngoại.

24 Người đang nói như vậy để chữa mình, thì Phê-tu nói lớn lên rằng: Hỡi Phao-lô, ngươi lẩng tri rồi; ngươi học biết nhiều quá đến đỗi ra điên-cuồng. 25 Phao-lô lại nói: Bẩm quan lớn Phê-tu, tôi chẳng phải lẩng tri đâu; tôi nói đó là những lời thật và phải lẽ. 26 Vua biết rõ các sự nầy; lại tôi bèn lòng tâu vì tin rằng chẳng có điều nào vua không biết; vì mọi việc đó chẳng làm ra cách chùng-vụng dâu. 27 Tâu vua Ạc-rip-ba, vua có tin các đấng tiên-tri chăng? Tôi biết thật vua tin đó! 28 Vua Ạc-rip-ba phán cùng Phao-lô rằng: Thiếu chút nữa ngươi khuyên ta trở nên tín-đồ Đấng Christ! 29 Phao-lô tâu: Cầu xin Đức Chúa Trời, chẳng kịp thì chầy, không những một mình vua, nhưng hết thảy mọi người nghe tôi hôm nay đều trở nên như tôi, chỉ trừ-bỏ xiềng nầy thôi!

https://tieulun.hopto.org

30 Vua bèn đứng dậy, quan tổng-đốc và bà Bê-rê-nít cùng những người đồng ngồi đó cũng vậy. 31 Khi lui ra rồi, các người nói cùng nhau rằng: Trong cách ăn-ở người nầy, thật chẳng có chi đáng chết hoặc đáng bỏ tù cả. 32 Vua Ạc-ríp-ba nói với Phê-tu rằng: Nếu người nầy chưa kêu-nài đến Sê-sa, có thể tha được.

Phao-lô đi đến thành Rô-ma

27 1 Khi đã định rằng chúng ta phải đi đàng biển qua nước Y-ta-li, họ bèn giao Phao-lô và mấy tên phạm khác cho một thầy đội tên là Giu-lơ, về đội quân Âu-gu-ta. 2 Chúng ta xuống một chiếc tàu ở A-tra-mít phải trảy đi dọc bờ biển A-si, đoạn thì ra đi. A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan, về thành Tê-sa-lô-ni-ca, cùng đi với chúng ta. 3 Đến ngày sau, chúng ta tới thành Si-đôn, thì Giu-lơ đãi Phao-lô cách nhơn-từ, cho phép người đi thăm bạn-hữu mình, và được họ lo việc mình. 4 Đoạn, từ nơi đó, chúng ta theo mé bờ đảo Chíp-rơ, vì bấy giờ ngược gió. 5 Sau khi vượt qua biển Si-li-si và Bam-phi-ly, thì chúng ta đến thành My-ra, trong xứ Ly-si. 6 Ở đó, thầy đội thấy có một chiếc tàu ở A-léc-xan-tri sẽ đi qua Y-ta-li, bèn cho chúng ta xuống tàu đó. 7 Tàu chạy chậm lắm, mất nhiều ngày khó-nhọc mới tới ngang thành Cơ-nít. Vì gió quá, tàu không thể ghé bến được, nên chúng ta lại theo mé bờ đảo Cơ-rết, qua Sa-môn. 8 Khi đã chịu khó đi dọc theo nơi đó, chúng ta mới đến một nơi gọi là Mỹ-Cảng, gần thành La-sê.

9 Trải lâu ngày, tàu chạy phải nguy-hiểm (vì kỳ Kiêng-ăn đã qua rồi), (a) Phao-lô bảo trước cho những người trong tàu, 10 rằng: Tôi thấy sự vượt biển nầy chắc sẽ phải nguy-hiểm và hư-hại, chẳng những cho hàng-hóa và chiếc tàu mà thôi, lại đến thân chúng ta nữa. 11 Nhưng thầy đội tin lời người lái tàu và chủ tàu hơn là lời Phao-lô nói. 12 Vì cảng đó không tiện cho tàu đậu lúc mùa đông, nên phần nhiều người đều bàn rằng phải lìa khỏi đó và ráng sức đến cảng Phê-nít, là cảng của đảo Cơ-rết, hướng phía tây-nam và phía tây-bắc, đặng qua mùa đông ở đó. 13 Vừa có gió nam non bắt đầu thổi, họ tưởng rằng có thể tới nơi mình đã định, thì kéo neo mà đi dọc theo gần đảo Cơ-rết.

Bị bão và chìm tàu

14 Nhưng cách ít lâu có trận gió dữ-tợn gọi là gió Ơ-ra-qui-lôn thổi lên vật vào đảo. 15 Tàu đã phải bạt đi, chống lại gió chẳng nổi, nên chúng ta để mặc cho theo chiều gió. 16 Tàu bị bạt đến dưới một hòn đảo nhỏ kia gọi là Cơ-lô-đa, chúng ta khó-nhọc lắm mới cầm được chiếc

(a) Vào độ cuối tháng chín tây.

https://tieulun.hopto.org

thuyền. 17 Sau khi trục lên, họ
dùng phương-thế làm cho chắc-
chắn : lấy dây ràng phía dưới
chiếc tàu lại ; đoạn lại sợ mắc
cạn trên bãi Si-rơ-tơ, thì hạ
buồm xuống, để mặc gió đưa trôi
đi. 18 Đến ngày mai, vì bão cứ
thổi cũng mạnh như vậy luôn,
họ bèn quăng hàng-hóa xuống
biển. 19 Ngày thứ ba, chúng ta
dùng chính tay mình quăng
đồ-đạc trong tàu xuống biển.
20 Trong mấy ngày, mặt trời
chẳng có, ngôi sao cũng không,
mà bão thì vẫn thổi ào-ào luôn,
đến nỗi chúng ta chẳng còn
trông-cậy được cứu nữa.

21 Vì họ không ăn đã lâu, nên
Phao-lô đứng dậy giữa đám họ,
mà nói rằng : Hỡi bạn-hữu ta,
chớ chi bữa trước tin lời ta mà
chẳng dời khỏi đảo Cơ-rết, thì
chúng ta đã chẳng mắc cơn nguy-
hiểm và tổn-hại nầy. 22 Nhưng
bây giờ, ta khuyên các ngươi
hãy vững lòng ; trong các ngươi
chẳng mất ai hết, chỉ mất chiếc
tàu mà thôi. 23 Vì đêm nay, một
thiên-sứ của Đức Chúa Trời, là
Đấng ta thuộc về và hầu việc, có
hiện đến cùng ta mà phán rằng:
24 Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết;
ngươi phải ứng-hầu trước mặt
Sê-sa; và nầy, Đức Chúa Trời đã
ban cho ngươi hết thảy những
kẻ cùng đi biển với ngươi.
25 Vậy, hỡi các ông, hãy vững
lòng, vì ta có lòng tin-cậy Đức
Chúa Trời rằng sẽ xảy ra như
lời Ngài đã phán vậy ; 26 nhưng
chúng ta chắc sẽ bị tấp lên một
hòn đảo nào.

27 Đã đến đêm thứ mười bốn
mà chúng ta cứ trôi-nổi trên
biển A-đờ-ria-tích, lúc nửa đêm,
các bạn tàu ngờ đang đến gần
một đất nào. 28 Họ thả trái dò
xuống, thì thấy sâu hai chục sải;
hơi xa một ít, lại thả nữa, thì
thấy mười lăm sải. 29 Bấy giờ,
sợ đụng rạn, họ bèn từ trên đầu
lái tàu quăng bốn neo xuống, và
ước-ao đến sáng. 30 Nhưng vì
bạn tàu tìm phương lánh khỏi
chiếc tàu và thả chiếc tam-bản
xuống biển, giả đò đi thả neo
đằng trước mũi, 31 thì Phao-lô
nói với thầy đội và lính rằng :
Nếu những người nầy chẳng cứ
ở trong tàu, thì các ông chẳng
được cứu. 32 Bọn lính bèn cắt
dây buộc tam-bản, làm cho rớt
xuống. 33 Đoạn, trong khi đợi
trời sáng, Phao-lô khuyên ai nấy
hãy ăn. Người nói : Hôm nay
là ngày thứ mười bốn mà các
ngươi đang trông-đợi, nhịn đói
chẳng ăn chút nào. 34 Vậy, ta
khuyên các ngươi hãy ăn, vì
thật là rất cần cho sự cứu của
các ngươi ; và chẳng ai trong
vòng các ngươi sẽ mất một sợi
tóc trên đầu mình. 35 Nói như
vậy rồi, người bèn lấy bánh,
đứng trước mặt mọi người, tạ
ơn Đức Chúa Trời rồi, thì bẻ ra
và ăn. 36 Bấy giờ ai nấy đều giục
lòng, và ăn. 37 Vả, số chúng ta
hết thảy ở trong tàu được hai
trăm bảy mươi sáu người. 38 Họ
đã ăn vừa no-nê, bèn quăng đồ
lương-thực xuống biển, làm cho
nhẹ tàu đi.

39 Đến sáng ngày, họ chẳng

https://tieulun.hopto.org

nhận biết là đất nào, nhưng thấy có cái vịnh và bờ, bèn định đỗ tàu đó mà núp, xem có thể được chăng. 40 Vậy, họ dứt dây bỏ neo xuống biển, tháo dây bánh lái; đoạn, xổ buồm sau lái thuận theo gió, tìm lối chạy vào bờ. 41 Song chạy nhằm chỗ hai ngọn nước biển xáp nhau, thì họ làm cho tàu bị cạn tại đó; đầu mũi cắm xuống không động-đậy được, còn đầu lái bị sóng đánh dữ lắm nên nát hết. 42 Bấy giờ quân-lính bàn-định giết các tù-phạm, e có người nào trong bọn họ lội thoát khỏi chăng. 43 Nhưng thầy đội muốn cứu Phao-lô, nên ngăn-trở nghị-định đó. Người truyền cho ai biết lội thì nhảy xuống nước trước đi mà lội vào bờ, 44 và truyền cho những kẻ còn lại, người thì cỡi trên ván, kẻ thì cỡi trên miếng vách nát của chiếc tàu. Thế là ai nấy đều được lên bờ vô-sự vậy.

Phao-lô tại cù-lao Man-tơ

28 1 Đã được cứu như vậy rồi, chúng ta mới biết cù-lao đó tên là Man-tơ. 2 Thổ-nhơn đãi chúng ta một cách nhơn-từ hiếm có, tiếp-rước chúng ta thay thảy gần kề đống lửa lớn đã đốt, vì đang mưa và trời lạnh-lẽo. 3 Phao-lô lượm được một bó củi khô, quăng vào trong lửa, xảy có con rắn lục từ trong bó củi bị nóng bò ra, quấn trên tay người. 4 Thổ-nhơn thấy con vật đeo thòng-lòng trên tay người, bèn nói với nhau rằng: Thật người nầy là tay giết người; nên dầu được cứu khỏi biển rồi, nhưng lẽ công-bình chẳng khứng cho sống! 5 Nhưng Phao-lô rảy rắn lục vào lửa, chẳng thấy hề chi hết. 6 Họ ngờ người sẽ bị sưng lên, hoặc ngã xuống chết tức thì; nhưng đã đợi lâu rồi, chẳng thấy hại chi cho người, bèn đổi ý mà nói rằng thật là một vị thần.

7 Trong chỗ đó, có mấy đám ruộng thuộc về người tù-trưởng của đảo ấy, tên là Búp-li-u; người nầy đãi-đằng chúng ta cách mến khách lắm trong ba ngày. 8 Vả, cha của Búp-li-u nầy đương nằm trên giường đau bịnh nóng-lạnh và bịnh lỵ. Phao-lô đi thăm người, cầu-nguyện xong, đặt tay lên và chữa lành cho. 9 Nhơn đó, ai nấy trong đảo có bịnh, đều đến cùng Phao-lô, và được chữa lành cả. 10 Họ cũng tôn-trọng chúng ta lắm, và lúc chúng ta đi, thì sửa-soạn mọi đồ cần-dùng cho chúng ta.

Phao-lô tại thành Rô-ma

11 Sau đó ba tháng, chúng ta xuống tàu ở A-léc-xan-tri mà đi, là tàu đã qua mùa đông tại đảo đó, và có hiệu là Đi-ốt-cua. 12 Tới thành Sy-ra-cu-sơ rồi, chúng ta ở lại đây ba ngày. 13 Từ nơi đó, chạy theo mé biển Si-si-lơ, tới thành Rê-ghi-um. Đến ngày mai, vì gió nam nổi lên,

https://tieulun.hopto.org

nên sau hai ngày nữa chúng ta
tới thành Bu-xộ-lơ. 14Ở đó gặp
anh em mời chúng ta ở lại với
bảy ngày; rồi thì đi đến thành
Rô-ma. 15Anh em trong thành
nầy nghe nói về chúng ta, bèn
ra đến Phô-rum Áp-bi-u và chỗ
Ba-Quán mà đón-rước chúng ta.
Phao-lô thấy anh em, thì cảm-tạ
Đức Chúa Trời và vững chí.

16Khi chúng ta đã đến thành
Rô-ma, Phao-lô được phép ở
riêng với một người lính canh-
giữ. 17Sau ba ngày, người mời
các trưởng-lão trong dân Giu-
đa nhóm lại; đến rồi, người nói
rằng: Hỡi anh em ta, dẫu tôi
chẳng từng làm đều gì nghịch
cùng dân-chúng hoặc cùng thói-
tục tổ-phụ chúng ta, mà tôi còn
bị bắt tại thành Giê-ru-sa-lem
và nộp trong tay người Rô-ma.
18Những người nầy đã xét việc
tôi rồi, thì muốn tha ra, vì tôi
chẳng hề làm đều gì đáng chết.
19Song người Giu-đa chống-cự
đều đó, nên buộc tôi kêu-nài
đến Sê-sa, nhưng chẳng phải có
ý kiện bổn-quốc ta đâu. 20Ấy
vì cớ đó mà tôi đã xin gặp anh
em và nói chuyện với, vì là bởi
sự trông-cậy của dân Y-sơ-ra-en
nên tôi mang lấy xiềng nầy.
21Các người ấy trả lời rằng:
Chúng tôi chẳng tiếp thơ-từ
xứ Giu-đê nói về việc anh, và
chẳng ai trong anh em đã đến
mách cho chúng tôi hay là nói
xấu về anh nữa. 22Dầu vậy,
chúng tôi muốn biết anh nghĩ
làm sao; vì về phần đạo nầy,
chúng tôi biết người ta hay
chống-nghịch khắp mọi nơi.

23Họ đã hẹn ngày với người,
bèn đến thăm tại nơi nhà trọ
rất đông; từ buổi sáng đến
chiều, người cứ làm chứng và
giảng-giải với họ về nước Đức
Chúa Trời, lấy luật-pháp Môi-se
và các đấng tiên-tri mà gắng
sức khuyên-bảo họ về Đức Chúa
Jêsus. 24Có người chịu tin lời
người nói, có kẻ chẳng tin.
25Bởi chưng họ không đồng-ý
với nhau và ra về, nên Phao-lô
chỉ nói thêm một lời nầy: Đức
Thánh-Linh đã phán phải lắm,
khi Ngài dùng đấng tiên-tri Ê-
sai mà phán cùng tổ-phụ các
ngươi rằng: 26« Hãy đến nơi
dân nầy và nói rằng: Các ngươi
lấy lỗ tai nghe mà chẳng hiểu
chi; lấy mắt xem mà không thấy
gì. 27Vì lòng dân nầy đã nặng-
nề; họ bịt lỗ tai, nhắm mắt lại,
e rằng mắt mình tự thấy, tai
mình tự nghe, lòng mình tự hiểu,
và họ trở lại mà ta chữa cho
lành được chăng.» 28Vậy, hãy
biết sự cứu-rỗi của Đức Chúa
Trời nầy đã sai đến cho người
ngoại; những người đó sẽ nghe
theo vậy. (a)

30Phao-lô ở trọn hai năm tại
một nhà trọ đã thuê. Người tiếp-
rước mọi người đến thăm mình,
31giảng về nước Đức Chúa Trời,
và dạy-dỗ về Đức Chúa Jêsus-
Christ cách tự-do trọn-vẹn,
chẳng ai ngăn-cấm người hết.

(a) Có bản khác có câu 29 rằng: Khi người nói xong, thì các người Giu-đa đi ra, cãi-lẫy cùng nhau dữ lắm.

https://tieulun.hopto.org

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ
GỞI CHO NGƯỜI
RÔ-MA

I.— Tiểu-dẫn và đại-ý trong thơ : Sự cứu bởi đức-tin
(Đoạn 1, từ câu 1 đến 17)

Lời đạt và chào-thăm

1 [1]Phao-lô, tôi-tớ của Đức
Chúa Jêsus-Christ, được gọi
làm sứ-đồ, để riêng ra đặng
giảng Tin-lành Đức Chúa Trời,
—[2]là Tin-lành xưa kia Đức
Chúa Trời đã dùng các đấng
tiên-tri Ngài mà hứa trong Kinh-
thánh, [3]về Con Ngài, theo xác-
thịt thì bởi dòng-dõi vua Đa-vít
sanh ra, [4]theo thần-linh của
thánh-đức, thì bởi sự sống lại
của Ngài từ trong kẻ chết, được
tỏ ra là Con Đức Chúa Trời có
quyền-phép, tức là Đức Chúa
Jêsus-Christ, Chúa chúng ta,
[5]nhờ Ngài chúng ta đã nhận-
lãnh ân-điển và chức sứ-đồ, để
đem mọi dân ngoại đến sự vâng-
phục của đức-tin, vì danh Ngài,
[6]trong các dân ấy anh em cũng
đã được gọi bởi Đức Chúa Jêsus-
Christ;—[7]gởi cho hết thảy những
người yêu-dấu của Đức Chúa
Trời tại thành Rô-ma, được gọi
làm thánh. Nguyền cho anh em
được ân-điển và sự bình-an từ
nơi Đức Chúa Trời, Cha chúng
ta, và từ nơi Đức Chúa Jêsus-
Christ !

Phao-lô muốn sang thành Rô-ma

[8]Trước hết, tôi nhờ Đức Chúa
Jêsus-Christ, vì hết thảy anh em
mà tạ ơn Đức Chúa Trời tôi về
đức-tin anh em đã đồn khắp cả
thế-gian. [9]Vì Đức Chúa Trời
mà tôi lấy tâm-thần hầu việc,
bởi sự giảng Tin-lành của Con
Ngài, làm chứng cho tôi rằng
tôi nhắc đến anh em không thôi
[10]trong mọi khi tôi cầu-nguyện,
thường xin Đức Chúa Trời, bởi
ý-muốn Ngài, sau lại có thể gặp
dịp tiện đi đến nơi anh em.
[11]Thật vậy, tôi rất mong-mỏi đến
thăm anh em, đặng thông-đồng
sự ban-cho thiêng-liêng cùng
anh em, hầu cho anh em được
vững-vàng, [12]tức là tôi ở giữa
anh em, để chúng ta cùng nhau
giục lòng mạnh-mẽ bởi đức-tin
chung của chúng ta, nghĩa là
của anh em và của tôi.

[13]Vả, hỡi anh em, tôi chẳng
muốn anh em không biết rằng
đã ghe phen tôi toan đi thăm anh
em, đặng hái trái trong anh em
cũng như trong dân ngoại khác;
song về sự đó tôi bị ngăn-trở
cho đến bây giờ. [14]Tôi mắc nợ

https://tieulun.hopto.org

cả người Gờ-réc lẫn người Giaman, cả người thông-thái lẫn người ngu-dốt. 15 Ấy vậy, hễ thuộc về tôi, thì tôi cũng sẵn lòng rao Tin-lành cho anh em, là người ở thành Rô-ma.

Sự cứu-rỗi bởi đức-tin

16 Thật vậy, tôi không hổ-thẹn về Tin-lành đâu, vì là quyền-phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước là người Giu-da, sau là người Gờ-réc; 17 vì trong Tin-lành nầy có bày-tỏ sự công-bình của Đức Chúa Trời, bởi đức-tin mà được, lại dẫn đến đức-tin nữa, như có chép rằng: « Người công-bình sẽ sống bởi đức-tin. »

II. — Cả loài người đều phạm tội và bị án-phạt

(Từ 1 : 18 đến 3 : 20)

Dân ngoại-đạo vốn hay phạm tội và bị án-phạt

18 Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin-kính và mọi sự không công-bình của những người dùng sự không công-bình mà bắt hiếp lẽ thật. 19 Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình-bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, 20 bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền-phép đời đời và bổn-tánh Ngài, thì từ buổi sáng-thế vẫn sờ-sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem-xét công-việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được, 21 vì họ dẫu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song cứ lầm-lạc trong lý-tưởng hư-không, và lòng ngu-dốt đầy những sự tối-tăm. 22 Họ tự xưng mình là khôn-ngoan, mà trở nên điên-dại; 23 họ đã đổi vinh-hiển của Đức Chúa Trời không hề hư-nát lấy hình-tượng của loài người hay hư-nát, hoặc của điểu, thú, côn-trùng.

24 Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô-uế theo lòng ham-muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân-thể mình nữa, 25 vì họ đã đổi lẽ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối-trá, kính-thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên, là Đấng đáng khen-ngợi đời đời! A-men. 26 Ấy vì cớ đó mà Đức Chúa Trời đã phó họ cho sự tình-dục xấu-hổ; vì trong vòng họ, những người đờn-bà đã đổi cách dùng tự-nhiên ra cách khác nghịch với tánh tự-nhiên. 27 Những người đờn-ông cũng vậy, bỏ cách dùng tự-nhiên của người đờn-bà mà un-đốt tình-dục người nầy với kẻ kia, đờn-ông cùng đờn-ông phạm sự xấu-hổ, và chính mình họ phải chịu báo-ứng xứng với điều lầm-lỗi của mình. 28 Tại họ

https://tieulun.hopto.org

không lo nhìn biết Đức Chúa Trời, nên Đức Chúa Trời đã phó họ theo lòng hư-xấu, đặng phạm những sự chẳng xứng-đáng.

29 Họ đầy-dẫy mọi sự không công-bình, độc-ác, tham-lam, hung-dữ; chan-chứa những điều ghen-ghét, giết người, cãi-lẫy, dối-trá, giận-dữ; 30 hay mách, gièm-chê, chẳng tin-kính, xấc-xược, kiêu-ngạo, khoe-khoang, khôn-khéo về sự làm dữ, không vâng lời cha mẹ; 31 dại-dột, trái lời giao-ước, không có tình-nghĩa tự-nhiên, không có lòng thương-xót. 32 Dầu họ biết mạng-lịnh Đức Chúa Trời tỏ ra những người phạm các tội dường ấy là đáng chết, thế mà chẳng những họ tự làm thôi đâu, lại còn ưng-thuận cho kẻ khác phạm các điều ấy nữa.

Sự phán-xét của Đức Chúa Trời

2 1 Vậy, hỡi người kia, người là ai mặc lòng, hễ đoán-xét kẻ khác thì không thể chữa mình được; vì trong khi đoán-xét họ, ngươi cũng lên án cho chính mình ngươi nữa, bởi ngươi đoán-xét họ, mà cũng làm các việc như họ. 2 Vả, chúng ta biết rằng sự phán-xét của Đức Chúa Trời đối với kẻ làm những việc như thế, là hiệp với lẽ thật. 3 Hỡi người đoán-xét kẻ phạm những việc dường ấy mà mình cũng phạm kia, vậy ngươi tưởng rằng chính mình ngươi sẽ tránh khỏi sự phán-xét của Đức Chúa Trời sao? 4 Hay là ngươi khinh-dể sự dư-dật của lòng nhơn-từ, nhịn-nhục, khoan-dung Ngài, mà không nhận-biết lòng nhơn-từ của Đức Chúa Trời dem ngươi đến sự ăn-năn sao? 5 Bởi lòng ngươi cứng-cỏi, không ăn-năn, thì tự chấp-chứa cho mình sự giận về ngày thạnh-nộ, khi sẽ hiện ra sự phán-xét công-bình của Đức Chúa Trời, 6 là Đấng sẽ trả lại cho mỗi người tùy theo công-việc họ làm: 7 ai bền lòng làm lành, tìm sự vinh-hiển, sự tôn-trọng và sự chẳng hề chết, thì báo cho sự sống đời đời; 8 còn ai có lòng chống-trả, không vâng-phục lẽ thật, mà vâng-phục sự không công-bình, thì báo cho họ sự giận và cơn thạnh-nộ. 9 Sự hoạn-nạn khốn-khổ giáng cho mọi người làm ác, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc; 10 nhưng vinh-hiển, tôn-trọng, cùng sự bình-an cho mọi người làm lành, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc. 11 Vì trước mặt Đức Chúa Trời, chẳng vị-nể ai đâu.

Người Giu-đa không theo luật-pháp cũng mắc tội như người ngoại

12 Phàm những kẻ không luật-pháp mà phạm tội, cũng sẽ không luật-pháp mà hư-mất; còn những kẻ có luật-pháp mà phạm tội, thì sẽ bị luật-pháp đoán-xét; 13 vì chẳng phải kẻ nghe đọc

https://tieulun.hopto.org

luật-pháp là người công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, bèn là kẻ làm theo luật-pháp được xưng công-bình vậy. 14 Vả, dân ngoại vốn không có luật-pháp, khi họ tự-nhiên làm những việc luật-pháp dạy-biểu, thì những người ấy dầu không có luật-pháp, cũng tự nên luật-pháp cho mình. 15 Họ tỏ ra rằng việc mà luật-pháp dạy-biểu đã ghi trong lòng họ: chính lương-tâm mình làm chứng cho luật-pháp, còn ý-tưởng mình khi thì cáo-giác mình, khi thì binh-vực mình. 16 Ấy là điều sẽ hiện ra trong ngày Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ mà xét-đoán những việc kín-nhiệm của loài người, y theo Tin-lành tôi.

17 Còn ngươi, mang lấy danh người Giu-đa, yên-nghỉ trên luật-pháp, khoe mình về Đức Chúa Trời ngươi, 18 hiểu ý-muốn Ngài và biết phân-biệt phải trái, vì ngươi đã được luật-pháp dạy; 19 khoe mình làm người dẫn đường cho kẻ mù, làm sự sáng cho kẻ ở nơi tối-tăm, 20 làm thầy kẻ ngu, làm người dạy kẻ tầm-thường, trong luật-pháp có mẫu-mực của sự thông-biết và của lẽ thật, 21 vậy ngươi dạy-dỗ kẻ khác mà không dạy-dỗ chính mình ngươi sao! Ngươi giảng rằng chớ nên ăn-cắp, mà ngươi ăn-cắp! 22 Ngươi nói rằng chớ nên phạm tội tà-dâm, mà ngươi phạm tội tà-dâm! Ngươi gớm-ghét hình-tượng mà cướp lấy đồ-vật của hình-tượng! 23 Ngươi khoe mình về luật-pháp mà bởi phạm luật-pháp làm nhục đến Đức Chúa Trời! 24 Vì « bởi cớ các ngươi nên danh Đức Chúa Trời bị nói phạm trong vòng người ngoại, » như lời đã chép.

25 Thật thế, nếu ngươi làm theo luật-pháp, thì phép cắt-bì có ích; còn nếu ngươi phạm luật-pháp, thì dầu chịu cắt-bì cũng như không. 26 Vậy nếu kẻ chưa chịu cắt-bì giữ các điều-răn của luật-pháp, thì sự chưa chịu cắt-bì đó há chẳng cầm như đã chịu sao? 27 Kẻ vốn không chịu cắt-bì, mà làm trọn luật-pháp, sẽ đoán-xét ngươi, là kẻ dầu có chữ của luật-pháp và phép cắt-bì, lại phạm luật-pháp. 28 Vì người nào chỉ bề ngoài là người Giu-đa, thì không phải là người Giu-đa, còn phép cắt-bì làm về xác-thịt ở ngoài, thì không phải là phép cắt-bì; 29 nhưng bề trong là người Giu-đa mới là người Giu-đa, phép cắt-bì bởi trong lòng, làm theo cách thiêng-liêng, không theo chữ-nghĩa, mới là phép cắt-bì thật. Một người Giu-đa như vậy được khen-ngợi, chẳng phải bởi loài người, bèn là bởi Đức Chúa Trời.

Sự dân Giu-đa được ơn trổi hơn. — Sự thành-tín và sự công-bình của Đức Chúa Trời đối với dân ấy

3 1 Vậy thì, sự trổi hơn của người Giu-đa là thể nào, hay là phép cắt-bì có ích gì chăng? 2 Ích lớn đủ mọi đàng. Trước hết là điều này: ấy là lời phán

https://tieulun.hopto.org

của Đức Chúa Trời đã phó cho dân Giu-da. 3Mà làm sao! nếu một vài người trong bọn họ không thành-tín, thì sự không thành-tín của họ có làm cho sự thành-tín của Đức Chúa Trời ra hư-không sao? 4Chẳng hề như vậy! Thà xưng Đức Chúa Trời là thật và loài người là giả-dối, như có chép rằng: «Ấy vậy Chúa sẽ được xưng công-bình trong lời phán của Ngài, và sẽ được thắng khi người ta xét-đoán.»

5Song nếu sự không công-bình của chúng ta tỏ ra sự công-bình của Đức Chúa Trời, thì sẽ nói làm sao? Khi Đức Chúa Trời nổi giận thì Ngài không công-bình sao? (Tôi nói như cách người ta nói.)— 6Chẳng hề như vậy! Nếu vậy thì Đức Chúa Trời đoán-xét thế-gian thể nào?

7Nhưng, nếu lẽ thật Đức Chúa Trời bởi sự nói dối của tôi mà được sự vinh-hiển lớn hơn, thì sao tôi còn bị đoán-xét như kẻ có tội? —8Vậy thì, sao chúng ta không làm sự dữ cho được sự lành, như kẻ gièm-pha đã cáo và quyết rằng chúng ta dạy điều ấy?... Sự đoán-phạt những người đó là công-bình.

Luật-pháp bắt dân Giu-đa và hết thảy mọi người đều nhận tội

9Thế nào! Chúng ta có điều gì hơn chăng? Chẳng có, vì chúng ta đã tỏ ra rằng người Giu-đa và người Gờ-réc thảy đều phục dưới quyền tội-lỗi, 10như có chép rằng: «Chẳng có một người công-bình nào hết, dẫu một người cũng không. 11Chẳng có một người nào hiểu-biết, chẳng có một người nào tìm-kiếm Đức Chúa Trời. 12Chúng nó đều sai-lạc cả, thảy cùng nhau ra vô-ích; chẳng có một người làm điều lành, dẫu một người cũng không. 13Họng chúng nó như huyệt-mả mở ra; dùng lưỡi mình để phỉnh-gạt; dưới môi chúng nó có nọc rắn hổ-mang. 14Miệng chúng nó đầy những lời nguyền-rủa và cay-đắng. 15Chúng nó có chơn nhẹ-nhàng đặng làm cho đổ máu. 16Trên đường-lối chúng nó rặc những sự tàn-hại và khổ-nạn, 17chúng nó chẳng hề biết con đường bình-an. 18Chẳng có sự kính-sợ Đức Chúa Trời ở trước mắt chúng nó.»

19Vả, chúng ta biết rằng những điều mà luật-pháp nói, là nói cho mọi kẻ ở dưới luật-pháp, hầu cho miệng nào cũng phải ngậm lại, cả thiên-hạ đều nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời; 20vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật-pháp mà sẽ được xưng công-bình trước mặt Ngài, vì luật-pháp cho người ta biết tội-lỗi.

https://tieulun.hopto.org

III. — Sự công-bình của Đức Chúa Trời và ân-điển Ngài tỏ ra: sự chuộc tội, sự xưng công-bình bởi đức-tin

(Từ 3 : 21 đến 5 : 21)

Sự công-bình của Đức Chúa Trời đã tỏ ra bởi sự chết chuộc tội của Đức Chúa Jêsus-Christ

21 Nhưng hiện bây giờ, sự
công-bình của Đức Chúa Trời,
mà luật-pháp và các đấng tiên-tri
đều làm chứng cho, đã bày-tỏ
ra ngoài luật-pháp: 22 tức là sự
công-bình của Đức Chúa Trời,
bởi sự tin đến Đức Chúa Jêsus-
Christ, cho mọi người nào tin.
Chẳng có phân-biệt chi hết, 23 vì
mọi người đều đã phạm tội,
thiếu mất sự vinh-hiển của Đức
Chúa Trời, 24 và họ nhờ ân-điển
Ngài mà được xưng công-bình
nhưng-không, bởi sự chuộc tội
đã làm trọn trong Đức Chúa
Jêsus-Christ, 25 là Đấng Đức
Chúa Trời đã lập làm của-lễ
chuộc tội, bởi đức-tin trong
huyết Đấng ấy. Ngài đã bày-tỏ
sự công-bình mình như vậy, vì
đã bỏ qua tội phạm trước kia,
26 trong buổi Ngài nhịn-nhục;
tức là Ngài đã tỏ sự công-bình
Ngài trong thời hiện-tại, tỏ ra
mình là công-bình và xưng
công-bình kẻ nào tin đến Đức
Chúa Jêsus.

27 Vậy thì sự khoe mình ở
đâu? Đã bị trừ-bỏ rồi. Bởi luật-
pháp nào? Luật-pháp của việc
làm chăng? Không phải, nhưng
bởi luật-pháp của đức-tin; 28 vì
chúng ta kể rằng người ta được
xưng công-bình bởi đức-tin, chớ
không bởi việc làm theo luật-
pháp. 29 Hay là, Đức Chúa Trời
chỉ là Đức Chúa Trời của dân
Giu-đa sao? Há chẳng phải cũng
là Đức Chúa Trời của dân ngoại
ư? Phải, Ngài cũng là của dân
ngoại nữa; 30 vì chỉ có một Đức
Chúa Trời, là Đấng làm cho kẻ
chịu cắt-bì được xưng công-
bình bởi đức-tin, cũng làm cho
kẻ không chịu cắt-bì được xưng
công-bình bởi đức-tin nữa.

31 Vậy, chúng ta nhơn đức-tin
mà bỏ luật-pháp hay sao? Chẳng
hề như vậy! Trái lại, chúng ta
làm vững-bền luật-pháp.

Áp-ra-ham, được xưng công-bình bởi đức-tin trở nên tổ-phụ mọi người tin Chúa

4 1 Vậy, chúng ta sẽ nói Áp-
ra-ham, tổ-phụ chúng ta,
theo xác-thịt đã được ích gì?
2 Thật thế, nếu Áp-ra-ham đã
được xưng công-bình bởi việc
làm, thì có cớ khoe mình; nhưng
trước mặt Đức Chúa Trời
không có như vậy. 3 Vì Kinh-
thánh có dạy chi? «Áp-ra-ham
tin Đức Chúa Trời, và điều đó kể
là công-bình cho người.» 4 Vả,
đối với kẻ nào làm việc, thì tiền
công không kể là ơn, nhưng kể
như là nợ, 5 còn kẻ chẳng làm

https://tieulun.hopto.org

việc chi hết, nhưng tin Đấng xưng người có tội là công-bình, thì đức-tin của kẻ ấy kể là công-bình cho mình. 6Ấy vậy, vua Đa-vít cũng tỏ ra cái phước của người mà Đức Chúa Trời kể cho là công-bình chẳng bởi việc làm, mà rằng: 7« Phước thay cho kẻ, lỗi mình được tha-thứ, tội mình được che-đậy! 8Phước thay cho người mà Chúa chẳng kể tội-lỗi cho! »

9Vậy, lời luận về phước đó chỉ chuyên về kẻ chịu cắt-bì mà thôi sao? Cũng cho kẻ không chịu cắt-bì nữa. Vả, chúng ta nói rằng đức-tin của Áp-ra-ham được kể là công-bình cho người. 10Nhưng được kể thế nào? Khi người đã chịu cắt-bì rồi, hay là khi người chưa chịu cắt-bì? Ấy không phải sau khi người chịu cắt-bì, bèn là trước. 11Vậy, người đã nhận lấy dấu cắt-bì, như dấu ấn của sự công-bình mà người đã được bởi đức-tin, khi chưa chịu cắt-bì; hầu cho làm cha hết thảy những kẻ tin mà không chịu cắt-bì, đặng họ được kể là công-bình, 12và cũng làm cha những kẻ chịu cắt-bì, tức là cha những kẻ không những chịu cắt-bì thôi, lại cũng noi theo dấu đức-tin mà Áp-ra-ham, tổ-phụ chúng ta, đã có trước khi chưa chịu cắt-bì vậy. 13Vả, ấy chẳng phải bởi luật-pháp mà có lời hứa cho Áp-ra-ham hoặc dòng-dõi người lấy thế-gian làm gia-nghiệp, bèn là bởi sự công-bình của đức-tin. 14Vì, nếu bởi luật-pháp mà được hưởng gia-nghiệp, thì đức-tin ra vô-ích, lời hứa cũng bỏ rồi, 15vì luật-pháp sanh ra sự giận; song đâu không có luật-pháp, thì đó cũng không có sự phạm luật-pháp.

16Vậy nên, bởi đức-tin mà người ta trở nên kẻ ăn gia-tài, hầu cho sự ấy được bởi ân-điển, và cho lời hứa được chắc-chắn cho cả dòng-dõi Áp-ra-ham, chẳng những cho dòng-dõi dưới quyền luật-pháp, mà cũng cho dòng-dõi có đức-tin của Áp-ra-ham, là tổ-phụ hết thảy chúng ta, 17y như lời chép rằng: « Ta đã lập ngươi làm cha nhiều dân-tộc »; thật người là cha chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, tức là Đấng người đã tin, là Đấng ban sự sống cho kẻ chết, gọi những sự không có như có rồi. 18Người cậy-trông khi chẳng còn lẽ trông-cậy, cứ tin, và trở nên cha của nhiều dân-tộc, theo lời đã phán cho người rằng: « Dòng-dõi ngươi sẽ như thể ấy. » 19Người thấy thân-thể mình hao-mòn, vì đã gần đầy trăm tuổi, và thấy Sa-ra không thể sanh-đẻ được nữa, song đức-tin chẳng kém. 20Người chẳng có lưỡng-lự hoặc hồ-nghi về lời hứa Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh-mẽ trong đức-tin, và ngợi-khen Đức Chúa Trời, 21vì tin chắc rằng điều chi Đức Chúa Trời đã hứa, Ngài cũng có quyền làm trọn được. 22Cho nên đức-tin của người được kể cho là công-bình.

23Vả, ấy chẳng phải chỉ vì một mình người mà có chép

https://tieulun.hopto.org

rằng đức-tin người đã được kể cho là công-bình, 24 nhưng cũng vì chúng ta nữa, đức-tin sẽ được kể là công-bình cho chúng ta, là kẻ tin Đấng đã làm cho Đức Chúa Jêsus, Chúa chúng ta, sống lại từ trong kẻ chết, 25 Ngài đã bị nộp vì tội-lỗi chúng ta, và sống lại vì sự xưng công-bình của chúng ta.

Kết-quả của sự xưng công-bình bởi đức-tin

5 1 Vậy chúng ta đã được xưng công-bình bởi đức-tin, thì được hòa-thuận với Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, 2 là Đấng đã làm cho chúng ta cậy đức-tin vào trong ơn nầy là ơn chúng ta hiện đương đứng vững; và chúng ta khoe mình trong sự trông-cậy về vinh-hiển Đức Chúa Trời. 3 Nào những thế thôi, nhưng chúng ta cũng khoe mình trong hoạn-nạn nữa, vì biết rằng hoạn-nạn sanh sự nhịn-nhục, 4 sự nhịn-nhục sanh sự rèn-tập, sự rèn-tập sanh sự trông-cậy. 5 Vả, sự trông-cậy không làm cho hổ-thẹn, vì sự yêu-thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh-Linh đã được ban cho chúng ta.

6 Thật vậy, khi chúng ta còn yếu-đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội. 7 Vả, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành. 8 Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết. 9 Huống chi nay chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng công-bình, thì sẽ nhờ Ngài được cứu khỏi cơn thạnh-nộ là dường nào! 10 Vì nếu khi chúng ta còn là thù-nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa-thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa-thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!

11 Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, nhờ Ngài mà chúng ta hiện nay đã được sự hòa-thuận.

Tội-lỗi và ân-điển; A-đam với Đức Chúa Jêsus-Christ

12 Cho nên, như bởi một người mà tội-lỗi vào trong thế-gian, lại bởi tội-lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy, vì mọi người đều phạm tội....

13 Vì, trước khi chưa có luật-pháp, tội-lỗi đã có trong thế-gian, song chưa có luật-pháp, thì cũng không kể là tội-lỗi. 14 Nhưng từ A-đam cho đến Môi-se, sự chết đã cai-trị cả đến những kẻ chẳng phạm tội giống như tội của A-đam, là người làm hình-bóng của Đấng phải đến. 15 Song tội-lỗi chẳng phải như sự

https://tieulun.hopto.org

ban-cho của ân-điển. Vì nếu bởi tội-lỗi của chỉ một người mà mọi kẻ khác đều phải chết, thì huống chi ơn của Đức Chúa Trời và sự ban-cho trong ơn Ngài tỏ ra bởi một người là Đức Chúa Jêsus-Christ, chan-chứa cho hết thảy mọi người khác là dường nào! 16 Lại sự ban-cho nầy chẳng phải như việc xảy đến bởi một người phạm tội đâu: sự phán-xét bởi chỉ một tội mà làm nên đoán-phạt; nhưng sự ban-cho của ân-điển thì sau nhiều tội rồi, dẫn đến sự xưng công-bình. 17 Vả, nếu bởi tội một người mà sự chết đã cai-trị bởi một người ấy, thì huống chi những kẻ nhận ân-điển và sự ban-cho của sự công-bình cách dư-dật, họ sẽ nhờ một mình Đức Chúa Jêsus-Christ mà cai-trị trong sự sống là dường nào!

18 Vậy, như bởi chỉ một tội mà sự đoán-phạt rải khắp hết thảy mọi người thể nào, thì bởi chỉ một việc công-bình mà sự xưng công-bình, là sự ban sự sống, cũng rải khắp cho mọi người thể ấy. 19 Vì, như bởi sự không vâng-phục của một người mà mọi người khác đều thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi sự vâng-phục của một người mà mọi người khác sẽ đều thành ra công-bình.

20 Vả, luật-pháp đã xen vào, hầu cho tội-lỗi gia-thêm; nhưng nơi nào tội-lỗi đã gia-thêm, thì ân-điển lại càng dư-dật hơn nữa, 21 hầu cho tội-lỗi đã cai-trị làm nên sự chết thể nào, thì ân-điển cũng cai-trị bởi sự công-bình thể ấy, đặng ban cho sự sống đời đời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta.

IV. — Đời của một người tin-đồ đã được xưng công-bình: sự tấn-tới và thắng-hơn

(Từ 6: 1 đến 8: 39)

Tin-đồ đã chết với Đức Chúa Jêsus-Christ đặng lại sanh ra đời mới

6 1 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Chúng ta phải cứ ở trong tội-lỗi, hầu cho ân-điển được dư-dật chăng? 2 Chẳng hề như vậy! Chúng ta đã chết về tội-lỗi, lẽ nào còn sống trong tội-lỗi nữa? 3 Hay là, anh em chẳng biết rằng chúng ta thảy đều đã chịu phép báp-têm trong Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là chịu phép báp-têm trong sự chết Ngài sao? 4 Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong sự chết Ngài, hầu cho Đấng Christ nhờ vinh-hiển của Cha được từ kẻ chết sống lại thể nào, thì chúng ta cũng sống trong đời mới thể ấy. 5 Vì nếu chúng ta làm một cùng Ngài bởi sự chết giống như sự chết của Ngài, thì chúng ta cũng sẽ làm một cùng Ngài bởi sự sống lại giống nhau: 6 vì biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng

https://tieulun.hopto.org

đinh trên thập-tự-giá với Ngài,
hầu cho thân-thể của tội-lỗi bị
tiêu-diệt đi, và chúng ta không
phục dưới tội-lỗi nữa. 7Vì ai
đã chết thì được thoát khỏi tội-
lỗi. 8Vả, nếu chúng ta đã cùng
chết với Đấng Christ, thì chúng
ta tin rằng mình cũng sẽ cùng
sống với Ngài, 9bởi biết rằng
Đấng Christ đã từ kẻ chết sống
lại, thì chẳng chết nữa; sự chết
không còn cai-trị trên Ngài.
10Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết
cho tội-lỗi một lần đủ cả; nhưng
hiện nay Ngài sống, ấy là sống
cho Đức Chúa Trời. 11Vậy anh
em cũng hãy coi mình như chết
về tội-lỗi và như sống cho Đức
Chúa Trời trong Đức Chúa
Jêsus-Christ.

12Vậy, chớ để tội-lỗi cai-trị
trong xác hay chết của anh em,
và chớ chiều theo tư-dục nó.
13Chớ nộp chi-thể mình cho tội-
lỗi, như là đồ-dùng gian-ác;
nhưng hãy phó chính mình anh
em cho Đức Chúa Trời, dường
như đã chết mà nay trở nên
sống, và dâng chi-thể mình cho
Đức Chúa Trời như là đồ-dùng
về sự công-bình. 14Vì tội-lỗi
không cai-trị trên anh em đâu;
bởi anh em chẳng thuộc dưới
luật-pháp, mà thuộc dưới ân-
điển.

Tín-đồ của Đấng Christ thôi
phục tội-lỗi mà phục sự
công-bình

15Vậy thì làm sao! Vì chúng
ta không thuộc dưới luật-pháp,
nhưng thuộc dưới ân-điển, thì
chúng ta sẽ phạm tội hay sao?
Chẳng hề như vậy! 16Anh em
há chẳng biết rằng nếu anh em
đã nộp mình làm tôi-mọi đặng
vâng-phục kẻ nào, thì là tôi-mọi
của kẻ mình vâng-phục, hoặc
của tội-lỗi đến sự chết, hoặc của
sự vâng-phục để được nên công-
bình hay sao? 17Nhưng, tạ ơn
Đức Chúa Trời, vì sau khi anh
em làm tôi-mọi tội-lỗi, thì đã từ
lòng vâng-phục đạo-lý là sự đã
ban làm mực-thước cho mình!
18Vậy, anh em đã được buông-
tha khỏi tội-lỗi, trở nên tôi-mọi
của sự công-bình rồi. 19Tôi nói
theo cách loài người, vì xác-thịt
của anh em là yếu-đuối.

Vậy, anh em từng đặt chi-
thể mình làm tôi sự ô-uế gian-ác
đặng phạm tội-ác thể nào, thì
bây giờ, hãy đặt chi-thể mình
làm tôi sự công-bình đặng làm
nên thánh cũng thể ấy. 20Vả,
khi anh em còn làm tôi-mọi tội-
lỗi, thì đối với sự công-bình anh
em được tự-do. 21Thế thì anh
em đã được kết-quả gì? Ấy là
quả mà anh em hiện nay đương
hổ-thẹn; vì sự cuối-cùng của
những đều đó tức là sự chết.
22Nhưng bây giờ đã được buông-
tha khỏi tội-lỗi và trở nên tôi-mọi
của Đức Chúa Trời rồi, thì anh
em được lấy sự nên thánh làm
kết-quả, và sự sống đời đời làm
cuối cùng. 23Vì tiền công của tội-
lỗi là sự chết; nhưng sự ban-cho
của Đức Chúa Trời là sự sống
đời đời trong Đức Chúa Jêsus-
Christ, Chúa chúng ta.

https://tieulun.hopto.org

Tín-đồ Đấng Christ đã được buông-tha khỏi ách của luật-pháp

7 1 Hỡi anh em (vì tôi nói với
những kẻ biết luật-pháp),
vậy anh em há chẳng biết rằng
luật-pháp chỉ cai-trị người ta
khi còn sống hay sao? 2 Cho
nên, đờn-bà có chồng, hễ chồng
còn sống bao lâu, thì luật-pháp
buộc phải theo chồng bấy lâu;
nhưng nếu chồng chết, thì người
vợ được thoát khỏi luật-pháp
đã buộc mình với chồng. 3 Vậy
nếu đương lúc chồng còn sống,
mà vợ đi lấy người khác, thì
phải bị kêu là đờn-bà ngoại-tình;
nhưng nếu chồng chết, thì vợ
được buông-tha khỏi luật-pháp,
dầu lấy người khác cũng chẳng
phải là đờn-bà ngoại-tình vậy.
4 Hỡi anh em ta, anh em cũng
như vậy, bởi thân-thể của Đấng
Christ, anh em đã chết về luật-
pháp, đặng thuộc về người khác,
tức là người đã từ kẻ chết sống
lại, hầu cho chúng ta được kết-
quả cho Đức Chúa Trời. 5 Vì
khi chúng ta còn sống theo xác-
thịt, thì các tình-dục xấu-xa bị
luật-pháp xui-khiến, hành-động
trong chi-thể chúng ta và kết-quả
cho sự chết. 6 Nhưng bây giờ
chúng ta đã chết về luật-pháp,
là điều bắt-buộc mình, thì được
buông-tha khỏi luật-pháp đặng
hầu việc Đức Chúa Trời theo
cách mới của Thánh-Linh, chớ
không theo cách cũ của văn-tự.

Tội-lỗi bày-tỏ ra bởi luật-pháp

7 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao?
Luật-pháp há là tội-lỗi sao?
Chẳng hề như vậy! Nhưng tôi
chỉ bởi luật-pháp mà biết tội-lỗi;
vì nếu luật-pháp không nói:
« Ngươi chớ tham-lam, » thì tôi
đã không biết sự tham-lam. 8 Ấy
là tội-lỗi đã nhơn dịp, bởi điều-
răn mà sanh ra mọi thứ ham-
muốn trong lòng tôi: vì không
có luật-pháp thì tội-lỗi chết đi.
9 Ngày xưa tôi không có luật-
pháp mà tôi sống; nhưng khi
điều-răn đến, thì tội-lỗi lại sống,
10 còn tôi thì chết; vậy thì té ra
điều-răn vốn nên làm cho tôi
sống, đã dắc tôi đến sự chết. 11 Vì
tội-lỗi đã nhơn dịp, dùng điều-
răn dỗ-dành tôi và nhơn đó làm
cho tôi chết. 12 Ấy vậy, luật-
pháp là thánh, điều-răn cũng là
thánh, công-bình và tốt-lành.
13 Vậy thì điều lành trở làm
cớ cho tôi chết sao? Chẳng hề
như vậy! Nhưng ấy là tội-lỗi đã
làm cho tôi chết, hầu khi nó
nhơn điều lành làm chết tôi, tự
bày ra nó là tội-lỗi; đến nỗi tội-
lỗi nhơn điều-răn trở nên cực-ác.

Luật-pháp và tội-lỗi nghịch nhau trong người ta

14 Vả, chúng ta biết luật-pháp
là thiêng-liêng; nhưng tôi là
tánh xác-thịt đã bị bán cho tội-
lỗi. 15 Vì tôi không hiểu điều
mình làm: tôi chẳng làm điều
mình muốn, nhưng làm điều
mình ghét. 16 Song nếu tôi làm
điều mình chẳng muốn, thì bởi
đó nhận biết luật-pháp là tốt-
lành. 17 Bấy giờ chẳng phải tôi
làm điều đó nữa, nhưng ấy là
tội-lỗi ở trong tôi. 18 Vả, tôi

https://tieulun.hopto.org

biết đều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác-thịt tôi, bởi tôi có ý-muốn làm đều lành, nhưng không có quyền làm trọn; 19 vì tôi không làm đều lành mình muốn, nhưng làm đều dữ mình không muốn. 20 Vả, bằng tôi làm đều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm đều đó nữa, nhưng là tội-lỗi ở trong tôi vậy.

21 Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm đều lành, thì đều dữ dính-dấp theo tôi. 22 Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật-pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; 23 nhưng tôi cảm biết trong chi-thể mình có một luật khác giao-chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phù-tù cho luật của tội-lỗi, tức là luật ở trong chi-thể tôi vậy. 24 Khốn-nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân-thể hay chết nầy? 25 Cảm-tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta!

Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí-khôn phục luật-pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác-thịt phục luật-pháp của tội-lỗi.

Tín-đồ được buông-tha khỏi xác-thịt và nhờ Đức Thánh-Linh chỉ-dẫn

8 1 Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán-phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ; 2 vì luật-pháp của Thánh-Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ buông-tha tôi khỏi luật-pháp của sự tội và sự chết. 3 Vì đều chi luật-pháp không làm nổi, tại xác-thịt làm cho luật-pháp ra yếu-đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cớ tội-lỗi sai chính Con mình lấy xác-thịt giống như xác-thịt tội-lỗi chúng ta, và đã đoán-phạt tội-lỗi trong xác-thịt, 4 hầu cho sự công-bình mà luật-pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng nơi theo xác-thịt, nhưng nơi theo Thánh-Linh.

5 Thật thế, kẻ sống theo xác-thịt thì chăm những sự thuộc về xác-thịt; còn kẻ sống theo Thánh-Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh-Linh. 6 Vả, chăm về xác-thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh-Linh sanh ra sự sống và bình-an; 7 vì sự chăm về xác-thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật-pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. 8 Vả, những kẻ sống theo xác-thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. 9 Về phần anh em, nếu thật quả Thánh-Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác-thịt đâu, nhưng theo Thánh-Linh; song nếu ai không có Thánh-Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài. 10 Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân-thể chết nhơn cớ tội-lỗi, mà thần-linh sống nhơn cớ sự công-bình. 11 Lại nếu Thánh-Linh của Đấng làm cho Đức

https://tieulun.hopto.org

Chúa Jêsus sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho Đức Chúa Jêsus-Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ nhờ Thánh-Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân-thể hay chết của anh em lại sống.

12 Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác-thịt đâu, đặng sống theo xác-thịt. 13 Thật thế, nếu anh em sống theo xác-thịt thì phải chết ; song nếu nhờ Thánh-Linh, làm cho chết các việc của thân-thể, thì anh em sẽ sống. 14 Vì hết thảy kẻ nào được Thánh-Linh của Đức Chúa Trời dắc-dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời. 15 Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần-linh của tôi-mọi đặng còn ở trong sự sợ-hãi ; nhưng đã nhận lấy Thánh-Linh của sự làm con nuôi, và nhờ Ngài chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! 16 Chính Đức Thánh-Linh làm chứng cho lòng chúng ta rằng chúng ta là con-cái Đức Chúa Trời. 17 Lại nếu chúng ta là con-cái, thì cũng là kẻ kế-tự : kẻ kế-tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế-tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau-đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh-hiển với Ngài.

Sự trông-cậy của con-cái Đức Chúa Trời

18 Vả, tôi tưởng rằng những sự đau-đớn bây giờ chẳng so-sánh được với sự vinh-hiển hầu đến, là sự sẽ được bày ra trong chúng ta. 19 Thật thế, muôn vật ước-ao nóng-nảy mà trông-đợi con-cái Đức Chúa Trời được tỏ ra. 20 Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư-không, chẳng phải tự ý mình, bèn là bởi cớ Đấng bắt phục. 21 Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải-cứu khỏi làm tôi sự hư-nát, đặng dự phần trong sự tự-do vinh-hiển của con-cái Đức Chúa Trời. 22 Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than-thở và chịu khó-nhọc cho đến ngày nay ; 23 không những muôn vật thôi, lại chúng ta, là kẻ có trái đầu mùa của Đức Thánh-Linh, cũng than-thở trong lòng, đang khi trông-đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu-chuộc thân-thể chúng ta vậy. 24 Vì chúng ta được cứu trong sự trông-cậy, nhưng khi người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là trông nữa : mình thấy rồi, sao còn trông làm chi? 25 Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ-đợi điều đó cách nhịn-nhục.

26 Cũng một lẽ ấy, Đức Thánh-Linh giúp cho sự yếu-đuối chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin đặng cầu-nguyện cho xứng-đáng ; nhưng chính Đức Thánh-Linh lấy sự thở-than không thể nói ra được mà cầu-khẩn thay cho chúng ta. 27 Đấng dò-xét lòng người hiểu-biết ý-tưởng của Thánh-Linh là thể nào, vì ấy là theo ý Đức Chúa Trời mà Ngài cầu thế cho các thánh-đồ vậy.

28 Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu-mến Đức Chúa Trời, tức là cho

https://tieulun.hopto.org

kẻ được gọi theo ý-muốn Ngài đã định. 29 Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình-bóng Con Ngài, hầu cho Con nầy được làm con cả ở giữa nhiều anh em; 30 còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công-bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công-bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh-hiển.

Sự cứu chắc-chắn

31 Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vùa-giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta? 32 Ngài đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao? 33 Ai sẽ kiện kẻ lựa-chọn của Đức Chúa Trời? Đức Chúa Trời là Đấng xưng công-bình 34 những kẻ ấy. Ai sẽ lên án họ ư? Đức Chúa Jêsus-Christ là Đấng đã chết, và cũng đã sống lại nữa, Ngài đang ngự bên hữu Đức Chúa Trời, cầu-nguyện thế cho chúng ta. 35 Ai sẽ phân-rẽ chúng ta khỏi sự yêu-thương của Đấng Christ? có phải hoạn-nạn, khốn-cùng, bắt-bớ, đói-khát, trần-truồng, nguy-hiểm, hay là gươm-dáo chăng? 36 Như có chép rằng: « Vì cớ Ngài, chúng tôi bị giết cả ngày; họ coi chúng tôi như chiên định đem đến hàng thịt. » 37 Trái lại, trong mọi sự đó, chúng ta nhờ Đấng yêu-thương mình mà thắng hơn bội phần. 38 Vì tôi chắc rằng bất-kỳ sự chết, sự sống, các thiên-sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền-phép, 39 bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân-rẽ chúng ta khỏi sự yêu-thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta.

V. — Người Giu-đa và người ngoại đối với sự xưng công-bình bởi đức-tin

(Từ 9 : 1 đến 11 : 36)

Sự đau-thương của Phao-lô về dân Y-sơ-ra-en

9 1 Tôi nói thật trong Đấng Christ, tôi không nói dối, lương-tâm tôi làm chứng cho tôi bởi Đức Thánh-Linh: 2 tôi buồn-bực lắm, lòng tôi hằng đau-đớn. 3 Bởi tôi ước-ao có thể chính mình bị dứt-bỏ, lìa khỏi Đấng Christ, vì anh em bà-con tôi theo phần xác, 4 tức là dân Y-sơ-ra-en, là dân được những sự làm con nuôi, sự vinh-hiển, lời giao-ước, luật-pháp, sự thờ-phượng và lời hứa; 5 là dân sanh-hạ bởi các tổ-phụ, và theo phần xác, bởi dân ấy sanh ra Đấng Christ, là Đấng trên hết

https://tieulun.hopto.org

mọi sự, tức là Đức Chúa Trời đáng ngợi-khen đời đời. A-men.

Quyền rất lớn của ân-điển Đức Chúa Trời

6 Ấy chẳng phải lời Đức Chúa Trời là vô-ích. Vì những kẻ bởi Y-sơ-ra-en sanh-hạ, chẳng phải vì đó mà hết thảy đều là người Y-sơ-ra-en. 7 Cũng không phải vì là dòng-dõi của Áp-ra-ham thì hết thảy đều là con-cái người; nhưng có chép rằng: « Ấy là bởi Y-sác mà ngươi sẽ có một dòng-dõi gọi theo tên ngươi; » 8 nghĩa là chẳng phải con-cái thuộc về xác-thịt là con-cái Đức Chúa Trời, nhưng con-cái thuộc về lời hứa thì được kể là dòng-dõi Áp-ra-ham vậy. 9 Vả, lời nầy thật là một lời hứa: « Cũng kỳ nầy ta sẽ lại đến, Sa-ra sẽ có một con trai. » 10 Nào những thế thôi, về phần Rê-be-ca, khi bà ấy bởi tổ-phụ chúng ta là Y-sác mà có thai đôi cũng vậy. 11 Vì, khi hai con chưa sanh ra, chưa làm điều chi lành hay dữ — hầu cho được giữ vững ý-chỉ Đức Chúa Trời, là ý định sẵn bởi sự kén-chọn tự-do của Ngài, chẳng cứ việc làm, nhưng cứ Đấng kêu-gọi — 12 thì có lời phán cho mẹ của hai con rằng: « Đứa lớn sẽ làm tôi đứa nhỏ; » 13 như có chép rằng: « Ta yêu Gia-cốp và ghét Ê-sau. »

14 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Có sự không công-bình trong Đức Chúa Trời sao? Chẳng hề như vậy! 15 Vì Ngài phán cùng Môi-se rằng: « Ta sẽ làm ơn cho kẻ ta làm ơn, ta sẽ thương-xót kẻ ta thương-xót. » 16 Vậy điều đó chẳng phải bởi người nào ao-ước hay người nào bôn-ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời thương-xót. 17 Trong Kinh-thánh cũng có phán cùng Pha-ra-ôn rằng: « Nầy là cớ vì sao ta đã dấy ngươi lên, ấy là để tỏ quyền-phép ta ra trong ngươi, hầu cho danh ta được truyền ra khắp đất. » 18 Như vậy, Ngài muốn thương-xót ai thì thương-xót và muốn làm cứng lòng ai thì làm.

19 Vậy thì ngươi sẽ hỏi ta rằng: Sao Ngài còn quở-trách? Vì có ai chống lại ý-muốn Ngài được chăng? ... 20 Nhưng, hỡi người, ngươi là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất-sét lại nói với kẻ nắn nên mình rằng: Sao ngươi đã làm nên ta như vậy? 21 Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất-sét, cùng trong một đống mà làm ra hạng bình để dùng việc sang-trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn-hạ sao? 22 Nếu Đức Chúa Trời muốn tỏ ra cơn thạnh-nộ và làm cho biết quyền-phép Ngài, đã lấy lòng khoan-nhẫn lớn chịu những bình đáng giận sẵn cho sự hư-mất, 23 để cũng làm cho biết sự giàu-có của vinh-hiển Ngài bởi những bình đáng thương-xót mà Ngài đã định sẵn cho sự vinh-hiển, thì còn nói chi được ư? 24 Đó tôi nói về chúng ta, là kẻ Ngài đã gọi, chẳng những từ trong người Giu-đa, mà cũng

https://tieulun.hopto.org

tứ trong dân ngoại nữa. 25 Như
Ngài phán trong sách Ô-sê rằng:
« Ta sẽ gọi kẻ chẳng phải dân ta
là dân ta, kẻ chẳng được yêu-dấu
là yêu-dấu; 26 lại xảy ra trong nơi
Ngài phán cùng họ rằng : Các
ngươi chẳng phải là dân ta đâu,
cũng tại nơi đó họ sẽ được xưng
là con của Đức Chúa Trời hằng
sống. » 27 Còn Ê-sai nói về dân
Y-sơ-ra-en mà kêu lên rằng :
« Dầu số con-cái Y-sơ-ra-en như
cát dưới biển, chỉ một phần sót
lại sẽ được cứu mà thôi; 28 vì
Chúa sẽ làm ứng-nghiệm lời
Ngài cách trọn-vẹn và vội-vàng
trên đất. » 29 Lại như Ê-sai đã
nói tiên-tri rằng : « Nếu Chúa
các cơ binh chẳng để lại một
cái mầm của dòng-giống chúng
ta, thì chúng ta đã trở nên như
thành Sô-đôm và giống như
thành Gô-mô-rơ vậy. »

Sự cứu-rỗi của dân ngoại và sự lầm-lạc của dân Y-sơ-ra-en

30 Vậy chúng ta sẽ nói làm
sao ? Những dân ngoại chẳng
tìm sự công-bình, thì đã được
sự công-bình, nhưng là sự công-
bình đến bởi đức-tin ; 31 còn
như dân Y-sơ-ra-en tìm luật-
pháp của sự công-bình, thì
không đạt đến luật-pháp ấy.
32 Tại sao? Tại họ chẳng bởi
đức-tin mà tìm, nhưng bởi việc
làm. Họ đã vấp phải hòn đá
ngăn-trở, 33 như có chép rằng :
« Nầy ta để tại Si-ôn một hòn
đá ngăn-trở, tức là hòn đá lớn
làm cho vấp-ngã; hễ ai tin đến
thì khỏi bị hổ-thẹn. »

Dân Giu-đa đã bỏ sự công-bình của đức-tin

10 1 Hỡi anh em, sự ước-ao
trong lòng tôi và lời tôi
vì dân Y-sơ-ra-en cầu-nguyện
cùng Đức Chúa Trời, ấy là cho
họ được cứu. 2 Vì tôi làm chứng
cho họ rằng họ có lòng sốt-sắng
về Đức Chúa Trời, nhưng lòng
sốt-sắng đó là không phải theo
trí-khôn. 3 Bởi họ không nhận
biết sự công-bình của Đức Chúa
Trời và tìm cách lập sự công-
bình riêng của mình, nên không
chịu phục sự công-bình của
Đức Chúa Trời; 4 vì Đấng Christ
là sự cuối-cùng của luật-pháp,
đặng xưng mọi kẻ tin là công-
bình.

5 Vả, Môi-se luận sự công-
bình đến bởi luật-pháp cách
nầy : « Hễ ai làm theo điều đó
thì nhờ đó mà sống. » 6 Nhưng
sự công-bình đến bởi đức-tin,
thì nói như vầy : Chớ nói trong
lòng ngươi rằng : Ai sẽ lên trên
trời ? ấy là để đem Đấng Christ
xuống; 7 hay là : Ai sẽ xuống vực
sâu ? ấy là để đem Đấng Christ
từ trong kẻ chết lại lên. 8 Nhưng
nói làm sao ? Đạo ở gần ngươi,
ở trong miệng và trong lòng
ngươi. Ấy là đạo đức-tin mà
chúng ta giảng-dạy. 9 Vậy nếu
miệng ngươi xưng Đức Chúa
Jêsus ra và lòng ngươi tin rằng
Đức Chúa Trời đã khiến Ngài
từ kẻ chết sống lại, thì ngươi sẽ
được cứu ; 10 vì tin bởi trong
lòng mà được sự công-bình, còn
bởi miệng làm chứng mà được

https://tieulun.hopto.org

sự cứu-rỗi. 11 Vả, Kinh-thánh
nói rằng: « Kẻ nào tin Ngài sẽ
chẳng bị hổ-thẹn. » 12 Trong
người Giu-đa và người Gờ-réc
không có sự phân-biệt gì hết,
vì họ có chung một Chúa, giàu
ơn đối với mọi kẻ kêu-xin Ngài.
13 Vì « ai kêu-cầu danh Chúa thì
sẽ được cứu. »

Đạo giảng cho mọi người

14 Nhưng họ chưa tin Ngài thì
kêu-cầu sao được? Chưa nghe
nói về Ngài thì làm thể nào mà
tin? Nếu chẳng ai rao-giảng,
thì nghe làm sao? 15 Lại nếu
chẳng ai được sai đi, thì rao-
giảng thể nào? như có chép rằng:
« Những bàn chơn kẻ rao-truyền
tin lành là tốt-đẹp biết bao! »
16 Nhưng chẳng phải mọi người
đều nghe theo tin lành đâu; vì
Ê-sai có nói rằng: « Lạy Chúa, ai
tin lời chúng tôi rao-giảng? »
17 Như vậy, đức-tin đến bởi sự
người ta nghe, mà người ta nghe,
là khi lời của Đấng Christ được
rao-giảng.

18 Nhưng tôi hỏi: Có phải là
họ chưa nghe chăng? Trái lại,
tiếng của các sứ-giả đã vang
khắp đất, và lời của sứ-giả đã
đạt đến cùng thế-gian. 19 Tôi lại
hỏi: Thế mà dân Y-sơ-ra-en
chẳng biết chi hết sao? Môi-se
đã nói rằng: « Ta sẽ giục lòng
ganh-tị các ngươi bởi kẻ chẳng
phải là dân; ta sẽ chọc giận các
ngươi bởi một dân ngu-dốt. »
20 Lại Ê-sai nói cách bạo-dạn
rằng: « Những kẻ chẳng tìm-
kiếm ta thì đã gặp thấy ta, ta đã
tỏ mình ra cho kẻ chẳng hỏi-
han ta. » 21 Song về dân Y-sơ-
ra-en, thì rằng: « Ta đã giơ tay
ra cả ngày hướng về dân bội-
nghịch và hay nói trái. »

Chỉ một phần dân Y-sơ-ra-en bị bỏ

11 1 Vậy tôi nói: Đức Chúa
Trời có bỏ dân Ngài
chăng? Chẳng hề như vậy; vì
chính tôi là dân Y-sơ-ra-en,
dòng-dõi Áp-ra-ham, về chi-phái
Bên-gia-min. 2 Đức Chúa Trời
chẳng từng bỏ dân Ngài đã biết
trước. Anh em há chẳng biết
Kinh-thánh chép về chuyện Ê-
li sao? thể nào người kiện dân
Y-sơ-ra-en trước mặt Đức Chúa
Trời, mà rằng: 3 « Lạy Chúa,
họ đã giết tiên-tri Ngài, hủy-
phá bàn-thờ Ngài; tôi còn lại
một mình, và họ tìm giết tôi. »
4 Nhưng Đức Chúa Trời đáp lại
thể nào? « Ta đã để dành cho
ta bảy ngàn người nam chẳng
hề qui gối trước mặt Ba-an. »
5 Ngày nay cũng vậy, có một
phần còn sót lại theo sự lựa-
chọn của ân-điển. 6 Nhưng nếu
bởi ơn thì chẳng phải bởi việc
làm nữa; bằng chẳng, thì ơn
không còn phải là ơn. 7 Vậy thì
làm sao? Ấy là dân Y-sơ-ra-en
chẳng được điều mình tìm; song
những kẻ lựa-chọn thì đã được,
và những kẻ khác thì bị cứng
lòng, 8 như có chép rằng: « Đức
Chúa Trời đã cho họ lòng mờ-

https://tieulun.hopto.org

tối, con mắt chẳng thấy, lỗ tai chẳng nghe, cho đến ngày nay.»
9 Lại, Đa-vít có nói: Ước gì bàn-tiệc của họ trở nên bẫy, lưới, nên dịp vấp chơn và sự phạt công-bình cho họ; 10 ước gì mắt họ mù không thấy được, và lưng họ cứ khom luôn!»

Vì dân Y-sơ-ra-en vấp-phạm nên sự cứu đã đến cho dân ngoại

11 Tôi lại hỏi rằng: Có phải dân Y-sơ-ra-en vấp chơn dường ấy hầu cho té xuống chăng? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là bởi tội-lỗi họ mà sự cứu đã đến cho dân ngoại, hầu để giục lòng tranh-đua của họ. 12 Vả, nếu tội-lỗi họ đã làm giàu cho thế-gian, sự kém-sút họ đã làm giàu cho dân ngoại, thì huống chi là sự thạnh-vượng của họ!
13 Tôi nói cùng anh em là người ngoại: bấy lâu tôi làm sứ-đồ cho dân ngoại, tôi làm vinh-hiển chức-vụ mình, 14 cố sức để giục lòng tranh-đua của những kẻ đồng-tộc tôi, và để cứu mấy người trong đám họ. 15 Vì nếu sự dứt-bỏ họ ra đã làm sự hòa-thuận cho thiên-hạ, thì sự họ trở lại trong ân-điển há chẳng phải là sự sống lại từ trong kẻ chết sao?

16 Vả, nếu trái đầu mùa là thánh, thì cả đống cũng thánh; và nếu rễ là thánh, thì các nhánh cũng thánh. 17 Vì bằng có một hai nhánh bị cắt đi, và ngươi vốn là cây ô-li-ve hoang được tháp vào chỗ các nhánh ấy để có phần về nhựa và rễ của cây ô-li-ve, 18 thì chớ khoe mình hơn các nhánh đó. Nhưng nếu ngươi khoe mình, thì hãy biết rằng ấy chẳng phải là ngươi chịu-đựng cái rễ, bèn là cái rễ chịu-đựng ngươi. 19 Ngươi sẽ nói rằng: Các nhánh đã bị cắt đi, để ta được tháp vào chỗ nó. 20 Phải lắm; các nhánh đó đã bị cắt bởi cớ chẳng tin, và ngươi nhờ đức-tin mà còn; chớ kiêu-ngạo, hãy sợ-hãi. 21 Vì nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các nhánh nguyên, thì Ngài cũng chẳng tiếc ngươi nữa. 22 Vậy hãy xem sự nhơn-từ và sự nghiêm-nhặt của Đức Chúa Trời: sự nghiêm-nhặt đối với họ là kẻ đã ngã xuống, còn sự nhơn-từ đối với ngươi, miễn là ngươi cầm-giữ mình trong sự nhơn-từ Ngài; bằng chẳng, ngươi cũng sẽ bị chặt. 23 Về phần họ, nếu không ghì-mãi trong sự chẳng tin, thì cũng sẽ được tháp; vì Đức Chúa Trời có quyền lại tháp họ vào. 24 Nếu chính ngươi đã bị cắt khỏi cây ô-li-ve hoang thuận tánh mình, mà được tháp vào cây ô-li-ve tốt nghịch tánh, thì huống chi những kẻ ấy là nhánh nguyên sẽ được tháp vào chính cây ô-li-ve mình!

Dân ngoại trở lại đạo sẽ đem sự cứu đến cho dân Y-sơ-ra-en

25 Vả, hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết sự mầu-nhiệm nầy, e anh em khoe mình khôn-ngoan chăng: ấy là một phần dân Y-sơ-ra-en đã sa vào sự cứng lòng, cho đến chừng

https://tieulun.hopto.org

nào số dân ngoại nhập vào được đầy đủ ; 26 vậy thì cả dân Y-sơ-ra-en sẽ được cứu, như có chép rằng : « Đấng Giải-cứu sẽ đến từ Si-ôn, cất sự vô-đạo ra khỏi Gia-cốp ; 27 ấy là sự giao-ước mà ta sẽ lập với họ, khi ta xóa tội-lỗi họ rồi. » 28 Nếu luận về Tin-lành thì họ là nghịch-thù bởi cớ anh em, còn luận về sự lựa-chọn, thì họ được yêu-thương bởi cớ các tổ-phụ ; 29 vì các sự ban-cho và sự kêu-gọi của Đức Chúa Trời chẳng hề đổi lại được bao giờ. 30 Lại như khi trước anh em đã nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà bây giờ được thương-xót bởi sự nghịch của họ, 31 thì cũng một thể ấy, bây giờ họ đã nghịch, hầu cho cũng được thương-xót bởi sự thương-xót đã tỏ ra với anh em. 32 Vì Đức Chúa Trời đã nhốt mọi người trong sự bạn-nghịch, đặng thương-xót hết thảy.

33 Ôi ! sâu-nhiệm thay là sự giàu-có, khôn-ngoan và thông-biết của Đức Chúa Trời ! Sự phán-xét của Ngài nào ai thấu được, đường-nẻo của Ngài nào ai hiểu được ! 34 Vì, « ai biết ý-tưởng Chúa, ai là kẻ bàn-luận của Ngài ? » 35 Hay là « ai đã cho Chúa trước, đặng nhận lấy đều gì Ngài báo lại ? » 36 Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài, và hướng về Ngài. Vinh-hiển cho Ngài đời đời vô-cùng ! A-men.

VI. — Mấy lời khuyên và dạy

(Từ 12 : 1 đến 15 : 13)

Sự dâng mình cho Đức Chúa Trời. — Một thân nhiều chi-thể

12 1 Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương-xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng mình làm của-lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ-phượng phải lẽ của anh em. 2 Đừng làm theo đời nầy, nhưng hãy biến-hóa bởi sự đổi mới của tâm-thần mình, để thử cho biết ý-muốn tốt-lành, đẹp lòng và trọn-vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.

3 Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong anh em chớ có tư-tưởng cao quá lẽ, nhưng phải có tâm-tình tầm-thường, y theo lượng đức-tin mà Đức Chúa Trời đã phú cho từng người. 4 Vả, như trong một thân chúng ta có nhiều chi-thể, và các chi-thể không làm một việc giống nhau, 5 thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thảy chúng ta đều là các phần chi-thể của nhau. 6 Vì chúng ta có các sự ban-cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên-tri, hãy tập nói theo lượng đức-tin ; 7 ai được gọi đến làm chức-vụ, hãy buộc mình vào chức-vụ ; ai dạy-dỗ, hãy chăm mà dạy-dỗ ; 8 ai gánh việc khuyên-

https://tieulun.hopto.org

bảo, hãy khuyên-bảo; ai bố-thí, hãy lấy lòng rộng-rãi mà bố-thí; ai cai-trị, hãy siêng-năng mà cai-trị; ai làm sự thương-xót, hãy lấy lòng vui mà làm.

Bổn-phận về sự yêu-thương

9 Lòng yêu-thương phải cho thành-thật. Hãy gớm sự dữ mà mến sự lành. 10 Hãy lấy lòng yêu-thương mềm-mại mà yêu nhau như anh em; hãy lấy lễ kính-nhường nhau. 11 Hãy siêng-năng mà chớ làm biếng; phải có lòng sốt-sắng; phải hầu việc Chúa. 12 Hãy vui-mừng trong sự trông-cậy, nhịn-nhục trong sự hoạn-nạn, bền lòng mà cầu-nguyện. 13 Hãy cung-cấp sự cần-dùng cho các thánh-đồ; hãy ân-cần tiếp khách. 14 Hãy chúc phước cho kẻ bắt-bớ anh em; hãy chúc phước, chớ nguyền-rủa. 15 Hãy vui với kẻ vui, khóc với kẻ khóc. 16 Trong vòng anh em phải ở cho hiệp ý nhau; đừng ước-ao sự cao-sang, nhưng phải ưa-thích sự khiêm-nhượng. Chớ cho mình là khôn-ngoan.

17 Chớ lấy ác trả ác cho ai; phải chăm tìm điều thiện trước mặt mọi người. 18 Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa-thuận với mọi người. 19 Hỡi kẻ rất yêu-dấu của tôi ơi, chính mình chớ trả thù ai, nhưng hãy nhường cho cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời; vì có chép lời Chúa phán rằng: « Sự trả thù thuộc về ta, ta sẽ báo-ứng. » 20 Vậy nếu kẻ thù mình có đói, hãy cho ăn; có khát, hãy cho uống; vì làm như vậy, khác nào mình lấy những than lửa đỏ mà chất trên đầu người. 21 Đừng để điều ác thắng mình, nhưng hãy lấy điều thiện thắng điều ác.

Về sự phục kẻ có quyền

13 1 Mọi người phải vâng-phục các đấng cầm quyền trên mình; vì chẳng có quyền nào mà không đến bởi Đức Chúa Trời, các quyền đều bởi Đức Chúa Trời chỉ-định. 2 Cho nên ai chống-cự quyền-phép, tức là đối-địch với mạng-lịnh Đức Chúa Trời đã lập; và những kẻ đối-địch thì chuốc lấy sự phán-xét vào mình. 3 Vả, các quan-quyền không phải để cho người làm lành sợ, mà để cho người làm dữ sợ. Ngươi muốn không sợ quyền-phép chăng? Hãy làm điều lành, sẽ được khen-thưởng; 4 vì quan-quyền là chức-việc của Đức Chúa Trời để làm ích cho ngươi. Song nếu ngươi làm ác, thì hãy sợ, vì người cầm gươm chẳng phải là vô cớ; người là chức-việc của Đức Chúa Trời để làm ra sự công-bình và phạt kẻ làm dữ. 5 Vậy nên cần phải vâng-phục, chẳng những vì sợ hình-phạt thôi, nhưng cũng vì cớ lương-tâm. 6 Ấy cũng bởi lẽ đó mà anh em nộp thuế, vì các quan-quyền là đầy-tớ của Đức Chúa Trời, hằng giữ việc ấy. 7 Phải trả cho mọi người điều mình đã mắc: nộp thuế

https://tieulun.hopto.org

cho kẻ mình phải nộp thuế; đóng-góp cho kẻ mình phải đóng-góp; sợ kẻ mình đáng sợ; kính kẻ mình đáng kính.

Lòng yêu-thương làm trọn luật-pháp

8 Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu-thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân-cận mình ấy là đã làm trọn luật-pháp. 9 Vả, những điều-răn nầy: «Ngươi chớ phạm tội tà-dâm, chớ giết người, chớ trộm-cướp, chớ tham-lam,» và mọi điều-răn khác nữa, bất luận điều nào, đều tóm lại trong một lời nầy: «Ngươi phải yêu kẻ lân-cận mình như mình.» 10 Sự yêu-thương chẳng hề làm hại kẻ lân-cận; vậy yêu-thương là sự làm trọn luật-pháp.

Khuyên phải tỉnh-thức và tinh-sạch

11 Hãy ăn ở như vậy, vì biết thời-kỳ đương lúc chúng ta đây: giờ anh em từ ngủ thức dậy đã đến, bởi sự cứu-hiện nay đã gần chúng ta hơn lúc chúng ta mới tin. 12 Đêm đã khuya, ngày gần đến; vậy chúng ta hãy lột bỏ những việc tối-tăm mà mặc lấy áo giáp sáng-láng. 13 Hãy bước đi cách hẳn-hoi như giữa ban ngày. Chớ nộp mình vào sự quá-độ và say-sưa, buông-tuồng và bậy-bạ, rầy-rà và ghen-ghét; 14 nhưng hãy mặc lấy Đức Chúa Jêsus-Christ, chớ chăm-nom về xác-thịt mà làm cho phỉ lòng dục nó.

Sự khoan-dung đối với kẻ kém đức-tin

14 1 Hãy bằng lòng tiếp lấy kẻ kém đức-tin, chớ cãi-lẫy về sự nghi-ngờ. 2 Người nầy tin có thể ăn được cả mọi thứ; người kia là kẻ yếu-đuối, chỉ ăn rau mà thôi. 3 Người ăn chớ khinh-dể kẻ không ăn; và người không ăn chớ xét-đoán kẻ ăn, vì Đức Chúa Trời đã tiếp lấy người. 4 Ngươi là ai mà dám xét-đoán tôi-tớ của kẻ khác? Nó đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; — song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững-vàng. — 5 Người nầy tưởng ngày nầy hơn ngày khác, kẻ kia tưởng mọi ngày đều bằng nhau; ai nấy hãy tin chắc ở trí mình. 6 Kẻ giữ ngày là giữ vì Chúa; kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng chẳng ăn vì Chúa, họ cũng tạ ơn Đức Chúa Trời.

7 Vả, chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà sống, cũng chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà chết; 8 vì nếu chúng ta sống, là sống cho Chúa, và nếu chúng ta chết, là chết cho Chúa. Vậy nên chúng ta hoặc sống hoặc chết, đều thuộc về Chúa cả. 9 Đấng Christ đã chết và sống lại, ấy là để làm Chúa kẻ chết và kẻ sống. 10 Nhưng ngươi, sao xét-đoán anh em mình? Còn ngươi, sao khinh-dể anh em mình? Vì chúng ta hết thảy sẽ ứng-hầu trước tòa-án Đức Chúa Trời. 11 Bởi có chép rằng:

https://tieulun.hopto.org

«Chúa phán: Thật như ta hằng
sống, mọi đầu-gối sẽ qui trước
mặt ta, và mọi lưỡi sẽ ngợi-khen
Đức Chúa Trời.» 12 Như vậy,
mỗi người trong chúng ta sẽ
khai-trình việc mình với Đức
Chúa Trời.

Chớ xui ai vấp-phạm

13 Vậy chúng ta chớ xét-đoán
nhau; nhưng thà nhứt-định
đừng để hòn đá vấp chơn trước
mặt anh em mình, và đừng làm
dịp cho người sa-ngã. 14 Tôi
biết và tin chắc trong Đức Chúa
Jêsus rằng, chẳng có vật gì vốn
là dơ-dáy; chỉn có ai tưởng vật
nào là dơ-dáy, thì nó là dơ-dáy
cho người ấy mà thôi. 15 Vả,
nếu vì một thức ăn, ngươi làm
cho anh em mình lo-buồn, thì
ngươi chẳng còn cư-xử theo đức
yêu-thương nữa. Chớ nhơn
thức ăn làm hư-mất người mà
Đấng Christ đã chịu chết cho.
16 Vậy chớ để sự lành mình trở
nên cớ gièm-chê. 17 Vì nước
Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn
uống, nhưng tại sự công-bình,
bình-an, vui-vẻ bởi Đức Thánh-
Linh vậy. 18 Ai dùng cách ấy
mà hầu việc Đấng Christ, thì
đẹp lòng Đức Chúa Trời và
được người ta khen. 19 Vậy
chúng ta hãy tìm cách làm nên
hòa-thuận và làm gương sáng
cho nhau.

20 Chớ vì một thức ăn mà
hủy-hoại việc Đức Chúa Trời.
Thật mọi vật là thanh-sạch;
nhưng ăn lấy mà làm dịp cho
kẻ khác vấp-phạm, thì là ác.
21 Đều thiện ấy là đừng ăn thịt,
đừng uống rượu, và kiêng-cử
mọi sự chi làm dịp vấp-phạm
cho anh em mình. 22 Ngươi có
đức-tin chừng nào, hãy vì chính
mình ngươi mà giữ lấy trước
mặt Đức Chúa Trời. Phước
thay cho kẻ không định tội cho
mình trong sự mình đã ưng!
23 Nhưng ai có lòng nghi-ngại về
thức ăn nào, thì bị định tội rồi,
vì chẳng bởi đức-tin mà làm;
vả, phàm làm đều chi không bởi
đức-tin thì đều đó là tội-lỗi.

*Người mạnh kẻ yếu phải
hòa-hiệp nhau*

15 1 Vậy chúng ta là kẻ mạnh,
phải gánh-vác sự yếu-
đuối cho những kẻ kém-sức,
chớ làm cho đẹp lòng mình.
2 Mỗi người trong chúng ta nên
làm đẹp lòng kẻ lân-cận mình,
đặng làm đều ích và nên gương
tốt. 3 Vì Đấng Christ cũng không
làm cho đẹp lòng mình, như có
chép rằng: «Lời của những kẻ
nguyền-rủa Chúa đã đổ trên
mình tôi.» 4 Vả, mọi sự đã
chép từ xưa đều để dạy-dỗ
chúng ta, hầu cho bởi sự nhịn-
nhục và sự yên-ủi của Kinh-
thánh dạy mà chúng ta được
sự trông-cậy. 5 Xin Đức Chúa
Trời hay nhịn-nhục và yên-ủi
ban cho anh em được đồng lòng
ở với nhau theo Đức Chúa Jêsus-
Christ; 6 để anh em lấy một lòng
một miệng mà ngợi-khen Đức

https://tieulun.hopto.org

Chúa Trời, là Cha của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta!

7 Vậy thì, anh em hãy tiếp lấy nhau, cũng như Đấng Christ đã tiếp anh em, để Đức Chúa Trời được vinh-hiển. 8 Vả, tôi nói rằng Đức Chúa Jêsus-Christ đã làm chức-vụ mình nơi người chịu cắt-bì, đặng tỏ-bày sự thành-tín của Đức Chúa Trời, và làm quả-quyết lời hứa cùng các tổ-phụ chúng ta, 9 lại khiến dân ngoại khen-ngợi Chúa vì sự thương-xót của Ngài, như có chép rằng: « Bởi đó tôi sẽ ngợi-khen Chúa giữa các dân ngoại, và ca-tụng danh Ngài. » 10 Lại có chép rằng: « Hỡi dân ngoại, hãy đồng vui cùng dân Chúa. » 11 Lại rằng: « Hỡi hết thảy dân ngoại, hãy khen-ngợi Chúa, muôn dân nên ngợi-khen Ngài! » 12 Ê-sai cũng nói rằng: « Từ cội-rễ Gie-sê sẽ nứt lên cái chồi cai-trị dân ngoại, dân ngoại sẽ trông-cậy chồi ấy. » 13 Vậy xin Đức Chúa Trời của sự trông-cậy, làm cho anh em đầy-dẫy mọi điều vui-vẻ và mọi điều bình-an trong đức-tin, hầu cho anh em nhờ quyền-phép Đức Thánh-Linh được dư-dật sự trông-cậy!

VII.— Kết-luận của bức thơ: lời dặn-dò và chào-thăm

(Từ 15 : 14 đến 16 : 27)

Chức-vụ của Phao-lô

14 Hỡi anh em, về phần anh em, tôi cũng tin chắc rằng anh em có đầy lòng nhơn-từ, đủ điều thông-biết trọn-vẹn, lại có tài khuyên-bảo nhau. 15 Nếu tôi đã lấy lòng thật dạn-dĩ mà viết thơ nói điều nầy điều kia với anh em, ấy là để nhắc lại cho anh em nhớ, bởi ơn Đức Chúa Trời đã làm cho tôi 16 nên chức-việc của Đức Chúa Jêsus-Christ giữa dân ngoại, làm chức tế-lễ của Tin-lành Đức Chúa Trời, hầu cho dân ngoại được làm của-lễ vừa ý Chúa, và nên thánh bởi Đức Thánh-Linh.

17 Vậy tôi có cớ khoe mình trong Đức Chúa Jêsus-Christ về điều hầu việc Đức Chúa Trời. 18 Vì tôi chẳng dám nói những sự khác hơn sự mà Đấng Christ đã cậy tôi làm ra để khiến dân ngoại vâng-phục Ngài, bởi lời nói và bởi việc làm, 19 bởi quyền-phép của dấu kỳ phép lạ, bởi quyền-phép của Thánh-Linh Đức Chúa Trời. Ấy là từ thành Giê-ru-sa-lem và các miền xung-quanh cho đến xứ I-ly-ri, tôi đã đem đạo Tin-lành của Đấng Christ đi khắp chốn. 20 Nhưng tôi lấy làm vinh mà rao Tin-lành ở nơi nào danh Đấng Christ chưa được truyền ra, để cho khỏi lập lên trên nền người khác, 21 như có chép rằng: « Những kẻ chưa được tin báo về Ngài thì sẽ thấy Ngài, những kẻ chưa nghe nói về Ngài thì sẽ biết Ngài. »

Sự tính trước về sự đi đường của Phao-lô

22 Ấy cũng là điều đã nhiều lần ngăn-trở tôi đi đến thăm

https://tieulun.hopto.org

anh em. 23 Nhưng bây giờ chẳng còn có chi cầm-buộc tôi lại trong các miền nầy nữa; vả lại, đã mấy năm nay, tôi rất ước-ao đến cùng anh em; 24 vậy nếu tôi có thể đi xứ Y-pha-nho được, thì mong rằng sẽ tiện đàng ghé thăm anh em; sau khi được chút thỏa lòng ở với anh em rồi, thì nhờ anh em sai đưa tôi qua xứ ấy.

25 Nay tôi qua thành Giê-ru-sa-lem đặng giúp việc các thánh-đồ. 26 Vì người xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai vui lòng quyên tiền để giúp những thánh-đồ ở thành Giê-ru-sa-lem đang nghèo-túng. 27 Họ vui lòng làm sự đó, và cũng mắc nợ các người đó nữa; vì nếu người ngoại đã có phần về của-cải thiêng-liêng người Giu-đa, thì cũng phải lấy của-cải thuộc về phần đời mà giúp cho người Giu-đa. 28 Vậy khi tôi làm xong việc ấy, và giao quả phước nầy cho họ rồi, tôi sẽ ghé nơi anh em đặng đi đến xứ Y-pha-nho. 29 Tôi biết khi tôi sang với anh em, thì sẽ đem ơn-phước dồi-dào của Đấng Christ cùng đến.

30 Vậy, hỡi anh em, nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, và nhờ sự yêu-thương sanh bởi Đức Thánh-Linh, tôi khuyên anh em phải cùng tôi chiến-đấu trong những lời cầu-nguyện mà anh em vì tôi trình cùng Đức Chúa Trời, 31 hầu để tôi được thoát khỏi những người chẳng tin trong xứ Giu-đê, và cũa làm phước mà tôi đem qua thành Giê-ru-sa-lem sẽ được các thánh-đồ vui lòng nhậm lấy. 32 Bấy giờ tôi có thể vui-mừng đi đến anh em, và nếu vừa ý Đức Chúa Trời, cũng nếm mùi an-nghỉ với anh em nữa. 33 Nguyền xin Đức Chúa Trời bình-an ở với anh em hết thảy! A-men.

Phao-lô gởi-gắm bà chấp-sự Phê-bê

16 1 Tôi gởi-gắm Phê-bê, người chị em chúng ta cho anh em, người làm nữ chấp-sự của Hội-thánh Xen-cơ-rê. 2 Hãy ân-cần tiếp-rước người trong Chúa chúng ta, một cách xứng-đáng với thánh-đồ, và hãy giúp-đỡ người trong mọi dịp mà người sẽ cần đến anh em; vì chính người đã giúp nhiều kẻ, và cũng giúp tôi nữa.

Lời chào-thăm

3 Hãy chào Bê-rít-sin và A-qui-la, kẻ cùng làm việc với tôi trong Đức Chúa Jêsus-Christ, 4 là hai người liều chết để cứu sự sống tôi; ấy chẳng những một mình tôi tạ ơn hai người, nhưng cả các Hội-thánh của dân ngoại nữa. 5 Cũng hãy chào Hội-thánh nhóm tại nhà hai người.

Hãy chào Ê-bai-nết, là người rất thiết với tôi, và đã nên trái đầu mùa trong xứ A-si cho Đấng Christ. 6 Hãy chào Ma-ri, là người có nhiều công-khó vì anh em. 7 Hãy chào An-trô-ni-cơ và Giu-ni-a, tức là bà-con và bạn đồng-tù với tôi, là hai người có

https://tieulun.hopto.org

danh-vọng trong các sứ-đồ và thuộc về Đấng Christ trước tôi vậy. 8Hãy chào Am-li-a, người rất yêu-dấu của tôi trong Chúa. 9Hãy chào U-rơ-banh, bạn cùng làm việc với tôi trong Đấng Christ, và Ếch-ta-chy, là kẻ rất thiết với tôi. 10Hãy chào A-bê-lơ, người được tiếp-nạp trong Đấng Christ. Hãy chào các người ở nhà A-rích-tô-bu. 11Hãy chào Hê-rô-đi-ôn, là bà-con tôi. Hãy chào các người ở nhà Nạt-xít, là những kẻ ở trong Chúa. 12Hãy chào Try-phe-nơ và Try-phô-sơ, là hai người làm việc cho Chúa. Hãy chào Bẹt-si-đơ, người rất thân với tôi, và đã làm việc nhiều cho Chúa. 13Hãy chào Ru-phu, người được chọn của Chúa, và chào mẹ người, cũng là mẹ tôi. 14Hãy chào A-sin-cơ-rích, Phơ-lê-gôn, Hẹt-me, Ba-trô-ba, Hẹt-ma, và các anh em ở với họ. 15Hãy chào Phi-lô-lô-gơ và Giu-li, Nê-rê và chị người, Ô-lim, và hết thảy các thánh-đồ ở với họ. 16Anh em hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau. Hết thảy các Hội-thánh của Đấng Christ chào anh em.

Kẻ xui lập bè đảng

17Hỡi anh em, tôi khuyên anh em coi chừng những kẻ gây nên bè-đảng và làm gương xấu, nghịch cùng sự dạy-dỗ mà anh em đã nhận. Phải tránh xa họ đi. 18Vì những kẻ đó chẳng hầu việc Đấng Christ, Chúa chúng ta, song hầu việc cái bụng họ, và lấy những lời ngọt-ngào dua-nịnh dỗ-dành lòng kẻ thật-thà. 19Sự anh em vâng-phục thì ai ai cũng biết rồi, vậy tôi vì anh em vui-mừng, mong rằng anh em khôn-ngoan về điều lành, và thanh-sạch đối với điều dữ. 20Đức Chúa Trời bình-an sẽ kíp giày-đạp quỉ Sa-tan dưới chơn anh em. Nguyền xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus chúng ta ở cùng anh em!

Lời chào-thăm của các bạn Phao-lô

21Ti-mô-thê, kẻ cùng làm việc với tôi chào anh em, Lu-si-út, Gia-sôn và Sô-xi-ba-tê, là bà-con tôi cũng vậy. 22Tôi là Tẹt-tiu, người chép bức thơ nầy, chào-thăm anh em trong Chúa. 23Gai-út là người tiếp-đãi tôi cùng tiếp-đãi cả Hội-thánh, chào anh em. Ê-rát, quan kho-bạc thành-phố, và Qua-rơ-tu, người anh em chúng ta, cũng chào anh em nữa.

Lời tạ ơn

25Ngợi-khen Đấng có quyền làm cho vững chí anh em theo Tin-lành của tôi và lời giảng Đức Chúa Jêsus-Christ, theo sự tỏ ra về lẽ mầu-nhiệm, là lẽ đã giấu kín từ mọi đời trước, 26mà bây giờ được bày ra, và theo lịnh Đức Chúa Trời hằng sống, bởi các sách tiên-tri, bày ra cho mọi dân đều biết, đặng đem họ đến sự vâng-phục của đức-tin, — 27nhơn Đức Chúa Jêsus-Christ, nguyền xin vinh-hiển về nơi Đức Chúa Trời khôn-ngoan có một, đời đời vô-cùng! A-men.

https://tieulun.hopto.org

THƠ THỨ NHỨT CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

CÔ-RINH-TÔ

I. — Tiểu-dẫn

(1 : 1-9)

Lời đạt và chào-thăm

1 [1]Phao-lô, theo ý Đức Chúa Trời, được gọi làm sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ, cùng Sốt-then, anh em chúng ta, [2]gởi cho Hội-thánh Đức Chúa Trời tại thành Cô-rinh-tô, tức là cho những người đã được nên thánh trong Đức Chúa Jêsus-Christ, được gọi làm thánh-đồ, lại cho mọi người bất luận ở nơi nào, cầu-khẩn danh Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, là Chúa của những người ấy và của chúng ta : [3]nguyền xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ !

Lời tạ ơn

[4]Tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, bởi cớ anh em đã được Đức Chúa Trời ban ơn trong Đức Chúa Jêsus-Christ ; [5]vì chưng anh em đã được dư-dật về mọi đều ban-cho, cả lời nói và sự hiểu-biết, [6]như lời chứng về Đấng Christ đã được vững-bền ở giữa anh em. [7]Anh em đang trông-đợi kỳ Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta hiện đến, cũng chẳng thiếu một ơn nào. [8]Ngài sẽ khiến anh em được vững-bền đến cuối-cùng, để khỏi bị quở-trách trong ngày của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta. [9]Đức Chúa Trời là thành-tín, Ngài đã gọi anh em được thông-công với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa chúng ta.

II. — Sự phe-đảng và gương xấu trong Hội-thánh Cô-rinh-tô

(Từ 1 : 10 đến 6 : 20)

Khuyên phải hiệp làm một

[10]Hỡi anh em, tôi nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, khuyên anh em thảy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân-rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau. [11]Vì, hỡi anh em, bởi người nhà Cơ-lô-ê, tôi có được tin rằng trong anh em có sự tranh-cạnh. [12]Tôi có ý nói rằng trong anh em mỗi người

https://tieulun.hopto.org

nói như vầy : Ta là môn-đồ của Phao-lô ; — ta là của A-bô-lô ; — ta là của Sê-pha, — ta là của Đấng Christ. 13 Đấng Christ bị phân-rẽ ra sao ? Có phải Phao-lô đã chịu đóng đinh trên cây thập-tự thế cho anh em, hay là anh em đã nhơn danh Phao-lô mà chịu phép báp-têm sao ? 14 Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì ngoài Cơ-rít-bu và Gai-út, tôi chưa từng làm phép báp-têm cho ai trong anh em, 15 hầu cho chẳng ai nói rằng anh em đã nhơn danh tôi mà chịu phép báp-têm. 16 Tôi cũng đã làm phép báp-têm cho người nhà Sê-pha-na ; ngoài nhà đó, tôi chẳng biết mình đã làm phép báp-têm cho ai nữa.

Sự dồ-dại về thập-tự-giá làm cho sự khôn-ngoan thế-gian bị thua

17 Thật vậy, Đấng Christ đã sai tôi, chẳng phải để làm phép báp-têm đâu, nhưng để rao-giảng Tin-lành, và chẳng dùng sự khôn-khéo mà giảng, kẻo thập-tự-giá của Đấng Christ ra vô-ích. 18 Bởi vì lời giảng về thập-tự-giá, thì những người hư-mất cho là điên-dại ; song về phần chúng ta, là kẻ được cứu-chuộc, thì cho là quyền-phép của Đức Chúa Trời. 19 Cũng có lời chép rằng : « Ta sẽ hủy-phá sự khôn-ngoan của người khôn-ngoan, tiêu-trừ sự thạo-biết của người thạo-biết. » 20 Người khôn-ngoan ở đâu ? Thầy thông-giáo ở đâu ? Người biện-luận đời nay ở đâu ? Có phải Đức Chúa Trời đã làm cho sự khôn-ngoan của thế-gian ra dồ-dại không ? 21 Vì, tại thế-gian cậy sự khôn-ngoan mình, chẳng nhờ sự khôn-ngoan Đức Chúa Trời mà nhận biết Đức Chúa Trời, nên Ngài đành lòng dùng sự giảng dồ-dại của chúng ta mà cứu-rỗi những người tin-cậy. 22 Vả, đương khi người Giu-đa đòi phép lạ, người Gờ-réc tìm sự khôn-ngoan, 23 thì chúng ta giảng Đấng Christ bị đóng đinh trên cây thập-tự, là sự người Giu-đa lấy làm gương xấu, dân ngoại cho là dồ-dại ; 24 song le, về những người được gọi, bất luận người Giu-đa hay người Gờ-réc, thì Đấng Christ là quyền-phép của Đức Chúa Trời và sự khôn-ngoan của Đức Chúa Trời. 25 Bởi vì sự dồ-dại của Đức Chúa Trời là khôn-sáng hơn người ta, và sự yếu-đuối của Đức Chúa Trời là mạnh hơn người ta.

26 Hỡi anh em, hãy suy-xét rằng, ở giữa anh em là kẻ đã được gọi, không có nhiều người khôn-ngoan theo xác-thịt, chẳng nhiều kẻ quyền-thế, chẳng nhiều kẻ sang-trọng. 27 Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự dại ở thế-gian để làm hổ-thẹn những kẻ khôn ; Đức Chúa Trời đã chọn những sự yếu ở thế-gian để làm hổ-thẹn những sự mạnh ; 28 Đức Chúa Trời đã chọn những sự hèn-hạ và khinh-bỉ ở thế-gian, cùng những sự không có, hầu cho làm những sự có ra không có,

https://tieulun.hopto.org

29 để chẳng ai khoe mình trước
mặt Đức Chúa Trời. 30 Vả, ấy
là nhờ Ngài mà anh em ở trong
Đức Chúa Jêsus-Christ, là Đấng
mà Đức Chúa Trời đã làm nên
sự khôn-ngoan, sự công-bình,
sự nên-thánh, và sự cứu-chuộc
cho chúng ta; 31 hầu cho, như
có lời chép rằng: « Ai khoe
mình, hãy khoe mình trong
Chúa. »

Sự giảng của Phao-lô là thế nào và có mục-đích gì

2 1 Hỡi anh em, về phần tôi, khi
tôi đến cùng anh em, chẳng
dùng lời cao-xa hay là khôn-sáng
mà rao-giảng cho anh em biết
chứng-cớ của Đức Chúa Trời.
2 Vì tôi đã đoán-định rằng ở giữa
anh em, tôi chẳng biết sự gì khác
ngoài Đức Chúa Jêsus-Christ, và
Đức Chúa Jêsus-Christ bị đóng
đinh trên cây thập-tự. 3 Chính
tôi đã ở giữa anh em, bộ yếu-
đuối, sợ-hãi, run-rẩy lắm. 4 Lời
nói và sự giảng của tôi chẳng
phải bằng bài diễn-thuyết khéo-
léo của sự khôn-ngoan, nhưng tại
sự tỏ ra Thánh-Linh và quyền-
phép; 5 hầu cho anh em chớ lập
đức-tin mình trên sự khôn-
ngoan loài người, bèn là trên
quyền-phép Đức Chúa Trời.

Sự khôn-ngoan Chúa trong Tin-lành, là sự mầu-nhiệm chỉ nhờ Đức Thánh-Linh tỏ ra

6 Dầu vậy, chúng tôi giảng sự
khôn-ngoan cho những kẻ trọn-
vẹn, song chẳng phải sự khôn-
ngoan thuộc về đời nầy, cũng
không phải của các người cai-
quản đời nầy, là kẻ sẽ bị hư-
mất. 7 Chúng tôi giảng sự khôn-
ngoan của Đức Chúa Trời, là
sự mầu-nhiệm kín-giấu, mà từ
trước các đời, Đức Chúa Trời
đã định sẵn cho sự vinh-hiển
chúng ta. 8 Trong những người
cai-quản đời nầy chẳng ai từng
biết sự đó; bởi chưng, nếu đã
biết thì họ chẳng đóng đinh
Chúa vinh-hiển trên cây thập-
tự đâu. 9 Song le, như có chép
rằng: « Ấy là sự mắt chưa
thấy, tai chưa nghe, và lòng
người chưa nghĩ đến, những
Đức Chúa Trời đã sắm sẵn đều
ấy cho những người yêu-mến
Ngài. » 10 Đức Chúa Trời đã
dùng Đức Thánh-Linh để bày-
tỏ những sự đó cho chúng ta,
vì Đức Thánh-Linh dò-xét mọi
sự, cả đến sự sâu-nhiệm của
Đức Chúa Trời nữa. 11 Vả, nếu
không phải là thần-linh trong
lòng người, thì ai biết sự trong
lòng người? Cũng một lẽ ấy,
nếu không phải là Thánh-Linh
của Đức Chúa Trời, thì chẳng
ai biết sự trong Đức Chúa Trời.

12 Về phần chúng ta, chúng ta
chẳng nhận lấy thần thế-gian,
nhưng đã nhận lấy Thánh-Linh
từ Đức Chúa Trời đến, hầu được
hiểu-biết những ơn mà chúng
ta nhận-lãnh bởi Đức Chúa Trời;
13 chúng ta nói về ơn đó, không
cậy lời nói mà sự khôn-ngoan
của loài người đã dạy đâu, song
cậy sự khôn-ngoan mà Đức

https://tieulun.hopto.org

Thánh-Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng-liêng để giãi-bày sự thiêng-liêng. 14Vả, người có tánh xác-thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh-Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự dồ-dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem-xét cách thiêng-liêng. 15Nhưng người có tánh thiêng-liêng xử-đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử-đoán. 16Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy-dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý của Đấng Christ.

Ý bè-đảng gây nên sự cãi-lẫy

3 1Hỡi anh em, về phần tôi, tôi chẳng có thể nói với anh em như với người thiêng-liêng, nhưng như với người xác-thịt, như với các con đỏ trong Đấng Christ vậy. 2Tôi lấy sữa nuôi anh em, chớ chẳng lấy đồ-ăn cứng, vì anh em không chịu nổi; đến bây giờ cũng chưa chịu được, vì anh em hãy còn thuộc về xác-thịt. 3Thật, bởi trong anh em có sự ghen-ghét và tranh-cạnh, anh em há chẳng phải là tánh xác-thịt ăn ở như người thế-gian sao? 4Có người thì nói: Ta là môn-đồ của Phao-lô; kẻ thì rằng: Ta là của A-bô-lô, vậy anh em há chẳng phải là người cũng như kẻ khác sao? 5Thế thì, A-bô-lô là ai, và Phao-lô là ai? Ấy là kẻ tôi-tớ, mà bởi kẻ đó anh em đã tin-cậy; y theo Chúa đã ban cho mỗi người. 6Tôi đã trồng, A-bô-lô đã tưới, nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho lớn lên. 7Vậy, người trồng, kẻ tưới, đều không ra gì, song Đức Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên. 8Người trồng, kẻ tưới, đều bằng nhau; ai nấy sẽ nhận phần thưởng tùy theo việc mình đã làm.

Chỉ Đấng Christ là nền Hội-thánh

9Vả, chúng tôi là bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời; anh em là ruộng của Đức Chúa Trời cày, nhà của Đức Chúa Trời xây. 10Theo ơn Đức Chúa Trời ban cho tôi, tôi đã lập nền như một tay thợ khéo, mà có kẻ khác cất lên trên; nhưng ai nấy phải cẩn-thận về sự mình xây trên nền đó. 11Vì, chẳng ai có thể lập một nền khác ngoài nền đã lập, là Đức Chúa Jêsus-Christ. 12Nếu có kẻ lấy vàng, bạc, bửu-thạch, gỗ, cỏ khô, rơm-rạ mà xây trên nền ấy, 13thì công-việc của mỗi người sẽ bày-tỏ ra. Ngày đến sẽ tỏ-tường công-việc đó; nó sẽ trình ra trong lửa, và công-việc của mỗi người đáng giá nào, lửa sẽ chỉ ra. 14Vì bằng công-việc của ai xây trên nền được còn lại, thì thợ đó sẽ lãnh phần thưởng mình. 15Nếu công-việc họ bị thiêu-hủy, thì mất phần thưởng. Còn về phần người đó, sẽ được cứu, song dường như qua lửa vậy.

https://tieulun.hopto.org

Tín-đồ là đền-thờ của Đức Chúa Trời

16 Anh em há chẳng biết mình
là đền-thờ của Đức Chúa Trời,
và Thánh-Linh Đức Chúa Trời
ở trong anh em sao? 17 Ví có
ai phá-hủy đền-thờ của Đức
Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ
phá-hủy họ; vì đền-thờ của Đức
Chúa Trời là thánh, mà chính
anh em là đền-thờ. 18 Chớ ai tự
dối mình: nếu có ai trong vòng
anh em tưởng mình khôn-ngoan
theo cách đời nầy, hãy trở
nên dại-dột, để được nên khôn-
ngoan; 19 vì sự khôn-ngoan đời
nầy trước mặt Đức Chúa Trời là
sự dại-dột. Như có chép rằng:
« Ấy là Chúa bắt những kẻ khôn-
ngoan trong mưu-kế họ. » 20 Lại
rằng: « Chúa thông-biết ý-tưởng
của người khôn-ngoan; Ngài
biết ý-tưởng họ đều là vô-ích. »
21 Vậy, chớ ai khoe mình về
loài người, vì mọi sự đều thuộc
về anh em: 22 hoặc Phao-lô,
hoặc A-bô-lô, hoặc Sê-pha, hoặc
thế-gian, hoặc sự sống, hoặc sự
chết, hoặc những sự bây giờ,
hoặc những sự hầu đến. Hết
thảy mọi sự đều thuộc về anh
em, anh em thuộc về Đấng
Christ, Đấng Christ thuộc về
Đức Chúa Trời.

Chỉ Chúa là Đấng đoán-xét

4 1 Vậy, ai nấy hãy coi chúng
tôi như đầy-tớ của Đấng
Christ, và kẻ quản-trị những sự
mầu-nhiệm của Đức Chúa Trời.
2 Vả lại, cái điều người ta trông-
mong nơi người quản-trị là phải
trung-thành. 3 Về phần tôi, hoặc
bị anh em xử-đoán, hoặc bị tòa-
án nào của loài người xử-đoán,
tôi cũng chẳng lấy làm quan-hệ
gì. Chính tôi chẳng tự xử-đoán
mình nữa; 4 vì tôi chẳng thấy
mình có điều gì đáng tội, nhưng
tôi cũng không nhờ sự đó mà
được xưng là công-bình: Đấng
xử-đoán tôi, ấy là Chúa. 5 Vậy,
chớ xét-đoán sớm quá, hãy đợi
Chúa đến; chính Chúa sẽ tỏ
những sự giấu trong nơi tối ra
nơi sáng, và bày ra những sự
toan-định trong lòng người; bấy
giờ, ai nấy sẽ bởi Đức Chúa
Trời mà lãnh sự khen-ngợi
mình đáng lãnh.

Sự kiêu-ngạo của người Cô-rinh-tô; sự khiêm-nhường của các sứ-đồ

6 Hỡi anh em, ấy là vì cớ anh
em, tôi đã dùng những lẽ thật
nầy chỉ về chính mình tôi và A-
bô-lô, hầu cho anh em học-đòi
hai chúng tôi, chớ vượt qua lời
đã chép, và chớ sanh lòng kiêu-
ngạo, theo phe người nầy nghịch
cùng kẻ khác. 7 Bởi vì, ai phân-
biệt ngươi với người khác?
Ngươi há có điều chi mà chẳng
đã nhận-lãnh sao? Nếu ngươi
đã nhận-lãnh, thì sao còn khoe
mình như chẳng từng nhận-
lãnh?

8 Anh em được no-đủ, được
giàu-có rồi, chẳng nhờ chúng
tôi, anh em đã khởi-sự cai-trị;

https://tieulun.hopto.org

thật mong cho anh em được cai-trị, hầu cho chúng tôi cũng cai-trị với anh em! 9 Vì chưng Đức Chúa Trời đường đã phơi chúng tôi là các sứ-đồ ra, giống như kẻ sau-rốt mọi người, giống như tù phải tội chết, làm trò cho thế-gian, thiên-sứ, loài người cùng xem vậy. 10 Chúng tôi là kẻ ngu-dại vì cớ Đấng Christ, nhưng anh em được khôn-ngoan trong Đấng Christ; chúng tôi yếu-đuối, anh em mạnh-mẽ; anh em qui-trọng, chúng tôi khinh-hèn. 11 Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn chịu đói khát, trần mình, bị người ta vả trên mặt, lưu-lạc rày đây mai đó. 12 Chúng tôi dùng chính tay mình làm việc khó-nhọc; khi bị rủa-sả, chúng tôi chúc phước; khi bị bắt-bớ, chúng tôi nhịn-nhục; 13 khi bị vu-oan, chúng tôi khuyên-dỗ; chúng tôi giống như rác-rến của thế-gian, cặn-bã của loài người, cho đến ngày nay.

Phao-lô đã dẫn người Cô-rinh-tô theo đạo Tin-lành, báo tin đến thăm

14 Tôi viết những điều nầy, chẳng phải để làm cho anh em hổ-ngươi đâu; nhưng để khuyên-bảo anh em, cũng như con-cái yêu-dấu của tôi vậy. 15 Bởi chưng, dẫu anh em có một vạn thầy giáo trong Đấng Christ, nhưng chẳng có nhiều cha: vì tôi đã dùng Tin-lành mà sanh anh em ra trong Đức Chúa Jêsus-Christ. 16 Vậy, tôi lấy điều đó khuyên anh em: hãy bắt-chước tôi. 17 Vì cớ đó, tôi đã sai Ti-mô-thê, là con yêu-dấu của tôi, cùng là trung-thành trong Chúa, đến cùng anh em; người sẽ nhắc lại cho anh em biết đường-lối tôi trong Đức Chúa Jêsus-Christ, và tôi dạy-dỗ cách nào trong các Hội-thánh khắp các nơi.

18 Có mấy kẻ lên mình kiêu-ngạo, ngờ tôi chẳng còn đến cùng anh em nữa. 19 Nhưng nếu Chúa khứng cho, thì chẳng bao lâu tôi sẽ tới cùng anh em, và xét cho biết, chẳng phải xét lời nói của những kẻ kiêu-ngạo đó, bèn là năng-lực họ thể nào. 20 Vì nước Đức Chúa Trời chẳng ở tại lời nói, mà ở tại năng-lực. 21 Anh em muốn điều gì hơn: muốn tôi cầm roi mà đến cùng anh em, hay là lấy tình yêu-thương và ý nhu-mì?

Gương rất xấu tại Cô-rinh-tô

5 1 Có tin đồn ra khắp nơi rằng trong anh em có sự dâm-loạn, dâm-loạn đến thế, dẫu người ngoại-đạo cũng chẳng có giống như vậy: là đến nỗi trong anh em có kẻ lấy vợ của cha mình. 2 Anh em còn lên mình kiêu-ngạo! Anh em chẳng từng buồn-rầu, hầu cho kẻ phạm tội đó bị trừ-bỏ khỏi vòng anh em thì hơn! 3 Về phần tôi, thân dầu xa-cách mà lòng ở tại đó, (vì anh em và lòng tôi được hội-hiệp với quyền-phép của Đức Chúa Jêsus, là Chúa chúng ta),

https://tieulun.hopto.org

4 nên tôi đã dường như có mặt
ở đó, nhơn danh Đức Chúa
Jêsus là Chúa chúng ta, tuyên
án kẻ phạm tội đó 5 rằng, một
người như thế phải phó cho quỉ
Sa-tan, để hủy-hoại phần xác-
thịt, hầu cho linh-hồn được cứu
trong ngày Đức Chúa Jêsus.

6 Thật anh em chẳng có cớ
mà khoe mình đâu! Anh em há
chẳng biết rằng một chút men
làm cho cả đống bột dậy lên sao?
7 Hãy làm cho mình sạch men
cũ đi, hầu cho anh em trở nên
bột nhồi mới không men, như
anh em là bánh không men vậy.
Vì Đấng Christ là con sinh lễ
Vượt-qua của chúng ta, đã bị
giết rồi. 8 Vậy thì, chúng ta hãy
giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ
dùng men gian-ác độc-dữ, nhưng
dùng bánh không men của sự
thật-thà và của lẽ thật.

9 Trong thơ tôi viết cho anh
em, có dặn đừng làm bạn với
kẻ gian-dâm, 10 đó tôi chẳng có
ý nói chung về kẻ gian-dâm đời
nầy, hay là kẻ tham-lam, kẻ chắt-
bóp, kẻ thờ hình-tượng, vì nếu
vậy thì anh em phải lìa khỏi thế-
gian. 11 Nhưng tôi viết khuyên
anh em đừng làm bạn với kẻ nào
tự xưng là anh em, mà là gian-
dâm, hoặc tham-lam, hoặc thờ
hình-tượng, hoặc chưởi-rủa,
hoặc say-sưa, hoặc chắt-bóp,
cũng không nên ăn chung với
người thể ấy. 12 Vì chưng có
phải tôi nên đoán-xét kẻ ở ngoài
sao? Há chẳng phải anh em
nên đoán-xét những người ở
trong sao? 13 Còn như kẻ ở
ngoài, thì Đức Chúa Trời sẽ
đoán-xét họ. Hãy trừ-bỏ kẻ
gian-ác khỏi anh em.

Việc kiện trước mặt kẻ ngoại-đạo

6 1 Khi trong anh em ai có sự
nghịch cùng người khác,
sao dám để cho kẻ không công-
bình đoán-xét hơn là cho các
thánh-đồ? 2 Anh em há chẳng
biết các thánh-đồ sẽ xét-đoán
thế-gian sao? Vì bằng thế-gian
sẽ bị anh em xét-đoán, thì anh
em há chẳng đáng xét-đoán việc
nhỏ-mọn hơn sao? 3 Anh em
chẳng biết chúng ta sẽ xét-đoán
các thiên-sứ sao? Huống chi
việc đời nầy! 4 Vậy khi anh em
có sự nghịch cùng nhau về việc
đời nầy, sao lấy những kẻ không
kể ra chi trong Hội-thánh làm
người xét-đoán! 5 Tôi nói thế
làm cho anh em hổ-thẹn. Ấy
vậy, trong vòng anh em chẳng
có một kẻ khôn-ngoan nào phân-
xử được giữa anh em mình hay
sao? 6 Nhưng anh em kiện anh
em, lại đem đến trước mặt kẻ
chẳng tin! 7 Thật vậy, anh em
có sự kiện-cáo nhau, là phải
tội rồi. Sao chẳng chịu sự trái
lẽ là hơn? Sao chẳng đành sự
gian-lận là hơn! 8 Nhưng chính
anh em làm ra sự trái lẽ, chính
anh em gian-lận, lại làm thể ấy
cho người anh em nữa!

9 Anh em há chẳng biết
những kẻ không công-bình
chẳng bao giờ hưởng được nước

https://tieulun.hopto.org

Đức Chúa Trời sao? 10 Chớ tự dối mình: phàm những kẻ tà-dâm, kẻ thờ hình-tượng, kẻ ngoại-tình, kẻ làm giáng yêu-điệu, kẻ đắm nam-sắc, kẻ trộm-cướp, kẻ hà-tiện, kẻ say-sưa, kẻ chưởi-rủa, kẻ chắt-bóp, đều chẳng hưởng được nước Đức Chúa Trời đâu. 11 Trước kia anh em ít nữa cũng có một đôi người như thế ; nhưng nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ, và nhờ Thánh-Linh của Đức Chúa Trời chúng ta, thì anh em được rửa sạch, được nên thánh, được xưng công-bình rồi.

Khuyên tránh sự ô-uế

12 Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích ; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi. 13 Đồ-ăn vì bụng, bụng vì đồ-ăn, Đức Chúa Trời sẽ hủy-hoại cái nọ và cái kia. Nhưng thân-thể chẳng phải vì sự dâm-dục đâu, bèn là vì Chúa, và Chúa vì thân-thể ; 14 và Đức Chúa Trời là Đấng đã khiến Chúa sống lại, cũng sẽ lấy quyền-phép mình khiến chúng ta sống lại nữa.

15 Anh em há chẳng biết thân-thể mình là chi-thể của Đấng Christ sao? Vậy thì mình có nên lấy chi-thể của Đấng Christ mà làm thành chi-thể của điếm-đĩ chăng? Đức Chúa Trời nào nỡ vậy ! 16 Anh em há chẳng biết người nào kết-hiệp với điếm-đĩ, thì trở nên một xác với nó sao? Vì có chép rằng : « Hai người sẽ đồng nên một thịt. » 17 Còn ai kết-hiệp với Chúa thì trở nên một tánh thiêng-liêng cùng Ngài. 18 Hãy tránh sự dâm-dục. Mặc dầu người ta phạm tội gì, tội ấy còn là ngoài thân-thể ; nhưng kẻ buông mình vào sự dâm-dục, thì phạm đến chính thân-thể mình.

19 Anh em há chẳng biết rằng thân-thể mình là đền-thờ của Đức Thánh-Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao ? 20 Vì chưng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân-thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời.

III. — Đáp các câu hỏi của người Cô-rinh-tô, về luân-lý và tôn-giáo đời người

(Từ 7 :1 đến 11 : 1)

Về sự cưới gả

7 1 Luận đến các điều hỏi trong thơ anh em, tôi tưởng rằng đờn-ông không đụng đến đờn-bà là hay hơn. 2 Song, cho được tránh khỏi mọi sự dâm-dục, thì mỗi người đờn-ông phải có vợ, mỗi người đờn-bà phải có chồng. 3 Chồng phải làm hết bổn-phận đối với vợ, và vợ đối với chồng cũng vậy. 4 Vợ không có quyền tự-chủ về thân mình, bèn là

https://tieulun.hopto.org

chồng ; chồng cũng vậy, không có quyền tự-chủ về thân mình, bèn là vợ. 5 Đừng từ-chối nhau, trừ ra khi hai bên ưng-thuận tạm-thời, để chuyên việc cầu-nguyện ; rồi trở lại hiệp cùng nhau, kẻo quỉ Sa-tan thừa khi anh em không thìn mình mà cám-dỗ chăng. 6 Ấy đó là sự tôi thuận cho phép, chớ chẳng phải sự tôi truyền-biểu. 7 Tôi muốn mọi người đều được giống như tôi ; song mỗi người đã được ban riêng cho mình bởi Đức Chúa Trời, người nầy thể nầy, kẻ kia thể khác. 8 Vậy, tôi nói với những kẻ chưa cưới gả, và kẻ góa-bụa rằng ở được như tôi thì hơn. 9 Song nếu họ chẳng thìn mình được, thì hãy cưới gả ; vì thà cưới gả còn hơn để cho lửa tình un-đốt.

Về đạo vợ chồng. — Tin-đồ của Đấng Christ trong các đấng-bậc xã-hội

10 Về những kẻ đã cưới gả rồi, thì tôi, nhưng chẳng phải tôi, bèn là Chúa, truyền rằng vợ không nên lìa-bỏ chồng, 11 (vì bằng đã phân-rẽ nhau, thì nên ở vậy đừng lấy chồng khác ; hay là phải lại hòa-thuận với chồng mình), còn chồng cũng không nên để vợ. 12 Đến như những kẻ khác, chẳng phải Chúa, song là chính tôi bảo họ rằng : Nếu người anh em nào có vợ ngoại-đạo bằng lòng ở đời với mình, thì không nên để-bỏ. 13 Lại nếu một người đờn-bà có chồng ngoại-đạo bằng lòng ở đời với mình, thì vợ cũng không nên lìa chồng. 14 Bởi vì, chồng không tin Chúa, nhơn vợ mình được nên thánh, vợ không tin Chúa, nhơn chồng mình tin Chúa được nên thánh ; bằng chẳng vậy, con-cái anh em nên chẳng sạch, song nay đều là thánh. 15 Nếu kẻ không tin Chúa muốn phân-rẽ, thì cho phân-rẽ : trong cơn đó, người anh em hay là người chị em chẳng phải cầm-buộc gì. Đức Chúa Trời đã gọi anh em ăn ở trong sự bình-an. 16 Hỡi kẻ làm vợ kia, biết đâu ngươi sẽ cứu được chồng mình ? Hỡi kẻ làm chồng kia, biết đâu ngươi sẽ cứu được vợ mình ?

17 Rốt lại, ai nấy phải ăn ở theo ơn Chúa đã ban cho mình, và theo như Đức Chúa Trời đã gọi. Ấy đó là điều tôi dạy trong hết thảy các Hội-thánh. 18 Có người nào đã chịu phép cắt-bì rồi được gọi chăng ? nên cứ giữ cắt-bì vậy. Có người nào chưa chịu phép cắt-bì mà được gọi chăng ? thì chớ chịu phép cắt-bì. 19 Chịu cắt-bì chẳng hề gì, không chịu cắt-bì cũng chẳng hề gì ; sự quan-hệ là giữ các điều-răn của Đức Chúa Trời. 20 Ai nấy khi được gọi ở đấng-bậc nào, thì phải cứ ở theo đấng-bậc nào. 21 Ngươi đương làm tôi-mọi mà được gọi chăng ? Chớ lấy làm lo ; song nếu ngươi có thể được tự-do, thì hãy nhơn dịp đó là hơn. 22 Vì kẻ tôi-mọi được Chúa gọi, ấy là kẻ Chúa đã buông-tha ; cũng một lẽ ấy, ai đương tự-do mà được gọi

https://tieulun.hopto.org

thì làm tôi-mọi của Đấng Christ. 23 Anh em đã được chuộc bằng giá cao, chớ trở nên tôi-mọi của người ta làm chi. 24 Hỡi anh em, ai nấy khi được gọi ở đấng-bậc nào, thì phải cứ ở theo đấng-bậc ấy trước mặt Đức Chúa Trời.

Về sự bất-hôn

25 Về những kẻ đồng-thân, tôi chẳng có lời Chúa truyền ; song nhờ ơn thương-xót của Chúa, tôi được làm người đáng tin, nên tôi ban lời khuyên-bảo. 26 Vậy tôi tưởng vì cớ tai-vạ hầu đến, một người nam cứ ở vậy là nên. 27 Có phải ngươi đã bị vấn-vương với vợ chăng? Chớ tìm cách mà lìa mình ra. Có phải ngươi chưa bị vấn-vương với vợ chăng? Đừng kiếm vợ. 28 Nhưng nếu ngươi lấy vợ, thì chẳng phạm tội gì ; và nếu người nữ đồng-trinh lấy chồng, thì cũng chẳng phạm tội gì. Song những người cưới gả sẽ có sự khó-khăn về xác-thịt, và tôi muốn cho anh em khỏi sự đó.

29 Hỡi anh em, vậy thì tôi bảo nầy : thì-giờ ngắn-ngủi. Từ nay về sau, kẻ có vợ hãy nên như kẻ không có ; 30 kẻ đương khóc, nên như kẻ không khóc ; kẻ đương vui, nên như kẻ chẳng vui ; kẻ đương mua, nên như kẻ chẳng được của gì ; 31 và kẻ dùng của thế-gian, nên như kẻ chẳng dùng vậy ; vì hình-trạng thế-gian nầy qua đi. 32 Vả, tôi muốn anh em được thong-thả chẳng phải lo-lắng gì. Ai không cưới vợ thì chăm lo việc Chúa, tìm phương cho Chúa đẹp lòng. 33 Song ai cưới vợ rồi thì chăm lo việc đời nầy, tìm cách cho vợ mình thỏa dạ. 34 Người nữ có chồng và đồng-trinh cũng khác nhau như vậy : ai không chồng thì chăm lo việc Chúa, đặng cho thân-thể và tinh-thần đều được thánh ; nhưng ai có chồng thì chăm lo các việc đời nầy, tìm cách cho đẹp lòng chồng mình.

35 Tôi nói điều đó vì sự ích-lợi cho anh em, chớ chẳng phải để gài bẫy, song để dắc anh em theo lẽ phải, hầu cho không phân-tâm mà hầu việc Chúa. 36 Nếu có ai tưởng chẳng nên cho con gái mình lỡ thì, và phải gả đi, thì người đó có thể tùy ý mình mà làm, không phạm tội gì ; trong cơn đó, người con gái nên lấy chồng. 37 Song có ai được tự-chủ về việc mình làm, không bị sự gì bắt-buộc, mà trong lòng đã quyết-định cách vững-vàng giữ con gái mình đồng-trinh, thì nấy làm phải lẽ mà cứ theo như mình đã quyết-chí. 38 Thế thì kẻ gả con gái mình làm phải lẽ ; song kẻ không gả, còn làm phải lẽ hơn nữa.

39 Chồng còn sống bao lâu, thì vợ phải buộc-chặt với chồng bấy lâu ; nếu chồng chết, vợ được tự-do, muốn lấy ai tùy ý, miễn là theo ý Chúa. 40 Nhưng, theo ý tôi, nếu cứ ở vậy, thì có phước hơn. Vả, tôi tưởng tôi cũng có Thánh-Linh của Đức Chúa Trời.

https://tieulun.hopto.org

Của cúng thần-tượng

8 1 Luận đến của cúng các thần-tượng thì chúng ta biết mình đều có sự hay-biết cả. — Song sự hay-biết sanh kiêu-căng, còn sự yêu-thương làm gương tốt. 2 Nếu có ai tưởng mình biết đều gì, thật người ấy chưa biết như mình nên biết. 3 Nhưng nếu có một người yêu-mến Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời biết người đó. — 4 Vậy, về sự ăn của cúng-tế các thần-tượng, chúng ta biết thần-tượng trong thế-gian thật là hư-không, chỉ có một Đức Chúa Trời, chớ không có thần nào khác. 5 Thật người ta xưng có các thần khác, hoặc ở trên trời, hoặc ở dưới đất, (bởi đó họ thờ nhiều thần nhiều chúa), 6 về phần chúng ta, chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, là Đức Chúa Cha, muôn vật bởi Ngài mà ra, và chúng ta hướng về Ngài; lại chỉ có một Chúa mà thôi, là Đức Chúa Jêsus-Christ, muôn vật đều nhờ Ngài mà có, và chúng ta cũng vậy.

7 Nhưng chẳng phải mọi người đều có sự hay-biết đó. Một đôi người vì nghĩ thường có thần-tượng, nên khi ăn của cúng-tế đó cho là của cúng-tế thần-tượng; thì lương-tâm yếu-đuối của họ bởi đó ra ô-uế. 8 Vả, ấy chẳng phải là đồ-ăn làm cho chúng ta được đẹp lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì, bằng không ăn, cũng chẳng tổn gì. 9 Nhưng hãy giữ lấy, kẻo sự tự-do mình làm dịp cho kẻ yếu-đuối vấp-phạm. 10 Bởi vì, nếu có kẻ lương-tâm yếu-đuối thấy ngươi là người có sự hay-biết ngồi ăn trong miếu tà-thần, thì há chẳng cũng bắt-chước mà ăn của cúng-tế sao? 11 Thế thì ngươi lấy sự hay-biết mình mà làm hư-mất kẻ yếu-đuối, là người anh em mà Đấng Christ đã chết thế cho! 12 Khi nào mình phạm tội cùng anh em như vậy, làm cho lương-tâm yếu-đuối của họ bị thương, thì là phạm tội cùng Đấng Christ. 13 Cho nên, nếu đồ-ăn xui anh em tôi vấp-phạm, thì tôi sẽ chẳng hề ăn thịt, hầu cho khỏi làm dịp vấp-phạm cho anh em tôi.

Quyền-lợi của chức sứ-đồ

9 1 Tôi chẳng được tự-do sao? Tôi chẳng phải là sứ-đồ sao? Tôi há chẳng từng thấy Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta sao? Anh em há chẳng phải là công-việc tôi trong Chúa sao? 2 Nếu tôi không phải là sứ-đồ cho kẻ khác, ít nữa cũng là sứ-đồ cho anh em; vì chính anh em là ấn-tín của chức sứ-đồ tôi trong Chúa. 3 Ấy là lẽ binh-vực của tôi đối với kẻ kiện-cáo mình. 4 Chúng tôi há không có phép ăn uống sao? 5 Há không có phép dắc một người chị em làm vợ đi khắp nơi với chúng tôi như các sứ-đồ khác cùng các

https://tieulun.hopto.org

anh em Chúa và Sê-pha đã làm, hay sao? 6Hay là chỉ một tôi với Ba-na-ba không có phép được khỏi làm việc? 7Vậy thì có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc? Có ai trồng vườn nho mà không ăn trái? Hay là có ai chăn bầy vật mà không dùng sữa nó để nuôi mình? 8Tôi nói vậy, nào phải chỉ theo thói người ta quen nói đâu? Luật-pháp há chẳng nói như vậy sao? 9Vì chưng có chép trong luật-pháp Môi-se rằng: « Ngươi chớ ràng miệng con bò đang đạp lúa.» Há phải Đức Chúa Trời lo cho bò sao? 10Quả thật Ngài nói câu đó về chúng ta phải không? Phải, ấy là về chúng ta mà có chép rằng ai cày ruộng phải trông-cậy mà cày, ai đạp lúa phải trông-cậy mình sẽ có phần mà đạp lúa.

11Nếu chúng tôi đã gieo của thiêng-liêng cho anh em, mà muốn thâu lại của vật-chất của anh em, thì nào có phải một việc quá lẽ đâu? 12Người khác còn có quyền ấy trên anh em, huống chi là chúng tôi? Dầu vậy, chúng tôi chẳng từng dùng quyền ấy; nhưng chúng tôi chịu mọi sự, hầu cho khỏi làm ngăn-trở Tin-lành của Đấng Christ chút nào. 13Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn của dâng trong đền-thờ, còn ai hầu việc nơi bàn-thờ thì có phần nơi bàn-thờ sao? 14Cũng vậy, Chúa có truyền rằng ai rao-giảng Tin-lành thì được nuôi mình bởi Tin-lành.

Các đều Phao-lô liều-bỏ

15Phần tôi thì chẳng từng dùng quyền ấy chút nào, và viết thơ nầy chẳng phải để đòi quyền ấy lại; vì tôi đành thà chết còn hơn là chịu ai cất lấy cớ khoe mình nầy đi. 16Vì bằng tôi rao-truyền Tin-lành, tôi chẳng có cớ gì khoe mình, vì có lẽ cần buộc tôi; còn không rao-truyền Tin-lành, thì khốn-khó cho tôi thay! 17Nếu tôi vui lòng làm việc đó, thì được thưởng; lại nếu tôi không vui lòng mà làm, thì cái chức-vụ cũng vẫn phó-thác cho tôi. 18Thế thì phần thưởng của tôi là gì? Ấy là khi giảng Tin-lành, thì giảng nhưng-không, chẳng dùng quyền tôi có như người giảng Tin-lành.

19Vả, tôi đối với ai vẫn cũng là được tự-do, mà tôi đành phục mọi người, hầu cho tôi được nhiều người hơn. 20Với người Giu-đa, tôi ở như một người Giu-đa, hầu được những người Giu-đa; với những người dưới quyền luật-pháp, (dầu chính tôi chẳng ở dưới quyền luật-pháp), tôi cũng ở như kẻ dưới quyền luật-pháp, hầu được những người dưới quyền luật-pháp; 21với những người không luật-pháp, (dầu đối với Đức Chúa Trời tôi không phải là không luật-pháp, vì tôi ở dưới luật-pháp của Đấng Christ), song tôi cũng ở như người không luật-pháp, hầu được những người không luật-pháp. 22Tôi ở yếu-đuối với những người yếu-đuối,

https://tieulun.hopto.org

hầu được những người yếu-đuối; tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu-chuộc được một vài người không cứ cách nào. 23 Mọi điều tôi làm, thì làm vì cớ Tin-lành, hầu cho tôi cũng có phần trong đó.

24 Anh em há chẳng biết rằng trong cuộc chạy thi nơi trường đua, hết thảy đều chạy, nhưng chỉ một người được thưởng sao? Vậy, anh em hãy chạy cách nào cho được thưởng. 25 Hết thảy những người đua-tranh, tự mình chịu lấy mọi sự kiêng-kỵ, họ chịu vậy để được mão triều-thiên hay hư-nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mão triều-thiên không hay hư-nát. 26 Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá-vơ; tôi đánh, chẳng phải là đánh gió; 27 song tôi đãi thân-thể tôi cách nghiêm-khắc, bắt nó phải phục, e rằng sau khi tôi đã giảng-dạy kẻ khác, mà chính mình phải bị bỏ chăng.

Lấy sự sửa-phạt dân Y-sơ-ra-en làm gương

10 1 Vả, hỡi anh em, tôi chẳng muốn cho anh em không biết tổ-phụ chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển, 2 chịu Môi-se làm phép báp-têm trong đám mây và dưới biển, 3 ăn một thứ ăn thiêng-liêng, 4 và uống một thứ uống thiêng-liêng; vì họ uống nơi một hòn đá thiêng-liêng theo mình, và đá ấy tức là Đấng Christ. 5 Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng. 6 Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu cho chúng ta chớ buông mình theo tình-dục xấu, như chính tổ-phụ chúng ta đã buông mình. 7 Cũng đừng thờ hình-tượng nữa, như mấy người trong họ, theo lời chép rằng: « Dân-sự ngồi mà ăn uống, rồi đứng dậy mà chơi-đờn. » 8 Chúng ta chớ dâm-dục như mấy người trong họ đã dâm-dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ mạng. 9 Cũng chớ thử-thách Chúa như mấy người trong họ đã thử-thách mà bị loài rắn hủy-diệt. 10 Lại cũng chớ lằm-bằm như mấy người trong họ đã lằm-bằm mà bị chết bởi kẻ hủy-diệt.

11 Những sự ấy có nghĩa hình-bóng, và họ đã lưu-truyền để khuyên-bảo chúng ta là kẻ ở gần cuối-cùng các đời. 12 Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kẻo ngã. 13 Những sự cám-dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành-tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám-dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám-dỗ, Ngài cũng mở đàng cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được.

Bàn-thờ Chúa nghịch với bàn-thờ ngoại-đạo

14 Hỡi kẻ yêu-dấu của tôi, vậy nên hãy tránh khỏi sự thờ-lạy hình-tượng. 15 Tôi nói với anh

https://tieulun.hopto.org

em cũng như nói với kẻ thông-minh; chính anh em hãy suy-xét điều tôi nói. 16Cái chén phước-lành mà chúng ta chúc phước, há chẳng phải là thông với huyết của Đấng Christ sao? Cái bánh mà chúng ta bẻ, há chẳng phải là thông với thân-thể của Đấng Christ sao? 17Vì chỉ có một cái bánh, chúng ta dầu nhiều, cũng chỉ một thân-thể; bởi chưng chúng ta đều có phần chung trong một cái bánh. 18Hãy xem dân Y-sơ-ra-en theo phần xác: những kẻ ăn thịt con sinh tế, há không thông-đồng với bàn-thờ sao? 19Nói vậy có ý chi? Của cúng thần-tượng có giá-trị gì và thần-tượng có ra gì chăng? 20Chắc là không; nhưng đồ người ngoại-đạo cúng-tế là cúng-tế các quỉ, chớ không phải cúng-tế Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em thông-đồng với các quỉ. 21Anh em chẳng có thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các quỉ; chẳng có thể dự tiệc của Chúa, lại dự tiệc của các quỉ. 22Hay là chúng ta muốn trên lòng Chúa ghen-ghét chăng? Chúng ta há mạnh hơn Ngài sao?

Bổn-phận phải giúp kẻ yếu-đuối

23Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt. 24Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác. 25Phàm vật gì bán ở hàng thịt, hãy ăn, đừng vì cớ lương-tâm mà hỏi chi về việc đó; 26bởi chưng đất và mọi vật chứa trong đất đều thuộc về Chúa. 27Nếu có người chẳng tin mời anh em, và anh em muốn đi, thì không cứ họ dọn ra đồ gì, hãy ăn đi hết thảy, đừng vì cớ lương-tâm mà hỏi chi hết. 28Song nếu có ai nói với anh em rằng: Cái nầy đã dâng làm của cúng, thì chớ ăn, vì cớ người đã bảo trước mình, lại vì cớ lương-tâm: 29tôi chẳng nói về lương-tâm anh em, nhưng về lương-tâm người đó. Vả, vì cớ nào sự tự-do tôi phải bị lương-tâm kẻ khác đoán-xét? 30Nếu tôi tạ ơn rồi ăn, cớ nào vì một bữa ăn đã cảm ơn mà lại bị chê-bai? 31Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh-hiển Đức Chúa Trời mà làm. 32Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gờ-réc, hay là Hội-thánh của Đức Chúa Trời; 33hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc, chẳng tìm ích-lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu.

11 1Hãy bắt-chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt-chước Đấng Christ vậy.

https://tieulun.hopto.org

IV. — Các điều dạy về sự nhóm lại để thờ-phượng

(Từ 11 : 2 đến 14 : 40)

Cách đờn-bà ăn-mặc trong đám hội

2 Tôi khen anh em vì hay
nhớ đến tôi trong mọi dịp, và lấy
lòng trung-tín mà giữ những điều
tôi đã dạy-dỗ anh em. 3 Dầu
vậy, tôi muốn anh em biết Đấng
Christ là đầu mọi người, người
đờn-ông là đầu người đờn-bà,
và Đức Chúa Trời là đầu của
Đấng Christ. 4 Phàm người đờn-
ông cầu-nguyện hoặc giảng đạo
mà trùm đầu lại, thì làm nhục
đầu mình. 5 Nhưng phàm người
đờn-bà cầu-nguyện hoặc giảng
đạo mà không trùm đầu lại, thì
làm nhục đầu mình ; thật chẳng
khác gì đã cạo đầu vậy. 6 Vì
bằng người đờn-bà không trùm
đầu, thì cũng nên hớt tóc đi.
Song nếu người đờn-bà lấy sự
hớt tóc hoặc cạo đầu làm xấu-
hổ, thì hãy trùm đầu lại.

7 Vả, đờn-ông là hình-ảnh và
sự vinh-hiển của Đức Chúa Trời,
thì không nên trùm đầu ; nhưng
đờn-bà là sự vinh-hiển của đờn-
ông. 8 Bởi chưng không phải
đờn-ông ra từ đờn-bà, bèn là
đờn-bà ra từ đờn-ông; 9 không
phải đờn-ông vì cớ đờn-bà mà
được dựng nên, bèn là đờn-bà
vì cớ đờn-ông vậy. 10 Bởi đó,
vì cớ các thiên-sứ, đờn-bà phải
có dấu-hiệu trên đầu chỉ về
quyền-phép mình nương-cậy.
11 Song trong Chúa thì chẳng
phải đờn-bà ngoại đờn-ông, cũng
chẳng phải đờn-ông ngoại đờn-
bà ; 12 vì, như đờn-bà đã ra từ
đờn-ông, thì đờn-ông cũng sanh
bởi đờn-bà, và cả thảy đều ra
bởi Đức Chúa Trời.

13 Chính anh em hãy đoán-
xét điều nầy : đờn-bà cầu-nguyện
Đức Chúa Trời mà không trùm
đầu là hiệp lẽ chăng? 14 Chính
lẽ tự-nhiên há chẳng dạy cho
anh em biết đờn-ông để tóc dài
thì lấy làm hổ-thẹn sao?
15 Nhưng, nếu đờn-bà để tóc dài
thì là lịch-sự cho mình, vì đã
ban tóc dài cho họ, dường như
khăn trùm vậy.

16 Bằng có ai muốn cãi lẽ, thì
chúng tôi không có thói quen
ấy, mà các Hội-thánh Đức Chúa
Trời cũng không có nữa.

Bữa ăn thân-ái và Tiệc-thánh

17 Trong khi tôi truyền lời
cáo-dụ nầy, chẳng phải khen
anh em, vì sự nhóm lại của anh
em không làm cho mình hay
hơn mà làm cho mình dở hơn.
18 Trước hết, tôi nghe rằng khi
anh em có sự nhóm-họp Hội-
thánh, thì sanh ra sự phân-rẽ ;
tôi cũng hơi tin điều đó. 19 Vì
chắc trong vòng anh em phải
có bè-đảng, hầu cho được nhận
biết trong anh em những kẻ nào
thật là trung-thành. 20 Vậy, khi
anh em nhóm nhau lại một chỗ,
ấy chẳng còn phải là Tiệc-thánh
của Chúa mà anh em ăn ; 21 bởi
vì lúc ngồi ăn, ai cũng nôn-nả
mà ăn bữa riêng mình, đến nỗi
người nọ chịu đói, còn kẻ kia

https://tieulun.hopto.org

thi quá-độ. 22 Anh em há chẳng
có nhà để ăn uống sao? Hay
là anh em khinh-bỉ Hội-thánh
của Đức Chúa Trời, muốn làm
cho những kẻ không có gì phải
hổ-thẹn? Tôi nên nói chi với
anh em? Có nên khen anh em
không? Trong việc nầy tôi
chẳng khen đâu.

23 Vả, tôi có nhận nơi Chúa
điều tôi đã dạy cho anh em: ấy
là Đức Chúa Jêsus, trong đêm
Ngài bị nộp, lấy bánh, 24 tạ
ơn, rồi bẻ ra mà phán rằng:
Nầy là thân ta, vì các ngươi mà
phó cho; hãy làm điều nầy để
nhớ ta. 25 Cũng một thể ấy, sau
khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén
và phán rằng: Chén nầy là sự
giao-ước mới trong huyết ta;
hễ khi nào các ngươi uống, hãy
làm điều nầy để nhớ ta. 26 Ấy
vậy, mỗi lần anh em ăn bánh
nầy, uống chén nầy, thì rao sự
chết của Chúa cho tới lúc Ngài
đến. 27 Bởi đó, ai ăn bánh hoặc
uống chén của Chúa cách không
xứng-đáng, thì sẽ mắc tội với
thân và huyết của Chúa. 28 Vậy
mỗi người phải tự xét lấy mình,
và như thế mới ăn bánh uống
chén ấy; 29 vì người nào không
phân-biệt thân Chúa mà ăn bánh
uống chén đó, tức là ăn uống
sự xét-đoán cho mình.

30 Ấy vì cớ đó mà trong anh
em có nhiều kẻ tật-nguyền, đau-
ốm, và có lắm kẻ chết. 31 Nếu
chúng ta biết xét-đoán lấy mình,
thì khỏi bị xét-đoán. 32 Song
khi chúng ta bị Chúa xét-đoán,
thì bị Ngài sửa-phạt, hầu cho
khỏi bị án làm một với người
thế-gian. 33 Hỡi anh em, vậy
thì lúc anh em hội lại để ăn
chung với nhau, hãy chờ-đợi
nhau. 34 Vì bằng có ai đói, hãy
ăn tại nhà mình, hầu cho anh
em không nhóm lại để mà chuốc
lấy sự đoán-xét.

Còn các việc khác, lúc tôi
đến sẽ đoán-định.

Các sự ban-cho khác nhau và Thánh-Linh chỉ một

12 1 Hỡi anh em, tôi không
muốn anh em chẳng biết
về các sự ban-cho thiêng-liêng.
2 Anh em biết khi mình còn là
người ngoại-đạo, bị khuyên-dỗ
hướng về các thần-tượng câm,
tùy ý người ta dẫn-dụ mình.
3 Bởi đó, tôi tỏ cùng anh em,
chẳng ai cảm Thánh-Linh của
Đức Chúa Trời, mà nói rằng:
Đức Chúa Jêsus đáng nguyền-
rủa! Nếu không cảm Đức
Thánh-Linh, cũng chẳng ai xưng
Đức Chúa Jêsus là Chúa!

4 Vả, có các sự ban-cho khác
nhau, nhưng chỉ có một Đức
Thánh-Linh. 5 Có các chức-vụ
khác nhau, nhưng chỉ có một
Chúa. 6 Có các việc làm khác
nhau, nhưng chỉ có một Đức
Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc
trong mọi người. 7 Đức Thánh-
Linh tỏ ra trong mỗi một người,
cho ai nấy đều được sự ích
chung. 8 Vả, người nầy nhờ
Đức Thánh-Linh, được lời nói

https://tieulun.hopto.org

khôn-ngoan ; kẻ kia nhờ một Đức Thánh-Linh ấy, cũng được lời nói có tri-thức. 9Bởi một Đức Thánh-Linh, cho người này được đức-tin ; cũng bởi một Đức Thánh-Linh ấy, cho kẻ kia được ơn chữa tật-bịnh ; 10người thì được làm phép lạ ; kẻ thì được nói tiên-tri ; người thì được phân-biệt các thần ; kẻ thì được nói nhiều thứ tiếng khác nhau, người thì được thông-giải các thứ tiếng ấy. 11Mọi điều đó là công-việc của đồng một Đức Thánh-Linh mà thôi, theo ý Ngài muốn, phân-phát sự ban-cho riêng cho mỗi người.

Thân và chi-thể Đấng Christ

12Vả, như thân là một, mà có nhiều chi-thể, và như các chi-thể của thân dầu có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy. 13Vì chưng chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gờ-réc, hoặc tôi-mọi, hoặc tự-chủ, đều đã chịu phép báp-têm chung một Thánh-Linh để hiệp làm một thân ; và chúng ta đều đã chịu uống chung một Thánh-Linh nữa. 14Thân cũng chẳng phải có một chi-thể, hèn là nhiều chi-thể. 15Nếu chơn rằng : Vì ta chẳng phải là tay, nên ta không thuộc về thân, thì chẳng phải bởi đó chơn không có phần trong thân. 16Và nếu tai rằng : Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không thuộc về thân, thì tai chẳng phải bởi đó không có phần trong thân. 17Vì bằng cả thân đều là mắt, thì sự nghe ở đâu ? Nếu cả thân đều là tai, thì sự ngửi ở đâu ? 18Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời đã sắp-đặt các chi-thể của thân chúng ta, ban cho mỗi một chi-thể cái địa-vị theo ý Ngài lấy làm tốt mà chỉ-định. 19Nếu chỉ có một chi-thể mà thôi, thì cái thân ở đâu? 20Vậy, có nhiều chi-thể, song chỉ có một thân.

21Mắt không được nói với bàn tay rằng : Ta chẳng cần đến mầy ; đầu cũng chẳng được nói với chơn rằng : Ta chẳng cần đến bay. 22Trái lại, các chi-thể của thân xem ra rất yếu-đuối lại là cần-dùng. 23Chi-thể nào trong thân chúng ta nghĩ là hèn-hạ hơn, thì chúng ta tôn-trọng hơn ; chi-thể nào chẳng đẹp, thì chúng ta lại trau-giồi hơn, 24còn như cái nào đã đẹp rồi, thì không cần trau-giồi. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắp-đặt thân người, để chi-thể nào thiếu-thốn thì được qui-trọng hơn, 25hầu cho trong thân không có sự phân-rẽ, mà các chi-thể phải đồng lo-tưởng đến nhau. 26Lại, trong các chi-thể, khi có một cái nào chịu đau-đớn, thì các cái khác đều cùng chịu ; và khi một cái nào được tôn-trọng, thì các cái khác đều cùng vui-mừng.

27Vả, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi-thể của thân, ai riêng phần nấy. 28Đức Chúa Trời đã lập trong Hội-thánh, thứ nhứt là sứ-đồ, thứ nhì là đấng tiên-tri, thứ ba là thầy giáo, kế đến kẻ làm phép lạ, rồi kẻ

https://tieulun.hopto.org

được ơn chữa bịnh, cứu-giúp, cai-quản, nói các thứ tiếng.
29 Có phải cả thảy là sứ-đồ sao? Cả thảy là tiên-tri sao? Cả thảy là thầy giáo sao? Cả thảy đều làm phép lạ sao? 30 Cả thảy đều được ơn chữa bịnh sao? Cả thảy đều nói tiếng lạ sao? Cả thảy đều thông-giải tiếng lạ sao?

31 Hãy ước-ao cho được sự ban-cho lớn hơn hết. Bây giờ, tôi sẽ chỉ-dẫn cho anh r em con đường tốt-lành hơn.

Sự yêu-thương

13 1 Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên-sứ, nếu không có tình yêu-thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập-chỏa vang tiếng.
2 Dầu tôi được ơn nói tiên-tri, cùng biết đủ các sự mầu-nhiệm và mọi sự hay-biết; dầu tôi có cả đức-tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu-thương, thì tôi chẳng ra gì.
3 Dầu tôi phân-phát gia-tài để nuôi kẻ nghèo-khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu-thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi.

4 Tình yêu-thương hay nhịn-nhục; tình yêu-thương hay nhơn-từ; tình yêu-thương chẳng ghen-tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu-ngạo, 5 chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư-lợi, chẳng nóng-giận, chẳng nghi-ngờ sự dữ, 6 chẳng vui về điều không công-bình, nhưng vui trong lẽ thật. 7 Tình yêu-thương hay dung-thứ mọi sự, tin mọi sự, trông-cậy mọi sự, nin-chịu mọi sự.

8 Tình yêu-thương chẳng hề hư-mất bao giờ. Các lời tiên-tri sẽ hết, sự ban-cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông-biết hầu bị bỏ. 9 Vì chưng chúng ta hiểu-biết chưa trọn-vẹn, nói tiên-tri cũng chưa trọn-vẹn; 10 song lúc sự trọn-lành đã đến, thì sự chưa được trọn-lành sẽ bị bỏ. 11 Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư-tưởng như con trẻ, suy-xét như con trẻ; khi tôi đã thành-nhơn, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ. 12 Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập-mờ: đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết: đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy.

13 Nên bây giờ còn có ba điều nầy: đức-tin, sự trông-cậy, tình yêu-thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó, là tình yêu-thương.

Về sự ban-cho nói tiếng lạ và nói tiên-tri

14 1 Hãy nôn-nả tìm-kiếm tình yêu-thương. Cũng hãy ước-ao các sự ban-cho thiêng-liêng, nhứt là sự ban-cho nói tiên-tri. 2 Vì người nào nói

https://tieulun.hopto.org

tiếng lạ, thì không phải nói với người ta, bèn là với Đức Chúa Trời, bởi chẳng có ai hiểu (ấy là trong Thánh-Linh mà người kia nói lời mầu-nhiệm); 3 còn như kẻ nói tiên-tri, thì nói với người ta để gây-dựng, khuyên-bảo và yên-ủi. 4 Kẻ nói tiếng lạ, tự gây-dựng lấy mình; song kẻ nói tiên-tri, gây-dựng cho Hội-thánh. 5 Tôi ước-ao anh em đều nói tiếng lạ cả, song tôi còn ước-ao hơn nữa là anh em nói tiên-tri. Người nói tiên-tri là trọng hơn kẻ nói tiếng lạ mà không giải nghĩa để cho Hội-thánh được gây-dựng.

6 Hỡi anh em, ví bằng tôi đến cùng anh em, nói các thứ tiếng lạ, mà lời nói tôi chẳng tỏ sự kín-nhiệm, chẳng có sự thông-biết, chẳng có lời tiên-tri, chẳng có sự khuyên-dạy, thì ích gì đến anh em? 7 Vậy, dẫu vật không linh-tánh phát ra tiếng, như ống tiêu, đờn cầm: nếu không có âm-điệu phân-biệt nhau, thể nào nhận biết được ống tiêu hay là đờn cầm thổi và khảy cái chi? 8 Lại nếu kèn trổi tiếng lộn-xộn, thì ai sửa-soạn mà ra trận? 9 Anh em cũng vậy, nếu dùng lưỡi nói chẳng rõ-ràng cho người ta nghe, thì làm sao họ được biết điều anh em nói? Vì anh em nói bông-lông. 10 Trong thế-gian nầy có lắm thứ tiếng, mỗi thứ đều có nghĩa. 11 Vậy nếu tôi chẳng biết nghĩa của tiếng nói đó, thì người nói tiếng đó sẽ coi tôi là mọi, và tôi cũng coi họ là mọi nữa. 12 Ấy vậy, vì anh em nôn-nả ước-ao các sự ban-cho thiêng-liêng, hãy tìm cho được dư-dật đặng gây-dựng Hội-thánh.

13 Bởi đó, kẻ nói tiếng lạ, hãy cầu-nguyện để được thông-giải tiếng ấy. 14 Vì nếu tôi cầu-nguyện bằng tiếng lạ, thì tâm-thần tôi cầu-nguyện, nhưng trí-khôn tôi lơ-lửng. 15 Vậy thì tôi sẽ làm thế nào? Tôi sẽ cầu-nguyện theo tâm-thần, nhưng cũng cầu-nguyện bằng trí-khôn. Tôi sẽ hát theo tâm-thần, nhưng cũng hát bằng trí-khôn. 16 Bằng không, nếu ngươi chỉ lấy tâm-thần mà chúc-tạ, thì người tầm-thường ngồi nghe, chẳng hiểu ngươi nói gì, thể nào họ theo lời chúc-tạ mình mà đáp lại rằng «A-men» (a) được? 17 Thật vậy, lời chúc-tạ của ngươi vẫn tốt-lành; song kẻ khác chẳng nhờ đó mà được gây-dựng. 18 Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì đã được ơn nói tiếng lạ nhiều hơn hết thảy anh em; 19 nhưng thà tôi lấy năm lời bằng trí-khôn mình mà rao-giảng trong Hội-thánh, để được dạy-bảo kẻ khác, hơn là lấy một vạn lời bằng tiếng lạ.

20 Hỡi anh em, về sự khôn-sáng, chớ nên như trẻ con; nhưng về sự gian-ác, thật hãy nên như trẻ con vậy. Còn về

(a) Theo thói quen người Giu-đa, trong khi họp nhau đọc Kinh, hoặc cầu-nguyện, một người nói xong thì những người khác trả lời rằng «A-men», để tỏ ra mình cũng đồng một ý như thế. Chính nghĩa chữ A-men là «quả thật vậy.»

https://tieulun.hopto.org

sự khôn-sáng, hãy nên như kẻ thành-nhơn. 21 Trong luật-pháp có chép rằng: « Chúa phán: Ta sẽ nhờ những người nói tiếng lạ, và miệng người ngoại-quốc mà phán cho dân nầy; dầu vậy, họ cũng chẳng nghe ta. » 22 Thế thì, các thứ tiếng là một dấu, chẳng cho người tin Chúa, song cho người chẳng tin; còn như lời tiên-tri là một dấu, chẳng phải cho người không tin, song cho người tin Chúa. 23 Vậy, khi cả Hội-thánh nhóm lại một nơi, nếu ai nấy đều nói tiếng lạ, mà có kẻ tầm-thường hoặc người chẳng tin vào nghe, họ há chẳng nói anh em là điên-cuồng sao? 24 Song nếu ai nấy đều nói tiên-tri, mà có người chẳng tin hoặc kẻ tầm-thường vào nghe, thì họ sẽ bị mọi người bắt-phục, và bị mọi người xét-đoán, 25 sự kín-giấu trong lòng họ đã tỏ ra; họ bèn sấp mặt xuống đất, thờ-lạy Đức Chúa Trời, và nói rằng thật có Đức Chúa Trời ở giữa anh em.

Thứ-tự trong khi nhóm lại

26 Hỡi anh em, nên nói thể nào? Khi anh em nhóm lại với nhau, trong anh em, ai có bài ca, hoặc bài giảng-dạy, hoặc lời tỏ sự kín-nhiệm, hoặc nói tiếng lạ, hoặc giải tiếng lạ chăng? Hãy làm hết thảy cho được gây-dựng. 27 Vi bằng có người nói tiếng lạ, chỉ nên hai hoặc ba người là cùng; mỗi người phải nói theo lượt mình, và chỉ một người thông-giải. 28 Nếu không có ai thông-giải, thì người đó phải làm thinh ở trong Hội-thánh, mình nói với mình và với Đức Chúa Trời. 29 Người nói tiên-tri cũng chỉ nên có hai hoặc ba người nói mà thôi, còn những kẻ khác thì suy-xét. 30 Song, nếu một người trong bọn người ngồi, có lời tỏ sự kín-nhiệm, thì người trước nhứt phải nín-lặng. 31 Bởi vì anh em đều cứ lần-lượt mà nói tiên-tri được cả, để ai nấy đều được dạy-bảo, ai nấy đều được khuyên-lơn. 32 Thần của các đấng tiên-tri suy-phục các đấng tiên-tri. 33 Vả, Đức Chúa Trời chẳng phải là Chúa sự loạn-lạc, bèn là Chúa sự hoà-bình.

Hãy làm như trong cả Hội-thánh của các thánh-đồ, 34 đờn-bà phải nín-lặng trong đám hội của anh em: họ không có phép nói tại nơi đó, nhưng phải phục-tùng cũng như luật-pháp dạy. 35 Nhược bằng họ muốn học khôn điều gì, thì mỗi người trong đám họ phải hỏi chồng mình ở nhà; bởi vì đờn-bà nói lên trong Hội-thánh là không hiệp lẽ. 36 Có phải là đạo Đức Chúa Trời ra từ nơi anh em, hoặc chỉ đến cùng anh em mà thôi chăng?

37 Nếu ai tưởng mình là tiên-tri, hay là được Đức Thánh-Linh soi-sáng, thì người ấy hãy biết rằng điều tôi viết cho anh em đây là mạng-lịnh của Chúa. 38 Mà nếu ai muốn bỏ qua thì mặc họ bỏ qua!

39 Ấy vậy, hỡi anh em, hãy trông-mong ơn nói tiên-tri, và

https://tieulun.hopto.org

đừng ngăn-trở chi về đều nói tiếng lạ. 40 Nhưng mọi sự đều nên làm cho phải phép và theo thứ-tự.

V. — Về sự sống lại
(15 : 1-58)

Lẽ chắc-chắn về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus-Christ

15 1 Hỡi anh em, tôi nhắc lại cho anh em Tin-lành mà tôi đã rao-giảng và anh em đã nhận lấy, cùng đứng vững-vàng trong đạo ấy, 2 và nhờ đạo ấy, anh em được cứu-rỗi, miễn là anh em giữ lấy y như tôi đã giảng cho ; bằng không, thì anh em dầu có tin cũng vô-ích. 3 Vả, trước hết tôi đã dạy-dỗ anh em đều mà chính tôi đã nhận-lãnh, ấy là Đấng Christ chịu chết vì tội chúng ta theo lời Kinh-thánh ; 4 Ngài đã bị chôn, đến ngày thứ ba, Ngài sống lại, theo lời Kinh-thánh ; 5 và Ngài đã hiện ra cho Sê-pha, sau lại hiện ra cho mười hai sứ-đồ. 6 Rồi đó, cùng trong một lần, Ngài hiện ra cho hơn năm trăm anh em xem thấy, phần nhiều người trong số ấy hiện bây giờ còn sống, nhưng có mấy người đã ngủ rồi. 7 Đoạn, Ngài hiện ra cho Gia-cơ, rồi cho các sứ-đồ. 8 Rốt lại, sau những người ấy, Ngài cũng hiện ra cho tôi xem, như cho một thai sanh non vậy. 9 Vì tôi là rất hèn-mọn trong các sứ-đồ, không đáng gọi là sứ-đồ, bởi tôi đã bắt-bớ Hội-thánh của Đức Chúa Trời. 10 Nhưng tôi nay là người thể nào, là nhờ ơn Đức Chúa Trời, và ơn Ngài ban cho tôi cũng không phải là uổng vậy. Trái lại, tôi đã làm nhiều việc hơn các người khác, nhưng nào phải tôi, bèn là ơn Đức Chúa Trời đã ở cùng tôi. 11 Ấy vậy, dầu tôi, dầu các người khác, đó là đều chúng tôi giảng-dạy, và là đều anh em đã tin.

Đều hệ-trọng về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus-Christ

12 Vả, nếu giảng-dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết chẳng sống lại? 13 Nếu những kẻ chết không sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. 14 Lại nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì sự giảng-dạy của chúng tôi ra luống-công, và đức-tin anh em cũng vô-ích. 15 Lại nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì Đức Chúa Trời đã chẳng khiến Đấng Christ sống lại, mà chúng tôi đã làm chứng trái với Đức Chúa Trời rằng Ngài đã làm cho Đấng Christ sống lại, tẻ ra chúng tôi làm chứng dối cho Đức Chúa Trời. 16 Vì nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. 17 Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức-tin anh em cũng vô-ích, anh em còn ở trong tội-lỗi mình. 18 Vậy, những kẻ chết trong

https://tieulun.hopto.org

Đấng Christ cũng phải hư-mất đời đời. 19 Nếu chúng ta chỉ có sự trông-cậy trong Đấng Christ về đời nầy mà thôi, thì trong cả mọi người, chúng ta là kẻ khốn-nạn hơn hết.

Đức Chúa Jêsus-Christ là trái đầu mùa của sự sống lại

20 Nhưng bây giờ, Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, Ngài là trái đầu mùa của những kẻ chết. 21 Vả, vì chưng bởi một người mà có sự chết, thì cũng bởi một người mà có sự sống lại của những kẻ chết. 22 Như trong A-đam, mọi người đều chết, thì cũng một lẽ ấy, trong Đấng Christ mọi người đều sẽ sống lại, 23 nhưng mỗi người theo thứ-tự riêng của mình: Đấng Christ là trái đầu mùa; rồi tới ngày Đấng Christ đến, những kẻ thuộc về Ngài sẽ sống lại. 24 Kế đó, cuối-cùng sẽ đến, là lúc Ngài sẽ giao nước lại cho Đức Chúa Trời là Cha, sau khi Ngài đã phá-diệt mọi đế-quốc, mọi quyền cai-trị, và mọi thế-lực; 25 vì Ngài phải cầm quyền cho đến chừng đặt những kẻ thù-nghịch dưới chơn mình. — 26 Kẻ thù bị hủy-diệt sau-cùng, tức là sự chết. — 27 Vả, Đức Chúa Trời đã để muôn vật dưới chơn Ngài; mà đã nói rằng muôn vật phục Ngài, thì chắc phải trừ ra Đấng làm cho muôn vật phục Ngài. 28 Khi muôn vật đã phục Ngài, thì bấy giờ chính mình Con sẽ phục Đấng đã làm cho muôn vật phục mình, hầu cho Đức Chúa Trời làm muôn sự trong muôn sự.

29 Bằng chẳng vậy, những người vì kẻ chết chịu phép báp-têm sẽ làm chi? Nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì sao họ vì những kẻ ấy mà chịu phép báp-têm? 30 Lại sao chính mình chúng tôi giờ nào cũng ở trong sự nguy-hiểm? 31 Hỡi anh em, tôi chết hằng ngày, thật cũng như anh em là sự vinh-hiển cho tôi trong Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta. 32 Nếu tôi theo cách loài người mà đã đánh cùng các loài thú ở thành Ê-phê-sô, thì có ích gì cho tôi? Nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì hãy ăn, hãy uống, vì ngày mai chúng ta sẽ chết! 33 Anh em chớ mắc lừa: bạn-bè xấu làm hư thói-nết tốt. 34 Hãy tỉnh-biết, theo cách công-bình, và chớ phạm tội; vì có người không biết Đức Chúa Trời chút nào, tôi nói vậy để anh em hổ-thẹn.

Chất của thân-thể người sống lại

35 Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết sống lại thể nào, lấy xác nào mà trở lại? 36 Hỡi kẻ dại kia, vật gì ngươi gieo, nếu không chết đi trước đã, thì không sống lại được. 37 Còn như vật ngươi gieo, ấy không phải là chính hình-thể sẽ sanh ra, chẳng qua là một cái hột, như hột lúa mì hay là hột giống nào khác. 38 Đức Chúa Trời cho nó hình-thể tùy ý Ngài lấy làm tốt, mỗi một hột giống, cho một hình-thể

https://tieulun.hopto.org

riêng. 39 Mọi xác-thịt chẳng phải là đồng một xác-thịt; nhưng xác-thịt loài người khác, xác-thịt loài thú khác, loài chim khác, loài cá khác. 40 Lại cũng có hình-thể thuộc về trời, hình-thể thuộc về đất, nhưng vinh-quang của hình-thể thuộc về trời với vinh-quang của hình-thể thuộc về đất thì khác nhau. 41 Vinh-quang của mặt trời khác, vinh-quang của mặt trăng khác, vinh-quang của ngôi sao khác; vinh-quang của ngôi sao nầy với vinh-quang của ngôi sao kia cũng khác.

42 Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân-thể đã gieo ra là hay hư-nát, mà sống lại là không hay hư-nát; 43 đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; 44 đã gieo ra là thể huyết-khí, mà sống lại là thể thiêng-liêng. Nếu đã có thể huyết-khí, thì cũng có thể thiêng-liêng; 45 ấy vậy, có lời chép rằng: « Người thứ nhứt là A-đam đã nên linh-hồn sống.» A-đam sau hết là thần ban sự sống. 46 Nhưng chẳng phải thể thiêng-liêng đến trước, ấy là thể huyết-khí; rồi thể thiêng-liêng đến sau. 47 Người thứ nhứt bởi đất mà ra, là thuộc về đất, người thứ hai bởi trời mà ra. 48 Người thuộc về đất thể nào, thì những kẻ thuộc về đất cũng thể ấy; người thuộc về trời thể nào, thì những kẻ thuộc về trời cũng thể ấy. 49 Như chúng ta đã mang ảnh-tượng của người thuộc về đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh-tượng của người thuộc về trời.

Sự biến-hóa và thắng-trận sau-cùng

50 Hỡi anh em, tôi đoán quyết rằng thịt và máu chẳng hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư-nát không hưởng sự không hay hư-nát được. 51 Nầy là sự mầu-nhiệm tôi tỏ cho anh em: Chúng ta không chết hết, nhưng hết thảy đều sẽ biến-hóa, 52 trong giây-phút, trong nháy mắt, lúc tiếng kèn chót; vì kèn sẽ thổi, kẻ chết đều sống lại được không hay hư-nát, và chúng ta đều sẽ biến-hóa. 53 Vả, thể hay hư-nát nầy phải mặc lấy sự không hay hư-nát, và thể hay chết nầy phải mặc lấy sự không hay chết. 54 Khi nào thể hay hư-nát nầy mặc lấy sự không hay hư-nát, thể hay chết nầy mặc lấy sự không hay chết, thì được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: «Sự chết đã bị nuốt mất trong sự thắng.» 55 Hỡi sự chết, sự thắng của mầy ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mầy ở đâu? 56 Cái nọc sự chết là tội-lỗi, sức mạnh tội-lỗi là luật-pháp. 57 Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng, nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta.

58 Vậy, hỡi anh em yêu-dấu của tôi, hãy vững-vàng chớ rúng-động, hãy làm công-việc Chúa cách dư-dật luôn, vì biết rằng công-khó của anh em đối với Chúa chẳng phải là vô-ích đâu.

https://tieulun.hopto.org

VI. — Lời kết của bức thơ

(16 : 1-24.)

Việc góp tiền

16 [1]Về việc góp tiền cho
thánh-đồ, thì anh em
cũng hãy theo như tôi đã định-
liệu cho các Hội-thánh xứ Ga-
la-ti. [2]Cứ ngày đầu tuần-lễ, mỗi
một người trong anh em khá tùy
sức mình chất-lót được bao
nhiêu thì để dành tại nhà mình,
hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi
mới góp. [3]Khi tôi đến, tôi sẽ sai
những kẻ mà anh em đã chọn
cầm thơ tôi đi, đặng đem tiền
bố-thí của anh em đến thành Giê-
ru-sa-lem. [4]Vi bằng việc đáng
chính mình tôi phải đi, thì những
kẻ ấy sẽ đi với tôi.

Sự định sẵn của Phao-lô

[5]Vậy, tôi sẽ đến cùng anh em
sau khi ghé qua xứ Ma-xê-đoan,
vì tôi phải ghé qua xứ Ma-xê-
đoan. [6]Có lẽ tôi trú lại nơi
anh em, hoặc cũng ở trọn mùa
đông tại đó nữa, để anh em đưa
tôi đến nơi tôi muốn đi. [7]Lần
nầy tôi chẳng muốn chỉ gặp anh
em trong khi ghé qua mà thôi ;
nếu Chúa cho phép, thì tôi rất
mong ở cùng anh em ít lâu.
[8]Nhưng tôi sẽ ở lại thành Ê-
phê-sô cho đến lễ Ngũ-tuần,
[9]vì tại đó có một cái cửa lớn mở
toang ra cho công-việc tôi, lại có
nhiều kẻ đối-địch.

Dặn-dò và chào-thăm

[10]Nếu Ti-mô-thê đến thăm
anh em, hãy giữ cho người khỏi
sợ-sệt gì trong anh em : vì người
cũng làm việc cho Chúa như
chính mình tôi vậy. [11]Nên chớ
có ai khinh người, hãy đưa
người đi về bình-an, hầu cho
người đến cùng tôi, vì tôi
đương đợi người đồng đến với
anh em.

[12]Còn như anh em chúng ta
là A-bô-lô, tôi thường cố khuyên
người đi với anh em đây mà đến
cùng các anh em, nhưng hiện
nay người chắc chưa khứng đi ;
người sẽ đi trong khi có dịp-tiện.

[13]Anh em hãy tỉnh-thức, hãy
vững-vàng trong đức-tin, hãy
dốc chí trượng-phu và mạnh-
mẽ. [14]Mọi điều anh em làm, hãy
lấy lòng yêu-thương mà làm.

[15]Hỡi anh em, còn một lời
dặn nữa : anh em biết rằng nhà
Sê-pha-na là trái đầu mùa của xứ
A-chai, và biết rằng nhà ấy hết
lòng hầu việc các thánh. [16]Vậy,
hãy kính-phục những người thể
ấy, và kính-phục cả mọi người
cùng làm việc, cùng khó-nhọc
với chúng ta. [17]Sê-pha-na, Phốt-
tu-na và A-chai-cơ đến đây, tôi
lấy làm vui-mừng lắm ; các
người ấy đã bù lại sự anh em
thiếu-thốn, [18]vì các người ấy
đã làm cho yên-lặng tâm-thần
của tôi và của anh em. Hãy
biết qui-trọng những người
đường ấy.

[19]Các Hội-thánh ở xứ A-si
chào-thăm anh em. A-qui-la và
Bê-rít-sin gởi lời chào anh em
trong Chúa, Hội-thánh hiệp
trong nhà hai người ấy cũng vậy.

https://tieulun.hopto.org

20 Hết thảy anh em đây chào-thăm các anh em. Hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau.

21 Tôi là Phao-lô, chính tay tôi viết chào-thăm anh em.

22 Bằng có ai không kính-mến Chúa, thì phải bị a-na-them! (a) Ma-ra-na-tha. (b)

23 Nguyền xin ơn của Đức Chúa Jêsus-Christ ở với anh em! Lòng yêu-thương của tôi ở với hết thảy anh em trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

THƠ THỨ HAI CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

CÔ-RINH-TÔ

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đồ Đức Chúa Jêsus-Christ, cùng người anh em chúng ta là Ti-mô-thê, gởi cho Hội-thánh của Đức Chúa Trời ở thành Cô-rinh-tô, và cho hết thảy thánh-đồ ở khắp xứ A-chai : 2 nguyền xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ!

I. — Phao-lô kể cho tín-đồ tại Cô-rinh-tô nghe về công-việc sứ-đồ của mình và chức-vụ đạo Tin-lành

(Từ 1 : 3 đến 7 : 16)

Sự yên-ủi của Phao-lô trong cơn khốn-nạn

3 Chúc-tạ Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, là Cha hay thương-xót, là Đức Chúa Trời ban mọi sự yên-ủi, 4 Ngài yên-ủi chúng tôi trong mọi sự khốn-nạn, hầu cho nhơn sự yên-ủi mà Ngài đã yên-ủi chúng tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên-ủi kẻ khác trong sự khốn-nạn nào họ gặp! 5 Vì như những sự dau-đớn của Đấng Christ chan-chứa trong chúng tôi thể nào, thì sự yên-ủi của chúng tôi bởi Đấng Christ mà chứa-chan cũng thể ấy. 6 Như vậy, hoặc chúng tôi gặp hoạn-nạn, ấy là

(a) A-na-them là một lời rủa-sả, có nghĩa là : dứt phép thông-công. (b) Ma-ra-na-tha là tiếng A-ra-mê-en, nghĩa là : Đức Chúa đến! hay là theo một nghĩa khác : Đức Chúa! hãy đến!

https://tieulun.hopto.org

cho anh em được yên-ủi và được rồi; hoặc chúng tôi được yên-ủi, ấy là cho anh em được yên-ủi, mà sự yên-ủi đó được hiện ra bởi anh em chịu cách nhịn-nhục những sự đau-đớn mà chúng tôi cùng chịu. 7 Sự trông-cậy của chúng tôi về anh em thật vững-vàng; vì biết rằng bởi anh em có phần trong sự đau-đớn, thì cũng có phần trong sự yên-ủi vậy.

8 Vả, hỡi anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng biết sự khốn-nạn đã xảy đến cho chúng tôi trong xứ A-si, và chúng tôi đã bị đè-nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mất lòng trông-cậy giữ sự sống. 9 Chúng tôi lại hình như đã nhận án xử-tử, hầu cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại. 10 Ấy chính Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự chết lớn dường ấy, và sẽ cứu chúng tôi; phải, chúng tôi còn mong Ngài sẽ cứu chúng tôi nữa. 11 Chính anh em lấy lời cầu-nguyện mà giúp-đỡ chúng tôi, hầu cho chúng tôi nhờ nhiều người cầu-nguyện mà được ơn, thì cũng nên dịp cho nhiều người vì cớ chúng tôi mà tạ ơn nữa.

Lòng thật-thà của Phao-lô

12 Còn như cái điều làm vẻ-vang cho chúng tôi, ấy là lương-tâm chúng tôi làm chứng rằng mình lấy sự thánh-sạch và thật-thà đến bởi Đức Chúa Trời mà ăn ở trong thế-gian nầy, nhứt là đối với anh em, không cậy sự khôn-ngoan theo tánh xác-thịt, nhưng cậy ơn của Đức Chúa Trời. 13 Vì chúng tôi chẳng viết cho anh em sự gì khác hơn những điều anh em đọc trong thơ chúng tôi và chính mình anh em nhận biết; và tôi lại mong anh em nhận biết cho đến cuối-cùng, 14 cũng như anh em đã nhận biết ít nhiều rồi: ấy là chúng tôi làm vẻ-vang cho anh em, khác nào anh em cũng làm vẻ-vang cho chúng tôi trong ngày Đức Chúa Jêsus chúng ta.

Vì những lẽ gì mà Phao-lô chưa về thành Cô-rinh-tô

15 Bởi sự trông-cậy đó, trước đây tôi có định đi thăm anh em, hầu giúp cho anh em được ơn bội-phần. 16 Tôi định trải qua nơi anh em rồi đi xứ Ma-xê-đoan, lại từ Ma-xê-đoan trở về nơi anh em, tại nơi đó, anh em cho đưa tôi qua xứ Giu-đê. 17 Tôi định ý như vậy, nào có phải bởi tôi nhẹ dạ sao? Hay là tôi theo xác-thịt mà quyết-định, đến nỗi ở nơi tôi khi thì phải khi thì chăng sao? 18 Thật như Đức Chúa Trời là thành-tín, lời chúng tôi nói với anh em cũng chẳng phải khi thì phải khi thì chăng vậy.

19 Con Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Jêsus-Christ, mà chúng tôi, tức là tôi với Si-vanh và Ti-mô-thê, đã giảng ra trong anh em, chẳng phải là vừa phải vừa chăng đâu; nhưng trong Ngài chỉ có phải mà thôi. 20 Vì

https://tieulun.hopto.org

chưng cũng như các lời hứa của Đức Chúa Trời đều là phải trong Ngài cả, ấy cũng bởi Ngài mà chúng tôi nói « A-men, » làm sáng danh Đức Chúa Trời. 21 Vả, Đấng làm cho bền-vững chúng tôi với anh em trong Đấng Christ, và đã xức dầu cho chúng tôi, ấy là Đức Chúa Trời; 22 Ngài cũng lấy ấn mình mà đóng cho chúng tôi và ban của-tin Đức Thánh-Linh trong lòng chúng tôi.

23 Tôi cầu Đức Chúa Trời lấy linh-hồn tôi làm chứng rằng, ấy là tại nể anh em mà tôi chưa đi đến thành Cô-rinh-tô; 24 chớ không phải chúng tôi muốn cai-trị đức-tin anh em, nhưng chúng tôi muốn giúp thêm sự vui của anh em, vì anh em đứng vững-vàng trong đức-tin.

2 1 Vậy, chính tôi đã quyết-định không trở lại cùng anh em để làm cho anh em buồn-rầu; 2 vì nếu tôi làm cho anh em buồn-rầu, thì thể nào tôi được trông-cậy sự vui bởi kẻ mà chính tôi đã làm cho buồn-rầu? 3 Tôi đã viết cho anh em như thế, hầu cho khi tôi đến nơi, sẽ không buồn bởi kẻ đáng làm cho tôi vui: tôi tin-cậy ở hết thảy anh em rằng, anh em ai nấy đều lấy sự vui của tôi mà làm vui mình. 4 Vả, ấy là đương trong cơn khốn-nạn lớn, tấm lòng quặn-thắt, nước mắt dầm-dề, mà tôi đã viết thơ cho anh em, nào phải để cho anh em âu-sầu, nhưng để làm cho anh em biết tình yêu-dấu riêng của tôi đối với anh em vậy.

Kẻ có tội được tha-thứ

5 Nếu kẻ nào làm cớ buồn-rầu, ấy chẳng phải chỉ làm cho tôi buồn-rầu mà thôi, nhưng đã làm cho anh em thảy đều buồn-rầu ít nhiều, tôi chẳng muốn nói quá làm gì. 6 Kẻ đó đã bị phần nhiều người trong anh em quở-trách, ấy là đủ rồi; 7 thà nay anh em tha-thứ yên-ủi, hầu cho người khỏi bị sa-ngã vì sự buồn-rầu quá lớn. 8 Vậy tôi xin anh em hãy bày-tỏ lòng yêu-thương đối với người đó. 9 Bởi chưng tôi viết thơ cho anh em, cốt để thử anh em xem có vâng lời trong cả mọi sự cùng chăng. 10 Nhưng anh em tha-thứ ai, thì tôi cũng tha-thứ. Vả, nếu tôi đã tha, là vì anh em mà tha, ở trước mặt Đấng Christ, 11 hầu đừng để cho quỉ Sa-tan thắng chúng ta, vì chúng ta chẳng phải là không biết mưu-chước của nó.

Tin-lành, mùi của sự sống và sự chết

12 Lại khi tôi đã đến thành Trô-ách đặng giảng Tin-lành của Đấng Christ, dầu Chúa đã mở cửa cho tôi ở đó, 13 mà vì tôi không gặp anh em tôi là Tit, nên chẳng được yên lòng. Vậy sau khi từ-giã các tín-đồ, tôi qua xứ Ma-xê-đoan.

https://tieulun.hopto.org

14 Song tạ ơn Đức Chúa Trời,
Ngài làm cho chúng tôi được
thắng trong Đấng Christ luôn
luôn, và bởi chúng tôi, Ngài rải
mùi thơm về sự nhận-biết Ngài
khắp chốn! 15 Vì chúng tôi ở
trước mặt Đức Chúa Trời là
mùi thơm của Đấng Christ, ở
giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ
bị hư-mất: 16 cho kẻ nầy, mùi
của sự chết làm cho chết; cho
kẻ kia, mùi của sự sống làm cho
sống. — Ai xứng-đáng cho những
sự nầy? — 17 Vả, chúng tôi chẳng
giả-mạo lời của Đức Chúa Trời
như nhiều kẻ khác; nhưng
chúng tôi lấy lòng chơn-thật,
theo như đạo từ Đức Chúa Trời
đến thể nào, thì giảng ra thể ấy
trước mặt Đức Chúa Trời, trong
Đấng Christ.

Chức-vụ về Tin-lành hơn
chức-vụ về luật-pháp

3 1 Chúng tôi há lại bắt đầu
tự phô mình, hay là như
người khác cần có thơ gởi-gắm
cho anh em, hoặc nhờ thơ gởi-
gắm của anh em sao? 2 Ấy chính
anh em là thơ gởi-gắm của
chúng tôi, viết trong lòng chúng
tôi, mọi người đều biết và đều
đọc. 3 Vả, rõ thật rằng anh em
là bức thơ của Đấng Christ, bởi
chức-vụ chúng tôi viết ra, chẳng
phải viết bằng mực, nhưng
bằng Thánh-Linh của Đức Chúa
Trời hằng sống, chẳng phải viết
trên bảng đá, nhưng trên bảng
thịt, tức là trên lòng anh em.

4 Nầy là sự tin chắc của
chúng tôi nhờ Đấng Christ mà
có trong Đức Chúa Trời:
5 không phải tự mình chúng tôi
có tài-năng mà nghĩ việc gì như
bởi chính mình chúng tôi, nhưng
tài-năng của chúng tôi đến từ
Đức Chúa Trời; 6 và ấy là Ngài
đã ban tài-năng cho chúng tôi
giúp việc giao-ước mới, chẳng
phải giao-ước về chữ, bèn là
giao-ước về Thánh-Linh; vì chữ
làm cho chết, song Thánh-Linh
làm cho sống.

7 Vả, nếu chức-vụ về sự chết,
chạm chữ trên bảng đá, đã là
vinh-hiển lắm, đến nỗi con-cái
Y-sơ-ra-ên không có thể ngó
trên mặt Môi-se, vì cớ sự sáng-
láng trên mặt người, dầu là
tạm, 8 phương chi chức-vụ của
Thánh-Linh càng vinh-hiển hơn
biết bao! 9 Vậy, nếu chức-vụ về
sự định tội còn được vinh-hiển,
thì chức-vụ về sự công-bình
được vinh-hiển hơn bội-phần.
10 Và lại, cái đều được vinh-hiển
trong chức-vụ thứ nhứt biến đi
bởi sự vinh-hiển rất cao hơn
của chức-vụ thứ nhì; 11 vì nếu
sự phải qua đi còn có lúc vinh-
hiển thay, phương chi sự bền-ở
sẽ có vinh-hiển dường nào nữa!

Cái màn phủ trên Cựu-ước

12 Vậy, chúng ta có sự trông-
cậy dường ấy, nên được rất tự-
do, 13 chúng ta chẳng làm như
Môi-se lấy màn che mặt mình,
hầu cho con-cái Y-sơ-ra-ên
không trông thấy cuối-cùng của
sự sáng-láng phải qua. 14 Nhưng

https://tieulun.hopto.org

lòng họ đã cứng-cỏi; vì đến ngày nay, khi họ đọc Cựu-ước, cái màn ấy vẫn còn chưa cất khỏi, bởi chưng ấy là trong Đấng Christ mà màn đó biến đi. 15 Ấy vậy, cho đến ngày nay, mỗi lần người ta đọc sách Môi-se cho họ, cái màn ấy vẫn còn ở trên lòng họ. 16 Khi họ sẽ trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi. 17 Vả, Chúa tức là Thánh-Linh, Thánh-Linh của Chúa ở đâu, thì sự tự-do cũng ở đó. 18 Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh-hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh-tượng Ngài, từ vinh-hiển qua vinh-hiển, như bởi Chúa, là Thánh-Linh.

Tin-lành che khuất cho kẻ này tỏ ra cho kẻ khác

4 1 Vậy nên, chúng tôi nhờ sự thương-xót đã ban cho, mà được chức-vụ nầy, thì chúng tôi chẳng ngã lòng; 2 nhưng chúng tôi từ-bỏ mọi điều hổ-thẹn giấu-kín. Chúng tôi chẳng theo sự dối-gạt, và chẳng giả-mạo lời Đức Chúa Trời, nhưng trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi tỏ-bày lẽ thật, khiến lương-tâm mọi người cho chúng tôi là đáng chuộng. 3 Nếu Tin-lành của chúng tôi còn che-khuất, là chỉ che-khuất cho những kẻ hư-mất, 4 cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời nầy đã làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh-hiển chói-lói của Tin-lành Đấng Christ, là ảnh-tượng của Đức Chúa Trời. 5 Vả, chúng tôi chẳng rao-giảng chính mình chúng tôi, nhưng rao-giảng Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là Chúa; và vì tình yêu-mến Đức Chúa Jêsus mà chúng tôi xưng mình là tôi-tớ của anh em. 6 Vì Đức Chúa Trời, — là Đấng có phán: Sự sáng phải soi từ trong sự tối-tăm! — đã làm cho sự sáng Ngài chói-lòa trong lòng chúng tôi, đặng sự thông-biết về vinh-hiển Đức Chúa Trời soi-sáng nơi mặt Đức Chúa Jêsus-Christ.

Quyền-phép của đức-tin trong mọi sự thử-thách

7 Nhưng chúng tôi đựng của quí nầy trong chậu bằng đất, hầu cho tỏ quyền-phép lớn dường ấy là bởi Đức Chúa Trời mà ra, chớ chẳng phải bởi chúng tôi. 8 Chúng tôi bị ép đủ cách, nhưng không đến cùng; bị túng thế, nhưng không ngã lòng; 9 bị bắt-bớ, nhưng không đến bỏ, bị đánh-đập, nhưng không đến chết mất. 10 Chúng tôi thường mang sự chết của Đức Chúa Jêsus trong mình, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jêsus cũng tỏ ra trong mình chúng tôi. 11 Bởi chúng tôi là kẻ sống, vì cớ Đức Chúa Jêsus mà hằng bị nộp cho sự chết, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jêsus cũng được tỏ ra trong xác-thịt hay chết của chúng tôi; 12 vậy thì sự chết làm trong chúng tôi, còn sự sống trong anh em. 13 Vì

https://tieulun.hopto.org

chúng tôi có đồng một lòng tin, y như lời Kinh-thánh rằng: « Ta đã tin, cho nên ta nói, » cũng vậy, chúng tôi tin, cho nên mới nói, 14 vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jêsus sống lại, cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với Đức Chúa Jêsus, và làm cho chúng tôi ứng-hầu với anh em trước mặt Ngài. 15 Bởi chưng mọi điều đó xảy đến vì cớ anh em, hầu cho ân-điển rải ra cách dư-dật, khiến sự tạ ơn nơi nhiều người hơn cũng dư-dật, mà thêm vinh-hiển cho Đức Chúa Trời.

16 Vậy nên chúng ta chẳng ngã lòng, dầu người bề ngoài hư-nát, nhưng người bề trong cứ đổi mới càng ngày càng hơn. 17 Vì sự hoạn-nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh-hiển cao-trọng đời đời, vô-lượng vô-biên, 18 bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm-thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy.

Chỗ ở tại trên trời

5 1 Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ-nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. 2 Vì chúng ta thật than-thở trong nhà tạm nầy, mà hết sức mong chúng ta được mặc lấy nhà chúng ta ở trên trời, 3 miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo, không trần-truồng. 4 Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm nầy, than-thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi. 5 Đấng đã gây-dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của-tin của Đức Thánh-Linh cho chúng ta.

6 Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin-cậy, và biết rằng khi chúng ta đang ở trong thân-thể nầy thì cách xa Chúa — 7 vì chúng ta bước đi bởi đức-tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy. — 8 Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin-cậy, muốn lìa-bỏ thân-thể nầy đặng ở cùng Chúa thì hơn. 9 Cho nên chúng ta dầu ở trong thân-thể nầy, dầu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa. 10 Bởi vì chúng ta thảy đều phải ứng-hầu trước tòa-án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận-lãnh tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác-thịt.

Chức-vụ về sự giảng-hòa

11 Vậy chúng tôi biết Chúa đáng kinh-sợ, nên tìm cách làm cho người ta đều tin; Đức Chúa Trời biết chúng tôi, và tôi mong anh em cũng biết chúng tôi trong lương-tâm mình. 12 Chúng tôi chẳng lại phô mình cùng anh em, nhưng muốn trao cho anh em cái dịp khoe mình về chúng tôi, đặng anh em có thể đối-đáp lại cùng những kẻ chỉ khoe mình

https://tieulun.hopto.org

về bề ngoài, mà không về sự trong lòng. 13 Vả, hoặc chúng tôi cuồng, ấy là vì Đức Chúa Trời; hoặc chúng tôi dè-giữ, ấy là vì anh em. 14 Vì tình yêu-thương của Đấng Christ cảm-động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết, 15 lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những kẻ còn sống không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình.

16 Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo xác-thịt mà nhận biết ai nữa; và, dẫu chúng tôi từng theo xác-thịt mà nhận biết Đấng Christ, song cũng chẳng còn nhận biết Ngài cách ấy đâu. 17 Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới. 18 Mọi đều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa-thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức-vụ giảng-hòa cho chúng ta. 19 Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế-gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội-lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng-hòa cho chúng tôi. 20 Vậy chúng tôi làm chức khâm-sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên-bảo. Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ mà nài-xin anh em: hãy hòa-thuận lại với Đức Chúa Trời. 21 Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội-lỗi trở nên tội-lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công-bình của Đức Chúa Trời.

6 1 Ấy vậy, vì chúng tôi làm việc với Chúa, nên xin anh em chớ chịu ơn Đức Chúa Trời luống-không. 2 Vì Ngài phán rằng: «Ta đã nhậm lời ngươi trong thì thuận-tiện, ta đã phù-hộ ngươi trong ngày cứu-rỗi.» Kìa, hiện nay là thì thuận-tiện; kìa, hiện nay là ngày cứu-rỗi!

Lòng trung-thành của Phao-lô trong những sự thử-thách về chức-vụ mình

3 Chúng tôi chẳng làm cho ai vấp-phạm, hầu cho chức-vụ của mình khỏi bị một tiếng chê-bai nào. 4 Nhưng chúng tôi làm cho mình đáng trượng trong mọi sự, như kẻ hầu việc Đức Chúa Trời, bởi lòng nhịn-nhục lắm trong những sự hoạn-nạn, nguy-hiểm, khốn-khổ, 5 đòn-vọt, lao-tù, rối-loạn, khó-nhọc, tỉnh-thức, kiêng ăn; 6 bởi sự thanh-sạch, thông-biết, khoan-nhẫn, nhơn-từ, bởi Đức Thánh-Linh, bởi lòng yêu-thương thật-tình, 7 bởi lời chơn-thật, bởi quyền-phép Đức Chúa Trời, cầm những khí-giới công-bình ở tay hữu và tay tả; 8 dầu vinh dầu nhục, dầu mang tiếng xấu, dầu được tiếng tốt; 9 ngó như kẻ phỉnh-dỗ, nhưng là kẻ

https://tieulun.hopto.org

thật-thà ; ngó như kẻ xa-lạ, nhưng là kẻ quen-biết lắm ; ngó như gần chết, mà nay vẫn sống ; ngó như bị phạt, mà không đến chịu giết ; 10 ngó như buồn-rầu, mà thường được vui-mừng ; ngó như nghèo-ngặt, mà thật làm cho nhiều người được giàu-có ; ngó như không có gì cả, mà có đủ mọi sự!

11 Hỡi người Cô-rinh-tô, miệng chúng tôi hả ra vì anh em, lòng chúng tôi mở rộng. 12 Chẳng phải chúng tôi hẹp-hòi đãi anh em, nhưng ấy là lòng anh em tự làm nên hẹp-hòi. 13 Hãy báo-đáp chúng tôi như vậy — tôi nói với anh em như nói với con-cái mình — cũng hãy mở rộng lòng anh em!

Đấng Christ và Bê-li-an (a)

14 Chớ mang ách chung với kẻ chẳng tin. (b) Bởi vì công-bình với gian-ác có hội-hiệp nhau được chăng? Sự sáng với sự tối có thông-đồng nhau được chăng? 15 Đấng Christ và Bê-li-an nào có hòa-hiệp chi, hay là kẻ tin phần gì với kẻ chẳng tin? 16 Có thể nào hiệp đền-thờ Đức Chúa Trời lại với hình-tượng tà-thần? Vì chúng ta là đền-thờ của Đức Chúa Trời hằng sống, như Đức Chúa Trời đã phán rằng : « Ta sẽ ở và đi lại giữa họ; ta sẽ làm Đức Chúa Trời của họ, và họ làm dân ta. 17 Bởi vậy Chúa phán rằng : Hãy ra khỏi giữa chúng nó, hãy lìa ra khỏi chúng nó, đừng đá-động đến đồ ô-uế, thì ta sẽ tiếp-nhận các ngươi : 18 ta sẽ làm cha các ngươi, các ngươi làm con trai con gái ta, Chúa toàn-năng phán như vậy. »

7 1 Hỡi những kẻ rất yêu-dấu của tôi, chúng ta đã có lời hứa dường ấy, thì hãy làm cho mình sạch khỏi mọi sự dơ-bẩn phần xác-thịt và phần linh-hồn, lại lấy sự kính-sợ Đức Chúa Trời mà làm cho trọn việc nên thánh của chúng ta.

Phao-lô được yên-ủi bởi người Cô-rinh-tô

2 Hãy mở lòng anh em cho chúng tôi : chúng tôi chẳng có làm hại ai, lừa-dối ai, thủ lợi ai. 3 Tôi chẳng nói điều đó để buộc tội anh em ; vì tôi đã nói rằng lòng chúng tôi thuộc về anh em, dầu sống hay chết cũng vậy. 4 Tôi nói với anh em cách bạo-dạn ; tôi có nhiều lẽ khoe mình vì anh em ; tôi được đầy sự yên-ủi, tôi được vui-mừng quá-bội ở giữa mọi sự khó-khăn. 5 Vả, khi chúng tôi đến trong xứ Ma-xê-đoan, xác-thịt chẳng được yên-nghỉ chút nào. Chúng tôi khốn-đốn đủ mọi cách : ngoài thì có sự chiến-trận, trong thì có sự lo-sợ. 6 Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng

(a) Bê-li-an là một tên riêng của quỉ Sa-tan. (b) Câu nầy có nghĩa như là hai con vật khác loài mang ách chung với nhau, như con bò với con lừa, thì ách không đều.

https://tieulun.hopto.org

yên-ủi kẻ ngã lòng, đã yên-ủi tôi bởi Tít đến nơi; 7 không những bởi người đến mà thôi, nhưng lại bởi sự yên-ủi người đã nhận-lãnh nơi anh em nữa: người có nói cho chúng tôi biết anh em rất ao-ước, khóc-lóc, và có lòng sốt-sắng đối với tôi, điều đó làm cho tôi càng vui-mừng thêm.

Sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời

8 Dầu nhơn bức thơ tôi, đã làm cho anh em buồn-rầu, thì tôi chẳng lấy làm phàn-nàn; mà nếu trước đã phàn-nàn (vì tôi thấy bức thơ ấy ít nữa cũng làm cho anh em buồn-rầu trong một lúc), 9 nay tôi lại mừng, không phải mừng về sự anh em đã phải buồn-rầu, song mừng về sự buồn-rầu làm cho anh em sanh lòng hối-cải. Thật, anh em đã buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời, đến nỗi chưa chịu thiệt-hại bởi chúng tôi chút nào. 10 Vì sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự hối-cải, và sự hối-cải dẫn đến sự rỗi linh-hồn; về sự đó người ta chẳng hề ăn-năn, còn sự buồn-rầu theo thế-gian sanh ra sự chết. 11 Vậy, hãy xem, sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự ân-cần trong anh em là dường nào! Lại có sự chữa-chối, buồn-giận, răn-sợ, sốt-sắng, nong-nả, trách-phạt là dường nào! Anh em đã tỏ ra cho ai nấy đều biết rằng mình vốn là thanh-sạch trong việc đó.

12 Lại còn, nếu tôi đã viết thơ cho anh em, ấy không phải vì có kẻ làm sự trái-nghịch, cũng không phải vì có kẻ chịu sự trái-nghịch; nhưng hầu cho lòng anh em yêu-chuộng chúng tôi được tỏ ra giữa anh em ở trước mặt Đức Chúa Trời. 13 Ấy là điều đã yên-ủi chúng tôi. Nhơn sự yên-ủi đó chúng tôi lại được sự vui-mừng càng lớn hơn nữa, khi thấy sự vui-mừng của Tít; vì anh em thảy đều đã để cho tâm-thần người được yên-lặng. 14 Nếu tôi đã khoe mình với Tít về anh em trong sự gì, thì tôi cũng chẳng hổ-thẹn; nhưng vì chúng tôi đã thường nói điều thật với anh em, nên lời khen về anh em mà chúng tôi khoe với Tít cũng thấy là thật. 15 Khi người nhớ đến sự vâng lời của anh em hết thảy, và anh em tiếp người cách sợ-sệt run-rẩy dường nào, thì tình yêu-thương của người đối với anh em càng bội lên. 16 Tôi vui-mừng vì có thể tin-cậy anh em trong mọi sự.

II.—Phao-lô khuyên góp tiền cho Hội-thánh Giê-ru-sa-lem

(Đoạn 8 và 9)

Lòng rộng-rãi của người Ma-xê-đoan

8 1 Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn Đức Chúa Trời đã làm cho các Hội-thánh ở xứ Ma-xê-đoan: 2 đang khi họ chịu nhiều hoạn-nạn thử-thách, thì lòng quá vui-mừng,

https://tieulun.hopto.org

và cơn rất nghèo-khó của họ
đã rải rộng ra sự dư-dật của
lòng rộng-rãi mình. 3 Vì tôi làm
chứng cho họ rằng họ đã tự ý
quyên tiền theo sức mình, hoặc
cũng quá sức nữa, 4 và nài xin
chúng tôi làm ơn cho họ có
phần vào sự giúm-giúp các
thánh-đồ. 5 Họ lại làm quá lòng
trông-cậy của chúng tôi, vì trước
hết đã dâng chính mình cho
Chúa, và sau lại cho chúng tôi,
theo ý-muốn Đức Chúa Trời.
6 Vậy nên chúng tôi đã khuyên
Tít đi đến nơi anh em để làm
trọn việc nhơn-đức nầy, như
người đã khởi-sự làm.

Khuyên phải cứu-giúp cho nhiều

7 Vậy thì, như anh em đều
trổi hơn về mọi việc, tức là về
đức-tin, về lời-giảng, về sự vâng-
lời, về mọi sự sốt-sắng, về tình
yêu chúng tôi, thì cũng hãy chủ-
ý làm cho trổi hơn về việc nhơn-
đức nầy. 8 Tôi nói điều đó chẳng
phải truyền-dạy anh em; nhưng
bởi kẻ khác làm gương sốt-
sắng, thì tôi cũng muốn thử xem
sự thành-thực của lòng yêu-
thương anh em là thể nào. 9 Vì
anh em biết ơn của Đức Chúa
Jêsus-Christ chúng ta, Ngài
vốn giàu, vì anh em mà tự
làm nên nghèo, hầu cho bởi sự
nghèo của Ngài, anh em được
nên giàu. 10 Ấy là ý tôi ngỏ cho
anh em; ý đó có ích cho anh em,
vì từ năm trước, anh em đã là
người thứ nhứt, chẳng những
ra tay làm việc nầy, lại vui lòng
mà làm nữa. 11 Vậy bây giờ,
hãy làm trọn công-việc của anh
em, hầu cho như anh em đã sẵn
lòng thể nào thì làm cho trọn
theo tài-năng mình. 12 Vì nếu
mình lấy lòng tốt mà làm, thì
được dẹp ý theo đều mình có,
chớ chẳng theo đều mình không
có. 13 Tôi chẳng khuyên-bảo
anh em chịu túng-tiu để giúp-đỡ
kẻ khác, nhưng tôi muốn có sự
bằng nhau. 14 Theo cảnh bây
giờ, anh em có dư thì bù cho họ
lúc túng-thiếu, hầu cho họ có dư
cũng bù lại lúc túng-thiếu cho
anh em, như vậy là bằng nhau,
15 theo lời chép rằng: «Kẻ đã
thâu nhiều cũng chẳng dư, kẻ
thấu ít cũng chẳng thiếu chi.»

Sai Tít đi và hai người
anh em khác

16 Tạ ơn Đức Chúa Trời về sự
Ngài đã xui lòng Tít cũng ân-
cần với anh em thể ấy; 17 vì
người nghe lời tôi khuyên, và
cũng bởi lòng sốt-sắng, thì người
tự ý đi đến thăm anh em.
18 Chúng tôi có sai một người
anh em cùng đi, là người có
tiếng khen đồn khắp trong các
Hội-thánh, tại những đều người
đã làm vì đạo Tin-lành. 19 Vả lại,
người đã được các Hội-thánh
chọn-lựa, để làm bạn đi đường
cùng chúng tôi trong việc nhơn-
đức nầy, là việc chúng tôi làm
trọn để tỏ vinh-hiển chính mình
Chúa ra, và để làm chứng về ý
tốt của chúng tôi. 20 Chúng tôi
nhờ đó tránh khỏi tiếng trách-
móc về sự dùng tiền góp nhiều
như vậy; 21 vì chúng tôi tìm-tòi

https://tieulun.hopto.org

đều lành, chẳng những ở trước mặt Chúa, mà cũng ở trước mặt người ta nữa. 22 Chúng tôi lại sai một người trong anh em chúng tôi đi với họ, là người có lòng sốt-sắng mà đòi phen chúng tôi đã thử-thách trong nhiều dịp; lần nầy, vì cớ người có lòng rất tin-cậy anh em, thì chắc là càng sốt-sắng hơn. 23 Ấy vậy, nói về Tít, thì là bạn-bè tôi, và là người cùng làm việc với tôi ở nơi anh em; còn như hai anh em kia, là sứ-giả của các Hội-thánh, tức là sự vinh-hiển của Đấng Christ. 24 Vậy, anh em ở trước mặt các Hội-thánh, hãy tỏ chứng-cớ của sự yêu-thương mình, và bày ra cho họ biết chúng tôi có cớ khoe mình nơi họ vì anh em.

Dịp-tiện về sự làm phước

9 1 Vả lại, về sự giúp-đỡ thánh-đồ, thì không cần viết thêm cho anh em nữa. 2 Vì tôi biết anh em sẵn lòng, và tôi khoe mình về anh em với người Ma-xê-đoan, nói rằng người A-chai đã sắm sẵn từ năm ngoái; lòng sốt-sắng của anh em lại đã giục lòng nhiều người khác. 3 Song tôi đã sai các anh em kia đến cùng anh em, hầu cho lời tôi khen anh em khỏi ra vô-ích trong điều nầy, và hầu cho anh em sẵn-sàng như lời tôi đã nói. 4 Tôi e rằng nếu người Ma-xê-đoan đến với tôi, thấy anh em không sẵn, thì sự tin-cậy đó đổi nên điều hổ-thẹn cho chúng tôi chăng, còn anh em không kể đến. 5 Vậy tôi nghĩ cần phải xin các anh em kia đi trước chúng tôi đến cùng anh em, và cần phải sắm sẵn của bố-thí mà anh em đã hứa, hầu cho của ấy sẵn-sàng như một việc bởi lòng thành, chẳng phải bởi ý gắng-gượng.

6 Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. 7 Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định mà quyên ra, không phải phàn-nàn hay là vì ép-uổng; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ thí của cách vui lòng. 8 Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đủ mọi thứ ơn dầy-dẫy, hầu cho anh em hằng đủ điều cần-dùng trong mọi sự, lại còn có rời-rộng nữa để làm các thứ việc lành, 9 như có chép rằng: « Người đã rải ra, đã thí cho kẻ nghèo; sự công-bình của người còn đời đời. »

10 Đấng phát hột giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hột giống cho anh em và làm cho sanh-hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công-bình anh em nữa. 11 Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố-thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời. 12 Vì việc phát tiền bố-thí dường ấy chẳng những đỡ ngặt cho các thánh-đồ mà thôi, lại xui nhiều

https://tieulun.hopto.org

người càng thêm lòng tạ ơn Đức Chúa Trời. 13 Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng-rãi của anh em, thì ngợi-khen Đức Chúa Trời vì anh em từng vâng-phục trong sự làm chứng về đạo Tin-lành của Đấng Christ, và vì cớ lòng rộng-rãi về sự bố-thí của anh em đối với họ cùng với mọi người. 14 Họ lại cầu-nguyện cho anh em, yêu anh em cách âu-yếm, vì cớ Đức Chúa Trời đã ban cho anh em ân-điển quá đỗi. 15 Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban-cho của Ngài không xiết kể!

III. — Phao-lô đối-đáp cùng kẻ nghịch, binh-vực chức sứ-đồ mình

(Đoạn 10 đến 12)

Dầu có mặt hay vắng, Phao-lô cũng cứ một mực

10 1 Tôi là Phao-lô, bởi sự nhu-mì, nhơn-từ của Đấng Christ mà xin anh em, — tôi là người hèn-hạ lắm trong khi gặp mặt giữa anh em, nhưng lúc vắng mặt, đối với anh em, tỏ ra biết bao là dạn-dĩ! — 2 tôi nài-xin anh em chớ ép tôi, khi tôi sẽ có mặt, phải dùng sự dạn-dĩ mà tôi toan dùng nghịch cùng mấy kẻ kia tưởng chúng tôi ăn-ở theo xác-thịt. 3 Vì chúng tôi dầu sống trong xác-thịt, chớ chẳng tranh-chiến theo xác-thịt. 4 Vả, những khí-giới mà chúng tôi dùng để chiến-tranh là không phải thuộc về xác-thịt đâu, bèn là bởi quyền-năng của Đức Chúa Trời, có sức-mạnh để đạp-đổ các đồn-lũy: 5 nhờ khí-giới đó chúng tôi đánh đổ các lý-luận, mọi sự cao tự nổi lên nghịch cùng sự hiểu biết Đức Chúa Trời, và bắt hết các ý-tưởng làm tôi vâng-phục Đấng Christ. 6 Cũng nhờ khí-giới đó, chúng tôi sẵn-sàng phạt mọi kẻ chẳng phục, khi anh em đã chịu-lụy trọn rồi.

7 Anh em cứ xem bề ngoài sao? Bằng có ai quyết mình thuộc về Đấng Christ, hãy ngẫm-nghĩ rằng nếu người thuộc về Đấng Christ, thì chúng tôi cũng thuộc về Ngài. 8 Dầu khi tôi khoe mình khi quá về quyền-phép Chúa đã ban cho chúng tôi, để gây-dựng anh em, chớ chẳng phải để hủy-diệt, thì tôi sẽ không hổ-thẹn; 9 song tôi chẳng muốn làm bộ dọa anh em bằng thơ-từ của tôi. 10 Có người nói rằng các thơ của người nặng lời và bạo-mạnh; nhưng đến khi có mặt thì người yếu-đuối và lời nói chẳng có giá gì. 11 Kẻ nói như vậy, hãy nghĩ rằng khi chúng tôi vắng mặt, lời trong thơ thể nào, thì khi có mặt, việc làm cũng thể ấy.

Phần Phao-lô trong chức sứ-đồ

12 Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc sánh mình với những người kia, là kẻ hay tự

https://tieulun.hopto.org

phô mình. Nhưng lấy mình đo mình, lấy mình so-sánh với mình, thì họ tỏ ra ít tri-khôn. 13Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực, chỉ theo mực về địa-phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ-định cho chúng tôi tới đến anh em. 14Bởi chưng chúng tôi chẳng vượt quá mực mình, như thể chúng tôi không đến cùng anh em, vì thật chúng tôi đã đem Tin-lành của Đấng Christ mà đến nơi anh em trước hết. 15Chúng tôi không khoe mình quá mực, cũng không khoe về việc người khác làm; nhưng mong rằng đức-tin của anh em thêm lên, thì công-việc chúng tôi cũng sẽ lớn lên thêm giữa anh em, theo giới-hạn đã định cho chúng tôi, và công-việc ấy càng mở-mang, 16cho đến nỗi chúng tôi sẽ có thể truyền Tin-lành ra đến các xứ xa hơn xứ anh em, song chúng tôi không hề khoe mình về việc đã làm trong địa-phận của người khác. 17Nhưng ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa. 18Vì ấy chẳng phải là kẻ tự phô mình đáng được ưng-chịu, bèn là kẻ mà Chúa gởi-gắm.

Chức sứ-đồ của Phao-lô sánh với chức sứ-đồ giả

11 1Ôi! Chớ chi anh em dung-chịu sự dồ-dại của tôi một it! Phải, anh em nên dung-chịu. 2Vì về anh em, tôi rất sốt-sắng như sự sốt-sắng của Đức Chúa Trời, bởi tôi đã gả anh em cho một chồng mà thôi, dâng anh em như người đồng-nữ tinh-sạch cho Đấng Christ. 3Nhưng tôi ngại rằng như xưa Ê-va bị cám-dỗ bởi mưu-chước con rắn kia, thì ý-tưởng anh em cũng hư đi, mà dời-đổi lòng thật-thà tinh-sạch đối với Đấng Christ chăng. 4Vì nếu có người đến giảng cho anh em một Jêsus khác với Jêsus chúng tôi đã giảng, hoặc anh em nhận một Thánh-Linh khác với Thánh-Linh anh em đã nhận, hoặc được một Tin-lành khác với Tin-lành anh em đã được, thì anh em chắc dung-chịu! 5Nhưng tôi tưởng rằng dầu các sứ-đồ ấy tôn-trọng đến đâu, tôi cũng chẳng thua-kém chút nào. 6Về lời nói, tôi dầu là người thường, nhưng về sự thông-biết, tôi chẳng phải là người thường: đối với anh em, chúng tôi đã tỏ điều đó ra giữa mọi người và trong mọi sự.

7Tôi đã rao-giảng Tin-lành của Đức Chúa Trời cho anh em một cách nhưng-không, hạ mình xuống cho anh em được cao lên, vậy thì tôi có phạm lỗi gì chăng? 8Tôi đã nhận lương-hướng, vét lấy của Hội-thánh khác đặng giúp việc anh em. 9Khi tôi ở cùng anh em, gặp phải lúc thiếu-thốn, thì không lụy đến ai cả; vì các anh em ở xứ Ma-xê-đoan đến, đã bù lại sự thiếu-thốn cho tôi. Không cứ việc gì, tôi đã giữ mình cho khỏi lụy đến anh

https://tieulun.hopto.org

em, tôi lại cũng sẽ giữ mình như vậy nữa. 10 Như chắc rằng sự chơn-thật của Đấng Christ ở trong tôi, thì trong các miền xứ A-chai không ai cất lấy sự tôi khoe mình đó được. 11 Sao vậy? Vì tôi không yêu anh em chăng? Đã có Đức Chúa Trời biết! 12 Song điều tôi làm, tôi còn làm nữa, để cất mọi mưu của kẻ tìm mưu, hầu cho trong những sự họ lấy mà khoe mình, chẳng có một sự nào trổi hơn chúng tôi được. 13 Vì mấy người như vậy là sứ-đồ giả, là kẻ làm công lừa-dối, mạo chức sứ-đồ của Đấng Christ. 14 Nào có lạ gì, chính quỉ Sa-tan mạo làm thiên-sứ sáng-láng. 15 Vậy thì những kẻ giúp việc nó mạo làm kẻ giúp việc công-bình cũng chẳng lạ gì; nhưng sự cuối-cùng họ sẽ y theo việc làm.

Việc làm và sự đau-đớn của Phao-lô

16 Tôi lại nói rằng: chớ có ai xem tôi như kẻ dại-dột; nếu vậy thì hãy nhận tôi như kẻ dại-dột, hầu cho tôi cũng khoe mình ít nhiều. 17 Điều tôi nói, là khi tôi lấy sự quả-quyết dường ấy mà khoe mình, thì chẳng phải nói theo Chúa, song như kẻ dại-dột vậy. 18 Bởi có nhiều người khoe mình theo xác-thịt, tôi cũng sẽ khoe mình. 19 Vì anh em là kẻ khôn-ngoan lại vui-mừng dung-chịu kẻ dại-dột. 20 Phải, anh em hay chịu người ta bắt mình làm tôi-tớ, hay là nuốt sống, hay là cướp-bóc, hay là tự-cao mà khinh-dể anh em, vả trên mặt anh em. 21 Tôi làm hổ-thẹn cho chúng tôi mà nói lời nầy, chúng tôi đã tỏ mình ra là yếu-đuối. Nhưng, vì bằng có ai dám khoe mình về sự gì — tôi nói như kẻ dại-dột — thì tôi cũng dám khoe mình.

22 Họ là người Hê-bơ-rơ phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là người Y-sơ-ra-en phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là dòng-dõi của Áp-ra-ham phải chăng? Tôi cũng vậy. 23 Họ là kẻ hầu việc của Đấng Christ phải chăng? Ừ, — tôi nói như kẻ dại-dột — tôi lại là kẻ hầu việc hơn! Tôi đã chịu khó-nhọc nhiều hơn, tù-rạc nhiều hơn, đòn-vọt quá chừng. Đôi phen tôi gần phải bị chết; 24 năm lần bị người Giu-da đánh roi, mỗi lần thiếu một roi đầy bốn chục; 25 ba lần bị đánh đòn; một lần bị ném đá; ba lần bị chìm tàu. Tôi đã ở trong biển sâu một ngày một đêm. 26 Lại nhiều lần tôi đi đường, nguy trên sông-bến, nguy với trộm-cướp, nguy với giữa dân mình, nguy với dân ngoại, nguy trong các thành, nguy trong các đồng vắng, nguy trên biển, nguy với anh em giả-dối; 27 chịu khó chịu nhọc, lắm lúc thức đêm, chịu đói khát, thường khi phải nhịn ăn, chịu lạnh và lõa-lồ. 28 Còn chưa kể mọi sự khác, là mỗi ngày tôi phải lo-lắng về hết thảy các Hội-thánh. 29 Nào có ai yếu-đuối mà tôi chẳng yếu-đuối ư? Nào có ai vấp-ngã mà tôi chẳng như nung như đốt ư?

https://tieulun.hopto.org

30 Vì phải khoe mình, thì tôi
sẽ khoe mình về sự yếu-đuối tôi.
31 Đức Chúa Trời là Cha Đức
Chúa Jêsus, là Đấng đáng ngợi-
khen đời đời vô-cùng, biết rằng
tôi không nói dối đâu. 32 Ở thành
Đa-mách, quan tổng-đốc của
vua A-rê-ta giữ thành của người
Đa-mách để bắt tôi. 33 Có người
từ cửa sổ dòng tôi xuống, bằng
một cái giỏ, dọc theo lưng thành,
ấy vậy là tôi thoát khỏi tay họ.

Sự lỏ ra cho Phao-lô

12 1 Tôi cần phải khoe mình,
dầu chẳng có ích gì;
nhưng tôi sẽ nói đến các hiển-
tượng và sự Chúa đã tỏ ra. 2 Tôi
biết một người trong Đấng
Christ, cách mười bốn năm
trước, đã được đem lên đến từng
Trời thứ ba (hoặc trong thân-thể
người, hoặc ngoài thân-thể
người, tôi chẳng biết, có Đức
Chúa Trời biết). 3 Tôi biết
người đó (hoặc trong thân-thể
người, hoặc ngoài thân-thể
người, tôi cũng chẳng biết, có
Đức Chúa Trời biết) 4 được đem
lên đến chốn Ba-ra-đi, (a) ở đó,
nghe những lời không thể nói,
mà không có phép cho người
nào nói ra.

Phao-lô khoe mình về những sự yếu-đuối

5 Về người đó, tôi sẽ khoe
mình; nhưng về chính mình tôi,
tôi không khoe, chỉ khoe về sự
yếu-đuối của tôi mà thôi. 6 Dầu
tôi muốn khoe mình, thì cũng
không phải là một người dại-dột,
vì tôi sẽ nói thật; nhưng tôi
giữ, không nói, hầu cho chẳng
ai nghĩ tôi vượt quá sự họ thấy
ở nơi tôi và nghe tôi nói. 7 Vậy
nên, e rằng tôi lên mình kiêu-
ngạo bởi sự cao-trọng cả thể
của những sự tỏ ra ấy chăng, thì
đã cho một cái giằm xóc vào thịt
tôi, tức là quỉ-sứ của Sa-tan, để
vả tôi, và làm cho tôi đừng kiêu-
ngạo. 8 Đã ba lần tôi cầu-
nguyện Chúa cho nó lìa xa tôi.
9 Nhưng Chúa phán rằng: Ân-
điển ta đủ cho ngươi rồi, vì sức-
mạnh của ta nên trọn-vẹn trong
sự yếu-đuối. Vậy, tôi sẽ rất
vui lòng khoe mình về sự yếu-
đuối tôi, hầu cho sức-mạnh của
Đấng Christ ở trong tôi. 10 Cho
nên tôi vì Đấng Christ mà đành
chịu trong sự yếu-đuối, nhuốc-
nhơ, túng-ngặt, bắt-bớ, khốn-
khó; vì khi tôi yếu-đuối, ấy là
lúc tôi mạnh-mẽ.

Lòng thanh-liêm của Phao-lô. — Sự lo-lắng

11 Tôi đã nên dại-dột bởi anh
em ép-uổng tôi; lẽ thì anh em
khen-lao tôi mới phải, vì dầu
tôi không ra gì, cũng chẳng kém
các sứ-đồ rất lớn kia chút nào.
12 Các bằng-cớ về chức sứ-đồ
tôi đã tỏ ra trong anh em bởi
sự nhịn-nhục mọi đàng, bởi các
dấu lạ, các sự khác thường, và
các phép lạ. 13 Vả, nếu trừ ra

(a) Xem lời chua ở sách Lu-ca, 23 : 43.

https://tieulun.hopto.org

sự chính tôi không làm lụy cho anh em, thì anh em có việc gì mà chẳng bằng các Hội-thánh khác? Xin tha-thứ cho tôi sự không công-bình đó!

14 Nầy là lần thứ ba tôi sẵn-sàng đi đến cùng anh em, và tôi sẽ chẳng làm lụy cho anh em đâu, vì không phải tôi tìm của-cải anh em, bèn là tìm chính anh em vậy; thật, chẳng phải con-cái nên chứa của qui cho cha mẹ, nhưng thà cha mẹ chứa cho con-cái thì hơn. 15 Về phần tôi, tôi rất vui lòng phí của và phí trọn cả mình tôi vì linh-hồn anh em, dẫu rằng tôi yêu anh em thêm, mà cần phải bị anh em yêu tôi kém.

16 Tuy rằng tôi chưa từng làm lụy cho anh em, nhưng tôi là người khôn-khéo, đã dùng mưu-kế mà bắt lấy anh em! — 17 Vậy tôi há đã dùng một người nào trong những kẻ tôi sai đến cùng anh em mà lấy lợi của anh em chăng? 18 Tôi đã xin Tít đi thăm anh em, lại đã sai một người trong anh em chúng tôi cùng đi với người. Có phải là Tít đã lấy lợi của anh em không? Chúng tôi há chẳng bước đi bởi một Thánh-Linh, theo cùng một dấu chơn sao?

19 Đã lâu nay, anh em tưởng rằng chúng tôi tìm cách chữa mình trước mặt anh em. Ấy là trong Đấng Christ, trước mặt Đức Chúa Trời mà chúng tôi nói; hỡi những kẻ rất yêu-dấu, mọi điều đó thảy vì sự gây-dựng cho anh em. 20 Vì tôi e rằng khi tôi đến, chẳng thấy anh em như tôi ước-ao, lại về phần anh em, chẳng thấy tôi như anh em đã ước-ao chăng. Tôi còn e rằng trong các anh em có những điều rầy-rà, ghen-ghét, nóng-giận, bất-hòa, nói-hành, nói gần nói xa, kiêu-căng, hỗn-loạn chăng. 21 Có lẽ nào khi tôi đến nơi anh em, Đức Chúa Trời lại làm cho tôi phải hạ mình xuống về việc anh em một lần nữa, và tôi sẽ phải khóc-lóc về nhiều kẻ trước đã phạm tội, mà không ăn-năn về những sự ô-uế, gian-dâm, luông-tuồng họ đã phạm, hay sao?

IV. — Kết-luận của bức thơ

Lời khuyên và chào

13 1 Nầy là lần thứ ba mà tôi sẽ đi đến nơi anh em. Mọi việc sẽ định cứ lời khai của hai hoặc ba người làm chứng. 2 Điều đó tôi đã nói rồi, bây giờ lại nói trước nữa, ngày nay tôi dầu vắng mặt, nhưng chẳng khác lúc tôi ở với anh em lần thứ hai: tôi rao cho kẻ trước có phạm tội và cho mọi kẻ khác rằng, nếu tôi lại đến, thì chẳng dung-thứ chi hết, 3 vì anh em phải có một bằng-cớ rằng Đấng Christ phán bởi tôi, tức là Đấng đối với anh em chẳng phải là yếu-đuối đâu, bèn là mạnh-mẽ ở giữa anh em vậy. 4 Bởi vì, dầu Ngài nhơn sự yếu-

https://tieulun.hopto.org

đuối đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá, nhưng Ngài sống bởi quyền-phép Đức Chúa Trời; chúng tôi cũng vậy, dầu là yếu-đuối trong Ngài, nhưng nhờ quyền-phép Đức Chúa Trời thì cũng sẽ sống với Ngài, đặng làm việc giữa anh em.

5 Chính anh em hãy tự xét để xem mình có đức-tin chăng. Hãy tự thử mình : anh em há không nhận biết rằng có Đức Chúa Jêsus-Christ ở trong anh em sao? miễn là anh em không đáng bị bỏ. 6 Song tôi mong anh em nhận biết rằng chúng tôi chẳng đáng bị bỏ. 7 Nhưng chúng ta cầu xin Đức Chúa Trời cho anh em đừng làm việc ác nào, chẳng phải để tỏ ra chính chúng tôi được ưng-chịu, song hầu cho anh em làm điều thiện, mặc dầu chúng tôi như đáng bị bỏ. 8 Vì chúng tôi chẳng có thể nghịch cùng lẽ thật, nhưng chỉ có thể thuận theo lẽ thật. 9 Dầu chúng tôi yếu-đuối, miễn là anh em được mạnh-mẽ thì chúng tôi cũng vui-mừng; và điều chúng tôi cầu-xin, ấy là cho anh em được nên trọn-vẹn. 10 Vậy nên khi vắng mặt, tôi viết những điều nầy, để khi tôi có mặt, không dùng thẳng phép, theo quyền Chúa ban cho tôi, để gây-dựng chớ không phải để hủy-diệt.

11 Rốt lại, hỡi anh em, hãy mừng-rỡ ; khá theo đến sự trọn lành ; hãy yên-ủi mình, hiệp một tâm-tình, ở cho hòa-thuận, thì Đức Chúa Trời sự yêu-thương và sự bình-an sẽ ở cùng anh em. 12 Hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau. Hết thảy thánh-đồ chào anh em.

13 Nguyền xin ơn của Đức Chúa Jêsus-Christ, sự yêu-thương của Đức Chúa Trời, và sự giao-thông của Đức Thánh-Linh ở với anh em hết thảy!

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

GA-LA-TI

Lời dặn và chào-thăm

1 1 Phao-lô, làm sứ-đồ — chẳng phải bởi loài người, cũng không nhờ một người nào, bèn là bởi Đức Chúa Jêsus-Christ và Đức Chúa Trời, tức là Cha, Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại — 2 cùng hết thảy anh em ở với tôi, gởi cho các Hội-thánh ở xứ Ga-la-ti : 3 nguyền xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta,

https://tieulun.hopto.org

4là Đấng phó mình vì tội-lỗi
chúng ta, hầu cho cứu chúng ta
khỏi đời ác nầy, y theo ý-muốn
Đức Chúa Trời, là Cha chúng
ta, 5nguyền Ngài được vinh-
hiển đời đời vô-cùng! A-men.

I. — Phao-lô binh-vực chức sứ-đồ mình

(Từ 1 : 6 đến 2 : 21)

Chỉ có một Tin-lành mà thôi

6Tôi lấy làm lạ cho anh em
đã vội bỏ Đấng gọi anh em
bởi ơn Đức Chúa Jêsus-Christ,
đặng theo tin-lành khác. 7Thật
chẳng phải có tin-lành khác,
nhưng có mấy kẻ làm rối trí
anh em, và muốn đánh-đổ Tin-
lành của Đấng Christ. 8Nhưng
nếu có ai, hoặc chính chúng tôi,
hoặc thiên-sứ trên trời, truyền
cho anh em một tin-lành nào
khác với Tin-lành chúng tôi đã
truyền cho anh em, thì người
ấy đáng bị a-na-them! (a) 9Tôi
đã nói rồi, nay lại nói lần nữa:
Nếu ai truyền cho anh em một
tin-lành nào khác với Tin-lành
anh em đã nhận, thì người ấy
đáng bị a-na-them! 10Còn bây
giờ, có phải tôi mong người ta
ưng-chịu tôi hay là Đức Chúa
Trời? Hay là tôi muốn đẹp
lòng loài người chăng? Vì
bằng tôi còn làm cho đẹp lòng
người, thì tôi chẳng phải là tôi-
tớ của Đấng Christ.

Phao-lô trở về đạo được gọi làm sứ-đồ

11Hỡi anh em, tôi nói cho anh
em rằng, Tin-lành mà tôi đã
truyền, chẳng phải đến từ loài
người đâu; 12vì tôi không nhận
và cũng không học Tin-lành đó
với một người nào, nhưng đã
nhận lấy bởi sự tỏ ra của Đức
Chúa Jêsus-Christ.

13Vả, anh em đã nghe lúc
trước tôi theo giáo Giu-đa, cách
cư-xử của tôi là thể nào, tôi bắt-
bớ và phá-tán Hội-thánh của
Đức Chúa Trời quá chừng; 14tôi
tấn-tới trong giáo Giu-đa hơn
nhiều người cùng tuổi cùng
nước với tôi, tôi là người sốt-
sắng quá đỗi về cựu-truyền của
tổ-phụ tôi. 15Nhưng khi Đức
Chúa Trời, là Đấng đã để riêng
tôi ra từ lúc còn trong lòng mẹ,
và lấy ân-điển gọi tôi, vui lòng
16bày-tỏ Con của Ngài ra trong
tôi, hầu cho tôi rao-truyền Con
đó ra trong người ngoại-đạo, thì
lập-tức tôi chẳng bàn với thịt
và máu. 17Tôi cũng không lên
thành Giê-ru-sa-lem, đến cùng
những người đã làm sứ-đồ trước
tôi, song tôi đi qua xứ A-ra-bi;
sau rồi trở về thành Đa-mách.
18Kế đó, mãn ba năm, tôi lên
thành Giê-ru-sa-lem, đặng làm
quen với Sê-pha, và tôi ở với
người mười lăm ngày; 19nhưng
tôi không thấy một sứ-đồ nào
khác, trừ ra Gia-cơ là anh em

(a) Xem lời chua ở I Cô-rinh-tô 16 : 22.

https://tieulun.hopto.org

của Chúa. 20 Thật, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi quyết rằng đều tôi viết cho anh em đây chẳng phải là đều dối. 21 Sau lại, tôi đi qua các miền thuộc xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, 22 bấy giờ tôi còn là kẻ lạ mặt trong các Hội-thánh tại xứ Giu-đê, là các hội ở trong Đấng Christ. 23 Chỉ-n các hội đó có nghe rằng: Người đã bắt-bớ chúng ta ngày trước, nay đương truyền đạo mà lúc bấy giờ người cố sức phá. 24 Vậy thì, các hội đó vì cớ tôi khen-ngợi Đức Chúa Trời.

Hội-thánh Giê-ru-sa-lem nhìn-nhận chức sứ-đồ của Phao-lô.

2 1 Sau đó mười bốn năm, tôi lại lên thành Giê-ru-sa-lem với Ba-na-ba, có đem Tít cùng đi nữa. 2 Tôi vâng theo lời tỏ ra mà lên đó, phô-bày Tin-lành mà tôi đã giảng trong người ngoại-đạo ra cho anh em; lại phô-bày riêng cho những kẻ có danh-vọng hơn hết, kẻo sự chạy của tôi trước kia và bây giờ hóa ra vô-ích chăng. 3 Dầu Tít, kẻ cùng đi với tôi, là người Gờ-réc, cũng không bị ép phải cắt-bì. 4 Chúng tôi đã làm như vậy, vì cớ mấy người anh em giả, lẻn vào trong vòng chúng tôi, để rình xem sự tự-do mà chúng tôi được trong Đức Chúa Jêsus-Christ, đặng bắt chúng tôi làm tôi-mọi. 5 Chúng tôi không nhường họ một giây-phút nào, chối chẳng chịu thuộc dưới quyền họ, hầu cho lẽ thật của Tin-lành được vững-bền trong anh em.

6 Còn như những kẻ mà người ta tôn-trọng lắm, (trước kia là kẻ thể nào, thì chẳng can-dự gì với tôi, Đức Chúa Trời không tây-vị ai hết), tôi nói, những kẻ đó dầu tôn-trọng lắm, cũng chẳng làm cho tôi thêm ích chút nào. 7 Trái lại, họ thấy sự giảng Tin-lành cho kẻ không chịu phép cắt-bì đã giao cho tôi, cũng như sự giảng Tin-lành cho người chịu phép cắt-bì đã giao cho Phi-e-rơ vậy — 8 vì Đấng đã cảm-động trong Phi-e-rơ để sai người làm sứ-đồ cho những kẻ chịu cắt-bì, cũng cảm-động trong tôi để sai tôi làm sứ-đồ cho dân ngoại — 9 và nhận biết ân-điển đã ban cho tôi, thì Gia-cơ, Sê-pha, Giăng, là những người được tôn như cột-trụ, trao tay hữu giao-kết với chúng tôi, tức là Ba-na-ba và tôi, hầu cho chúng tôi đi đến cùng dân ngoại, còn các người ấy thì đến cùng những kẻ chịu phép cắt-bì. 10 Các người ấy chỉ dặn-dò tôi phải nhớ đến kẻ nghèo-nàn, là đều tôi cũng đã ân-cần làm lắm.

Phao-lô can Phi-e-rơ

11 Nhưng khi Sê-pha đến thành An-ti-ốt, tôi có ngăn-can trước mặt người, vì là đáng trách lắm. 12 Bởi trước lúc mấy kẻ của Gia-cơ sai đi chưa đến, thì người ăn chung với người ngoại;

https://tieulun.hopto.org

vừa khi họ đã đến thì người lui đứng riêng ra, bởi sợ những kẻ chịu phép cắt-bì. 13Các người Giu-đa khác cũng dùng một cách giả-dối như vậy, đến nỗi chính Ba-na-ba cũng bị sự giả-hình của họ dẫn-dụ. 14Nhưng khi tôi thấy họ không đi ngay-thẳng theo lẽ thật của Tin-lành, thì nói với Sê-pha trước mặt mọi người rằng: Nếu anh là người Giu-đa, mà ăn-ở theo cách dân ngoại, không theo cách người Giu-đa, thì làm sao anh ép dân ngoại phải theo thói Giu-đa?

Nhờ đức-tin được xưng công-bình; sự sống trong Đấng Christ

15Về phần chúng tôi, thì sanh ra là người Giu-đa, không phải là kẻ có tội từ trong dân ngoại. 16Dầu vậy, đã biết rằng người ta được xưng công-bình, chẳng phải bởi các việc luật-pháp đâu, bèn là cậy đức-tin trong Đức Chúa Jêsus-Christ, nên chính chúng tôi đã tin Đức Chúa Jêsus-Christ, để được xưng công-bình bởi đức-tin trong Đấng Christ, chớ chẳng bởi các việc luật-pháp; vì chẳng có ai được xưng công-bình bởi các việc luật-pháp. 17Nhưng nếu đang khi chúng tôi tìm cách được xưng công-bình trong Đấng Christ, mà chính chúng tôi bị nhận là kẻ có tội, vậy thì Đấng Christ chẳng là làm tôi của tội-lỗi sao? Chẳng hề như vậy! 18Thật thế, nếu tôi lập lại điều tôi đã phá-hủy, thì tôi sẽ tỏ ra chính tôi là người phạm phép. 19Vả, bởi luật-pháp, tôi đã chết cho luật-pháp, để sống cho Đức Chúa Trời. 20Tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác-thịt, ấy là tôi sống trong đức-tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi. 21Tôi không muốn làm cho ân-điển Đức Chúa Trời ra vô-ích; vì nếu bởi luật-pháp mà được sự công-bình, thì Đấng Christ chịu chết là vô-ích.

II. — Luật-pháp và đức-tin

(Từ 3: 1 đến 5: 12)

Người được xưng công-bình bởi đức-tin, không bởi luật-pháp

3 1Hỡi người Ga-la-ti ngu-muội kia, ai bùa-ếm anh em là người mà trước mắt đã được rõ bày ra Đức Chúa Jêsus-Christ bị đóng đinh trên thập-tự-giá? 2Tôi chỉ hỏi anh em một câu nầy: ấy là cậy các việc luật-pháp hay là bởi nghe và tin mà anh em đã nhận được Đức Thánh-Linh? 3Sao anh em ngu-muội dường ấy? Sau khi đã khởi-sự nhờ Đức Thánh-Linh, nay sao lại cậy xác-thịt mà làm cho trọn? 4Anh em

https://tieulun.hopto.org

hả luống-công mà chịu sự khốn-khó dường ấy sao? — nếu quả là luống-công! 5 Đấng ban Đức Thánh-Linh cho anh em và làm các phép lạ trong anh em, thì làm bởi các việc luật-pháp, hay là bởi đã nghe mà tin? 6 Như Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, thì đã kể là công-bình cho người, 7 vậy anh em hãy nhận biết rằng những kẻ có đức-tin là con cháu thật của Áp-ra-ham.

8 Kinh-thánh cũng biết trước rằng Đức Chúa Trời sẽ xưng dân ngoại là công-bình bởi đức-tin, nên đã rao-truyền trước cho Áp-ra-ham tin lành nầy: « Các dân sẽ nhờ ngươi mà được phước. » 9 Ấy vậy, ai tin thì nấy được phước với Áp-ra-ham, là người có lòng tin. 10 Vì mọi kẻ cậy các việc luật-pháp, thì bị rủa-sả, bởi có chép rằng: « Đáng rủa thay là kẻ không bền-đỗ trong mọi sự đã chép ở sách luật, đặng làm theo những sự ấy! » 11 Vả lại chẳng hề có ai cậy luật-pháp mà được xưng công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, điều đó là rõ-ràng lắm, vì « người công-bình sẽ sống bởi đức-tin. » 12 Vả, luật-pháp vốn không phải đồng một thứ với đức-tin, nhưng luật-pháp có chép rằng: « Người nào vâng-giữ các điều-răn thì sẽ nhờ đó mà sống. » 13 Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rủa-sả của luật-pháp, bởi Ngài đã nên sự rủa-sả vì chúng ta, — vì có lời chép: « Đáng rủa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ, » — 14 hầu cho phước lành ban cho Áp-ra-ham nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ mà được rải khắp trên dân ngoại, lại hầu cho chúng ta cậy đức-tin mà nhận-lãnh Đức Thánh-Linh đã hứa cho.

Lời hứa của Đức Chúa Trời có trước luật-pháp

15 Hỡi anh em, tôi nói theo thói-quen người ta rằng: khi một người đã làm tờ giao-ước thành rồi, thì không ai có phép được xóa đi hay thêm vào sự gì. 16 Vả, các lời hứa đã được phán cho Áp-ra-ham và cho dòng-dõi người. Không nói: « Và cho các dòng-dõi người, » như chỉ về nhiều người; nhưng nói: « Và cho dòng-dõi ngươi » như chỉ về một người mà thôi, tức là Đấng Christ. 17 Vậy thì tôi nói rằng: Lời giao-ước mà Đức Chúa Trời trước kia đã kết-lập thành rồi, thì không có thể bị hủy đi, và lời hứa cũng không có thể bị bỏ đi bởi luật-pháp, là sự cách sau bốn trăm ba mươi năm mới có. 18 Vì, nếu cơ-nghiệp được ban cho bởi luật-pháp, thì không bởi lời hứa nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng lời hứa mà ban cơ-nghiệp cho Áp-ra-ham.

19 Vậy thì làm sao có luật-pháp? Luật-pháp đã đặt thêm, vì cớ những sự phạm-phép, cho tới chừng nào người dòng-dõi đến, là người mà lời hứa đã hứa cho; luật-pháp được ban ra bởi mấy thiên-sứ và truyền ra bởi một người trung-bảo. 20 Vả,

https://tieulun.hopto.org

người trung-bảo chẳng phải là người trung-bảo về một bề mà thôi, nhưng Đức Chúa Trời chỉ có một.

Luật-pháp dẫn đến Đấng Christ

21 Vậy thì luật-pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa Trời hay sao? Chẳng hề như vậy; vì, nếu đã ban cho một luật-pháp có thể làm cho sống, thì sự công-bình chắc bởi luật-pháp mà đến. 22 Nhưng Kinh-thánh đã nhốt hết thảy mọi sự dưới tội-lỗi, hầu cho điều chi đã hứa, bởi đức-tin trong Đức Chúa Jêsus-Christ mà được ban cho những kẻ tin. 23 Trước khi đức-tin chưa đến, chúng ta bị nhốt dưới sự canh-giữ của luật-pháp mà chờ đức-tin phải bày ra. 24 Ấy vậy, luật-pháp đã như thầy-giáo đặng dẫn chúng ta đến Đấng Christ, hầu cho chúng ta bởi đức-tin mà được xưng công-bình. 25 Song khi đức-tin đã đến, chúng ta không còn phục dưới thầy-giáo ấy nữa. 26 Vì chưng anh em bởi tin Đức Chúa Jêsus-Christ, nên hết thảy đều là con trai của Đức Chúa Trời. 27 Vả, anh em thảy đều chịu phép báp-têm trong Đấng Christ, đều mặc lấy Đấng Christ vậy. 28 Tại đây không còn chia ra người Giu-đa hoặc người Gờ-réc; không còn người tôi-mọi hoặc người tự-chủ; không còn đờn-ông hoặc đờn-bà; vì trong Đức Chúa Jêsus-Christ, anh em thảy đều làm một. 29 Lại nếu anh em thuộc về Đấng Christ, thì anh em là dòng-dõi của Áp-ra-ham, tức là kẻ kế-tự theo lời hứa.

Loài người ở dưới luật-pháp và ở dưới ân-điển

4 1 Vả, tôi nói rằng người kế-tự dầu là chủ của mọi vật, mà đương còn thơ-ấu, thì chẳng khác chi kẻ tôi-mọi; 2 phải ở dưới quyền kẻ bảo-hộ và kẻ coi-giữ, cho đến kỳ người cha đã định. 3 Chúng ta cũng như vậy, khi còn thơ-ấu, phải phục dưới các lề-thói của thế-gian. 4 Nhưng khi kỳ-hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai Con Ngài bởi một người nữ sanh ra, sanh ra dưới luật-pháp, 5 để chuộc những kẻ ở dưới luật-pháp, và cho chúng ta được làm con nuôi Ngài. 6 Lại vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh-Linh của Con Ngài vào lòng anh em, kêu rằng: A-ba! Cha! 7 Đường ấy, ngươi không phải là tôi-mọi nữa, bèn là con; và nếu ngươi là con, thì cũng là kẻ kế-tự bởi ơn của Đức Chúa Trời.

8 Xưa kia, anh em chẳng biết Đức Chúa Trời chi hết, thì làm tôi các thần vốn không phải là thần. 9 Nhưng hiện nay anh em biết Đức Chúa Trời, lại được Đức Chúa Trời biết đến nữa, sao còn trở hướng về lề-thói hèn-yếu nghèo-nàn đó mà suy-phục nữa ư? 10 Anh em hãy còn giữ ngày, tháng, mùa, năm ư!

https://tieulun.hopto.org

11 Tôi lo cho anh em, e tôi đã
làm việc luống-công giữa anh
em.

Sự đổi ý của người Ga-la-ti

12 Hỡi anh em, tôi xin anh em
hãy giống như tôi ; vì tôi cũng
như anh em. Anh em không làm
hại gì cho tôi. 13 Anh em biết
rằng ấy là đương lúc xác-thịt
yếu-đuối mà tôi truyền Tin-lành
cho anh em lần thứ nhứt ; 14 vì
xác-thịt tôi yếu-đuối sanh ra sự
rèn-thử cho anh em mặc dầu,
anh em cũng chẳng khinh tôi,
chẳng chối tôi, mà lại tiếp-rước
tôi như một vị thiên-sứ của Đức
Chúa Trời, thật như chính mình
Đức Chúa Jêsus-Christ. 15 Vậy
thì sự vui-mừng của anh em đã
trở nên thể nào? Vì tôi làm
chứng cho anh em rằng, lúc bấy
giờ, nếu có thể được thì anh
em cũng móc con mắt mà cho
tôi. 16 Tôi lấy lẽ thật bảo anh
em, lại trở nên thù-nghịch của
anh em sao? 17 Những người
đó vì anh em mà sốt-sắng, thì
không phải là ý tốt ; nhưng họ
muốn anh em lìa-bỏ chúng tôi,
hầu cho anh em sốt-sắng vì họ.
18 Có lòng sốt-sắng vì điều thiện
thì tốt lắm, lúc nào cũng thế,
không những khi tôi có mặt giữa
anh em. 19 Hỡi các con, vì các
con mà ta lại chịu đau-đớn của
sự sanh-nở, cho đến chừng nào
Đấng Christ thành hình trong
các con, 20 ta muốn ở cùng các
con và thay-đổi cách nói ; vì về
việc các con, ta rất là bối-rối
khó xử.

*A-ga và Sa-ra, nghĩa bóng về
hai sự giao-ước*

21 Hãy nói cho tôi, anh em là
kẻ ưa phục dưới luật-pháp, há
không nghe luật-pháp sao? 22 Vì
có chép rằng Áp-ra-ham có hai
con trai : một là con của người
nữ tôi-mọi, một là con của người
nữ tự-chủ. 23 Nhưng con của
người nữ tôi-mọi sanh ra theo
xác-thịt, con của người nữ tự-
chủ sanh ra theo lời hứa. 24 Cả
đều đó có một nghĩa bóng: hai
người nữ đó tức là hai lời giao-
ước, một là lời giao-ước tại núi
Si-na-i, sanh con ra để làm tôi-
mọi, ấy là nàng A-ga. 25 Vả, A-
ga, ấy là núi Si-na-i, trong xứ A-
ra-bi; khác nào như thành Giê-
ru-sa-lem bây giờ, thành đó với
con-cái mình đều làm tôi-mọi.
26 Nhưng thành Giê-ru-sa-lem ở
trên cao là tự-do, và ấy là mẹ
chúng ta. 27 Vì có lời chép:
«Hỡi đờn-bà son, ngươi là kẻ
chẳng sanh-nở chi hết, hãy vui-
mừng; ngươi là kẻ chẳng từng
chịu đau-đớn sanh-đẻ, hãy nức
lòng mừng-rỡ và bật tiếng reo-
cười, vì con-cái của vợ bị để sẽ
đông hơn con-cái của người nữ
có chồng.» 28 Hỡi anh em, về
phần chúng ta, chúng ta cũng
như Y-sác, là con của lời hứa.
29 Nhưng, như bấy giờ, kẻ sanh
ra theo xác-thịt bắt-bớ kẻ sanh
ra theo Thánh-Linh, thì hiện nay
cũng còn là thể ấy. 30 Song
Kinh-thánh có nói gì? «Hãy
đuổi người nữ tôi-mọi và con
trai nó; vì con trai của người nữ

https://tieulun.hopto.org

tôi-mọi sẽ không được kế-tự với
con trai của người nữ tự-chủ. »
31 Ấy vậy, hỡi anh em, chúng ta
chẳng phải là con-cái của người
nữ tôi-mọi, bèn là con-cái của
người nữ tự-chủ.

Sự tự-do của tín-đồ

5 1 Đấng Christ đã buông-tha
chúng ta cho được tự-do;
vậy hãy đứng vững, chớ lại để
mình dưới ách tôi-mọi nữa.
2 Tôi là Phao-lô nói với anh
em rằng, nếu anh em chịu làm
phép cắt-bì, thì Đấng Christ
không bổ-ích chi cho anh em
hết. 3 Tôi lại rao cho mọi người
chịu cắt-bì rằng, họ buộc phải
vâng-giữ trọn cả luật-pháp.
4 Anh em thảy đều muốn cậy
luật-pháp cho được xưng công-
bình, thì đã lìa khỏi Đấng Christ,
mất ân-điển rồi. 5 Về phần
chúng ta, ấy là bởi đức-tin và
nhờ Thánh-Linh mà chúng ta
được nhận-lãnh sự trông-cậy
của sự công-bình. 6 Vì, trong Đức
Chúa Jêsus-Christ, cái đều có
giá-trị, không phải tại chịu phép
cắt-bì hoặc không chịu phép
cắt-bì, nhưng tại đức-tin hay
làm ra bởi sự yêu-thương vậy.
7 Anh em chạy giỏi; ai đã ngăn-
trở anh em đặng không cho
vâng-phục lẽ thật? 8 Sự xui-giục
đó không phải đến từ Đấng gọi
anh em. 9 Một ít men làm cho
dậy cả đống bột. 10 Trong Chúa,
tôi đối với anh em có lòng tin-
cậy nầy, là anh em chắc không
có ý khác; nhưng kẻ làm rối
trí anh em, bất luận người nào,
sẽ chịu hình-phạt về đều đó.
11 Hỡi anh em, về phần tôi, nếu
tôi còn giảng phép cắt-bì, thì
sao tôi còn bị bắt-bớ nữa? Sự
vấp-phạm về thập-tự-giá há
chẳng phải bỏ hết rồi sao?
12 Nguyền cho kẻ gieo sự rối-
loạn trong anh em thà họ tự-
chặt mình là hơn!

III. — Lời khuyên-bảo có ích cho đời người. — Kết-luận

(Từ 5 : 13 đến 6 : 18)

Việc làm của xác-thịt và trái của Đức Thánh-Linh

13 Hỡi anh em, anh em đã
được gọi đến sự tự-do, song
chớ lấy sự tự-do đó làm dịp
cho anh em ăn ở theo tánh xác-
thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu-
thương làm đầy-tớ lẫn nhau.
14 Vì cả luật-pháp chỉ tóm lại
trong một lời nầy: « Ngươi hãy
yêu kẻ lân-cận như mình. »
15 Nhưng nếu anh em cắn nuốt
nhau, thì hãy giữ, kẻo kẻ nầy
bị diệt-mất bởi kẻ khác.
16 Vậy tôi nói rằng: Hãy
bước đi theo Thánh-Linh, chớ
hề làm trọn những điều ưa-muốn
của xác-thịt. 17 Vì xác-thịt có
những điều ưa-muốn trái với
những điều của Thánh-Linh,
Thánh-Linh có những điều ưa-

https://tieulun.hopto.org

muốn trái với của xác-thịt ; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm được điều mình muốn làm. 18Nhưng, vì bằng anh em nhờ Thánh-Linh chỉ-dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật-pháp.

19Vả, các việc làm của xác-thịt là rõ-ràng lắm: ấy là gian-dâm, ô-uế, luông-tuồng, 20thờ hình-tượng, phù-phép, thù-oán, tranh-đấu, ghen-ghét, buồn-giận, cãi-lẫy, bất-bình, bè-đảng, 21ganh-gổ, say-sưa, mê ăn-uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi : hễ ai phạm những việc thể ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời.

22Nhưng trái của Thánh-Linh, ấy là lòng yêu-thương, sự vui-mừng, bình-an, nhịn-nhục, nhơn-từ, hiền-lành, trung-tín, mềm-mại, tiết-độ : 23không có luật-pháp nào cấm các sự đó. 24Vả, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jêsus-Christ đã đóng đinh xác-thịt với tình-dục và dâm-dục mình trên thập-tự-giá rồi. 25Nếu chúng ta nhờ Thánh-Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh-Linh vậy.

26Chớ tìm-kiếm danh-vọng giả-dối mà trêu-chọc nhau và ghen-ghét nhau.

Về sự nhịn-nhục và khiêm-nhường

6 1Hỡi anh em, vì bằng có người nào tình-cờ phạm lỗi gì, anh em là kẻ có Đức Thánh-Linh, hãy lấy lòng mềm-mại mà sửa họ lại ; chính mình anh em lại phải giữ, e cũng bị dỗ-dành chăng. 2Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật-pháp của Đấng Christ. 3Vì, nếu có ai, dầu mình không ra chi hết, mà cũng tưởng mình ra chi, ấy là mình dối lấy mình. 4Mỗi người phải thử-xét việc làm của mình, thì sự khoe mình chỉ tại mình thôi, chớ chẳng phải tại kẻ khác. 5Vì ai sẽ gánh lấy riêng phần nấy.

Gieo và gặt

6Kẻ nào mà người ta dạy đạo cho, phải lấy trong hết thảy của-cải mình mà chia cho người dạy đó.

7Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh-dể đâu ; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy. 8Kẻ gieo cho xác-thịt, sẽ bởi xác-thịt mà gặt sự hư-nát ; song kẻ gieo cho Thánh-Linh, sẽ bởi Thánh-Linh mà gặt sự sống đời đời. 9Chớ mệt-nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không trễ-nải, thì đến kỳ, chúng ta sẽ gặt. 10Vậy, đương lúc có dịp-tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, nhứt là cho anh em chúng ta trong đức-tin.

11Hãy xem chính tay tôi viết thơ nầy cho anh em, chữ lớn là dường nào.

Phép cắt-bì ; thập-tự-giá của Đấng Christ

12Hết thảy những kẻ muốn cho mình đẹp lòng người theo phần xác, ép anh em chịu cắt-bì,

https://tieulun.hopto.org

hầu cho họ khỏi vì thập-tự-giá của Đấng Christ mà bị bắt-bớ đó thôi. 13 Vì chính những kẻ đó đã chịu cắt-bì, không vâng-giữ luật-pháp đâu ; nhưng họ muốn anh em chịu cắt-bì, hầu để khoe mình trong phần xác của anh em. 14 Còn như tôi, tôi hẳn chẳng khoe mình, trừ ra khoe về thập-tự-giá của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, bởi thập-tự-giá ấy, thế-gian đối với tôi đã bị đóng đinh, và tôi đối với thế-gian cũng vậy ! 15 Vì đều yếu-cần chẳng phải sự chịu cắt-bì, hay là sự chẳng chịu cắt-bì, bèn là trở nên người mới. 16 Nguyền xin sự bình-an và sự thương-xót giáng trên hết thảy những kẻ noi theo mẫu-mực nầy, lại giáng trên dân Y-sơ-ra-en của Đức Chúa Trời nữa !

17 Ước gì từ nầy về sau, chẳng ai làm khó cho tôi, vì trong mình tôi có đốt dấu-vết của Đức Chúa Jêsus vậy.

18 Hỡi anh em, nguyền xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta ở với tâm-thần anh em ! A-men.

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

Ê-PHÊ-SÔ

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ, gởi cho các thánh-đồ ở thành Ê-phê-sô, cho những kẻ trung-tín trong Đức Chúa Jêsus-Christ : 2 nguyền xin ân-điển và sự bình-an được ban cho anh em từ nơi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và từ nơi Đức Chúa Jêsus-Christ !

I. — Ý Đức Chúa Trời đã định đời đời về sự cứu thế-gian bởi đức-tin trong Đức Chúa Jêsus-Christ

(Từ 1 : 3 đến 3 : 21)

Có nhiều phước lành ban cho người được chọn

3 Ngợi-khen Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, Ngài đã xuống phước cho chúng ta trong Đấng Christ đủ mọi thứ phước thiêng-liêng ở các nơi trên trời, 4 trước khi sáng-thế, Ngài đã chọn chúng ta

https://tieulun.hopto.org

trong Đấng Christ, đặng làm
nên thánh không chỗ trách
được trước mặt Đức Chúa Trời,
5 bởi sự thương-yêu của Ngài
đã định trước cho chúng ta
được trở nên con nuôi của
Ngài bởi Đức Chúa Jêsus-Christ,
theo ý tốt của Ngài, 6 để khen-
ngợi sự vinh-hiển của ân-điển
Ngài đã ban cho chúng ta cách
nhưng-không trong Con yêu-
dấu của Ngài !

7 Ấy là trong Đấng Christ,
chúng ta được cứu-chuộc bởi
huyết Ngài, được tha tội, theo
sự dư-dật của ân-điển Ngài,
8 mà Ngài đã rải ra đầy-dẫy
trên chúng ta cùng với mọi thứ
khôn-ngoan thông-sáng, 9 khiến
chúng ta biết sự mầu-nhiệm
của ý-muốn Ngài, theo ý định
mà Ngài đã tự lập-thành trước
trong lòng nhơn-từ Ngài — 10 để
làm sự định trước đó trong khi
kỳ mãn — hội-hiệp muôn vật lại
trong Đấng Christ, cả vật ở trên
trời và vật ở dưới đất.

11 Ấy cũng là trong Ngài mà
chúng ta đã nên kẻ dự phần kế-
nghiệp, như đã định trước cho
chúng ta được đều đó, theo
mạng của Đấng làm mọi sự hiệp
với ý quyết-đoán, 12 hầu cho sự
vinh-hiển của Ngài nhờ chúng
ta là kẻ đã trông-cậy trong Đấng
Christ trước nhứt mà được
ngợi-khen.

13 Ấy lại cũng trong Ngài mà
anh em sau khi đã nghe đạo
chơn-thật, là đạo Tin-lành về
sự cứu-rỗi anh em, ấy là trong
Ngài mà anh em đã tin và được
ấn-chứng bằng Đức Thánh-Linh
là Đấng Chúa đã hứa, 14 Đấng
ấy làm của-cầm về cơ-nghiệp
chúng ta, cho đến kỳ chuộc lấy
những kẻ mà Ngài đã được để
khen-ngợi sự vinh-hiển Ngài.

Phao-lô cầu-nguyện cho người Ê-phê-sô được hiểu trọn sự cứu-rỗi trong Đấng Christ

15 Vậy nên, sau khi tôi có
nghe đức-tin anh em hướng về
Đức Chúa Jêsus và tình yêu-
thương đối với các thánh-đồ,
16 thì tôi vì anh em cảm-tạ không
thôi, thường nhắc đến anh em
trong khi cầu-nguyện. 17 Tôi
cầu Đức Chúa Trời của Đức
Chúa Jêsus-Christ chúng ta, là
Cha vinh-hiển, ban thần của sự
khôn-sáng và của sự tỏ ra cho
anh em, để nhận biết Ngài,
18 lại soi sáng con mắt của lòng
anh em, hầu cho biết đều trông-
cậy về sự kêu-gọi của Ngài là
thể nào, sự giàu-có của cơ-
nghiệp vinh-hiển Ngài cho các
thánh-đồ là làm sao, 19 và biết
quyền vô-hạn của Ngài, đối với
chúng ta có lòng tin, là lớn
dường nào, y theo phép tối-
thượng của năng-lực mình,
20 mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng
Christ, khi khiến Đấng Christ
từ kẻ chết sống lại và làm cho
ngồi bên hữu mình tại các nơi
trên trời, 21 cao hơn hết mọi
quyền, mọi phép, mọi thế-lực,
mọi quân-chủ cùng mọi danh
vang ra, không những trong
đời nầy, mà cũng trong đời
hầu đến nữa. 22 Ngài đã bắt

https://tieulun.hopto.org

muôn vật phục dưới chơn Đấng Christ, và ban cho Đấng Christ làm đầu Hội-thánh, 23 Hội-thánh là thân-thể của Đấng Christ, tức là sự đầy-dủ của Đấng gồm-tóm mọi sự trong mọi loài.

Loài người nhờ ơn Đấng Christ được cứu-rỗi và được sống

2 1 Còn anh em đã chết vì lầm-lỗi và tội-ác mình, 2 đều là những sự anh em xưa đã học đòi, theo thói-quen đời nầy, vâng-phục vua cầm quyền chốn không-trung, tức là thần hiện đương hành-động trong các con bạn-nghịch. 3 Chúng ta hết thảy cũng đều ở trong số ấy, trước kia sống theo tư-dục xác-thịt mình, làm trọn các sự ham-mê của xác-thịt và ý-tưởng chúng ta, tự-nhiên làm con của sự thạnh-nộ, cũng như mọi người khác. 4 Nhưng Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương-xót, vì cớ lòng yêu-thương lớn Ngài đem mà yêu chúng ta, 5 nên đang khi chúng ta chết vì tội mình, thì Ngài làm cho chúng ta sống với Đấng Christ—ấy là nhờ ân-điển mà anh em được cứu—6 và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ, 7 hầu cho về đời sau tỏ ra sự giàu-có vô-hạn của ân-điển Ngài, mà Ngài bởi lòng nhơn-từ đã dùng ra cho chúng ta trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

8 Vả, ấy là nhờ ân-điển, bởi đức-tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban-cho của Đức Chúa Trời. 9 Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình; 10 vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus-Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo.

Người ngoại và người Giu-đa bởi thập-tự-giá hiệp lại đặng trở nên đền-thờ Chúa

11 Vậy, anh em, theo xác-thịt là người ngoại, bị những kẻ xưng mình là người chịu cắt-bì trong xác-thịt bởi tay người ta, gọi anh em là người không chịu cắt-bì, hãy nhớ lại lúc trước, 12 trong thuở đó, anh em không có Đấng Christ, bị ngoại quyền công-dân trong Y-sơ-ra-en, chẳng dự vào giao-ước của lời hứa, ở thế-gian không có sự trông-cậy và không có Đức Chúa Trời. 13 Nhưng trong Đức Chúa Jêsus-Christ, anh em là kẻ ngày trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được gần rồi. 14 Vì, ấy chính Ngài là sự hòa-hiệp của chúng ta; Ngài đã hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức tường ngăn-cách, 15 là sự thù-nghịch đã phân-rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân mình mà trừ-bỏ luật-pháp của các điều-răn chép thành điều-lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau, Ngài muốn lấy cả hai lập nên một người mới trong

https://tieulun.hopto.org

Ngài, 16 và vì bởi thập-tự-giá
Ngài đã làm cho sự thù-nghịch
tiêu-diệt, nên nhờ thập-tự-giá
đó Ngài khiến cả hai hiệp thành
một thể, mà làm hòa-thuận với
Đức Chúa Trời. 17 Ngài lại đã
đến rao-truyền sự hòa-bình cho
anh em là kẻ ở xa, và sự hòa-
bình cho kẻ ở gần. 18 Vì ấy là
nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều
được phép đến gần Đức Chúa
Cha, đồng trong một Thánh-
Linh.

19 Dường ấy, anh em chẳng
phải là người ngoại, cũng chẳng
phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là
người đồng-quốc với các thánh-
đồ, và là người nhà của Đức
Chúa Trời. 20 Anh em đã được
dựng lên trên nền của các sứ-đồ
cùng các đấng tiên-tri, chính
Đức Chúa Jêsus-Christ là đá góc
nhà, 21 cả cái nhà đã dựng lên
trên đá đó, sắp-đặt cách hẳn-hoi,
để làm nên một đền-thờ thánh
trong Chúa. 22 Ấy, anh em cũng
nhờ Ngài mà được dự phần vào
nhà đó, đặng trở nên nhà ở của
Đức Chúa Trời trong Thánh-
Linh.

Lẽ mầu-nhiệm về sự Chúa gọi dân ngoại

3 1 Ấy bởi đều đó, mà tôi,
Phao-lô, vì anh em là người
ngoại mà làm kẻ tù của Đức
Chúa Jêsus-Christ.... 2 Vả, anh
em có nghe Đức Chúa Trời ban
chức cho tôi, là ân-điển mà Ngài
vì anh em phó cho tôi, 3 thể nào
bởi sự tỏ ra, tôi đã hiểu-biết
đều mầu-nhiệm mà tôi mới bày-
tỏ cùng anh em mấy lời. 4 Đọc
đến thì anh em có thể rõ sự
hiểu-biết của tôi về lẽ mầu-
nhiệm của Đấng Christ, 5 là lẽ
mầu-nhiệm trong các đời khác,
chưa từng phát-lộ cho con-cái
loài người, mà bây giờ đã được
Đức Thánh-Linh tỏ ra cho các
sứ-đồ thánh và tiên-tri của Ngài.
6 Lẽ mầu-nhiệm đó tức là: Dân
ngoại là kẻ đồng kế-tự, là các
chi của đồng một thể, đều có
phần chung với chúng ta về lời
hứa đã nhờ Tin-lành mà lập
trong Đức Chúa Jêsus-Christ;
7 còn tôi đã trở nên kẻ giúp việc
Tin-lành ấy cứ sự ban-cho của
ân-điển Đức Chúa Trời, là ân-
điển đã ban cho tôi bởi công-
hiệu của quyền-phép Ngài.
8 Phải, ân-điển đó đã ban cho
tôi, là kẻ hèn hơn hết mọi thánh-
đồ, để rao-truyền cho dân ngoại
sự giàu-có không đo được của
Đấng Christ, 9 và soi sáng cho
mọi người biết sự phân-phát lẽ
mầu-nhiệm, từ đời thượng-cổ đã
giấu-kín trong Đức Chúa Trời
là Đấng dựng nên muôn vật.
10 Ấy vậy, hiện nay sự khôn-
sáng mọi đường của Đức Chúa
Trời cậy Hội-thánh mà bày-tỏ
ra cho những kẻ làm đầu và
những kẻ cầm quyền trong các
nơi trên trời, 11 theo ý định đời
đời của Ngài đã làm xong trong
Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa
chúng ta, 12 trong Ngài chúng ta
nhờ đức-tin đến Ngài mà được

https://tieulun.hopto.org

tự-do đến gần Đức Chúa Trời cách dạn-dĩ. 13 Tôi cũng xin anh em chớ nhơn sự hoạn-nạn tôi chịu vì anh em mà ngã lòng, đều đó là đều vinh-hiển của anh em vậy....

Sự yêu-thương vô-lượng của Đấng Christ

14 Ấy là vì cớ đó mà tôi qui gối trước mặt Cha, 15 bởi Cha mà cả nhà trên trời và dưới đất đều được đặt tên, 16 tôi cầu xin Ngài tùy sự giàu-có vinh-hiển Ngài khiến anh em được quyền-phép bởi Thánh-Linh mà nên mạnh-mẽ trong lòng; 17 Đến nỗi Đấng Christ nhơn đức-tin mà ngự trong lòng anh em; 18 để anh em khi đã đâm rễ vững nền trong sự yêu-thương, được hiệp cùng các thánh-đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, 19 và được biết sự yêu-thương của Đấng Christ, là sự trổi hơn mọi sự thông-biết, hầu cho anh em được đầy-dẫy mọi sự dư-dật của Đức Chúa Trời.

20 Vả, Đức Chúa Trời, bởi quyền-lực cảm-động trong chúng ta, có thể làm trổi hơn vô-cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy-tưởng, 21 nguyền Ngài được vinh-hiển trong Hội-thánh, và trong Đức Chúa Jêsus-Christ, trải các thời-đại, đời đời vô-cùng! A-men.

II. — Lời khuyến-dụ về cách tín-đồ ăn-ở trong Hội-thánh, Xã-hội và Gia-đình

(Từ 4: 1 đến 6 : 24)

Hội-thánh là một, sự ban-cho và chức-vụ thì nhiều

4 1 Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn-ở một cách xứng-đáng với chức-phận mà Chúa đã gọi anh em, 2 phải khiêm-nhượng đến đều, mềm-mại đến đều, phải nhịn-nhục, lấy lòng thương-yêu mà chiều nhau, 3 dùng dây hòa-bình mà giữ-gìn sự hiệp một của Thánh-Linh.

4 Chỉ có một thân-thể, một Thánh-Linh, như anh em bởi chức-phận mình đã được gọi đến một sự trông-cậy mà thôi; 5 chỉ có một Chúa, một đức-tin, một phép báp-têm; 6 chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người. 7 Nhưng, đã ban ân-điển cho mỗi một người trong chúng ta theo lượng sự ban-cho của Đấng Christ. 8 Vậy nên có chép rằng: «Ngài đã lên nơi cao, dẫn muôn-vàn kẻ phù-tù và ban các ơn cho loài người.» 9 Vả, những chữ «Ngài đã lên» có nghĩa gì, há chẳng phải là Ngài cũng đã xuống trong các miền thấp ở dưới đất sao? 10 Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các từng trời, để làm cho đầy-dẫy mọi sự.

https://tieulun.hopto.org

11 Ấy chính Ngài đã cho
người nầy làm sứ-đồ, kẻ kia làm
tiên-tri, người khác làm thầy
giảng Tin-lành, kẻ khác nữa làm
mục-sư và giáo-sư, 12 để các
thánh-đồ được trọn-vẹn về công-
việc của chức-dịch và sự gây-
dựng thân-thể Đấng Christ,
13 cho đến chừng chúng ta thảy
đều hiệp một trong đức-tin và
trong sự hiểu-biết Con Đức
Chúa Trời, mà nên bậc thành-
nhơn, được tầm-thước vóc-giạc
trọn-vẹn của Đấng Christ.
14 Ngài muốn chúng ta không
như trẻ con nữa, bị người ta
lừa-đảo, bị mưu-chước dỗ-dành
làm cho lầm-lạc, mà day-động
và dời-đổi theo chiều gió của
đạo lạc, 15 nhưng muốn cho
chúng ta lấy lòng yêu-thương
nói ra lẽ chơn-thật, để trong
mọi việc chúng ta đều được
thêm lên trong Đấng làm đầu,
tức là Đấng Christ. 16 Ấy nhờ
Ngài mà cả thân-thể ràng-buộc
vững-bền bởi những cái lắt-léo,
khiến các phần giao-thông với
nhau, tùy lượng sức mạnh của
từng phần, làm cho thân-thể lớn
lên, và tự gây-dựng trong sự
yêu-thương.

Khuyên lánh sự xấu-xa của thế-gian, và mặc lấy người mới

17 Vậy, nầy là điều tôi nói và
điều tôi nhơn danh Chúa mà rao
ra : ấy là anh em chớ nên ăn-ở
như người ngoại-đạo nữa, họ
theo sự hư-không của ý-tưởng
mình, 18 bởi sự ngu-muội ở
trong họ, và vì lòng họ cứng-
cỏi nên trí-khôn tối-tăm, xa-
cách sự sống của Đức Chúa
Trời. 19 Họ đã mất cả sự cảm-
biết, đành bỏ mình trong một
đời buông-lung, đem lòng mê-
đắm không biết chán mà phạm
hết mọi điều ô-uế. 20 Nhưng anh
em học cho biết Đấng Christ
thì chẳng phải như vậy, 21 vì
anh em đã nghe đạo Ngài, và
được dạy-dỗ trong Ngài (y theo
lẽ thật trong Đức Chúa Jêsus)
22 rằng anh em phải bỏ cách ăn
nết ở ngày trước, thoát lốt
người cũ là người bị hư-hỏng
bởi tư-dục dỗ-dành, 23 mà phải
làm nên mới trong tâm-chí mình,
24 và mặc lấy người mới, tức là
người đã được dựng nên giống
như Đức Chúa Trời, trong sự
công-bình và sự thánh-sạch của
lẽ thật.

25 Như vậy, mỗi người trong
anh em phải chừa sự nói dối,
hãy nói thật với kẻ lân-cận mình,
vì chúng ta làm chi-thể cho
nhau. 26 Vì bằng anh em đương
cơn giận, thì chớ phạm tội;
chớ căm-giận cho đến khi mặt
trời lặn, 27 và đừng cho ma-quỉ
nhơn dịp. 28 Kẻ vốn hay trộm-
cắp chớ trộm-cắp nữa; nhưng
thà chịu khó, chính tay mình
làm nghề lương-thiện, đặng có
vật chi giúp cho kẻ thiếu-thốn
thì hơn. 29 Chớ có một lời dữ
nào ra từ miệng anh em; nhưng
khi đáng nói hãy nói một vài
lời lành giúp ơn cho và có ích-
lợi cho kẻ nghe đến.

30 Anh em chớ làm buồn cho
Đức Thánh-Linh của Đức Chúa

https://tieulun.hopto.org

Trời, vì nhờ Ngài anh em được
ấn-chứng đến ngày cứu-chuộc.
31 Phải bỏ khỏi anh em những
sự cay-đắng, buồn-giận, tức
mình, kêu-rêu, mắng-nhiếc, cùng
mọi điều hung-ác. 32 Hãy ở với
nhau cách nhơn-từ, đầy-dẫy lòng
thương-xót, tha-thứ nhau như
Đức Chúa Trời đã tha-thứ anh
em trong Đấng Christ vậy.

Sự yêu-thương, thánh-sạch, và sự khôn-khéo của con-cái Đức Chúa Trời

5 1 Vậy anh em hãy trở nên
kẻ bắt chước Đức Chúa
Trời như con-cái rất yêu-dấu
của Ngài; 2 hãy bước đi trong
sự yêu-thương, cũng như Đấng
Christ đã yêu-thương anh em,
và vì chúng ta phó chính mình
Ngài cho Đức Chúa Trời làm
của dâng và của tế-lễ, như một
thức hương có mùi thơm.

3 Phàm những sự gian-dâm,
hoặc sự ô-uế, hoặc sự tham-lam,
cũng chớ nên nói đến giữa anh
em, theo như cách xứng-đáng cho
các thánh-đồ. 4 Chớ nói lời tục-
tĩu, chớ giễu-cợt, chớ giả-ngộ
tầm-phào, là những điều không
đáng, nhưng thà cảm-tạ ơn Chúa
thì hơn. 5 Vì anh em phải biết
rõ rằng kẻ gian-dâm, ô-uế, tham-
lam, tức là kẻ thờ hình-tượng,
không một kẻ nào được dự phần
kế-nghiệp của nước Đấng Christ
và Đức Chúa Trời. 6 Đừng để
cho ai lấy lời giả-trá phỉnh-dỗ
anh em; vì ấy là nhơn những
điều đó mà cơn thạnh-nộ của
Đức Chúa Trời giáng trên các
con bạn-nghịch. 7 Vậy, chớ có
thông-đồng điều chi với họ hết.

8 Vả, lúc trước anh em đương
còn tối-tăm, nhưng bây giờ đã
nên người sáng-láng trong Chúa.
Hãy bước đi như các con sáng-
láng; 9 vì trái của sự sáng-láng
ở tại mọi điều nhơn-từ, công-
bình và thành-thật. 10 Hãy xét
điều chi vừa lòng Chúa, 11 và chớ
dự vào công-việc vô-ích của sự
tối-tăm, thà quở-trách chúng nó
thì hơn; 12 vì dầu nói đến điều
mà những người đó làm cách
kín-giấu, cũng đã là hổ-thẹn rồi.
13 Nhưng hết thảy mọi sự đã bị
quở-trách đều được tỏ ra bởi sự
sáng; phàm điều chi đã tỏ ra thì
trở nên sự sáng vậy. 14 Cho nên
có chép rằng: Ngươi đương ngủ,
hãy thức, hãy vùng dậy từ trong
đám người chết, thì Đấng Christ
sẽ chiếu sáng ngươi.

15 Vậy, hãy giữ cho khéo về sự
ăn-ở của anh em, chớ xử mình
như người dại-dột, nhưng như
người khôn-ngoan. 16 Hãy lợi-
dụng thì-giờ, vì những ngày là
xấu. 17 Vậy chớ nên như kẻ dại-
dột, nhưng phải hiểu rõ ý-muốn
của Chúa là thế nào. 18 Đừng
say rượu, vì rượu xui cho luông-
tuồng; nhưng phải đầy-dẫy Đức
Thánh-Linh. 19 Hãy lấy ca-vịnh,
thơ thánh, và bài hát thiêng-
liêng mà đối-đáp cùng nhau, và
hết lòng hát mừng ngợi-khen
Chúa. 20 Hãy thường thường
nhơn danh Đức Chúa Jêsus-

https://tieulun.hopto.org

Christ chúng ta, vì mọi sự tạ ơn Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta.

21 Hãy kính-sợ Đấng Christ mà vâng-phục nhau.

Bổn-phận vợ chồng đối với nhau

22 Hỡi kẻ làm vợ, phải vâng-phục chồng mình như vâng-phục Chúa, 23 vì chồng là đầu vợ, khác nào Đấng Christ là đầu Hội-thánh, Hội-thánh là thân-thể Ngài, và Ngài là Cứu-Chúa của Hội-thánh. 24 Ấy vậy, như Hội-thánh phục dưới Đấng Christ, thì đờn-bà cũng phải phục dưới quyền chồng mình trong mọi sự.

25 Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Christ đã yêu Hội-thánh, phó chính mình vì Hội-thánh, 26 để khiến Hội nên thánh sau khi lấy nước rửa và dùng Đạo làm cho Hội tinh-sạch, 27 đặng tỏ ra Hội-thánh đầy vinh-hiển, không vết, không nhăn, không chi giống như vậy, nhưng thánh-sạch không chỗ trách được ở trước mặt Ngài. 28 Cũng một thể ấy, chồng phải yêu vợ như chính thân mình. Ai yêu vợ mình thì yêu chính mình vậy. 29 Vì chẳng hề có người nào ghét chính thân mình, nhưng nuôi-nấng săn-sóc nó như Đấng Christ đối với Hội-thánh, 30 vì chúng ta là các chi-thể của thân Ngài. 31 « Vậy nên người đờn-ông phải lìa cha mẹ mà dính-díu với vợ mình, hai người cùng nên một thịt. » 32 Sự mầu-nhiệm ấy là lớn, tôi nói về Đấng Christ và Hội-thánh vậy. 33 Thế thì mỗi người trong anh em phải yêu vợ mình như mình, còn vợ thì phải kính chồng.

Bổn-phận con-cái và cha mẹ

6 1 Hỡi kẻ làm con-cái, hãy vâng-phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm. 2 « Hãy tôn-kính cha mẹ ngươi (ấy là điều-răn thứ nhứt, có một lời hứa nối theo), 3 hầu cho ngươi được phước và sống lâu trên đất. »

4 Hỡi các người làm cha, chớ chọc cho con-cái mình giận-dữ, hãy dùng sự sửa-phạt khuyên-bảo của Chúa mà nuôi-nấng chúng nó.

Bổn-phận tớ và chủ

5 Hỡi kẻ làm tôi-tớ, hãy run-sợ, lấy lòng thật-thà mà vâng-phục kẻ làm chủ mình theo phần xác, như vâng-phục Đấng Christ, 6 không phải vâng-phục trước mặt người mà thôi, như các ngươi kiếm cách làm đẹp lòng người ta, nhưng phải như tôi-tớ của Đấng Christ, lấy lòng tốt làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời. 7 Hãy đem lòng yêu-mến hầu việc chủ, cũng như hầu việc Chúa, chẳng phải như hầu việc người ta, 8 vì biết rằng bất-luận tôi-mọi hay tự-chủ, mỗi người đều sẽ nhận-lãnh của Chúa tùy việc lành mình đã làm.

9 Hỡi anh em là người làm chủ, hãy đối-đãi kẻ tôi-tớ mình

https://tieuluận.hopto.org

đồng một thể ấy, đừng có ngăm-dọa chúng nó, vì biết rằng mình với chúng nó đều có một chủ chung ở trên trời, và trước mặt Ngài chẳng có sự tây-vị ai hết.

Khí-giới của tín-đồ Đấng Christ

10 Vả lại, anh em phải làm mạnh-dạn trong Chúa, nhờ sức toàn-năng của Ngài. 11 Hãy mang lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu-kế của ma-quỉ. 12 Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ-quyền, cùng thế-lực, cùng vua-chúa của thế-gian mờ-tối nầy, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. 13 Vậy nên, hãy lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn-nạn, anh em có thể cự-địch lại, và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững-vàng.

14 Vậy, hãy đứng vững, lấy lẽ thật làm giây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công-bình, 15 dùng sự sẵn-sàng của Tin-lành bình-an mà làm giày-dép. 16 Lại phải lấy thêm đức-tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ. 17 Cũng hãy lấy sự cứu-chuộc làm mão trụ, và cầm gươm của Đức Thánh-Linh, là lời Đức Chúa Trời. 18 Hãy nhờ Đức Thánh-Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu-nguyện và nài-xin. Hãy dùng sự bền-đỗ trọn-vẹn mà tỉnh-thức về điều đó, và cầu-nguyện cho hết thảy các thánh-đồ. 19 Cũng hãy vì tôi mà cầu-nguyện, để khi tôi mở miệng ra, Chúa ban cho tôi tự-do mọi bề, bày-tỏ lẽ mầu-nhiệm của đạo Tin-lành, 20 mà tôi vì đạo ấy làm sứ-giả ở trong vòng xiềng-xích, hầu cho tôi nói cách dạn-dĩ như tôi phải nói.

Sự sai Ti-chi-cơ đi. — Lời chào-thăm

21 Vả, muốn cho anh em cũng biết những sự thuộc về tôi và việc tôi làm, thì có Ti-chi-cơ, anh em rất yêu-dấu của chúng ta, là tôi-tớ trung-thành của Chúa, sẽ báo tin mọi sự cho anh em. 22 Tôi đã sai người đi, có ý cho anh em biết tình-cảnh chúng tôi là thể nào, để yên-ủi lòng anh em.

23 Nguyền xin anh em được sự bình-an, sự yêu-thương cùng đức-tin ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ! 24 Nguyền xin ân-điển ở với hết thảy những kẻ lấy lòng yêu-thương chẳng phai mà kính-mến Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta!

https://tieulun.hopto.org

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ
GỞI CHO NGƯỜI
PHI-LÍP

Lời đạt và chào-thăm

1 [1]Phao-lô và Ti-mô-thê, tôi-
tớ cửa Đức Chúa Jêsus-
Christ, gởi cho hết thảy các
thánh-đồ trong Đức Chúa Jêsus-
Christ, ở thành Phi-líp, cùng
cho các giám-mục và các chấp-
sự: [2]nguyền xin anh em được
ân-điển và sự bình-an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng
ta, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ!

Lòng yêu-thương của Phao-lô
đối với người Phi-líp

[3]Mỗi khi tôi nhớ đến anh
em, thì cảm-tạ Đức Chúa Trời
tôi, [4]và mỗi khi cầu-nguyện, tôi
hằng cầu cho hết thảy anh em
cách hớn-hở, [5]vì cớ từ buổi
ban-đầu cho đến bây giờ, anh
em đã được thông-công trong
sự tấn-tới của đạo Tin-lành; [6]tôi
tin chắc rằng Đấng đã khởi làm
việc lành trong anh em, sẽ làm
trọn hết cho đến ngày của Đức
Chúa Jêsus-Christ.

[7]Tôi nghĩ đến hết thảy anh
em dường ấy, là phải lắm; vì
anh em ở trong lòng tôi, dầu
trong vòng xiềng-xích tôi, hoặc
trong khi binh-vực và làm chứng
đạo Tin-lành, thì anh em cũng
có dự phần ân-điển đã ban
cho tôi. [8]Đức Chúa Trời cũng
chứng rằng tôi lấy lòng yêu-dấu
của Đức Chúa Jêsus-Christ mà
triu-mến anh em. [9]Lại, đều tôi
xin trong khi cầu-nguyện, ấy là
lòng thương-yêu của anh em
càng ngày càng chan-chứa hơn,
trong sự thông-biết và sự suy-
hiểu, [10]để nghiệm-thử những
sự tốt-lành hơn, hầu cho anh
em được tinh-sạch không chỗ
trách được, cho đến ngày Đấng
Christ, [11]được đầy trái công-
bình đến bởi Đức Chúa Jêsus-
Christ, làm cho sáng danh và
khen-ngợi Đức Chúa Trời.

Phao-lô bị xiềng-xích có ích-lợi
cho sự tấn-tới đạo Tin-lành

[12]Hỡi anh em, tôi muốn anh
em biết rằng đều xảy đến cho
tôi đã giúp thêm sự tấn-tới cho
đạo Tin-lành, [13]đến nỗi chốn
công-đường và các nơi khác đều
rõ tôi vì Đấng Christ mà chịu
xiềng-xích. [14]Phần nhiều trong
anh em nhơn tôi bị xiềng-xích
mà có lòng tin rất lớn trong
Đấng Christ, dám truyền đạo
Đức Chúa Trời chẳng sợ-hãi gì.

[15]Thật có một đôi người vì
lòng ganh-tị và cãi-lẫy mà rao-
truyền Đấng Christ, nhưng cũng
có kẻ lấy ý tốt mà rao-truyền.
[16]Những người nầy làm bởi lòng
yêu-mến, biết rằng tôi được lập

https://tieulun.hopto.org

lên để binh-vực đạo Tin-lành. 17 Còn những người kia, vì ý phe-đảng xui-giục, có lòng rao-truyền Đấng Christ cách không ngay-thật, tưởng thêm khổ-não cho sự xiềng-xích tôi. 18 Song có hề gì! Dẫu thế nào đi nữa, hoặc làm bộ, hoặc thật-thà, Đấng Christ cũng được rao-truyền; ấy vì đó tôi đương mừng-rỡ, và sẽ còn mừng-rỡ nữa. 19 Vì tôi biết rằng nhờ anh em cầu-nguyện, và nhờ Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus-Christ giúp-đỡ, thì đều nầy sẽ trở làm ích cho sự rỗi tôi. 20 Tôi có lòng trông-cậy chắc-chắn nầy, việc chi tôi cũng chẳng hổ-thẹn cả, nhưng bao giờ cũng thế, tôi nói cách tự-do mọi bề, như vậy, dầu tôi sống hay chết, Đấng Christ sẽ được cả sáng trong mình tôi. 21 Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là đều ích-lợi cho tôi vậy.

22 Vì thử tôi cứ sống trong xác-thịt, là ích-lợi cho công-khó tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa đều chi. 23 Tôi bị ép giữa hai bề, muốn đi ở với Đấng Christ, là đều rất tốt hơn; 24 nhưng tôi cứ ở trong xác-thịt, ấy là sự cần hơn cho anh em. 25 Trong sự tin chắc đó, tôi biết rằng tôi sẽ cứ còn lại và ở với hết thảy anh em, để giúp đức-tin anh em được tấn-tới và vui-vẻ; 26 ngõ hầu khi tôi lại đến cùng anh em, anh em sẽ nhơn tôi mà có nhiều cớ khoe mình luôn trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

Khuyên phải bền-đỗ

27 Duy anh em phải ăn-ở một cách xứng-đáng với đạo Tin-lành của Đấng Christ, để hoặc khi đến thăm anh em, hoặc khi vắng mặt, tôi cũng biết rằng anh em một lòng đứng vững, đồng tâm chống-cự vì đức-tin của đạo Tin-lành, phàm sự chẳng để cho kẻ thù-nghịch ngăm-dọa mình: 28 đều đó là một chứng-nghiệm, chúng nó phải hư-mất, còn anh em được cứu-rỗi; và ấy là từ nơi Đức Chúa Trời, 29 Ngài nhơn Đấng Christ, ban ơn cho anh em, không những tin Đấng Christ mà thôi, lại phải chịu khổ vì Ngài nữa, 30 là phải chịu cùng một cuộc chiến-tranh như anh em đã thấy ở nơi tôi và hiện nay còn nghe nói có nơi tôi.

Nhơn-từ và khiêm-nhượng theo gương Đấng Christ

2 1 Vậy nếu trong Đấng Christ có đều yên-ủi nào, nếu vì lòng yêu-thương có đều cứu-giúp nào, nếu có sự thông-công nơi Thánh-Linh, nếu có lòng yêu-mến và lòng thương-xót, 2 thì anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu-thương, đồng tâm, đồng tư-tưởng mà làm cho tôi vui-mừng trọn-vẹn. 3 Chớ làm sự chi vì lòng tranh-cạnh hoặc vì hư-vinh, nhưng hãy khiêm-nhường, coi người khác như tôn-trọng hơn mình. 4 Mỗi một

https://tieulun.hopto.org

người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa.

5 Hãy có đồng một tâm-tình như Đấng Christ đã có, 6 Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình-đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm-giữ; 7 chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi-tớ và trở nên giống như loài người; 8 Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng-phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập-tự. 9 Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, 10 hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều qui xuống, 11 và mọi lưỡi thảy đều xưng Jêsus-Christ là Chúa, mà tôn-vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Cố bền-đỗ để đạt đến sự trọn-lành

12 Ấy vậy, hỡi những kẻ rất yêu-dấu của tôi, như anh em đã vâng lời luôn luôn, chẳng những khi tôi có mặt mà thôi, lại bây giờ là lúc tôi vắng mặt, hãy càng hơn nữa, mà lấy lòng sợ-sệt run-rẩy làm nên sự cứu-chuộc mình. 13 Vì ấy chính Đức Chúa Trời cảm-động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài. 14 Phàm làm việc gì chớ nên lằm-bằm và lưỡng-lự, 15 hầu cho anh em ở giữa dòng-dõi hung-ác ngang-nghịch, được nên con-cái của Đức Chúa Trời, không vít, không ti, không chỗ trách được, lại giữa dòng-dõi đó, giữ lấy đạo sự sống, chiếu sáng như đuốc trong thế-gian; 16 cho đến nỗi tới ngày của Đấng Christ, tôi có thể khoe mình rằng chẳng đã chạy vô-ích và khó-nhọc luống-công. 17 Vì dầu huyết tôi phải dùng để tưới trên của tế-lễ và của dâng đức-tin anh em, tôi cũng vui lòng, lại đồng vui với anh em hết thảy. 18 Anh em cũng vậy, hãy vui lòng về đều đó, và hãy cùng vui với tôi.

Phao-lô gởi-gắm Ti-mô-thê và Ép-ba-phô-đích

19 Vả, tôi mong rằng nhờ ơn Đức Chúa Jêsus, kịp sai Ti-mô-thê đến cùng anh em, để tôi phiền tôi, tôi nghe tin anh em mà được yên lòng. 20 Thật vậy, tôi không có ai như người đồng-tình với tôi để thật lòng lo về việc anh em: 21 ai nấy đều tìm lợi riêng của mình, chớ không tìm của Đức Chúa Jêsus-Christ. 22 Nhưng anh em đã biết sự trung-tín từng-trải của người; và biết người là trung-thành với tôi về việc Tin-lành, như con ở với cha vậy. 23 Nên tôi mong sai người đến nơi anh em liền, vừa khi tôi sẽ rõ sự-tình tôi ra thể nào; 24 tôi lại có lòng trông-cậy nầy trong Chúa, là chính mình tôi không bao lâu sẽ đến.

25 Trong khi chờ-đợi, tôi tưởng cần phải sai Ép-ba-phô-đích, anh em tôi, bạn cùng làm việc và cùng chiến-trận với tôi,

https://tieulun.hopto.org

đến cùng anh em, người cũng là ủy-viên của anh em ở kề tôi, đặng cung-cấp mọi sự cần-dùng cho tôi vậy. 26 Vì người rất ước-ao thấy anh em hết thảy, và đã lo về anh em nghe mình bị đau-ốm. 27 Vả, người mắc bịnh gần chết ; nhưng Đức Chúa Trời đã thương-xót người, và chẳng những người mà thôi, cả đến tôi nữa, đặng tôi khỏi buồn-rầu càng thêm buồn-rầu. 28 Vậy, tôi đã sai người đi rất kịp, ngõ hầu anh em lại thấy người thì mừng-rỡ, và tôi cũng bớt buồn-rầu. 29 Thế thì, hãy lấy sự vui-mừng trọn-vẹn mà tiếp-rước người trong Chúa, và tôn-kính những người như vậy ; 30 bởi, ấy là vì công-việc của Đấng Christ mà người đã gần chết, liều sự sống mình để bù lại các việc mà chính anh em không thể giúp tôi.

3 1 Hỡi anh em, sau hết, anh em hãy vui-mừng trong Chúa ! Tôi chẳng hề sợ phiền mà lại viết những điều nầy cho anh em nữa, vì ấy là có ích cho anh em.

Các giáo-sư giả

2 Hãy coi chừng loài chó ; hãy coi chừng kẻ làm công gian-ác ; hãy coi chừng phép cắt-bì giả. 3 Vì, ấy chính chúng ta là kẻ chịu phép cắt-bì thật, là kẻ cậy Thánh-Linh Đức Chúa Trời mà hầu việc Đức Chúa Trời, khoe mình trong Đấng Christ, và không để lòng tin-cậy trong xác-thịt bao giờ.

Phao-lô vì Đấng Christ liều-bỏ mọi sự

4 Ấy chẳng phải tôi không có thể cậy mình trong xác-thịt đâu. Vì bằng kẻ khác tưởng rằng có thể cậy mình trong xác-thịt, thì tôi lại có thể bội phần nữa, 5 tôi chịu phép cắt-bì ngày thứ tám, về dòng Y-sơ-ra-ên, chi-phái Bên-gia-min, người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-bơ-rơ ; về luật-pháp, thì thuộc phe Pha-ri-si ; 6 về lòng sốt-sắng, thì là kẻ bắt-bớ Hội-thánh ; còn như về sự công-bình của luật-pháp, thì không chỗ trách được. 7 Nhưng vì có Đấng Christ, tôi đã coi sự lời cho tôi như là sự lỗ vậy. 8 Tôi cũng coi hết thảy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận-biết Đức Chúa Jêsus-Christ là quí hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và tôi vì Ngài mà liều-bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những điều đó như rơm-rác, hầu cho được Đấng Christ 9 và được ở trong Ngài, được sự công-bình, không phải công-bình của tôi bởi luật-pháp mà đến, bèn là bởi tin đến Đấng Christ mà được, tức là công-bình đến bởi Đức Chúa Trời và đã lập lên trên đức-tin ; 10 cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền-phép sự sống lại của Ngài, và sự thông-công thương-khó của Ngài, làm cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài, 11 mong

https://tieulun.hopto.org

cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết.

12 Ấy không phải tôi đã giựt giải rồi, hay là đã đến nơi trọn-lành rồi đâu, nhưng tôi đương chạy hầu cho giựt được, vì chính tôi đã được Đức Chúa Jêsus-Christ giựt lấy rồi. 13 Hỡi anh em, về phần tôi, tôi không tưởng rằng đã đạt đến mục-đích, 14 nhưng tôi cứ làm một điều : quên lửng sự ở đằng sau, mà bươn theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục-đích mà chạy, để giựt giải về sự kêu-gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ. 15 Vậy, hễ những người trọn-vẹn trong chúng ta, phải có ý-tưởng đó ; và nếu anh em tưởng đàng khác, Đức Chúa Trời cũng sẽ lấy sự đó soi-sáng cho anh em. 16 Duy chúng ta đã đạt đến bậc nào, thì chúng ta phải đồng đi vậy.

Phao-lô khuyên phải theo gương mình

17 Hỡi anh em, hãy bắt chước tôi, lại xem những kẻ ăn-ở theo mẫu-mực mà anh em thấy trong chúng tôi. 18 Vì tôi đã thường nói điều nầy cho anh em, nay tôi lại khóc mà nói nữa : lắm người có cách ăn-ở như là kẻ thù-nghịch thập-tự-giá của Đấng Christ. 19 Sự cuối-cùng của họ là hư-mất ; họ lấy bụng mình làm chúa mình, và lấy sự xấu-hổ của mình làm vinh-hiển, chỉ tư-tưởng về các việc thế-gian mà thôi. 20 Nhưng chúng ta là công-dân trên trời ; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông-đợi Cứu-Chúa mình là Đức Chúa Jêsus-Christ, 21 Ngài sẽ biến-hóa thân-thể hèn-mạt chúng ta ra giống như thân-thể vinh-hiển Ngài, y theo quyền-phép Ngài có để phục muôn vật.

Các lời khuyên-bảo khác

4 1 Vậy thì, hỡi anh em rất yêu rất thiết, là sự vui-mừng và mão triều-thiên cho tôi, hỡi kẻ rất yêu-dấu ơi, hãy đứng vững trong Chúa. 2 Tôi khuyên Ê-vô-đi và khuyên Sin-ty-cơ phải hiệp một ý trong Chúa. 3 Hỡi kẻ đồng-liêu trung-tín, tôi cũng xin anh giúp hai người đờn-bà ấy, nhơn hai bà ấy cùng tôi đã vì đạo Tin-lành mà chiến-đấu ; Cơ-lê-măn và các bạn khác đồng làm việc với tôi cũng vậy, có tên những người đó biên vào sách sự sống rồi.

4 Hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa : hãy vui-mừng đi. 5 Hãy cho mọi người đều biết nết nhu-mì của anh em. Chúa đã gần rồi. 6 Chớ lo-phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu-nguyện, nài-xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời. 7 Sự bình-an của Đức Chúa Trời vượt-quá mọi sự hiểu-biết, sẽ giữ-gìn lòng anh em trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

8 Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chơn-thật, điều chi đáng

https://tieulun.hopto.org

tôn, đều chi công-bình, đều chi thanh-sạch, đều chi đáng yêu-chuộng, đều chi có tiếng tốt, đều chi có nhơn-đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến. 9 Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi, và đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình-an sẽ ở cùng anh em.

Lòng rộng-rãi của người Phi-líp. — Sự thanh-liêm của Phao-lô

10 Tôi được rất vui-mừng trong Chúa, vì nay anh em lại lo-tưởng về tôi lần nữa ; anh em vẫn tưởng đến đều đó lắm, nhưng không có dịp-tiện. 11 Không phải là tôi muốn nói đến sự cần-dùng của tôi ; vì tôi đã tập hễ gặp cảnh-ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. 12 Tôi biết chịu nghèo-hèn, cũng biết được dư-dật. Trong mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dầu no hay đói, dầu dư hay thiếu cũng được. 13 Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi. 14 Nhưng anh em giúp tôi cơn hoạn-nạn, thì đã làm đều thiện.

15 Hỡi người Phi-líp, anh em cũng biết rằng lúc tôi khởi giảng Tin-lành, trong khi lìa xứ Ma-xê-đoan, thì ngoài Hội-thánh của anh em, chẳng có hội nào khác hiệp với tôi để lập-thành sự trao-đổi trong chúng ta cả ; 16 vì tại Tê-sa-lô-ni-ca, anh em đã hai lần gởi đồ cung-cấp về sự cần-dùng cho tôi vậy. 17 Ấy không phải tôi cầu lễ-vật, nhưng cầu sự kết-quả nhiều bởi lễ-vật đến cho anh em. 18 Vậy, tôi đã nhận được hết, và dư-dật ; tôi được đầy-dẫy vì đã nhận đồ nơi Ép-ba-phô-đích mà anh em gởi cho tôi, như một thứ hương có mùi thơm, tức là một của-lễ Đức Chúa Trời đáng nhận, và đẹp lòng Ngài. 19 Đức Chúa Trời tôi sẽ làm cho đầy-đủ mọi sự cần-dùng của anh em y theo sự giàu-có của Ngài ở nơi vinh-hiển trong Đức Chúa Jêsus-Christ. 20 Nguyền xin sự vinh-hiển về nơi Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta, đời đời vô-cùng ! A-men.

Lời chào-thăm

21 Hãy chào hết thảy các thánh-đồ trong Đức Chúa Jêsus-Christ ; các anh em ở cùng tôi chào anh em. 22 Hết thảy các thánh-đồ chào anh em, nhứt là về người nhà Sê-sa.

23 Nguyền xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus-Christ ở trong lòng anh em !

https://tieulun.hopto.org

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

CÔ-LÔ-SE

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, theo ý-muốn Đức
Chúa Trời, làm sứ-đồ của
Đức Chúa Jêsus-Christ, cùng Ti-
mô-thê là anh em, 2 gởi cho các
anh em chúng ta ở thành Cô-lô-
se, là những người thánh và
trung-tín trong Đấng Christ :
nguyền xin anh em được ân-
điển và sự bình-an ban cho bởi
Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta!

I. — Đức Chúa Jêsus-Christ là đầu trên hết muôn vật, là cội-rễ sự chuộc-tội

(Từ 1 : 3 đến 2 : 23)

Phao-lô cảm-tạ và cầu-nguyện về đức-tin của người Cô-lô-se

3 Trong khi chúng tôi cầu-
nguyện cho anh em không thôi,
thì cảm-tạ Đức Chúa Trời, là
Cha Đức Chúa Jêsus-Christ
chúng ta. 4 Vì chúng tôi đã
nghe về đức-tin của anh em nơi
Đức Chúa Jêsus-Christ và về sự
yêu-thương của anh em đối với
mọi thánh-đồ, 5 vì cớ sự trông-
cậy để dành cho anh em ở trên
trời, là sự trước kia anh em đã
nhờ đạo Tin-lành chơn-thật mà
biết đến. 6 Đạo Tin-lành đó ở
giữa anh em cũng như ở trong
cả thế-gian ; lại kết-quả và tấn-
bộ cũng như trong anh em, từ
ngày mà anh em đã nghe rao-
truyền ơn Đức Chúa Trời và đã
học cho thật biết ơn đó, 7 y như
Ê-pháp-ra là bạn đồng-sự thiết-
nghĩa với chúng tôi đã dạy anh
em ; người giúp-đỡ chúng tôi
như một kẻ giúp việc trung-
thành của Đấng Christ, 8 và đã
tỏ ra cho chúng tôi biết lòng
yêu-thương mà anh em cảm-
chịu bởi Đức Thánh-Linh.

9 Cho nên, chúng tôi cũng
vậy, từ ngày nhận được tin đó,
cứ cầu-nguyện cho anh em
không thôi, và xin Đức Chúa
Trời ban cho anh em được
đầy-dẫy sự hiểu-biết về ý-muốn
của Ngài, với mọi thứ khôn-
ngoan và hiểu-biết thiêng-liêng
nữa, 10 hầu cho anh em ăn-ở
cách xứng-đáng với Chúa, đẹp
đẹp lòng Ngài mọi đường, nẩy
ra đủ các việc lành, càng thêm
lên trong sự hiểu-biết Đức Chúa
Trời, 11 nhờ quyền-phép vinh-
hiển Ngài, được có sức-mạnh
mọi bề, để nhịn-nhục vui-vẻ mà
chịu mọi sự. 12 Hãy tạ ơn Đức
Chúa Cha, Ngài đã khiến anh

https://tieulun.hopto.org

em có thể dự phần cơ-nghiệp
của các thánh trong sự sáng-
láng: 13 Ngài đã giải-thoát chúng
ta khỏi quyền của sự tối-tăm,
làm cho chúng ta dời qua nước
của Con rất yêu-dấu Ngài,
14 trong Con đó chúng ta có sự
cứu-chuộc, là sự tha tội.

Sự cao-trọng Đấng Christ theo bổn-tánh Đức Chúa Trời

15 Ấy chính Ngài là hình-ảnh
của Đức Chúa Trời không thấy
được, là Đấng sanh ra đầu hết
thảy mọi vật dựng nên. 16 Vì
muôn vật đã được dựng nên
trong Ngài, bất luận trên trời,
dưới đất, vật thấy được, vật
không thấy được, hoặc ngôi vua,
hoặc quyền cai-trị, hoặc chấp-
chánh, hoặc cầm quyền, đều là
bởi Ngài và vì Ngài mà được
dựng nên cả. 17 Ngài có trước
muôn vật, và muôn vật đứng
vững trong Ngài. 18 Ấy cũng
chính Ngài là đầu của thân-thể,
tức là đầu Hội-thánh. Ngài là
ban-đầu, sanh trước nhứt từ
trong những kẻ chết, hầu cho
trong mọi vật, Ngài đứng đầu
hàng; 19 Vì chưng Đức Chúa
Trời đã vui lòng khiến mọi sự
đầy-dẫy của mình chứa trong
Ngài, 20 và bởi huyết Ngài trên
thập-tự-giá, thì đã làm nên hòa-
bình, khiến muôn vật dưới đất
trên trời đều nhờ Ngài mà hòa-
thuận cùng chính mình Đức
Chúa Trời.

21 Còn anh em ngày trước
vốn xa-cách Đức Chúa Trời,
và là thù-nghịch cùng Ngài bởi
ý-tưởng và việc ác mình,
22 nhưng bây giờ Đức Chúa Trời
đã nhờ sự chết của Con Ngài
chịu lấy trong thân-thể của xác-
thịt mà khiến anh em hòa-thuận,
đặng làm cho anh em đứng
trước mặt Ngài cách thánh-sạch
không vết, không chỗ trách
được; 23 miễn là anh em tin
Chúa cách vững-vàng không
núng, chẳng hề dời khỏi sự
trông-cậy đã truyền ra bởi đạo
Tin-lành mà anh em đã nghe,
là đạo được giảng ra giữa mọi
vật dựng nên ở dưới trời, và
chính tôi, Phao-lô, là kẻ giúp
việc của đạo ấy.

Chức-vụ và sự khổ-sở của Phao-lô

24 Nay tôi lấy làm vui về sự
tôi đã chịu khổ-sở vì anh em,
tôi lại vì thân-thể Đấng Christ,
là Hội-thánh, mà đem xác-thịt
mình chịu hết các điều còn lại
trong sự thương-khó của Ngài.
25 Tôi làm kẻ giúp việc của Hội-
thánh đó, bởi sự phân-phát của
Đức Chúa Trời, là Đấng giao
cho tôi cái phần-việc truyền
đạo Chúa cho anh em cách trọn-
vẹn, 26 tức là sự mầu-nhiệm đã
giấu-kín trải các đời các kiếp,
mà nay tỏ ra cho các thánh-
đồ Ngài. 27 Vì Đức Chúa Trời
muốn khiến họ biết sự giàu
vinh-hiển của sự mầu-nhiệm đó
ở giữa dân ngoại là thể nào,
nghĩa là Đấng Christ ở trong
anh em, là sự trông-cậy về vinh-
hiển. 28 Ấy là Ngài mà chúng tôi

https://tieulun.hopto.org

rao-giảng, lấy mọi sự khôn-ngoan răn-bảo mọi người, dạy-dỗ mọi người, hầu cho bày-tỏ mọi người trở nên trọn-vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời. 29 Ấy cũng là vì đó mà tôi làm việc, nhờ sức Ngài giúp-đỡ mà chiến-đấu, là sức hành-động cách có quyền trong tôi.

2 1 Vả, tôi muốn anh em biết dường nào tôi hết sức chiến-tranh cho anh em, cho những người ở Lao-đi-xê, và cho những kẻ không biết mặt tôi, 2 hầu cho lòng những kẻ ấy được yên-ủi, và lấy sự yêu-thương mà liên-hiệp, đặng có nhiều sự thông-biết đầy-dẫy chắc-chắn, đến nỗi có thể hiểu sự mầu-nhiệm của Đức Chúa Trời, tức là Đấng Christ, 3 mà trong Ngài đã giấu-kín mọi sự quí-báu về khôn-ngoan thông-sáng.

4 Tôi nói như vậy, hầu cho chẳng ai lấy lời dỗ-dành mà lừa-dối anh em. 5 Vì dầu thân tôi xa-cách, nhưng tâm-thần tôi vẫn ở cùng anh em, thấy trong anh em có thứ-tự hẳn-hoi và đức-tin vững-vàng đến Đấng Christ, thì tôi mừng-rỡ lắm. 6 Anh em đã nhận Đức Chúa Jêsus-Christ thể nào, thì hãy bước đi trong Ngài thể ấy ; 7 hãy châm rễ và lập nền trong Ngài, lấy đức-tin làm cho bền-vững, tùy theo anh em đã được dạy-dỗ, và hãy dư-dật trong sự cảm-tạ.

Phép cứu-chuộc của Đức Chúa Jêsus-Christ được hiệu-nghiệm trọn-vẹn

8 Hãy giữ chừng, kẻo có ai lấy triết-học và lời hư-không, theo lời truyền-khẩu của loài người, sơ-học của thế-gian, không theo Đấng Christ, mà bắt anh em phục chăng. 9 Vì sự đầy-dẫy của bổn-tánh Đức Chúa Trời thảy đều ở trong Đấng ấy như có hình. 10 Anh em lại nhờ Ngài mà có được đầy-dẫy mọi sự, vì Ngài là đầu của mọi quyền cai-trị và mọi thế-lực. 11 Anh em cũng chịu cắt-bì trong Ngài, không phải phép cắt-bì bởi tay người ta làm ra, nhưng là phép cắt-bì của Đấng Christ, là lột-bỏ tánh xác-thịt của chúng ta. 12 Anh em đã bởi phép báp-têm được chôn với Ngài, thì cũng được sống lại với Ngài bởi đức-tin trong quyền-phép Đức Chúa Trời, là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại. 13 Khi anh em đã chết bởi tội-lỗi mình và sự xác-thịt mình không chịu cắt-bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống lại với Đấng Christ, vì đã tha-thứ hết mọi tội chúng ta : 14 Ngài đã xóa tờ-khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều-khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá-hủy tờ-khế đó mà đóng đinh trên cây thập-tự; 15 Ngài đã truất bỏ các quyền cai-trị cùng các thế-lực, dùng thập-tự-giá chiến thắng chúng nó, và nộp ra tỏ-tường giữa thiên-hạ.

https://tieulun.hopto.org

Đạo-lý và phép-tắc của loài người

16 Vì vậy, chớ có ai đoán-xét
anh em về của ăn uống, hoặc
ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng
mới có, hoặc ngày Sa-bát, 17 ấy
đều chỉ là bóng của các việc sẽ
tới, còn hình thì ở trong Đấng
Christ. 18 Chớ để cho những kẻ
kia cướp lấy phần-thưởng chạy
thi, là kẻ giả-đò khiêm-nhượng
mà muốn thờ-lạy các thiên-sứ.
Họ theo những sự mình xem
thấy, và bởi tình xác-thịt nổi
lòng kiêu-ngạo vô-ích, 19 không
liên-lạc với đầu, là nhờ đầu đó
mà cả thân-thể xếp-đặt kết-
hiệp bởi các lắt-léo, và được sự
sanh-trưởng từ Đức Chúa Trời
đến.

20 Ví bằng anh em chết với
Đấng Christ về sự sơ-học của
thế-gian, thì làm sao lại để cho
những thể-lệ nầy ép-buộc mình,
như anh em còn sống trong thế-
gian : 21 Chớ lấy, chớ nếm, chớ
rờ ? 22 Cả sự đó hễ dùng đến
thì hư-nát, theo qui-tắc và đạo-
lý loài người, 23 dầu bề ngoài
có vẻ khôn-ngoan, là bởi thờ-
lạy theo ý riêng, cách khiêm-
nhượng và khắc-khổ thân-thể
mình ; nhưng không ích gì để
chống-cự lòng dục của xác-thịt.

II. — Lời khuyên bổn-đạo về cách ăn-ở trong xã-hội và gia-đình

(Đoạn 3 và 4)

Đời mới trong Đấng Christ

3 1 Vậy nếu anh em được sống
lại với Đấng Christ, hãy tìm
các sự ở trên trời, là nơi Đấng
Christ ngồi bên hữu Đức Chúa
Trời. 2 Hãy ham-mến các sự ở
trên trời, đừng ham-mến các sự
ở dưới đất; 3 vì anh em đã chết,
sự sống mình đã giấu với Đấng
Christ trong Đức Chúa Trời.
4 Khi nào Đấng Christ, là sự sống
của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ
anh em cũng sẽ hiện ra với
Ngài trong sự vinh-hiển.

5 Vậy hãy làm chết các chi-thể
của anh em ở nơi hạ-giới, tức
là tà-dâm, ô-uế, tình-dục, ham-
muốn xấu-xa, tham-lam, tham-
lam chẳng khác gì thờ hình-
tượng : 6 bởi những sự ấy cơn
giận của Đức Chúa Trời giáng
trên các con không vâng-phục ;
7 lúc trước anh em sống trong
những nết xấu đó, và ăn-ở như
vậy. 8 Nhưng bây giờ anh em
nên trừ-bỏ hết mọi sự đó, tức là
sự thạnh-nộ, buồn-giận và hung-
ác. Đừng nói hành ai, chớ có
một lời tục-tĩu nào ra từ miệng
anh em. 9 Chớ nói dối nhau, vì
đã lột bỏ người cũ cùng công-
việc nó, 10 mà mặc lấy người
mới là người đang đổi ra mới
theo hình-tượng Đấng dựng
nên người ấy, đặng đạt đến sự
hiểu-biết đầy-trọn. 11 Tại đây
không còn phân-biệt người Gờ-
réc hoặc người Giu-đa, người
chịu cắt-bì hoặc người không

https://tieulun.hopto.org

chịu cắt-bì, người dã-man hoặc người Sy-the (a), người tôi-mọi hoặc người tự-chủ; nhưng Đấng Christ là mọi sự và trong mọi sự.

12 Vậy anh em là kẻ chọn-lựa của Đức Chúa Trời, là người thánh và rất yêu-dấu của Ngài, hãy có lòng thương-xót. Hãy mặc lấy sự nhơn-từ, khiêm-nhượng, mềm-mại, nhịn-nhục, 13 nếu một người trong anh em có sự gì phàn-nàn với kẻ khác, thì hãy nhường-nhịn nhau và tha-thứ nhau: như Chúa đã tha-thứ anh em thể nào, thì anh em cũng phải tha-thứ thể ấy. 14 Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu-thương, vì là dây liên-lạc của sự trọn-lành.

15 Nguyền xin sự bình-an của Đấng Christ cai-trị trong lòng anh em, là bình-an mà anh em đã được gọi đến đặng hiệp nên một thể; lại phải biết ơn.

16 Nguyền xin lời của Đấng Christ ở đầy trong lòng anh em, và anh em dư-dật mọi sự khôn-ngoan. Hãy dùng những ca-vịnh, thơ thánh, bài hát thiêng-liêng mà dạy và khuyên nhau, vì được đầy ơn Ngài nên hãy hết lòng hát khen Đức Chúa Trời. 17 Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhơn danh Đức Chúa Jêsus mà làm mọi đều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Bổn-phận ở trong nhà

18 Hỡi người làm vợ, hãy vâng-phục chồng mình, y như đều đó theo Chúa đáng phải nên vậy. 19 Hỡi kẻ làm chồng, hãy yêu vợ mình, chớ hề ở cay-nghiệt với người.

20 Hỡi kẻ làm con, mọi sự hãy vâng-phục cha mẹ mình, vì đều đó đẹp lòng Chúa. 21 Hỡi kẻ làm cha, chớ hề chọc giận con-cái mình, e chúng nó ngã lòng chăng.

22 Hỡi kẻ làm tôi-tớ, trong mọi sự phải vâng-phục kẻ làm chủ mình về phần xác, không những hầu việc trước mắt họ, như mình tìm cách cho đẹp lòng người ta, nhưng vì kính-sợ Chúa, hãy lấy lòng thật-thà mà hầu việc. 23 Hễ làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa, chớ không phải làm cho người ta, 24 vì biết rằng anh em sẽ bởi Chúa mà được cơ-nghiệp làm phần-thưởng. Hãy hầu việc Đấng Christ, tức là Chúa. 25 Vì ai ăn-ở bất-nghĩa, sẽ lại chịu lấy sự bất-nghĩa của mình: không tây-vị ai hết.

4 1 Hỡi người làm chủ, hãy lấy đều công-bình chánh-trực đãi tôi-tớ mình, vì biết rằng anh em cũng có một Chủ mình ở trên trời.

Lời khuyên về sự cầu-nguyện và khôn-ngoan

2 Phải bền-đỗ và tỉnh-thức trong sự cầu-nguyện, mà thêm

(a) Người Sy-the đời bấy giờ có tiếng là mọi-rợ hơn các dân khác.

https://tieulun.hopto.org

sự tạ ơn vào. 3Cũng hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, xin Đức Chúa Trời mở cửa cho sự giảng-đạo, hầu cho tôi được rao-truyền lẽ mầu-nhiệm của Đấng Christ, vì lẽ đó mà tôi bị xiềng-xích, 4lại hầu cho tôi được tỏ cho biết lẽ ấy như đều tôi phải nói.

5Hãy lấy sự khôn-ngoan ăn-ở với những người ngoại, và lợi-dụng thì-giờ. 6Lời nói anh em phải có ân-hậu theo luôn, và nêm thêm muối, hầu cho anh em biết nên đối-đáp mỗi người là thể nào.

Sự sai Ti-chi-cơ đi

7Ti-chi-cơ là anh em rất yêu của chúng tôi, một người tôi-tớ trung-thành của Chúa và bạn cùng làm việc với tôi, sẽ báo tin cho anh em về các việc của tôi. 8Tôi có ý sai người đến cùng anh em, hầu cho anh em biết tình-cảnh chúng tôi là thể nào, đặng người yên-ủi lòng anh em. 9Kẻ cùng đi với người là Ô-nê-sim, anh em trung-tín và rất yêu của chúng tôi, tức là người đồng-xứ với anh em vậy. Hai người đó sẽ nói cho biết hết mọi đều xảy ra ở đây.

Lời chào-thăm và dặn-dò các đều khác

10A-ri-tạc, là bạn đồng-tù với tôi, gởi lời thăm anh em, Mác, anh em chú-bác với Ba-na-ba cũng vậy. Về Mác, anh em đã chịu lấy lời dạy-bảo rồi; nếu người đến nơi anh em, hãy tiếp-rước tử-tế. 11Giê-su gọi là Giúc-tu cũng có lời thăm anh em. Trong những người chịu cắt-bì, chỉ ba người đó cùng tôi vì nước Đức Chúa Trời mà làm việc, và các người ấy là một sự yên-ủi lòng tôi.

12È-pháp-ra, người hàng-xứ với anh em, tôi-tớ của Đức Chúa Jêsus-Christ, có lời chào anh em ; người vì anh em chiến-đấu không thôi trong khi cầu-nguyện, để anh em trở nên toàn-vẹn và trọn niềm vâng-phục mọi ý-muốn của Đức Chúa Trời. 13Vì tôi làm chứng cho người rằng, người làm việc rất là khó-nhọc vì anh em, lại vì người Lao-đi-xê và người Hi-ê-ra-bô-li nữa. 14Lu-ca là thầy thuốc rất yêu-dấu, chào anh em, Đê-ma cũng vậy.

15Hãy chào các anh em ở Lao-đi-xê và Nim-pha, cùng Hội-thánh nhóm trong nhà người. 16Anh em đọc thơ nầy rồi, hãy đưa cho Hội-thánh Lao-đi-xê đọc với, anh em cũng phải đọc thơ ở Lao-đi-xê gởi đến nữa. 17Rốt lại, hãy nói với A-chíp rằng : Hãy cẩn-thận về chức-vụ mà ngươi đã nhơn danh Chúa nhận-lãnh, để làm cho thật trọn-vẹn.

18Chính tay tôi, Phao-lô, viết chào-thăm anh em. Hãy nhớ về xiềng-xích của tôi. Nguyền xin ân-điển ở cùng anh em !

https://tieulun.hopto.org

THƠ THỨ NHỨT CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO NGƯỜI

TÊ-SA-LÔ-NI-CA

Lời đạt và chào-thăm

1 [1]Phao-lô, Sin-vanh và Ti-mô-thê gởi cho Hội-thánh ở thành Tê-sa-lô-ni-ca, Hội trong Đức Chúa Trời, là Cha, và trong Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa chúng ta: nguyền xin ân-điển và sự bình-an ban cho anh em!

I. — Hội-thánh Tê-sa-lô-ni-ca cùng sự thông-công của Hội với sứ-đồ

(Từ 1 : 2 đến 3 : 13)

Tạ ơn vì người Tê-sa-lô-ni-ca ăn-ở theo đạo Chúa

[2]Chúng tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, thường nhắc đến anh em trong khi cầu-nguyện ; [3]vì trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha, chúng tôi nhớ mãi về công-việc của đức-tin anh em, công-lao của lòng yêu-thương anh em, sự bền-đỗ về sự trông-cậy của anh em trong Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, [4]hỡi anh em yêu-dấu của Đức Chúa Trời, chúng tôi biết anh em là kẻ được lựa-chọn. [5]Vả, đạo Tin-lành chúng tôi đã rao-truyền cho anh em, không những bằng lời nói thôi, lại cũng bằng quyền-phép, Đức Thánh-Linh và sức-mạnh của sự tin-quyết nữa. Vì anh em biết rõ cách chúng tôi ở giữa anh em và lòng yêu-thương đối với anh em là thể nào.

[6]Anh em cũng đã bắt chước tôi và bắt chước Chúa, lấy sự vui-vẻ của Đức Thánh-Linh mà tiếp-nhận đạo giữa lúc nhiều sự khốn-khó, [7]đến nỗi anh em trở nên gương tốt cho hết thảy tín-đồ ở xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai. [8]Vì đạo Chúa không những từ nơi anh em vang ra trong xứ Ma-xê-đoan và A-chai thôi đâu, nhưng đức-tin mà anh em có trong Đức Chúa Trời đã đồn khắp mọi nơi, đến nỗi chúng tôi không cần phải nói đến nữa. [9]Vả, mọi người đều thuật lại thể nào anh em đã tiếp-đãi chúng tôi, và thể nào đã trở lại cùng Đức Chúa Trời, bỏ hình-tượng đặng thờ Đức Chúa Trời hằng sống và chơn-thật, [10]đặng chờ-đợi Con Ngài từ trên trời, là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại, tức là Đấng giải-cứu chúng ta khỏi cơn thạnh-nộ ngày sau.

https://tieulun.hopto.org

Cách cư-xử của Phao-lô đối với người Tê-sa-lô-ni-ca

2 1 Hỡi anh em, chính anh em
biết rõ rằng chúng tôi đã
đến nơi anh em, ấy chẳng phải
là vô-ích đâu; 2 nhưng sau khi
bị đau-đớn và sỉ-nhục tại thành
Phi-líp, như anh em đã biết,
thì chúng tôi trông-cậy Đức
Chúa Trời, cứ rao-truyền đạo
Tin-lành của Đức Chúa Trời
cách dạn-dĩ giữa cơn đại-chiến.
3 Vì sự giảng-đạo của chúng tôi
chẳng phải bởi sự sai-lầm, hoặc
ý không thanh-sạch, cũng chẳng
dùng đều gian-dối. 4 Nhưng vì
Đức Chúa Trời đã xét chúng
tôi là xứng-đáng giao cho việc
giảng Tin-lành, nên chúng tôi
cứ nói, không phải để đẹp lòng
loài người, nhưng để đẹp lòng
Đức Chúa Trời, là Đấng dò-xét
lòng chúng tôi.

5 Vả, anh em có biết, chúng
tôi không hề dùng những lời
dua-nịnh, cũng không hề bởi
lòng tư-lợi mà làm, có Đức Chúa
Trời chứng cho. 6 Dầu rằng
chúng tôi có thể bắt anh em tôn-
trọng chúng tôi, vì là sứ-đồ của
Đấng Christ, song cũng chẳng
cầu vinh-hiển đến từ loài người,
hoặc từ nơi anh em, hoặc từ
nơi kẻ khác. 7 Nhưng chúng
tôi đã ăn-ở nhu-mì giữa anh em,
như một người vú săn-sóc chính
con mình cách dịu-dàng vậy.
8 Vậy, vì lòng rất yêu-thương
của chúng tôi đối với anh em,
nên ước-ao ban cho anh em,
không những Tin-lành Đức Chúa
Trời thôi đâu, song cả đến
chính sự sống chúng tôi nữa,
bởi anh em đã trở nên thiết-
nghĩa với chúng tôi là bao.

9 Hỡi anh em, anh em còn
nhớ công-lao khó-nhọc của
chúng tôi; ấy là trong khi
chúng tôi giảng Tin-lành cho
anh em, lại cũng làm việc cả
ngày lẫn đêm, để cho khỏi lụy
đến một người nào trong anh
em hết. 10 Anh em làm chứng,
Đức Chúa Trời cũng làm chứng
rằng cách ăn-ở của chúng tôi
đối với anh em có lòng tin, thật
là thánh-sạch, công-bình, không
chỗ trách được. 11 Anh em cũng
biết rằng chúng tôi đối-đãi với
mỗi người trong anh em, như
cha đối với con, 12 khuyên-lơn,
yên-ủi, và nài-xin anh em ăn-ở
một cách xứng-đáng với Đức
Chúa Trời, là Đấng gọi anh em
đến nước Ngài và sự vinh-hiển
Ngài.

Người Tê-sa-lô-ni-ca trung-tín trong cơn thử-thách, là mão triều-thiên của Phao-lô

13 Bởi vậy, chúng tôi tạ ơn
Đức Chúa Trời không thôi về
sự anh em tiếp-nhận lời của
Đức Chúa Trời mà chúng tôi
đã truyền cho, không coi như
lời của loài người, bèn coi như
lời của Đức Chúa Trời, vì thật
là lời Đức Chúa Trời, cũng hành-
động trong anh em có lòng tin.
14 Hỡi anh em, anh em thật đã
trở nên người bắt chước các
Hội-thánh của Đức Chúa Trời
tại xứ Giu-đê, là các Hội-thánh

https://tieulun.hopto.org

trong Đức Chúa Jêsus-Christ : anh em đã chịu khổ bởi người đồng-xứ mình, cũng như chính các Hội-thánh ấy chịu khổ bởi người Giu-đa, 15 là người đã giết Đức Chúa Jêsus và các đấng tiên-tri, đã bắt-bớ chúng tôi ; làm trái ý Đức Chúa Trời và thù-nghịch với mọi người nữa, 16 ngăn-trở chúng tôi giảng-dạy dân ngoại cho được cứu, lại hằng đầy-dẫy cái lượng tội-lỗi mình. Nhưng cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời sau hết đã đến trên họ.

17 Hỡi anh em, về phần chúng tôi, đã xa-cách anh em ít lâu nay, thân tuy cách nhưng lòng không cách, chúng tôi đã nôn-nả biết bao, tìm phương để thỏa lòng ao-ước lại thấy mặt anh em. 18 Vì vậy, đã hai lần, chúng tôi, nhứt là tôi, Phao-lô, muốn đi đến cùng anh em; nhưng quỉ Sa-tan đã ngăn-trở chúng tôi. 19 Vì sự trông-cậy, vui-mừng và mão triều-thiên vinh-hiển của chúng tôi là gì, há chẳng phải là anh em cũng được đứng trước mặt Đức Chúa Jêsus chúng ta trong khi Ngài đến sao ? 20 Phải, anh em thật là sự vinh-hiển và vui-mừng của chúng tôi vậy.

Sự sai Ti-mô-thê đi ; lòng vui-mừng và ao-ước của Phao-lô

3 1 Vì không thể chờ-đợi được nữa, nên chúng tôi thà đành ở lại một mình tại A-thên, 2 và sai Ti-mô-thê, là anh em chúng tôi, tôi-tớ của Đức Chúa Trời, kẻ giúp việc đạo Tin-lành của Đấng Christ, đến cùng anh em, để khiến anh em được vững-vàng và giục lòng anh em trong đức-tin, 3 hầu cho không một người nào trong anh em bị rúng-động bởi những sự khốn-khó đường ấy; vì anh em tự biết rằng ấy đó là điều đã định trước cho chúng ta. 4 Lại khi ở cùng anh em, chúng tôi đã nói trước rằng sẽ có sự khốn-khó phải chịu, điều đó xảy đến rồi, và anh em đã biết rõ. 5 Vậy, không thể đợi lâu hơn nữa, nên tôi đã sai Ti-mô-thê đi, để cho biết đức-tin anh em ra làm sao, e rằng kẻ cám-dỗ đã cám-dỗ anh em, mà công-phu của chúng tôi trở nên vô-ích chăng. 6 Nhưng Ti-mô-thê ở nơi anh em mới trở về đây, có thuật cho chúng tôi tin tốt về đức-tin cùng lòng yêu-thương của anh em. Người lại nói rằng anh em thường tưởng-nhớ chúng tôi, và ao-ước gặp chúng tôi, cũng như chính chúng tôi ước-ao gặp anh em vậy.

7 Hỡi anh em, như vậy thì ở giữa mọi sự gian-nan khốn-khó của chúng tôi, anh em đã lấy đức-tin mình mà làm một cớ yên-ủi cho chúng tôi đó. 8 Vì hiện nay chúng tôi sống, là tại anh em đứng vững trong Chúa. 9 Chúng tôi làm thể nào đặng đủ tạ ơn Đức Chúa Trời về anh em, vì chúng tôi bởi cớ anh em được đầy lòng vui-vẻ ở trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi ? 10 Đêm

https://tieulun.hopto.org

ngày chúng tôi cố sức nài xin Ngài cho phép chúng tôi lại gặp anh em, và gia thêm cho đức-tin anh em đều chi còn kém.

11 Nguyền xin chính Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và Đức Chúa Jêsus, Chúa chúng ta, dẫn chúng tôi đến cùng anh em ! 12 Lại nguyền xin Chúa làm cho anh em thêm và đầy lòng yêu-thương đối với nhau cùng đối với mọi người, cũng như lòng yêu-thương của chúng tôi đối với anh em vậy, 13 hầu cho lòng anh em được vững-vàng, và thánh-sạch không trách được trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta, khi Đức Chúa Jêsus chúng ta sẽ đến với hết thảy thánh-đồ Ngài !

II. — Các lời khuyên và dạy

(Từ 4 : 1 đến 5 : 28)

Khuyên phải thánh-sạch, yêu-thương, khó-nhọc

4 1 Vả lại, hỡi anh em, anh em đã học nơi chúng tôi phải ăn-ở cách nào cho đẹp ý Đức Chúa Trời, và đều đó anh em đã làm rồi, thì chúng tôi nhơn Đức Chúa Jêsus xin và cầu anh em phải đi luôn theo đường ấy càng ngày càng tới. 2 Anh em biết rõ chúng tôi đã bởi Đức Chúa Jêsus mà truyền cho anh em những điều-răn nào. 3 Vì ý-muốn Đức Chúa Trời, ấy là khiến anh em nên thánh : tức là phải lánh sự ô-uế, 4 mỗi người phải biết giữ thân mình cho thánh-sạch và tôn-trọng, 5 chẳng bao giờ sa vào tình-dục luông-tuồng như người ngoại-đạo, là kẻ không nhìn biết Đức Chúa Trời. 6 Chớ có ai phỉnh-phờ anh em mình, hay là làm hại anh em bất kỳ việc gì, vì Chúa là Đấng báo oán những sự đó, như chúng tôi đã nói trước cùng anh em và đã làm chứng. 7 Bởi chưng Đức Chúa Trời chẳng gọi chúng ta đến sự ô-uế đâu, bèn là sự nên thánh vậy. 8 Cho nên ai khinh-bỏ đều chúng tôi nói, thì không phải khinh-bỏ người ta đâu, bèn là khinh-bỏ Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban Thánh-Linh của Ngài trong anh em.

9 Còn như sự anh em yêu-thương nhau, về đều đó, không cần viết cho anh em, vì chính anh em đã học nơi Đức Chúa Trời, phải yêu-thương nhau ; 10 và đối với mọi anh em khác, trong cả xứ Ma-xê-đoan, cũng làm như vậy. Nhưng, hỡi anh em, chúng tôi khuyên anh em hằng tỏ lòng yêu-thương đó thêm mãi, 11 ráng tập ăn-ở cho yên-lặng, săn-sóc việc riêng mình, lấy chính tay mình làm-lụng, như chúng tôi đã dặn-bảo anh em, 12 hầu cho ăn-ở với người ngoại cách ngay-thẳng, và không thiếu chi hết.

Sự sống lại và sự Chúa đến

13 Hỡi anh em, chúng tôi chẳng muốn anh em không biết về phần người đã ngủ, hầu cho

https://tieulun.hopto.org

anh em chớ buồn-rầu như người
khác không có sự trông-cậy.
14 Vì nếu chúng ta tin Đức Chúa
Jêsus đã chết và sống lại, thì
cũng vậy, Đức Chúa Trời sẽ
đem những kẻ ngủ trong Đức
Chúa Jêsus cùng đến với Ngài.
15 Vả, nầy là điều chúng tôi nhờ
lời Chúa mà rao-bảo cho anh
em: chúng ta là kẻ sống, còn ở
lại cho đến kỳ Chúa đến, thì
không lên trước những người
đã ngủ rồi. 16 Vì sẽ có tiếng
kêu lớn và tiếng của thiên-sứ
lớn cùng tiếng kèn của Đức
Chúa Trời, thì chính mình Chúa
ở trên trời giáng xuống; bấy
giờ những kẻ chết trong Đấng
Christ, sẽ sống lại trước hết.
17 Kế đến chúng ta là kẻ sống,
mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều
được cất lên với những người
ấy giữa đám mây, tại nơi không-
trung mà gặp Chúa, như vậy
chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn
luôn. 18 Thế thì, anh em hãy
dùng lời đó mà yên-ủi nhau.

Ngày của Chúa; sự tỉnh-thức

5 1 Hỡi anh em, về thời và kỳ,
thì không cần viết cho anh
em; 2 vì chính anh em biết rõ
lắm rằng ngày của Chúa sẽ đến
như kẻ trộm trong ban đêm
vậy. 3 Khi người ta sẽ nói rằng:
Bình-hòa và an-ổn, thì tai-họa
thình-lình vụt đến, như sự đau-
đớn xảy đến cho người đờn-bà
có nghén, và người ta chắc
không tránh khỏi đâu.

4 Nhưng, hỡi anh em, anh em
chẳng phải ở nơi tối-tăm, nên
nỗi ngày đó đến thình-lình cho
anh em như kẻ trộm. 5 Anh
em đều là con của sự sáng và
con của ban ngày. Chúng ta
không phải thuộc về ban đêm,
cũng không phải thuộc về sự
mờ-tối. 6 Vậy, chúng ta chớ
ngủ như kẻ khác, nhưng phải
tỉnh-thức và giè-giữ. 7 Vì kẻ
ngủ thì ngủ ban đêm, kẻ say thì
say ban đêm. 8 Nhưng chúng
ta thuộc về ban ngày, nên hãy
giè-giữ, mặc áo-giáp bằng đức-
tin và lòng yêu-thương, lấy sự
trông-cậy về sự cứu-rỗi làm
mão trụ. 9 Vì Đức Chúa Trời
chẳng định sẵn cho chúng ta bị
cơn thạnh-nộ, nhưng cho được
sự giải-cứu bởi Đức Chúa Jêsus-
Christ chúng ta, 10 là Đấng đã
chết vì chúng ta, hầu cho chúng
ta hoặc thức hoặc ngủ, đều
được đồng sống với Ngài. 11 Vậy
thì anh em hãy khuyên-bảo
nhau, gây-dựng cho nhau, như
anh em vẫn thường làm.

Các lời khuyên-bảo khác

12 Hỡi anh em, xin anh em
kính-trọng kẻ có công-khó trong
vòng anh em, là kẻ tuân theo
Chúa mà chỉ-dẫn và dạy-bảo anh
em. 13 Hãy lấy lòng rất yêu-
thương đối với họ vì cớ công-
việc họ làm.

Hãy ở cho hòa-thuận với
nhau. 14 Nhưng, hỡi anh em,
xin anh em hãy răn-bảo những
kẻ ăn-ở bậy-bạ, yên-ủi những
kẻ ngã lòng, nâng-đỡ những kẻ

https://tieulun.hopto.org

yếu-đuối, phải nhịn-nhục đối với mọi người.

15 Hãy giữ, đừng có ai lấy ác
báo ác cho kẻ khác; nhưng hãy
tìm đều thiện luôn luôn, hoặc
trong vòng anh em, hoặc đối
với thiên-hạ.

16 Hãy vui-mừng mãi-mãi,
17 cầu-nguyện không thôi,
18 phàm việc gì cũng phải tạ ơn
Chúa; vì ý-muốn của Đức Chúa
Trời trong Đức Chúa Jêsus-
Christ đối với anh em là như
vậy.

19 Chớ dập tắt Thánh-Linh;
20 chớ khinh-dể các lời tiên-tri;
21 hãy xem-xét mọi việc, đều chi
lành thì giữ lấy. 22 Bất cứ việc
gì tựa như đều ác, thì phải
tránh đi.

23 Nguyền xin chính Đức
Chúa Trời bình-an khiến anh
em nên thánh trọn-vẹn, và
nguyền xin tâm-thần, linh-hồn,
và thân-thể của anh em đều
được giữ vẹn, không chỗ trách
được, khi Đức Chúa Jêsus-
Christ chúng ta đến! 24 Đấng
đã gọi anh em là thành-tín, chính
Ngài sẽ làm việc đó.

25 Hỡi anh em, hãy cầu-nguyện
cho chúng tôi với. 26 Hãy lấy
cái hôn thánh mà chào hết thảy
anh em. 27 Tôi nhơn Chúa nài
xin anh em hãy đọc thơ này
cho hết thảy anh em đều nghe.

28 Nguyền xin ân-điển của
Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa
chúng ta, ở với anh em!

THƠ THỨ HAI CỦA THÁNH PHAO-LÔ
GỞI CHO NGƯỜI
TÊ-SA-LÔ-NI-CA

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, Sin-vanh và Ti-
mô-thê gởi cho Hội-thánh
Tê-sa-lô-ni-ca, là Hội-thánh ở
trong Đức Chúa Trời, Cha chúng
ta, và trong Đức Chúa Jêsus-
Christ, là Chúa: 2 nguyền xin
anh em được ân-điển và sự
bình-an ban-cho bởi Đức Chúa
Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức
Chúa Jêsus-Christ!

Mặc dầu bị bắt-bớ, người Tê-sa-lô-ni-ca cứ tấn-tới. — Sự báo-trả ngày sau

3 Hỡi anh em, chúng tôi phải
vì anh em cảm-tạ Đức Chúa Trời
luôn luôn; đều đó là phải lắm,
vì đức-tin anh em rất tấn-tới, và

https://tieulun.hopto.org

lòng yêu-thương của mỗi người trong hết thảy anh em đối với nhau càng ngày càng thêm. 4Chúng tôi cũng vì anh em mà khoe mình cùng các Hội-thánh của Đức Chúa Trời, vì lòng nhịn-nhục và đức-tin anh em trong mọi sự bắt-bớ khốn-khó đương chịu.

5Đó đủ chứng-cớ về sự đoán-xét công-bình của Đức Chúa Trời, Ngài muốn khiến anh em nên xứng-đáng cho nước Ngài, là vì nước đó mà anh em chịu khổ. 6Vả, theo sự công-bình Đức Chúa Trời, thì ắt là Ngài lấy đều khổ báo những kẻ làm khổ anh em, 7và cho anh em, là kẻ chịu khổ, được nghỉ-ngơi với chúng tôi, trong khi Đức Chúa Jêsus từ trời hiện đến với các thiên-sứ của quyền-phép Ngài, giữa ngọn lửa hừng, 8báo-thù những kẻ chẳng hề nhận biết Đức Chúa Trời, và không vâng-phục Tin-lành của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta. 9Họ sẽ bị hình-phạt hư-mất đời đời, xa-cách mặt Chúa và sự vinh-hiển của quyền-phép Ngài, 10tức là khi Ngài sẽ đến trong ngày đó, để được sáng danh trong các thánh-đồ, được khen-ngợi trong mọi kẻ tin; vì anh em đã tin lời chúng tôi làm chứng trước mặt anh em.

11Cho nên, chúng tôi vì anh em cầu-nguyện không thôi, hầu cho Đức Chúa Trời chúng ta khiến anh em xứng-đáng với sự gọi của Ngài, và cho Ngài lấy quyền-phép làm trọn trong anh em mọi ý-định thương-xót của lòng nhơn Ngài và công-việc của đức-tin; 12đến nỗi làm sáng danh Đức Chúa Jêsus chúng ta trong anh em, và anh em trong Ngài, tùy theo ân-điển của Đức Chúa Trời chúng ta và của Đức Chúa Jêsus-Christ.

Trước khi Chúa trở lại, sẽ có Antichrist (a) đến

2 1Luận về sự đến của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, và về sự chúng ta hội-hiệp cùng Ngài, 2thì, hỡi anh em, xin chớ vội bối-rối và kinh-hoảng hoặc bởi thần-cảm giả-mạo, hoặc bởi lời nói hay là bởi bức thơ nào tựa như chúng tôi đã gởi mà nói rằng ngày Chúa gần đến.

3Mặc ai dùng cách nào, cũng đừng để họ lừa-dối mình. Vì phải có sự bỏ đạo đến trước, và có người tội-ác, con của sự hư-mất hiện ra, 4tức là kẻ đối-địch, tôn mình lên trên mọi sự mà người ta xưng là Đức Chúa Trời hoặc người ta thờ-lạy, rất đỗi ngồi trong đền Đức Chúa Trời, chính mình tự xưng là Đức Chúa Trời.

5Anh em há không nhớ khi tôi còn ở với anh em, thì đã nói về những sự đó sao? 6Hiện nay anh em biết rõ đều làm ngăn-

(a) Antichrist nghĩa là một kẻ làm đầu nghịch cùng Đấng Christ, như trong câu 3, 4.

https://tieulun.hopto.org

trở nó, hầu cho nó chỉ hiện ra đúng kỳ nó thôi. 7Vì đã có sự mầu-nhiệm của điều bội-nghịch đương hành-động rồi ; song Đấng còn ngăn-trở cần phải cất đi. 8Bấy giờ kẻ nghịch cùng luật-pháp kia sẽ hiện ra, Đức Chúa Jêsus sẽ dùng hơi miệng Ngài mà hủy-diệt nó, và trừ-bỏ nó bởi sự chói-sáng của sự Ngài đến. 9Kẻ đó sẽ lấy quyền của quỉ Sa-tan mà hiện đến, làm đủ mọi thứ phép lạ, dấu dị và việc kỳ dối-giả ; 10dùng mọi cách phỉnh-dỗ không công-bình mà dỗ những kẻ hư-mất, vì chúng nó đã không nhận-lãnh sự yêu-thương của lẽ thật để được cứu-rỗi. 11Ấy vì thế mà Đức Chúa Trời cho chúng nó mắc phải sự lầm-lạc, là sự khiến chúng nó tin điều dối-giả, 12hầu cho hết thảy những người không tin lẽ thật, song chuộng sự không công-bình, đều bị phục dưới sự phán-xét của Ngài.

13Hỡi anh em yêu-dấu của Chúa, còn như chúng tôi, phải vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời không thôi, vì vừa lúc ban đầu, Ngài đã chọn anh em bởi sự nên thánh của Thánh-Linh, và bởi tin lẽ thật, đặng ban sự cứu-rỗi cho anh em. 14Ấy cũng là vì đó mà Ngài đã dùng Tin-lành chúng tôi gọi anh em, đặng anh em hưởng được sự vinh-hiển của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta. 15Hỡi anh em, vậy thì hãy đứng vững, hãy vâng-giữ những điều dạy-dỗ mà chúng tôi đã truyền cho anh em, hoặc bằng lời nói, hoặc bằng thơ-từ của chúng tôi. 16Nguyền xin chính Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, và Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là Đấng đã yêu-thương chúng ta, và đã lấy ân-điển Ngài mà ban cho chúng ta sự yên-ủi đời đời và sự trông-cậy tốt-lành, 17hãy yên-ủi lòng anh em, khiến anh em được bền-vững trong mọi việc lành cùng mọi lời nói lành!

Khuyên phải cầu-nguyện và làm việc. — Lời chào-thăm

3 1Vả lại, hỡi anh em, hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, hầu cho đạo Chúa được đồn ra và được sáng danh, như thể ở trong anh em vậy, 2lại hầu cho chúng tôi được giải-thoát khỏi kẻ vô-lý và người ác ; vì chẳng phải hết thảy đều có đức-tin. 3Chúa là thành-tín, sẽ làm cho anh em bền-vững và giữ cho khỏi Ác-giả. 4Về phần anh em, chúng tôi có lòng tin-cậy trong Chúa rằng anh em đương làm và sẽ làm những việc chúng tôi dặn-biểu. 5Nguyền xin Chúa soi-dẫn lòng anh em tới đến sự yêu-mến Đức Chúa Trời, và sự nhịn-nhục của Đức Chúa Jêsus-Christ !

6Hỡi anh em, nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, chúng tôi khuyên anh em phải lánh người anh em nào không biết tu đức-hạnh mình, và không

https://tieulun.hopto.org

bước theo các đều dạy-dỗ mà anh em đã nhận-lãnh nơi chúng tôi. 7 Chính anh em biết đều mình phải làm để học-đòi chúng tôi ; vì chúng tôi không có ăn-ở sái-bậy giữa anh em, 8 chưa từng ăn dưng của ai, nhưng đêm ngày làm-lụng khó-nhọc, để khỏi lụy đến một người nào trong anh em hết. 9 Chẳng phải chúng tôi không có quyền-lợi được ăn dưng, nhưng muốn làm gương cho anh em, để anh em bắt chước. 10 Khi chúng tôi ở cùng anh em, cũng đã rao-bảo cho anh em rằng : nếu ai không khứng làm việc, thì cũng không nên ăn nữa.

11 Vả, chúng tôi nghe trong anh em có kẻ ăn-ở bậy-bạ, chẳng hề làm-lụng, trở chăm những sự vô-ích thôi. 12 Chúng tôi nhơn danh Đức Chúa Jêsus-Christ, bảo và khuyên những kẻ đó phải yên-lặng mà làm việc, hầu cho ăn bánh của mình làm ra. 13 Hỡi anh em, phần anh em chớ nên chán-mệt làm sự lành. 14 Vì bằng có ai không tuân theo lời chúng tôi nói trong thơ nầy, thì hãy ghi lấy, chớ giao-thông với họ, hầu cho họ nhơn đó biết xấu-hổ. 15 Tuy vậy, chớ coi người đó như kẻ nghịch-thù, nhưng hãy răn-bảo người như anh em vậy.

16 Nguyền xin chính Chúa bình-an ban sự bình-an cho anh em trong mọi khi, dủ mọi cách! Lại xin Chúa ở cùng anh em hết thảy !

17 Chính tay tôi, là Phao-lô, viết lời chào-thăm nầy cho anh em: ấy đó là dấu-ký của tôi trong mọi thơ-từ của tôi, tôi viết như vậy.

18 Nguyền xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta ở cùng anh em hết thảy !

THƠ THỨ NHỨT CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO

TI-MÔ-THÊ

Lời dạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, vâng mạng Đức Chúa Trời là Cứu-Chúa chúng ta, và vâng mạng Đức Chúa Jêsus-Christ là sự trông-cậy chúng ta, làm sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ, 2 gởi cho Ti-mô-thê, là con thật của ta trong đức-tin : nguyền xin con được ân-điển, sự thương-xót và sự bình-an ban cho bởi Đức

https://tieulun.hopto.org

Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa chúng ta!

Các giáo-sư giả

3 Ta nay nhắc lại mạng-lịnh
mà ta đã truyền cho con, khi ta
đi sang xứ Ma-xê-đoan, con phải
ở lại Ê-phê-sô, để răn-bảo những
người kia đừng truyền-dạy một
đạo-giáo khác, 4 đừng nghe phù-
ngôn và gia-phổ vô-cùng, là
những điều gây nên sự cãi-lẫy,
chớ chẳng bổ sự mở-mang công-
việc của Đức Chúa Trời, là công-
việc được trọn bởi đức-tin.

5 Mục-đích của sự răn-bảo,
ấy là sự yêu-thương, bởi lòng
tinh-sạch, lương-tâm tốt và
đức-tin thật mà sanh ra. 6 Có
vài kẻ xây-bỏ mục-đích đó, đi
tìm những lời vô-ích; 7 họ
muốn làm thầy dạy luật, mà
không hiểu điều mình nói hoặc
điều mình tự-quyết. 8 Vả, chúng
ta biết luật-pháp vẫn tốt-lành
cho kẻ dùng ra cách chánh-
đáng, 9 và biết rõ-ràng luật-pháp
không phải lập ra cho người
công-bình, bèn là vì những kẻ
trái luật-pháp, bạn-nghịch, vì
những kẻ không tin-kính, phạm-
tội, những kẻ vô-đạo, nói phạm
thánh-thần, những kẻ giết cha
mẹ, giết người, 10 vì những kẻ
tà-dâm, kẻ đắm nam-sắc, ăn-
cướp người, nói dối, thề dối, và
vì hết thảy sự trái-nghịch với
đạo lành. 11 Ấy đó là điều đạo Tin-
lành vinh-hiển của Đức Chúa
Trời hạnh-phước dạy-dỗ, mà sự
truyền đạo đó đã giao-phó cho ta.

Xem Phao-lô thì biết Chúa hay thương-xót

12 Ta cảm-tạ Đấng ban thêm
sức cho ta, là Đức Chúa Jêsus-
Christ, Chúa chúng ta, về sự
Ngài đã xét ta là trung-thành,
lập ta làm kẻ giúp việc; 13 ta
ngày trước vốn là người phạm-
thượng, hay bắt-bớ, hung-bạo,
nhưng ta đã được thương-xót,
vì ta đã làm những sự đó đương
lúc ta ngu-muội chưa tin. 14 Ân-
điển của Chúa chúng ta đã dư-
dật trong ta, với đức-tin cùng
sự thương-yêu trong Đức Chúa
Jêsus-Christ. 15 Đức Chúa Jêsus-
Christ đã đến trong thế-gian để
cứu-vớt kẻ có tội, ấy là lời
chắc-chắn, đáng đem lòng tin
trọn-vẹn mà nhận lấy; trong
những kẻ có tội đó ta là đầu.
16 Nhưng ta đã được thương-
xót, hầu cho Đức Chúa Jêsus-
Christ tỏ mọi sự nhịn-nhục của
Ngài ra trong ta là kẻ làm đầu,
để dùng ta làm gương cho những
kẻ sẽ tin Ngài được sự sống đời
đời. 17 Nguyền xin sự tôn-quí
vinh-hiển đời đời vô-cùng về
nơi Vua muôn đời, không hề
hư-nát, không thấy được, tức
là Đức Chúa Trời có một mà
thôi! A-men.

Khuyên phải đánh trận tốt-lành

18 Hỡi Ti-mô-thê, con ta, sự
răn-bảo mà ta truyền cho con,
theo các lời tiên-tri đã chỉ về
con, tức là, phải nhờ những lời
đó mà đánh trận tốt-lành, 19 cầm-
giữ đức-tin và lương-tâm tốt.
Mấy kẻ đã chối-bỏ lương-tâm

https://tieulun.hopto.org

đó, thì đức-tin họ bị chìm-đắm: 20 trong số ấy có Hy-mê-nê và A-léc-xan-đơ, ta đã phó cho quỉ Sa-tan rồi, hầu cho họ học biết đừng phạm-thượng nữa.

Cầu-nguyện cho mọi người

2 1 Vậy, trước hết mọi sự ta dặn rằng, phải khẩn-nguyện, cầu-xin, kêu-van, tạ ơn cho mọi người, 2 cho các vua, cho hết thảy các bậc cầm-quyền, để chúng ta được lấy đều nhơn-đức và thành-thật mà ở đời cho bình-tịnh yên-ổn. 3 Ấy là một sự lành và đẹp mắt Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, 4 Ngài muốn cho mọi người được cứu-rỗi và hiểu-biết lẽ thật. 5 Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, và chỉ có một Đấng Trung-bảo ở giữa Đức Chúa Trời và loài người, tức là Đức Chúa Jêsus-Christ, là người; 6 Ngài đã phó chính mình Ngài làm giá chuộc mọi người. Ấy là lời chứng đã làm đúng kỳ 7 (ta nói thật, không nói dối), vì lời chứng ấy, ta đã được cử làm thầy giảng, làm sứ-đồ và giáo-sư cho dân ngoại, để dạy họ về đức-tin và về lẽ thật.

8 Vậy, ta muốn những người đờn-ông đều giơ tay thánh-sạch lên trời, mà cầu-nguyện khắp mọi nơi, chớ có giận-dữ và cãi-cọ.

Thân-phận người đờn-bà

9 Ta cũng muốn rằng những người đờn-bà ăn-mặc một cách gọn-ghẽ, lấy nết-na và đức-hạnh giồi mình, không dùng những tóc-gióc, vàng, châu-ngọc và áo-quần qui-giá, 10 nhưng dùng việc lành, theo lẽ đương-nhiên của người đờn-bà tin-kính Chúa. 11 Đờn-bà phải yên-lặng mà nghe dạy, lại phải vâng-phục mọi đàng. 12 Ta không cho phép đờn-bà dạy-dỗ, cũng không được cầm quyền trên đờn-ông; nhưng phải ở yên-lặng. 13 Vì A-đam được dựng nên trước nhứt, rồi mới tới Ê-va. 14 Lại không phải A-đam bị dỗ-dành, bèn là người đờn-bà bị dỗ-dành mà sa vào tội-lỗi. 15 Dầu vậy, nếu đờn-bà lấy đức-hạnh mà bền-đỗ trong đức-tin, trong sự yêu-thương, và trong sự nên thánh, thì sẽ nhơn đẻ con mà được cứu-rỗi.

Các giám-mục, các chấp-sự phải có phẩm-cách thể nào

3 1 Ví bằng có kẻ mong được làm giám-mục, ấy là ưa-muốn một việc tốt-lành; lời đó là phải lắm. 2 Vậy, người giám-mục cần phải không chỗ trách được, là chồng chỉ một vợ mà thôi, có tiết-độ, có tài-trí, xứng-đáng, hay tiếp khách và khéo dạy-dỗ. 3 Đừng mê rượu, cũng đừng hung-bạo, nhưng phải mềm-mại hòa-nhã; lại đừng ham tiền-bạc; 4 phải khéo cai-trị nhà riêng mình, giữ con-cái mình cho vâng-phục và ngay-thật trọn-

https://tieulun.hopto.org

vẹn; 5vì nếu có ai không biết cai-trị nhà riêng mình, thì làm sao cai-trị được Hội-thánh của Đức Chúa Trời? 6Người mới tin đạo không được làm giám-mục, e người tự-kiêu mà sa vào án-phạt của ma-quỉ chăng? 7Người giám-mục lại phải được người ngoại làm chứng tốt cho, kẻo bị sỉ-nhục và mắc bẫy ma-quỉ.

8Các chấp-sự cũng phải cho nghiêm-trọng, không được nói hai lời, không được ghiền rượu, không được tham lợi phi-nghĩa, 9nhưng phải lấy lương-tâm thanh-sạch giữ lẽ mầu-nhiệm của đức-tin. 10Những người đó cũng phải chịu thử-thách trước đã, nếu không chỗ trách được thì mới được làm chức chấp-sự. 11Vợ các chấp-sự cũng phải nghiêm-trọng, chớ nói xấu, phải có tiết-độ và trung-tín trong mọi việc. 12Các chấp-sự chỉ nên làm chồng của một vợ mà thôi, phải khéo cai-trị con-cái và nhà riêng mình. 13Vì ai khéo làm chức-vụ mình thì được bực cao-trọng và lòng rất dạn-dĩ trong đức-tin đến Đức Chúa Jêsus-Christ.

Lẽ mầu-nhiệm của sự tin-kính

14Ta mong mau-mau đến thăm con, nhưng viết thơ nầy, 15phòng ta có chậm đến, thì con biết làm thể nào trong nhà Đức Chúa Trời, tức là Hội-thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, trụ và nền của lẽ thật vậy. 16Mọi người đều cho sự mầu-nhiệm của sự tin-kính là lớn lắm: Đấng đã được tỏ ra trong xác-thịt, thì đã được Đức Thánh-Linh xưng là công-bình, được thiên-sứ trông thấy, được giảng ra cho dân ngoại, được thiên-hạ tin-cậy, được cất lên trong sự vinh-hiển.

Các giáo-sư giả hầu đến

4 1Vả, Đức Thánh-Linh phán tỏ-tường rằng, trong đời sau rốt, có mấy kẻ sẽ bội đạo mà theo các thần lừa-dối và đạo-lý của quỉ dữ, 2bị lầm-lạc bởi sự giả-hình của giáo-sư dối, là kẻ có lương-tâm đã lì, 3họ sẽ cấm cưới gả, và biểu kiêng các thức ăn Đức Chúa Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ-ơn mà dùng lấy. 4Vả, mọi vật Đức Chúa Trời đã dựng nên đều là tốt-lành cả, không một vật chi đáng bỏ, miễn là mình cảm ơn mà ăn lấy thì được; 5vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu-nguyện mà vật đó được nên thánh.

Chức-vụ của Ti-mô-thê

6Con giãi-tỏ các việc đó cho anh em, thì con sẽ nên kẻ giúp việc ngay-lành của Đức Chúa Jêsus-Christ, được nuôi bởi các lời của đức-tin và đạo-lý lành mà con đã theo. 7Những lời hư-ngụy phàm-tục giống như chuyện bịa các bà già, thì hãy bỏ đi, và tập-tành sự tin-kính. 8Vì sự tập-tành thân-thể ích-lợi

https://tieulun.hopto.org

chẳng bao-lăm, còn như sự tin-kính là ích cho mọi việc, vì có lời hứa về đời nầy và về đời sau nữa. 9 Ấy đó là một lời nói chắc-chắn, đáng đem lòng tin trọn-vẹn mà nhận lấy. 10 Vả, nếu chúng ta khó-nhọc và đánh trận, ấy là đã để sự trông-cậy ta trong Đức Chúa Trời hằng sống, Ngài là Cứu-Chúa của mọi người, mà nhứt là của tín-đồ.

11 Kia là điều con phải rao-truyền và dạy-dỗ. 12 Chớ để người ta khinh con vì trẻ tuổi; nhưng phải lấy lời nói, nết làm, sự yêu-thương, đức-tin và sự tinh-sạch mà làm gương cho các tín-đồ. 13 Hãy chăm-chỉ đọc sách, khuyên-bảo, dạy-dỗ, cho đến chừng ta đến. 14 Đừng bỏ quên ơn ban trong lòng con, là ơn bởi lời tiên-tri, nhơn hội trưởng-lão đặt tay mà đã ban cho con vậy. 15 Hãy săn-sóc chuyên-lo những việc đó, hầu cho thiên-hạ thấy sự tấn-tới của con. 16 Hãy giữ chính mình con và sự dạy-dỗ của con; phải bền-đỗ trong mọi sự đó, vì làm như vậy thì con và kẻ nghe con sẽ được cứu.

Sự quở-trách

5 1 Chớ quở nặng người già-cả, nhưng hãy khuyên-dỗ họ như cha, còn kẻ trẻ thì như anh em, 2 đờn-bà có tuổi cũng như mẹ, bọn thiếu-nữ như chị em, mà phải lấy cách thanh-sạch trọn-vẹn.

Đờn-bà góa

3 Hãy kính những người đờn-bà góa thật là góa. 4 Nhưng nếu bà góa có con hoặc cháu, thì con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo-đáp cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời. 5 Người thật góa ở một mình, đã để lòng trông-cậy nơi Đức Chúa Trời, ngày đêm bền lòng cầu-nguyện nài-xin. 6 Nhưng về phần kẻ ưa sự vui-chơi, thì dầu sống cũng như chết. 7 Hãy nhắc lại những điều đó cho họ, hầu cho họ không chỗ trách được. 8 Vì bằng có ai không săn-sóc đến bà-con mình, nhứt là không săn-sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức-tin, lại xấu hơn người không tin nữa.

9 Cho được ghi tên vào sổ đờn-bà góa, thì người đờn-bà phải đủ sáu mươi tuổi, vốn chỉ có một chồng mà thôi, 10 phải là người được tiếng khen vì việc phước-đức mình, như đã nuôi con-cái, đãi-đằng khách lạ, rửa chơn thánh-đồ, cứu-giúp kẻ khốn-nạn, và làm đủ các việc phước-đức. 11 Nhưng hãy từ-chối những đờn-bà góa còn trẻ quá; vì lúc thú-vui xui họ lìa khỏi Đấng Christ, thì họ muốn lấy chồng, 12 bội lời thệ-ước ban đầu mà chuốc lấy điều quở-trách vào mình. 13 Đó là vì họ hay ở không, quen thói chạy nhà nầy sang nhà khác; nào những họ ở không thôi đâu, lại còn thày-lay thóc-mách, hay

https://tieulun.hopto.org

nói những việc không đáng nói nữa. 14 Vậy ta muốn những gái góa còn trẻ nên lấy chồng, sanh con-cái, cai-trị nhà mình, khỏi làm cớ cho kẻ thù-nghịch nói xấu. 15 Vì đã có một vài bà góa bội đi mà theo quỉ Sa-tan.

16 Nếu tín-đồ nào có đờn-bà góa trong nhà mình, thì phải giúp-đỡ họ, cho khỏi lụy đến Hội-thánh, hầu cho Hội-thánh có thể giúp-đỡ những người thật góa.

Quyền-lợi các trưởng-lão

17 Các trưởng-lão khéo cai-trị Hội-thánh thì mình phải kính-trọng bội-phần, nhứt là những người chịu chức rao-giảng và dạy-dỗ. 18 Vì Kinh-thánh rằng: «Ngươi chớ ràng miệng con bò đương đạp lúa; » và người làm công thì đáng được tiền công mình. 19 Đừng chấp một cái đơn nào kiện một trưởng-lão mà không có hai hoặc ba người làm chứng. 20 Kẻ có lỗi, hãy quở-trách họ trước mặt mọi người, để làm cho kẻ khác sợ.

Các qui-tắc khác

21 Trước mặt Đức Chúa Trời, trước mặt Đức Chúa Jêsus-Christ, và trước mặt các thiên-sứ được chọn, ta răn-bảo con giữ những điều đó, đừng in trí trước, phàm việc gì cũng chớ tây-vị bên nào. 22 Đừng vội-vàng đặt tay trên ai, chớ hề nhúng vào tội-lỗi kẻ khác; hãy giữ mình cho thanh-sạch.

23 Đừng chỉ uống nước luôn; nhưng phải uống một ít rượu, vì cớ tì-vị con, và con hay khó-ở.

24 Có người thì tội-lỗi bị bày-tỏ và chỉ người đó ra trước khi phán-xét; còn có người thì sau rồi mới bị bày-tỏ ra. 25 Các việc lành cũng vậy: có việc thì bày ra, lại có việc thì không bày ra, mà sau rồi cũng không giấu-kín được.

Kẻ đầy-tớ

6 1 Hết thảy những kẻ dưới ách đầy-tớ phải coi chủ mình là đáng trọng mọi đàng, hầu cho danh-hiệu và đạo-lý của Đức Chúa Trời khỏi bị làm trò cho người phạm-thượng. 2 Ai có chủ là tín-đồ, thì không nên lấy cớ anh em mà khinh-dể, nhưng phải càng hầu việc hơn, vì kẻ được công của mình là tín-đồ và người rất yêu-dấu. Đó là điều con phải dạy-dỗ khuyên-bảo họ.

Đoán-phạt các giáo-sư giả

3 Vì thử có người dạy-dỗ đạo khác, không theo lời có ích của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta và đạo-lý theo sự tin-kính, 4 thì người đó là lên mình kiêu-ngạo, không biết chi hết; nhưng có bịnh hay gạn-hỏi, cãi-lẫy, bởi đó sanh sự ghen-ghét, tranh-cạnh, gièm-chê, nghi-ngờ xấu-xa, 5 cùng những lời cãi lẽ hư-không của kẻ có lòng hư-xấu, thiếu mất lẽ thật, coi sự tin-kính như là nguồn lợi vậy.

https://tieulun.hopto.org

Lòng tham của-cải

6 Vả, sự tin-kính cùng sự thỏa
lòng, ấy là một lợi lớn. 7 Vì
chúng ta ra đời chẳng hề đem
gì theo, chúng ta qua đời cũng
chẳng đem gì đi được. 8 Như
vậy, miễn là đủ ăn đủ mặc thì
phải thỏa lòng; 9 còn như kẻ
muốn nên giàu-có, ắt sa vào sự
cám-dỗ, mắc bẫy-dò, ngã trong
nhiều sự tham-muốn vô-lý thiệt-
hại kia, là sự làm đắm người
ta vào sự hủy-diệt hư-mất.
10 Bởi chưng sự tham tiền-bạc là
cội-rễ mọi đều ác, có kẻ vì đeo-
đuổi nó mà bội đạo, chuốc lấy
nhiều đều đau-đớn.

Khuyên Ti-mô-thê

11 Nhưng, hỡi con, là người
của Đức Chúa Trời, hãy tránh
những sự đó đi, mà tìm đều
công-bình, tin-kính, đức-tin,
yêu-thương, nhịn-nhục, mềm-
mại. 12 Hãy vì đức-tin mà đánh
trận tốt-lành, bắt lấy sự sống
đời đời, là sự mà con đã được
gọi đến, và vì đó mà con đã làm
chứng tốt-lành trước mặt nhiều
người chứng-kiến. 13 Trước
mặt Đức Chúa Trời là Đấng ban
sự sống cho mọi vật, và trước
mặt Đức Chúa Jêsus-Christ là
Đấng làm chứng tốt nơi Bôn-
xơ Phi-lát, ta khuyên con 14 phải
giữ điều-răn, ở cho không vết-
tích và không chỗ trách được,
cho đến kỳ sự hiện ra của Đức
Chúa Jêsus-Christ chúng ta, 15 là
sự mà Đấng Chủ-Tể hạnh-phước
và có một đến kỳ sẽ tỏ ra, là
Vua của mọi vua, Chúa của mọi
chúa, 16 một mình Ngài có sự
không hề chết, ở nơi sự sáng
không thể đến gần được, chẳng
người nào từng thấy Ngài và
cũng không thấy được, danh-
vọng quyền-năng thuộc về Ngài
đời đời! A-men.

Răn-bảo người giàu

17 Hãy răn-bảo kẻ giàu ở thế-
gian nầy đừng kiêu-ngạo và
đừng để lòng trông-cậy nơi của-
cải không chắc-chắn, nhưng hãy
để lòng trông-cậy nơi Đức Chúa
Trời, là Đấng mỗi ngày ban
mọi vật dư-dật cho chúng ta
được hưởng. 18 Hãy răn-bảo
họ làm đều lành, làm nhiều
việc phước-đức, kíp ban-phát
và phân-chia của mình có,
19 vậy thì dồn-chứa về ngày sau
một cái nền tốt và bền-vững
cho mình, để được cầm lấy sự
sống thật.

Lời dặn cuối-cùng cho Ti-mô-thê

20 Hỡi Ti-mô-thê, hãy giữ lấy
sự giao-phó đã nấy cho con,
tránh những lời hư-không phàm-
tục và những sự cãi lẽ bằng tri-
thức ngụy xưng là tri-thức. 21 Ấy
vì muốn luyện-tập tri-thức đó,
nên có người bội đạo. Nguyền
xin ân-điển ở cùng các anh em!

https://tieulun.hopto.org

THƠ THỨ HAI CỦA THÁNH PHAO-LÔ

GỞI CHO

TI-MÔ-THÊ

Lời đạt và chào-thăm

1 [1]Ta, Phao-lô, theo ý-muốn
Đức Chúa Trời, làm sứ-đồ
của Đức Chúa Jêsus-Christ, đặng
rao-truyền lời hứa của sự sống
trong Đức Chúa Jêsus-Christ,
[2]gởi cho Ti-mô-thê, là con rất
yêu-dấu của ta: nguyền con
được ân-điển, sự thương-xót, sự
bình-an ban cho bởi Đức Chúa
Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa
Jêsus-Christ, Chúa chúng ta!

Lòng yêu-thương của Phao-lô
đối với Ti-mô-thê

[3]Ta cảm-tạ Đức Chúa Trời
mà ta hầu việc bằng lương-tâm
thanh-sạch như tổ-tiên ta đã
làm, cả ngày lẫn đêm ta ghi-nhớ
con không thôi trong khi cầu-
nguyện. [4]Vì ta nhớ đến nước
mắt con, muốn đến thăm con
quá chừng, để được đầy lòng
vui-vẻ. [5]Ta cũng nhớ đến đức-
tin thành-thật của con, là đức-tin
trước đã ở trong Lô-ít, bà-nội
con, và trong Ơ-nít, mẹ con, ta
chắc rằng nay cũng ở trong
con nữa.

Khuyên về sự bền-đỗ

[6]Vậy nên ta khuyên con hãy
nhen lại ơn của Đức Chúa Trời
ban cho, mà con đã nhận-lãnh
bởi sự đặt tay của ta. [7]Vì Đức
Chúa Trời chẳng ban cho chúng
ta tâm-thần nhút-nhát, bèn là
tâm-thần mạnh-mẽ, có tình
thương-yêu và giè-giữ. [8]Vậy,
con chớ thẹn vì phải làm chứng
cho Chúa chúng ta, cũng đừng
lấy sự ta vì Ngài ở tù làm xấu-
hổ; nhưng hãy cậy quyền-phép
Đức Chúa Trời mà chịu khổ với
Tin-lành. [9]Ấy chính Chúa đã
cứu chúng ta, đã gọi chúng ta
bởi sự kêu-gọi thánh, chẳng phải
theo việc làm chúng ta, bèn là
theo ý riêng Ngài chỉ-định, theo
ân-điển đã ban cho chúng ta
trong Đức Chúa Jêsus-Christ từ
trước muôn đời vô cùng, [10]mà
bây giờ mới bày ra bởi sự hiện
ra của Đức Chúa Jêsus-Christ,
Cứu-Chúa chúng ta, Ngài đã hủy-
phá sự chết, dùng Tin-lành phô-
bày sự sống và sự không hề chết
ra cho rõ-ràng.

[11]Ấy là vì Tin-lành đó mà ta
đã được lập làm người giảng-
đạo, sứ-đồ và giáo-sư, [12]ấy lại
là cớ mà ta chịu khổ. Nhưng ta
chẳng hề hổ-thẹn, vì biết ta đã
tin Đấng nào, chắc rằng Đấng
ấy có quyền-phép giữ sự ta đã
phó-thác cho đến ngày đó.

[13]Hãy lấy lòng tin và yêu
trong Đức Chúa Jêsus-Christ
mà giữ lấy mẫu-mực của các sự
dạy-dỗ có ích, là sự con đã nhận-

https://tieulun.hopto.org

lãnh nơi ta. 14 Hãy nhờ Đức Thánh-Linh ngự trong chúng ta mà giữ lấy đều phó-thác tốt-lành.

15 Con biết rằng mọi người ở xứ A-si đã lìa-bỏ ta ; trong số ấy có Phy-ghen và Hẹt-mô-ghen. 16 Cầu xin Chúa thương-xót lấy nhà Ô-nê-si-phô-rơ, vì người đòi phen yên-ủi ta, chẳng hề lấy sự ta bị xiềng-xích làm xấu-hổ. 17 Lại còn, khi người vừa đến thành Rô-ma, đã vội-vã kiếm ta, và kiếm được. 18 Xin chính mình Chúa cho người tìm thấy sự thương-xót của Chúa trong ngày đó ! Con lại biết hơn kẻ khác, người ở Ê-phê-sô đã hầu việc ta mọi đàng.

Sự lao-khổ và nguy-hiểm của chức-vụ

2 1 Vậy, hỡi con, hãy cậy ân-điển trong Đức Chúa Jêsus-Christ mà làm cho mình mạnh-mẽ. 2 Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người chứng, hãy giao-phó cho mấy người trung-thành, cũng có tài dạy-dỗ kẻ khác. 3 Hãy cùng ta chịu khổ như một người lính giỏi của Đức Chúa Jêsus-Christ. 4 Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy mình, làm vậy đặng đẹp lòng kẻ chiêu-mộ mình. 5 Cũng một lẽ đó, người đấu sức trong diễn-trường chỉ đấu nhau theo lệ-luật thì mới được mão triều-thiên. 6 Người cày ruộng đã khó-nhọc thì phải trước nhứt được thâu hoa-lợi. 7 Hãy hiểu rõ điều ta nói cho con, và chính Chúa sẽ ban sự khôn-ngoan cho con trong mọi việc.

8 Hãy nhớ rằng Đức Chúa Jêsus-Christ, sanh ra bởi dòng vua Đa-vít, đã từ kẻ chết sống lại, theo như Tin-lành của ta, 9 vì Tin-lành đó mà ta chịu khổ, rất đỗi bị trói như người phạm tội ; nhưng đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói đâu. 10 Vậy nên, ta vì cớ những người được chọn mà chịu hết mọi sự, hầu cho họ cũng được sự cứu trong Đức Chúa Jêsus-Christ, với sự vinh-hiển đời đời. 11 Lời nầy chắc-chắn lắm : Vì bằng chúng ta chết với Ngài, thì cũng sẽ sống với Ngài ; 12 lại nếu chúng ta chịu thử-thách nổi, thì sẽ cùng Ngài đồng trị ; nếu chúng ta chối Ngài, thì Ngài cũng sẽ chối chúng ta ; 13 nếu chúng ta không thành-tín, song Ngài vẫn thành-tín, vì Ngài không thể tự chối mình được.

Sự cãi-lẫy về lời nói và tình-dục trai-trẻ

14 Nầy là điều con hãy nhắc lại và răn-bảo trước mặt Đức Chúa Trời rằng, phải tránh sự cãi-lẫy về lời nói, sự đó thật là vô-dụng, chỉ hại cho kẻ nghe mà thôi. 15 Hãy chuyên-tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay-thẳng giảng-dạy lời của lẽ thật. 16 Nhưng phải bỏ những lời hư-không phàm-tục ; vì những kẻ

https://tieulun.hopto.org

giữ đều đó càng sai-lạc luôn trong đường không tin-kính, 17 và lời nói của họ như chùm-bao ăn lan. Hy-mê-nê và Phi-lết thật như thế, 18 họ xây-bỏ lẽ thật, nói rằng sự sống lại đã đến rồi, mà phá-đổ đức-tin của một vài người cách như vậy. 19 Tuy vậy, nền vững-bền của Đức Chúa Trời đã đặt vẫn còn nguyên, có mấy lời như ấn đóng rằng: Chúa biết kẻ thuộc về Ngài; lại rằng: Phàm người kêu-cầu danh Chúa thì phải tránh khỏi sự gian-ác. 20 Trong một nhà lớn, không những có bình vàng bình bạc mà thôi, cũng có cái bằng gỗ bằng đất nữa, thứ thì dùng việc sang, thứ thì dùng việc hèn. 21 Vậy, ai giữ mình cho khỏi những đều ô-uế đó, thì sẽ như cái bình qui-trọng, làm của thánh, có ích cho chủ mình và sẵn-sàng cho mọi việc lành.

22 Cũng hãy tránh khỏi tình-dục trai-trẻ, mà tìm những đều công-bình, đức-tin, yêu-thương, hòa-thuận với kẻ lấy lòng tinh-sạch kêu-cầu Chúa. 23 Hãy cự những lời biện-luận điên-dại và trái lẽ, vì biết rằng chỉ sanh ra đều tranh-cạnh mà thôi. 24 Vả, tôi-tớ của Chúa không nên ưa sự tranh-cạnh; nhưng phải ở tử-tế với mọi người, có tài dạy-dỗ, nhịn-nhục, 25 dùng cách mềm-mại mà sửa-dạy những kẻ chống-trả, mong rằng Đức Chúa Trời ban cho họ sự ăn-năn để nhìn biết lẽ thật, 26 và họ tỉnh-ngộ mà gỡ mình khỏi lưới ma-quỉ, vì đã bị ma-quỉ bắt lấy đặng làm theo ý nó.

Nói tiên-tri về sự luân-lý bại-hoại

3 1 Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời-kỳ khó-khăn. 2 Vì người ta đều tư-kỷ, tham tiền, khoe-khoang, xấc-xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội-bạc, không tin-kính, 3 vô-tình, khó hòa-thuận, hay phao-vu, không tiết-độ, dữ-tợn, thù người lành, 4 lường thầy phản bạn, hay nóng-giận, lên mình kiêu-ngạo, ưa-thích sự vui-chơi hơn là yêu-mến Đức Chúa Trời, 5 bề ngoài giữ đều nhơn-đức, nhưng chối-bỏ quyền-phép của nhơn-đức đó. Những kẻ thể ấy, con hãy lánh xa đi. 6 Trong bọn họ có kẻ lẻn vào các nhà, quyến-dụ lòng những người đờn-bà mang tội-lỗi, bị bao nhiêu tình-dục xui-khiến, 7 vẫn học luôn mà không hề thông biết lẽ thật được. 8 Xưa kia Gian-nét với Giam-be chống-trả Môi-se thể nào, thì những kẻ nầy cũng chống-trả lẽ thật thể ấy: lòng họ hoại-bại, đức-tin họ không thể chịu thử-thách được. 9 Nhưng họ không làm thêm được nữa, vì sự điên-dại của họ sẽ bày-tỏ ra cho thiên-hạ, cũng như của hai người kia.

10 Về phần con, con đã noi theo ta trong sự dạy-dỗ, tánh-hạnh, ý-muốn, đức-tin, nhịn-

https://tieulun.hopto.org

nhục, yêu-thương, bền-đỗ của ta, 11 trong những sự bắt-bớ và hoạn-nạn đã xảy đến cho ta tại thành An-ti-ốt, Y-cô-ni và Lít-trơ. Những sự bắt-bớ đó ta đều chịu cả, và Chúa đã cứu ta thoát khỏi luôn luôn. 12 Vả lại, hết thảy mọi người muốn sống cách nhơn-đức trong Đức Chúa Jêsus-Christ, thì sẽ bị bắt-bớ. 13 Nhưng những người hung-ác, kẻ giả-mạo thì càng chìm-đắm luôn trong điều dữ, làm lầm-lạc kẻ khác mà cũng lầm-lạc chính mình nữa.

Lời khuyên Ti-mô-thê về Kinh-thánh

14 Về phần con, hãy đứng vững trong những sự con đã đem lòng tin chắc mà học và nhận lấy, vì biết con đã học những điều đó với ai, 15 và từ khi con còn thơ-ấu đã biết Kinh-thánh vốn có thể khiến con khôn-ngoan để được cứu bởi đức-tin trong Đức Chúa Jêsus-Christ. 16 Cả Kinh-thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi-dẫn, (a) có ích cho sự dạy-dỗ, bẻ-trách, sửa-trị, dạy người trong sự công-bình, 17 hầu cho người thuộc về Chúa được trọn-vẹn và sắm sẵn để làm mọi việc lành.

4 1 Ta ở trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt Đức Chúa Jêsus-Christ là Đấng sẽ đoán-xét kẻ sống và kẻ chết, nhơn sự đến của Ngài và nước Ngài mà răn-bảo con rằng : 2 hãy giảng đạo, cố khuyên, bất-luận gặp thời hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhịn-nhục mà bẻ-trách, nài-khuyên, sửa-trị, cứ dạy-dỗ chẳng thôi. 3 Vì sẽ có một thời kia, người ta không chịu nghe đạo lành ; nhưng vì họ ham nghe những lời êm tai, theo tư-dục mà nhóm-họp các giáo-sư xung-quanh mình, 4 bịt tai không nghe lẽ thật, mà xây hướng về chuyện huyễn. 5 Nhưng con, phải có tiết-độ trong mọi sự, hãy chịu cực-khổ, làm việc của người giảng Tin-lành, mọi phận-sự về chức-vụ con phải làm cho đầy-đủ.

Phao-lô gần qua đời

6 Về phần ta, ta đang bị giết làm tế-lễ, kỳ qua đời của ta gần rồi. 7 Ta đã đánh trận tốt-lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức-tin. 8 Hiện nay mão triều-thiên của sự công-bình đã để dành cho ta ; Chúa là quan án công-bình, sẽ ban mão ấy cho ta trong ngày đó, không những cho ta mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu-mến sự hiện đến của Ngài.

Các sự thông-báo khác

9 Hãy cố-gắng đến cùng ta cho kịp ; 10 vì Đê-ma đã lìa-bỏ ta rồi, tại người ham-hố đời nầy, và đã đi qua thành Tê-sa-lô-ni-ca. Cơ-rết-xen đi trong xứ Ga-la-ti, còn Tít thì đi xứ Đa-ma-ti

(a) Nguyên-bổn rằng : Cả Kinh-thánh đều chịu Đức Chúa Trời hà hơi vào.

https://tieulun.hopto.org

rồi. 11 Chỉ có một mình Lu-ca ở với ta. Hãy đem Mác đến với con, vì người thật có ích cho ta về sự hầu việc lắm. 12 Ta đã sai Ti-chi-cơ sang thành Ê-phê-sô. 13 Khi con sẽ đến, hãy đem áo choàng mà ta để lại tại nhà Ca-bút, thành Trô-ách, cùng những sách-vở nữa, nhứt là những sách bằng giấy da. 14 A-léc-xan-đơ, thợ đồng, đã làm hại ta nhiều lắm ; tùy theo công-việc hắn, Chúa sẽ báo-ứng. 15 Con cũng phải coi chừng người đó, vì hắn hết sức chống-trả lời chúng ta.

16 Khi ta binh-vực mình lần thứ nhứt, chẳng có ai giúp-đỡ ; hết thảy đều lìa-bỏ ta. Nguyền xin đều đó đừng đổ tội về họ! 17 Nhưng Chúa đã giúp-đỡ ta và thêm sức cho ta, hầu cho Tin-lành bởi ta được rao-truyền đầy-dẫy, để hết thảy dân ngoại đều nghe ; ta lại đã được cứu khỏi hàm sư-tử. 18 Chúa sẽ giải-thoát ta khỏi mọi điều ác và cứu-vớt ta vào trong nước trên trời của Ngài. Nguyền xin sự vinh-hiển về nơi Ngài muôn đời không cùng! A-men.

19 Hãy chào-thăm Bơ-rít-ca và A-qui-la, cùng người nhà Ô-nê-si-phô-rơ. 20 Ê-rát ở lại tại thành Cô-rinh-tô, còn Trô-phim đương đau-ốm, ta để ở lại tại thành Mi-lê. 21 Con hãy cố sức đến trước mùa đông. Ơ-bu-lu, Bu-den, Li-nút, Cơ-lau-đia cùng anh em thảy đều chào-thăm con.

22 Nguyền xin Chúa ở cùng tâm-thần con! Cầu xin ân-điển ở cùng các anh em!

THƠ CỦA THÁNH PHAO-LÔ
GỞI CHO
TÍT

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Ta, Phao-lô, tôi-tớ của Đức Chúa Trời và sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ, để đưa các người được chọn của Đức Chúa Trời đến đức-tin và sự thông-hiểu lẽ thật, là sự sanh lòng nhơn-đức, 2 trông-cậy sự sống đời đời, — là sự sống mà Đức Chúa Trời không thể nói dối đã hứa từ muôn đời về trước, 3 tới kỳ chỉ-định, Ngài đã bày-tỏ lời của Ngài ra bởi sự giảng-dạy, là sự ta đã chịu giao-phó theo mạng-lịnh Đức Chúa Trời, là

https://tieulun.hopto.org

Cứu-Chúa chúng ta, — 4gởi cho Tít, là con thật ta trong đức-tin chung: nguyền xin con được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, Cứu-Chúa chúng ta!

Cách-thức để chọn các trưởng-lão

5Ta đã để con ở lại Cơ-rết đặng sắp-đặt mọi việc chưa thu-xếp, và theo như ta đã răn-bảo cho con mà lập những trưởng-lão trong mỗi thành. 6Mỗi người trong vòng trưởng-lão đó phải cho không chỗ trách được, chỉ chồng của một vợ; con-cái phải tin Chúa, không được bị cáo là buông-tuồng hoặc ngỗ-nghịch. 7Vì người giám-mục làm kẻ quản-lý nhà Đức Chúa Trời thì phải cho không chỗ trách được. Chẳng nên kiêu-ngạo, giận-dữ, ghiền rượu, hung-tàn, tham lợi; 8nhưng phải hay tiếp-đãi khách, bạn với người hiền, khôn-ngoan, công-bình, thánh-sạch, tiết-độ, 9hằng giữ đạo thật y như đã nghe dạy, hầu cho có thể theo đạo lành mà khuyên-dỗ người ta và bác lại kẻ chống-trả.

Nết xấu của người Cơ-rết

10Vả, có nhiều người, nhứt là trong những người chịu cắt-bì, chẳng chịu vâng-phục, hay nói hư-không và phỉnh-dỗ, đáng phải bịt miệng họ đi. 11Họ vì mối lợi đáng bỉ mà dạy đều không nên dạy, và phá-đổ cả nhà người ta. 12Một người trong bọn họ, tức là bậc tiên-tri của họ, có nói rằng: Người Cơ-rết hay nói dối, là thú dữ, ham ăn mà làm biếng. 13Lời chứng ấy quả thật lắm. Vậy hãy quở nặng họ, hầu cho họ có đức-tin vẹn-lành, 14chớ nghe chuyện huyễn của người Giu-đa, và điều-răn của người ta trái với lẽ thật.

15Mọi sự là tinh-sạch cho những người tinh-sạch, nhưng, cho những kẻ dơ-dáy và chẳng tin, thì không sự gì là tinh-sạch cả; trái lại, tâm-thần và lương-tâm họ là dơ-dáy nữa. 16Họ xưng mình biết Đức Chúa Trời, nhưng theo những việc làm thì đều từ-chối Ngài, thật là đáng ghét, trái-nghịch và không thể làm một việc lành nào hết.

Bổn-phận những người già-cả, người trẻ tuổi, và đầy-tớ

2 1Nhưng con hãy dạy đều hiệp với đạo lành. 2Khuyên những người già-cả phải tiết-độ, nghiêm-trang, khôn-ngoan, có đức-tin, lòng yêu-thương và tánh nhịn-nhục vẹn-lành. 3Các bà già cũng vậy, phải có thái-độ hiệp với sự thánh; đừng nói xấu, đừng uống rượu quá độ; phải lấy đều khôn-ngoan dạy-bảo; 4phải dạy dỗn-bà trẻ tuổi biết yêu chồng con mình, 5có nết-na, trinh-chánh, trông-nom việc nhà; lại biết ở lành, vâng-phục chồng mình, hầu cho đạo Đức Chúa Trời khỏi bị một lời chê-bai nào.

https://tieulun.hopto.org

6 Cũng phải khuyên những
người tuổi trẻ ở cho có tiết-độ.
7 Hãy lấy mình con làm gương
về việc lành cho họ, trong sự
dạy-dỗ phải cho thanh-sạch,
nghiêm-trang, 8 nói-năng phải
lời, không chỗ trách được, đặng
kẻ nghịch hổ-thẹn, không được
nói xấu chúng ta đều chi.

9 Hãy khuyên những tôi-tớ
phải vâng-phục chủ mình, phải
làm đẹp lòng chủ trong mọi việc,
chớ cãi-trả, 10 chớ ăn-cắp vật
chi, nhưng phải hằng tỏ lòng
trung-thành trọn-vẹn, để làm
cho tôn-qui đạo Đức Chúa Trời;
là Cứu-Chúa chúng ta, trong
mọi đường.

Ân-điển của Đức Chúa Trời

11 Vả, ân-điển Đức Chúa Trời
hay cứu mọi người, đã được bày-
tỏ ra rồi. 12 Ân ấy dạy chúng ta
chừa-bỏ sự không tin-kính và
tình-dục thế-gian, phải sống ở
đời nầy theo tiết-độ, công-bình,
nhơn-đức, 13 đương chờ-đợi
sự trông-cậy hạnh-phước của
chúng ta, và sự hiện ra của sự
vinh-hiển Đức Chúa Trời lớn và
Cứu-Chúa chúng ta, là Đức
Chúa Jêsus-Christ, 14 là Đấng
liều mình vì chúng ta, để chuộc
chúng ta khỏi mọi tội và làm
cho sạch, đặng lấy chúng ta làm
một dân thuộc riêng về Ngài, là
dân có lòng sốt-sắng về các
việc lành.

15 Hãy dạy các điều đó, lấy
quyền đầy-đủ mà khuyên-bảo
quở-trách. Chớ để ai khinh-dể
con.

Bổn-phận tín-đồ là người Đức Chúa Trời thương-xót

3 1 Hãy nhắc lại cho các tín-đồ
phải vâng-phục những bậc
cầm quyền chấp-chánh, phải
vâng lời các bậc ấy, sẵn-sàng làm
mọi việc lành, 2 chớ nói xấu ai,
chớ tranh-cạnh, hãy dong-thứ,
đối với mọi người tỏ ra một
cách mềm-mại trọn-vẹn.

3 Vì chưng chúng ta ngày
trước cũng ngu-muội, bội-
nghịch, bị lừa-dối, bị đủ thứ
tình-dục dâm-dật sai-khiến, sống
trong sự hung-ác tham-lam, đáng
bị người ta ghét và tự chúng ta
cũng ghét lẫn nhau. 4 Nhưng từ
khi lòng nhơn-từ của Đức Chúa
Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, và
tình thương-yêu của Ngài đối
với mọi người đã được bày ra,
thì Ngài cứu chúng ta, 5 không
phải cứu vì việc công-bình chúng
ta đã làm, nhưng cứ theo lòng
thương-xót Ngài, bởi sự rửa về
sự lại-sanh và sự đổi mới của
Đức Thánh-Linh 6 mà Ngài đã
rải ra trên chúng ta cách dư-dật
bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, Cứu-
Chúa chúng ta ; 7 hầu cho chúng
ta nhờ ơn Ngài được xưng công-
bình, trở nên con kế-tự của
Ngài trong sự trông-cậy của sự
sống đời đời.

Tín-đồ nên làm việc lành

8 Lời nầy là chắc-chắn, ta
muốn con nói quyết sự đó, hầu
cho những kẻ đã tin Đức Chúa
Trời lo chăm-chỉ làm việc lành :
đó là điều tốt-lành và có ích cho
mọi người. 9 Nhưng hãy lánh

https://tieulun.hopto.org

những điều cãi lẽ dại-dột, những gia-phổ, những sự cạnh-tranh nghị-luận về luật-pháp, vì mấy sự đó đều là vô-ích và hư-không. 10 Sau khi mình đã khuyên-bảo kẻ theo tà-giáo một hai lần rồi, thì hãy lánh họ, 11 vì biết rằng người như thế đã bội-nghịch mà cứ phạm tội, thì tự đoán-phạt lấy mình.

Các sự dặn-bảo khác

12 Đến chừng ta sẽ sai A-tê-ma hoặc Ti-chi-cơ đến cùng con, thì hãy vội-vả sang thành Ni-cô-bô-li nhập với ta ; vì ta định qua mùa đông tại đó. 13 Hãy lo-liệu cho Xê-na, là thầy dạy luật, và A-bô-lô, đừng thiếu đồ chi hết, trong khi họ ra đi. 14 Những người bổn-đạo ta cũng phải học-tập chuyên làm việc lành, đặng giúm-giúp khi túng-ngặt, hầu cho họ khỏi đứng đi mà không ra trái.

15 Hết thảy những người ở cùng ta gởi lời thăm con. Chào-thăm những kẻ yêu chúng ta bởi lòng tin đạo. Nguyền xin ân-điển ở với anh em hết thảy !

GỞI CHO

PHI-LÊ-MÔN

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phao-lô, kẻ tù của Đức Chúa Jêsus-Christ, và Ti-mô-thê, anh em chúng ta, gởi cho Phi-lê-môn, là người rất yêu-dấu và cùng làm việc với chúng ta, 2 cùng cho Áp-bi là người chị em, A-chíp, là bạn cùng đánh trận, lại cho Hội-thánh nhóm-họp trong nhà anh : 3 nguyền xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ !

Đức-tin và lòng thương-yêu của Phi-lê-môn

4 Tôi cảm-tạ Đức Chúa Trời tôi, hằng ghi-nhớ anh trong lời cầu-nguyện, 5 vì nghe nói anh có lòng yêu-thương và đức-tin trong Đức Chúa Jêsus và cùng các thánh-đồ. 6 Tôi cầu xin Ngài rằng đức-tin đó, là đức-tin chung cho chúng ta, được có hiệu-nghiệm, khiến người ta biết ấy là vì Đấng Christ mà mọi điều lành được làm trong chúng ta. 7 Vả, hỡi anh, tôi đã

https://tieulun.hopto.org

được vui-mừng yên-ủi lắm bởi lòng yêu-thương của anh, vì nhờ anh mà lòng các thánh-đồ được yên-ủi.

Phao-lô vì Ô-nê-sim cầu xin

8 Vậy nên, dầu trong Đấng Christ, tôi có quyền truyền-dạy anh việc nên làm, 9 song vì lòng yêu-thương của anh, nên tôi nài-xin thì hơn. Tôi, Phao-lô, đã già rồi, hiện nay lại vì Đức Chúa Jêsus-Christ chịu tù nữa, 10 tôi vì con tôi đã sanh trong vòng xiềng-xích, tức là Ô-nê-sim, mà nài-xin anh ; 11 ngày trước người không ích gì cho anh, nhưng bây giờ sẽ ích lắm, và cũng ích cho tôi nữa : tôi sai người về cùng anh, 12 người như lòng-dạ tôi vậy.

13 Tôi vốn muốn cầm người ở lại cùng tôi, đặng thế cho anh mà giúp việc tôi trong cơn vì Tin-lành chịu xiềng-xích. 14 Nhưng tôi không muốn làm đều gì mà chưa được anh đồng-ý, hầu cho đều lành anh sẽ làm chẳng phải bởi ép-buộc, bèn là bởi lòng thành. 15 Vả, có lẽ người đã tạm xa-cách anh, cốt để anh nhận lấy người mãi mãi, 16 không coi như tôi-mọi nữa, nhưng coi hơn tôi-mọi, coi như anh em yêu-dấu, nhứt là yêu-dấu cho tôi, huống chi cho anh, cả về phần xác, cả về phần trong Chúa nữa !

17 Vậy nếu anh coi tôi là bạn-hữu anh, thì hãy nhận lấy người như chính mình tôi vậy. 18 Nhược bằng người có làm hại anh hoặc mắc nợ anh đều chi, thì hãy cứ kể cho tôi. 19 Tôi, Phao-lô, chính tay tôi viết đều nầy : sẽ trả cho anh, — còn anh mắc nợ tôi về chính mình anh thì không nhắc đến. — 20 Phải, hỡi anh, ước chi tôi được nhận sự vui-vẻ nầy bởi anh trong Chúa ; anh hãy làm cho tôi được thỏa lòng trong Đấng Christ. 21 Tôi viết cho anh, đã tin chắc anh hay vâng lời, biết anh sẽ làm quá sự tôi nói đây.

Phao-lô sẽ trở về

22 Nhân thể hãy liệu sắm nhà trọ cho tôi, vì tôi mong rằng nhờ anh em cầu-nguyện, sẽ được trở về cùng anh em.

23 Ê-pháp-ra, là bạn đồng-tù trong Đức Chúa Jêsus-Christ với tôi, có lời thăm anh, 24 Mác, A-ri-tạc, Đê-ma và Lu-ca, cùng là bạn cùng làm việc với tôi cũng vậy.

25 Nguyền xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus-Christ ở với tâm-thần anh em !

https://tieulun.hopto.org

HÊ-BƠ-RƠ

I. — Giao-ước mới bởi người và việc của Đức Chúa Jêsus-Christ được tỏ ra, là cao-trọng hơn.

(Từ 1 : 1 đến 10 : 18)

Đức Chúa Jêsus-Christ cao-trọng hơn các thiên-sứ

1 1 Đời xưa, Đức Chúa Trời đã
dùng các đấng tiên-tri phán-
dạy tổ-phụ chúng ta nhiều lần
nhiều cách, 2 rồi đến những ngày
sau-rốt nầy, Ngài phán-dạy
chúng ta bởi Con Ngài, là Con mà
Ngài đã lập lên kế-tự muôn vật,
lại bởi Con mà Ngài đã dựng
nên thế-gian ; 3 Con là sự chói-
sáng của sự vinh-hiển Đức Chúa
Trời và hình-bóng của bổn-thể
Ngài, lấy lời có quyền-phép Ngài
nâng-đỡ muôn vật ; sau khi Con
làm xong sự sạch tội, bèn ngồi
bên hữu Đấng tôn-nghiêm ở
trong nơi rất cao, 4 vậy được
hưởng danh cao hơn danh thiên-
sứ bao nhiêu, thì trở nên cao-
trọng hơn thiên-sứ bấy nhiêu.

5 Vả, Đức Chúa Trời há có
bao giờ phán cùng thiên-sứ nào
rằng : « Ngươi là Con ta, ngày nay
ta đã sanh ngươi » ? Lại há có khi
nào phán : « Ta sẽ làm Cha ngươi,
ngươi sẽ làm Con ta » ? 6 Còn
khi Ngài đưa Con đầu lòng mình
vào thế-gian, thì phán rằng :
« Mọi thiên-sứ của Đức Chúa
Trời phải thờ-lạy Con. » 7 Nói
về thiên-sứ thì Ngài phán rằng :
« Đức Chúa Trời làm cho thiên-
sứ Ngài như gió, và tôi-tớ Ngài
như ngọn lửa. » 8 Nhưng nói về
Con thì lại phán rằng : « Hỡi
Đức Chúa Trời, ngôi Chúa còn
mãi đời nọ qua đời kia, quyền-
bính của nước Chúa là quyền-
bính ngay-thẳng. 9 Chúa ưa điều
công-bình, ghét điều gian-ác ;
cho nên, hỡi Chúa, Đức Chúa
Trời của Chúa lấy dầu vui-
mừng xức cho, khiến Chúa trổi
hơn kẻ đồng-loại mình. » 10 Lại
có phán : « Hỡi Chúa, ban đầu
trước hết Chúa đã dựng nên
đất, và các từng trời cũng là
công-việc của tay Chúa. 11 Trời
đất sẽ hư đi, nhưng Chúa hằng
có ; trời đất sẽ cũ đi như cái áo ;
12 Ngài sẽ cuốn nó lại như cái
áo choàng, rồi trời đất sẽ biến-
đổi, nhưng Chúa vẫn y nguyên,
năm của Chúa không hề cùng. »
13 Đức Chúa Trời há có bao giờ
phán cùng thiên-sứ nào rằng :
« Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến
chừng nào ta để kẻ thù-nghịch
làm bệ dưới chơn ngươi » ?
14 Các thiên-sứ há chẳng phải
đều là thần hầu việc Đức Chúa
Trời, đã được sai xuống để giúp
việc những người sẽ hưởng cơ-
nghiệp cứu-rỗi hay sao ?

https://tieulun.hopto.org

2 1 Vậy nên, chúng ta phải
càng giữ vững lấy điều mình
đã nghe, e kẻo bị trôi-lạc chăng.
2 Vì nếu lời thiên-sứ rao-truyền
đã vững-chắc và sự trái-phép
nghịch mạng đã được báo-ứng
xứng-đáng rồi, 3 mà nếu ta còn
trễ-nải sự cứu-rỗi lớn dường ấy,
thì làm sao tránh cho khỏi được?
— là sự cứu-rỗi Chúa truyền ra
trước hết, rồi có những kẻ nghe
chứng-nghiệm nó cho chúng
ta, 4 Đức Chúa Trời cũng dùng
những dấu kỳ sự lạ và đủ thứ
phép mầu, lại dùng sự ban-cho
của Đức Thánh-Linh mà Ngài
đã theo ý-muốn mình phát ra,
để làm chứng với các kẻ đó.

Đức Chúa Jêsus-Christ hạ mình xuống dưới các thiên-sứ để cứu-rỗi loài người

5 Vả, thế-gian hầu đến mà
chúng ta nói đó, Đức Chúa
Trời chẳng từng khiến nó phục
dưới quyền các thiên-sứ.
6 Nhưng có kẻ đã làm chứng
rằng : « Loài người là gì, mà
Chúa nhớ đến? con người là ai,
mà Chúa săn-sóc đến? 7 Chúa
đã đặt Ngươi ở dưới thiên-sứ
một chút ; cho Ngươi đội mão
triều vinh-hiển tôn-trọng ; 8 và
đặt mọi vật dưới chơn Ngươi. »
Đức Chúa Trời đã khiến mọi vật
phục Đức Chúa Jêsus như vậy ;
thì chẳng để cho một vật nào
chẳng phục Ngài ; song hiện
nay chúng ta chưa thấy mọi vật
phục Ngài. 9 Nhưng Đức Chúa
Jêsus nầy, mà đã ở dưới các
thiên-sứ một chút, chúng ta
thấy Ngài, vì sự chết Ngài đã
chịu được đội mão triều vinh-
hiển tôn-trọng. Ấy vậy, bởi ân-
điển của Đức Chúa Trời, Đức
Chúa Jêsus đã vì mọi người nếm
sự chết.

10 Thật, Đấng mà muôn vật
hướng về Ngài và bởi Ngài, vì
muốn đem nhiều con đến sự
vinh-hiển, thì đã khiến Đấng
làm cội-rễ sự cứu-rỗi của những
con ấy, nhờ sự đau-đớn mà nên
trọn-lành, là phải lắm. 11 Vì
Đấng làm nên thánh và kẻ được
nên thánh, đều bởi một Cha mà
ra. Cho nên Ngài không thẹn
mà gọi những kẻ đó là anh em,
12 khi Ngài có phán : « Tôi sẽ
truyền danh Chúa cho anh em
tôi ; và ngợi-khen Chúa ở giữa
hội. » 13 Ngài lại phán : « Ta sẽ
phó-thác ta cho Chúa. » Lại
phán : « Ta đây, ta với các con-
cái mà Đức Chúa Trời đã ban
cho ta. »

14 Vậy thì, vì con-cái có phần
về huyết và thịt, nên chính
Đức Chúa Jêsus cũng có phần
vào đó, hầu cho Ngài bởi sự
chết mình mà phá-diệt kẻ cầm
quyền sự chết, là ma-quỉ, 15 lại
cho giải-thoát mọi người vì sợ
sự chết, bị cầm trong vòng tôi-
mọi trọn đời. 16 Vì quả thật
không phải Ngài đến vùa-giúp
các thiên-sứ, bèn là vùa-giúp
dòng-dõi của Áp-ra-ham.
17 Nhơn đó, Ngài phải chịu làm
giống như anh em mình trong
mọi sự, hầu cho đối với Đức
Chúa Trời, trở nên thầy tế-lễ
thượng-phẩm, hay thương-xót

https://tieulun.hopto.org

và trung-tín, đặng đền tội cho chúng dân. 18 Vả, vì chính mình Ngài chịu khổ trong khi bị cám-dỗ, nên có thể cứu những kẻ bị cám-dỗ vậy.

Đức Chúa Jêsus-Christ cao-trọng hơn Môi-se

3 1 Bởi cớ đó, hỡi anh em thánh, là kẻ dự phần ơn trên trời gọi, hãy suy kỹ đến sứ-giả và thầy tế-lễ thượng-phẩm mà chúng ta tin theo, tức là Đức Chúa Jêsus, 2 Ngài đã trung-tín với Đấng đã lập Ngài, cũng như Môi-se trung-tín với cả nhà Chúa vậy. 3 Vì Ngài đã được xưng là đáng vinh-hiển cao-trọng hơn Môi-se, chẳng khác nào thợ cất nhà được tôn-trọng hơn chính cái nhà. 4 Vả, chẳng có một cái nhà nào không phải bởi có người dựng nên; mà Đấng đã dựng nên muôn vật, ấy là Đức Chúa Trời. 5 Còn về Môi-se, người đã trung-tín trong cả nhà Chúa, như một kẻ tôi-tớ, gọi đến làm chứng về điều ngày sau sẽ được rao-giảng. 6 Nhưng Đấng Christ thì trung-tín như con trai quản-trị nhà Chúa; mà nhà Chúa tức là chúng ta, miễn là chúng ta giữ vững-vàng cho đến cuối-cùng lòng tin chắc và trông-cậy, là sự chúng ta lấy làm vinh-hiển.

Phải giữ cho khỏi cứng lòng và chẳng tin

7 Cho nên, như Đức Thánh-Linh phán rằng: «Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài, 8 thì chớ cứng lòng như lúc nổi loạn, là ngày thử Chúa trong đồng vắng, 9 là nơi tổ-phụ các ngươi thấy công-việc ta làm trong bốn mươi năm, mà còn thử để dò-xét ta! 10 Nhơn đó, ta giận dòng-dõi nầy và phán rằng: lòng chúng nó lầm-lạc luôn, chẳng từng biết đường-lối ta. 11 Nầy là lời thề mà ta lập trong cơn thạnh-nộ, rằng: chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên-nghỉ của ta!»

12 Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kẻo ai trong anh em có lòng dữ và chẳng tin mà trái-bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chăng. 13 Nhưng hằng ngày anh em hãy khuyên-bảo lẫn nhau, đang khi còn gọi là «Ngày nay,» hầu cho trong anh em không ai bị tội-lỗi dỗ-dành mà cứng lòng. 14 Vì chúng ta đã được dự phần với Đấng Christ, miễn là giữ lòng tin ban đầu của chúng ta cho vững-bền đến cuối-cùng, 15 trong khi còn nói rằng: «Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn.» 16 Vả, ai là kẻ nghe tiếng Ngài rồi nổi loạn, há chẳng phải những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao? 17 Đức Chúa Trời đã giận ai trong bốn mươi năm? Há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thây họ đã ngã trong đồng vắng sao? 18 Ngài lại thề với ai rằng không được vào sự yên-nghỉ của Ngài? Há chẳng phải với những người không vâng lời sao? 19 Vả,

https://tieulun.hopto.org

chúng ta thấy những người ấy không thể vào đó được vì cớ không tin.

Sự yên-nghỉ của Đức Chúa Trời hứa chắc cho kẻ tin

4 1Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên-nghỉ
Chúa, hãy lo-sợ, kẻo trong chúng
ta có ai bị trừ ra chăng. 2Vì tin
lành nầy đã rao-truyền cho
chúng ta cũng như cho họ;
những lời họ đã nghe không
ích chi hết, vì trong khi nghe,
chẳng lấy đức-tin nhận lời đó
thuộc về mình. 3Về phần chúng
ta là kẻ đã tin, thì vào sự yên-
nghỉ, như Đức Chúa Trời đã
phán rằng: « Nầy là lời thề ta đã
lập trong cơn thạnh-nộ: chúng
nó sẽ chẳng hề vào sự yên-nghỉ
ta !... » Dầu vậy, công-việc của
Ngài đã xong rồi từ buổi sáng-
thế. 4Vì luận về ngày thứ bảy, có
chép rằng: « Ngày thứ bảy Đức
Chúa Trời nghỉ cả các công-việc
Ngài. » 5Lại một chỗ khác có
chép rằng: « Chúng nó sẽ chẳng
hề vào sự yên-nghỉ ta. »

6Như vậy, vì đã dành cho
mấy người phải vào đó, và vì
những kẻ nghe tin lành ấy trước
nhứt đã không vào đó bởi chẳng
tin, 7nên về sau lâu lắm, trong
một thơ của Đa-vít, Chúa lại định
một ngày nữa gọi là « Ngày
nay, » như trên kia đã dẫn rằng:
« Ngày nay nếu các ngươi nghe
tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng. »
8Vả, nếu Giô-suê đã cho họ yên-
nghỉ, thì chắc sau không còn
nói về một ngày khác nữa. 9Vậy
thì còn lại một ngày yên-nghỉ
cho dân Đức Chúa Trời. 10Vì
ai vào sự yên-nghỉ của Đức Chúa
Trời, thì nghỉ công-việc mình,
cũng như Đức Chúa Trời đã
nghỉ công-việc của Ngài vậy.

Quyền-phép của lời Đức Chúa Trời

11Vậy, chúng ta phải gắng
sức vào sự yên-nghỉ đó, hầu cho
không có một người nào trong
chúng ta theo gương kẻ chẳng
tin kia mà vấp-ngã. 12Vì lời của
Đức Chúa Trời là lời sống và
linh-nghiệm, sắc hơn gươm hai
lưỡi, thấu vào đến đỗi chia hồn,
linh, cốt, tủy, xem-xét tư-tưởng
và ý-định trong lòng. 13Chẳng
có vật nào được giấu-kín trước
mặt Chúa, nhưng thảy đều trần-
trụi và lộ ra trước mắt Đấng mà
chúng ta phải thưa lại.

Đức Chúa Jêsus-Christ là thầy tế-lễ thượng-phẩm của giao-ước mới

14Ấy vậy, vì chúng ta có thầy
tế-lễ thượng-phẩm lớn đã trải
qua các từng trời, tức là Đức
Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời,
thì hãy bền giữ đạo chúng ta đã
nhận tin. 15Vì chúng ta không
có thầy tế-lễ thượng-phẩm chẳng
có thể cảm-thương sự yếu-đuối
chúng ta, bèn có một thầy tế-lễ
bị thử-thách trong mọi việc
cũng như chúng ta, song chẳng
phạm tội. 16Vậy, chúng ta hãy

https://tieulun.hopto.org

vững lòng đến gần ngôi ơn-phước, hầu cho được thương-xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thi-giờ có cần-dùng.

5 1 Phàm thầy tế-lễ thượng-phẩm, từ trong loài người chọn ra, thì vì loài người lập lên hầu việc Đức Chúa Trời, để dâng lễ-vật và hi-sinh vì tội-lỗi. 2 Người đã bị vây trong sự yếu-đuối, nên có thể thương-xót những kẻ ngu-dốt sai-lầm. 3 Ấy bởi sự yếu-đuối đó mà người buộc phải vì tội-lỗi mình dâng của tế-lễ, cũng như vì tội-lỗi của dân-chúng.

4 Vả lại, không ai chiếm lấy chức trọng đó cho mình; phải được Đức Chúa Trời kêu-gọi như A-rôn ngày xưa. 5 Cũng một thể ấy, Đấng Christ không tự tôn mình làm thầy tế-lễ thượng-phẩm; nhưng tại Đấng đã phán cùng Ngài rằng: «Ngươi là Con ta, ta đã sanh ngươi ngày nay.» 6 Lại nơi khác có phán cùng Ngài rằng: «Ngươi làm thầy tế-lễ đời đời theo ban Men-chi-xê-đéc.»

7 Khi Đấng Christ còn trong xác-thịt, thì đã kêu lớn tiếng khóc-lóc mà dâng những lời cầu-nguyện nài-xin cho Đấng có quyền cứu mình khỏi chết, và vì lòng nhơn-đức Ngài, nên được nhậm lời. 8 Dầu Ngài là Con, cũng đã học-tập vâng lời bởi những sự khốn-khổ mình đã chịu, 9 và sau khi đã được làm nên trọn-vẹn rồi, thì trở nên cội-rễ của sự cứu-rỗi đời đời cho kẻ vâng lời Ngài, 10 lại có Đức Chúa Trời xưng Ngài là thầy tế-lễ thượng-phẩm theo ban Men-chi-xê-đéc.

Trách kẻ lười-biếng về đạo-lý

11 Về sự đó, chúng ta có nhiều điều nên nói, và khó cắt-nghĩa, vì anh em đã trở nên chậm hiểu. 12 Đáng lẽ anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay còn cần người ta lấy những điều sơ-học của lời Đức Chúa Trời mà dạy anh em; anh em cần ăn sữa thay vì đồ-ăn đặc. 13 Vả, kẻ nào chỉ ăn sữa thôi, thì không hiểu đạo công-bình; vì còn là thơ-ấu. 14 Nhưng đồ-ăn đặc là để cho kẻ thành-nhơn, cho kẻ hay dụng tâm-tư luyện-tập mà phân-biệt điều lành và dữ

Kết-quả khốn-nạn của sự bỏ đạo

6 1 Ấy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ-học về Tin-lành của Đấng Christ, mà tấn-tới sự trọn-lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: từ-bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời, 2 sự dạy về phép báp-têm, phép đặt tay, sự kẻ chết sống lại, sự phán-xét đời đời. 3 Vì bằng Đức Chúa Trời cho phép, thì chúng ta sẽ làm điều đó.

4 Vì chưng những kẻ đã được soi-sáng một lần, đã nếm sự

https://tieulun.hopto.org

ban-cho từ trên trời, dự phần về Đức Thánh-Linh, 5 nếm đạo lành Đức Chúa Trời, và quyền-phép của đời sau, 6 nếu lại vấp-ngã, thì không thể khiến họ lại ăn-năn nữa, vì họ đóng đinh Con Đức Chúa Trời trên thập-tự-giá cho mình một lần nữa, làm cho Ngài sỉ-nhục tỏ-tường. 7 Vả, một đám đất nhờ mưa đượm-nhuần mà sanh cây cỏ có ích cho người cày-cấy, thì đất đó hưởng phần phước lành của Đức Chúa Trời. 8 Nhưng đất nào chỉ sanh ra những cỏ-rạ, gai-gốc, thì bị bỏ, và hầu bị rủa, cuối-cùng phải bị đốt.

Áp-ra-ham cậy lời hứa Chúa đã nên gương cho chúng ta

9 Hỡi những kẻ rất yêu-dấu, dẫu chúng ta nói vậy, vẫn còn đương trông-đợi những việc tốt hơn từ nơi anh em, là những việc đưa đến sự cứu-rỗi. 10 Đức Chúa Trời không phải là không công-bình mà bỏ quên công-việc và lòng yêu-thương của anh em đã tỏ ra vì danh Ngài, trong khi hầu việc các thánh-đồ và hiện nay đương còn hầu việc nữa. 11 Nhưng chúng ta mong rằng mỗi người trong anh em tỏ lòng sốt-sắng như vậy, đặng giữ lòng dầy-dẫy sự trông-cậy cho đến cuối-cùng; 12 đến nỗi anh em không trễ-nải, nhưng cứ học-đòi những kẻ bởi đức-tin và lòng nhịn-nhục mà được hưởng lời hứa.

13 Khi Đức Chúa Trời hứa cùng Áp-ra-ham, và vì không thể chỉ đấng nào lớn hơn, nên Ngài chỉ chính mình Ngài mà thề với người rằng: 14 « Chắc ta sẽ ban phước cho ngươi nhiều, và khiến hậu-tự ngươi sanh-sản đông thêm. » 15 Ấy, Áp-ra-ham đã nhịn-nhục đợi-chờ như vậy, rồi mới được đều đã hứa. 16 Người ta thường mượn danh một Đấng lớn hơn mình mà thề, phàm có cãi-lẫy điều gì, thì lấy lời thề mà định. 17 Đức Chúa Trời cũng vậy, muốn càng tỏ ra cho những kẻ hưởng lời hứa biết ý-định Ngài là chắc-chắn không thay-đổi, thì dùng lời thề; 18 hầu cho nhờ hai điều chẳng thay-đổi đó, — và về hai điều ấy Đức Chúa Trời chẳng có thể nói dối, — mà chúng ta tìm được sự yên-ủi lớn mạnh, là kẻ đã trốn đến nơi ẩn-náu, mà cầm lấy sự trông-cậy đã đặt trước mặt chúng ta. 19 Chúng ta giữ điều trông-cậy nầy như cái neo của linh-hồn, vững-vàng bền-chặt, thấu vào phía trong màn, 20 trong nơi thánh mà Đức Chúa Jêsus đã vào như Đấng đi trước của chúng ta, vì đã trở nên thầy tế-lễ thượng-phẩm đời đời, theo ban Men-chi-xê-đéc.

Đức Chúa Jêsus với Men-chi-xê-đéc

7 1 Vả, Men-chi-xê-đéc đó là vua của Sa-lem, thầy tế-lễ của Đức Chúa Trời rất cao, đã đi rước Áp-ra-ham và chúc

https://tieulun.hopto.org

phước cho, trong khi người thắng-trận các vua trở về; 2Áp-ra-ham đã lấy một phần mười về mọi của-cải mình mà dâng cho vua; theo nghĩa đen tên vua ấy, trước hết là vua sự công-bình, lại là vua của Sa-lem nữa, nghĩa là vua bình-an; 3người không cha, không mẹ, không gia-phổ; không có ngày đầu mới sanh, cũng không có ngày rốt qua đời, như vậy là giống Con Đức Chúa Trời, — Men-chi-xê-đéc nầy làm thầy tế-lễ đời đời vô cùng.

4Hãy nghĩ xem, chính tiên-tổ là Áp-ra-ham đã lấy một phần mười trong những vật rất tốt của mình chiếm được mà dâng cho vua, thì vua tôn-trọng là dường nào. 5Những con cháu họ Lê-vi chịu chức tế-lễ, theo luật, có phép thâu lấy một phần mười của dân, nghĩa là của anh em mình, vì chính họ cũng từ Áp-ra-ham mà ra. 6Nhưng vua vốn không phải đồng họ, cũng lấy một phần mười của Áp-ra-ham và chúc phước cho kẻ được lời hứa. 7Vả, người bực cao chúc phước cho kẻ bực thấp, ấy là điều không cãi được. 8Lại, đằng nầy, những kẻ thâu lấy một phần mười đều là người hay chết: còn đằng kia, ấy là kẻ mà có lời làm chứng cho là người đang sống. 9Lại có thể nói rằng Lê-vi là kẻ thâu lấy một phần mười đó, chính mình người cũng bởi Áp-ra-ham mà đóng một phần mười; 10vì lúc Men-chi-xê-đéc đi đón tiên-tổ, thì Lê-vi còn ở trong lòng tổ-phụ.

Chức tế-lễ của Đấng Christ cao-trọng hơn của A-rôn

11Nếu có thể được sự trọn-vẹn bởi chức tế-lễ của người Lê-vi (vì luật-pháp ban cho dân dang khi còn dưới quyền chức tế-lễ), thì cớ sao còn cần phải dấy lên một thầy tế-lễ khác, lập theo ban Men-chi-xê-đéc, không theo ban A-rôn? 12Chức tế-lễ đã thay-đổi thì luật-pháp cũng cần phải thay-đổi. 13Vả, Đấng mà những lời đó chỉ về, thuộc một chi-phái khác, trong chi-phái đó chưa từng có ai dự việc nơi bàn-thờ. 14Vì thật rõ-ràng Chúa chúng ta ra từ Giu-đa, về chi-phái ấy, Môi-se không nói đều chi về chức tế-lễ. 15Mọi đều đó càng thêm rõ hơn nữa, khi chúng ta thấy một thầy tế-lễ khác dấy lên, giống như Men-chi-xê-đéc, 16lập lên không theo luật-lệ của điều-răn xác-thịt, nhưng theo quyền-phép của sự sống chẳng hay hư hay hết. 17Vả, nầy là lời làm chứng cho Ngài rằng: «Con làm thầy tế-lễ đời đời theo ban Men-chi-xê-đéc.»

18Như vậy, điều-răn trước kia vì không quyền không ích nên đã bị bỏ rồi; 19bởi chưng luật-pháp không làm trọn chi hết, lại có một sự trông-cậy hay hơn đem vào thay cho luật-pháp, và bởi sự trông-cậy đó chúng ta đến gần Đức Chúa Trời. 20Vả lại, sự thay-đổi nầy chẳng phải là không có lời thề mà được làm ra. Những thầy tế-lễ khác không bởi lời thề mà được lập lên, 21nhưng Ngài đã được

https://tieulun.hopto.org

lập lên bằng lời thề, bởi
Đấng đã phán cùng Ngài rằng :
« Chúa đã thề rồi, và không hối
lời thề ấy đâu ; Con làm thầy tế-
lễ đến đời đời. » 22 Vì thế, Đức
Chúa Jêsus đã trở nên Đấng bảo-
lãnh cho một cái giao-ước rất
tôn-trọng hơn cái trước.

23 Vả lại, số thầy tế-lễ rất
nhiều, vì sự chết nên không giữ
luôn được chức-vụ. 24 Nhưng
Ngài, vì hằng có đời đời, nên
giữ lấy chức tế-lễ không hề đổi-
thay. 25 Bởi đó Ngài có thể cứu
toàn-vẹn những kẻ nhờ Ngài mà
đến gần Đức Chúa Trời, vì Ngài
hằng sống để cầu thay cho những
kẻ ấy.

26 Ấy đó thật là thầy tế-lễ
thượng-phẩm mà chúng ta có
cần-dùng, thánh-khiết, không
tội, không ô-uế, biệt khỏi kẻ có
tội, được cất lên cao hơn các
từng trời : 27 không như những
thầy tế-lễ thượng-phẩm khác,
cần phải hằng ngày dâng tế-lễ,
trước vì tội mình, sau vì tội dân ;
Ngài làm việc đó một lần thì đủ
cả, mà dâng chính mình Ngài làm
tế-lễ. 28 Vì luật-pháp lập những
người vốn yếu-đuối làm thầy tế-
lễ thượng-phẩm ; nhưng lời thề
có sau luật-pháp thì lập Con, là
Đấng đã nên trọn-lành đời đời.

Đức Chúa Jêsus là thầy tế-lễ thượng-phẩm chúng ta

8 1 Đại-ý đều chúng ta mới nói
đó, là chúng ta có một thầy
tế-lễ thượng-phẩm, ngồi bên
hữu ngai của Đấng tôn-nghiêm
trong các từng trời, 2 làm chức-
việc nơi thánh và đền-tạm thật,
bởi Chúa dựng lên, không phải
bởi một người nào.

3 Phàm thầy tế-lễ thượng-
phẩm đã được lập lên là để dâng
lễ-vật và hi-sinh ; vậy thì Đấng
nầy cũng cần phải dâng vật gì.
4 Nếu Ngài còn ở thế-gian, thì Ngài
chẳng phải là thầy tế-lễ, vì ở thế-
gian có những thầy tế-lễ dâng
lễ-vật theo luật-pháp dạy, 5 và
giữ sự thờ-phượng, sự thờ-
phượng đó chẳng qua là hình
và bóng trên trời mà thôi, cũng
như khi Môi-se gần dựng đền-
tạm, thì Đức Chúa Trời phán
bảo rằng : « Hãy cẩn-thận, làm
mọi việc theo như kiểu-mẫu đã
chỉ cho ngươi tại trên núi. »

6 Nhưng thầy tế-lễ thượng-
phẩm chúng ta đã được một
chức-vụ rất tôn-trọng hơn, vì
Ngài là Đấng trung-bảo của
giao-ước tốt hơn, mà giao-ước
ấy lập lên trên lời hứa tốt hơn.
7 Vì nếu ước thứ nhứt không
thiếu gì, thì chẳng có chỗ nào
lập ước thứ hai. 8 Vả, trong
những lời nầy thật có ý trách,
là lời Đức Chúa Trời phán cùng
dân Giu-đa rằng : « Chúa phán :
kìa, nhựt-kỳ đến, khi đó ta sẽ
cùng nhà Y-sơ-ra-ên và nhà Giu-
đa lập một ước mới, 9 không
phải như ước ta đã lập với tổ-
tiên chúng nó, trong ngày ta
cầm tay họ dẫn ra khỏi xứ Ê-
díp-tô. Vì họ không bền giữ
lời ước ta, nên ta không đoái
xem họ, ấy là lời Chúa phán.

https://tieulun.hopto.org

10 Chúa lại phán : Nầy là lời ước
mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-en
sau những ngày đó : ta sẽ để
luật-pháp ta trong trí họ và ghi-
tạc vào lòng ; ta sẽ làm Đức
Chúa Trời họ, họ sẽ làm dân ta.
11 Trong vòng họ sẽ chẳng có ai
dạy-bảo công-dân mình và anh
em mình, rằng : Hãy nhìn biết
Chúa ; vì hết thảy trong vòng
họ, từ kẻ rất nhỏ cho đến kẻ
rất lớn đều sẽ biết ta, 12 nhơn ta
sẽ tha sự gian-ác của họ, và
không nhớ đến tội-lỗi họ nữa. »
13 Gọi ước đó là mới, thì đã xưng
ước trước là cũ ; vả, đều chi đã
cũ đã già, thì gần tiêu mất đi.

Đền-tạm dưới đất với nơi thánh trên trời, chức tế-lễ Lê-vi với chức tế-lễ Đấng Christ

9 1 Ước trước cũng có những
luật về việc thờ-phượng và
một nơi thánh dưới đất. 2 Vả,
một đền-tạm đã dựng lên : phần
thứ nhứt gọi là nơi thánh, có
chơn đèn, bàn và bánh bày ra ;
3 rồi đến phía trong màn thứ
hai, tức là phần gọi là nơi rất
thánh, 4 có lư-hương bằng vàng
và hòm giao-ước, toàn bọc bằng
vàng. Trong hòm có một cái
bình bằng vàng đựng đầy ma-
na, cây gậy trổ hoa của A-rôn,
và hai bảng giao-ước ; 5 phía
trên có hai chê-ru-bin vinh-hiển,
bóng nó che-phủ nơi chuộc-tội.
Nhưng đây không phải dịp kể
các điều đó cho rõ-ràng.

6 Các vật đã sắp-đặt như vậy,
hằng ngày những thầy tế-lễ vào
phần thứ nhứt trong đền-tạm,
đặng làm trọn việc tế-lễ ; 7 nhưng,
phần thứ hai, thì mỗi năm một
lần chỉ một mình thầy tế-lễ
thượng-phẩm vào, chẳng bao
giờ mà không đem huyết dâng
vì chính mình và vì sự lầm-lỗi
dân-chúng. 8 Đức Thánh-Linh
lấy đó chỉ ra rằng hễ đền-tạm
thứ nhứt đương còn, thì đường
vào nơi rất thánh chưa mở.
9 Ấy là một hình-bóng chỉ về
đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ-
vật và hi-sinh dâng đó, không
có thể làm cho kẻ thờ-phượng
được vẹn-lành về lương-tâm.
10 Đó chẳng qua là mạng-lịnh
của xác-thịt, cũng như các lễ ăn,
uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến
kỳ hoán-cải vậy.

11 Nhưng Đấng Christ đã hiện
đến, làm thầy tế-lễ thượng-phẩm
của những sự tốt-lành sau nầy ;
Ngài đã vượt qua đền-tạm lớn
hơn và trọn-vẹn hơn, không
phải tay người dựng ra, nghĩa
là không thuộc về đời nầy ;
12 Ngài đã vào nơi rất thánh
một lần thì đủ hết, không dùng
huyết của dê đực và của bò con,
nhưng dùng chính huyết mình,
mà được sự chuộc tội đời đời.
13 Vì nếu huyết của dê đực bò
đực cùng tro bò cái tơ mà
người ta rưới trên kẻ ô-uế còn
làm sạch được phần xác-thịt họ
và nên thánh thay, 14 huống chi
huyết của Đấng Christ, là Đấng
nhờ Đức Thánh-Linh đời đời,
dâng chính mình không tì-tích

https://tieulun.hopto.org

cho Đức Chúa Trời, thì sẽ làm sạch lương-tâm anh em khỏi công-việc chết, đặng hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, là dường nào!

15 Nhơn đó, Ngài là Đấng trung-bảo của giao-ước mới, để khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao-ước cũ, thì những kẻ được kêu-gọi nhận-lãnh cơ-nghiệp đời đời đã hứa cho mình. 16 Vì khi có chúc-thơ, (a) thì cần phải đợi đến kẻ trối chết đã. 17 Chúc-thơ chỉ có giá-trị sau lúc chết, vì hễ kẻ trối còn sống thì nó không có quyền gì. 18 Ấy vậy, chính giao-ước trước nào chẳng phải là không dùng máu mà lập. 19 Lúc Môi-se phán mọi điều-răn của luật-pháp cho dân-chúng, có lấy máu của bò con và dê đực, với nước, dây nhung đỏ tía và nhành ngưu-tất rảy trên sách cùng trên cả dân-chúng, 20 mà nói rằng: « Nầy là huyết của sự giao-ước mà Đức Chúa Trời đã dạy lập với các ngươi. » 21 Đoạn, người cũng lấy huyết ấy rảy đền-tạm cùng mọi đồ thờ. 22 Theo luật-pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha-thứ.

23 Vậy, nếu những tượng chỉ về các vật trên trời đã phải nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật trên trời phải nhờ của-lễ càng qui-trọng hơn nữa để được sạch. 24 Vả, Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người làm ra, theo kiểu-mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. 25 Ấy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần, như thầy tế-lễ thượng-phẩm mỗi năm vào trong nơi rất thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình; 26 bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng-thế đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối-cùng các thời-đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế-lễ để cất tội-lỗi đi. 27 Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán-xét, 28 cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần đặng cất tội-lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai, không phải để cất tội đi nữa, nhưng để ban sự cứu-rỗi cho kẻ chờ-đợi Ngài.

Luật-pháp là bóng của các sự lành ngày sau. — Chỉ có tế-lễ của Đấng Christ là đủ

10 1 Vả, luật-pháp chỉ là bóng của sự tốt-lành ngày sau, không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cậy tế-lễ mỗi năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa Trời trở nên trọn-lành được. 2 Nếu được, thì những kẻ thờ-

(a) Chữ nầy theo tiếng Gờ-réc, có nghĩa là giao-ước, cũng có nghĩa là chúc-thơ. Đây dùng nghĩa thứ hai.

https://tieulun.hopto.org

phượng đã một lần được sạch rồi, lương-tâm họ không còn biết tội nữa, nhơn đó, há chẳng thôi dâng tế-lễ hay sao? 3 Trái lại, những tế-lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội-lỗi. 4 Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội-lỗi đi được.

5 Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế-gian, phán rằng: « Chúa chẳng muốn hi-sinh, cũng chẳng muốn lễ-vật, nhưng Chúa đã sắm-sửa một thân-thể cho tôi. 6 Chúa chẳng nhậm của-lễ thiêu, cũng chẳng nhậm của-lễ chuộc tội. 7 Tôi bèn nói: Hỡi Đức Chúa Trời, nầy tôi đến — trong sách có chép về tôi — tôi đến để làm theo ý-muốn Chúa. » 8 Trước đã nói: « Chúa chẳng muốn, chẳng nhậm những hi-sinh, lễ-vật, của-lễ thiêu, của-lễ chuộc tội, » đó là theo luật-pháp dạy; sau lại nói: « Đây nầy, tôi đến để làm theo ý-muốn Chúa. » 9 Vậy thì, Chúa đã bỏ đều trước, đặng lập đều sau. 10 Ấy là theo ý-muốn đó mà chúng ta được nên thánh nhờ sự dâng thân-thể của Đức Chúa Jêsus-Christ một lần đủ cả.

11 Phàm thầy tế-lễ mỗi ngày đứng hầu việc và năng dâng của-lễ đồng một thức, là của-lễ không bao giờ cất tội-lỗi được, 12 còn như Đấng nầy, đã vì tội-lỗi dâng chỉ một của-lễ, rồi ngồi đời đời bên hữu Đức Chúa Trời, 13 từ rày về sau đương đợi những kẻ thù-nghịch Ngài bị để làm bệ dưới chơn Ngài vậy. 14 Vì nhờ dâng chỉ một của tế-lễ, Ngài làm cho những kẻ nên thánh được trọn-vẹn đời đời. 15 Đức Thánh-Linh cũng làm chứng cho chúng ta như vậy; vì đã phán rằng: 16 « Chúa phán: Nầy là giao-ước ta lập với chúng nó sau những ngày đó, ta sẽ để luật-pháp ta vào lòng chúng nó và ghi-tạc nơi tri-khôn, » 17 lại phán: « Ta sẽ chẳng còn nhớ đến tội-lỗi gian-ác của chúng nó nữa. » 18 Bởi hễ có sự tha-thứ thì không cần dâng của-lễ vì tội-lỗi nữa.

II. — Các đều nên làm: đức-tin và đời của tín-đồ

(Từ 10 : 19 đến 13 : 25)

Khuyên phải trông-cậy, tin chắc, trung-tín và nhịn-nhục

19 Hỡi anh em, vì chúng ta nhờ huyết Đức Chúa Jêsus được dạn-dĩ vào nơi rất thánh, 20 bởi đường mới và sống mà Ngài đã mở ngang qua cái màn, nghĩa là ngang qua xác Ngài, 21 lại vì chúng ta có một thầy tế-lễ lớn đã lập lên cai-trị nhà Đức Chúa Trời, 22 nên chúng ta hãy lấy lòng thật-thà với đức-tin đầy-dẫy trọn-vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương-tâm xấu, thân-thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa. 23 Hãy cầm giữ sự làm chứng về đều trông-cậy chúng ta chẳng chuyển-lay, vì Đấng đã hứa cùng chúng ta là

https://tieulun.hopto.org

thành-tín. 24 Ai nấy hãy coi-sóc
nhau để khuyên-giục về lòng
yêu-thương và việc tốt-lành;
25 chớ bỏ sự nhóm lại như mấy
kẻ quen làm, nhưng phải khuyên-
bảo nhau, và hễ anh em thấy
ngày ấy hầu gần chừng nào, thì
càng phải làm như vậy chừng
nấy.

26 Vì nếu chúng ta đã nhận
biết lẽ thật rồi, mà lại cố ý phạm
tội, thì không còn có tế-lễ chuộc
tội nữa, 27 nhưng chỉ có sự
đợi-chờ kinh-khiếp về sự phán-
xét, và lửa hừng sẽ đốt cháy kẻ
bội-nghịch mà thôi. 28 Ai đã
phạm luật-pháp Môi-se, nếu có
hai ba người làm chứng, thì
chết đi không thương-xót,
29 huống chi kẻ giày-đạp Con
Đức Chúa Trời, coi huyết của
giao-ước, tức là huyết mà mình
nhờ nên thánh, là ô-uế, lại
khinh-lờn Đức Thánh-Linh ban
ơn, thì anh em há chẳng tưởng
rằng người ấy đáng bị hình rất
nghiêm đoán-phạt hay sao?
30 Vì chúng ta biết Đấng đã phán
rằng: « Sự trả thù thuộc về ta;
ta sẽ báo-ứng, » ấy là lời Chúa
phán. Lại rằng: « Chúa sẽ xét-
đoán dân mình. » 31 Sa vào tay
Đức Chúa Trời hằng sống là sự
đáng kinh-khiếp thay!

32 Hãy nhớ lại những lúc ban
đầu đó, anh em đã được soi-sáng
rồi, bèn chịu cơn chiến-trận lớn
về những sự đau-đớn: 33 phần
thì chịu sỉ-nhục, gặp gian-nan,
như làm trò cho thiên-hạ xem,
phần thì chia khổ với những kẻ
bị đối-đãi đồng một cách. 34 Vì
anh em đã thương-xót kẻ bị tù,
và vui lòng chịu của-cải mình bị
cướp, bởi biết mình có của-cải
quí hơn hằng còn luôn. 35 Vậy
chớ bỏ lòng dạn-dĩ mình, vốn
có một phần thưởng lớn đã để
dành cho. 36 Vì anh em cần
phải nhịn-nhục, hầu cho khi đã
làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời
rồi, thì được như lời đã hứa cho
mình. 37 Còn ít lâu, thật ít lâu
nữa, thì Đấng đến sẽ đến; Ngài
không chậm-trễ đâu. 38 « Người
công-bình của ta sẽ cậy đức-tin
mà sống, nhưng nếu lui đi thì
linh-hồn ta chẳng lấy làm đẹp
chút nào. » 39 Về phần chúng
ta, nào phải là kẻ lui đi cho hư-
mất đâu, bèn là kẻ giữ đức-tin
cho linh-hồn được cứu-rỗi.

Sức-mạnh của đức-tin: các gương tốt lấy trong Cựu-ước

11 1 Vả, đức-tin là sự biết chắc
vững-vàng của những điều
mình đương trông-mong, là
bằng-cớ của những điều mình
chẳng xem thấy. 2 Ấy là nhờ
đức-tin mà các đấng thuở xưa
đã được lời chứng tốt.

3 Bởi đức-tin, chúng ta biết
rằng thế-gian đã làm nên bởi lời
của Đức Chúa Trời, đến nỗi
những vật bày ra đó đều chẳng
phải từ vật thấy được mà đến.

4 Bởi đức-tin, A-bên đã dâng
cho Đức Chúa Trời một tế-lễ tốt
hơn của Ca-in, và được xưng
công-bình, vì Đức Chúa Trời

https://tieulun.hopto.org

làm chứng về người rằng Ngài nhậm lễ-vật ấy; lại cũng nhờ đó dầu người chết rồi, hãy còn nói.
5 Bởi đức-tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết; người ta không thấy người nữa, vì Đức Chúa Trời đã tiếp người lên. Bởi chưng trước khi được tiếp lên, người đã được chứng rằng mình ở vừa lòng Đức Chúa Trời rồi. 6 Vả, không có đức-tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm-kiếm Ngài. 7 Bởi đức-tin, Nô-ê được Chúa mách-bảo cho về những việc chưa thấy, và người thành-tâm kính-sợ, đóng một chiếc tàu để cứu nhà mình; bởi đó người đoán-phạt thế-gian, và trở nên kẻ kế-tự của sự công-bình đến từ đức-tin vậy.

8 Bởi đức-tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ-nghiệp: người đi mà không biết mình đi đâu.
9 Bởi đức-tin, người kiều-ngụ trong xứ đã hứa cho mình, như trên đất ngoại-quốc, ở trong các trại, cũng như Y-sác và Gia-cốp, là kẻ đồng kế-tự một lời hứa với người. 10 Vì người chờ-đợi một thành có nền vững-chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây-cất và sáng-lập. 11 Cũng bởi đức-tin mà Sa-ra dẫu có tuổi còn có sức sanh con-cái được, vì người tin rằng Đấng hứa cho mình điều đó là thành-tín. 12 Cũng vì đó mà chỉ một người, lại là một người già-yếu, sanh ra muôn-vàn con cháu, đông như sao trên trời, như cát bãi biển, không thể đếm được.

13 Hết thảy những người đó đều chết trong đức-tin, chưa nhận-lãnh những điều hứa cho mình; chỉn trông thấy và chào-mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ-hành trên đất. 14 Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đương đi tìm nơi quê-hương. 15 Vì thử họ đã tưởng đến nơi quê-hương mà mình từ đó đi ra, thì cũng có ngày trở lại, 16 nhưng họ ham-mến một quê-hương tốt hơn, tức là quê-hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ-thẹn mà xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sắm sẵn cho họ một thành.

17 Bởi đức-tin, Áp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử-thách: người là kẻ đã nhận-lãnh lời hứa, dâng con một mình, 18 là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán rằng: «Ấy bởi trong Y-sác mà ngươi sẽ có một dòng-dõi lấy tên ngươi mà kêu.» 19 Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến kẻ chết sống lại; cũng giống như từ trong kẻ chết mà người lại được con mình.

20 Bởi đức-tin, Y-sác chúc phước cho Gia-cốp và Ê-sau về những sự hầu đến. 21 Bởi đức-tin, Gia-cốp lúc gần chết, chúc phước cho hai con của Giô-sép, và nương trên gậy mình mà lạy.
22 Bởi đức-tin, Giô-sép lúc gần

https://tieulun.hopto.org

qua đời nói về việc con cháu Y-sơ-ra-en sẽ đi ra, và truyền lịnh về hài-cốt mình.

23 Bởi đức-tin, khi Môi-se mới sanh ra, cha mẹ người đem giấu đi ba tháng, vì thấy là một đứa con xinh-tốt, không sợ chiếu-mạng của vua. 24 Bởi đức-tin, Môi-se lúc đã khôn-lớn, bỏ danh-hiệu mình là con trai của công-chúa Pha-ra-ôn, 25 đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-sướng của tội-lỗi : 26 người coi sự sỉ-nhục về Đấng Christ là qui hơn của châu-báu xứ Ê-díp-tô, vì người ngửa trông sự ban-thưởng. 27 Bởi đức-tin, người lìa xứ Ê-díp-tô không sợ vua giận ; vì người đứng vững như thấy Đấng không thấy được. 28 Bởi đức-tin, người giữ lễ Vượt-qua và làm phép rưới huyết, hầu cho đấng hủy-diệt chẳng hề hại đến con đầu lòng dân Y-sơ-ra-en.

29 Bởi đức-tin, dân Y-sơ-ra-en vượt qua Biển-đỏ như đi trên đất khô, còn người Ê-díp-tô thử đi qua, bị nuốt mất tại đó. 30 Bởi đức-tin, các tường thành Giê-ri-cô đổ xuống, sau khi người ta đi vòng quanh bảy ngày. 31 Bởi đức-tin, kỵ-nữ Ra-háp không chết với kẻ chẳng tin, vì nàng đã lấy ý tốt tiếp-rước các kẻ do-thám.

32 Ta còn nói chi nữa? Vì nếu ta muốn nói về Ghê-đê-ôn, Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-en và các đấng tiên-tri, thì không đủ thì-giờ. 33 Những người đó bởi đức-tin đã thắng được các nước, làm sự công-bình, được những lời hứa, bịt mồm sư-tử, 34 tắt ngọn lửa hừng, lánh khỏi lưỡi gươm, thắng bịnh-tật, tỏ sự bạo-dạn nơi chiến-tranh, khiến đạo binh nước thù chạy trốn. 35 Có người đờn-bà đã được người nhà mình chết sống lại, có kẻ bị hình khổ dữ-tợn mà không chịu giải-cứu, để được sự sống lại tốt hơn. 36 Có kẻ khác chịu nhạo-cười, roi-vọt, lại cũng chịu xiềng-xích lao-tù nữa. 37 Họ đã bị ném đá, tra-tấn, cưa-xẻ ; bị giết bằng lưỡi gươm ; lưu-lạc rày đây mai đó, mặc những da chiên da dê, bị thiếu-thốn mọi đường, bị hà-hiếp, ngược-đãi, 38 thế-gian không xứng-đáng cho họ ở, phải lưu-lạc trong đồng vắng, trên núi, trong hang, trong những hầm dưới đất. 39 Hết thảy những người đó dầu nhơn đức-tin đã được chứng tốt, song chưa hề nhận-lãnh điều đã được hứa cho mình. 40 Vì Đức Chúa Trời có sắm sẵn điều tốt hơn cho chúng ta, hầu cho ngoại chúng ta ra họ không đạt đến sự trọn-vẹn được.

Cứ nhìn xem Đức Chúa Jêsus, lấy lòng bền-đỗ mà chiến-đấu

12 1 Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng-kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quăng hết

https://tieulun.hopto.org

gánh nặng và tội-lỗi dễ vấn-vương ta, lấy lòng nhịn-nhục theo-đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, 2 nhìn xem Đức Chúa Jêsus, là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin, tức là Đấng vì sự vui-mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập-tự-giá, khinh dể sỉ-nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời. 3 Vậy, anh em hãy nghĩ đến Đấng đã chịu sự đối-nghịch của kẻ tội-lỗi dường ấy, hầu cho khỏi bị mỏi-mệt sờn lòng.

Sự thử-thách là Chúa sửa-phạt tín-đồ cho được nên thánh

4 Anh em chống-trả với tội-ác còn chưa đến nỗi đổ huyết; 5 lại đã quên lời khuyên anh em như khuyên con, rằng: «Hỡi con, chớ dể-ngươi sự sửa-phạt của Chúa, và khi Chúa trách, chớ ngã lòng; 6 vì Chúa sửa-phạt kẻ Ngài yêu, hễ ai mà Ngài nhận làm con, thì cho roi cho vọt.» 7 Ví bằng anh em chịu sửa-phạt, ấy là Đức Chúa Trời đãi anh em như con, vì có người nào là con mà cha không sửa-phạt? 8 Nhưng nếu anh em được khỏi sự sửa-phạt mà ai nấy cũng phải chịu, thì anh em là con ngoại-tình, chớ không phải con thật. 9 Cha về phần xác sửa-phạt, mà chúng ta còn kính-sợ thay, huống chi Cha về phần hồn, chúng ta há chẳng càng nên vâng-phục lắm để được sự sống sao? 10 Vả, cha về phần xác theo ý mình mà sửa-phạt chúng ta tạm-thời, nhưng Đức Chúa Trời vì ích cho chúng ta mà sửa-phạt, để khiến chúng ta được dự phần trong sự thánh-khiết Ngài. 11 Thật các sự sửa-phạt lúc đầu coi như một cớ buồn-bã, chớ không phải sự vui-mừng; nhưng về sau sanh ra bông-trái công-bình và bình-an cho những kẻ đã chịu luyện-tập như vậy.

Khuyên phải thánh-khiết

12 Vậy, hãy dở bàn tay yếu-đuối của anh em lên, luôn cả đầu-gối lỏng-lẻo nữa. 13 Khá làm đường thẳng cho chơn anh anh em theo, hầu cho kẻ nào què khỏi lạc đường mà lại được chữa lành nữa.

14 Hãy cầu sự bình-an với mọi người, cùng tìm theo sự nên thánh, vì nếu không nên thánh thì chẳng ai được thấy Đức Chúa Trời. 15 Khá coi chừng kẻo có kẻ trật phần ân-điển của Đức Chúa Trời, kẻo rễ đắng châm ra, có thể ngăn-trở và làm ô-uế phần nhiều trong anh em chăng. 16 Hãy coi chừng, cho trong anh em chớ có ai gian-dâm, cũng đừng có ai khinh-lờn như Ê-sau, chỉ vì một món ăn mà bán quyền con trưởng. 17 Thật vậy, anh em biết rằng đến sau, người muốn cha mình chúc phước cho, thì lại bị bỏ; vì dẫu người khóc-lóc cầu-xin, cũng chẳng đổi được ý cha mình đã định rồi.

Ơn riêng và trách-nhiệm của tín-đồ dưới giao-ước mới

18 Anh em chẳng tới gần một

https://tieulun.hopto.org

hòn núi mà người ta có thể rờ đến được, cũng chẳng đến gần 19 lửa hừng, hoặc tối-tăm, hoặc âm-ế, hoặc gió dữ, hoặc tiếng loa thổi vang, hoặc tiếng nói kinh-khiếp đến nỗi ai nghe đều nài-xin đừng nói với mình nữa; 20 vì họ không chịu nổi lời phán nầy: « Dầu loài thú-vật tới gần núi nầy cũng sẽ bị ném đá. » 21 Lại cảnh-trạng đó rất kinh-khiếp, đến nỗi Môi-se nói rằng: « Ta thật sợ-sệt và run-rẩy cả người. » 22 Nhưng anh em đã tới gần núi Si-ôn, gần thành của Đức Chúa Trời hằng sống, tức là Giê-ru-sa-lem trên trời, gần muôn-vàn thiên-sứ nhóm lại, 23 gần Hội-thánh của những con trưởng được ghi tên trong các từng trời, gần Đức Chúa Trời, là quan án của mọi người, gần các linh-hồn người nghĩa được vẹn-lành, 24 gần Đức Chúa Jêsus, là Đấng trung-bảo của giao-ước mới, và gần huyết rưới ra, huyết đó nói tốt hơn huyết của A-bên vậy.

25 Anh em hãy giữ, chớ từ-chối Đấng phán cùng mình; vì nếu những kẻ kia cự Đấng truyền lời báo-cáo ở dưới đất, còn không tránh khỏi thay, huống chi chúng ta, nếu cự Đấng truyền lời báo-cáo từ trên trời, thì càng không tránh khỏi được. 26 Tiếng Đấng ấy bây giờ rúng-động cả đất, hiện nay phán hứa rằng: « Còn một lần nữa, ta sẽ chẳng những rúng-động đất mà thôi, nhưng cũng rúng-động trời nữa. » 27 Vả, trong những chữ: « Còn một lần nữa, » tỏ ra rằng các vật hay bị rúng-động, vì là những vật đã chịu dựng nên, sẽ bị cất đi, hầu cho những vật không hề rúng-động được còn lại.

28 Như vậy, vì chúng ta có phần trong một nước không hay rúng-động, nên hãy cảm ơn, hầu cho lấy lòng kính-sợ hầu việc Đức Chúa Trời một cách đẹp lòng Ngài; 29 vì Đức Chúa Trời chúng ta là đám lửa hay thiêu-đốt.

Các lời khuyên và chào-thăm

13 1 Hãy hằng có tình yêu-thương anh em. 2 Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm đều đó, đã tiếp-đãi thiên-sứ mà không biết. 3 Hãy nhớ những kẻ mắc vòng xiềng-xích, như mình cùng phải xiềng-xích với họ, lại cũng hãy nhớ những kẻ bị ngược-đãi, vì mình cũng có thân-thể giống như họ.

4 Mọi người phải kính-trọng sự hôn-nhân, chốn quê-phòng chớ có ô-uế, vì Đức Chúa Trời sẽ đoán-phạt kẻ dâm-dục cùng kẻ phạm tội ngoại-tình.

5 Chớ tham tiền; hãy lấy đều mình có làm đủ rồi, vì chính Đức Chúa Trời có phán rằng: « Ta sẽ chẳng lìa ngươi đâu, chẳng bỏ ngươi đâu. » 6 Như vậy, chúng ta được lấy lòng tin chắc mà nói rằng: « Chúa giúp-đỡ tôi, tôi không sợ chi hết.

https://tieulun.hopto.org

Người đời làm chi tôi được? »

7 Hãy nhớ những người dắc-dẫn mình, đã truyền đạo Đức Chúa Trời cho mình; hãy nghĩ xem sự cuối-cùng đời họ là thể nào, và học-đòi đức-tin họ.

8 Đức Chúa Jêsus-Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay-đổi.

9 Anh em chớ để cho mọi thứ đạo lạ dỗ-dành mình; vì lòng nhờ ân-điển được vững-bền, ấy là tốt, chớ không phải nhờ đồ-ăn, là sự chẳng ích chi cho kẻ làm như vậy. 10 Chúng ta có một cái bàn-thờ, phàm kẻ hầu việc trong đền-tạm không có phép lấy gì tại đó mà ăn. 11 Vả, huyết của con sinh bị thầy tế-lễ thượng-phẩm đem vào nơi thánh để làm lễ chuộc tội, còn thân-thể nó thì đốt đi bên ngoài trại quân. 12 Ấy vì đó mà chính mình Đức Chúa Jêsus đã chịu khổ tại ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên thánh. 13 Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại quân, đặng đi tới cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ-nhục. 14 Vì dưới đời nầy, chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm thành hầu đến. 15 Vậy, hãy cậy Đức Chúa Jêsus mà hằng dâng tế-lễ bằng lời ngợi-khen cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông-trái của môi-miếng xưng danh Ngài ra. 16 Chớ quên việc lành và lòng bố-thí, vì sự tế-lễ dường ấy đẹp lòng Đức Chúa Trời.

17 Hãy vâng lời kẻ dắc-dẫn anh em và chịu phục các người ấy, — bởi các người ấy tỉnh-thức về linh-hồn anh em, dường như phải khai-trình, — hầu cho các người ấy lấy lòng vui-mừng mà làm xong chức-vụ mình, không phàn-nàn chi, vì ấy chẳng ích-lợi gì cho anh em. 18 Hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, vì chúng tôi biết mình chắc có lương-tâm tốt, muốn ăn-ở trọn-lành trong mọi sự. 19 Tôi lại nài-xin anh em cầu-nguyện đi, để tôi đến cùng anh em cho sớm hơn.

20 Đức Chúa Trời bình-an, là Đấng bởi huyết giao-ước đời đời mà đem Đấng chăn chiên lớn là Đức Chúa Jêsus chúng ta ra khỏi từ trong kẻ chết, 21 nguyền xin Ngài bởi Đức Chúa Jêsus-Christ khiến anh em nên trọn-vẹn trong mọi sự lành, đặng làm thành ý-muốn Ngài, và làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta; sự vinh-hiển đáng về Ngài đời đời vô-cùng! A-men.

22 Hỡi anh em, xin hãy vui lòng nhận lấy những lời khuyên-bảo nầy; ấy tôi đã viết vắn-tắt cho anh em vậy. 23 Hãy biết rằng anh em chúng ta là Ti-mô-thê đã được thả ra; nếu người sớm đến, tôi sẽ cùng người đi thăm anh em.

24 Hãy chào-thăm mọi người dắc-dẫn anh em và hết thảy các thánh-đồ. Các thánh-đồ ở Y-ta-li gởi lời thăm anh em.

25 Nguyền xin ân-điển ở với anh em hết thảy!

https://tieulun.hopto.org

THƠ CỦA THÁNH

GIA-CƠ

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Gia-cơ, tôi-tớ Đức Chúa
Trời và Đức Chúa Jêsus-
Christ, đạt cho mười hai chi-phái
ở tan-lạc,(a) chúc bình-an!

Tín-đồ chịu thử-thách
phải thể nào

2 Hỡi anh em, hãy coi sự thử-
thách trăm bề thoạt đến cho
anh em như là đều vui-mừng
trọn-vẹn, 3 vì biết rằng sự thử-
thách đức-tin anh em sanh ra
sự nhịn-nhục. 4 Nhưng sự nhịn-
nhục phải làm trọn việc nó, hầu
cho chính mình anh em cũng
trọn-lành toàn-vẹn, không thiếu-
thốn chút nào.

5 Vì bằng trong anh em có kẻ
kém khôn-ngoan, hãy cầu xin
Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho
mọi người cách rộng-rãi, không
trách-móc ai, thì kẻ ấy sẽ được
ban cho. 6 Nhưng phải lấy đức-
tin mà cầu xin, chớ nghi-ngờ;
vì kẻ hay nghi-ngờ giống như
sóng biển, bị gió động và đưa
đi đây đi đó. 7 Người như thế
chớ nên tưởng mình lãnh được
vật chi từ nơi Chúa: 8 ấy là một
người phân-tâm, phàm làm việc
gì đều không định.

9 Anh em nào ở địa-vị thấp-
hèn hãy khoe mình về phần cao-
trọng mình, 10 kẻ giàu cũng hãy
khoe mình về phần dê-hèn, vì
người sẽ qua đi như hoa cỏ.
11 Mặt trời mọc lên, nắng xẵng,
cỏ khô, hoa rụng, sắc đẹp tồi-
tàn: kẻ giàu cũng sẽ khô-héo như
vậy trong những việc mình làm.

Sự cám-dỗ và ân-điển

12 Phước cho người bị cám-
dỗ; (b) vì lúc đã chịu nổi sự thử-
thách rồi, thì sẽ lãnh mão triều-
thiên của sự sống mà Đức Chúa
Trời đã hứa cho kẻ kính-mến
Ngài. 13 Chớ có ai đương bị cám-
dỗ mà nói rằng: Ấy là Đức Chúa
Trời cám-dỗ tôi; vì Đức Chúa
Trời chẳng bị sự ác nào cám-dỗ
được, và chính Ngài cũng không
cám-dỗ ai. 14 Nhưng mỗi người
bị cám-dỗ khi mắc tư-dục xui-
giục mình. 15 Đoạn, lòng tư-dục
cưu-mang, sanh ra tội-ác; tội-ác
đã trọn, sanh ra sự chết.

16 Hỡi anh em yêu-dấu, chớ
tự dối mình: 17 mọi ân-điển tốt-
lành cùng sự ban-cho trọn-vẹn
đều đến từ nơi cao và bởi Cha
sáng-láng mà xuống, trong Ngài
chẳng có một sự thay-đổi, cũng

(a) Đây nói về các tín-đồ vốn người Giu-đa, vì cớ mười hai chi-phái Y-sơ-ra-en bị tan-lạc, thì ở tản ra các nước ngoại-đạo trong thế-gian. (b) Theo nguyên-bổn tiếng Gờ-réc, trong câu nầy cũng nói «thử-thách» được như trong câu 2, vì chữ nầy trong tiếng Gờ-réc có hai ý.

https://tieulun.hopto.org

chẳng có bóng của sự biến-cải nào. 18Ấy chính Ngài theo ý-muốn mình, đã dùng lời chơn-thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên.

Làm theo lời Đức Chúa Trời

19Hỡi anh em yêu-dấu, anh em biết điều đó : người nào cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận; 20vì cơn giận của người ta không làm nên sự công-bình của Đức Chúa Trời. 21Vậy, hãy bỏ đi mọi điều ô-uế và mọi điều gian-ác còn lại, đem lòng nhu-mì nhận lấy lời đã trồng trong anh em, là lời cứu được linh-hồn của anh em.

22Hãy làm theo lời, chớ lấy nghe làm đủ mà lừa-dối mình. 23Vì, nếu có kẻ nghe lời mà không làm theo, thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương, 24thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thể nào. 25Nhưng kẻ nào xét kĩ luật-pháp trọn-vẹn, là luật-pháp về sự tự-do, lại bền lòng suy-gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép-tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phước trong sự mình vâng lời.

26Nhược bằng có ai tưởng mình là tin đạo, mà không cầm-giữ lưỡi mình, nhưng lại lừa-dối lòng mình, thì sự tin đạo của người hạng ấy là vô-ích. 27Sự tin đạo thanh-sạch không vết, trước mặt Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là : thăm-viếng kẻ mồ-côi, người góa-bụa trong cơn khốn-khó của họ, và giữ lấy mình cho khỏi sự ô-uế của thế-gian.

Đừng tây-vị ai

2 1Hỡi anh em, anh em đã tin đến Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa vinh-hiển chúng ta, thì chớ có tây-vị người nào. 2Giả sử có người đeo nhẫn vàng, mặc áo đẹp, vào nơi hội anh em, lại có người nghèo, quần-áo rách-rưới, cũng vào nữa ; 3nếu anh em ngó kẻ mặc áo đẹp, mà nói rằng : Mời ngồi đây, là chỗ tử-tế; lại nói với người nghèo rằng : Hãy đứng đó, hoặc ngồi dưới bệ chơn ta, — 4thế có phải anh em tự mình phân-biệt ra và lấy ý xấu mà xét-đoán không?

5Hỡi anh em rất yêu-dấu, hãy nghe này : Đức Chúa Trời há chẳng lựa kẻ nghèo theo đời nầy đặng làm cho trở nên giàu trong đức-tin, và kế-tự nước Ngài đã hứa cho kẻ kính-mến Ngài hay sao? 6Mà anh em lại khinh-dể kẻ nghèo! Há chẳng phải kẻ giàu đã hà-hiếp anh em, kéo anh em đến trước tòa-án sao? 7Há chẳng phải họ phạm thượng đến danh tốt đã lấy đặt cho anh em sao?

8Thật vậy, nếu anh em vâng-giữ cho trọn-vẹn luật-pháp tôn-trọng, theo như Kinh-thánh rằng: «Hãy yêu người lân-cận như mình,» thì anh em ăn-ở tốt lắm. 9Nhưng nếu anh em tây-vị người ta, thì phạm tội, luật-

https://tieulun.hopto.org

pháp bèn định tội anh em như kẻ phạm phép. 10 Vì người nào giữ trọn luật-pháp, mà phạm một điều-răn, thì cũng đáng tội như đã phạm hết thảy. 11 Vả, Đấng đã phán rằng: «Chớ phạm tội tà-dâm,» cũng có phán rằng: «Chớ giết người.» Vậy, nếu ngươi không phạm tội tà-dâm, nhưng phạm tội giết người, thì ngươi là kẻ phạm luật-pháp. 12 Hãy nói và làm dường như phải chịu luật-pháp tự-do đoán-xét mình. 13 Sự đoán-xét không thương-xót kẻ chẳng làm sự thương-xót; nhưng sự thương-xót thắng sự đoán-xét.

Đức-tin không có việc lành thì chết

14 Hỡi anh em, nếu ai nói mình có đức-tin, song không có việc làm, thì ích chi chăng? Đức-tin đó cứu người ấy được chăng? 15 Vì thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc, thiếu của ăn uống hằng ngày, 16 mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho bình-an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho họ đồ cần-dùng về phần xác, thì có ích gì chăng? 17 Về đức-tin, cũng một lẽ ấy; nếu đức-tin không sanh ra việc làm, thì tự mình nó chết.

18 Hoặc có kẻ nói: Ngươi có đức-tin, còn ta có việc làm. Hãy chỉ cho ta đức-tin của ngươi không có việc làm, rồi ta sẽ chỉ cho ngươi đức-tin bởi việc làm của ta. 19 Ngươi tin rằng chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, ngươi tin phải; ma-quỉ cũng tin như vậy và run-sợ. 20 Nhưng, hỡi người vô-tri kia, ngươi muốn biết chắc rằng đức-tin không có việc làm là vô-ích chăng? 21 Áp-ra-ham, tổ-phụ chúng ta, khi dâng con mình là Y-sác trên bàn-thờ, há chẳng từng cậy việc làm được xưng công-bình hay sao? 22 Thế thì, ngươi thấy đức-tin đồng công với việc làm, và nhờ việc làm mà đức-tin được trọn-vẹn. 23 Vậy được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: «Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, và đều đó kể là công-bình cho người;» và người được gọi là bạn Đức Chúa Trời. 24 Nhơn đó anh em biết người ta cậy việc làm được xưng công-bình, chớ chẳng những là cậy đức-tin mà thôi. 25 Đồng một thể ấy, kỵ-nữ Ra-háp tiếp-rước các sứ-giả và khiến họ nơi đường khác mà đi, người há chẳng phải cậy việc làm mà được xưng công-bình sao? 26 Vả, xác chẳng có hồn thì chết, đức-tin không có việc làm cũng chết như vậy.

Tội-lỗi của lưỡi

3 1 Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét-đoán càng nghiêm hơn. 2 Chúng ta thảy đều vấp-phạm nhiều cách lắm.

https://tieulun.hopto.org

Nếu có ai không vấp-phạm
trong lời nói mình, ấy là người
trọn-vẹn, hay hãm-cầm cả mình.
3 Chúng ta tra hàm-thiếc vào
miệng ngựa, cho nó chịu phục
mình, nên mới sai-khiến cả và
mình nó được. 4 Hãy xem
những chiếc tàu: dầu cho lớn
mấy mặc lòng, và bị gió mạnh
đưa đi thây kệ, một bánh lái
rất nhỏ cũng đủ cạy-bát nó, tùy
theo ý người cầm lái. 5 Cũng
vậy, cái lưỡi là một quan-thể
nhỏ, mà khoe được những việc
lớn. Thử xem cái rừng lớn
chừng nào mà một chút lửa có
thể đốt cháy lên! 6 Cái lưỡi
cũng như lửa; ấy là nơi đô-hội
của tội-ác ở giữa các quan-thể
chúng ta, làm ô-uế cả mình, đốt
cháy cả đời người, chính mình
nó đã bị lửa địa-ngục đốt cháy.
7 Hết thảy loài muông-thú, chim-
chóc, sâu-bọ, loài dưới biển đều
trị-phục được và đã bị loài
người trị-phục rồi; 8 nhưng cái
lưỡi, không ai trị-phục được nó;
ấy là một vật dữ người ta không
thể hãm-dẹp được: đầy-dẫy
những chất độc giết chết. 9 Bởi
cái lưỡi chúng ta khen-ngợi
Chúa, Cha chúng ta, và cũng
bởi nó chúng ta rủa-sả loài
người, là loài tạo theo hình-ảnh
Đức Chúa Trời. 10 Đồng một
lỗ miệng mà ra cả sự khen-ngợi
và rủa-sả! Hỡi anh em, không
nên như vậy. 11 Có lẽ nào một
cái suối kia, đồng một mạch mà
ra cả nước ngọt và nước đắng
sao? 12 Hỡi anh em, cây vả có
ra trái ô-li-ve được, cây nho có
ra trái vả được chăng? Mạch
nước mặn cũng không có thể
chảy ra nước ngọt được nữa.

Đấu chỉ sự khôn-ngoan từ trên ban cho

13 Trong anh em có người
nào khôn-ngoan thông-sáng
chăng? Hãy lấy cách ăn-ở tốt
của mình mà bày-tỏ việc mình
làm bởi khôn-ngoan nhu-mì mà
ra. 14 Nhưng nếu anh em có sự
ghen-tương cay-đắng và sự
tranh-cạnh trong lòng mình, thì
chớ khoe mình và nói dối nghịch
cùng lẽ thật. 15 Sự khôn-ngoan
đó không phải từ trên mà xuống
đâu; trái lại, nó thuộc về đất,
về xác-thịt và về ma-quỉ. 16 Vì
ở đâu có những đều ghen-tương
tranh-cạnh ấy, thì ở đó có sự lộn-
lạo và đủ mọi thứ ác. 17 Nhưng
sự khôn-ngoan từ trên mà xuống
thì trước hết là thanh-sạch, sau
lại hòa-thuận, tiết-độ, nhu-mì,
đầy-dẫy lòng thương-xót và
bông-trái lành, không có sự hai
lòng và giả-hình. 18 Vả, bông-
trái của đều công-bình thì gieo
trong sự hòa-bình, cho những
kẻ nào làm sự hòa-bình vậy.

Phải chống-trả lòng tư-dục và ở trung-tín với Chúa

4 1 Những đều chiến-đấu
tranh-cạnh trong anh em
bởi đâu mà đến? Há chẳng phải
từ tình-dục anh em vẫn hay
tranh-chiến trong quan-thể
mình sao? 2 Anh em tham-muốn
mà chẳng được chi; anh em giết

https://tieulun.hopto.org

người và ghen-ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có sự tranh-cạnh và chiến-đấu; anh em chẳng được chi, vì không cầu xin. 3 Anh em cầu xin mà không nhận-lãnh được, vì cầu xin trái lẽ, để dùng trong tư-dục mình.

4 Hỡi bọn tà-dâm kia, anh em há chẳng biết làm bạn với thế-gian tức là thù-nghịch với Đức Chúa Trời sao? Cho nên, ai muốn làm bạn với thế-gian, thì người ấy trở nên kẻ nghịch-thù cùng Đức Chúa Trời vậy. 5 Hay là anh em tưởng Kinh-thánh nói vô-ích sao? Đức Thánh-Linh mà Đức Chúa Trời khiến ở trong lòng chúng ta, ham-mến chúng ta đến nỗi ghen-tương, 6 nhưng Ngài lại ban cho ta ơn lớn hơn nữa. Vì vậy, Kinh-thánh chép rằng: « Đức Chúa Trời chống-cự kẻ kiêu-ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm-nhường. »

7 Vậy hãy phục Đức Chúa Trời; hãy chống-trả ma-quỉ, thì nó sẽ lánh xa anh em. 8 Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm sạch lòng đi; 9 hãy cảm-biết sự khốn-nạn mình, hãy đau-thương khóc-lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. 10 Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên.

Về sự nói hành và xét-đoán

11 Hỡi anh em, chớ nói hành nhau. Ai nói hành anh em mình hoặc xét-đoán anh em mình, tức là nói xấu luật-pháp, và xét-đoán luật-pháp. Vả, nếu ngươi xét-đoán luật-pháp, thì ngươi chẳng phải là kẻ vâng-giữ luật-pháp, bèn là người xét-đoán luật-pháp vậy. 12 Chỉ có một Đấng lập ra luật-pháp và một Đấng xét-đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng ngươi là ai, mà dám xét-đoán kẻ lân-cận mình?

Việc ngày mai không ai biết chắc

13 Hỡi anh em là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai, ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn-bán và phát-tài, — 14 song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì, sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. 15 Anh em phải nói trái lại: Ví bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia. 16 Kia anh em lấy những lời kiêu-ngạo mà khoe mình! Phàm khoe-khoang như vậy là xấu. 17 Cho nên, kẻ biết làm điều lành mà chẳng làm, thì phạm tội.

Kẻ giàu mà ác

5 1 Hỡi anh em là kẻ giàu-có! Hãy khóc-lóc, kêu-la, vì cớ hoạn-nạn sẽ đổ trên anh em. 2 Của-cải anh em bị mục-nát, áo-xống bị mối-mọt ăn rồi. 3 Vàng bạc anh em bị ten-rét, ten-rét đó

https://tieulun.hopto.org

sẽ làm chứng nghịch cùng anh em, nó cũng như lửa vậy, sẽ ăn thịt anh em. Anh em đã thâu-trữ tiền-của trong những ngày sau-rốt! 4Kìa, tiền công con gặt gặt ruộng anh em, mà anh em đã ăn gian, nó kêu oan, và tiếng kêu của con gặt đã thấu đến tai Chúa các cơ binh. 5Anh em đã sống trên thế-gian ăn uống vui-sướng và xa-xỉ, anh em đã làm cho lòng mình no-nê trong ngày chém-giết; 6anh em đã luận tội và đã giết người công-bình, mà người chẳng cự lại.

Sự nhịn-nhục trong cơn hoạn-nạn

7Hỡi anh em, vậy hãy nhịn-nhục cho tới kỳ Chúa đến. Hãy xem kẻ làm ruộng: họ bền lòng chờ-đợi sản-vật quí-báu dưới đất cho đến chừng nào đã được mưa đầu mùa và cuối mùa. 8Anh em cũng vậy, hãy nhịn-nhục và bền lòng; vì kỳ Chúa đến gần rồi.

9Hỡi anh em, chớ oán-trách nhau, hầu cho khỏi bị xét-đoán; kìa, Đấng xét-đoán đứng trước cửa. 10Hỡi anh em, hãy lấy các đấng tiên-tri đã nhơn danh Chúa mà nói, làm mẫu-mực về sự chịu khổ và nhịn-nhục cho mình. 11Anh em biết rằng những kẻ nhịn-nhục chịu khổ thì chúng ta xưng là có phước. Anh em đã nghe nói về sự nhịn-nhục của Giốp, và thấy cái kết-cuộc mà Chúa ban cho người; vì Chúa đầy lòng thương-xót và nhơn-từ.

Về sự thề

12Hỡi anh em, trước hết chớ có thề, chớ chỉ trời, chỉ đất, cũng chớ chỉ vật khác mà thề; nhưng phải thì nói phải, không thì nói không, hầu cho khỏi bị xét-đoán.

Sự cầu-nguyện, xưng tội, và kẻ có tội trở lại đạo

13Trong anh em có ai chịu khổ chăng? Người ấy hãy cầu-nguyện. Có ai vui-mừng chăng? hãy hát ngợi-khen. 14Trong anh em có ai đau-ốm chăng? hãy mời các trưởng-lão Hội-thánh đến, sau khi nhơn danh Chúa xức dầu cho người bịnh đoạn, thì các trưởng-lão hãy cầu-nguyện cho người. 15Sự cầu-nguyện bởi đức-tin sẽ cứu kẻ bịnh, Chúa sẽ đỡ kẻ ấy dậy; nếu kẻ bịnh có phạm tội, cũng sẽ được tha.

16Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu-nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bịnh: người công-bình lấy lòng sốt-sắng cầu-nguyện, thật có linh-nghiệm nhiều. 17Ê-li vốn là người yếu-đuối như chúng ta. Người cầu-nguyện, cố xin cho đừng mưa, thì không mưa xuống đất trong ba năm rưỡi. 18Đoạn, người cầu-nguyện lại, trời bèn mưa, và đất sanh-sản hoa-màu.

19Hỡi anh em, trong vòng anh em nếu có ai lầm-lạc cách xa lẽ thật, mà có người khác làm cho nó trở lại, 20thì phải biết rằng kẻ làm cho người có tội trở lại, bỏ đường lầm-lạc, ấy là cứu linh-hồn người khỏi sự chết và che-đậy vô-số tội-lỗi.

https://tieulun.hopto.org

THƠ THỨ NHỨT CỦA THÁNH
PHI-E-RƠ

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Phi-e-rơ, sứ-đồ của Đức
Chúa Jêsus-Christ, gởi cho
những người kiều-ngụ rải-rác
trong sứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-
đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những
người được chọn, 2 theo sự biết
trước của Đức Chúa Trời, là Đức
Chúa Cha, và được nên thánh
bởi Đức Thánh-Linh, đặng vâng-
phục Đức Chúa Jêsus-Christ và
có phần trong sự rải huyết
Ngài : nguyền xin ân-điển và
bình-an thêm lên cho anh em !

Sự trông-cậy của tín-đồ và sự thử-thách về đức-tin

3 Ngợi-khen Đức Chúa Trời,
là Cha Đức Chúa Jêsus-Christ
chúng ta, Ngài lấy lòng thương-
xót cả thể khiến chúng ta lại
sanh, đặng chúng ta nhờ sự Đức
Chúa Jêsus-Christ sống lại từ
trong kẻ chết mà có sự trông-
cậy sống, 4 là cơ-nghiệp không
hư đi, không ô-uế, không suy-
tàn, để dành trong các từng trời
cho anh em, 5 là kẻ bởi đức-tin
nhờ quyền-phép của Đức Chúa
Trời giữ cho, để được sự cứu-
rỗi gần hiện ra trong kỳ sau-rốt!
6 Anh em vui-mừng về điều đó,
dầu hiện nay anh em vì sự thử-
thách trăm bề buộc phải buồn-
bã ít lâu ; 7 hầu cho sự thử-thách
đức-tin anh em quí hơn vàng
hay hư-nát, dầu đã bị thử lửa,
sanh ra ngợi-khen, tôn-trọng,
vinh-hiển cho anh em khi Đức
Chúa Jêsus-Christ hiện ra.
8 Ngài là Đấng anh em không
thấy, mà yêu-mến ; dầu bây giờ
anh em không thấy Ngài, nhưng
tin Ngài, và vui-mừng lắm một
cách không xiết kể và vinh-hiển :
9 nhận được phần thưởng về
đức-tin anh em, là sự cứu-rỗi
linh-hồn mình.

Sự cứu-rỗi trong Đấng Christ bởi các đấng tiên-tri rao ra

10 Về sự cứu-rỗi đó, các đấng
tiên-tri đã tìm-tòi suy-xét, và đã
nói tiên-tri về ân-điển định sẵn
cho anh em : 11 nghĩa là tìm cho
biết thời-kỳ nào và thời-kỳ cách
nào mà Thánh-Linh Đấng Christ
ở trong lòng mình đã chỉ cho, là
khi làm chứng trước về sự đau-
đớn của Đấng Christ và về sự
vinh-hiển sẽ theo sau. 12 Các
đấng ấy đã được tỏ cho rằng
chẳng phải vì mình, bèn là vì anh
em mà truyền ra những điều đó,
là những điều hiện nay đã rao cho
anh em, bởi những người nhờ
Đức Thánh-Linh từ trên trời sai
xuống, mà giảng Tin-lành cho
anh em ; các thiên-sứ cũng ước-
ao xem thấu những sự đó.

Khuyên về sự thánh và tình yêu-thương

13 Vậy, anh em hãy bền chí
như thể thắt lưng, hãy tiết-độ, lấy

https://tieulun.hopto.org

sự trông-cậy trọn-vẹn đợi-chờ ơn sẽ ban cho mình trong khi Đức Chúa Jêsus-Christ hiện ra. 14 Anh em đã nên như con-cái hay vâng lời, thì chớ có làm theo sự dâm-dục, là sự cai-trị trong anh em ngày trước, về lúc anh em còn mê-muội. 15 Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em cũng phải thánh trong mọi cách ăn-ở mình, 16 bởi có chép rằng: « Hãy nên thánh, vì ta là thánh. » 17 Nếu anh em xưng Đấng không tây-vị ai, xét-đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính-sợ mà ăn-ở trong thời-kỳ ở trọ đời này, 18 vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư-nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn-ở không ra chi của tổ-tiên truyền lại cho mình, 19 bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vít, 20 đã định sẵn trước buổi sáng-thế, và hiện ra trong cuối các thời-kỳ vì cớ anh em, 21 là kẻ nhơn Đức Chúa Jêsus tin đến Đức Chúa Trời, tức là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh-hiển cho Ngài đến nỗi đức-tin và sự trông-cậy anh em được nương-nhờ Đức Chúa Trời.

22 Anh em đã vâng theo lẽ thật rửa sạch lòng mình, đặng có lòng yêu-thương anh em cách thật-thà, nên hãy yêu nhau sốt-sắng hết lòng; 23 anh em đã được lại sanh, chẳng phải bởi giống hay hư-nát, nhưng bởi giống chẳng hư-nát, là bởi lời hằng sống và bền-vững của Đức Chúa Trời. 24 Vì mọi xác-thịt ví như cỏ, mọi sự vinh-hiển của nó ví như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng, nhưng lời Chúa còn lại đời đời; và lời đó là đạo Tin-lành đã giảng ra cho anh em.

Phải tin Đức Chúa Jêsus-Christ, là đá góc nhà

2 1 Vậy anh em đã từ-bỏ mọi điều độc-ác, mọi điều gian-dảo, mọi thứ giả-trá, lòng ghen-ghét và sự nói hành, 2 thì hãy ham-thích sữa thiêng-liêng của Đạo, như trẻ con mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rỗi linh-hồn, — 3 nếu anh em đã nếm biết Chúa là ngọt-ngào. 4 Hãy đến gần Ngài, là hòn đá sống, bị người ta loại ra, song được chọn và quí trước mặt Đức Chúa Trời, 5 và anh em cũng như đá sống, được xây nên nhà thiêng-liêng, làm chức tế-lễ thánh, đặng dâng của tế-lễ thiêng-liêng, nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời. 6 Vì trong Kinh-thánh có chép rằng: « Nầy, ta đặt tại Si-ôn hòn đá góc nhà đã chọn-lựa và quí-báu; ai tin đến đá ấy sẽ không bị xấu-hổ. »

7 Vậy nên, cho anh em là kẻ đã tin, thì là đá quí; nhưng cho những kẻ không tin, thì hòn đá mà bị thợ xây nhà loại ra, bèn

https://tieulun.hopto.org

trở nên đá góc nhà, là đá gây cho vấp-váp, là đá lớn làm cho sa-ngã ; 8 hộ bị vấp đá đó, vì không vâng-phục Đạo, và đều ấy đã định sẵn cho họ rồi. 9 Nhưng anh em là dòng-giống được lựa-chọn, là chức thầy tế-lễ nhà vua, là dân thánh, là dân thuộc về Đức Chúa Trời, hầu cho anh em rao-giảng nhơn-đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối-tăm, đến nơi sáng-láng lạ-lùng của Ngài ; 10 anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương-xót, mà bây giờ được thương-xót.

Giữ cho khỏi những sự ham-muốn xác-thịt

11 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, anh em như người ở trọ, kẻ đi đường, tôi khuyên phải kiêng những điều xác-thịt ưa-thích, là điều chống-trả với linh-hồn. 12 Phải ăn ở ngay-lành giữa dân ngoại, hầu cho họ, là kẻ vẫn gièm-chê anh em như người gian-ác, đã thấy việc lành anh em, thì đến ngày Chúa thăm-viếng, họ ngợi-khen Đức Chúa Trời.

Bổn-phận đối với các bậc có quyền

13 Vì cớ Chúa, hãy phục theo mọi phép-tắc loài người lập lên, hoặc vua, như đấng rất cao, 14 hoặc các quan, như người vua sai ra để phạt kẻ làm dữ và khen người làm lành. 15 Vì anh em làm điều lành để ngăn miệng những kẻ ngu-muội dại-dột, ấy là ý-muốn của Đức Chúa Trời. 16 Hãy ăn ở như người tự-do, nhưng chớ dùng tự-do làm cái màn che sự hung-ác, song phải coi mình là tôi-mọi Đức Chúa Trời. 17 Hãy kính mọi người; yêu anh em; kính-sợ Đức Chúa Trời ; tôn-trọng vua.

Bổn-phận kẻ tôi-tớ

18 Hỡi kẻ làm tôi-tớ, hãy lấy lòng rất kính-sợ mà phục theo chủ mình, chẳng những phục người chủ hiền-lành mà thôi, lại phải phục người chủ khó tánh nữa. 19 Vì nhơn có lương-tâm đối với Đức Chúa Trời, mà chịu khốn-nạn trong khi bị oan-ức, ấy là một ơn phước. 20 Vả, mình làm điều ác, bị đánh mà hay nhịn-chịu, thì có đáng khoe gì? Nhưng nếu anh em làm lành, mà nhịn-chịu sự khốn-khó, ấy là một ơn phước trước mặt Đức Chúa Trời.

21 Anh em đã được kêu-gọi đến sự đó, vì Đấng Christ cũng đã chịu khổ cho anh em, để lại cho anh em một gương, hầu cho anh em noi dấu chơn Ngài ; 22 Ngài chưa hề phạm tội, trong miệng Ngài không thấy có chút chi dối-trá ; 23 Ngài bị rủa mà chẳng rủa lại, chịu nạn mà không hề ngăm-dọa, nhưng cứ phó mình cho Đấng xử-đoán công-bình ; 24 Ngài gánh tội-lỗi chúng ta trong thân-thể Ngài trên cây gỗ, hầu cho chúng ta là kẻ đã chết về tội-lỗi, được sống cho sự công-bình; lại nhờ những lằn đòn của Ngài mà

https://tieulun.hopto.org

anh em đã được lành bịnh. 25 Vì anh em vốn giống như con chiên lạc, mà bây giờ đã trở về cùng Đấng chăn-chiên và Giám-mục của linh-hồn mình.

Bổn phận vợ chồng

3 1 Hỡi người làm vợ, hãy phục chồng mình, hầu cho nếu có người chồng nào không vâng theo Đạo, dẫu chẳng lấy lời khuyên-bảo, chỉ bởi cách ăn-ở của vợ, cũng đủ hóa theo, 2 vì thấy cách ăn-ở của chị em là tinh-sạch và cung-kính. 3 Chớ tìm-kiếm sự trang-sức bề ngoài, như giồi tóc, đeo đồ vàng, mặc áo quần lòa-loẹt; 4 nhưng hãy tìm-kiếm sự trang-sức bề trong giấu ở trong lòng, tức là sự tinh-sạch chẳng hư-nát của tâm-thần dịu-dàng im-lặng, ấy là giá qui trước mặt Đức Chúa Trời. 5 Vì các bà thánh xưa kia, trông-cậy Đức Chúa Trời, vâng-phục chồng mình, đều trau-giồi mình dường ấy; 6 như Sa-ra vâng-phục Áp-ra-ham, gọi người là chúa mình; nếu các chị em làm đều lành, không sợ chi hết mà rối trí, thì trở nên con gái của Sa-ra vậy.

7 Hỡi người làm chồng, hãy tỏ đều khôn-ngoan ra trong sự ăn-ở với vợ mình, như là với giống yếu-đuối hơn; vì họ sẽ cùng anh em hưởng phước sự sống, nên phải kính-nể họ, hầu cho không điều gì làm rối-loạn sự cầu-nguyện của anh em.

Khuyên phải yêu-thương, hòa-bình, nhịn-nhục

8 Rút lại, hết thảy anh em phải đồng lòng đầy thương-xót và tình yêu anh em, có lòng nhơn-từ và đức khiêm-nhượng. 9 Đừng lấy ác trả ác, cũng đừng lấy rủa-sả trả rủa-sả; trái lại, phải chúc phước, ấy vì điều đó mà anh em được gọi để hưởng phước lành. 10 Vả, ai muốn yêu sự sống và thấy ngày tốt-lành, thì phải giữ-gìn miệng lưỡi, đừng nói điều ác và lời gian-dảo; 11 phải lánh điều dữ, làm điều lành, tìm sự hòa-bình mà đuổi theo, 12 vì mắt của Chúa đoái-trông người công-bình, tai Ngài lóng nghe lời cầu-nguyện người, nhưng mặt Chúa sấp lại nghịch với kẻ làm ác.

13 Vì bằng anh em sốt-sắng làm lành, thì có ai làm dữ lại cho anh em? 14 Nếu anh em phải vì sự công-bình mà chịu khổ, ấy thật là có phước. Chớ sợ điều họ sợ và đừng rối trí; 15 nhưng hãy tôn Đấng Christ, là Chúa, làm thánh trong lòng mình. Hãy thường-thường sẵn-sàng để trả lời mọi kẻ hỏi lẽ về sự trông-cậy trong anh em, song phải hiền-hòa và kính-sợ, 16 phải có lương-tâm tốt, hầu cho những kẻ gièm-chê cách ăn-ở lành của anh em trong Đấng Christ biết mình xấu-hổ trong sự mà anh em đã bị nói hành; 17 vì nếu ý-muốn Đức Chúa Trời dường ấy,

https://tieulun.hopto.org

thì thà làm điều thiện mà chịu khổ, còn hơn làm điều ác mà chịu khổ vậy.

18 Vả, Đấng Christ cũng vì tội-lỗi chịu chết một lần, là Đấng công-bình thay cho kẻ không công-bình, để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời; về phần xác-thịt thì Ngài đã chịu chết, nhưng về phần linh-hồn thì được sống. 19 Ấy bởi đồng một linh-hồn đó, Ngài đi giảng cho các linh-hồn bị tù, 20 tức là kẻ bội-nghịch thuở trước, về thời-kỳ Nô-ê, khi Đức Chúa Trời nhịn-nhục chờ-đợi, chiếc tàu đóng nên, trong đó có ít người được cứu bởi nước, là chỉ có tám người. 21 Phép báp-têm bây giờ bèn là ảnh-tượng của sự ấy để cứu anh em, phép ấy chẳng phải sự làm sạch ô-uế của thân-thể, nhưng một sự liên-lạc lương-tâm tốt với Đức Chúa Trời, bởi sự sống lại của Đức Chúa Jêsus-Christ, 22 là Đấng đã được lên trời, nay ngự bên hữu Đức Chúa Trời, các thiên-sứ, các vương-hầu, các quyền-thế thảy đều phục Ngài.

Đừng ăn-ở theo tư-dục loài người nữa

4 1 Vậy, vì Đấng Christ đã chịu khổ trong xác-thịt, thì anh em cũng phải lấy ý đó làm giáp-trụ, vì người nào đã chịu khổ trong xác-thịt, thì đã dứt khỏi tội-lỗi, 2 hầu cho còn sống trong xác-thịt bao lâu thì chớ lại theo những sự người ta ưa-thích, mà phải theo ý-muốn Đức Chúa Trời. 3 Ngày trước cũng đã đủ làm theo ý-muốn người ngoại-đạo rồi, mà ăn-ở theo tà-tịch, tư-dục, say rượu, ăn-uống quá-độ, chơi-bời, và thờ hình-tượng đáng gớm-ghiếc. 4 Họ thấy anh em chẳng cùng họ theo sự dâm-dật bậy-bạ ấy, thì họ lấy làm lạ và gièm-chê. 5 Nhưng họ sẽ khai-trình với Đấng đã sẵn-sàng xét-đoán kẻ sống và kẻ chết. 6 Vì ấy bởi điều đó mà Tin-lành cũng đã giảng ra cho kẻ chết, hầu cho sau khi chịu xét-đoán theo loài người về phần xác, thì họ được sống theo Đức Chúa Trời về phần hồn.

Về sự tỉnh-thức, yêu-thương, mau-lẹ của tín-đồ

7 Sự cuối-cùng của muôn vật đã gần; vậy hãy khôn-ngoan tỉnh-thức mà cầu-nguyện. 8 Nhứt là trong vòng anh em phải có lòng yêu-thương sốt-sắng; vì sự yêu-thương che-đậy vô-số tội-lỗi. 9 Người nầy người khác phải tiếp-đãi nhau, chớ có cằn-rằn. 10 Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản-lý trung-tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời. 11 Vì bằng có người giảng-luận, thì hãy giảng như rao lời sấm-truyền của Đức Chúa Trời; nếu có kẻ làm chức gì, thì hãy làm như nhờ sức Đức Chúa Trời ban, hầu cho Đức Chúa Trời được sáng

https://tieulun.hopto.org

danh trong mọi sự bởi Đức Chúa Jèsus-Christ; là Đấng được sự vinh-hiển quyền-phép đời đời vô-cùng. A-men.

Lời khuyên những kẻ chịu khổ vì làm tín-đồ Đấng Christ

12 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử-thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường. 13 Nhưng anh em có phần trong sự thương-khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui-mừng bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh-hiển của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui-mừng nhảy-nhót. 14 Vì bằng anh em vì cớ danh Đấng Christ chịu sỉ-nhục, thì anh em có phước ; vì sự vinh-hiển và Thánh-Linh của Đức Chúa Trời đậu trên anh em. 15 Trong anh em chớ có ai chịu khổ như kẻ giết người, như kẻ trộm-cướp, như kẻ hung-ác, như kẻ thấy-lay việc người khác. 16 Nhưng nếu có ai vì làm tín-đồ Đấng Christ mà chịu khổ, thì đừng hổ-thẹn ; thà hãy vì danh ấy ngợi-khen Đức Chúa Trời là hơn. 17 Vì thời-kỳ đã đến, là khi sự phán-xét sẽ khởi từ nhà Đức Chúa Trời ; vả, nếu khởi từ chúng ta, thì sự cuối-cùng của những kẻ chẳng vâng theo Tin-lành Đức Chúa Trời sẽ ra thế nào ? 18 Lại nếu người công-bình còn khó được rồi, thì những kẻ nghịch đạo và có tội sẽ trở nên thế nào ? 19 Vậy những kẻ chịu khổ theo ý-muốn Đức Chúa Trời, hãy cứ làm lành mà phó linh-hồn mình cho Đấng Tạo-hóa thành-tín.

Bổn-phận các trưởng-lão và người trẻ tuổi : sự khiêm-nhượng, tỉnh-thức và bền-đỗ

5 1 Tôi gởi lời khuyên-nhủ nầy cho các bậc trưởng-lão trong anh em, tôi đây cũng là trưởng-lão như họ, là người chứng-kiến sự đau-đớn của Đấng Christ, và cũng có phần về sự vinh-hiển sẽ hiện ra : 2 hãy chăn bầy của Đức Chúa Trời đã giao-phó cho anh em ; làm việc đó chẳng phải bởi ép tình, bèn là bởi vui lòng, chẳng phải vì lợi dơ-bẩn, bèn là hết lòng mà làm, 3 chẳng phải quản-trị phần trách-nhậm chia cho anh em, song để làm gương tốt cho cả bầy. 4 Khi Đấng làm đầu các kẻ chăn-chiên hiện ra, anh em sẽ được mão triều-thiên vinh-hiển, chẳng hề tàn-héo.

5 Cũng khuyên bọn trẻ tuổi, hãy phục theo các trưởng-lão. Hết thảy đối-đãi với nhau phải trang-sức bằng khiêm-nhường ; vì Đức Chúa Trời chống-cự kẻ kiêu-ngạo, mà ban ơn cho kẻ khiêm-nhường. 6 Vậy, hãy hạ mình xuống dưới tay quyền-phép của Đức Chúa Trời, hầu cho đến kỳ thuận-hiệp Ngài nhắc anh em lên ; 7 lại hãy trao mọi điều lo-lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn-sóc anh em.

8 Hãy tiết-độ và tỉnh-thức : kẻ thù-nghịch anh em là ma-quỉ,

https://tieulun.hopto.org

như sư-tử rống, đi rình-mò chung-quanh anh em, tìm-kiếm người nào nó có thể nuốt được. 9 Hãy đứng vững trong đức-tin mà chống-cự nó, vì biết rằng anh em mình ở rải khắp thế-gian, cũng đồng chịu hoạn-nạn như mình. 10 Đức Chúa Trời ban mọi ơn đã gọi anh em đến sự vinh-hiển đời đời của Ngài trong Đấng Christ, thì sau khi anh em tạm chịu khổ, chính Ngài sẽ làm cho anh em trọn-vẹn, vững-vàng, và thêm sức cho. 11 Nguyền xin quyền-phép về nơi Ngài, đời đời vô-cùng! A-men.

12 Tôi cậy Si-vanh, là kẻ tôi coi như một người anh em trung-tín, viết mấy chữ nầy đặng khuyên anh em, và làm chứng với anh em rằng ấy là ơn thật của Đức Chúa Trời, anh em phải đứng vững trong đó.

13 Hội-thánh của các người được chọn, tại thành Ba-by-lôn, chào anh em, con tôi là Mác cũng vậy. 14 Anh em hãy lấy cái hôn yêu-thương mà chào nhau.

Nguyền xin sự bình-an ở cùng hết thảy anh em trong Đấng Christ!

THƠ THỨ HAI CỦA THÁNH PHI-E-RƠ

Lời đạt và chào-thăm

1 1 Si-môn Phi-e-rơ, làm tôi-tớ và sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ, gởi cho những kẻ cậy sự công-bình của Đức Chúa Trời chúng ta và của Cứu-Chúa là Đức Chúa Jêsus-Christ, đã lãnh phần đức-tin đồng qui-báu như của chúng tôi: 2 nguyền xin ân-điển và sự bình-an được gia-thêm cho anh em bởi sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus, là Chúa chúng ta!

Sự tấn-tới của tín-đồ Đấng Christ

3 Quyền-phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi đều thuộc về sự sống và sự tin-kính, khiến chúng ta biết Đấng lấy vinh-hiển và nhơn-đức mà gọi chúng ta, — 4 và bởi vinh-hiển nhơn-đức ấy, Ngài lại ban lời hứa rất quí rất lớn cho chúng ta, hầu cho nhờ đó anh em được lánh khỏi sự hư-nát của thế-gian bởi tư-dục đến, mà

https://tieulun.hopto.org

trở nên người dự phần bổn-tánh Đức Chúa Trời. 5 Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho đức-tin mình sự nhơn-đức, thêm cho nhơn-đức sự học-thức, 6 thêm cho học-thức sự tiết-độ, thêm cho tiết-độ sự nhịn-nhục, thêm cho nhịn-nhục sự tin-kính, 7 thêm cho tin-kính tình yêu-thương anh em, thêm cho tình yêu-thương anh em lòng yêu-mến. 8 Vì nếu các điều đó có đủ trong anh em và đầy-dẫy nữa, thì ắt chẳng để cho anh em ở dưng hoặc không kết quả trong sự nhận biết Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta đâu. 9 Nhưng ai thiếu những điều đó, thì thành ra người cận-thị, người mù ; quên hẳn sự làm sạch tội mình ngày trước. 10 Vậy, hỡi anh em, hãy chú-ý cho chắc-chắn về sự Chúa kêu-gọi và chọn-lựa mình. Làm điều đó anh em sẽ không hề vấp-ngã ; 11 dường ấy, anh em sẽ được cho vào cách rộng-rãi trong nước đời đời của Đức Chúa Jêsus-Christ là Chúa và Cứu-Chúa của chúng ta.

Quyền-phép của các sứ-đồ và các đấng tiên-tri

12 Bởi vậy cho nên, dầu anh em biết rõ-ràng và chắc-chắn trong lẽ thật hiện đây, tôi cũng sẽ nhắc lại những điều đó cho anh em chẳng thôi. 13 Nhưng tôi còn ở trong nhà-tạm nầy bao lâu, thì coi sự lấy lời răn-bảo mà tỉnh-thức anh em, là bổn-phận của tôi vậy; 14 vì tôi biết tôi phải vội lìa nhà-tạm nầy, như Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta đã bảo cho tôi. 15 Nhưng tôi ân-cần rằng sau khi tôi đi, anh em có thể hằng nhớ điều tôi đã nói.

16 Vả, khi chúng tôi đã làm cho anh em biết quyền-phép và sự đến của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, thì chẳng phải là theo những chuyện khéo đặt-để, bèn là chính mắt chúng tôi đã ngó thấy sự oai-nghiêm Ngài. 17 Vì Ngài đã nhận-lãnh sự tôn-trọng vinh-hiển từ nơi Đức Chúa Trời, Cha Ngài, khi Đấng tôn-nghiêm rất cao phán cùng Ngài rằng: « Nầy là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường. » 18 Chính chúng tôi cũng từng nghe tiếng ấy đến từ trời, lúc chúng tôi ở với Ngài trên hòn núi thánh. 19 Nhơn đó, chúng tôi càng tin lời các đấng tiên-tri chắc-chắn hơn, anh em nên chú-ý lời đó, như cái đèn soi-sáng trong nơi tối-tăm, cho đến chừng nào ban ngày lộ ra, và sao mai mọc trong lòng anh em. 20 Trước hết, phải biết rõ rằng chẳng có lời tiên-tri nào trong Kinh-thánh lấy ý riêng giải nghĩa được. 21 Vì chẳng hề có lời tiên-tri nào là bởi ý một người nào mà ra, nhưng ấy là bởi Đức Thánh-Linh cảm-động mà người ta đã nói bởi Đức Chúa Trời.

Các giáo-sư giả hầu đến

2 1 Dầu vậy, trong dân-chúng cũng đã có tiên-tri giả, và

https://tieulun.hopto.org

cũng sẽ có giáo-sư giả trong anh em; họ sẽ truyền những đạo dối làm hại, chối Chúa đã chuộc mình, tự mình chuốc lấy sự hủy-phá thình-lình. 2 Có nhiều kẻ sẽ theo họ trong những sự buông-tuồng, và đạo thật vì cớ họ sẽ bị gièm-pha. 3 Họ sẽ bởi lòng tham mình, lấy lời dối-trá khoét anh em; nhưng sự kêu án nghịch cùng họ đã nghị-định từ lâu nay, và sự hư-mất của họ chẳng ngủ.

4 Vả, nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các thiên-sứ đã phạm tội, nhưng quăng vào trong vực sâu, tại đó họ bị trói-buộc bằng xiềng nơi tối-tăm để chờ sự phán-xét; 5 nếu Ngài chẳng tiếc thế-gian xưa, trong khi sai nước lụt phạt đời gian-ác nầy, chỉ giữ Nô-ê là thầy giảng đạo công-bình, với bảy người khác mà thôi; 6 nếu Ngài đã đoán-phạt thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ, hủy-phá đi khiến hóa ra tro, để làm gương cho người gian-ác về sau; 7 nếu Ngài đã giải-cứu người công-bình là Lót, tức là kẻ quá lo vì cách ăn-ở luông-tuồng của bọn giau-tà kia 8 (vì người công-bình nầy ở giữa họ, mỗi ngày nghe thấy việc trái phép của họ, bèn cảm-biết đau-xót trong lòng công-bình mình), 9 thì Chúa biết cứu-chữa những người tin-kính khỏi cơn cám-dỗ, và hành-phạt kẻ không công-bình, cầm chúng nó lại để chờ ngày phán-xét, 10 nhứt là những kẻ theo lòng tư-dục ô-uế mình mà ham-mê sự sung-sướng xác-thịt, khinh-dể quyền-phép rất cao.

Bọn đó cả gan, tự-đắc, nói hỗn đến các bậc Tôn-trọng mà không sợ, 11 dẫu các thiên-sứ, là đấng có sức-mạnh quyền-phép hơn chúng nó, còn không hề lấy lời nguyền-rủa mà xử-đoán các bậc đó trước mặt Chúa. 12 Nhưng chúng nó cũng như con vật không biết chi, sanh ra chỉ làm thú-vật để bị bắt mà làm thịt, hay chê-bai điều mình không biết, rồi chết đi như con vật, đường ấy chúng nó lãnh lấy tiền công về tội-ác mình. 13 Chúng nó lấy sự chơi-bời giữa ban ngày làm sung-sướng, là người xấu-xa ô-uế, ưa-thích sự dối-trá mình đang khi ăn tiệc với anh em; 14 cặp mắt chúng nó đầy sự gian-dâm, chúng nó phạm tội không bao giờ chán, dỗ-dành những người không vững lòng, chúng nó có lòng quen thói tham-dục: ấy là những con-cái đáng rủa-sả. 15 Chúng nó đã bỏ đường thẳng mà đi sai-lạc theo đường của Ba-la-am, con trai Bô-sô, là kẻ tham tiền công của tội-ác; 16 nhưng người bị trách về sự phạm tội của mình, bởi có một con vật câm nói tiếng người ta, mà ngăn-cấm sự điên-cuồng của người tiên-tri đó.

17 Ấy là những suối không nước, những đám mây bị luồng gió mạnh đưa đi và sự tối-tăm mờ-mịt đã để dành cho chúng nó. 18 Chúng nó dùng những lời văn-hoa hư-đản, đem những điều ham-muốn của xác-thịt và điều

https://tieulun.hopto.org

gian-dâm mà dỗ-dành những kẻ mới vừa tránh khỏi các người theo đường lầm-lạc; 19 chúng nó hứa sự tự-do cho người, mà chính mình thì làm tôi-mọi sự hư-nát; vì có sự chi đã thắng hơn người, thì người là tôi-mọi sự đó. 20 Vả, chúng nó bởi sự nhận biết Chúa và Cứu-Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus-Christ, mà đã thoát khỏi sự ô-uế của thế-gian, rồi lại mắc phải và suy-phục những sự đó, thì số-phận sau-cùng của chúng nó trở xấu hơn lúc đầu. 21 Chúng nó đã biết đường công-bình, rồi lại lui đi về lời răn thánh đã truyền cho mình, thế thì thà rằng không biết là hơn. 22 Đã xảy đến cho chúng nó như lời tục-ngữ rằng: « Chó liếm lại đồ nó đã mửa, heo đã rửa sạch rồi, lại lăn-lóc trong vũng bùn. »

Những ngày sau-rốt và sự Đức Chúa Jêsus-Christ trở lại

3 1 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, nầy là thơ thứ hai tôi viết cho anh em. Trong thơ nầy và thơ kia, tôi tìm cách làm cho nhớ lại để giục lòng lành trong anh em, 2 hầu cho ghi lấy lời nói trước của các thánh tiên-tri, cùng mạng-lịnh của Chúa và Cứu-Chúa chúng ta, đã cậy các sứ-đồ của anh em mà truyền lại.

3 Trước hết phải biết rằng, trong những ngày sau-rốt, sẽ có mấy kẻ hay giễm-chê, dùng lời giễu-cợt, ở theo tình-dục riêng của mình, 4 đến mà nói rằng: Chớ nào lời hứa về sự Chúa đến ở đâu? Vì từ khi tổ-phụ chúng ta qua đời rồi, muôn vật vẫn còn nguyên như lúc bắt đầu sáng-thế. 5 Chúng nó có ý quên lững đi rằng buổi xưa bởi lời Đức Chúa Trời có các từng trời và trái đất, đất ra từ nước và làm nên ở giữa nước, 6 thế-gian bấy giờ cũng bị hủy-phá như vậy, là bị chìm-đắm bởi nước lụt. 7 Nhưng trời đất thời bây giờ cũng là bởi lời ấy mà còn lại, và để dành cho lửa; lửa sẽ đốt nó đi trong ngày phán-xét và hủy-phá kẻ ác. 8 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chớ nên quên rằng ở trước mặt Chúa một ngày như ngàn năm, ngàn năm như một ngày. 9 Chúa không chậm-trễ về lời hứa của Ngài như mấy người kia tưởng đâu, nhưng Ngài lấy lòng nhịn-nhục đối với anh em, không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn-năn. 10 Song le, ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm. Bấy giờ các từng trời sẽ có tiếng vang-rầm mà qua đi, các thể-chất bị đốt mà tiêu-tán, đất cùng mọi công-trình trên nó đều sẽ bị đốt cháy cả.

11 Vì mọi vật đó phải tiêu-tán thì anh em đáng nên thánh và tin-kính trong mọi sự ăn-ở của mình là dường nào, 12 trong khi chờ-đợi trông-mong cho ngày Đức Chúa Trời mau đến, là ngày các từng trời sẽ bị đốt mà tiêu-tán, các thể-chất sẽ bị thiêu mà tan chảy đi! 13 Vả, theo lời hứa

https://tieulun.hopto.org

của Chúa, chúng ta chờ-đợi trời mới đất mới, là nơi sự công-bình ăn-ở. 14 Vậy nên, hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì anh em chờ-đợi những sự đó, thì phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh em ở bình-an, không dấu-vít, chẳng chỗ trách được. 15 Lại phải nhìn biết rằng sự nhịn-nhục lâu-dài của Chúa chúng ta cốt vì cứu-chuộc anh em, cũng như Phaolô, anh rất yêu-dấu của chúng ta, đã đem sự khôn-ngoan được ban cho mình mà viết thơ cho anh em vậy. 16 Ấy là đều người đã viết trong mọi bức thơ, nói về những sự đó, ở trong có mấy khúc khó hiểu, mà những kẻ dốt-nát và tin không quyết đem giải sai ý-nghĩa, cũng như họ giải sai về các phần Kinh-thánh khác, chuốc lấy sự hư-mất riêng về mình.

17 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì anh em đã được biết trước, vậy hãy giữ cho cẩn-thận, e anh em cũng bị sự mê-hoặc của những người ác ấy dẫn-dụ, mất sự vững-vàng của mình chăng. 18 Hãy tấn-tới trong ân-điển và trong sự thông-biết Chúa và Cứu-Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus-Christ. Nguyền xin vinh-hiển về nơi Ngài, từ rày đến đời đời!

THƠ THỨ NHỨT CỦA THÁNH GIĂNG

Lời chứng của Giăng

1 1 Đều có từ trước hết, là đều chúng tôi đã nghe, đều mắt chúng tôi đã thấy, đều chúng tôi đã ngắm và tay chúng tôi đã rờ, về Lời sự sống; — 2 vì sự sống đã bày-tỏ ra, chúng tôi có thấy, và đang làm chứng cho, chúng tôi rao-truyền cho anh em sự sống đời đời vốn ở cùng Đức Chúa Cha và đã bày-tỏ ra cho chúng tôi rồi; — 3 chúng tôi lấy đều đã thấy đã nghe mà truyền cho anh em, hầu cho anh em cũng được giao-thông với chúng tôi. Vả, chúng tôi vẫn được giao-thông với Đức Chúa Cha, và với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus-Christ. 4 Chúng tôi viết những đều đó cho anh em, hầu cho sự vui-mừng của chúng tôi được đầy-dẫy.

Sự giao-thông với Đức Chúa Trời và sự tha tội bởi Đấng Christ

5 Nầy là lời truyền-giảng mà chúng tôi đã nghe nơi Ngài và truyền lại cho anh em rằng Đức Chúa Trời là sự sáng, trong Ngài chẳng có sự tối-tăm đâu. 6 Vì bằng chúng ta nói mình

https://tieulun.hopto.org

được giao-thông với Ngài, mà còn đi trong sự tối-tăm, ấy là chúng ta nói dối và không làm theo lẽ thật. 7 Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao-thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta. 8 Vi bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa-dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta. 9 Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành-tín công-bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian-ác. 10 Nhược bằng chúng ta nói mình chẳng từng phạm tội, ấy là chúng ta cho Ngài là kẻ nói dối, lời Ngài không ở trong chúng ta.

2 1 Hỡi con-cái bé-mọn ta, ta viết cho các con những điều nầy, hầu cho các con khỏi phạm tội. Nếu có ai phạm tội, thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là Đấng Công-bình. 2 Ấy chính Ngài làm của-lễ chuộc tội-lỗi chúng ta, không những vì tội-lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội-lỗi cả thế-gian nữa.

Ai nhận biết Đức Chúa Jêsus-Christ thì giữ các điều-răn Ngài

3 Nầy tại sao chúng ta biết mình đã biết Ngài, ấy là tại chúng ta giữ các điều-răn của Ngài. 4 Kẻ nào nói: Ta biết Ngài, mà không giữ điều-răn Ngài, là người nói dối, lẽ thật quyết không ở trong người. 5 Nhưng ai giữ lời phán Ngài, thì lòng kính-mến Đức Chúa Trời thật là trọn-vẹn trong người ấy. Bởi đó, chúng ta biết mình ở trong Ngài. 6 Ai nói mình ở trong Ngài, thì cũng phải làm theo như chính Ngài đã làm.

Lòng yêu-thương đối với anh em

7 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, ấy chẳng phải là điều-răn mới mà ta viết cho anh em, bèn là điều-răn cũ anh em đã nhận lấy từ lúc ban đầu; điều-răn cũ nầy tức là lời anh em đã nghe. 8 Song le, ta cũng viết cho anh em điều-răn mới, là điều chơn-thật trong Chúa và trong anh em, vì sự tối-tăm đã tan rồi, và sự sáng thật đã soi-sáng. 9 Kẻ nào nói mình ở trong sự sáng, mà ghét anh em mình, thì còn ở trong sự tối-tăm. 10 Ai yêu-mến anh em mình, thì ở trong sự sáng, nơi người đó chẳng có điều chi gây cho vấp-phạm. 11 Nhưng ai ghét anh em mình, thì ở trong sự tối-tăm, làm những việc tối-tăm, và không biết mình đi đâu, vì bóng tối-tăm đã làm mù mắt người.

Ba hạng tuổi

12 Hỡi các con-cái bé-mọn ta, ta viết cho các con, vì tội-lỗi các con đã nhờ danh Chúa được tha cho. 13 Hỡi các phụ-lão, tôi viết cho các ông, vì các ông đã biết

https://tieulun.hopto.org

Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta viết cho các ngươi, vì các ngươi đã thắng được ma-quỉ. — 14 Hỡi con trẻ, ta đã viết cho các con, vì các con đã biết Đức Chúa Cha. Hỡi phụ-lão, tôi đã viết cho các ông, vì các ông đã biết Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta đã viết cho các ngươi, vì các ngươi là mạnh-mẽ, lời Đức Chúa Trời ở trong các ngươi, và các ngươi đã thắng được ma-quỉ.

Lòng yêu thế-gian với lòng yêu Đức Chúa Trời

15 Chớ yêu thế-gian, cũng đừng yêu các vật ở thế-gian nữa; nếu ai yêu thế-gian, thì sự kính-mến Đức Chúa Cha chẳng ở trong người ấy. 16 Vì mọi sự trong thế-gian, như sự mê-tham của xác-thịt, mê-tham của mắt, và sự kiêu-ngạo của đời, đều chẳng từ Cha mà đến, nhưng từ thế-gian mà ra. 17 Và thế-gian với sự tham-dục nó đều qua đi, song ai làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời.

Những kẻ địch lại Đấng Christ

18 Hỡi các con-cái ta, giờ cuối-cùng là đây rồi, các con đã nghe nói rằng Kẻ địch lại Đấng Christ phải đến. Vừa lúc bây giờ, có nhiều kẻ địch lại Đấng Christ; bởi đó, chúng ta biết rằng ấy là giờ cuối-cùng. 19 Chúng nó đã từ giữa chúng ta mà ra, nhưng vốn chẳng phải thuộc về chúng ta; vì nếu chúng nó thuộc về chúng ta, thì đã ở cùng chúng ta; song đều đó đã xảy đến, hầu cho tỏ ra rằng mọi kẻ ấy chẳng thuộc về chúng ta vậy.

20 Về phần các con, đã chịu xức dầu từ nơi Đấng thánh, thì đã biết mọi sự rồi. 21 Ta đã viết cho các con, chẳng phải vì các con không biết lẽ thật, nhưng vì các con biết lẽ thật, và hiểu rằng chẳng có sự dối-trá nào bởi lẽ thật mà ra. 22 Ai là kẻ nói dối, há chẳng phải kẻ chối Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ sao? Ấy đó là Kẻ địch lại Đấng Christ, tức là kẻ chối Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con! 23 Ai chối Con, thì cũng không có Cha: ai xưng Con, thì cũng có Cha nữa. 24 Còn như các con, điều mình đã nghe từ lúc ban đầu phải ở trong các con. Nếu điều các con đã nghe từ lúc ban đầu ở trong mình, thì các con cũng sẽ ở trong Con và trong Cha. 25 Lời hứa mà chính Ngài đã hứa cùng chúng ta, ấy là sự sống đời đời.

26 Ta đã viết cho các con những điều nầy, chỉ về những kẻ lừa-dối các con. 27 Về phần các con, sự xức dầu đã chịu từ nơi Chúa vẫn còn trong mình, thì không cần ai dạy cho hết; song vì sự xức dầu của Ngài dạy các con đủ mọi việc, mà sự ấy là thật, không phải dối, thì hãy ở trong Ngài, theo như sự dạy-dỗ mà các con đã nhận.

28 Vậy bây giờ, hỡi các con-cái bé-mọn ta, hãy ở trong Ngài, hầu cho, nếu Ngài hiện đến, chúng ta cũng dầy sự vững lòng,

https://tieulun.hopto.org

không bị hổ-thẹn và quăng xa khỏi Ngài trong kỳ Ngài ngự đến. 29Vì bằng các con biết Ngài là công-bình, thì hãy biết rằng người nào làm theo sự công-bình, ấy là kẻ bởi Ngài mà sanh ra.

Sự trông-cậy và sự thanh-sạch của con-cái Đức Chúa Trời

3 1Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu-thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng là con-cái Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con-cái Ngài. Ấy là vì đó mà thế-gian chẳng biết chúng ta, vì họ chẳng từng biết Ngài.

2Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chính lúc bây giờ chúng ta là con-cái Đức Chúa Trời, còn về sự chúng ta sẽ ra thể nào, thì điều đó chưa được bày-tỏ. Chúng ta biết rằng khi Ngài hiện đến, chúng ta sẽ giống như Ngài, vì sẽ thấy Ngài như vốn có thật vậy. 3Ai có sự trông-cậy đó trong lòng, thì tự mình làm nên thanh-sạch, cũng như Ngài là thanh-sạch. 4Còn ai phạm tội tức là trái luật-pháp; và sự tội-lỗi tức là sự trái luật-pháp. 5Vả, các con biết Đức Chúa Jêsus-Christ đã hiện ra để cất tội-lỗi đi, và biết trong Ngài không có tội-lỗi. 6Ai ở trong Ngài thì không phạm tội; còn ai phạm tội, thì chẳng từng thấy Ngài và chẳng từng biết Ngài.

7Hỡi các con-cái bé-mọn, chớ để cho ai lừa-dối mình: kẻ làm sự công-bình là người công-bình, như chính mình Chúa là công-bình. 8Kẻ nào phạm tội, là thuộc về ma-quỉ; vì ma-quỉ phạm tội từ lúc ban đầu. Vả, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy-phá công-việc của ma-quỉ. 9Ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì chẳng phạm tội, vì hột giống của Đức Chúa Trời ở trong người, và người không thể phạm tội được, vì đã sanh bởi Đức Chúa Trời. 10Bởi đó, người ta nhận biết con-cái Đức Chúa Trời và con-cái ma-quỉ: ai chẳng làm điều công-bình là không thuộc về Đức Chúa Trời, kẻ chẳng yêu anh em mình cũng vậy.

Tình yêu anh em của con-cái Đức Chúa Trời

11Vả, lời rao-truyền mà các con đã nghe từ lúc ban đầu, ấy là chúng ta phải yêu-thương lẫn nhau. 12Chớ làm như Ca-in, là kẻ thuộc về ma-quỉ, đã giết em mình. Vì sao người giết đi? Bởi việc làm của người là dữ, còn việc làm của em người là công-bình. 13Hỡi anh em, nếu thế-gian ghen-ghét anh em, thì chớ lấy làm lạ. 14Chúng ta biết rằng mình đã vượt khỏi sự chết qua sự sống, vì chúng ta yêu anh em mình. Còn ai chẳng yêu thì ở trong sự chết. 15Ai ghét anh em mình, là kẻ giết người; anh em biết rằng chẳng một kẻ nào giết người có sự sống đời đời ở trong mình. 16Bởi

https://tieulun.hopto.org

đó chúng ta nhận biết lòng yêu-thương, ấy là Chúa đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống vì anh em mình vậy. 17 Nếu ai có của-cải đời nầy, thấy anh em mình đương cùng-túng mà chặt dạ, thì lòng yêu-mến Đức Chúa Trời thể nào ở trong người ấy được?

Sự tin chắc của con-cái Đức Chúa Trời

18 Hỡi các con-cái bé-mọn, chớ yêu-mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật. 19 Bởi đó, chúng ta biết mình là thuộc về lẽ thật, và giục lòng vững-chắc ở trước mặt Ngài. 20 Vì nếu lòng mình cáo-trách mình, thì Đức Chúa Trời lại lớn hơn lòng mình nữa, và biết cả mọi sự. 21 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, ví bằng lòng mình không cáo-trách, thì chúng ta có lòng rất dạn-dĩ, đặng đến gần Đức Chúa Trời: 22 và chúng ta xin đều gì mặc dầu, thì nhận được đều ấy, bởi chúng ta vâng-giữ các điều-răn của Ngài và làm những đều đẹp ý Ngài. 23 Vả, nầy là điều-răn của Ngài: là chúng ta phải tin đến danh Con Ngài, tức là Đức Chúa Jêsus-Christ, và chúng ta phải yêu-mến lẫn nhau như Ngài đã truyền-dạy ta. 24 Ai vâng-giữ các điều-răn Ngài thì ở trong Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời ở trong người ấy; chúng ta biết Ngài ở trong lòng chúng ta, là nhờ Đức Thánh-Linh mà Ngài đã ban cho chúng ta.

Phải thử các thần

4 1 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chớ tin-cậy mọi thần, nhưng hãy thử cho biết các thần có phải đến bởi Đức Chúa Trời chăng; vì có nhiều tiên-tri giả đã hiện ra trong thiên-hạ. 2 Bởi đều nầy, hãy nhận biết Thánh-Linh của Đức Chúa Trời: phàm thần nào xưng Đức Chúa Jêsus-Christ lấy xác-thịt mà ra đời, thần đó là bởi Đức Chúa Trời; 3 còn thần nào không xưng Đức Chúa Jêsus, chẳng phải bởi Đức Chúa Trời. Đó là thần của Kẻ địch lại Đấng Christ, mà các con đã nghe rằng hầu đến, và hiện nay đã ở trong thế-gian rồi.

4 Hỡi các con-cái bé-mọn, phần các con, là thuộc về Đức Chúa Trời, đã thắng được họ rồi, vì Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế-gian. 5 Họ thuộc về thế-gian, cho nên nói theo như thế-gian, và người thế-gian nghe họ. 6 Chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời: ai nhìn biết Đức Chúa Trời thì nghe chúng ta; còn ai chẳng hề thuộc về Đức Chúa Trời, thì chẳng nghe chúng ta. Ấy bởi đó chúng ta nhìn biết thần chơn-thật và thần sai-lầm.

Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta là nguồn-cội lòng chúng ta yêu Chúa và anh em

7 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chúng ta hãy yêu-mến lẫn nhau; vì sự yêu-thương đến từ Đức Chúa Trời, kẻ nào yêu, thì sanh từ Đức Chúa Trời và nhìn biết Đức Chúa

https://tieulun.hopto.org

Trời. 8 Ai chẳng yêu, thì không
biết Đức Chúa Trời; vì Đức
Chúa Trời là sự yêu-thương.
9 Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng
ta đã bày-tỏ ra trong điều nầy:
Đức Chúa Trời đã sai Con một
Ngài đến thế-gian, đặng chúng
ta nhờ Con được sống. 10 Nầy,
sự yêu-thương ở tại đây: ấy
chẳng phải chúng ta đã yêu Đức
Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu
chúng ta, và sai Con Ngài làm
của-lễ chuộc tội chúng ta.

11 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, nếu
Đức Chúa Trời đã yêu chúng ta
dường ấy, thì chúng ta cũng
phải yêu nhau. 12 Chưa hề có
ai thấy Đức Chúa Trời; nếu
chúng ta yêu nhau, thì Đức
Chúa Trời ở trong chúng ta, và
sự yêu-mến Ngài được trọn-vẹn
trong chúng ta. 13 Bởi điều nầy
chúng ta biết mình ở trong Ngài
và Ngài ở trong chúng ta, là Ngài
đã ban Thánh-Linh Ngài cho
chúng ta. 14 Chúng ta lại đã thấy
và làm chứng rằng Đức Chúa
Cha đã sai Đức Chúa Con đặng
làm Cứu-Chúa thế-gian. 15 Ví
bằng có ai xưng Đức Chúa Jêsus
là Con Đức Chúa Trời, thì Đức
Chúa Trời ở trong người, và
người ở trong Đức Chúa Trời.
16 Chúng ta đã biết và tin sự yêu-
thương của Đức Chúa Trời đối
với chúng ta. Đức Chúa Trời
tức là sự yêu-thương, ai ở trong
sự yêu-thương, là ở trong Đức
Chúa Trời, và Đức Chúa Trời
ở trong người ấy.

17 Nầy vì sao mà sự yêu-
thương được nên trọn-vẹn
trong chung ta, hầu cho chúng
ta được lòng mạnh-bạo trong
ngày xét-đoán, ấy là Chúa thể
nào thì chúng ta cũng thể ấy
trong thế-gian nầy. 18 Quyết
chẳng có điều sợ-hãi trong sự
yêu-thương, nhưng sự yêu-
thương trọn-vẹn thì cất-bỏ sự
sợ-hãi; vì sự sợ-hãi có hình-
phạt, và kẻ đã sợ-hãi thì không
được trọn-vẹn trong sự yêu-
thương. 19 Chúng ta yêu, vì
Chúa đã yêu chúng ta trước.
20 Vì có ai nói rằng: Ta yêu Đức
Chúa Trời, mà lại ghét anh em
mình, thì là kẻ nói dối; vì kẻ
nào chẳng yêu anh em mình
thấy, thì không thể yêu Đức
Chúa Trời mình chẳng thấy
được. 21 Chúng ta đã nhận nơi
Ngài điều-răn nầy: Ai yêu Đức
Chúa Trời, thì cũng phải yêu
anh em mình.

Đức-tin trong Đấng Christ được
lập lên trên lời chứng của
Đức Chúa Trời

5 1 Ai tin Đức Chúa Jêsus là
Đấng Christ, thì sanh bởi
Đức Chúa Trời; và ai yêu Đức
Chúa Trời là Đấng đã sanh ra,
thì cũng yêu kẻ đã sanh ra bởi
Ngài. 2 Chúng ta biết mình yêu
con-cái Đức Chúa Trời, khi
chúng ta yêu Đức Chúa Trời
và giữ vẹn các điều-răn Ngài.
3 Vì nầy là sự yêu-mến Đức

https://tieulun.hopto.org

Chúa Trời, tức là chúng ta vâng-giữ điều-răn Ngài. Điều-răn của Ngài chẳng phải là nặng-nề, 4 vì hễ sự gì sanh bởi Đức Chúa Trời, thì thắng hơn thế-gian; và sự thắng hơn thế-gian, ấy là đức-tin của chúng ta. 5 Ai là người thắng hơn thế-gian, há chẳng phải kẻ tin Đức Chúa Jêsus là Con Đức Chúa Trời hay sao?

6 Ấy chính Đức Chúa Jêsus-Christ đã lấy nước và huyết mà đến, chẳng những lấy nước mà thôi, bèn là lấy nước và huyết; 7 ấy là Đức Thánh-Linh đã làm chứng, vì Đức Thánh-Linh tức là lẽ thật. 8 Vì có ba làm chứng: Đức Thánh-Linh, nước và huyết; ba ấy hiệp một. 9 Vì bằng chúng ta nhận chứng của loài người, thì chứng của Đức Chúa Trời trọng hơn; vả, chứng của Đức Chúa Trời, ấy là chứng mà Ngài làm về Con Ngài. 10 Ai tin đến Con Đức Chúa Trời, thì có chứng ấy trong mình; còn ai không tin Đức Chúa Trời, thì cho Ngài là nói dối, vì chẳng tin đến chứng Đức Chúa Trời đã làm về Con Ngài. 11 Chứng ấy tức là Đức Chúa Trời đã ban sự sống đời đời cho chúng ta, và sự sống ấy ở trong Con Ngài. 12 Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống. 13 Ta đã viết những điều nầy cho các con, hầu cho các con biết mình có sự sống đời đời, là kẻ nào tin đến danh Con Đức Chúa Trời.

Lời cầu xin được nhậm. — Cầu thay cho kẻ có tội. — Đức Chúa Trời chơn-thật

14 Nầy là điều chúng ta dạn-dĩ ở trước mặt Chúa, nếu chúng ta theo ý-muốn Ngài mà cầu xin việc gì, thì Ngài nghe chúng ta. 15 Nếu chúng ta biết không cứ mình xin điều gì, Ngài cũng nghe chúng ta, thì chúng ta biết mình đã nhận-lãnh điều mình xin Ngài.

16 Vì có kẻ thấy anh em mình phạm tội, mà tội không đến nỗi chết, thì hãy cầu xin, và Đức Chúa Trời sẽ ban sự sống cho, tức là ban cho những kẻ phạm tội mà chưa đến nỗi chết. Cũng có tội đến nỗi chết; ấy chẳng phải vì tội đó mà ta nói nên cầu xin. 17 Mọi sự không công-bình đều là tội; mà cũng có tội không đến nỗi chết.

18 Chúng ta biết rằng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì hẳn chẳng phạm tội; nhưng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì tự giữ lấy mình, ma-quỉ chẳng làm hại người được. 19 Chúng ta biết mình thuộc về Đức Chúa Trời, còn cả thế-gian đều phục dưới quyền ma-quỉ. 20 Nhưng chúng ta biết Con Đức Chúa Trời đã đến, Ngài đã ban trí-khôn cho chúng ta đặng chúng ta biết Đấng Chơn-thật, và chúng ta ở trong Đấng Chơn-thật, là ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ, Con của Ngài. Ấy chính Ngài là Đức Chúa Trời chơn-thật và là sự sống đời đời. 21 Hỡi các con-cái bé-mọn, hãy giữ mình về hình-tượng!

https://tieulun.hopto.org

THƠ THỨ HAI CỦA THÁNH

GIĂNG

Lời đạt và chào-thăm

1 Trưởng-lão đạt cho bà
được chọn kia cùng con-cái bà
mà tôi thật yêu-dấu, — nào
những tôi yêu-dấu thôi đâu,
nhưng hết thảy mọi người biết
lẽ thật cũng yêu-dấu nữa; 2 đều
đó, vì cớ chính lẽ thật ở trong
chúng ta, lại sẽ ở với chúng ta
đời đời: — 3 nguyền xin ân-điển,
sự thương-xót, sự bình-an, bởi
Đức Chúa Trời là Cha, và bởi
Đức Chúa Jêsus-Christ là Con
của Cha, được ở cùng chúng ta,
trong lẽ thật và sự yêu-thương!

Khuyên phải làm theo lẽ thật và sự yêu-thương

4 Tôi có lòng vui-mừng lắm
mà thấy trong con-cái bà có
mấy kẻ làm theo lẽ thật, theo
điều-răn chúng ta đã nhận-lãnh
nơi Đức Chúa Cha. 5 Hỡi Bà
được chọn, hiện nay tôi khuyên
bà, không phải truyền một điều-
răn mới, nhưng nhắc lại điều
chúng ta đã nhận-lãnh từ ban
đầu, ấy là chúng ta phải yêu-
thương nhau. 6 Vả, sự yêu-
thương là tại làm theo các điều-
răn của Đức Chúa Trời. Đó là
điều-răn mà các ngươi đã nghe
từ lúc ban đầu, đặng làm theo.

Phải tránh kẻ dỗ-dành, mà bền lòng theo đạo Đấng Christ

7 Trong thế-gian đã rải nhiều
kẻ dỗ-dành, là kẻ chẳng xưng
Đức Chúa Jêsus-Christ lấy xác-
thịt mà đến: ấy đó thật là kẻ
dỗ-dành và kẻ địch lại Đấng
Christ. 8 Chính các ngươi hãy
giữ, hầu cho khỏi mất kết quả
của công-việc mình, nhưng cho
được phần thưởng đầy-đủ. 9 Hễ
ai đi đông-đài, chẳng bền lòng
theo đạo Đấng Christ, thì người
ấy không có Đức Chúa Trời.
Còn ai bền lòng trong đạo ấy,
thì người đó có Đức Chúa Cha
và Đức Chúa Con. 10 Nếu ai đến
cùng các ngươi mà không đem
đạo ấy theo, thì chớ rước họ
vào nhà, và đừng chào-hỏi họ.
11 Vì người nào chào-hỏi họ, tức
là dự vào công-việc ác của họ.

12 Ta còn nhiều điều muốn
viết cho các ngươi; ta không
muốn viết bằng giấy và mực,
nhưng ta ước-ao đi thăm các
ngươi, và đối mặt nói chuyện
cùng nhau, hầu cho sự vui-
mừng của chúng ta được đầy-
dẫy. 13 Con-cái của chị em bà,
là bà được chọn kia, chào-
thăm bà.

https://tieulun.hopto.org

GIĂNG

Lời đạt

1 Trưởng-lão đạt cho Gai-út
là người yêu-dấu, mà tôi thật
thương-yêu.

Lòng tin-kính và nhơn-từ
của Gai-út

2 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, tôi cầu-
nguyện cho anh được thạnh-
vượng trong mọi sự, và được
khoẻ-mạnh phần xác anh cũng
như đã được thạnh-vượng về
phần linh-hồn anh vậy. 3 Vì tôi
rất lấy làm vui-vẻ mà thấy mấy
anh em đến đây, làm chứng về
anh yêu-mến lẽ thật, và về cách
anh làm theo lẽ thật ấy là thể
nào. 4 Tôi nghe con-cái tôi làm
theo lẽ thật, thì không còn có
sự gì vui-mừng hơn nữa.

5 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, anh
ăn ở trung-tín trong mọi điều
làm cho các anh em, và cũng
cho các anh em ở trọ nữa. 6 Các
anh em đã làm chứng về sự
nhơn-từ của anh ở trước mặt
Hội-thánh. Anh sẽ giúp-đỡ sự đi
đường cho các anh em một cách
xứng-đáng với Đức Chúa Trời thì
tốt lắm. 7 Ấy vì danh Đức Chúa
Jêsus-Christ mà các anh em ra
đi, và không nhận-lãnh vật chi
của người ngoại hết. 8 Chúng ta
cũng nên tiếp-đãi những người
thể ấy, hầu cho chúng ta với họ
đồng làm việc cho lẽ thật.

Đi-ô-trép và Đê-mê-triu.—
Lời chào-thăm

9 Tôi đã viết mấy chữ cho
Hội-thánh rồi, nhưng Đi-ô-trép
là kẻ ưng đứng đầu Hội-thánh
không muốn tiếp-rước chúng ta.
10 Cho nên, nếu tôi đến, tôi sẽ
bới việc xấu người làm, là lấy
lời luận độc-ác mà nghịch cùng
chúng ta. Đều đó còn chưa đủ,
người lại không tiếp-rước anh
em nữa, mà ai muốn tiếp-rước,
thì người ngăn-trở và đuổi ra
khỏi Hội-thánh. 11 Hỡi kẻ rất
yêu-dấu, chớ bắt-chước điều dữ,
nhưng bắt-chước điều lành. Ai
làm điều lành là thuộc về Đức
Chúa Trời; còn kẻ làm điều dữ,
chẳng hề thấy Đức Chúa Trời.

12 Mọi người đều làm chứng
tốt cho Đê-mê-triu, và chính lẽ
thật cũng chứng cho; chúng
tôi cũng làm chứng riêng cho
người, anh biết rằng lời chứng
của chúng tôi là hiệp với lẽ
thật.

13 Tôi còn nhiều điều muốn
viết cho anh, nhưng không muốn
viết bằng mực và bút: 14 tôi ước-
ao tới thăm anh cho sớm và
chúng ta sẽ đối mặt nói chuyện
với nhau. 15 Nguyền xin sự bình-
an ở với anh! Các bạn-hữu
chào-thăm anh. Hãy chào-thăm
các bạn-hữu theo đích danh
từng người.

https://tieulun.hopto.org

THƠ CỦA THÁNH

GIU-ĐE

Lời đạt và chào-thăm

1 Giu-đe, tôi-tớ của Đức Chúa
Jêsus-Christ và em Gia-cơ, đạt
cho những kẻ đã được kêu-gọi,
được Đức Chúa Trời, là Cha,
yêu-thương, và được Đức Chúa
Jêsus-Christ giữ-gìn: 2 nguyền
xin sự thương-xót, bình-an, yêu-
mến thêm lên cho anh em!

Đạo giả và thầy dối

3 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì tôi
đã ân-cần viết cho anh em về
sự cứu-rỗi chung của chúng ta,
tôi tưởng phải làm đều đó, để
khuyên anh em vì đạo mà tranh-
chiến, là đạo đã truyền cho các
thánh một lần đủ rồi. 4 Vì có
mấy kẻ kia lẻn vào trong vòng
chúng ta, là những kẻ bị định
đoán-phạt từ lâu rồi, kẻ chẳng
tin-kính đổi ơn Đức Chúa Trời
chúng ta ra việc tà-ác, chối Đấng
Chủ-tể và Chúa có một của chúng
ta, là Đức Chúa Jêsus-Christ.

5 Dầu anh em đã học những
đều nầy rồi, tôi cũng muốn
nhắc lại cho anh em rằng, xưa
kia Chúa giải-cứu dân mình ra
khỏi xứ Ê-díp-tô, sau lại tiêu-
diệt những kẻ không tin; 6 còn
các thiên-sứ không giữ thứ bực
và bỏ chỗ riêng mình, thì Ngài
đã dùng dây xích họ trong nơi
tối-tăm đời đời, cầm-giữ lại
để chờ sự phán-xét ngày lớn.
7 Lại như thành Sô-đôm và Gô-
mô-rơ cùng các thành lân-cận
cũng buông theo sự dâm-dục
và sắc lạ, thì đã chịu hình-phạt
bằng lửa đời đời, làm gương để
trước mặt chúng ta. 8 Nhưng
mà chúng nó cũng như vậy,
trong giấc mơ-màng làm ô-uế
xác-thịt mình, khinh-dể quyền-
phép rất cao và nói hỗn các
Đấng tôn-trọng. 9 Vả, khi chính
mình thiên-sứ-trưởng Mi-chen
chống với ma-quỉ giành xác
Môi-se, còn chẳng dám lấy lời
nhiếc-móc mà đoán-phạt; người
chỉ nói rằng: Cầu Chúa phạt
ngươi! 10 Song những kẻ nầy,
hễ đều gì không biết thì khinh-
dể hết; và mọi đều chúng nó
tự-nhiên mà biết cũng như con
thú-vật vô-tri, thì dùng mà làm
hư mình. 11 Khốn-nạn thay cho
chúng nó, vì đã theo đường của
Ca-in, lấy lòng tham lợi mà gieo
mình vào sự sai-lạc của Ba-la-
am; và bị hư-mất về sự phản-
nghịch của Cô-rê.

12 Những kẻ đó là đấu-vít
trong đám-tiệc anh em, như
người chăn chiên chỉ tưởng
nuôi mình cho no-nê, không lo-
sợ gì; như đám mây không
nước, theo gió đưa đi đây đi đó,
như cây tàn mùa thu, không có
trái, hai lần chết, trốc lên bựt
rễ; 13 như sóng cuồng dưới biển,
sôi bọt ô-uế của mình; như sao
đi lạc, sự tối-tăm mù-mịt đã

https://tieulun.hopto.org

dành cho chúng nó đời đời!
14 Ấy cũng vì họ mà Hê-nóc, là
tổ bảy đời kể từ A-đam, đã nói
tiên-tri rằng: 15 Nầy, Chúa ngự
đến với muôn-vàn thánh, đặng
phán-xét mọi người, đặng trách
hết thảy những người không tin-
kính về mọi việc không tin-kính
họ đã phạm, cùng mọi lời sỉ-
hổ mà những kẻ có tội không
tin-kính đó đã nói nghịch cùng
Ngài. 16 Ấy đều là những kẻ
hay lằm-bằm, hay phàn-nàn luôn
về số-phận mình, làm theo sự
ham-muốn mình, miệng đầy
những lời kiêu-căng, và vì lợi
mà nịnh-hót người ta.

17 Nhưng anh em, là kẻ rất
yêu-dấu, hãy nhớ lấy những lời
mà các sứ-đồ của Đức Chúa
Jêsus-Christ chúng ta đã nói
trước. 18 Các sứ-đồ đó nói với
anh em rằng, trong các thời-kỳ
sau-rốt, sẽ có mấy người hay
nhạo-báng làm theo lòng ham-
muốn không tin-kính của mình.
19 Ấy chính chúng nó là kẻ gây
nên phe-đảng, thuộc về tánh xác-
thịt, không có Đức Thánh-Linh.

Khuyên về sự bền-đỗ

20 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, về phần
anh em, hãy tự-lập lấy trên nền
đức-tin rất thánh của mình, và
nhơn Đức Thánh-Linh mà cầu-
nguyện, 21 hãy giữ mình trong
sự yêu-mến Đức Chúa Trời, và
trông-đợi sự thương-xót của
Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta
cho được sự sống đời đời. 22 Hãy
trách-phạt những kẻ nầy, là kẻ
trù-trừ, 23 hãy cứu-vớt những kẻ
kia, rút họ ra khỏi lửa; còn đối
với kẻ khác, hãy có lòng thương
lẫn với sợ, ghét cả đến cái áo
bị xác-thịt làm ô-uế.

24 Vả, nguyền Đấng có thể
gìn-giữ anh em khỏi vấp-phạm
và khiến anh em đứng trước
mặt vinh-hiển mình cách rất vui-
mừng, không chỗ trách được,
25 là Đức Chúa Trời có một, là
Cứu-Chúa chúng ta, bởi Đức
Chúa Jêsus-Christ là Chúa chúng
ta, được sự vinh-hiển, tôn-trọng,
thế-lực, quyền-năng thuộc về
Ngài từ trước vô-cùng và hiện
nay cho đến đời đời! Amen.

SÁCH
KHẢI-HUYỀN
CỦA THÁNH GIĂNG

Tự-ngôn
(1 : 1-20)

Nguyên-nhơn sách nầy

1 1 Sự mặc-thị của Đức Chúa
Jêsus-Christ mà Đức Chúa
Trời đã ban cho Ngài đặng đem
tỏ ra cùng tôi-tớ Ngài những
điều kíp phải xảy đến, thì Ngài

https://tieulun.hopto.org

đã sai thiên-sứ đến tỏ những điều đó cho Giăng, tôi-tớ Ngài, 2là kẻ đã rao-truyền lời Đức Chúa Trời và chứng-cớ của Đức Chúa Jêsus-Christ, về mọi điều mình đã thấy. 3Phước cho kẻ đọc cùng những kẻ nghe lời tiên-tri nầy, và giữ theo điều đã viết ra đây. Vì thì-giờ đã gần rồi.

Lời đạt cho bảy Hội-thánh xứ A-si

4Giăng gởi cho bảy Hội-thánh ở xứ A-si: nguyền xin ân-điển và sự bình-an ban cho anh em từ nơi ĐẤNG HIỆN CÓ, ĐÃ CÓ, VÀ CÒN ĐẾN, cùng từ nơi bảy vị thần ở trước ngôi Ngài, 5lại từ nơi Đức Chúa Jêsus-Christ là Đấng làm chứng thành-tín, sanh đầu nhứt từ trong kẻ chết và làm Chúa của các vua trong thế-gian!

6Đấng yêu-thương chúng ta, đã lấy huyết mình rửa sạch tội-lỗi chúng ta, và làm cho chúng ta nên nước Ngài, nên thầy tế-lễ của Đức Chúa Trời là Cha Ngài, đáng được sự vinh-hiển và quyền-năng đời đời vô-cùng! A-men.

7Kìa, Ngài đến giữa những đám mây, mọi mắt sẽ trông thấy, cả đến những kẻ đã đâm Ngài cũng trông thấy; hết thảy các chi họ trong thế-gian sẽ than-khóc vì cớ Ngài. Quả thật vậy. A-men!

8Chúa là Đức Chúa Trời, ĐẤNG HIỆN CÓ, ĐÃ CÓ, VÀ CÒN ĐẾN, là Đấng toàn-năng, phán rằng: Ta là Al-pha và Ô-mê-ga.(a)

Sự mặc-thị cho Giăng trong đảo Bát-mô

9Tôi là Giăng, là anh em và bạn của các anh em về hoạn-nạn, về nước, về sự nhịn-nhục trong Đức Chúa Jêsus, tôi đã ở trong đảo gọi là Bát-mô, vì cớ lời Đức Chúa Trời và chứng của Đức Chúa Jêsus. 10Nhằm ngày của Chúa, tôi được Đức Thánh-Linh cảm-hóa, nghe đằng sau có tiếng kêu vang, như tiếng loa, 11rằng: Điều ngươi thấy, hãy chép vào một quyển sách mà gởi cho bảy Hội-thánh tại Ê-phê-sô, Si-miệc-nơ, Bẹt-găm, Thi-a-ti-rơ, Sạt-đe, Phi-la-đen-phi và Lao-đi-xê.

12Bấy giờ tôi xây lại đặng xem tiếng nói với tôi đó là gì; 13vừa xây lại, thấy bảy chơn-đèn bằng vàng, và ở giữa những chơn-đèn có ai giống như con người, mặc áo dài, thắt đai vàng ngang trên ngực. 14Đầu và tóc người trắng như lông chiên trắng, như tuyết; mắt như ngọn lửa; 15chơn như đồng sáng đã luyện trong lò lửa, và tiếng như tiếng nước lớn. 16Tay hữu người cầm bảy ngôi sao; miệng thò ra thanh gươm nhọn hai lưỡi, và mặt như mặt trời khi soi-sáng hết sức.

17Vừa thấy người, tôi ngã xuống chơn người như chết;

(a) Al-pha và Ô-mê-ga là chữ đầu và chữ cuối trong những chữ cái của tiếng Gờ-réc, là thứ tiếng đã dùng chép sách Tân-ước.

https://tieulun.hopto.org

nhưng người đặt tay hữu lên trên tôi, mà rằng: Đừng sợ chi, ta là Đấng trước hết, và là Đấng sau cùng, 18là Đấng Sống, ta đã chết, kìa nay ta sống đời đời, cầm chìa-khóa của sự chết và Âm-phủ. 19Vậy hãy chép lấy những sự ngươi đã thấy, những việc nay hiện có và những việc sau sẽ đến, 20tức là sự mầu-nhiệm của bảy ngôi sao mà ngươi thấy trong tay hữu ta, và của bảy chơn-đèn vàng. Bảy ngôi sao là các thiên-sứ của bảy Hội-thánh, còn bảy chơn-đèn là bảy Hội-thánh vậy.

Các thơ gởi cho bảy Hội-thánh

(Từ 2 : 1 đến 3 : 22)

Thơ gởi cho Hội-thánh Ê-phê-sô

2 1Hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Ê-phê-sô rằng:
Nầy là lời phán của Đấng cầm bảy ngôi sao trong tay hữu và đi chính giữa bảy chơn-đèn vàng:
2Ta biết công-việc ngươi, sự khó-nhọc ngươi, sự nhịn-nhục ngươi; ta biết ngươi không thể dung được những kẻ ác, lại biết ngươi đã thử những kẻ tự-xưng là sứ-đồ mà không phải là sứ-đồ, ngươi đã rõ rằng chúng nó giả-dối. 3Ngươi hay nhịn-nhục và chịu khó vì danh ta, không mệt-nhọc chút nào. 4Nhưng đều ta trách ngươi, là ngươi đã bỏ lòng kính-mến ban đầu.
5Vậy hãy nhớ lại ngươi đã sa-sút từ đâu, hãy ăn-năn và làm lại những công-việc ban đầu của mình; bằng chẳng vậy, ta sẽ đến cùng ngươi, nếu ngươi không ăn-năn thì ta sẽ cất chơn-đèn của ngươi khỏi chỗ nó. 6Song ngươi có điều nầy khá, là ngươi ghét những việc làm của đảng Ni-cô-la, mà ta, ta cũng ghét nữa.

7Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh rằng: Kẻ nào thắng, ta sẽ cho ăn trái cây sự sống ở trong Ba-ra-đi (a) của Đức Chúa Trời.

Thơ cho Hội-thánh Si-miệc-nơ

8Hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Si-miệc-nơ rằng:
Nầy là lời phán của Đấng trước hết và Đấng sau cùng, Đấng chết rồi mà đã sống lại:
9Ta biết sự khốn-khó nghèo-khổ của ngươi (dầu ngươi giàu-có mặc lòng), và những lời gièm-pha của kẻ xưng mình là người Giu-đa, mà kỳ thực không phải, chúng nó vốn thuộc về hội quỉ Sa-tan. 10Ngươi chớ ngại điều mình sẽ chịu khổ. Nầy, ma-quỉ sẽ quăng nhiều kẻ trong các ngươi vào ngục, hầu cho các ngươi bị thử-thách; các ngươi sẽ bị hoạn-nạn trong mười ngày. Khá giữ trung-tín cho đến chết, rồi ta sẽ ban cho ngươi mũ triều-thiên của sự sống.
11Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-

(a) Xem lời chua trong sách Lu-ca 23 : 43.

https://tieulun.hopto.org

thánh rằng : Kẻ nào thắng, sẽ chẳng bị hại gì về lần chết thứ hai.

Thơ cho Hội-thánh Bẹt-găm

12 Cũng hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Bet-găm rằng :
Nầy là lời phán của Đấng có thanh gươm nhọn hai lưỡi : 13 Ta biết nơi ngươi ở ; đó là ngôi của quỉ Sa-tan ; ngươi đã vững lòng tôn danh ta, không chối đạo ta ; dầu trong những ngày đó, An-ti-ba, kẻ làm chứng trung-thành của ta đã bị giết nơi các ngươi, là nơi Sa-tan ở. 14 Nhưng ta có đều quở-trách ngươi : vì tại đó, ngươi có kẻ theo đạo Ba-la-am, người ấy dạy Ba-lác đặt hòn đá ngăn-trở trước mặt con-cái Y-sơ-ra-en, đặng dỗ chúng nó ăn thịt cúng thần-tượng và rủ-ren làm đều dâm-loạn. 15 Ngươi lại cũng có những kẻ theo đạo Ni-cô-la. 16 Vậy, hãy ăn-năn đi, bằng chẳng, ta sẽ đến mau-kíp cùng ngươi, lấy thanh gươm ở miệng ta mà giao-chiến cùng chúng nó.

17 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh : Kẻ nào thắng, ta sẽ ban cho ma-na đương giấu-kín ; và ta sẽ cho nó hòn sỏi trắng, trên đó có viết một tên mới, ngoài kẻ nhận lấy không ai biết đến.

Thơ cho Hội-thánh Thi-a-ti-rơ

18 Ngươi cũng hãy viết thơ cho thiên-sứ của Hội-thánh Thi-a-ti-rơ rằng :
Nầy là lời phán của Con Đức Chúa Trời, là Đấng mắt như ngọn lửa, và chơn như đồng sáng : 19 ta biết công-việc ngươi, lòng thương-yêu ngươi, đức-tin ngươi, sự hầu việc trung-tín ngươi, lòng nhịn-nhục ngươi, và công-việc sau-rốt ngươi còn nhiều hơn công-việc ban đầu nữa. 20 Nhưng đều ta trách ngươi, ấy là ngươi còn dung cho Giê-sa-bel, người nữ ấy xưng mình là tiên-tri, dạy-dỗ và phỉnh-phờ tôi-tớ ta, đặng rủ chúng nó phạm tà-dâm, và ăn thịt cúng thần-tượng. 21 Ta đã cho nó thì-giờ để ăn-năn, mà nó chẳng muốn ăn-năn đều tà-dâm nó ! 22 Nầy, ta quăng nó trên giường đau-đớn, và phàm kẻ nào phạm tội tà-dâm với nó, mà không ăn-năn việc làm của nó, thì ta cũng quăng vào tai-nạn lớn. 23 Ta sẽ đánh chết con-cái nó ; và mọi Hội-thánh sẽ rõ ta là Đấng dò biết lòng-dạ loài người ; và ta sẽ tùy công-việc của mỗi người trong các ngươi mà báo lại. 24 Nhưng, với các ngươi là kẻ khác ở tại Thi-a-ti-rơ, chưa từng nhận lấy đạo đó và chưa biết đều sâu-hiểm của quỉ Sa-tan, như chúng vẫn nói, thì ta phán dặn rằng ta không gán cho các ngươi gánh nặng khác. 25 Chỉn các ngươi khá bền giữ những đều mình đã có, cho tới chừng ta đến.

26 Kẻ nào thắng, và giữ các việc của ta đến cuối-cùng, ta sẽ ban cho quyền trị các nước : 27 kẻ đó sẽ cai-trị bằng một cây gậy sắt, và sẽ phá tan các nước như đồ gốm, khác nào chính ta đã nhận quyền cai-trị đó nơi

https://tieulun.hopto.org

Cha ta. 28 Ta sẽ cho kẻ ấy ngôi
sao mai. 29 Ai có tai, hãy nghe
lời Đức Thánh-Linh phán cùng
các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Sat-đe

3 1 Ngươi cũng hãy viết cho
thiên-sứ của Hội-thánh Sạt-
đe rằng:

Nầy là lời phán của Đấng có
bảy vì thần Đức Chúa Trời và
bảy ngôi sao: Ta biết công-việc
ngươi; ngươi có tiếng là sống,
nhưng mà là chết. 2 Hãy tỉnh-
thức, và làm cho vững sự còn
lại, là sự hầu chết; vì ta không
thấy công-việc của ngươi là
trọn-vẹn trước mặt Đức Chúa
Trời ta. 3 Vậy hãy nhớ lại mình
đã nhận và nghe đạo thể nào,
thì giữ lấy, và ăn-năn đi. Nếu
ngươi chẳng tỉnh-thức, ta sẽ đến
như kẻ trộm, và ngươi không
biết giờ nào ta đến bắt ngươi
thình-linh. 4 Nhưng, ở Sạt-đe,
ngươi còn có mấy người chưa
làm ô-uế áo-xống mình: những
kẻ đó sẽ mặc áo trắng mà đi
cùng ta, vì họ xứng-đáng như
vậy.

5 Kẻ nào thắng, sẽ được mặc
áo trắng như vậy. Ta sẽ không
xóa tên người khỏi sách sự sống
và sẽ nhận danh người trước
mặt Cha ta, cùng trước mặt các
thiên-sứ Ngài. 6 Ai có tai, hãy
nghe lời Đức Thánh-Linh phán
cùng các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Phi-la-đen-phi

7 Ngươi cũng hãy viết cho
thiên-sứ của Hội-thánh Phi-la-
đen-phi rằng:

Nầy là lời phán của Đấng
thánh, chơn-thật, là Đấng có
chìa-khóa của Đa-vít, mở thì
không ai đóng được, đóng thì
không ai mở được: 8 Ta biết
công-việc ngươi; nầy, ta đã mở
trước mặt ngươi một cái cửa
không ai đóng được; vì ngươi
có ít năng-lực, mà đã giữ đạo
ta, và chẳng chối danh ta. 9 Nầy,
ta ban cho ngươi mấy kẻ trong
những kẻ thuộc về hội quỉ Sa-
tan, chúng nó xưng mình là
người Giu-đa, mà kỳ thực không
phải, nhưng chúng nó nói dối;
nầy, ta sẽ khiến chúng nó đến
sấp mình xuống dưới chơn
ngươi, và sẽ cho chúng nó biết
rằng ta đã yêu ngươi. 10 Vì ngươi
đã giữ lời nhịn-nhục ta, ta cũng
sẽ giữ ngươi khỏi giờ thử-thách,
là giờ sẽ đến trong khắp thế-
gian, đặng thử những người ở
trên đất. 11 Ta đến mau-kíp;
hãy giữ lấy đều ngươi có, hầu
cho không ai chịu lấy mão triều-
thiên của ngươi.

12 Kẻ nào thắng, ta sẽ cho
làm trụ trong đền Đức Chúa
Trời ta, và người sẽ không ra
khỏi đó nữa; ta lại sẽ lấy danh
Đức Chúa Trời ta, danh của
thành Đức Chúa Trời ta, là Giê-
ru-sa-lem mới từ trên trời, bởi
Đức Chúa Trời ta mà xuống,
cùng danh mới ta, mà viết lên

https://tieulun.hopto.org

trên ngươi. 13 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Lao-đi-xê

14 Ngươi cũng hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Lao-đi-xê rằng:

Nầy là lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng thành-tín chơn-thật, Đấng làm đầu cội-rễ cuộc sáng-thế của Đức Chúa Trời: 15 Ta biết công-việc của ngươi; ngươi không lạnh cũng không nóng. Ước gì ngươi lạnh hoặc nóng thì hay! 16 Vậy, vì ngươi hâm-hẩm, không nóng cũng không lạnh, nên ta sẽ nhả ngươi ra khỏi miệng ta. 17 Vả, ngươi nói: Ta giàu, ta nên giàu-có rồi, không cần chi nữa; song ngươi không biết rằng mình khổ-sở, khốn-khó, nghèo-ngặt, đui-mù, và lõa-lồ. 18 Ta khuyên ngươi hãy mua vàng thử lửa của ta, hầu cho ngươi trở nên giàu-có; mua những áo trắng, hầu cho ngươi được mặc vào và đều xấu-hổ về sự trần-truồng ngươi khỏi lộ ra; lại mua thuốc xức mắt đặng thoa mắt ngươi, hầu cho ngươi thấy được. 19 Phàm những kẻ ta yêu thì ta quở-trách sửa-phạt; vậy hãy có lòng sốt-sắng, và ăn-năn đi. 20 Nầy, ta đứng ngoài cửa mà gõ; nếu ai nghe tiếng ta mà mở cửa cho, thì ta sẽ vào cùng người ấy, ăn bữa tối với người, và người với ta.

21 Kẻ nào thắng, ta sẽ cho ngồi với ta trên ngôi ta, như chính ta đã thắng và ngồi với Cha ta trên ngôi Ngài. 22 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Những điều Chúa tỏ cho Giăng thấy

(Từ 4 : 1 đến 22 : 5)

Ngôi của Đức Chúa Trời, hai mươi bốn trưởng-lão và bốn con sanh-vật

4 1 Kế đó, tôi nhìn xem, nầy, một cái cửa mở ra trên trời; và tiếng thứ nhứt mà tôi đã nghe nói với tôi, vang rầm như tiếng loa, phán cùng tôi rằng: Hãy lên đây, ta sẽ cho ngươi thấy điều sau nầy phải xảy đến.

2 Tức thì tôi bị Thánh-Linh cảm-hóa; thấy một ngôi đặt tại trên trời, trên ngôi có một Đấng đương ngồi đó. 3 Đấng ngồi đó rực-rỡ như bích-ngọc và mã-não; có cái mống dáng như lục-bửu-thạch bao chung-quanh ngôi. 4 Chung-quanh ngôi lại có hai mươi bốn ngôi; trên những ngôi ấy tôi thấy hai mươi bốn trưởng-lão ngồi, mặc áo trắng và đầu đội mão triều-thiên vàng.

5 Từ ngôi ra những chớp nhoáng, những tiếng cùng sấm; và bảy ngọn đèn sáng rực thắp trước ngôi: đó là bảy vì thần của Đức Chúa Trời. 6 Trước ngôi có như biển trong ngần

https://tieulun.hopto.org

giống thủy-tinh, còn chính giữa và chung-quanh có bốn con sanh-vật, đằng trước đằng sau chỗ nào cũng có mắt. 7Con sanh-vật thứ nhứt giống như sư-tử, con thứ nhì như bò đực, con thứ ba mặt như mặt người, con thứ tư như chim phụng-hoàng đang bay. 8Bốn con sanh-vật ấy mỗi con có sáu cánh, chung-quanh mình và trong mình đều có mắt; ngày đêm lúc nào cũng nói luôn không giứt: Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Chúa, là Đức Chúa Trời, Đấng toàn-năng, TRƯỚC ĐÃ CÓ, NAY HIỆN CÓ, SAU CÒN ĐẾN!

9Khi các sanh-vật lấy những sự vinh-hiển, tôn-qui, cảm-tạ mà dâng cho Đấng ngự trên ngôi là Đấng hằng sống đời đời, 10thì hai mươi bốn trưởng-lão sấp mình xuống trước mặt Đấng ngự trên ngôi, và thờ-lạy Đấng hằng sống đời đời; rồi quăng mão triều-thiên mình trước ngôi mà rằng: 11Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh-hiển, tôn-qui và quyền-lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý-muốn Chúa mà muôn-vật mới có và đã được dựng nên.

Quyển sách đóng bảy ấn. - Chỉ Chiên Con đáng mở sách ấy

5 1Rồi tôi thấy trong tay hữu Đấng ngồi trên ngôi một quyển sách viết cả trong lẫn ngoài, có đóng bảy cái ấn. 2Tôi cũng thấy một vị thiên-sứ mạnh-mẽ cất tiếng lớn kêu rằng: Ai đáng mở quyển sách nầy và tháo những ấn nầy? 3Dầu trên trời, dưới đất, bên dưới đất, không ai có thể mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa. 4Vì không có ai đáng mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa, nên tôi khóc dầm-dề. 5Bấy giờ, một người trong các trưởng-lão nói với tôi rằng: Chớ khóc, kìa, sư-tử của chi-phái Giu-đa, tức là Chồi của vua Đa-vít, đã thắng, thì có thể mở quyển sách ấy và tháo bảy cái ấn ra.

6Tôi lại thấy chính giữa ngôi và bốn con sanh-vật, cùng chính giữa các trưởng-lão, có một Chiên Con ở đó như đã bị giết; Chiên Con có bảy sừng và bảy mắt, là bảy vì thần của Đức Chúa Trời sai xuống khắp thế-gian. 7Chiên Con bước tới, lấy sách ở tay hữu Đấng ngự trên ngôi. 8Khi lấy sách, bốn con sanh-vật và hai mươi bốn trưởng-lão bèn sấp mình xuống trước mặt Chiên Con, mỗi kẻ cầm một cây đờn và những bình vàng đầy hương; đó là những lời cầu-nguyện của các thánh. 9Chúng hát một bài ca mới rằng: Ngài đáng lấy quyển sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết, lấy huyết mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về mọi chi-phái mọi, tiếng, mọi dân-tộc, mọi nước, 10và Ngài đã làm cho những người ấy nên nước,

https://tieulun.hopto.org

và thầy tế-lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta; những người ấy sẽ trị-vì trên mặt đất.

11 Đoạn, tôi nhìn xem, nghe bốn bên ngôi và các sanh-vật cùng các trưởng-lão, có tiếng của vô-số thiên-sứ; thiên-sứ hàng muôn hàng ngàn, 12 đồng nói lên một tiếng lớn rằng: Chiên Con đã chịu giết đáng được quyền-phép, giàu-có, khôn-ngoan, năng-lực, tôn-quí, vinh-hiển và ngợi-khen!

13 Tôi lại nghe mọi vật dựng nên trên trời, dưới đất, bên dưới đất, trên biển, cùng mọi vật ở đó đều nói rằng: Chúc cho Đấng ngồi trên ngôi cùng Chiên Con được ngợi-khen, tôn-quí, vinh-hiển và quyền-phép cho đến đời đời!

14 Rồi bốn con sanh-vật đều nói: A-men. Và các trưởng-lão sấp mình xuống mà thờ-lạy.

Chiên Con tháo sáu cái ấn đầu nhứt

6 1 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ nhứt trong bảy ấn, thì tôi thấy một con trong bốn con sanh-vật nói tiếng như sấm rằng: Hãy đến! 2 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa bạch. Người cỡi ngựa có một cái cung; có kẻ ban cho người một cái mão triều-thiên, và người đi như kẻ đã thắng lại đến đâu cũng thắng.

3 Khi Chiên Con mở ấn thứ nhì, tôi nghe con sanh-vật thứ nhì nói: Hãy đến! 4 Liền có con ngựa khác sắc hồng hiện ra. Kẻ ngồi trên ngựa được quyền cất lấy cuộc hòa-bình khỏi thế-gian, hầu cho người ta giết lẫn nhau; và có kẻ ban cho người một thanh gươm lớn.

5 Khi Chiên Con mở ấn thứ ba, tôi nghe con sanh-vật thứ ba nói: Hãy đến! Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa ô. Kẻ ngồi trên ngựa tay cầm cái cân. 6 Tôi lại nghe ở giữa bốn con sanh-vật như có tiếng nói rằng: Một đấu lúa mì bán một đơ-ni-ê, ba đấu mạch-nha bán một đơ-ni-ê, còn dầu và rượu chớ động đến.

7 Khi Chiên Con mở ấn thứ tư, tôi nghe con sanh-vật thứ tư nói: Hãy đến! 8 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa vàng-vàng hiện ra. Người cỡi ngựa ấy tên là Sự chết, và Âm-phủ theo sau người. Họ được quyền trên một góc tư thế-gian, dặng sát-hại dân-sự bằng gươm-dáo, bằng đói-kém, bằng dịch-lệ và bằng các loài thú dữ trên đất.

9 Khi Chiên Con mở ấn thứ năm, tôi thấy dưới bàn-thờ có những linh-hồn của kẻ đã chết vì đạo Đức Chúa Trời và vì lời chứng họ đã làm. 10 Chúng đều kêu lên lớn tiếng rằng: Lạy Chúa là Đấng thánh và chơn-thật, Chúa trì-huỡn xét-đoán và chẳng vì huyết chúng tôi báo thù những kẻ ở trên đất cho đến chừng nào? 11 Có kẻ bèn cho họ mỗi người một cái áo trắng dài; và có lời phán rằng phải ở yên ít lâu nữa,

https://tieulun.hopto.org

cho đến khi được đủ số người cùng làm việc và anh em mình phải bị giết như mình vậy.

12 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ sáu, thì có một cơn động-đất lớn ; mặt trời bèn trở nên tối-tăm như túi lông đen, cả mặt trăng trở nên như huyết. 13 Các vì sao trên trời sa xuống đất, như những trái xanh của một cây vả bị cơn gió lớn lung-lay rụng xuống. 14 Trời bị dời đi như quyển sách cuốn tròn, và hết thảy các núi các đảo bị quăng ra khỏi chỗ mình ; 15 các vua ở trên đất, các quan lớn, các tướng-quân, các kẻ giàu, các kẻ quyền-thế, các kẻ tôi-mọi, các người tự-chủ đều ẩn mình trong hang-hố cùng hòn đá lớn trên núi, 16 chúng nói với núi và đá lớn rằng : Hãy rơi xuống chận trên chúng ta, đặng tránh khỏi mặt của Đấng ngự trên ngôi, và khỏi cơn giận của Chiên Con ! 17 Vì ngày thạnh-nộ lớn của Ngài đã đến, còn ai đứng nổi ?

Các tôi-tớ của Đức Chúa Trời được đóng ấn

7 1 Sau việc ấy, tôi thấy bốn vị thiên-sứ đứng ở bốn góc đất, cầm bốn hướng gió lại, hầu cho không gió nào thổi trên đất, trên biển, hay là trên cây nào. 2 Tôi lại thấy một vị thiên-sứ khác, từ phía mặt trời mọc mà lên, cầm ấn của Đức Chúa Trời hằng sống. Người cả tiếng kêu bốn vị thiên-sứ đã được quyền làm hại đất cùng biển, 3 và bảo rằng : Chớ làm hại đất, biển và cây-cối, cho đến chừng nào chúng ta đã đóng ấn trên trán những tôi-tớ Đức Chúa Trời chúng ta. 4 Tôi lại nghe số người được đóng ấn là : mười bốn vạn bốn ngàn người được đóng ấn từ trong các chi-phái dân Y-sơ-ra-ên ; 5 trong chi-phái Giu-đa, một vạn hai ngàn người được đóng ấn ; trong chi-phái Ru-bên, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Gát, một vạn hai ngàn ; 6 trong chi-phái A-sê, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Nép-tha-li, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Ma-na-sê, một vạn hai ngàn ; 7 trong chi-phái Si-mê-ôn, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Lê-vi, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Y-sa-ca, một vạn hai ngàn ; 8 trong chi-phái Xa-bu-lôn, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Giô-sép, một vạn hai ngàn ; trong chi-phái Bên-gia-min, một vạn hai ngàn đều được đóng ấn.

Phước thiên-đàng của những kẻ được chọn

9 Sự ấy đoạn, tôi nhìn xem, thấy vô-số người, không ai đếm được, bởi mọi nước, mọi chi-phái, mọi dân-tộc, mọi tiếng mà ra ; chúng đứng trước ngôi và trước Chiên Con, mặc áo dài trắng, tay cầm nhành chà-là, 10 cất tiếng lớn kêu rằng : Sự cứu-rỗi thuộc về Đức Chúa Trời ta, là Đấng ngự trên ngôi, và

https://tieulun.hopto.org

thuộc về Chiên Con. 11 Vả, hết thảy thiên-sứ đứng vòng chung-quanh ngôi và chung-quanh các trưởng-lão cùng bốn con sanh-vật, sấp mặt xuống trước ngôi, và thờ-lạy Đức Chúa Trời, 12 mà rằng : A-men ! Sự ngợi-khen, vinh-hiển, khôn-ngoan, chúc-tạ, tôn-qui, quyền-phép và sức-mạnh đều về Đức Chúa Trời chúng ta đời đời vô cùng ! A-men.

13 Bấy giờ một trưởng-lão cất tiếng nói với tôi rằng: Những kẻ mặc áo dài trắng đó là ai, và bởi đâu mà đến ? 14 Tôi thưa rằng : Lạy chúa, chúa biết đều đó. Người lại phán cùng tôi rằng : Đó là những kẻ ra khỏi cơn đại-nạn, đã giặt và phiếu trắng áo mình trong huyết Chiên Con. 15 Ấy vì đó mà chúng được ở trước ngôi Đức Chúa Trời, và ngày đêm hầu việc Ngài trong đền Ngài ; còn Đấng ngồi trên ngôi sẽ che-chở chúng dưới trại Ngài. 16 Chúng sẽ không đói, không khát nữa ; cũng không có mặt trời, hoặc cơn nắng gắt nào hại đến mình. 17 Vì Chiên Con ở giữa ngôi sẽ chăn-giữ và đưa chúng đến những suối nước sống ; Đức Chúa Trời sẽ lau hết nước mắt nơi mắt chúng.

Ấn thứ bảy : bảy ống loa. — Bốn vị thiên-sứ thổi loa

8 1 Khi Chiên Con mở ấn thứ bảy, trên trời yên-lặng chừng nửa giờ. 2 Tôi thấy bảy vị thiên-sứ đứng trước mặt Đức Chúa Trời, và có người trao cho bảy ống loa. 3 Đoạn, một vị thiên-sứ khác đến, đứng bên bàn-thờ, người cầm lư-hương vàng, và được nhiều hương, để dâng hương ấy trên bàn-thờ bằng vàng ở trước ngôi với các lời cầu-nguyện của mọi thánh-đồ. 4 Khói hương từ tay thiên-sứ bay lên trước mặt Đức Chúa Trời, với những lời cầu-nguyện của các thánh-đồ. 5 Thiên-sứ lấy lư-hương, đựng lửa nơi bàn-thờ bỏ đầy vào, rồi quăng xuống đất : liền có sấm-sét, các tiếng, chớp nhoáng và đất động.

6 Bảy vị thiên-sứ cầm bảy ống loa bèn sửa-soạn thổi.

7 Vị thứ nhứt thổi loa, thì có mưa đá và lửa pha với huyết bị quăng xuống đất. Một phần ba đất bị cháy, một phần ba loài cây bị cháy, và mọi giống cỏ xanh đều bị cháy.

8 Vị thiên-sứ thứ nhì thổi loa ; bèn có một khối tựa như hòn núi lớn toàn bằng lửa bị ném xuống biển. Một phần ba biển biến ra huyết, 9 một phần ba sanh-vật trong biển chết hết, và một phần ba tàu-bè cũng bị hủy hết.

10 Vị thiên-sứ thứ ba thổi loa, thì một ngôi sao lớn ở trên trời rơi xuống, cháy có ngọn như một bó đuốc ; ngôi sao ấy rơi vào một phần ba các sông lớn và các suối nước. 11 Tên ngôi sao đó là Ngải-cứu, một phần ba nước biến ra như mùi ngải-cứu,

https://tieulun.hopto.org

và làm chết mất nhiều người ta, vì đã biến thành ra đắng.

12 Vị thiên-sứ thứ tư thổi loa, thì một phần ba mặt trời bị hại, một phần ba mặt trăng và một phần ba các ngôi sao cũng vậy, hầu cho một phần ba các vì sáng ấy đều bị tối-tăm, và hầu cho ban ngày mất một phần ba sáng, và ban đêm cũng vậy.

13 Bấy giờ tôi nhìn xem, nghe chim phụng-hoàng bay giữa trời, kêu tiếng lớn rằng: Khốn thay! Khốn thay! Khốn thay cho những dân-sự trên đất, vì cớ tiếng loa mà ba vị thiên-sứ khác còn phải thổi nữa.

Thiên-sứ thứ năm thổi loa

9 1 Vị thiên-sứ thứ năm thổi loa, thì tôi thấy một ngôi sao từ trời rơi xuống đất, và được ban cho chìa-khóa của vực sâu không đáy. 2 Ngôi sao ấy mở vực sâu không đáy ra, có một luồng khói dưới vực bay lên, như khói của lò lửa lớn; mặt trời và không-khí đều bị tối-tăm bởi luồng khói của vực. 3 Từ luồng khói ấy, có những châu-chấu bay ra rải trên mặt đất; và có kẻ ban cho chúng nó quyền giống như bọ-cạp ở đất vậy. 4 Có lời truyền cho chúng nó chớ làm hại loài cỏ ở đất, thứ xanh và cây-cối nào, nhưng chỉ làm hại những người không có ấn Đức Chúa Trời ở trên trán. 5 Lại cho chúng nó phép, không phải là giết, nhưng là làm khổ những người đó trong năm tháng, và sự làm khổ ấy giống như sự làm khổ khi bọ-cạp cắn người ta. 6 Trong những ngày đó, người ta sẽ tìm sự chết, mà không tìm được; họ sẽ ước-ao chết đi mà sự chết tránh xa.

7 Những châu-chấu đó giống như những ngựa sẵm sẵn để đem ra chiến-trận: trên đầu nó có như mão triều-thiên tợ-hồ bằng vàng, và mặt nó như mặt người ta; 8 nó có tóc giống tóc đờn-bà, và răng nó như răng sư-tử. 9 Nó có giáp như giáp bằng sắt; và tiếng cánh nó như tiếng của nhiều xe có nhiều ngựa kéo chạy ra nơi chiến-trường. 10 Đuôi nó có nọc, như bọ-cạp, ấy bởi trong những đuôi đó mà chúng nó có quyền hại người ta trong năm tháng. 11 Nó có vua đứng đầu, là sứ-giả của vực sâu, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là A-ba-đôn, tiếng Gờ-réc là A-bô-ly-ôn. (a)

12 « Nạn » thứ nhứt đã qua; nay còn hai « Nạn » nữa đến sau nó.

Thiên-sứ thứ sáu thổi loa

13 Vị thiên-sứ thứ sáu thổi loa, thì tôi nghe có tiếng ra từ bốn góc bàn-thờ bằng vàng đặt trước mặt Đức Chúa Trời. 14 Tiếng ấy nói cùng vị thiên-sứ thứ sáu đương cầm loa rằng: Hãy cởi

(a) A-ba-đôn nghĩa là vực sâu, hay là sự hủy-diệt; A-bô-ly-ôn nghĩa là kẻ hủy diệt.

https://tieulun.hopto.org

cho bốn vị thiên-sứ bị trói trên bờ sông cái Ơ-pho-rát. 15 Bốn vị thiên-sứ bèn được cởi trói, đã chực sẵn đến giờ, ngày, tháng, và năm ấy, hầu cho tiêu-diệt một phần ba loài người.

16 Số binh kỵ-mã của đạo quân là hai trăm triệu ; số đó tôi đã nghe. 17 Kìa trong hình lạ, tôi thấy những ngựa và kẻ cỡi ra làm sao: những kẻ ấy đều mặc giáp màu lửa, màu tía, màu lưu-hoàng; đầu ngựa giống như đầu sư-tử, và miệng nó có phun lửa, khói và diêm-sanh. 18 Một phần ba loài người bị giết vì ba tai-nạn đó, là lửa, khói, và diêm sanh ra từ miệng ngựa. 19 Vì quyền-phép của những ngựa ấy ở nơi miệng và đuôi nó; những đuôi ấy giống như con rắn, và có đầu, nhờ đó nó làm hại người.

20 Còn những người sót lại, chưa bị các tai-nạn đó giết đi, vẫn không ăn-năn những công-việc bởi tay chúng nó làm, cứ thờ-lạy ma-quỉ cùng thần-tượng bằng vàng, bạc, đồng, đá, và gỗ, là những tượng không thấy, không nghe, không đi được. 21 Chúng nó cũng không ăn-năn những tội giết người, tà-thuật, gian-dâm, trộm-cướp của mình nữa.

Giăng nuốt sách của thiên-sứ cho

10 1 Đoạn, tôi lại thấy một vị thiên-sứ khác sức mạnh lắm, ở từ trời xuống, có đám may bao-bọc lấy. Trên đầu người có mống ; mặt người giống như mặt trời và chơn như trụ lửa. 2 Người cầm nơi tay một quyển sách nhỏ mở ra : người để chơn hữu mình trên biển, chơn tả mình trên đất, 3 và kêu lên một tiếng lớn, như tiếng sư-tử rống ; khi kêu tiếng đó rồi thì bảy tiếng sấm rền lên. 4 Lại khi bảy tiếng sấm rền lên rồi, tôi có ý chép lấy, nhưng tôi nghe một tiếng ở từ trời đến phán rằng : Hãy đóng ấn những điều bảy tiếng sấm đã nói, và đừng chép làm chi.

5 Bấy giờ vị thiên-sứ mà tôi đã thấy đứng trên biển và trên đất, giơ tay hữu lên trời, 6 chỉ Đấng hằng sống đời đời, là Đấng đã dựng nên trời cùng muôn vật trên trời, dựng nên đất cùng muôn vật dưới đất, dựng nên biển cùng muôn vật trong biển, mà thề rằng không còn có thì-giờ nào nữa ; 7 nhưng đến ngày mà vị thiên-sứ thứ bảy cho nghe tiếng mình và thổi loa, thì sự mầu-nhiệm Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng các tôi-tớ Ngài, là các đấng tiên-tri.

8 Tiếng mà tôi đã nghe đến từ trời, lại nói cùng tôi và bảo rằng : Hãy đi, lấy quyển sách nhỏ mở ra trong tay vị thiên-sứ đương đứng trên biển và đất. 9 Vậy, tôi đi tới vị thiên-sứ và xin người cho tôi quyển sách nhỏ. Người phán : Ngươi hãy lấy và nuốt đi ; nó sẽ đắng trong bụng ngươi, nhưng trong miệng

https://tieulun.hopto.org

ngươi nó sẽ ngọt như mật. 10Tôi lấy quyển sách nhỏ khỏi tay vị thiên-sứ và nuốt đi; trong miệng tôi nó ngọt như mật, nhưng khi tôi nuốt rồi, thì đắng ở trong bụng. 11Có lời phán cùng tôi rằng: Ngươi còn phải nói tiên-tri về nhiều dân, nhiều nước, nhiều tiếng và nhiều vua nữa.

Hai người làm chứng bị giết và được sống lại

11 1Bấy giờ có người ban cho tôi một cây lau giống như cây gậy, và biểu tôi rằng: Hãy đứng dậy, đo đền-thờ Đức Chúa Trời, bàn-thờ, và những kẻ thờ-lạy tại đó. 2Còn sân ngoài đền-thờ thì hãy để nó ra ngoài, đừng đo làm chi; vì chỗ đó đã phó cho dân ngoại, họ sẽ giày-đạp thành thánh đủ bốn mươi hai tháng. 3Ta sẽ cho hai người làm chứng ta mặc áo gai đi nói tiên-tri trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.

4Hai người làm chứng ấy tức là hai cây ô-li-ve và hai chơn-đèn đứng trước mặt Chúa của thế-gian. 5Nếu ai muốn làm hại hai người đó, thì có lửa ra từ miệng hai người thiêu nuốt kẻ thù-nghịch mình: kẻ nào muốn làm hại hai người thì phải bị giết như vậy. 6Hai người có quyền đóng trời lại, để cho trời không mưa trong những ngày mình nói tiên-tri; hai người lại có quyền biến nước thành huyết và khiến các thứ tai-nạn làm hại trên đất, lúc nào muốn làm cũng được cả.

7Khi hai người đã làm chứng xong rồi, có con thú dưới vực sâu lên, sẽ chiến-đấu cùng hai người; thú ấy sẽ thắng và giết đi. 8Thây hai người sẽ còn lại trên đường cái của thành lớn, gọi bóng là Sô-đôm và Ê-díp-tô, tức là nơi mà Chúa hai người cũng đã bị đóng đinh trên thập-tự-giá. 9Người ta ở các dân-tộc, các chi-phái, các tiếng, các nước sẽ trông thấy thây hai người trong ba ngày rưỡi, và chúng sẽ không cho chôn những thây ấy trong mồ. 10Các dân-sự trên đất sẽ vui-mừng hớn-hở về hai người, và gởi lễ-vật cho nhau, bởi hai tiên-tri đó đã khuấy-hại dân-sự trên đất.

11Nhưng, sau ba ngày rưỡi ấy, có sanh-khí từ Đức Chúa Trời đến nhập vào trong hai người: hai người bèn đứng thẳng dậy, và những kẻ đứng xem đều kinh-hãi cả thể. 12Hai người nghe một tiếng lớn ở từ trên trời đến phán cùng mình rằng: Hãy lên đây! Hai người bèn lên trời trong đám mây và những kẻ thù-nghịch đều trông thấy. 13Đồng một giờ đó, có cơn động-đất lớn; một phần mười của thành đổ xuống, bảy ngàn người chết trong cơn động-đất ấy, còn những kẻ khác thất-kinh và ngợi-khen Đức Chúa Trời trên trời.

14«Nạn» thứ nhì qua rồi; nầy «Nạn» thứ ba đến mau-chóng.

https://tieulun.hopto.org

Thiên-sứ thứ bảy thổi loa.—
Bài ca của hai mươi
bốn trưởng-lão

15 Vị thiên-sứ thứ bảy thổi
loa, có những tiếng lớn vang ra
trên trời rằng: Từ nay nước
của thế-gian thuộc về Chúa
chúng ta và Đấng Christ của
Ngài, Ngài sẽ trị-vì đời đời.

16 Hai mươi bốn trưởng-lão
đương ở trước mặt Đức Chúa
Trời, trên ngai mình, đều cúi
mình sấp mặt xuống, thờ-lạy
Đức Chúa Trời, 17 mà rằng:
Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời
toàn-năng, là Đấng HIỆN có,
TRƯỚC ĐÃ có, chúng tôi cảm-tạ
Ngài, vì Ngài đã cầm quyền rất
cao trong tay và đã trị-vì. 18 Các
dân-tộc vốn giận-dữ, nhưng cơn
thạnh-nộ của Ngài đã đến : giờ
đã tới, là giờ phán-xét kẻ chết,
thưởng cho tôi-tớ Chúa là các
đấng tiên-tri, thưởng cho các
thánh và các người kính-sợ danh
Chúa, thưởng cho kẻ nhỏ cùng
kẻ lớn, và hủy-phá những kẻ đã
hủy-phá thế-gian.

19 Đền-thờ Đức Chúa Trời
bèn mở ra ở trên trời, hòm giao-
ước bày ra trong đền-thờ Ngài,
rồi có chớp nhoáng, tiếng, sấm-
sét, động-đất và mưa đá lớn.

Người đờn-bà có thai và con rồng

12 1 Đoạn, trên trời hiện ra
một dấu lớn : một người
đờn-bà có mặt trời bao-bọc,
dưới chơn có mặt trăng, và
trên đầu có mão triều-thiên
bằng mười hai ngôi sao: 2 Người
có thai, và kêu-la vì nhọc-nhằn
và đau đẻ. 3 Trên trời cũng
hiện ra một dấu khác nữa: là
một con rồng lớn sắc đỏ, có
bảy đầu, mười sừng, và trên đầu
có bảy mão triều-thiên. 4 Đuôi
kéo một phần ba các ngôi sao
trên trời, đem quăng xuống
đất; con rồng ấy chực trước
người đờn-bà gần đẻ, hầu cho
khi đẻ ra thì nuốt con người đi.

5 Người sanh một con trai,
con trai ấy sẽ dùng gậy sắt mà
cai-trị mọi dân-tộc; đứa trẻ ấy
được tiếp lên tới Đức Chúa
Trời, và nơi ngôi Ngài. 6 Còn
người đờn-bà, thì trốn vào đồng
vắng, tại đó người đã có một
nơi ở mà Đức Chúa Trời đã sửa-
soạn cho, để nuôi mình trong
một ngàn hai trăm sáu mươi
ngày.

Rồng bị thua các thiên-sứ

7 Bấy giờ có một cuộc chiến-
đấu trên trời: Mi-chen và các sứ
người tranh-chiến cùng con
rồng, rồng cũng cùng các sứ
mình tranh-chiến lại ; 8 song
chúng nó không thắng, và chẳng
còn thấy nơi chúng nó ở trên
trời nữa. 9 Con rồng lớn đó bị
quăng xuống, tức là con rắn
xưa, gọi là ma-quỉ và Sa-tan, dỗ-
dành cả thiên-hạ; nó đã bị quăng
xuống đất, các sứ nó cũng bị
quăng xuống với nó.

10 Tôi lại nghe trên trời có
tiếng lớn rằng: Bây giờ sự cứu-
rỗi, quyền-năng, và nước Đức

https://tieulun.hopto.org

Chúa Trời chúng ta đã đến cùng quyền-phép của Đấng Christ Ngài nữa; vì kẻ kiện-cáo anh em chúng ta, kẻ ngày đêm kiện-cáo chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, nay đã bị quăng xuống rồi. 11 Chúng đã thắng nó bởi huyết Chiên Con và bởi lời làm chứng của mình; chúng chẳng tiếc sự sống mình cho đến chết. 12 Bởi vậy, hỡi các từng trời và các đấng ở đó, hãy vui-mừng đi! Khốn-nạn cho đất và biển! vì ma-quỉ biết thì-giờ mình còn chẳng bao nhiêu, nên giận hoảng mà đến cùng các ngươi.

Rồng bắt-bớ người đờn-bà và con-cái người

13 Khi rồng thấy mình bị quăng xuống đất, bèn đuổi theo người đờn-bà đã sanh con trai. 14 Nhưng người được ban cho một cặp cánh chim phụng-hoàng, đặng bay về nơi đồng vắng là chỗ ẩn-náu của mình; ở đó được nuôi một thì, các thì, và nửa thì, lánh xa mặt con rắn. 15 Bấy giờ con rắn phun nước ở miệng mình ra như sông theo sau người đờn-bà, hầu cho kéo người xuống sông. 16 Nhưng đất tiếp-cứu người đờn-bà; vì đất hả miệng nuốt sông mà con rồng đã phun ra từ miệng nó. 17 Con rồng giận người đờn-bà, bèn đi tranh-chiến cùng con-cái khác của người, là những kẻ vẫn giữ các điều-răn của Đức Chúa Trời và lời chứng của Đức Chúa Jêsus. 18 Con rồng đứng trên bãi cát của biển.

Con thú thứ nhứt ở biển lên

13 1 Đoạn, tôi thấy ở dưới biển lên một con thú có mười sừng bảy đầu, trên những sừng có mười cái mão triều-thiên, và trên những đầu có danh-hiệu sự phạm-thượng. 2 Con thú tôi thấy đó giống như con beo; chơn nó như chơn gấu, miệng như miệng sư-tử, và con rồng đã lấy sức mạnh, ngôi, và quyền-phép lớn mà cho nó. 3 Một cái trong các cái đầu nó như bị thương đến chết; nhưng vít thương chết ấy được lành, và cả thế-gian đều lấy làm lạ mà theo con thú đó. 4 Người ta khởi thờ-phượng con rồng, bởi nó đã lấy quyền-phép cho con thú; và họ cũng thờ-phượng chính con thú, mà rằng: Ai sánh được với con thú, ai giao-chiến cùng nó được? 5 Nó được ban cho cái miệng nói những lời kiêu-ngạo phạm-thượng; và nó lại được quyền làm việc trong bốn mươi hai tháng. 6 Vậy, nó mở miệng ra nói những lời phạm đến Đức Chúa Trời, phạm đến danh Ngài, đền-tạm Ngài cùng những kẻ ở trên trời. 7 Nó lại được phép giao-chiến cùng các thánh-đồ và được thắng. Nó cũng được quyền trị mọi chi-phái, mọi dân-tộc, mọi tiếng và mọi nước. 8 Hết thảy những dân-sự trên đất đều thờ-lạy nó, là những kẻ không có tên ghi trong sách sự sống của Chiên Con đã bị giết từ buổi sáng-thế.

9 Ai có tai, hãy nghe! 10 Nếu ai bắt người làm phù-tù, chính

https://tieulun.hopto.org

mình sẽ bị làm phù-tù; nếu ai giết người bằng gươm, mình phải bị giết bằng gươm. Đây là sự nhịn-nhục và đức-tin của các thánh-đồ.

Con thú thứ nhì ở dưới đất lên

11 Tôi lại thấy từ dưới đất lên một con thú khác, có hai sừng như sừng chiên con, và nói như con rồng. 12 Nó cũng dùng mọi quyền-phép của con thú trước tại trước mặt con thú ấy, và nó bắt thế-gian cùng dân-cư nó phải thờ-lạy con thú trước, là con có vít thương đến chết đã được lành. 13 Nó làm những phép lạ lớn, đến nỗi khiến lửa từ trên trời rơi xuống đất trước mặt người ta. 14 Nó lừa-dối dân-cư trên đất bằng những phép lạ nó đã được phép làm ra trước mặt con thú; và khuyên dân-cư trên đất tạc tượng cho con thú đã bị thương bằng gươm và đã sống lại. 15 Nó cũng được quyền hà hơi sống vào tượng con thú, hầu cho tượng ấy nói được và khiến hết thảy những kẻ nào không thờ-lạy tượng con thú đó bị giết đi. 16 Nó cũng khiến mọi người, nhỏ và lớn, giàu và nghèo, tự-chủ và tôi-mọi, đều chịu ghi dấu hoặc trên tay hữu, hoặc trên trán, 17 hầu cho người nào không có dấu ấy, nghĩa là không có danh con thú hay số của tên nó, (a) thì không thể mua cùng bán được.

18 Đây tỏ ra sự khôn-ngoan: kẻ nào thông-minh, hãy tính số con thú, vì đó là một số người; số nó là sáu trăm sáu mươi sáu.

Chiên Con và những kẻ được chuộc

14 1 Tôi nhìn xem, thấy Chiên Con đứng trên núi Si-ôn, và với Ngài có mười bốn vạn bốn ngàn người đều có danh Chiên Con và danh Cha Chiên Con ghi trên trán mình. 2 Tôi nghe một tiếng từ trên trời xuống, y như tiếng nhiều nước, và như tiếng sấm lớn; tiếng mà tôi nghe đó như tiếng đờn cầm mà người đánh đờn gảy vậy: 3 chúng hát một bài ca mới trước ngôi, trước bốn con sanh-vật và các trưởng-lão. Không ai học được bài ca đó, họa chăng chỉ có mười bốn vạn bốn ngàn người đã được chuộc khỏi đất mà thôi. 4 Những kẻ ấy chưa bị ô-uế với đờn-bà, vì còn trinh-khiết. Chiên Con đi đâu, những kẻ nầy theo đó. Những kẻ đó đã được chuộc từ trong loài người, để làm trái đầu mùa cho Đức Chúa Trời và Chiên-Con; 5 trong miệng chúng chẳng có lời nói dối nào hết, cũng không có dấu-vết gì.

(a) Chữ Gờ-rèc cũng như chữ Hê-bơ-rơ, dùng chữ đầu làm số. Số của tên nghĩa là số gồm lại của các số bởi những chữ đầu hiệp lại mà chỉ ra. Số của tên con thú ấy theo như câu 18 là 666.

https://tieulun.hopto.org

Ba thiên-sứ rao-truyền sự phán-xét của Đức Chúa Trời

6 Đều ấy đoạn, tôi thấy một
vị thiên-sứ khác bay giữa trời,
có Tin-lành đời đời, đặng rao-
truyền cho dân-cư trên đất, cho
mọi nước, mọi chi-phái, mọi
tiếng, và mọi dân-tộc. 7 Người
cất tiếng lớn nói rằng: « Hãy
kính-sợ Đức Chúa Trời, và tôn-
vinh Ngài, vì giờ phán-xét của
Ngài đã đến ; hãy thờ-phượng
Đấng dựng nên trời, đất, biển
và các suối nước.

8 Một vị thiên-sứ khác, là vị
thứ hai, theo sau mà rằng : Ba-
by-lôn lớn kia, đã đổ rồi, đã đổ
rồi, vì nó có cho các dân-tộc uống
rượu tà-dâm thạnh-nộ của nó.

9 Lại một vị thiên-sứ khác,
là vị thứ ba, theo sau, nói lớn
tiếng mà rằng : Nếu ai thờ-
phượng con thú cùng tượng nó,
và chịu dấu nó ghi trên trán
hay trên tay, 10 thì người ấy
cũng vậy, sẽ uống rượu thạnh-
nộ không pha của Đức Chúa
Trời rót trong chén thạnh-nộ
Ngài, và sẽ chịu đau-đớn trong
lửa và diêm ở trước mặt các
thiên-sứ thánh và trước mặt
Chiên Con. 11 Khói của sự đau-
đớn chúng nó bay lên đời đời.
Những kẻ thờ-lạy con thú và
tượng nó, cùng những kẻ chịu
dấu của tên nó ghi, thì cả ngày
lẫn đêm không lúc nào được
yên-nghỉ. 12 Đây tỏ ra sự nhịn-
nhục của các thánh-đồ : chúng
giữ điều-răn của Đức Chúa Trời
và giữ lòng tin Đức Chúa Jêsus.

13 Tôi nghe có tiếng đến từ
trên trời rằng : Hãy viết lấy :
Từ rày, phước thay cho những
người chết là người chết trong
Chúa ! Đức Thánh-Linh phán :
Phải, vì những người ấy nghỉ-
ngơi khỏi sự khó-nhọc, và việc
làm mình theo sau.

Mùa gặt và mùa hái nho

14 Tôi nhìn xem, thấy một
đám mây trắng ; có kẻ giống
như một con người ngồi trên
mây, đầu đội mão triều-thiên
vàng, tay cầm lưỡi liềm bén.
15 Có một thiên-sứ khác ở đền-
thờ đi ra, cất tiếng lớn kêu
Đấng ngồi trên mây rằng : Hãy
quăng lưỡi liềm xuống và gặt
đi ; vì giờ gặt-hái đã đến, mùa-
màng dưới đất đã chín rồi.
16 Đấng ngồi trên mây bèn
quăng lưỡi liềm mình xuống
đất, và dưới đất đều bị gặt.

17 Một vị thiên-sứ khác ở đền-
thờ trên trời đi ra, cũng cầm một
cái lưỡi liềm bén. 18 Rồi một
vị thiên-sứ khác nữa có quyền
cai-trị lửa, từ bàn-thờ đi ra, lấy
tiếng lớn kêu vị thiên-sứ cầm
lưỡi liềm bén mà rằng : Hãy
quăng lưỡi liềm bén của ngươi
xuống và hái những chùm nho
ở dưới đất đi, vì nho đã chín
rồi. 19 Thiên-sứ quăng lưỡi liềm
xuống đất, cắt vườn nho ở đất và
ném nho vào thùng lớn thạnh-nộ
của Đức Chúa Trời. 20 Thùng
ấy phải giày-đạp tại ngoài thành ;
rồi có huyết ở thùng chảy ra,
huyết đó lên đến chỗ khớp ngựa,
dài một quãng là một ngàn sáu
trăm dặm.

https://tieulun.hopto.org

Bài ca của những người thắng con thú

15 1Tôi thấy một điềm khác ở trên trời, vừa lớn vừa lạ: bảy thiên-sứ cầm bảy tai-nạn sau cùng, vì bởi các tai-nạn nầy làm hết cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời.

2Tôi thấy như biển bằng pha-ly lộn với lửa, những kẻ đã thắng con thú và hình-tượng nó cùng số của tên nó, đứng bên biển pha-ly đó mà nâng đờn cầm của Đức Chúa Trời. 3Chúng hát bài ca Môi-se, là tôi-tớ Đức Chúa Trời, và bài ca Chiên Con, mà rằng: Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời toàn-năng, công-việc Chúa lớn-lao và lạ-lùng thay! Hỡi Vua của muôn đời, đường-lối Ngài là công-bình và chơn-thật! 4Lạy Chúa, ai là kẻ không kính-sợ và không ngợi-khen danh Ngài? Vì một mình Ngài là thánh, mọi dân-tộc sẽ đến thờ-lạy trước mặt Ngài, vì các sự đoán-xét Ngài đã được tỏ ra.

Bảy bát thạnh-nộ của Đức Chúa Trời

5Rồi đó, tôi nhìn xem, thấy trên trời có nơi thánh của đền-tạm chứng-cớ mở ra. 6Bảy vị thiên-sứ cầm bảy tai-nạn từ đền-thờ đi ra, mặc áo gai trong-sạch rực-rỡ, và ngang ngực thắt đai vàng. 7Một con trong bốn con sanh-vật ban cho bảy vị thiên-sứ bảy cái bát bằng vàng đựng đầy sự thạnh-nộ của Đức Chúa Trời, là Đấng hằng sống đời đời. 8Đền-thờ bèn đầy những khói, vì cớ sự vinh-hiển và oai-quyền của Đức Chúa Trời; chẳng ai được vào đền-thờ cho đến chừng nào bảy tai-nạn của bảy thiên-sứ được làm trọn.

Bảy tai-nạn sau cùng trút xuống đất

16 1Bấy giờ, tôi nghe một tiếng lớn từ trong đền-thờ ra, phán với bảy vị thiên-sứ rằng: Hãy đi, trút bảy bát thạnh-nộ của Đức Chúa Trời xuống đất.

2Vị thiên-sứ thứ nhứt đi trút bát mình xuống đất, thì trở nên ghẻ-chốc dữ và đau trên những người có dấu con thú cùng thờ-lạy hình-tượng nó.

3Vị thiên-sứ thứ hai, trút bát mình xuống biển, thì biển biến ra huyết, như huyết người chết; phàm sanh-vật ở trong biển đều chết hết.

4Vị thiên-sứ thứ ba trút bát mình xuống các sông cùng các suối nước, thì nước biến ra huyết. 5Tôi nghe thiên-sứ của nước nói rằng: Hỡi Đấng HIỆN CÓ, ĐÃ CÓ, tức là Đấng Thánh, Ngài là công-bình, vì Ngài đã phán-xét thể nầy; 6bởi vì chúng nó đã làm đổ huyết của các thánh-đồ cùng của các đấng tiên-tri, và Ngài đã cho chúng nó uống huyết: thật là đáng lắm. 7Tôi lại nghe bàn-thờ nói rằng: Phải, lạy Chúa, là Đức Chúa Trời toàn-năng, những sự

https://tieulun.hopto.org

phán-xét của Ngai đều chơn-thật và công-bình.

8 Vị thiên-sứ thứ tư trút bát
minh trên mặt trời, thì mặt
trời được quyền lấy lửa làm
sém loài người. 9 Loài người
bị lửa rất nóng làm sém, chúng
nó nói phạm đến danh Đức
Chúa Trời là Đấng có quyền
trên các tai-nạn ấy, và chúng
nó cũng không ăn-năn để dâng
vinh-hiển cho Ngài.

10 Vị thiên-sứ thứ năm trút
bát minh trên ngôi con thú,
nước của nó bèn trở nên tối-
tăm, người ta đều cắn lưỡi vì
đau-đớn. 11 Chúng nó nói phạm
đến Đức Chúa Trời trên trời vì
cớ đau-đớn và ghẻ-chốc mình,
và cũng không ăn-năn công-
việc mình.

12 Vị thiên-sứ thứ sáu trút
bát mình xuống sông cái Ơ-phơ-
rát ; sông liền cạn-khô, đặng
sửa-soạn cho các vua từ Đông-
phương đến có lối đi được.
13 Tôi thấy từ miệng rồng, miệng
thú, miệng tiên-tri giả có ba tà-
thần ra, giống như ếch-nhái.
14 Đó là những thần của ma-quỉ,
làm phép lạ và đi đến các vua
trên khắp thế-gian, để nhóm-
hiệp về sự chiến-tranh trong
ngày lớn của Đức Chúa Trời
toàn-năng. — 15 Kìa, ta đến như
kẻ trộm. Phước cho kẻ tỉnh-
thức và giữ-gìn áo-xống mình,
đặng khỏi đi lỏa-lồ và người ta
không thấy sự xấu-hổ mình! —
16 Chúng nhóm các vua lại một
chỗ, theo tiếng Hê-bơ-rơ gọi
là Ha-ma-ghê-đôn.

17 Vị thiên-sứ thứ bảy trút
bát mình trong không-khí, thì
có tiếng lớn trong đền-thờ vang
ra, từ ngôi đến mà phán rằng:
Xong rồi! 18 Liền có chớp
nhoáng, tiếng rầm, sấm vang và
động đất dữ-dội, động đất lớn
lắm đến nỗi từ khi có loài
người trên đất chưa hề có như
vậy. 19 Thành-phố lớn bị chia
ra làm ba phần, còn các thành
của các dân ngoại đều đổ xuống,
và Đức Chúa Trời nhớ đến Ba-
by-lôn lớn đặng cho nó uống
chén rượu thạnh-nộ Ngài.
20 Mọi đảo đều ẩn-trốn, các núi
chẳng còn thấy nữa. 21 Những
cục mưa đá lớn, nặng bằng một
ta-lâng, ở trên trời rớt xuống
trên loài người ; loài người bèn
nói phạm đến Đức Chúa Trời
bởi cớ tai-nạn mưa đá ấy, vì là
một tai-nạn ghớm-ghê.

Sự phán-xét Ba-by-lôn lớn

17 1 Bấy giờ trong bảy vị
thiên-sứ cầm bảy bát ấy,
có một vị đến gần mà nói với
tôi rằng: Lại đây, ta sẽ chỉ cho
ngươi sự phán-xét về con đại
dâm-phụ, nó ngồi trên các dòng
nước lớn kia. 2 Các vua trong
thiên-hạ phạm tội tà-dâm với
nó, và dân-sự trong thế-gian
cũng say-sưa vì rượu tà-dâm
của nó.

3 Tôi được Thánh-Linh cảm-
động, đem tôi tới nơi đồng vắng;
thấy một người đờn-bà ngồi

https://tieulun.hopto.org

trên lưng một con thú sắc đỏ sặm, mình mang đầy những tên sự phạm-thượng, có bảy đầu và mười sừng. 4 Người đờn-bà ấy mặc màu tía màu điều, trang-sức những vàng, bửu-thạch và hột châu ; tay cầm một cái chén vàng đầy những đồ gớm-ghiếc và dâm-uế. 5 Trên trán nó có ghi một tên, là : SỰ MẦU-NHIỆM, BA-BY-LÔN LỚN, LÀ MẸ KẺ TÀ-DÂM VÀ SỰ ĐÁNG GỚM-GHÊ TRONG THẾ-GIAN. 6 Tôi thấy người đờn-bà đó say huyết các thánh-đồ và huyết những kẻ chết vì Đức Chúa Jêsus ; tôi thấy mà lấy làm lạ lắm.

7 Thiên-sứ bảo tôi rằng : Sao ngươi lấy làm lạ ? Ta sẽ cắt-nghĩa cho ngươi sự mầu-nhiệm của người đờn-bà cùng của con thú chở nó, là con thú có bảy đầu và mười sừng. 8 Con thú ngươi đã thấy, trước có, mà bây giờ không còn nữa ; nó sẽ từ dưới vực lên và đi đến chỗn hư-mất ; những dân-sự trên đất, là những kẻ không có tên ghi trong sách sự sống từ khi sáng-thế, thấy con thú thì đều lấy làm lạ, vì nó trước có, nay không có nữa, mà sau sẽ hiện đến. 9 Đây là sự nghĩ-ngợi có khôn-ngoan. Bảy cái đầu tức là bảy hòn núi mà người đờn-bà ngồi lên. 10 Nó cũng là bảy vì vua nữa ; năm vì trước đã đổ, một vì hiện có, còn một vì nữa chưa đến ; khi vì ấy sẽ đến, cũng chẳng còn được bao lâu. 11 Chính con thú trước đã có nay không có nữa, là vì vua thứ tám ; nó cũng ở trong số bảy, và nó sẽ đi đến chỗ hư-mất. 12 Vả, mười cái sừng mà ngươi đã thấy, là mười vì vua chưa nhận được nước mình ; nhưng họ nhận quyền vua với con thú trong một giờ. 13 Chúng cũng một lòng một ý trao thế-lực quyền-phép mình cho con thú. 14 Chúng chiến-tranh cùng Chiên Con, Chiên Con sẽ được thắng, vì là Chúa của các chúa, Vua của các vua ; và những kẻ được kêu-gọi, những kẻ được chọn cùng những kẻ trung-tín đều ở với Chiên Con, cũng thắng được chúng nữa.

15 Đoạn, thiên-sứ lại nói với tôi rằng : Những dòng nước ngươi đã thấy, trên có dâm-phụ ngồi, tức là các dân-tộc, các chúng, các nước và các tiếng. 16 Mười cái sừng ngươi đã thấy, và chính mình con thú sẽ ghét dâm-phụ, sẽ bóc-lột cho nó lỏa-lồ, ăn thịt nó và thiêu nó bằng lửa. 17 Bởi Đức Chúa Trời đã để cho chúng có lòng vâng làm theo ý muốn Ngài cùng khiến chúng có chung một ý, và ban nước mình cho con thú, đến khi những lời Đức Chúa Trời phán được ứng-nghiệm. 18 Người đờn-bà ngươi đã thấy, tức là cái thành lớn hành quyền trên các vua ở thế-gian.

Sự hủy-phá Ba-by-lôn lớn

18 1 Sau đều đó, tôi thấy một vị thiên-sứ khác ở

https://tieulun.hopto.org

trên trời xuống, người có quyền lớn, và sự vinh-hiển người chiếu rực-rỡ trên đất. 2Người kêu lớn tiếng rằng: Ba-by-lôn lớn đã đổ rồi, đã đổ rồi! Thành ấy đã trở nên chỗ ở của các ma-quỉ, nơi hang-hố của mọi tà-thần, hang-hố của mọi giống chim dơ-dáy mà người ta gớm-ghiếc, 3vì mọi dân-tộc đều uống rượu dâm-loạn buông-tuồng của nó, vì các vua thế-gian đã cùng nó phạm tội tà-dâm, và vì các nhà buôn trên đất đã nên giàu-có bởi sự quá xa-hoa của nó.

4Tôi lại nghe một tiếng khác từ trên trời đến rằng: Hỡi dân ta, hãy ra khỏi Ba-by-lôn, kẻo các ngươi dự phần tội-lỗi với nó, cũng chịu những tai-họa nó nữa chăng; 5vì tội-lỗi nó chất cao tày trời, và Đức Chúa Trời đã nhớ đến các sự gian-ác nó. 6Các ngươi hãy làm cho nó đều nó đã làm cho kẻ khác; hãy báo lại gấp hai công-việc nó, hãy pha cho nó gấp hai chén mà nó đã pha cho kẻ khác. 7Nó càng khoe mình và chìm-đắm trong sự xa-hoa bao nhiêu, thì hãy làm cho nó đau-đớn khốn-khó bấy nhiêu. Bởi trong lòng nó tự nghĩ rằng: Ta là một nữ-vương ngự trên ngôi mình, không phải là đờn-bà góa, và ta sẽ không thấy sự than-khóc bao giờ. 8Vậy cho nên đồng trong một ngày, những tai-nạn nầy sẽ giáng trên nó, nào sự chết, nào sự than-khóc, nào đói-kém, và nó sẽ bị lửa thiêu mình đi nữa; vì Đức Chúa Trời phán-xét nó là Chúa có quyền-lực.

9Các vua thế-gian đã phạm tội dâm-dục và say-đắm trong cuộc xa-xỉ với nó, thấy khói của sự cháy nó thì sẽ vì nó khóc-lóc thở-than. 10Sợ phải cùng chịu hình-khổ với nó, nên chúng đứng xa mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! Ba-by-lôn là thành lớn, là thành cường-thạnh kia! Trong một giờ mà sự phán-xét ngươi đã đến rồi!

11Các nhà buôn trên đất cũng vì nó khóc-lóc rầu-rĩ, vì không ai mua hàng-hóa mình nữa: 12hàng-hóa là vàng, bạc, ngọc, châu, vải gai mịn, màu tía, lụa, màu điều; các hạng gỗ thơm; các thức đồ bằng ngà voi, bằng gỗ qui, bằng đồng, bằng sắt, bằng đá hoa; 13nhục-quế, sa-nhơn, hương, dầu thơm, nhũ-hương; rượu, dầu, bột mì mịn, lúa mì; bò, trừu, ngựa, xe, tôi-mọi và linh-hồn người ta nữa. 14Các thứ trái mà lòng ngươi mơ-ước đó đã mất đi rồi, mọi sự rực-rỡ sang-trọng đó cũng đã hư-mất khỏi ngươi; người ta sẽ không hề tìm thấy nữa. 15Các nhà buôn đó đã nhờ Ba-by-lôn làm nên giàu, sẽ đứng cách xa, vì e phải chia khổ cùng nó; họ sẽ than-khóc và buồn-rầu, mà rằng: 16Khốn thay! Khốn thay! thành lớn kia, đã từng mặc vải gai mịn, màu tía và màu điều, rực-rỡ những vàng ngọc cùng hột châu! Trong một giờ, sự giàu-có sang-trọng dường bao đã biến mất hết!

https://tieulun.hopto.org

17 Phàm những lái tàu, những
người đi biển, và thủy-thủ,
những kẻ buôn-bán trên mặt
biển, đều đứng cách xa; 18 khi
thấy khói của sự cháy thành
thì cùng kêu lên rằng: Có thành
nào đã được như thành lớn
nầy ư? 19 Chúng lấy bụi rắc lên
đầu mình, thương-khóc than-
vãn, mà rằng: Khốn thay! Khốn
thay! thành lớn nầy đã lấy sự
giàu-có mình làm giàu cho mọi
kẻ có tàu trên biển, mà trong
một giờ, đã hóa thành một chỗ
hoang-vu!

20 Hỡi trời, hãy vui-mừng về
việc nó đi, và các thánh, các sứ-
đồ, các tiên-tri, cũng hãy mừng-
rỡ đi; vì Đức Chúa Trời đã xử
công-bình cho các ngươi trong
khi Ngài xét-đoán nó.

21 Bấy giờ một vị thiên-sứ rất
mạnh lấy một hòn đá như cối-
xay lớn quăng xuống biển mà
rằng: Ba-by-lôn là thành lớn
cũng sẽ bị quăng mạnh xuống
như vậy, và không ai tìm thấy
nó nữa. 22 Không ai còn nghe
thấy nơi ngươi những tiếng kẻ
khảy đờn cầm, kẻ đánh nhạc,
kẻ thổi sáo và thổi kèn nữa. Ở
đó cũng sẽ không thấy có thợ
nào nữa, dầu nghề gì mặc lòng,
và tiếng cối-xay cũng không
nghe nữa. 23 Ánh sáng đèn sẽ
không chiếu nơi đó nữa, và
người ta cũng chẳng còn nghe
tiếng vợ chồng mới cưới, bởi vì
các nhà buôn của ngươi đều là
kẻ tôn-trọng trên đất, bởi vì mọi
nước đều bị tà-thuật ngươi lừa-
dối. 24 Ấy chính trong thành
nầy, mà đã tìm thấy huyết các
đấng tiên-tri, các thánh-đồ, và
hết thảy những kẻ đã bị giết
trong thế-gian.

Bài ca khen-ngợi vì hủy-phá thành Ba-by-lôn

19 1 Sự đó đoạn, tôi nghe ở
trên trời như có tiếng
lớn của lũ đông lắm rằng: A-lê-
lu-gia! (a) Sự cứu-chuộc, vinh-
hiển, quyền-phép đều thuộc về
Đức Chúa Trời chúng ta. 2 Vì
những sự phán-xét của Ngài đều
chơn-thật và công-bình: Ngài đã
đoán-phạt đại dâm-phụ nó lấy
điều dâm-loạn làm hư-hỏng thế-
gian, và Ngài đã báo thù huyết
của các tôi-tớ Ngài đã bị tay con
dâm-phụ đó làm đổ ra. 3 Chúng
lại nói một lần thứ hai rằng:
A-lê-lu-gia! Luồng khói nó bay
lên đời đời.

4 Hai mươi bốn trưởng-lão
cùng bốn con sanh-vật bèn mọp
xuống thờ-lạy Đức Chúa Trời,
là Đấng ngồi trên ngôi, mà rằng:
A-men, A-lê-lu-gia! 5 Lại có tiếng
từ ngôi đến rằng: Hết thảy các
ngươi là tôi-tớ Đức Chúa Trời,
vẫn kính-sợ Ngài, nhỏ hay lớn,
đều hãy ngợi-khen Ngài!

Lễ cưới Chiên Con

6 Đoạn, tôi lại nghe có tiếng
như một đám đông vô-số người,

(a) A-lê-lu-gia là tiếng Hê-bơ-rơ, nghĩa là ngợi-khen Đức Giê-hô-va.

https://tieulun.hopto.org

khác nào tiếng nước lớn hoặc như tiếng sấm dữ, mà rằng: A-lê-lu-gia! Vì Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta, là Đấng Toàn-năng, đã cầm quyền cai-trị. 7Chúng ta hãy hớn-hở vui-mừng, tôn-vinh Ngài; vì lễ cưới Chiên Con đã tới, và vợ Ngài đã sửa-soạn, 8đã cho người được mặc áo sáng-láng tinh-sạch bằng vải gai mịn (vải gai mịn tức là công-việc công-bình của các thánh-đồ).

9Thiên-sứ phán cùng tôi rằng: Hãy chép: Phước thay cho những kẻ được mời đến dự tiệc cưới Chiên Con! Người lại tiếp rằng: Đó là những lời chơn-thật của Đức Chúa Trời. 10Tôi bèn gieo mình xuống dưới chơn người đặng thờ-lạy; song người phán rằng: Hãy giữ lấy, đừng làm vậy; ta là bạn tôi-tớ với ngươi và với anh em ngươi là người cùng giữ lời chứng của Đức Chúa Jêsus. Ngươi hãy thờ-lạy Đức Chúa Trời. Vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jêsus là đại-ý của lời tiên-tri.

Đấng trung-tín và chơn-thật

11Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch hiện ra: Đấng cỡi ngựa ấy gọi là ĐẤNG TRUNG-TÍN VÀ CHƠN-THẬT; Ngài lấy lẽ công-bình mà xét-đoán và chiến-đấu. 12Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mão triều-thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được. 13Ngài mặc áo nhúng trong huyết, danh Ngài xưng là Lời Đức CHÚA TRỜI. 14Các đạo binh trên trời đều mặc vải gai mịn, trắng và sạch, cỡi ngựa bạch theo Ngài. 15Có một lưỡi gươm bén ở miệng Ngài ra, Ngài sẽ lấy nó mà đánh các dân, và cai-trị họ bằng một cây gậy sắt. Ngài giày-đạp thùng rượu cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời toàn-năng. 16Trên áo tơi và trên đùi Ngài, có đề một danh là: VUA CỦA CÁC VUA VÀ CHÚA CỦA CÁC CHÚA.

Sự thắng con thú và tiên-tri giả

17Tôi thấy một vị thiên-sứ đứng trong mặt trời. Người cất tiếng lớn kêu các chim-chóc bay giữa không của trời, mà rằng: Hãy đến, bay hãy nhóm-hiệp lại để dự tiệc lớn của Đức Chúa Trời, 18hãy đến ăn thịt các vua, thịt các tướng, thịt các dõng-sĩ, thịt ngựa cùng kẻ cỡi ngựa, và thịt của mọi người, tự-chủ và tôi-mọi, nhỏ và lớn.

19Tôi lại thấy con thú và các vua thế-gian cùng những quân-đội mình nhóm lại đặng tranh-chiến với Đấng cỡi ngựa, và với đạo binh của Ngài. 20Nhưng con thú bị bắt và tiên-tri giả là kẻ đã làm phép lạ trước mặt con thú, nhờ đó lừa-dối những người đã nhận dấu-hiệu con thú cùng thờ-lạy hình-tượng nó, cũng bị bắt với nó nữa; cả hai đều bị quăng xuống hồ có lửa và diêm cháy bừng-bừng. 21Những kẻ khác đều bị giết bởi lưỡi gươm ra từ miệng Đấng cỡi ngựa, và hết thảy chim-chóc đều được ăn thịt chúng nó no-nê.

https://tieulun.hopto.org

Sa-tan bị xiềng.—Đức Chúa Jêsus quản-trị một ngàn năm

20 1 Đoạn, tôi thấy một vị thiên-sứ trên trời xuống, tay cầm chìa-khóa vực sâu và một cái xiềng lớn. 2 Người bắt con rồng, tức là con rắn đời xưa, là ma-quỉ, là Sa-tan, mà xiềng nó lại đến ngàn năm. 3 Người quăng nó xuống vực, đóng cửa vực và niêm-phong lại, hầu cho nó không đi lừa-dối các dân được nữa, cho đến chừng nào hạn một ngàn năm đã mãn. Sự đó đoạn, Sa-tan cũng phải được thả ra trong ít lâu.

4 Tôi lại thấy những ngai, và những người ngồi trên ngai được quyền xét-đoán. Kế đó, tôi thấy linh-hồn những kẻ đã phải chết chém vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jêsus và vì lời Đức Chúa Trời, linh-hồn những kẻ chẳng thờ-lạy con thú cùng hình-tượng nó, chẳng nhận dấu-hiệu nó, hoặc trên trán hoặc trên tay. Các người ấy được sống và trị-vì với Đấng Christ trong một ngàn năm. 5 Còn những kẻ chết khác chẳng được sống cho đến khi đủ một ngàn năm. Ấy là sự sống lại thứ nhứt.

6 Phước thay và thánh thay những kẻ được phần về sự sống lại thứ nhứt! Sự chết thứ nhì không có quyền gì trên những người ấy ; song những người ấy sẽ làm thầy tế-lễ của Đức Chúa Trời và của Đấng Christ, cùng sẽ trị-vì với Ngài trong một ngàn năm.

Sa-tan được thả ra, rồi phải bị thua đời đời

7 Khi hạn ngàn năm mãn rồi, quỉ Sa-tan sẽ được thả, 8 và nó ra khỏi ngục mình đặng dỗ-dành dân ở bốn phương trên đất, dân Gót và dân Ma-gót ; nó nhóm chúng lại để chiến-tranh, đông như cát bờ biển.... 9 Chúng nó lên khắp các vùng rộng trên mặt đất, vây dinh thánh-đồ và thành yêu-dấu. Nhưng có lửa trên trời rơi xuống thiêu-diệt chúng nó. 10 Còn ma-quỉ là đứa đã dỗ-dành chúng, thì bị quăng xuống hồ lửa và diêm, trong đó đã có con thú và tiên-tri giả rồi. Chúng nó sẽ phải chịu khổ cả ngày lẫn đêm cho đến đời đời.

Sự phán-xét cuối cùng

11 Bấy giờ tôi thấy một tòa lớn và trắng cùng Đấng đương ngồi ở trên ; trước mặt Ngài trời đất đều trốn hết, chẳng còn thấy chỗ nào cho nó nữa. 12 Tôi thấy những kẻ chết, cả lớn và nhỏ, đứng trước tòa, và các sách thì mở ra. Cũng có mở một quyển sách khác nữa, là sách sự sống ; những kẻ chết bị xử-đoán tùy công-việc mình làm, cứ như lời đã biên trong những sách ấy. 13 Biển đem trả những người chết mình chứa ; Sự chết và Âm-phủ cũng đem trả những người chết mình có. Mỗi người trong bọn đó bị xử-đoán tùy công-việc mình làm. 14 Đoạn, Sự chết và Âm-phủ bị quăng xuống hồ lửa. Hồ lửa là sự chết thứ hai. 15 Kẻ nào không được

https://tieulun.hopto.org

biên vào sách sự sống đều bị
ném xuống hồ lửa.

Trời mới đất mới. — Giê-ru-sa-lem mới

21 1 Đoạn, tôi thấy trời mới
và đất mới; vì trời thứ
nhứt và đất thứ nhứt đã biến đi
mất, và biển cũng không còn
nữa.

2 Tôi cũng thấy thành thánh,
là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên
trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà
xuống, sửa-soạn sẵn như một
người vợ mới cưới trang-sức
cho chồng mình. 3 Tôi nghe một
tiếng lớn từ nơi ngai mà đến,
nói rằng: Nầy, đền-tạm của Đức
Chúa Trời ở giữa loài người!
Ngài sẽ ở với chúng, và chúng
sẽ làm dân Ngài; chính Đức
Chúa Trời sẽ ở với chúng.
4 Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt
khỏi mắt chúng, sẽ không có sự
chết, cũng không có than-khóc,
kêu-ca, hay là đau-đớn nữa; vì
những sự thứ nhứt đã qua rồi.

5 Đấng ngự trên ngôi phán
rằng: Nầy, ta làm mới lại hết
thảy muôn vật. Đoạn, lại rằng:
Hãy chép; vì những lời nầy đều
trung-tín và chơn-thật. 6 Ngài
lại phán cùng tôi rằng: Xong
rồi! Ta là Al-pha và Ô-mê-
ga, nghĩa là đầu-tiên và cuối-
cùng. Kẻ nào khát, ta sẽ lấy
nước suối sự sống mà ban cho
nhưng-không. 7 Kẻ nào thắng
sẽ được những sự ấy làm cơ-
nghiệp, ta sẽ làm Đức Chúa Trời
người và người sẽ làm con ta.
8 Còn những kẻ hèn-nhát, kẻ
chẳng tin, kẻ đáng gớm-ghét,
kẻ giết người, kẻ dâm-loạn, kẻ
phù-phép, kẻ thờ thần-tượng,
và phàm kẻ nào nói dối, phần
của chúng nó ở trong hồ có
lửa và diêm cháy bừng-bừng:
đó là sự chết thứ hai.

9 Một vị trong bảy thiên-sứ
đã cầm bảy bát đựng đầy bảy
tai-nạn cuối-cùng, đến gần tôi,
bảo rằng: Hãy đến, ta sẽ chỉ
cho ngươi thấy người vợ mới
cưới là vợ Chiên Con. 10 Rồi
tôi được Thánh-Linh cảm-động,
thiên-sứ đó đưa tôi đến trên
một hòn núi lớn và cao, và chỉ
cho tôi thấy thành thánh, là
Giê-ru-sa-lem, từ trên trời, ở
nơi Đức Chúa Trời mà xuống,
11 rực-rỡ vinh-hiển của Đức
Chúa Trời. Sự chói-sáng của
thành ấy giống như của một viên
bửu-thạch, như bích-ngọc sáng-
suốt. 12 Thành có một bức
tường cao lớn, với mười hai
cửa, trên những cửa có mười
hai vị thiên-sứ, cùng những
danh đề, là danh mười hai chi-
phái của con cháu Y-sơ-ra-en:
13 phía đông có ba cửa; phía
bắc có ba cửa; phía nam có ba
cửa; phía tây có ba cửa. 14 Còn
tường của thành có mười hai
cái nền, tại trên có đề mười hai
danh, là danh mười hai sứ-đồ
của Chiên Con.

15 Đấng nói cùng ta tay cầm
một cái thước, tức là cây sậy
bằng vàng để đo thành, các cửa
và tường của thành. 16 Thành

https://tieulun.hopto.org

làm kiểu vuông và bề dài cùng bề ngang bằng nhau. Thiên-sứ đo thành bằng cây sậy : thành được một vạn hai ngàn ếch-ta-đơ ; bề dài, bề ngang, và bề cao cũng bằng nhau. 17 Người lại đo tường thành : được một trăm bốn mươi bốn cu-đê, là thước đo của loài người, và cũng là thước đo của thiên-sứ. 18 Tường thì xây bằng bích-ngọc, thành thì xây bằng vàng ròng, tợ như thủy-tinh trong vắt. 19 Những nền tường thành thì trang-sức đủ thứ ngọc. Nền thứ nhứt, bằng bích-ngọc ; nền thứ nhì, bằng đá lam-bửu ; nền thứ ba, bằng lục-mã-não ; nền thứ tư, bằng đá lục-cẩm ; 20 nền thứ năm, bằng hồng-mã-não ; nền thứ sáu, bằng đá hoàng-ngọc ; nền thứ bảy, bằng ngọc hoàng-bích ; nền thứ tám, bằng ngọc thủy-thương ; nền thứ chín, bằng ngọc hồng-bích ; nền thứ mười, bằng ngọc phỉ-túy ; nền thứ mười một, bằng đá hồng-bửu ; nền thứ mười hai, bằng đá tử-bửu. 21 Mười hai cửa thì làm bằng mười hai hột châu, mỗi cửa bằng một hột châu nguyên-khối làm thành. Đường trong thành bằng vàng ròng, giống như thủy-tinh trong suốt.

22 Ở đó, tôi không thấy đền-thờ nào ; vì Chúa là Đức Chúa Trời toàn-năng và Chiên Con đều là đền-thờ của thành. 23 Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng ; vì vinh-hiển của Đức Chúa Trời chói-lói cho, và Chiên Con là ngọn đèn của thành. 24 Các dân sẽ đi giữa sự sáng thành đó và các vua trên đất sẽ đem vinh-hiển mình vào đó. 25 Những cửa thành ban ngày không đóng, vì ở đó không có ban đêm. 26 Người ta sẽ đem vinh-hiển và phú-qui của các dân đến đó ; 27 kẻ ô-uế, người làm đều gớm-ghiếc và nói dối không hề được vào thành ; nhưng chỉ có những kẻ đã biên tên trong sách sự sống của Chiên Con.

Phước của kẻ được chọn

22 1 Thiên-sứ chỉ cho tôi xem sông nước sự sống, trong như lưu-ly, từ ngôi Đức Chúa Trời và Chiên Con chảy ra. 2 Ở giữa phố thành và trên hai bờ sông có cây sự sống trổ mười hai mùa, mỗi tháng một lần ra trái ; và những lá cây đó dùng để chữa lành cho các dân. 3 Chẳng còn có sự nguyền-rủa nữa ; ngôi của Đức Chúa Trời và Chiên Con sẽ ở trong thành ; các tôi-tớ Ngài sẽ hầu-hạ Ngài ; 4 chúng sẽ được thấy mặt Chúa, và danh Chúa sẽ ở trên trán mình. Đêm không còn có nữa, 5 và chúng sẽ không cần đến ánh sáng đèn hay ánh sáng mặt trời, vì Chúa là Đức Chúa Trời sẽ soi sáng cho ; và chúng sẽ trị-vì đời đời.

https://tieulun.hopto.org

Kết luận
(22 : 6-21)

Những lời tiên-tri trong sách nầy là chắc-chắn

6 Bấy giờ thiên-sứ nói với tôi
rằng: Những lời nầy là trung-
tín và chơn-thật, Chúa là Đức
Chúa Trời của thần các đấng
tiên-tri, đã sai thiên-sứ mình
đặng tỏ cùng các tôi-tớ Ngài
những điều kíp phải xảy ra.

7 Kìa, ta đến mau-chóng.
Phước thay cho kẻ nào giữ
những lời tiên-tri trong sách
nầy!

8 Chính tôi là Giăng đã thấy và
nghe những điều đó. Khi nghe
và thấy đoạn, tôi sấp mình
xuống dưới chơn thiên-sứ đã tỏ
những điều ấy cho tôi, để thờ-
lạy. 9 Song người phán rằng:
Chớ làm vậy! Ta là bạn tôi-tớ
với ngươi, với anh em ngươi,
là các đấng tiên-tri, và với những
kẻ giữ các lời trong sách nầy.
Hãy thờ-phượng Đức Chúa Trời!
10 Rồi người lại phán cùng tôi
rằng: Chớ niêm-phong những
lời tiên-tri trong sách nầy; vì
thì-giờ đã gần đến. 11 Kẻ nào
không công-bình, cứ không công-
bình nữa; kẻ nào ô-uế, cứ còn
ô-uế nữa; kẻ nào công-bình, cứ
làm điều công-bình nữa; kẻ nào
là thánh, cứ làm nên thánh nữa!

12 Nầy, ta đến mau-chóng, và
đem phần thưởng theo với ta,
để trả cho mỗi người tùy theo
công-việc họ làm. 13 Ta là An-
pha và Ô-mê-ga, là thứ nhứt và
là sau-chót, là đầu và là rốt.

14 Phước thay cho những kẻ
giặt áo mình đặng có phép
đến nơi cây sự sống và bởi
các cửa mà vào trong thành!
15 Những loài chó, những thuật-
sĩ, những kẻ tà-dâm, những kẻ
giết người, những kẻ thờ hình-
tượng, và những kẻ ưa-thích
cùng làm sự giả-dối đều ở ngoài
hết thảy.

16 Ta là Jêsus, đã sai thiên-sứ
ta đến làm chứng về những sự
đó cho các ngươi trước mặt các
Hội-thánh. Ta là chồi và hậu-
tự của Đa-vít, là sao mai sáng
chói.

17 Thánh-Linh và vợ mới cùng
nói: Hãy đến! Kẻ nào nghe
cũng hãy nói rằng: Hãy đến!
Ai khát, khá đến. Kẻ nào muốn,
khá nhận lấy nước sự sống
cách nhưng-không.

18 Tôi ngỏ cho kẻ nào nghe
lời tiên-tri trong sách nầy: nếu
ai thêm vào sách tiên-tri nầy
điều gì, thì Đức Chúa Trời sẽ
thêm cho người ấy tai-nạn đã
ghi-chép trong sách nầy. 19 Và
kẻ nào bớt điều gì trong những
lời ở sách tiên-tri nầy, thì Đức
Chúa Trời sẽ cất lấy phần họ
về cây sự sống và thành thánh,
mà đã chép ra trong sách nầy.

20 Đấng làm chứng cho những
điều ấy phán rằng: Phải, ta đến
mau-chóng. — A-men, lạy Đức
Chúa Jêsus, xin hãy đến!

21 Nguyện xin ân-điển của
Đức Chúa Jêsus ở với mọi
người.

https://tieulun.hopto.org

ĐÔNG-PHÁP PHƯỚC-ÂM ẤN-QUÁN, HÀ-NỘI

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

432

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

https://tieulun.hopto.org